

曉月

猫君笑猪画集

THẦN Y ĐÁNG YÊU CỦA LÃNH HUYẾT NỮ VƯƠNG

Nam Cung Dao

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sắc, Xuyên Không, Hải Hước, Cổ Đại

Warning:

- Ai thích mẫu nữ chính dịu dàng, thánh mẫu,... thì mời ra ngoài nha
- Ai thích nam chính bá đạo lạnh lùng hay yêu nghiệt chết người cũng mời đi ra nốt
- Dao Dao đã viết khá nhiều mẫu nam cường rồi, lần này đổi khẩu vị, nam chính trong đây thuộc mẫu nhân vật hoàn toàn mới mẻ, ai ham mới thì mời vào
- Nữ chính trong truyện lãnh huyết, vô tình nhưng không âm ngoan tàn độc, ai khoái mấy mẫu nữ cường thì mời vô

Đại khái là vậy, chém gió bao nhiêu đó đủ rồi, bây giờ mời các bằng hữu xem cái văn án của Dao Dao:

Giới thiệu:

Lạc Khanh Nhan, một nữ tử hết sức tầm thường, không là thiên tài gì cả nhưng ý chí rất mạnh mẽ, kiên định cùng lãnh tình, một khi đã quyết tâm thì nhất định phải làm cho được, chính vì vậy mà sau nhiều năm phấn đấu, từ một đứa trẻ mồ côi đã trở thành nữ tổng giám đốc của một trong các tập đoàn đứng đầu Châu Á. Lạc Khanh Nhan trong đời có hai hứng thú: một là tiền, hai là quyền lực.... và đồng thời cũng chính vì nó mà bản thân mình bị xuyên không

Một khi xuyên, trở thành vương phi thất sủng, Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt cười, một mối lửa vung lên đốt cháy cả tòa phủ, thoát thân tiêu diêu tự tại....

Cởi xuống hồng trang, khoác lên nam trang, từ đó thiên hạ viết nên một truyền kỳ

Lạc Vân sơn trang, chỉ xuất hiện trong vòng năm năm lại nhanh chóng đả bại tam đại thế gia trở thành thiên hạ đệ nhất thủ phủ

Trong giang hồ tự xưng xuất hiện một Mị ảnh các, đứng đầu thiên hạ về tình báo

Huyết sát các từ một tổ chức tam lưu sát thủ dùng tốc độ nhanh chóng trở thành võ lâm đệ nhất tổ chức sát thủ

Hoàng Thiên quốc, không biết từ bao giờ xuất hiện một vị nhiếp chính vương bí ẩn, tài năng bao trùm thiên hạ, khiến cho một Hoàng Thiên quốc nhỏ bé trở thành một trong tam đại cường quốc....

Nghe đồn chủ nhân của Lạc Vân sơn trang là một vị bạch y công tử, tao nhã như trích tiên

Nghe đồn, Ảnh chủ mị ảnh các là một nam tử hắc y tuấn mỹ lạnh lùng

Lại nghe đồn, Các chủ Huyết sát, hồng y yêu nghiệt chúng sinh, tiểu dung mê đắm thiên hạ nữ tử

Lại nghe nói, nhiếp chính vương bí ẩn của Hoàng Thiên quốc là một vị tử y công tử ôn nhuận như ngọc....

Một bạch y công tử thanh nhã tuyệt trần, một Ảnh chủ lãnh huyết vô tình, một Các chủ tàn nhẫn bất chấp thủ đoạn, một nhiếp chính vương đa đoan đầy mưu mẹo... thật ra điều cùng là một người.....

Hắn – Âu Dương Triệt, chiến thần vương gia của Hàn Thanh quốc, dung mạo tuấn mỹ bức người, võ công độc bộ thiên hạ, hắc lạnh lùng, hắc tàn nhẫn song nữ nhân ái mộ hắn nhiều không đếm xuể, hắn nói: “ hối hận duy nhất trong đời của ta chính là bỏ lỡ nàng”

Nàng cười nhạt, lạnh lùng đáp: “ dù ngươi có không bỏ lỡ, ta cũng không nhìn ngươi”

Hắn – Âu Dương Liên, đế vương Hàn Thanh, uy nghiêm bức người, hắc âm ngoan, bá đạo đầy thủ đoạn, một đôi mắt ưng ngạo ngễ nhìn thấu hồng trần, xem thiên hạ như con rối trong lòng bàn tay đùa giỡn, song sự xuất hiện của nữ tử kia khiến cho hắn hoàn toàn đánh vỡ kiêu ngạo của mình, hắn nói: “ nữ nhân! Ngươi đã khiến cho ta chú ý, há có thể chạy lấy ngươi?!”

Nàng cười khẽ, vân đạm phong khinh: “ nhưng ta lại không có hứng thú với nam nhân như ngươi”

Hắn – Tư Đồ Nhiễm, ma giáo giáo chủ, yêu nghiệt hơn người, một thân hồng y như diễm, đốt tận chúng sinh, một lần tương ngộ, nam

tử bạch y như ngọc đi vào lòng hắn... rất tự nhiên, cứ ngỡ mình đoạn tụ nào ngờ hắn lại là nàng, hắn nói: “ Khanh Khanh! Nàng đã cứu ta một mạng, ta lấy thân báo đáp nha”

Nàng cười giễu, vươn tay nâng cằm nam nhân, thanh âm không ra hi giận: “ nhan sắc thế này mà muốn lên giường của ta, ngươi cứ tiếp tục nằm mơ đi!”

Nàng lạnh nhạt vô tình, nàng lãnh huyết vô tâm....

Nàng cười nhạt xem hồng trần thế gian.....

Nàng vung tay đùa giỡn quyền lực.....

Nàng là.... Lạc Khanh Nhan...

Nhưng là nàng thật sự vô tâm, vô tình sao?!....

Thấy hắn ngây ngốc, thấy hắn thật thà, thấy hắn ngờ ngác nhìn nàng.... Lạc Khanh Nhan không kiềm chế được lòng mình dậy sóng....

Một đôi thu thủy tiễn đồng, trong vắt xinh đẹp, sắc màu thánh khiết nhất mà nàng đã từng xem khiến cho nàng lần đầu tương ngộ, không thể không chú ý đến

Bị thế gian nguyên rủa, nhưng vẫn thiện lương ngây ngốc như vậy, hắn rốt cuộc ngốc hay là giả ngốc, chỉ là... nàng không thể nhẫn tâm bỏ lại hắn

Rõ ràng là không có chút võ công, rõ ràng càng yếu hơn cả nàng, nhưng khi nàng bị nguy hiểm, hắn lại là người đầu tiên xông lên đứng trước mặt nàng....

Hắn ngốc nghếch, lại hay quên... nhưng chỉ lại nhớ mình nàng.....

Nam nhân đáng yêu như vậy, hỏi sao nàng có thể bỏ qua?!....

Cho nên..... ngốc tử! người chỉ có thể là của ta...của ta....

Để xem, một lãnh huyết nữ tử cùng một vị đáng yêu thần y sẽ viết nên một thiên tình sử như thế nào....?! Tất cả sẽ có trong **THẦN Y ĐÁNG YÊU CỦA LÃNH HUYẾT NỮ VƯƠNG**, mời các bạn đón xem

^^

Mục lục

- Chương 1: Xuyên qua trở thành vương phi thất sủng
- Chương 2: Oan gia ngõ hẹp
- Chương 3: Lại gặp âu dương triệt
- Chương 4: Sơ ngộ đế vương hàn thanh
- Chương 5: Thoát thân
- Chương 6: Dung phượng ca
- Chương 7: Diệt thiên
- Chương 8: Lên đường
- Chương 9: Dạ thành
- Chương 10: Là.... Một chút để tâm?!
- Chương 11: Chỉ một chút... mà thôi!
- Chương 12: Trở về
- Chương 13: Ly ca
- Chương 14: Nhớ!
- Chương 15: Khóa tâm
- Chương 16: Thế nào mới là yêu?!
- Chương 17: Linh chi thảo
- Chương 18: Trói tình
- Chương 19
- Chương 20: Tư đồ Nhiễm
- Chương 21: Linh vân
- Chương 22: Gặp!
- Chương 23: Gặp lại
- Chương 24: Lời nguyện
- Chương 25: Đáng sợ!
- Chương 26: Ta sẽ bảo vệ ngươi, một đời!
- Chương 27: Song linh nhất thể
- Chương 28: Huyết sát các
- Chương 29: Vô đề
- Chương 30: Cố nhân
- Chương 31: Thích nhất là ngươi

Chương 32: Trời sinh một đôi
Chương 33: Người lạ mặt
Chương 34: Hắc ngọc phượng hoàng
Chương 35: Mạ ly
Chương 36: Lam quân băng
Chương 37: Hoa vĩ thôn
Chương 38: Diệt thiên – đả huyết (thượng)
Chương 39: Diệt thiên – đả huyết (trung)
Chương 40: Diệt thiên – đả huyết (hạ)
Chương 41: Nhuộm huyết
Chương 42: Phẫn nộ – Quên
Chương 43: Lạc khanh nhan (thượng)
Chương 44: Lạc khanh nhan (trung)
Chương 45: Lạc khanh nhan (hạ)
Chương 46: Tư đồ Cơ vân
Chương 47: Huyết chiến vô nhai cốt
Chương 48: Vô đề
Chương 49: Tri kỷ
Chương 50: Tâm ma
Chương 51: Mất tích
Chương 52: Phượng nhan
Chương 53: Hoàng thanh diêu
Chương 54: Vệ thanh trần – Hoàng thu ngọc
Chương 55: Là ai tổn thương ai?!
Chương 56: Diễm thanh ca
Chương 57: Tựa như lần đầu tiên gặp gỡ
Chương 58: Ôn tồn
Chương 59: Họa tình
Chương 60: Thời gian vốn không còn nhiều
Chương 61: Bắt đầu
Chương 62: Nước mắt hóa thạch của nữ oa
Chương 63: Không thể... đồng sinh?!
Chương 64: Lại gặp lam quân băng

Chương 65: Lam phi lệ
Chương 66: Một đời hồng nhan
Chương 67: Mười ngày
Chương 68: Một đêm nhu tình
Chương 69: Nhất bước tam khâu
Chương 70: Nào nghe thấy thanh âm vĩnh cửu chỉ nghe vang vọng độc khúc ly ca
Chương 71: Tử rời sinh
Chương 72: Niệm
Chương 73: Ngẩn ngơ
Chương 74: Vô đề
Chương 75: Tái kiến âu dương liên
Chương 76: Hai năm
Chương 77: Huyền tuyết
Chương 78: Hoàng lãng
Chương 79: Quay về
Chương 80: Tĩnh lặng
Chương 81: Thương hải tang điền
Chương 82: Vĩ thanh
Chương 83: Đôi lời làm nhảm
Chương 84: Phiên ngoại 1 : Diệt thiên
Chương 85: Phiên ngoại 2 : Thế thế luân hồi, khắc cốt tương tư (thượng)
Chương 86: Phiên ngoại 3 : Thế thế luân hồi, khắc cốt tương tư (trung i)
Chương 87: Phiên ngoại 4 : Thế thế luân hồi, khắc cốt tương tư (trung ii)
Chương 88: Phiên ngoại 5 : Thế thế luân hồi, khắc cốt tương tư (trung iii)
Chương 89: Phiên ngoại 6 : Thế thế luân hồi, khắc cốt tương tư (hạ)
Chương 90: Phiên ngoại 7 : Nhật ký của bảo bảo (thượng)
Chương 91: Phiên ngoại 8 : Nhật ký của bảo bảo (trung)
Chương 92: Phiên ngoại 9 : Nhật ký của bảo bảo (hạ)
Chương 93: Phiên ngoại 10 : Nhiều năm về sau

Chương 1: Xuyên qua trở thành vương phi thất sủng

Đau đầu quá

‘ Thật àm ỉ...’ Lạc Khanh Nhan một thoáng nhăn mi, là ai to gan dám phá hỏng giấc ngủ của nàng

Âm thanh âm ỉ xung quanh khiến cho Lạc Khanh Nhan không sao chớp mắt được nữa, hàng mi dài một thoáng khẽ run sau đó ánh mắt mở toang, lạnh lùng nhìn xung quanh, nhưng điều khiến cho Lạc Khanh Nhan bất ngờ chính là xung quanh từ đâu lại nhiều người như vậy? căn phòng trang trí theo kiểu cổ đại lỗi thời này Rốt cuộc là tại sao nàng ở đây?! gần ba mươi năm đối mặt với bao nhiêu sóng gió cuộc đời, không có chuyện nào là không trải qua như nàng cũng một thoáng nghi hoặc, nhưng vẻ ngoài vẫn như vậy điềm tĩnh, mặt lạnh nhìn đám người chỉ chỏ quanh nàng

“ Lạc Vân Linh, người đừng tưởng là vương phi của bốn vương thì được phép làm càn, nói... rốt cuộc người có hay không hãm hại Uyển nhi...” bỗng một thanh âm lạnh lẽo vang lên, Lạc Khanh Nhan giương mắt nhìn nơi phát ra thanh âm, đôi con người một thoáng lạnh như băng. Chưa từng có ai dám dùng giọng điệu khinh thường như vậy nói chuyện với nàng, thực sự là tức cười thật

Âu Dương Triệt nhìn thấy ánh mắt của Lạc Khanh Nhan, một thoáng kinh nghi, nữ tử ôn ôn uyển nhược này từ khi nào lại có ánh mắt lạnh lẽo nếu băng sương như vậy, là y nhìn lầm sao? Âu Dương Triệt đăm đăm nhìn Lạc Khanh Nhan, hần tự dưng cảm thấy nữ tử kia đang đứng trước mặt hắn... thật khác thường...

Lạc Khanh Nhan đưa mắt nhìn tất cả đám người trong phòng, nam nhân uy vũ bất phàm nhưng nhìn nàng vẻ mặt chán ghét, bên cạnh đó đứng hai nữ tử xinh đẹp, một người nhu nhược không xương dựa vào nam nhân, một người đứng bên cạnh như kẻ đứng ngoài xem cuộc vui, theo đó là vài gã sai vặt, nha hoàn?! Mọi chuyện đúng là quý dị, nàng nhớ là đang cùng Lâm tổng bàn về hợp đồng sắp tới, sau đó... sau đó bỗng dừng....

“ Lạc Vân Linh, ngươi tại sao không nói?!” Âu Dương Triệt thanh âm không hờn giận, Lạc Khanh Nhan ngẩng đầu nhìn nam nhân, thanh âm không ra cảm xúc, nàng nói: “ ngươi nói ta làm hại... Uyển nhi của ngươi, rốt cuộc làm làm hại nàng ta cái gì? Chẳng phải nàng ta vẫn an toàn đứng bên cạnh ngươi sao?” nếu như nàng đoán không lầm thì nữ tử tên gọi Uyển nhi kia là nữ nhân xinh đẹp nhu nhược không xương tựa vào hắn, hừ! lại ba cái trò tranh diễn tình nhân nhằm chán...

“ Hừ! đã làm mà còn không dám nhận, vương phi nha, chính mắt tiểu nữ thấy ngài đẩy Uyển nhi muội muội xuống hồ nha, vương gia ngài xem trời lạnh như vậy... nếu không phải ngài kịp thời cứu lên Uyển muội thì có lẽ...” nữ tử đứng bên cạnh bỗng dừng chen ngang, thanh âm rất chi là ghen ngào ai thán. Lạc Khanh Nhan nhếch môi cười lạnh, không ngờ mấy cái vụ vu oan giá họa nhằm chán này lại rơi trúng đầu nàng, xem ra ông trời không muốn cho nàng sống an ổn mà

“ Lạc Vân Linh, ngươi còn gì để nói...” Âu Dương Triệt thanh âm trầm thấp, đôi con ngươi lạnh lùng nhìn Lạc Khanh Nhan. Lạc Khanh Nhan chợt cười, tiểu dung một thoáng lạnh lẽo vô cùng, mâu quang nhàn nhạt lưu chuyển ánh sáng ngọc, mệnh mang vô bờ, dường như không có ai, không bất cứ gì lưu lại trong đôi đồng tử kia, Lạc Khanh Nhan mỉa mai: “ vậy không biết vương gia ngài trị tội ta như thế nào

đây, hay là....” Lạc Khanh Nhan thanh âm kéo dài, vươn tay rút một chi ngọc trâm trên đầu của mình, đôi bàn tay nhỏ nhắn khẽ vuốt, ánh mắt cười nhạt, sau đó dơ lên đâm thẳng vào vai của mình, một hàng máu đỏ tươi diễm lệ chảy ra, thấm ướt vạt áo... Nữ tử này giờ khắc này, một thân lam y thanh lệ, một đầu tóc đen xỏa xuống, nửa bờ vai nhiễm đỏ, đôi con ngươi tràn đầy chế nhạo nhìn ba người trước mặt, trên môi tiếu dung như yêu nghiệt, câu hồn thể nhân.... Khiến cho ba người chỉ còn biết ngây ngẩn trợn mắt thật to, không thốt nên lời

“ Thế nào... bao nhiêu huyết này của ta đủ bù lại cho việc tổn thất tinh thần thể xác của Uyển nhi cô nương đi?!” Lạc Khanh Nhan vẻ mặt vẫn vẫn đạm phong khinh, lạnh nhạt như vậy

“ Ngươi.....” Âu Dương Triệt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nữ tử trước mặt, rốt cuộc là cái gì thay đổi, tại sao mới thoáng chốc mà nữ tử này lại thay đổi nhiều đến như vậy...?!

“ Như vậy mọi việc coi như xong, không biết vương gia có hài lòng?! Xin thứ lỗi bổn vương phi hơi mệt, không tiễn...” Lạc Khanh Nhan vẫy vẫy tay, có chút không kiên nhẫn, sau đó xoay người bước vào trong. Âu Dương Triệt giận tím mặt nhưng cũng không nói gì, phẩy tay bỏ đi, hai nữ tử kia cũng vội theo sau, Lạc Khanh Nhan nhìn thấy ba kẻ kia như diễn trò hề, trên môi tiếu dung đạm như nước.....

“ Vương... vương phi... ngài không sao chứ?!” Một nha hoàn đứng cạnh đó ấp úng lên tiếng, Lạc Khanh Nhan đưa mắt nhìn tiểu a hoàng chừng mười bốn mười lăm tuổi này đứng trước mặt mình, vẻ mặt tái ngắt sợ gần chết mà vẫn kiên cường nhìn nàng, thật sự là một tiểu cô nương thú vị a

“ Ta không sao, mất chút máu thôi....” Lạc Khanh Nhan cười cợt. Tiểu nha hoàng nghe Lạc Khanh Nhan nói vậy, một thoáng thất thần, vương phi rốt cuộc là làm sao vậy, tự dưng lại kỳ cục quá, không nói

thành lời nhưng mà nàng cảm thấy vương phi không giống như là vương phi

“ Người tên là gì?!” Lạc Khanh Nhan như có như không vấn. Tiểu nha hoàng kia nghe vậy, lắp bắp sửng sốt: “ vương... vương phi... ngài bị sao vậy, ngay đến cả tiểu Vân ngài cũng không nhớ sao?!” Lạc Khanh Nhan nhìn tiểu nha hoàng chân tay luống cuống không biết làm gì cho phải, muốn khóc mà không dám khóc, cảm thấy có chút buồn cười, nàng nói: “ từ bây giờ ta hỏi, người trả lời, không được thối mác biết không?!” Nàng mới không có nhiều thời gian như vậy giải thích cho tiểu nha hoàng này biết được, trước hết phải xem chuyện gì xảy ra đã

Nếu nàng nhớ không lầm thì nàng cũng Lâm tổng đang bàn một phi vụ rất lớn, sau đó hợp đồng hoàn thành, cả hai cùng vào quán bar, nàng uống hơi nhiều một chút, sau đó... sau đó thanh âm của ô tô, tiếng la hét chói tai.... Lạc Khanh Nhan nghĩ đến đây, sắc mặt một thoáng khó coi vô cùng, không lẽ nàng... đã chết rồi sao?! bị tai nạn ô tô? Tử vong.... Sau đó cứ như vậy linh hồn nhập vào thân thể của nữ tử tên gọi Lạc Vân Linh này?!

Lạc Khanh Nhan nhíu nhíu mi, bèn nhìn tiểu nha hoàng tên gọi tiểu Vân hỏi: “ nói cho ta biết, đây là đâu?! Ta là ai? Và lúc này là mọi chuyện như thế nào?!” Tiểu nha hoàng còn nhiều lắm nghi vấn muốn hỏi Lạc Khanh Nhan nhưng nhớ lại lúc này lời nói của Lạc Khanh Nhan, nàng cũng không dám cãi, bèn lần lượt đáp:

“ Vương phi, đây là Hàn Thanh quốc, vương phi tên gọi Lạc Vân Linh, nữ nhi duy nhất của Lạc thái sư, người là tam vương phi đích thân hoàng thượng sắc phong..... còn chuyện lúc này thì tiểu Vân cũng không rõ lắm, tự dưng lúc mới sáng vương gia đã đến đây vấn tội, vương phi đột ngột ngất đi, sau đó người tỉnh dậy... rồi cứ như vậy....”

Lạc Khanh Nhan một thoáng suy tư, Hàn Thanh quốc? cái thế giới này đảo điên rồi chẳng, nếu nàng nhớ không lầm thì trong lịch sử làm gì có cái quốc gia tên gọi Hàn Thanh này? một thời không khác? Không ngờ có một ngày nàng lại bị lão thiên gia cho đến nơi này, ở hiện đại, tài sản của nàng, quyền lực của nàng, cứ như vậy nhân sinh cố gắng phấn đấu ba mươi năm điều như gió bay sao? Lạc Khanh Nhan một thoáng tiếc nuối

Nhìn nhìn lại cái thân xác này, dường như cũng mới mười bảy mười tám tuổi, xem ra nàng buồn bán lời hơn mười năm nhân sinh, cũng không tệ, sự nghiệp có thể xây dựng lại từ đầu thôi....

“ Vương phi....” tiểu Vân lên tiếng

“ Ân”

“ Vết thương....” Tiểu Vân cố lấy dũng khí lên tiếng, vương phi tự dung thay đổi, khí chất cũng thật đáng sợ, nàng cũng không dám lại gần. Lạc Khanh Nhan lúc này mới để ý đến miệng vết thương của mình, một thoáng nhăn mi

“ Để tiểu Vân băng bó giúp người...” tiểu nha hoàn nói. Lạc Khanh Nhan nhìn vẻ mặt ‘mong đợi’ của tiểu nha hoàn, bỗng dừng bật cười, nàng lên tiếng: “ người không cần phải căng thẳng như vậy, ta sẽ không ăn thịt người”. Nàng đáng sợ lắm sao? sao tiểu cô nương này lại nhìn nàng vẻ mặt như vậy a, thiệt tình, Lạc Khanh Nhan nàng làm người tuy lãnh huyết một chút nhưng cũng không phải tán tận lương tâm nha!

“ Vương phi....” tiểu Vân bỗng dừng đỏ mặt, trời ạ! Tại sao nàng lại thấy vương phi bật cười sang sảng lại như vậy... hấp dẫn nhân chứ... nhất định là đang mơ, nàng đang mơ thôi...

Lạc Khanh Nhan lắc lắc đầu, tự mình cầm máu vết thương, dùng vải sạch băng lại, nàng thực sự không thích người nào tiếp xúc nàng quá gần, dù là ai đi chăng nữa, có lẽ là... thói quen đi

Để cho tiểu nha hoàn đi rồi, Lạc Khanh Nhan ngồi xuống bàn, hớp nhẹ một ngụm trà, hương vị trà thấm đượm, một chút đắng chát lại thoang thoáng hương thơm khiến cho nàng một thoáng tĩnh tâm....

“Vương phi thất sủng sao?!” Lạc Khanh Nhan cười nhạt, từ trước đến giờ chỉ có nàng lãnh nhạt với người khác chứ chưa có ai từng không dám để nàng vào mắt, nam nhân kia đúng là ngu ngốc, bị mấy nữ tử quay như chong chóng mà không hề hay biết, haiz! Chẳng lẽ nam nhân cổ đại điều ngu ngốc ngựa đực như vậy sao?!

Tốt nhất bọn họ đừng đến chọc nàng, nàng Lạc Khanh Nhan không chấp nhận nhưng khiến nàng khó chịu thì bọn họ tốt nhất nên tự giải quyết đi thôi, điều đầu tiên là làm sao thoát ra khỏi cái vương phủ nhàm chán này mới được...

Lạc Khanh Nhan bên ngoài vẻ mặt vẫn như vậy lạnh nhạt thường thức trà, nhưng mà bên trong trí não lại xoay chuyển 180 độ để tìm kế thoát thân

Chậm nhất là một tháng, nhất định phải bước ra khỏi vương phủ này!
Lạc Khanh Nhan nhếch môi lạnh nhạt cười

Thế giới của nàng há có thể chỉ là vương phủ tầm thường này, cái nàng muốn là phú khả địch quốc, quyền khuynh thiên hạ, muốn gió có gió, muốn mưa được mưa, đùa giỡn quyền lực, đứng trên cao cười nhạt xem thế gian phồn hoa.... Lạc Khanh Nhan nàng, chỉ cần muốn là làm được

“ Vương phi, trà của người....” Tiểu Vân nhẹ giọng lên tiếng, nữ tử đang đọc sách, đặt cuốn sách xuống, gật gật đầu. Nâng lên cốc trà, hớp nhẹ một ngụm, mùi hương thoang thoảng nhẹ dịu, quả thật trà ở cổ đại uống tốt hơn so với hiện đại nhiều, Lạc Khanh Nhan gật đầu tán thưởng: “ Tiểu Vân, trà nghệ của người quả thật rất tốt”. còn nhỏ như vậy mà đã khéo léo như thế, đúng là rất đáng được tán thưởng. Tiểu Vân một thoáng vui mừng, khẽ mỉm cười, hai má lún đồng tiền như ẩn như hiện, ngọt ngào khả nhân

Lạc Khanh Nhan thoải mái nằm trên ghế quý phi, một đầu tóc đen nhán xòa dài đến thắt lưng, một thân hồng y rực rỡ xinh đẹp yêu diễm mười phần, dung nhan chỉ thanh thanh tú tú nhưng không hiểu vì sao Tiểu Vân cảm thấy dung mạo kia thực sự rất hoặc nhân, nhất là đôi hoa đào mắt kia, lúc nào cũng sâu thăm thẳm không thấy đáy, mênh mang vô bờ, không có điểm cuối cùng với nét miệng lúc nào cũng như có như không tiểu dung trên cợt thế nhân vậy, mỗi khi vương phi cười lên khiến cho dung nhan kia thêm một phần.... nói như thế nào nhỉ, Tiểu Vân cũng không biết diễn tả như thế nào mới đúng, nói chung là... rất câu nhân!

“ Tiểu vân, người nói xem, thế gian này ai là cường giả?!” Lạc Khanh Nhan lên tiếng, nàng chán ghét kẻ yếu, nàng nhất định phải là kẻ mạnh, mà muốn trở thành cường giả trong thế giới cổ đại này, thật sự không dễ, nhưng dù là vậy, Lạc Khanh Nhan nàng tin tưởng, chỉ cần nàng cố gắng không gì là không đạt được

“ Vương phi, cường giả dĩ nhiên là hoàng thượng rồi....” Tiểu Vân nghiêng đầu đáp lại, hoàng thượng đứng đầu một nước tất nhiên là người mạnh nhất rồi. Lạc Khanh Nhan cười khẽ, đầu ngón tay khe khẽ gõ thành ghế, tự tiểu phi tiểu: “ thật sao?!” tiểu Vân nhìn thấy vẻ mặt đó của Lạc Khanh Nhan cũng không biết đáp sao cho đúng, chỉ còn biết ngơ ngác gật đầu

Lạc Khanh Nhan không nói, tiếp tục đưa cuốn sách lên đọc, một cơn gió nhẹ đi ngang qua, thổi nhẹ mái tóc đen nhánh của nàng.....

Tiểu Vân đứng bên cạnh, chăm chú nhìn Lạc Khanh Nhan, không sao đoán được ý nghĩ cùng lời nói của vương phi, Tiểu Vân gõ gõ đầu, không biết là do bản thân nàng ngốc hay là vương phi vốn dĩ kỳ lạ như thế, từ ba hôm trước vương phi tự thương mình xong, sau đó vẫn thường hay hỏi nàng những vấn đề kỳ quái, cũng thường hay nói chuyện mập mờ bí ẩn hết sức, nói chung là.... Thật sự rất lạ a....

Lạc Khanh Nhan khẽ nhắm mắt, có chút buồn ngủ, đã bao nhiêu lâu rồi nàng mới thông thả nghĩ ngơi như thế này? cũng không rõ... kiếp trước bận rộn nhiều lắm, bỏ qua rất nhiều thứ, Lạc Khanh Nhan thừa nhận đôi khi bản thân cũng có chút tiếc nuối nhưng là nàng không hối hận...

Bây giờ có lẽ lão thiên gia cho nàng một cơ hội làm lại từ đầu, nhất định những tiếc nuối lúc trước còn chưa thực hiện được, nàng sẽ lần lượt đi làm.... Cứ như vậy đi...

Hết chương 1

Chương 2: Oan gia ngõ hẹp

Cứ nghĩ đến việc chỉ cần im hơi lặng tiếng thì không có người để ý đến mình, không ngờ cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp kia đến tìm mình, Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt cười, thanh âm không ra hỉ giận: “ sao vậy! Uyển nhi tiểu thư không biết có chuyện gì đến tìm bổn cung nha....”

Nữ tử tên gọi Uyển nhi, là sủng phi của tam vương gia Âu Dương Triệt, nghe nói là bạn thanh mai trúc mã từ bé của Âu Dương Triệt, dung nhan chim sa cá lặn, còn là tài nữ của đế đô, cầm kỳ thư họa không gì không thông, tính cách ôn nhu dịu dàng nói chung là rất được lòng tam vương gia, Lạc Khanh Nhan tà nghệ đánh giá Hạ Thanh Uyển, gật gật đầu tán thưởng, nữ tử này quả thật rất đẹp a, nếu như là ở hiện đại thì chắc chắn sẽ là một đại minh tinh rồi, đáng tiếc ở cổ đại chỉ có thể làm thê thiếp cho người ta, nghĩ đến đây máu mua bán trong người Lạc Khanh Nhan lại nổi lên, ai! Đúng là bệnh ham tiền của nữ tử này ngày càng nặng +_+

Hạ Thanh Uyển bị Lạc Khanh Nhan không kiên nhẫn gì đánh giá, cảm thấy một thoáng hoảng hốt, đôi con ngươi lạnh nhạt vô ba pha chút cười cợt nhìn nàng, lại có chút... ách! Tán thưởng?!! Hạ Thanh Uyển thực sự khó hiểu, một con người có thể thanh đổi nhiều đến như vậy sao

“ Tham kiến vương phi....” Hạ Thanh Uyển mặc dù có chút không cam lòng nhưng quy tắc nhất định phải có, Lạc Khanh Nhan một thoáng trêu đùa: “ Uyển nhi tiểu thư a, có chuyện gì thì cứ nói, không cần dong dài như vậy, bổn cung thật sự rất buồn ngủ, không có thời gian tiếp chuyện người đâu”. Hạ Thanh Uyển bị Lạc Khanh Nhan

không nề tình gì nói thẳng, sắc mặt có chút khó coi, dựa vào cái gì mà nữ tử này lại vẻ mặt vân đạm phong khinh như vậy nhìn nàng, hừ! dù cho nàng ta là vương phi, nhưng người vương gia yêu là nàng, nàng ta chỉ là hữu danh vô thực mà thôi, Hạ Thanh Uyển khinh thường cười lạnh

Lạc Khanh Nhan cũng không thềm chấp thái độ của Hạ Thanh Uyển, vươn tay đùa giỡn lọn tóc đen nhánh của mình, thanh âm bình tĩnh vô ba: “ người không nói, thì để ta nói đi, dù gì cũng khỏi mắc công tìm người”. Hạ Thanh Uyển vốn hôm nay định lấy cớ thăm hỏi để chế giễu Lạc Khanh Nhan, không ngờ Lạc Khanh Nhan lại nói với nàng như vậy, cũng không khỏi ngạc nhiên, nàng ta muốn tìm mình là vì chuyện gì?

“ Nghe nói người cùng vương gia là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm đáng nhẽ ra cái ghế vương phi này là của người mới đúng...” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm nói, Hạ Thanh Uyển nhìn Lạc Khanh Nhan, đôi con ngươi tràn đầy nghi hoặc, Lạc Khanh Nhan đạm cười, vươn tay ngoắc Hạ Thanh Uyển lại gần....

Không hiểu sao giờ khắc này, Hạ Thanh Uyển nhìn thấy nữ tử kia dung nhan vốn bình thường, nhưng mỗi giờ tay nhắc chân lại tràn ngập sức quyến rũ vô hạn, cuốn hút người khác, như một mê hoặc, vô thức, Hạ Thanh Uyển tiến lại gần, Lạc Khanh Nhan cười nhẹ, thanh âm thật nhỏ: “ người có muốn thay thế ta trở thành Hàn Thanh tam vương phi?!”

“ Người... nói như vậy là gì gì?!” Hạ Thanh Uyển một thoáng sực tỉnh, nghi ngờ nhìn Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan ý vị thâm trường nhìn Hạ Thanh Uyển, thanh âm một thoáng trêu chọc: “ nói... người muốn hay là không muốn?!” Hạ Thanh Uyển đề phòng nhìn Lạc Khanh Nhan, rốt cuộc là nàng ta có ý đồ gì đây?!

Lạc Khanh Nhan đứng dậy, vươn tay nâng cằm Hạ Thanh Uyển, ánh mắt khế nheo lại, một thoáng trêu đùa: “quả thật sắc nước hương trời, tam vương gia rất có phúc a!” Hạ Thanh Uyển không ngờ mình lại bị nữ nhân này đùa giỡn, sắc mặt tái ngắt, lắp bắp: “ngươi... ngươi buông?!” Nữ tử kia từ khi nào lại có khí lực lớn như vậy, dù nàng vùng vẫy cũng khó thoát khỏi kiềm chế của nữ tử này. Hạ Thanh Uyển một chốc hoảng sợ, không hiểu sao trong đầu nàng vang lên báo hiệu chạy trốn, thật muốn chạy trốn, nữ tử kia... rốt cuộc...là ai..?!

“Ngươi... ngươi không phải Lạc Vân Linh....” Hạ Thanh Uyển nhỏ giọng lắp bắp

Lạc Khanh Nhan cười cợt: “đương nhiên ta không phải Lạc Vân Linh... nhớ kỹ, ta gọi Lạc Khanh Nhan....” Nói đoạn buông tay ra khỏi Hạ Thanh Uyển, cằm bị siết chặt đến phát đỏ, Hạ Thanh Uyển đau nhức, vươn tay vuốt nhẹ, ánh mắt oán hận nhìn Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan nhìn thấy vẻ mặt đó của nàng ta, cũng không thêm để ý, tiếp tục lên tiếng: “Hạ Thanh Uyển, ngươi rốt cuộc có muốn cùng ta làm giao dịch?!”

Hạ Thanh Uyển khế mím môi, nói: “ngươi nói đi, là giao dịch gì?!”

“Đơn giản thôi, ngươi giúp ta thoát khỏi đây, sau đó chiếc ghế vương phi này trống ròi, ta tin với thủ đoạn của ngươi, muốn ngồi lên... cũng không khó mà...” Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai, thanh âm vẫn như vậy tràn đầy ý cười

“Ngươi... muốn thoát ra khỏi đây, vì sao?!” Hạ Thanh Uyển khó có thể tin, chẳng phải nàng ta rất yêu vương gia sao, dù là hữu danh vô thực nhưng sống chết cũng không chịu bước ra vương phủ. Không lẽ lời nàng ta nói là thật, nàng ta không phải là... Lạc Vân Linh...

“ Không vì sao cả, nhàm chán thôi...” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm nói, Hạ Thanh Uyển lại hỏi: “ vậy... người muốn ta giúp như thế nào?!”

“ Dễ thôi, nghe nói cuối tháng này ở hoàng cung có đại lễ, gia quyến vương phủ điều phải đi, người làm sao quán quýt lấy nam nhân của người... miễn là đừng để cho hắn quay về vương phủ sớm là được...” Lạc Khanh Nhan nói, còn gần nửa tháng nửa tháng nữa là đến cuối tháng rồi, nàng có đủ thời gian chuẩn bị

“ Chỉ đơn giản như vậy....” Hạ Thanh Uyển nhíu mày

Lạc Khanh Nhan gật đầu: “ chỉ cần như vậy là được, Hạ Thanh Uyển, người làm được đi”

“ Vậy... còn người”

“ Ta à.. ta có cách của riêng mình, người chỉ cần lo cho người là được”

“ Thế nào, cuộc giao dịch này đối với người trăm lợi không hại, có muốn hay không thử một chút”

“ Thành giao... “

“ Được! thành giao”

“ Hi vọng sau hôm đó, ta không còn gặp lại người”

“ Haiz! Ta lại luyến tiếc không gặp lại mỹ nhân như người a...” Lạc Khanh Nhan nhếch môi đăm cười

“ Hừ....” Hạ Thanh Uyển nhìn về mặt trêu chọc của Lạc Khanh Nhan,

hừ lạnh, phẩy tay bỏ đi, nữ tử này quả thật.... rất đáng ghét!!

“ Vương phi.... người định đi sao....” Tiểu Vân đứng bên cạnh, bây giờ mới dám lên tiếng hỏi, Lạc Khanh Nhan nhìn Tiểu Vân, có chút tính toán liệu có nên mang theo tiểu nha đầu này không, nói thật mấy ngày nay uống trà do tiểu nha đầu này pha, nàng cảm thấy có chút nghiện rồi, hơn nữa tiểu nha đầu này thú vị như vậy, bỏ lại cũng có chút tiếc nuối a, nàng là thương nhân đâu thể buôn bán lỗ vốn được...

“ Ân! Tiểu Vân... người có muốn hay không cùng đi?!” Lạc Khanh Nhan như có như không hỏi, nàng cũng không sợ tiểu nha đầu này nói lộ tin tức ra ngoài, nếu như tiểu cô nương này không biết điều, nàng không ngại tiễn tiểu cô nương này một đoạn, đừng nói nàng thủ đoạn độc ác, nàng ghét nhất chính là phản bội, dù bất cứ tình huống gì, sát không tha. (Dao Dao: bản chất sắp lộ rồi đấy +_+)

“ Vương phi... chẳng phải trước đây ngài nói ngài rất yêu vương gia sao?! dù như thế nào cũng không đi, nay sao lại...” Tiểu Vân ngơ ngác hỏi, nghe cuộc nói chuyện giữa vương phi cùng Hạ sùng phi, Tiểu Vân có chút mê loạn, không hiểu rõ cho lắm, Lạc Khanh Nhan nhìn vẻ mặt tràn đầy tò mò của tiểu nha hoàng, có chút buồn cười, bèn nói: “ như thế nào, lúc trước thích hẳn thì bây giờ không thể không thích sao? nam nhân mà thôi, không có người này thì còn người khác” ta Lạc Khanh Nhan há có thể vì một cái cây nho nhỏ mà bỏ cả vườn cây rộng lớn?! nam nhân đối nàng chẳng qua là cảnh đẹp ý vui mà thôi, thích thì nhìn một lát, không thích thì thôi, nàng đối với nam nhân xưa nay ít hảo cảm, đừng nói là yêu, ngay là thích sơ sơ cũng chưa từng có ai, ở hiện đại, có bằng hữu nói nàng vô tâm không phế, thật sự đi, có lẽ cả đời này của nàng cũng khó có thể mà động tâm với ai được....

Tiểu Vân nghe Lạc Khanh Nhan nói vậy, há hốc mồm kinh ngạc....

“ Tiểu Vân a, người rớt cuộc có muốn đi cùng ta hay không, vương phủ này nhàm chán như vậy, chúng ta thoát khỏi ngao du chân trời góc bể, chẳng phải là rất tốt...” Lạc Khanh Nhan ra sức dụ hoặc tiểu Vân, tiểu Vân một thoáng ngập ngừng, bèn nói: “ nhưng là gia đình, phụ mẫu của tiểu Vân đều ở đây” mặc dù nàng thực sự rất muốn đi cùng vương phi nhưng là phụ mẫu của nàng, muội muội của nàng... ai sẽ chăm sóc nha

Lạc Khanh Nhan nghe Tiểu Vân nói vậy, một thoáng trầm mặc, gia đình...?! Hai từ này quả thật đối với Lạc Khanh Nhan thực sự xa lạ.....

“ Tiểu Vân, người có muốn đoàn tụ cùng gia đình...” Lạc Khanh Nhan nói

“ Đương nhiên là muốn nha...” Tiểu Vân ra sức gật đầu

“ Như vậy đi, trước khi ta đi ta sẽ trả cho người giấy bán thân, khi ấy người có thể về cùng gia đình của mình rồi, khi ấy...” Lạc Khanh Nhan đạm cười, tiểu Vân cảm thấy vương phi ánh mắt một thoáng ưu sầu, ngần ngại, không biết nói gì cho phải, Lạc Khanh Nhan cười cười, lại trở về dáng vẻ tự tiểu phi tiểu như thường ngày, một thoáng ưu sầu như lúc nãy chợt tan đi, không còn một vết tích như là sự nhàm lẫn của Tiểu Vân vậy

“ Vương phi... còn ngài...” Tiểu Vân hỏi

“ Ta à.... Còn nhiều chuyện đang chờ ta làm lắm, người chỉ cần lo cho bản thân mình là tốt rồi, Tiểu Vân nhớ luyện pha trà, tay nghề tăng nha, ta nhất định sẽ tìm người uống trà đó...” Lạc Khanh Nhan vỗ vỗ vai Tiểu Vân, Tiểu Vân như hiểu như không gật gật đầu...

Âu Dương Triệt dạo này khá phiền não, không biết vì lí do gì dạo gần đây y cảm thấy vô cùng bức rứt, trong người vô cớ khó chịu, dễ dàng nổi nóng, nguyên nhân lại không hiểu vì sao càng khiến cho y trở nên táo bạo hơn bao giờ hết, ngay cả Hạ Thanh Uyển là nữ tử y để ý nhiều nhất cũng trở nên thô bạo nổi nóng với nàng, Âu Dương Triệt một thoáng nhăn mi, y từ khi nào lại trở nên khó khống chế bản thân mình như vậy chứ?!

Mạn vô mục đích bước về phía trước, vì đang đắm chiêu suy nghĩ cho nên y cũng không ngờ mình lại bước vào Ngọc Uyển các, nơi duy nhất trong vương phủ y chán ghét đến nhất, là vì nơi đó là nơi ở của nữ nhân kia

Hoàng huynh vì ân tình của Lạc thái sư mà ban hôn cho y cùng nữ tử tên gọi Lạc Vân Linh kia, bất chấp sự phản đối của y, nhưng vì là nữ nhi duy nhất của thái sư, mà thái sư lại là người có ân với y, cho nên y cũng không thể đối xử quá đáng với nữ tử kia được, nhưng là nữ nhân kia thật sự khiến cho y không thể nào chịu nổi, bề ngoài ôn nhu nhu nhược, nhưng bản chất thâm độc, ám hại Uyển nhi không biết bao nhiêu lần, nếu không phải Uyển nhi mệnh lớn, e rằng....

“ Tiểu Vân à, người nói xem... đàn cá chép này đem đi nướng hết.. có phải là rất tốt không?!” Bỗng một thanh âm vang lên cắt ngang suy nghĩ của y, Âu Dương Triệt lạnh lùng nhìn bóng dáng nữ tử cách y không xa về phía trước, cũng không hiểu vì cớ gì nếu bình thường thấy nữ nhân kia y đã quay đầu bước đi rồi, nhưng bây giờ lại cứ đứng yên đó, tiếp tục nghe đoạn đối thoại của nữ tử kia cùng tiểu nha hoàng

“ Vương phi, cá chép đẹp như vậy... sao lại đem đi nướng nha...”
tiểu Vân ngây thơ hỏi lại

“ Đẹp gì chứ, cũng vô dụng, chỉ suốt ngày bơi lội, chiếm diện tích

chứ làm gì a... người xem con kia, con kia...uh! Thật nhiều con to như vậy, đem lên nướng, hương vị tuyệt đối không tệ...” Lạc Khanh Nhan chỉ chỉ đàn cá chép trong hồ, nói mới nhớ, lâu rồi nàng cũng chưa ăn món ăn thôn quê, nhìn thấy lũ cá chép bơi lượn tự do có chút thèm

“ Vương phi, người đói sao, để tiểu Vân xuống bếp lấy thức ăn cho ngài”

“ Không cần, đồ ăn vương phủ nhàm chán chết đi được...” ai đó nhíu nhíu mày khinh thường

“ Vương phi, vậy ngài định ăn chúng thật ư...” Tiểu Vân không đành lòng nhìn lũ cá chép

Lạc Khanh Nhan thấy vẻ mặt đó của tiểu Vân, đầu đầy hắc tuyến, làm như nàng ác độc lắm không bèn nói: “ Tiểu Vân à, thế gian này nhược bị cường thực, là quy luật bình thường, người nên học cách thích ứng tất cả, biết không?!”

“ Vương phi, nhưng là chúng nó quả thật rất đáng yêu...” Tiểu Vân ra sức năn nỉ

“ Haiz! Thôi đi, ta cũng không còn hứng thú với nó nữa, chúng ta đi thôi...” Lạc Khanh Nhan lắc đầu thờ dãi, nàng tối không chịu nổi là nước mắt của nữ nhân, dường như đến cổ đại mới có mấy hôm, không khí tốt quá cho nên nàng lại dễ mềm lòng thì phải, cái này dường như không ổn à nha...

Âu Dương Triệt nghe đoạn đối thoại của Lạc Khanh Nhan, không khỏi rút trều khóe miệng, nhìn nữ tử dung nhan vẫn như vậy quen thuộc nhưng không hiểu sao y cảm thấy có cái gì đó thực sự khác lạ, nhất là đôi con ngươi tràn ngập ánh dương quang, nhìn người khác

nhưng lúc nào cũng có cảm giác là nhìn về phương xa, thật sự rất hoặc nhân.... Âu Dương Triệt nghĩ đến đây một thoáng giật mình, hẳn là đang nghĩ cái gì vớ vẩn nha

“ Vương... vương gia..?!” tiểu Vân thấy Âu Dương Triệt đứng đó, lắp bắp lên tiếng, vương gia sao lại đến đây?! Âu Dương Triệt thấy Lạc Khanh Nhan cùng Tiểu Vân tiến lại gần mình, có chút giật mình, từ khi nào y lại mất cảnh giác đến như vậy?! gương mi nhìn nữ tử kia, cho chút nghi ngờ, nữ tử vẻ mặt nhàm chán thiếu kiên nhẫn nhìn y, Âu Dương Triệt tự dưng cảm thấy có chút không vui, bèn nói: “ thế nào, bổn vương muốn đến gặp vương phi cũng cần có lý do sao?!”

Hết chương 2

Chương 3: Lại gặp Âu Dương Triệt

Lạc Khanh Nhan vẫy vẫy tay cho Tiểu Vân lui ra, nhìn nhìn Âu Dương Triệt một lát, bèn nói: “ không biết vương gia đại giá quang lâm đến tìm ta có chuyện gì a?!” Âu Dương Triệt nhìn nữ tử ánh mắt, không động lại hình bóng của y, nhíu nhíu mày vô cớ trong lòng nổi lên lửa giận, thanh âm lạnh như băng: “ Lạc Vân Linh.....”

“ Vương gia có gì xin cứ nói....” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm đáp, ánh mắt trực tiếp đối diện cùng Âu Dương Triệt, cái nhìn lạnh như băng như tuyết, sắc bén của Âu Dương Triệt khiến cho bao nhiêu kẻ khiếp sợ nhưng đứng trước Lạc Khanh Nhan, ấy chẳng là cái gì cả, Lạc Khanh Nhan nhếch môi đăm cười, không hiểu sao Âu Dương Triệt cảm thấy nữ tử này không để y vào mắt, chưa từng có ai nhìn y vẻ mặt như vậy, chưa từng có ai dùng tiểu dung trên cọt như vậy nhìn y, nữ nhân này bỗng dưng thay đổi nhiều như vậy, có chẳng là dùng chiêu lạc mềm buộc chặt, nhưng là y thừa nhận, nữ nhân này diễn kịch rất khá, khiến cho y cảm thấy thực sự hứng thú

“ Lạc Vân Linh, ngươi thực sự khơi dậy hứng thú trong lòng bốn vương rồi đấy?!” Âu Dương Triệt cười cợt, Lạc Khanh Nhan nghe vậy càng cười lớn hơn, đôi hoa đào mắt tà nghệ nhìn Âu Dương Triệt, thanh âm không ra cảm xúc: “ trên thế gian này, ta ghét nhất chính là loại nam nhân tự cho mình là đúng, tam vương gia a, hóa ra ngài bất quá cũng như vậy thôi...” nói đoạn có chút lắc đầu thờ dãi, xoay người bước đi, Âu Dương Triệt nghe vậy, giận run người, vươn tay bắt lấy tay của Lạc Khanh Nhan, nhưng nhanh như chớp Lạc Khanh Nhan vung tay tránh được

“Vương gia, xin tự trọng...” nàng ghét nhất chính là tiếp xúc cùng người lạ, nam nhân này chính là đang phạm vào điều cấm kỵ của nàng.

“Hừ! ngươi là vương phi của bốn vương...” Âu Dương Triệt bá đạo nói, cúi đầu nhìn Lạc Khanh Nhan, mặt đối mặt gần như là gần kề, hơi thở tựa như hòa quyện vào nhau, nữ tử lãnh hương thanh lạnh nhạt đậm như vẽ mặt của nàng, đôi hoa đào mắt diễm lệ mườì phần như đang cười nhạt thế nhân, nét môi đậm đậm tiểu dung, hồng hồng ướt át bỗng dưng có sức hút kỳ lạ, nhưng là vô thức bị đôi môi xinh đẹp kia hấp dẫn, Âu Dương Triệt càng thêm cúi đầu

Lạc Khanh Nhan cười lạnh, nâng chân đạp cho hắn một phát, vì không kịp đề phòng, lại không nghĩ đến Lạc Khanh Nhan sẽ đối hắn như vậy, Âu Dương Triệt lão đảo, ngã người về sau, về mặt tràn ngập lửa giận nhìn Lạc Khanh Nhan, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Lạc.. Vân...Linh...”

“Hừ! dám vô lễ với bốn cô nương, Âu Dương Triệt ngươi quả thật ngại mình sống lâu lắm....” Lạc Khanh Nhan hừ lạnh

“Ngươi.....” Âu Dương Triệt lần đầu tiên trong đời biết như thế nào là tức nghẹn họng mà không biết làm sao đáp lời nữ tử, Lạc Khanh Nhan cúi người, vươn tay nâng cằm Âu Dương Triệt, đôi môi xinh đẹp vẽ nên một nụ cười tuyệt mỹ: “chậc! nhan sắc tầm thường thế này mà được nhiều mỹ nhân như vậy coi trọng, chậc, bọn họ đúng là không có mắt mà....” Về mặt rất chi là ‘ai thán’, ‘tiếc hận’, nói xong buông tay ra lắc lắc đầu, hết sức ‘thờ dài’ rồi xoay người bước đi, để lại Âu Dương Triệt há hốc mồm ngồi đó ngẩn ngơ

Lạc Khanh Nhan vừa đi vừa suy nghĩ, một thoáng nhíu nhíu mày, rất là đăm chiêu, nàng quên mất ở cổ đại còn có một thuật ngữ quen thuộc ấy là ‘võ công’ không giống như hiện đại, đăm ba chiêu là đối

phó được tên côn đồ, ở hiện đại dù gì nàng cũng là cao thủ nhu đạo nhưng là đến cổ đại này rồi, ai! Mấy cái đó chẳng khác nào hoa chân múa tay....

Làm thế nào để trở thành cao thủ?! Nhìn thân thủ của tên vương gia kia, không phải tầm thường, sức uy áp hấn tạo ra thực sự rất lớn, nếu không phải nàng bất ngờ tấn công cùng phòng thủ nhanh thì 100 % là bại trận trong tay hấn rồi, Lạc Khanh Nhan buồn bực, nàng thực sự ghét mình biểu hiện yếu thế trước mặt người khác, nhất là nam nhân

Nghe nói mấy cái loại nội công thì thường học từ nhỏ, dường như nàng cũng bỏ qua giai đoạn học võ tốt nhất rồi, nhìn lại thân xác của mình, Lạc Khanh Nhan không khỏi thở dài, cốt cách quá mức yếu nhược, thực sự không là tài liệu tốt luyện võ nha, Lạc Khanh Nhan một thoáng tiếc hận

“ Ha ha.... Ta không ngờ, trên thế gian này lại có một tiểu nữ oa thú vị như vậy...” một thanh âm khàn khàn trầm thấp vang lên cắt ngang suy nghĩ của Lạc Khanh Nhan, không biết từ khi nào, một hạc phát đồng nhan lão giả ngồi chễm chệ trên gốc cổ thụ. Lạc Khanh Nhan ngẩng đầu nhìn lão giả, hàng mi thanh tú một thoáng khẽ nhíu: “ người là ai?!”

Lão giả từ lúc đầu đã chứng kiến cuộc đối thoại của Lạc Khanh Nhan cùng Tiểu Vân, lại thấy Lạc Khanh Nhan không kiên nhẫn gì đá nam nhân kia một phát, cảm thấy thật thú vị, cho nên mới xuất hiện, ngài nhìn Lạc Khanh Nhan, lên tiếng: “ tiểu oa nhi, có muốn hay không bái ta làm lão sư?!” Tiểu oa nhi này thú vị đến như vậy, không thu nàng làm đồ đệ thì quả thật sẽ uổng vô cùng a. Lạc Khanh Nhan âm thầm đánh giá lão giả, người này vô thanh vô tức xuất hiện, cho thấy võ công nhất định tuyệt đỉnh a, xưa nay nàng rất nhạy cảm với hơi thở người xa lạ nhưng lại không hề phát hiện lão giả này, có chăng đây

là cái gọi trong truyền thuyết ‘cao nhân’, nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Lạc Khanh Nhan vẫn vẻ mặt hết sức bình tĩnh, nàng lên tiếng: “ vì sao muốn ta bái người làm lão sư, người tốt cuộc có cái gì hơn người?!”

“ Ha hả... khá lắm nữ oa nhi ngông cuồng, ta Hàn Vô xưa nay tự xưng đệ nhị chưa có ai dám xưng đệ nhất, như vậy đã đủ tư bản làm lão sư của người...” Lão giả nghe Lạc Khanh Nhan nói vậy, không giận phản cười, thanh âm tràn đầy sáng khoái, nữ oa nhi này quả thật rất thú vị a, thế gian này nhàm chán như vậy, có một đồ đệ ‘đáng yêu’ như vậy, lão thiên gia quả thật đối đãi với y không tồi

“ Điều kiện là gì?!” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm nói, xưa nay làm gì có chuyện tốt như vậy đến tìm nàng, muốn có một thứ thì phải trả cái giá tương xứng, quy luật này Lạc Khanh Nhan hơn ai hết hiểu rất rõ, lão giả nghe Lạc Khanh Nhan nói thế, một chốc sửng sốt, nhưng rất nhanh đạm cười, ngài nói: “ ba điều, người chỉ cần giúp ta ba điều thì tuyệt học cả đời của ta sẽ truyền hết cho người”. Lạc Khanh Nhan mỉm cười, cung kính cúi đầu: “ sư phụ tại thượng, xin nhận Lạc Khanh Nhan một lạy” nói đoạn quỳ xuống, dập đầu! lão giả gật đầu mỉm cười, quả thật tiểu oa nhi thông minh, mặc dù ngông nghênh bất tuân nhưng cũng biết tiến biết thoái, không là hạng người tầm thường a, đáng tiếc thay lại là phận nữ nhi, nếu không nhất định sẽ làm nên đại sự

“ Khanh Nhan, con đã qua cái tuổi tốt nhất luyện võ, vả lại cốt cách cơ thể cũng không là kỳ tài võ học, bây giờ có hai cách, con chọn đường nào là tùy con quyết định...” lão giả khẽ vuốt chòm râu, ôn thanh nói: “ thứ nhất là luyện lại từ đầu, với bộ võ công tâm pháp của bốn môn cùng với sự kiên trì của con thì nhất định năm đến mười năm sẽ có thành tựu võ học, còn bước thứ hai là đi tìm một thứ....”

“ Nghe nói trong truyền thuyết Thiên Phong động có một băng hồ, đáy hồ có một đóa thiên niên liên, là một loại dược liệu vô cùng trân

quý, đem nó chế thành được ba viên thuốc, mỗi viên thuốc có thể tăng nội lực ba mươi năm, nếu như có được nó thì nội công sẽ tăng trưởng không ngờ... nhưng đó chỉ là truyền thuyết, hơn thế nữa băng hồ xưa nay lạnh vô cùng, dù có nội lực cao cường hộ thể nhưng ở dưới đó quá một canh giờ cũng khó có thể chịu được, con muốn chọn cách nào...?!”

Lạc Khanh Nhan đăm cười, thanh âm lạnh nhạt: “ cách thứ hai, sư phụ người cho con bản đồ đến Thiên Phong động đi!” Nàng chính là không có kiên nhẫn chờ lâu như vậy, ở một mình nơi cổ đại này, nếu không mạnh, nàng sẽ cảm thấy bất an, mà nàng thực sự ghét cái cảm giác đó, cho nên bèn mọi cách nhất định nàng phải trở thành cường giả

“ Khanh Nhan, đó là lựa chọn của con, ta không có quyền can thiệp..” lão giả lên tiếng, lấy trong lòng một cuốn sách cùng một tấm da bạc đưa cho Lạc Khanh Nhan, ngài nói tiếp: “ đây là bộ môn tâm pháp cùng tuyệt học cả đời của vi sư, còn đây là bản đồ chỉ dẫn đến Thiên Phong động, Khanh Nhan! Hi vọng con sẽ thuận buồm xuôi gió”. Lạc Khanh Nhan vươn tay nhận lấy, gật gật đầu

“ Tìm được thiên niên liên rồi đến Tây An tìm đưa cái này cho chưởng quầy Thục An, khi đó vi sư sẽ tìm đến con....” Lão giả lại đưa thêm cho Lạc Khanh Nhan một đoản đao

Lạc Khanh Nhan mỉm cười, thanh âm tràn đầy tự tin: “ sư phụ, chậm nhất ba tháng, nhất định Khanh Nhan sẽ đến tìm ngài...” lão giả cười khẽ, đôi con ngươi sáng quắc tràn đầy tán thưởng, sau đó nhanh như chớp đi mất, như một cơn gió, cái gọi là kinh công tuyệt đỉnh có chẳng đến tận cùng cũng chỉ như vậy. Lạc Khanh Nhan vuốt ve quyển sách, đôi môi cong cong nét cười, nhẹ nhàng thanh thoát....

Xem ra lão thiên gia cũng không bạc đãi nàng lắm, không biết nhiệm

vụ lão giả đưa ra là gì, chỉ cần có thể mạnh, nàng cam nguyện đánh đổ tất cả,....

“ Vương phi, đã lâu rồi tiểu Vân không nghe ngài gảy đàn, vẽ tranh.... Vương phi, ngài lúc trước chẳng phải thích nhất là vẽ tranh sao?!” tiểu Vân nghi vấn, dạo này vương phi cứ hay xem sách, rồi hoa chân múa tay, động tác hết sức kỳ lạ nha. Lạc Khanh Nhan nghe Tiểu Vân hỏi vậy, có chút buồn bực, đánh đàn?! Vẽ tranh?! Nàng mới không có hứng thú ba cái chuyện vớ vẩn đó, lúc trước ở hiện đại, mọi kỹ năng sinh tồn nàng đều học, chỉ cần cái gì có lợi cho bản thân nàng đều không bỏ qua nhưng mấy cái thú chơi tao nhã cổ đại thì nàng lại chưa từng đụng vô, một phần vì không có thời gian, một phần là vì nàng cảm thấy mấy thứ đó thật sự rất nhàm chán, phải rồi! nghe nói Lạc Vân Linh cũng thuộc hạng tài nữ cho nên tinh thông cầm kỳ thư họa....

“ Tiểu Vân, ta dạo này không còn hứng thú với mấy cái đó nữa, cho nên không cần nhắc lại...” Lạc Khanh Nhan tiếp tục xem quyển tâm pháp mà sư phụ để lại cho nàng, không nhanh không chậm nói. Tiểu Vân thấy Lạc Khanh Nhan không muốn nhắc đến chuyện đó cũng không dám nói nhiều, mặc dù vương phi chưa từng xử phạt nàng nhưng không hiểu sao nàng luôn có cảm giác sợ vương phi nha, thật là khó hiểu

“ Đúng rồi, tiểu Vân, còn bao nhiêu ngày nữa là đến cuối tháng...” Lạc Khanh Nhan hỏi

“ Còn mười ngày nữa, vương phi!” tiểu Vân nghiêng đáp, còn mười ngày nữa là vương phi rời khỏi rồi, mà nàng cũng có thể đoàn tụ cùng gia đình, tiểu Vân nhìn Lạc Khanh Nhan, một thoáng tiếc nuối, nhưng là nàng thực sự rất muốn đi theo vương phi nha, mặc dù nàng có hơi sợ vương phi, nhưng không hiểu sao lại rất thích ở bên cạnh vương phi, cái cảm giác này thực sự khó nói nên lời mà

“ Ai da! Thời gian sao mà đến chậm thế...” Lạc Khanh Nhan nhíu nhíu mi, gần nửa tháng ở vương phủ, cuộc sống thực sự nhàm đến cực điểm, nàng sắp mốc meo lên cả rồi, cũng may có quyền tâm pháp giúp nàng đỡ buồn chứ cứ như vậy nàng thực sự vì quá rảnh rỗi mà chết mất, uh! Nói đến mới nhớ, dường như dạo này cuộc sống của nàng khá an ổn thì phải, cũng không có ai đến quấy phá, hi vọng mười ngày này cũng an an bình bình trôi qua như vậy thì kế hoạch của nàng sẽ ổn thỏa cả thôi

Nhưng rất tiếc, cái gọi là hi vọng cũng chỉ là hi vọng mà thôi, vì hai ngày hôm sau một vị khách không mời lại xuất hiện trước mặt Lạc Khanh Nhan, mà nhân vật đó không ai khác chính là vị chiến thần vương gia tuấn mỹ hơn người của chúng ta. Âu Dương Triệt từ hơn mười ngày trước nhận cú đá của Lạc Khanh Nhan, không hiểu sao chẳng những không tức giận lại càng để ý đến nữ tử kia (Dao Dao: huynh này trời sinh bản tính thích ngược =”=), song triều đình đột ngột có việc cho nên y rời vương phủ mấy ngày, trong khoảng thời gian này, đôi khi nhớ đến vẻ mặt lạnh nhạt cùng tiểu dung trêu ghẹo của nữ tử kia, Âu Dương Triệt một thoáng phiền lòng, sao tự dưng y lại nhớ đến nữ nhân đáng ghét kia chứ, cho nên vừa về đến vương phủ là y ngay lập tức chạy đến chỗ Lạc Khanh Nhan, muốn tìm cho rõ nguyên do, vì có chi y lại.... cảm thấy có chút nhớ nữ tử này, chẳng phải y trước đây rất ghét nàng ta sao, rốt cuộc thì điều gì thay đổi?!

“ Vương gia, không biết lần này lại tìm đến ta có chuyện gì a?!” Lạc Khanh Nhan hỏi

Nhìn thấy vẻ mặt nữ tử cười cợt như thường ngày nhìn mình, không hiểu sao Âu Dương Triệt có chút náo, y hừ lạnh: “ bốn vương đến tìm ngươi cũng cần phải có lý do sao?!” từ khi nào lại thay đổi nhiều đến như vậy, nữ tử trước kia ôn nhu uyển nhược nhìn y lúc nào cũng

tràn ngập yêu say đắm, còn bây giờ cũng là dung nhan đó, nhưng ánh mắt nhìn y như kẻ xa lạ, không mặn không nhạt....

“ Đương nhiên là không cần lí do rồi, nhưng là đạo này ta cảm thấy không vui, cho nên không có tâm trạng tiếp vương gia, vương gia tự mình thường thức trà đi ha, xong rồi đi, ta không tiễn....” Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai đứng dậy, nàng đạo này tập trung thời gian cho việc luyện công, cũng chả có thời gian ngồi bồi hấn uống trà đâu, hơn thế nữa về mặt của hấn nhìn nàng.. chắc! nhìn thôi cũng khiến cho nàng thiếu kiên nhẫn rồi

“ Người rốt cuộc là ai?!..” Âu Dương Triệt nắm chặt lấy cổ tay của Lạc Khanh Nhan, gằn từng tiếng. Lạc Khanh Nhan bị y nắm cổ tay, một thoáng nhăn mi, nàng cười lạnh nhìn y: “ ta là ai?! Chẳng lẽ người không biết....”

“ Người không phải.. Lạc.. Vân... Linh?!” Âu Dương Triệt cau mày, Lạc Khanh Nhan bỗng dựng bật cười, đôi hòa đào mắt một mảnh ánh sáng ngọc, như đang chế giễu sự ngu ngốc của y, Lạc Khanh Nhan lên tiếng: “ chắc! bây giờ mới nhận ra sao?! Âu Dương Triệt, thật uống thay cho Lạc Vân Linh lại yêu người đến như vậy nha?”. Âu Dương Triệt đăm đăm nhìn Lạc Khanh Nhan, thanh âm trầm thấp, tràn đầy nguy hiểm: “ nói! người rốt cuộc là ai”, lực cũng dùng mạnh hơn, cổ tay của Lạc Khanh Nhan dường như muốn gãy, Lạc Khanh Nhan lạnh lùng nhìn Âu Dương Triệt, thanh âm hàn như băng: “ ta là... Lạc Khanh Nhan, Âu Dương Triệt buông tay! Đừng để cho ta nói lần thứ hai”

Không hiểu vì có gì, nữ tử nhìn y ánh mắt lạnh như băng, thanh âm hàn tựa tuyết, Âu Dương Triệt vô thức buông tay, thấy cổ tay nữ tử sưng đỏ, y có chút áy náy, nhưng vì kiêu ngạo cũng không lên tiếng nói gì thêm, Lạc Khanh Nhan nhú nhú mày nhìn cổ tay của mình, vươn tay ôn nhu nhẹ nhàng xoa bóp, gương mặt nhìn Âu Dương

Triệt: “ vương gia, không tiễn....” nói xong nhanh chóng xoay người bước vào trong, để lại Âu Dương Triệt đứng đó...

“ Lạc Khanh Nhan....” Âu Dương Triệt khẽ lẩm nhẩm, bất chợt đôi môi vẽ nên nét cười tà mị...

Chương 4: Sơ ngộ đế vương hàn thanh

Cứ việc nghĩ đến Âu Dương Triệt dễ dàng khống chế hành động của nàng, Lạc Khanh Nhan lại càng cảm thấy buồn bực, từ khi nào Lạc Khanh Nhan nàng lại rơi xuống thế bị động dễ dàng bị người khác nắm lấy như thế, hàng chân mày thanh tú một thoáng khẽ chau, nhìn cổ tay bị bóp sưng đỏ, Lạc Khanh Nhan khẽ mím môi, nam nhân chết tiệt, nhất định có một ngày, món nợ này nhất định nàng sẽ đòi lại.

“Vương phi! trà của ngài....” Tiểu Vân bưng cốc trà đưa lên cho Lạc Khanh Nhan, thấy vương phi vẻ mặt âm trầm suy tư, tiểu Vân cũng không dám nói nhiều, lui ra sau, nhưng thấy cổ tay của vương phi bị sưng đỏ, tiểu Vân cũng không khống chế được lo lắng mà lên tiếng: “vương phi, tay của ngài.... Là do vương gia làm sao?!” hèn gì vương phi muốn đi khỏi đây, tất cả là tại vương gia bắt nạt vương phi, lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy, càng nghĩ càng oán hận, tiểu Vân cảm thấy quyết định rời đi của vương phi là vô cùng đúng, chứ nếu ở lại đây không chừng có một ngày vương gia vô duyên vô cớ làm hại đến vương phi

Lạc Khanh Nhan uống một ngụm trà, tâm trạng ần ần buồn bực bình lại, tâm một thoáng thả lỏng, nghe tiểu Vân hỏi, lắc đầu cười giễu: “không có gì, chỉ là thương nhẹ thôi!” Tiểu Vân nghe thế cũng một thoáng thả tâm

“Vương phi, hay là chúng ta ra ngoài đi, nghe nói hôm nay là hội chùa, nhất định rất đông đúc....” Tiểu Vân đề nghị, vương phi đã lâu rồi chưa bước ra vương phủ, nhân tiện ra ngoài để thả lỏng tâm trạng cũng tốt. Lạc Khanh Nhan chợt nghĩ đến, dường như nàng đến

cổ đại hơn nửa tháng mà lại quên chưa đi thăm dò đường xá cổ đại, cái này thật thất trách a, bởi vì nàng cứ liên tục lên kế hoạch thoát khỏi vương phủ, lại quên thăm dò lối đi, cái này thực sự không ổn à nha.

“ Tiểu Vân, chuẩn bị đi, chúng ta ra ngoài...” Lạc Khanh Nhan lên tiếng. Tiểu Vân cung kính cúi đầu lui ra ngoài chuẩn bị

Cứ tưởng nếu đi ra khỏi vương phủ sẽ bị binh lính ngăn cản, không ngờ lại có thể tự do đi lại Lạc Khanh Nhan một thoáng hài lòng, có lẽ cổ đại không nhiều quy tắc như nàng tưởng. Cùng Tiểu Vân thông thả đi trên đường, đồng thời đánh giá phong cảnh đường xá cổ đại, Lạc Khanh Nhan khe khẽ cười, không khí cổ đại thôi, quả thực trong lành, cả con đường rộng lớn chỉ toàn người với người đi lại, không như ở hiện đại, xe cộ tấp nập, khói bụi đầy đường...

“ Vương phi, chúng ta đi đâu nha...” Tiểu Vân hỏi Lạc Khanh Nhan, chẳng lẽ cứ mạn vô mục đích đi khắp nơi như vậy sao?!

Lạc Khanh Nhan lắc lắc đầu, không đáp, thông thả bước đi, Tiểu Vân cũng lẻo đẻo theo sau, không nói thêm gì nữa

Lơ đãng một thoáng liếc nhìn một sạp hàng bên đường, Lạc Khanh Nhan bất giác ngừng lại, vươn tay cầm lấy chi mộc trầm lên, tinh tế đánh giá, Lạc Khanh Nhan vô thức vươn tay ôn nhu vuốt ve chi mộc trầm, không hiểu vì có gì cảm thấy yêu thích khó buông tay.

“ Cô nương, không biết có mặt hàng nào ưng ý không?!” Lão giả bán hàng mỉm cười chào khách. Lạc Khanh Nhan ngẩng đầu nhìn lão giả, đậm cười: “ thanh mộc trầm này, ai là người làm ra nó”. Nói đoạn dơ ra thanh mộc trầm

Thanh mộc trầm tinh tế, chất liệu cũng không quý hiếm gì, nhưng thủ

công thực sự tinh xảo, đóa thanh liên nho nhỏ thanh nhã tuyệt trần trên chi mộc trầm, khiến cho thanh mộc trầm thêm một phần duyên dáng. Lạc Khanh Nhan cũng không rõ, hà cớ gì một thoáng liếc mắt lại thích cây trầm nho nhỏ này. Lão giả nhìn nhìn chi mộc trầm một lát, mới lắc đầu thờ dài: “ cô nương, cái này thì lão cũng không rõ, có lẽ thanh mộc trầm này xuất sứ ở Tây An, lão biết cũng chỉ có vậy!”

Lạc Khanh Nhan không hỏi thêm gì nữa, ra hiệu Tiểu Vân trả ngân lượng, sau đó lấy thanh mộc trầm đi. Lão giả nhìn theo bóng lưng của Lạc Khanh Nhan một thoáng thờ dài, thanh âm bất giác tịch liêu thêm mấy phần: “ ...dù không là hồng nhan họa thủy, nhưng số mệnh sinh ra là để phá hủy thương sinh a.... đúng là nghiệt...!!!”

Lạc Khanh Nhan đã đi xa cho nên không nghe thấy...

Nhưng là nhiều năm về sau....

Nữ tử một thân hồng y như máu, yêu diễm thế nhân

Mắt lạnh xem thế gian, tiểu hồng trần

Đem thiên hạ dẫm nát dưới chân....

Cười ngạo nghễ cùng thiên địa....

Không là hồng nhan họa thủy, nhưng... lại mang mệnh diệt thiên hạ....

Cuối cùng, lời than thờ của lão giả năm xưa... lại thành hiện thực.....

“ Vương phi, nghe nói Hoàng Thanh tự rất linh thiêng nha...” Tiểu Vân lên tiếng

“ Tiểu Vân, rốt cuộc là ngươi muốn đến Hoàng Thanh tự để làm gì a....”

“ Tiểu Vân chỉ là muốn xin bùa bình an thôi....”

“ Bùa bình an?! Cho ai...”

“ Cho người nhà, cho... ngài...” Tiểu Vân ấp úng

Lạc Khanh Nhan bất giác đứng lại, quay đầu nhìn Tiểu Vân, đôi con ngươi bình thường lạnh nhạt vô ba nay một thoáng gợn sóng, tiểu nha đầu này tuy vẻ ngoài nhu nhược nhưng thực sự rất kiên cường, rõ ràng bị lãnh khí của nàng dọa sợ chết đi được, nhưng lúc nào cũng lẩn tránh bên tai nàng, tuy không dám trực tiếp nhìn nàng nhưng lại vô hình chung luôn lo lắng cho nàng, Lạc Khanh Nhan nàng thực sự khinh thường những lo lắng vớ vẩn đó nhưng là nhìn thấy tiểu nha hoàng nét mặt ngây thơ, đôi con ngươi tinh thuần không một tạp chất, không hiểu sao lại cảm thấy tức giận không đứng dậy, nguyên lai cái cảm giác được một người quan tâm... cũng không tệ lắm...

Tiểu Vân bị Lạc Khanh Nhan nhìn chăm chăm, có chút lo sợ, chỉ còn biết cúi thấp đầu, bỗng dừng nghe thấy thanh âm của Lạc Khanh Nhan, có chút giật mình

“ Đi thôi...” Lạc Khanh Nhan lên tiếng, bước về phía Hoàng Thanh tự. Tiểu Vân giật mình, sau đó đuổi theo, bất giác cười khẽ, vương phi mặt dù lãnh khí chết người nhưng thực sự là người tốt, không phải sao?!

Hoàng Thanh tự

Hương khói lúc nào cũng đông đúc, tọa lập riêng biệt, dường như

cách biệt với thế giới bên ngoài, không khí an tĩnh, mặc dù có nhiều du khách hay người dân đến nơi này nhưng lúc nào Hoàng Thanh tự cũng mang cho người ta cảm giác an bình không thể tả

Để cho Tiểu Vân vào chùa cầu bùa bình an, Lạc Khanh Nhan đi dạo quanh chùa...., nữ tử một thân hồng y như máu, một đầu tóc đen dài dùng sợi hồng trắng buộc lên, hai lọn tóc mai còn vương vấn nơi gò má, dung nhan thanh thanh tú tú, không khuynh thành khuynh quốc, không tuyệt sắc hơn người nhưng không hiểu sao chỉ đơn giản đứng đó thôi, cũng đủ thu hút cái nhìn của y...

“ Tiểu Trần Tử, kia không phải tam vương phi sao?!” thanh âm nhẹ hẫng, lại có chút trầm, chút thấp, mang theo ba phần trong trẻo, bốn phần tà mị, còn có chút gì đó không nói rõ, chỉ biết thanh âm này thật sự rất dễ nghe, lại mang theo vô hình khí phách sát phạt quyết đoán

“ Đúng vậy, bệ hạ...” người được xưng là tiểu Trần Tử lên tiếng đáp lại, âm điệu tiêm tế, bán nam bán nữ, người này đương nhiên không ai khác chính là tổng quản thái giám Trần công công, hồng nhân bên người đế vương Hàn Thanh rồi.

“ Chúng ta lại xem đệ muội một lát đi...” nam tử ra lệnh, soái bước tiến về phía trước, Trần công công cung kính đi theo

“ Tam vương phi...” Trần công công lên tiếng. Lạc Khanh Nhan thấy có hai người tiến về phía mình, một thoáng nhãn mi, nhưng thấy hai người này không có ác ý cũng buông tâm, dường như bọn họ quen biết với Lạc Vân Linh? Nam tử thanh âm tiêm tế như thái giám, bên cạnh nam nhân trường bào cao quý, khí phách hơn người, dung nhan lại có vài phần giống Âu Dương Triệt, lẽ nào là vị vương gia nào đó sao?

Thấy Lạc Khanh Nhan không chút phản ứng, Trần công công có chút

sốt ruột, bèn gọi lại lần nữa, Lạc Khanh Nhan giương mi nhìn Trần công công, lại tà liếc nam tử đứng bên cạnh, cười nhẹ, tiểu dung ôn hòa khách sáo: “ không biết hai vị....”

“ Thế nào, tam vương phi chúng ta chỉ mới có hai tháng không gặp mà đã quên đi trầm rồi sao...” nam tử cười như không cười, thanh âm cũng không chút cảm xúc, Lạc Khanh Nhan nghe y tự xưng mình ‘trầm’ cũng đã đủ biết thân phận, địa vị của nam tử này, Lạc Khanh Nhan cúi đầu, đáp lễ: “ tham kiến bệ hạ!” haiz, dù gì sống dưới mái hiên người ta không thể không cúi đầu a, nhẫn..!!

“ Tam vương phi, không cần khách khí, tam vương phi là đến Hoàng Thanh tự cầu bùa bình an sao?” đế vương Hàn Thanh – Âu Dương Liên đạm cười, hỏi. Lạc Khanh Nhan khẽ buông mi, gật gật đầu. Thấy Lạc Khanh Nhan không nói gì thêm, Âu Dương Liên cũng không rõ vì sao cũng có chút lúng túng, nữ tử vẻ mặt điềm nhiên lắng nghe y nói, thái độ không kiêu ngạo, không siểm nịnh, vân đạm phong khinh, thật bình thường, nhưng cũng thật sự khác thường, này... không giống một Lạc Vân Linh mà y đã từng biết

Lạc Khanh Nhan đứng yên bên cạnh Âu Dương Liên, không nói gì nhiều, một phần là nàng không thích lên tiếng, một phần là nàng sợ để lộ sơ hở, dù gì còn vài ngày nữa là nàng sẽ thoát khỏi cái vương phủ tẻ ngắt kia, nhất định không để có sơ sót gì, cho nên Lạc Khanh Nhan không muốn kế hoạch có chút nào chạy ra khỏi lòng bàn tay của nàng....

“ Tam vương phi, cuộc sống gần đây có khỏe?!” Âu Dương Liên lại lên tiếng hỏi, Lạc Khanh Nhan vẫn khách sáo trả lời: “ vẫn ổn, đa tạ bệ hạ lo lắng”

“ Lạc thái sư là thầy của trầm cùng tam đệ, mà nàng lại là nữ nhi duy nhất của thái sư, Lạc thái sư đã không còn, ý nguyện của ngài ấy

mong nàng có một mối lương duyên tốt, hậu cung ba ngàn thật sự không là nơi tốt, cho nên trăm chủ trương gã nàng cho tam đệ, nàng không giận chứ?!” Âu Dương Liên mỉm cười

“ Không đâu, bệ hạ đã rất chu đáo, gia phụ trên trời có linh thiên cũng vui mừng..” Lạc Khanh Nhan cười khẽ, nếu như nàng không là vương phi, mà là một vị nương nương nào đó, thì con đường trốn thoát của nàng sẽ khó khăn hơn nhiều

Hai người, một người hỏi, một người trả lời, không khí thực sự tẻ nhạt vô cùng, Âu Dương Liên có chút thiếu kiên nhẫn với nữ tử này, bình thường là y có thể từ biệt về cung rồi, nhưng có lẽ là bị ai đó ám đi, cũng có lẽ là.. bất bình thường..., cho nên y mới hỏi nhiều như vậy, nữ tử vẻ mặt điềm nhiên, khác hẳn như tin Ảnh vệ thông báo, Âu Dương Liên cũng cảm thấy kỳ lạ vô cùng, dường như tam đệ còn chưa động đến vị vương phi này, có thể nói là hữu danh vô thực, với một nữ tử, đó chẳng phải điều bất hạnh nhất sao, cho nên để bù lỗi, Âu Dương Liên cố tỏ ra thân thiện một chút, nhưng nữ tử vẻ mặt lạnh nhạt nhìn y, khiến cho Âu Dương Liên có chút đoán không ra, tâm tình của nữ tử này

“ Vương phi?!” đang suy nghĩ thì bị một thanh âm cắt ngang, Âu Dương Liên ngẩng đầu, thấy một tiểu cô nương đang chạy về hướng mình, nghiêng đầu nhìn Lạc Khanh Nhan, là nha hoàng của người này sao?!

“ Bệ hạ, xin thứ lỗi tiểu nữ còn có việc...” thấy tiểu Vân đã xong việc, Lạc Khanh Nhan đứng dậy, khế cung người hành lễ, Âu Dương Liên một thoáng thở phào nhẹ nhõm, phẩy phẩy tay cho Lạc Khanh Nhan lui ra ngoài...

Nhìn bóng lưng của Lạc Khanh Nhan khuất dần, Âu Dương Liên một thoáng đăm chiêu....

“ Vương phi, người đó là ai vậy?!” Tiểu Vân tò mò

“ Đương kim thánh thượng”

“ Thánh... thánh thượng..?!” Tiểu Vân há hốc mồm, trợn mắt thật to, Lạc Khanh Nhan thấy vậy, nhạt nhẽo cười

“ Vương phi, thánh thượng không làm khó ngài chứ?!” Tiểu Vân lo lắng hỏi, Lạc Khanh Nhan lắc đầu, tiểu Vân mỉm cười, lấy trong lòng một mảnh bùa nhỏ, dùng sợi chỉ đỏ buộc lên, đưa cho Lạc Khanh Nhan, nàng nói: “ vương phi, đây là bùa bình an Tiểu Vân cầu cho ngài!” Lạc Khanh Nhan vươn tay nhận lấy, không nói lời nào, vẫn thong thả bước đi, Tiểu Vân vẫn như vậy, lẻo đẻo theo sau, chỉ là không nhìn, cho nên không thấy

Nữ tử y phục đỏ như máu, tay vô thức nắm chặt lá bùa, trên môi nét cười càng đậm, chân thật hơn bao giờ hết....

Cái cảm giác được người khác vô điều kiện quan tâm như thế này, đây là lần đầu tiên Lạc Khanh Nhan nếm trải, lại là từ một tiểu cô nương nhỏ hơn mình nhiều tuổi như vậy....

Lạc Khanh Nhan, nữ tử này nếm trải cực khổ nhiều lắm, trải qua nhiều lắm thế sự, mọi góc tối cuộc đời, không gì là không thử qua, mọi đớn đau khổ cực, điều cảm nhận cả rồi, cho nên đã rèn luyện nên cho mình bản chất cứng như thép, vẻ ngoài vô tư bất cần đời, tiểu dung nhạt nhẽo như cười nhạt thế gian, nhưng tận sâu bên trong, nữ tử này thật sự lãnh huyết, chỉ cần mình muốn là bất chấp thủ đoạn, song không phải tâm của nữ tử này hoàn toàn làm bằng sắt, nó cũng có chút ôn nhuận..., mà tiểu nha hoàng này lại vô tình đụng trúng một phần ôn nhuận đó của Lạc Khanh Nhan...

Hết chương 4

Chương 5: Thoát thân

“ Vương phi! vương gia lại đến tìm...” Tiểu Vân lên tiếng

“ Không gặp..” lạnh lùng đáp lại

“ Nhưng là...” Tiểu Vân ấp úng

“ Nói với hần, ta không có dư thời gian rảnh để mà bồi cùng hần, bảo hần đi tìm người khác đi...” nữ tử thanh âm vẫn như vậy lạnh lùng

“ Thế nào, bốn vương muốn gặp vương phi của mình, cũng phải được sự cho phép của vương phi sao...” một giọng nói trầm thấp, không ra hỉ giận xen vào, nam tử vẻ mặt tràn đầy tức giận nhìn nữ tử vẻ mặt điềm nhiên, đang ngồi trên tháp quý phi, thông thả xem sách

“ Âu Dương Triệt, hơn ai hết, người cũng rõ, ta vốn đâu phải vương phi của người?!” Nữ tử cười lạnh, không thèm nhìn nam tử

“ Hừ! đừng quên, là bốn vương dùng kiệu tám người khiêng rước nàng vào phủ...” Âu Dương Triệt lên tiếng

“ Vậy thì sao?! nếu ta nhớ không lầm, vương gia ngài từng nói với ta, chỉ cần ta muốn là có thể rời khỏi vương phủ bất cứ lúc nào?” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm đáp

“ Đừng mơ!” Nam tử bỗng đứng hét lớn, thanh âm hàn tận xương. Hần tuyệt đối không thừa nhận khi nghe nữ nhân này muốn đi, lòng ần ần khó chịu, chỉ là hần tuyệt đối không cho phép mà thôi

Lạc Khanh Nhan giương mi nhìn nam nhân vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống mình, chợt cười khế, tiểu dung đậm đậm như cười như cợt, như là chế nhạo y khiến cho Âu Dương Triệt thật sự muốn giết người, nhưng y cũng chẳng rõ, tại sao y lại không thể ra tay được với nữ tử yếu nhược này, Lạc Khanh Nhan nhìn nhìn y, nghĩ gì đó, bỗng cười lớn hơn...

“ Người cười cái gì?!” Âu Dương Triệt nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi

“ Vương gia a!.. không lẽ là ngài đã... thích ta rồi sao?!” Lạc Khanh Nhan buồn cười vấn, nam nhân quả là rất kì cục, người để ý đến họ, họ lại làm mặt lạnh đối đãi, nhưng khi người hờ hững không thêm quan tâm đến họ, thì họ lại xoay chuyển 180 độ chuyển sang để ý người, thật sự khó hiểu mà

“ Người nói bậy...!!” Âu Dương Triệt nghe vậy, lạnh lùng đáp trả

Lạc Khanh Nhan thấy y đỏ mặt tía tai phản bác, nhún nhún vai, không phải thì thôi, cần chi tức giận như vậy a: “ rất tốt! Âu Dương Triệt a, người tốt nhất là đừng bao giờ thích ta, nếu không người sẽ khó sống một đời đấy”

“ Hừ! mơ tưởng...” Âu Dương Triệt nhìn Lạc Khanh Nhan, cười lạnh, phẩy tay bỏ đi.....

Chậc! ai nói nam nhân này lạnh lùng, thật ra cũng như là một đại nam hài còn chưa trưởng thành thôi, hỉ giận dễ bộc lộ như vậy a, mà đúng ra, thì nam nhân này cũng chỉ mới hai mươi tuổi mà...

Thật ra, Lạc Khanh Nhan không rõ, Âu Dương Triệt y thực sự rất lạnh lùng, rất tàn nhẫn, nhưng là người ta thường nói “ vô quýt dày có móng tay nhọn’ nếu như Âu Dương Triệt là vô quýt dày thì Lạc Khanh Nhan chính là cái móng tay nhọn kia. Mỗi người chúng ta,

sống trong cuộc sống này, điều tự tạo cho mình lớp mặt nạ để bảo vệ bản thân mình, có những người lại tạo cho mình rất nhiều mặt nạ, song đối với người mà mình thực sự rung động, những lớp mặt nạ kia dường như vô hình chung bị một lực lượng nào đó rút đi, chừa để lại lớp bản chất thật nhất của mình...

Gần nửa tháng chung sống, gặp thì ít, cũng không đối diện nói gì nhiều, nhưng trên đời có một thứ gọi là ‘duyên’ là ‘nghiệt’. Âu Dương Triệt gặp Lạc Khanh Nhan, là duyên hay là nghiệt, chưa thể nói trước, nhưng là nam tử này ít nhiều cũng đã để tâm đến nữ tử tên gọi Lạc Khanh Nhan kia, để ý cho nên tìm mọi cách được gặp, dù tan rã trong không vui, cũng không ngừng tìm đến, dù bực bội đến khó chịu cũng không nỡ ra tay làm hại, ấy là để ý, chỉ có điều hấn không rõ, không biết... cho nên không hiểu, cứ thực hiện theo ý mình, để rồi làm hại đến người kia.... để rồi, sau này gặp lại.. vẫn mãi mãi là người xa lạ....

Không thể trách được ai, oán được ai...

Càng không thể đổ lỗi cho ông trời

Lão thiên gia rất công bằng, cho mỗi người một cơ hội,..

Chỉ có điều... người có biết nắm chắc hay không, đó lại là điều quan trọng!

“Tiểu Vân! Đây là giấy bán thân của ngươi, trong này còn một ít ngân lượng, ngươi cầm lấy..” Lạc Khanh Nhan đưa cho Tiểu Vân một bọc hành lí. Tiểu Vân vươn tay nhận lấy, ngập ngừng nhìn Lạc Khanh Nhan, muốn nói rồi lại thôi. Lạc Khanh Nhan thấy thế, đăm chiêu: “ngươi đừng lo lắng cho ta, ta biết tự giải quyết đúng mực”

Tiểu Vân thanh âm có chút nghẹn ngào: “vương phi, hãy để Tiểu

Vân hầu hạ ngài thêm một ngày nữa đi” nàng thực sự luyến tiếc, luyến tiếc nữ tử tuy mặt ngoài lạnh lùng nhưng tâm lại ấm áp này (Dao Dao: Tiểu Vân, người nhằm to ta +_+)

“ Không cần, ta tự có sắp xếp, Tiểu Vân... người bảo trọng..” Lạc Khanh Nhan khẽ mỉm cười, quả thật nàng cũng có chút luyến tiếc tiểu cô nương nhỏ hơn mình vài tuổi này. Có lẽ lần đầu tiên đến cổ đại này, tiểu cô nương tên gọi Tiểu Vân này luôn ở bên cạnh, quan tâm nàng, sẽ lo lắng khi nàng bị thương.... Nhưng là luyến tiếc, đơn giản chỉ là luyến tiếc, mỗi người đều có việc của mình, mỗi người đều có con đường phải đi, do bản thân mình chọn lựa..., nàng tuyệt đối sẽ không vì ai mà dừng lại bước chân của mình!

“ Vương phi, người cũng bảo trọng...” Tiểu Vân gật gật đầu, khóe mắt đã ngân ngấn lệ nhưng vẫn kiên cường không cho nước mắt lăn dài trên má, hơn ai hết, Tiểu Vân hiểu rõ, vương phi chính là chán ghét nhất nước mắt

“ Đi thôi, cũng không phải chia tay mãi mãi, sau này có duyên sẽ gặp lại...” Lạc Khanh Nhan đậm cười. Tiểu Vân cười gượng, sau đó mang theo hành lí, xoay ngược bước ra khỏi phòng

Lạc Khanh Nhan nhìn bóng lưng Tiểu Vân khuất dần, khe khẽ thở dài....

Chỉ còn hôm nay nữa thôi, tối mai theo kế hoạch là Lạc Khanh Nhan nàng có thể hoàn toàn thoát khỏi tòa vương phủ nhằm chán này rồi, sẽ nhanh thôi, là nàng có thể làm những gì mà mình muốn, rốt cuộc cũng không có ai, chẳng có gì cản nổi bước chân của nàng, nữ tử này bản chất chính là gió, gió vốn không dừng lại bất cứ chốn nào, tung hoành khắp chân trời góc bể, không biết... có nơi nào để gió vấn vương, dừng chân ghé lại đây??!!!

Đêm

Bầu trời huyền bí với những vì tinh tú lấp lánh tỏa sáng trên bầu trời, dãy ngân hà xinh đẹp, vắt ngang cả bầu trời

Đêm nay rực rỡ với hàng ngàn vì sao xinh đẹp, nhưng lại không có trăng...

Bỗng, một góc chân trời rực sáng, như là có ai đó đốt một đốm lửa thật lớn về một phía chân trời vậy

Một lát, tiếng la gọi, thanh âm hót ha hót hã, hối thúc khắp nơi, vang vọng cả một góc phố đế đô, nơi kia thật sự quen, chẳng phải chính là tam vương phủ sao?

Lạc Khanh Nhan nhìn Ngọc Uyển các chìm mình trong lửa, trên môi cong lên tiểu dung tuyệt mỹ, ánh lửa bập bùng, như có như không phản chiếu trên dung nhan của nàng, càng khiến cho tiểu dung kia thêm một phần quý dị, tà tứ...

Lạnh lùng xoay ngược bước đi, tranh thủ lúc tam vương phủ hỗn loạn Lạc Khanh Nhan rất tự nhiên, thông thả bước ra ngoài...

Cái gọi là nhân định không bằng ý trời, có chẳng xưa nay luôn không sai vào đâu được? mặc dù lên kế hoạch rất kỹ nhưng nhìn thấy nam nhân ngật trời lửa giận nhìn mình, Lạc Khanh Nhan cũng không tránh khỏi có chút giật mình, hàng chân mảy một thoáng cau lại, Hạ Thanh Uyển đó làm việc kiểu gì mà lại để cho hắn đến đây?

“ Khá lắm, Lạc Khanh Nhan... người quả thật rất to gan...” Âu Dương Triệt lạnh lùng cười, nếu không phải hắn để quên mật báo quan trọng để giao cho hoàng huynh chắc chắn sẽ không thấy được cảnh tượng này, hắn chưa từng nghĩ rằng nữ tử này lại to gan lớn

mặt đến như vậy, đốt cháy cả một dãy ngọc uyển các, ung dung tự tại mà thoát thân, nhìn vẻ mặt nữ tử lạnh nhạt, Âu Dương Triệt bật cười, đúng rồi, nữ tử này vốn đâu phải Lạc Vân Linh, nàng là Lạc Khanh Nhan, có cái gì mà không dám làm chứ?!

“ Để ta đi..” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm gần từng tiếng, bây giờ cho dù là ông trời cũng không thể cản nàng, Lạc Khanh Nhan nàng một khi đã quyết định thì không ai có thể ngăn được, quật cường hơn bất cứ ai...

“ Không được, ngươi là vương phi của bốn vương...” Âu Dương Triệt thốt lên, hắn không suy nghĩ được gì, hắn chỉ biết, nếu để cho nàng đi, hắn nhất định sẽ hối hận, hắn cũng không rõ tại sao bản thân mình lại nghĩ vậy, nhưng hắn cũng không để ý nhiều đến như thế, tự tôn của hắn không cho phép, nàng cứ như vậy nghênh ngang trước mặt hắn bước đi.

Lạc Khanh Nhan nghe hắn nói vậy, khóe môi cong lên nét cười tuyệt diệu, đôi hoa đào mắt khẽ nheo lại, như cười cợt, như chế nhạo: “ người nên nhớ... ta là Lạc Khanh Nhan, không phải là Lạc Vân Linh....”

“ Vậy thì sao, ta chỉ biết, người đứng trước mặt ta là đương triều Hàn Thanh tam vương phi mà thôi...” Âu Dương Triệt cố chấp

Lạc Khanh Nhan nhíu mày nhìn hắn, nếu bây giờ nàng động thủ thì chắc chắn sẽ là bại tướng dưới tay hắn, có lẽ đành dùng đến chiêu cuối cùng này vậy....

“ Âu Dương Triệt....” Lạc Khanh Nhan khẽ mỉm cười, làn môi anh đào cong cong, tiểu dung không giống như thường ngày, không đậm nhạt, không chế nhạo mà mang chút gì đó câu nhân, thêm vài phần tà khí khiến cho Âu Dương Triệt một chốc sửng sốt, đến khi định

thần lại thì đã thấy nữ tử đứng gần sát mình, tay ngọc ôn nhu chạm nhẹ vào gương mặt của hắn, rồi từ từ.. xuống dưới....

Nữ tử hơi thở gần sát, lãnh hương thanh đậm như có như không, hàng mi dài thật dài che đi đôi hoa đào mắt tà nghệ thường ngày, Âu Dương Triệt nhìn nữ tử cũng có chút thất thần, bỗng dừng nữ tử một động tác, khiến y không kịp đề phòng, trân trân nhìn nữ tử nhanh như chớp lùi về sau vài bước, nhìn y, lại là tiểu dung cười cợt đến đáng hận đó

Lạc Khanh Nhan hài lòng mỉm cười, chiêu này quả không tồi, trong bộ tâm pháp mà sư phụ đưa cho nàng, có chiêu điểm huyết này là vừa học nhanh nhất, cũng áp dụng nhanh nhất, cài hay ở chỗ, cách điểm huyết trong bộ tâm pháp này khá kỳ lạ, dù người bị điểm huyết có nội công cao cường đến đâu cũng không thể tự giải, chỉ đợi canh giờ qua đi là hồi phục như cũ thôi

“ Cởi huyết cho bốn vương...” Âu dương Triệt gầm nhẹ, hai mắt dường như đỏ ngầu, nữ tử này quả thật rất xảo quyệt, y không nên không đề phòng nàng. Lạc Khanh Nhan cười cười: “ Âu Dương Triệt, đừng lo, ba canh giờ sau huyết sẽ tự giải thôi, ta không tranh cãi với người nữa, ta đi đây, hẹn không gặp lại....”

Lạc Khanh Nhan không chút tiếc nuối, nhanh chóng xoay người bỏ đi, Âu Dương Triệt nhìn bóng lưng nữ nhân, lửa giận càng thêm ngùn ngụt, chưa từng có ai dám đối xử với y như vậy, Lạc Khanh Nhan, nàng nhất định sẽ hối hận...

Bước ra khỏi cổng thành, Lạc Khanh Nhan quay đầu nhìn lại, đôi con ngươi một mảnh ánh sáng ngọc, tái kiến đế đô... đợi cho đến một ngày nàng có đủ quyền lực không cần cúi đầu với một ai, khi ấy nàng nhất định sẽ quay lại.... Tiểu Vân, hi vọng sẽ nhanh gặp lại tiểu cô nương đáng yêu ấy....

Khi Lạc Khanh Nhan đi ra khỏi thành được nửa canh giờ thì lúc ấy huyết của Âu Dương Triệt cũng được giải, y nhìn đám lính trong vương phủ đứng trước mặt mình, hùng hực lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “lũ vô dụng, chỉ có một nữ nhân cũng để cho chạy thoát, nói xem bốn vương còn cần các người để làm gì?!”

“Chuẩn bị ngựa...” Âu Dương Triệt nhếch môi hừ lạnh, Lạc Khanh Nhan, nàng tưởng có thể dễ dàng thoát khỏi tay của bốn vương sao, bốn vương đã nói, nàng nhất định sẽ hối hận...

“Vương gia, trời cũng đã muộn, công thành giờ này chắc cũng đã đóng, ngài... hay là để sáng mai tìm vương phi...” một giọng nói ôn nhu vang lên, Hạ Thanh Uyển nhìn nam nhân lửa giận bùng bùng, không sao kiềm chế được, một thoáng ngẩn ngơ... vương gia! Lễ nào... tâm của ngài đang xao động sao? không.. không được! nàng nhất định không cho phép, tâm của y nhất định phải là của nàng, cho nên Hạ Thanh Uyển xen vào, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nam nhân mà nàng yêu tha thiết kia lại không nghe theo lời nàng

“Không được, bốn vương nhất định phải bắt được nữ nhân kia, Uyển Nhi, nàng về nghĩ ngơi trước đi..” nói xong nhanh như cắt tung người lên ngựa, vội vã đuổi theo hướng đi lúc nãy của Lạc Khanh Nhan, theo sau đó còn có hơn chục thị vệ, cưỡi ngựa theo sau, Hạ Thanh Uyển nhìn bóng nam nhân khuất dần, thanh âm vó ngựa cũng tan dần vào không trung, một thoáng đau lòng, chẳng lẽ trên đời này không có tình yêu trường tồn bất diệt, cả đời nhất thế một đôi nhân sao? là nàng đã quá xa cầu sao? từ trước đến giờ dù ngài ấy có cưới thêm người khác, dù ngài ấy có vương phi đi chẳng nữa, nàng vẫn nhẫn, dù sao tấm lòng của ngài ấy là dành cho nàng, nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện thường tình, nhưng là.... Giờ khắc này đây nàng lại không cảm thấy chắc chắn, có chút gì đó bất an vô cùng...

Lạc Khanh Nhan... Lạc Khanh Nhan... nữ tử này.... rất đáng sợ...

Hết chương 5

Chương 6: Dung phượng ca

“ Bẩm vương gia, xung quanh hai trăm dặm nơi đây tìm không thấy bóng dáng của vương phi...” một tướng sĩ tiến lên bẩm báo, thấy vương gia sắc mặt ngày càng đen, gã tướng sĩ cũng không khỏi lo lắng trong lòng, từ tối qua đến giờ bọn họ dường như phi ngựa cả đêm, tìm tung tích vương phi, nhưng vương phi giống như bốc hơi khỏi thế gian vậy...

Âu Dương Triệt đấm mắt tối sầm, yên lặng không nói gì, y xoay ngựa chạy về hướng tây, tiếp tục đi tiếp, hàng chục tướng sĩ đi sau, dù mệt là người nhưng vẫn không còn cách nào khác là cố gắng chạy theo, lòng âm thầm cầu mong, vương phi a! người làm ơn xuất hiện nhanh nhanh a, không thì bọn hãn nhất định sẽ mệt chết, đối với một tướng sĩ, thà trên chiến trường bỏ mạng còn hơn là vì mệt mà tử a....

Lại nói đến Lạc Khanh Nhan, sau khi bỏ lại Âu Dương Triệt, vẫn ung dung theo hướng tây để đến Thiên Phong động trong truyền thuyết, nàng chưa từng nghĩ rằng Âu Dương Triệt lại đang điên cuồng tìm kiếm nàng, cho nên Lạc Khanh Nhan vẫn rất thông thả mà cưỡi ngựa hướng về Thiên Phong động

Để cho tiện việc đi lại, Lạc Khanh Nhan thay nam trang, quả thật đối với dung mạo lúc này đây của Lạc Khanh Nhan, vận lên nam trang lại là một phen phong vị khác. Thân hình thiên gầy, nhưng khá cao, khuôn mặt thanh thanh tú tú, một đôi hoa đào mắt phi thường diễm lệ, bình thường một thân nữ trang, thì thanh lệ tú nhã, nhưng khoác lên nam trang, lại là tuấn mỹ bức người, nhất là đôi hoa đào mắt quang ba diễm liễm, một mảnh ánh sáng ngọc mê người, tiểu dung

như có như không, cong cong tuyệt mỹ, như cười cợt, như là chế nhạo, càng khiến cho nàng thêm một phần tà khí, có thể nói là hình dung lúc này đối với Lạc Khanh Nhan, chính là ‘tuấn mỹ vô trù, tà mị tận xương’ cho nên một thân nam trang Lạc Khanh Nhan thong thả cưỡi ngựa đi trên đường, khiến cho không biết bao nhiêu nữ tử ghé mắt, mặt đỏ tim đập không thôi...

Tình trạng như vậy, Lạc Khanh Nhan chỉ còn biết đầu đầy hắc tuyến, nàng cũng không ham hố gì bách hợp chi luyện a, lắc lắc đầu cười trừ, Lạc Khanh Nhan nhanh chóng phóng ngựa thẳng tiến về phía trước

Chiều tà

Ánh tà dương bao phủ khắp thiên địa

Sắc máu ráng đỏ, nhuộm đầy trời, xinh đẹp tuyệt luân

Cả cảnh vật giờ khắc này đây như bị sắc màu diêm dúa kia bao phủ, đám cỏ lau phát phời trong gió, hương vị của thiên nhiên thoang thoảng vương vấn khắp nơi...

Thiên nhiên của mấy ngàn năm trước quả thật rất đẹp, Lạc Khanh Nhan để cho ngựa chậm lại, từ từ bước đi, đồng thời cũng không quên chiêm ngưỡng cảnh nơi đây

Gió chiều nhẹ thổi, một đầu tóc đen phi vũ trong gió, Lạc Khanh Nhan khẽ nhắm mắt, bất giác đôi môi cong lên tiểu dung thanh lệ..., không là nụ cười giễu, trêu cợt như thường ngày, không phải nụ cười câu nhân đầy mị khí đối với Âu Dương Triệt, cũng không phải tiểu dung bất đắc dĩ đối với Tiểu Vân, mà nụ cười của Lạc Khanh Nhan giờ khắc này đây, mang chút gì đó giải thoát, chút gì đó, tinh nghịch bướng bỉnh, lại pha chút thỏa mãn... rất đẹp, rất... vô tư,

khiến cho ngũ quan thanh tú kia tựa như hoa khai, tuyệt thế vô song....

Bỗng nhiên thanh âm của vó ngựa tiến lại ngày càng gần, ngày càng dồn dập, Lạc Khanh Nhan khẽ nhíu mi, quay đầu lại, thấy bóng dáng có chút quen thuộc, đôi con ngươi chợt lóe kinh ngạc, rất nhanh giục ngựa chạy như điên về phía trước. Giữa đồng hoang cỏ vắng như thế này cũng khó tìm chỗ ẩn nấp, tẩu mới là thượng sách, nhưng là tên vương gia chết tiệt đó không phải là đang tìm nàng đó chứ? Đừng nói là vì nàng đốt cháy Ngọc Uyển các mà hấn lại nổi điên truy lùng nàng a, cũng không rảnh như vậy đi?!

“ Lạc Khanh Nhan, nàng đứng lại đó cho ta....” Âu Dương Triệt thấy Lạc Khanh Nhan phi ngựa bỏ chạy, y tức giận quát lớn, cả đêm không ngủ, lại thêm một ngày đi tìm kiếm nữ tử này, sức lực của y cũng cạn kiệt không ít, hai tròng mắt đỏ ngầu, tràn đầy tơ máu, trông thật dữ tợn, và hơn thế nữa, lửa giận trong y đang ngùn ngụt thiêu đốt cả lí trí, trông y giờ khắc này đây nào còn phong độ lãnh tình vô tâm của một chiến thần bất khả chiến bại của một đế quốc?!

Lạc Khanh Nhan cười mỉa, thanh âm nhẹ hẫng: “ ta nói ngươi đó, Âu Dương Triệt, chúng ta coi như hai kẻ xa lạ, ngươi cũng không rồi hơi đến mức truy lùng ta đó chứ?!” Khoảng cách giữa hai người cũng không quá xa, dù thanh âm của Lạc Khanh Nhan rất nhỏ, nhưng với kẻ nội công cao cường như Âu Dương Triệt, một chữ cũng không bỏ sót, hai kẻ xa lạ?! nữ tử này quả thật rất có bản lĩnh khiến y giận sôi người

“ Nếu nàng không đứng lại, đừng trách ta ra tay ngoan độc...” Âu Dương Triệt gằn từng tiếng, gương lên cung tiễn, hướng về phía Lạc Khanh Nhan, mâu quang một mảnh đen kịt, lí trí trong y lúc này đây thật sự mỏng manh, như một sợi dây huyền rất mỏng, rất mỏng, có thể bị chặt đứt bất cứ lúc nào

Lạc Khanh Nhan thấy y giương cung về phía mình, cũng không hoảng hốt, đôi con ngươi một thoáng lạnh băng, lại là tiểu dung như cười như chế nhạo đó, Âu Dương Triệt thật sự rất hận rất hận tiểu dung này của nữ tử, như đang chê cười y, nhất là đôi hoa đào mắt kia, chưa từng lúc nào là bóng dáng y in lại trong đó, nữ tử này rất cuộc là đã gieo cho y cổ độc gì lại khiến cho y quyến luyến, y điên cuồng đến như vậy?!

‘ Phập...’ mũi tên nhanh như cắt, dùng tốc độ không sao ngăn cản được bay về hướng Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan khẽ cắn chặt môi, không bật lên thành tiếng, điên cuồng giục ngựa tiến về phía trước, mũi tên xuyên qua vai của nàng, những giọt huyết đỏ tươi văng đầy trên áo, diễm mỹ vô cùng, sắc đỏ thật sự chói mắt, Lạc Khanh Nhan vươn tay rút mũi tên ra ngoài, đôi môi dính huyết, càng thêm yêu diễm, nét cười tà mị tận xương, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua nam nhân khiến cho Âu Dương Triệt nhiều năm về sau cũng không sao quên được...

Nhìn nữ tử hầu như cả nửa bờ vai tẩm mình trong máu, Âu Dương Triệt sực tỉnh, hai mắt trân trối nhìn nữ tử dù thương không nhẹ, nhưng vẫn cố chấp thoát đi, không ai biết bàn tay của y giờ khắc này ghì chặt cung tiễn, một thoáng run rẩy.... Với một kẻ sống nơi chiến trường tử nhỏ như y, nhìn cảnh đầu rơi máu chảy nhiều không đếm xuể, y cứ tưởng mấy cái cảnh ấy đối y cũng chết lặng rồi, nhưng là nhìn thấy nữ tử kia huyết chảy nhiều đến như vậy, lần đầu tiên y cảm thấy ... sợ hãi... thấy... hối hận....

“ Tại sao...?!!” y khẽ mấp máy môi... ‘ tại sao.. nàng nhất định phải rời khỏi ta.... Ta có chỗ nào không tốt kia chứ?!’ Y bỗng dựng bật cười chua chát, ngời yên trên lưng ngựa, không chút cử động, bóng lưng của y dường như bị cả ánh hoàng hôn bao phủ lên, cỏ lau xơ xác tiêu điều, lung lay trong gió, càng thêm tiêu điều hoang vắng, hốt

nhiên đám sương sĩ phía sau, cảm thấy nam nhân uy vũ bất khả xâm phạm, dường như hô mưa gọi gió trên chiến trường kia hốt nhiên tịch liêu không thể tả...

Âu Dương Triệt không tiếp tục đuổi theo, Lạc Khanh Nhan cũng một thoáng thả tâm, nhưng mũi tên xuyên qua vai nàng, nói nặng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ, chỉ còn một chút là xuyên qua tâm, tránh đi mạch máu chính như nàng bị mất máu cũng không ít, xem ra nam nhân đó quả thật đủ hạ thủ lưu tình, Lạc Khanh Nhan cười lạnh...

Khung cảnh xung quanh càng ngày càng mờ nhạt, Lạc Khanh Nhan một thoáng hoảng hốt, lắc lắc đầu, nhìn thấy máu từ vết thương túa ra, dần dần chuyển sang màu đen, Lạc Khanh Nhan sắc mặt lạnh lẽo, mũi tên có độc!

Dám ám toán nàng, được lắm, Âu Dương Triệt, nếu hôm nay Lạc Khanh Nhan nàng còn sống, nhất định khiến cho hãn hối hận về ngày hôm nay.....

Bóng tối ngập tràn tất cả, bao phủ cả tầm nhìn của nàng, ý thức cũng không còn kiểm soát được hành động của mình, Lạc Khanh Nhan vẫn luôn biết, lão thiên gia luôn không ưu ái nàng, nhưng đã cho nàng đến cổ đại cũng không đến mức chưa được một tháng, lại cho nàng chết lần hai đi....

Trong mơ màng, Lạc Khanh Nhan cảm thấy lửa nóng thiêu đốt toàn cơ thể, cả người như bị ai đó nghiền nát qua, từng tắc da trên cơ thể, từng sợi thần kinh giống như bị ai đó dùng mũi kim châm vào, đau triệt phế tâm can, nhưng thói quen chịu nhiều đau khổ, khiến cho nàng không bật thành tiếng than đau, dường như có ai đó nhẹ nhàng xoa mi tâm của nàng, hơi lạnh từ lòng bàn tay của người đó truyền lại, động tác thực sự ôn nhu... khiến cho Lạc Khanh Nhan một

thoáng thả lỏng.... mãi một lát sau nàng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay

Một đêm yên tĩnh..... vô mộng....

Sáng hôm sau

Ánh mặt trời xuyên qua từng cành cây kẽ lá, những đường nét vàng lấp lánh ảm áp vô cùng, phản chiếu xuống mặt đất, tạo nên những hình thù xinh động. Tiếng chim ca líu lo khắp nơi, thật là thanh bình...

Nằm trên giường, Lạc Khanh Nhan khe khẽ nhú mày, hàng mi dài thật dài một thoáng nhấp nháy, một lát sau mới có thể nặng nề mở mắt ra được

Đập vào mắt nàng là giường mạn thanh lịch, căn phòng gỗ đơn sơ mộc mạc, Lạc Khanh Nhan theo phản xạ bật dậy, nhưng vừa mới trúng độc, sức lực vốn đâu còn nhiều, cho nên chỉ có thể vô lực nằm đó, một lát sau mới có thể gắng gượng ngồi dậy, Lạc Khanh Nhan một thoáng đánh giá nơi đây. Nếu nàng nhớ không lầm thì hôm qua nàng trúng độc, đáng lẽ giờ này cũng đã phơi xác nằm giữa rừng hoang chừ, sao lại trong căn nhà gỗ nhỏ này, chẳng lẽ là có cao nhân cứu giúp sao? xem ra lão thiên gia cũng chưa tiết đường sống của nàng à, Lạc Khanh Nhan cười nhạt..

Văng vẳng nghe thanh âm của cầm âm vọng lại, Lạc Khanh Nhan một thoáng thất thần, thanh âm du dương nhẹ nhàng, như sức sống của tự nhiên, giống như ngàn vạn đóa lê hoa khai nở, dịu dàng mà thánh khiết, lại giống như ngàn dòng suối, róc rách chảy về biển, rốt cuộc ai đã đàn nên một khúc tuyệt diệu như vậy?! như là có phép màu khiến cho tâm hồn thư thả vậy, vô thức Lạc Khanh Nhan nghe theo tiếng đàn mà bước đến, bước đi thật sự chậm, chỉ có và bước đi thôi mà giờ khắc này đây đối với nàng cũng tốn không ít thời gian...

Nhưng là cho đến khi đến được nơi phát ra thanh âm đó, Lạc Khanh Nhan cảm thấy đáng giá vô cùng, cảnh tượng mà nhiều năm về sau nàng cũng không sao quên được, có chằng bốn từ ‘tuyệt đại phong hoa’ cũng khó hình dung hết tình cảnh lúc này đây...

Người kia một thân lam bào thanh nhã xuất trần, yên tĩnh ngời gãy cầm, một đầu ô phát xóa nhẹ, khúc trên thì chỉ được quán nhẹ bởi một thanh đào mộc trầm, ngũ quan tinh tế tuyệt đẹp, nhất là ánh mắt, huyền bí như là thiên không, sâu còn hơn cả biển sâu, đen thăm thẳm, người kia im lặng gãy đàn, ngay cả tiếng chim hót cũng dường như ngừng lại, gió cũng luyến tiếc đi quá xa, chỉ quanh quẩn quanh đó, quả thực là một bức mỹ nhân đồ tuyệt đẹp, khiến cho Lạc Khanh Nhan dù là người của thế kỷ 21, mỹ nhân nào là chưa thấy qua cũng không khỏi thất thần

Khúc tất, người đánh đàn cũng dừng lại, một con tuyết trắng bồ câu bay lại, đậu vào tay người đó, người kia ôn nhu vuốt ve bộ lông của bồ câu, khẽ khẽ cười, hốt nhiên thiên địa như thất sắc, chỉ còn lại mỗi tiểu dung khuynh thành khuynh quốc kia, người này.... có chằng vì khuynh đảo nhân thế mà sinh ra?!

“Huynh đài, người tỉnh rồi sao?!” người kia thấy Lạc Khanh Nhan, có chút giật mình, nhưng rất nhanh đăm cười thay thế, nhanh chóng tiến lại gần. Lạc Khanh Nhan nghe thấy thanh âm của y, thu lại bộ dáng thất thần của mình, cười khẽ: “mỹ nhân!” Không những bộ dáng xinh đẹp, mà thanh âm cũng thật tốt nghe, trong trẻo, lại không thiếu hai phần ấm áp. Người kia nghe thấy Lạc Khanh Nhan gọi mình hai tiếng mỹ nhân, có chút đứng người, nhưng rất nhanh gượng cười thay thế: “huynh đài hiểu lầm, tại hạ là nam....”

Lần này đây lại đến phiên Lạc Khanh Nhan giật mình kinh ngạc, này... thật là nam nhân?! Không những khuôn mặt xinh đẹp hơn cả

nữ nhân mà thân hình cũng tiêm tế không ít, cũng ngang tầm chiều cao với nàng, người này nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, có chỗ nào là không giống nữ nhân chứ, cho nên Lạc Khanh Nhan rất là nghi ngờ, vươn tay để vào trước ngực người kia, nam tử bị Lạc Khanh Nhan hành động như vậy, giật nảy người, lùi về sau vài bước, khuôn mặt trắng nõn đã có chút hồng lên, càng thêm một phần tươi đẹp, y lấp bắp: “ huynh đài, này là.. phi lễ..!!” Lạc Khanh Nhan thấy y biểu hiện như vậy, một bộ dáng như nàng là đại sắc lang, còn hấn lại giống cô nương nhà lành bị nàng đùa giỡn vậy, Lạc Khanh Nhan rút trừu khoe miệng, nam nhân này thật sự ngây thơ!

“ Thật sự là đáng tiếc a, nếu là nữ nhân, người này chắc chắn là hồng nhan họa thủy mà....” Lạc Khanh Nhan đi xung quanh nam tử đánh giá, có chút oán thán: “ ai! Nam nhân thôi mà cũng đẹp như thế này, thì những nữ tử khác làm sao mà sống cho nổi kia chứ, thật là..!”

“ Người đã cứu ta sao?!” Lạc Khanh Nhan hỏi vào vấn đề chính. Nam tử gật gật đầu, ánh mắt thật to khế chớp, quả thật đáng yêu phải chết, Lạc Khanh Nhan âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, bình tĩnh, phải bình tĩnh a, người này là nam nhân, không phải là nữ nhân....

“ Người tên gì?!” Lạc Khanh Nhan ho nhẹ

“ Dung Phượng Ca...” thanh âm thật sự rất là dễ nghe a, hảo muốn ôm ôm người này nựng quá đi, Lạc Khanh Nhan buồn bực, ai nói nữ nhân mới là họa thủy, mới khiến cho người khác chết mê chết mệt, theo nàng thấy nam nhân gọi Dung Phượng Ca này mới đích thật là mười phần họa thủy, khiến cho nàng dù không thích nam nhân cũng không khỏi có hảo cảm với hấn ngay từ lần đầu tiên chạm mặt

Hết chương 6

Chương 7: Diệt thiên

“ Người nói, vương gia bắn tên vào vương phi sao?!” Hạ Thanh Uyển nhẹ giọng lẩm bẩm.

“ Đúng vậy, tiểu thư!” Tiểu nha hoàn gật gật đầu.

Hạ Thanh Uyển bất chợt cười khế, nhẹ nhàng lắc đầu, tiểu dung như có như không chua xót không nói nên lời, nguyên lai nàng vẫn chưa thực hiểu rõ nam nhân của nàng, hẳn quả thật đủ vô tình...

“ Tiểu Lam, vương gia hiện giờ ở nơi nào?!” Hạ Thanh Uyển than nhẹ

“ Nô tỳ cũng không rõ, dường như người được bệ hạ triệu kiến...”
tiểu nha hoàng tên gọi Tiểu Lam nghiêng đầu đáp

“ Được rồi, người lui ra đi...” Hạ Thanh Uyển vẫy tay ra hiệu cho Tiểu Lam lui ra ngoài, tiểu nha hoàng cung kính cúi đầu, sau đó bước ra khỏi phòng

Hạ Thanh Uyển yên lặng ngồi một lát, có chút thờ dãi, cũng không khỏi cảm thấy có chút nặng nề u uẩn, hơn ai hết khi nghe tin vương gia làm như vậy, nàng phải vui mừng mới phải, nhưng là Hạ Thanh Uyển hiểu, vương gia làm vậy là không kiềm chế được cảm xúc của mình, kẻ có thể khiến cho người lạnh lùng như ngài ấy khó kiềm nén cảm xúc như thế, thử hỏi thiên hạ này lại có mấy ai?! Lạc Vân Linh, nữ tử này đột ngột thay đổi như một người khác, chỉ có ngần ngừ hơn nửa tháng, lại có thể khiến cho ngài ấy dễ dàng bộc lộ hỉ nộ ái ố như vậy....

Vương gia, ngài là đang tự lừa mình dối người sao?! nếu sau này... một lần nữa tương ngộ, người có hay không bỏ qua tất cả mà chạy theo cảm xúc của mình....?!

Ngự thư phòng

“ Tam đệ, nghe nói Ngọc Uyển các bị hỏa thiêu rụi, mà tam vương phi cũng mất tích, chuyện này là thật sao?!” Âu Dương Liên thanh âm không ra cảm xúc, lên tiếng hỏi....

“ Hoàng huynh cũng biết rồi sao?!” Âu Dương Triệt cười khẽ, hốt nhiên Âu Dương Liên cảm thấy tam đệ của hắn có gì chút thay đổi, nhưng y lại không thể nói ra là thay đổi những gì, chỉ cảm thấy này ánh mắt, này khí chất.. nói không nên lời cô tịch cùng xót xa, Âu Dương Liên một thoáng giật mình, là y nhìn làm sao, tại sao chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà tam đệ lại thay đổi nhiều đến như vậy, nào còn thần thái bay lên như thường ngày?!

“ Là ai đã làm...” Âu Dương Liên cau mày

“ Cũng không quan trọng nữa, hoàng huynh, cứ để chuyện này kết thúc như vậy đi...” Âu Dương Triệt lên tiếng, thanh âm khản đặc, thâm trầm mòi mệ

Thấy vẻ mặt của Âu Dương Triệt như vậy, Âu Dương Liên cũng không nói gì thêm, y khe khẽ thở dài...., bỗng dừng lại nhớ đến ánh mắt của nữ tử mà y gặp trong Hoàng Thanh tự, đôi con ngươi kiêu ngạo tràn đầy bất tuân ấy, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, cùng với tiểu dung đậm đậm như nước, có chút cười cợt chế giễu kia.... Âu Dương Liên lắc lắc đầu, nhưng hình ảnh mơ mơ ảo ảo đó chợt tan đi, không còn vết tích, cũng không còn nghĩ nhiều đến nó nữa, nhưng là có đôi khi giật mình trong giấc mơ, y cũng sẽ gặp ánh

mắt sâu thăm thẳm đó..... tất cả.. chỉ là khởi đầu.....

“ Mỹ nhân, sao ngươi lại sinh sống trong sơn cốc này vậy, không cảm thấy chán sao?!” Lạc Khanh Nhan thật sự rất tò mò, người này xưa nay chẳng lẽ chưa từng xuống núi sao?! Dung Phượng Ca nghe Lạc Khanh Nhan hỏi vậy, đôi con ngươi chợt lóe chút khát vọng, nhưng rất nhanh liễm đi, y lắc đầu thanh nhẹ: “ Gia gia nói, ta không được phép rời khỏi sơn cốc này, nếu không sẽ bị người xấu bắt đi nha”

“ Gia gia của ngươi đâu?!” Lạc Khanh Nhan buồn bực

“ Gia gia đã đi ra ngoài rồi, không chừng vài ba ngày nữa mới về...”

“ Ngươi không muốn ra ngoài sao”

“ Đương nhiên là muốn nha, nghe nói ở ngoài rất là náo nhiệt....”

“ Dĩ nhiên rồi, bên ngoài rất ồn ào, muôn màu muôn vẻ, làm sao yên ả thanh bình như ở trong này được”

“ Huynh đài, ở bên ngoài có nhiều người xấu lắm hả”

“ Ách! Sao ngươi lại hỏi vậy?!”

“ Gia gia nói”

Lạc Khanh Nhan cũng không rõ lắm ý định gia gia của nam tử này, nhưng nhìn nhìn kỹ dung mạo của Dung Phượng Ca, Lạc Khanh Nhan chợt nghĩ, nếu cái dung nhan này mà để cho người khác nhìn thấy, thì cho dù là thánh cũng hóa thân thành ma đó mà...

“ Huynh đài, không sao chứ?!” Thấy Lạc Khanh Nhan một thoáng yên

lặng, Dung Phượng Ca vẫy vẫy tay trước mặt nàng, Lạc Khanh Nhan sực tỉnh, lắc đầu cười trừ: “ không có gì, bên ngoài quả thật nguy hiểm hơn so với trong này nhiều lắm”. Dung Phượng Ca nghe vậy, yên lặng không nói

“ Người thực sự rất muốn ra ngoài...” Lạc Khanh Nhan thấy y yên lặng, không hiểu sao cũng có chút khó chịu, bèn hỏi. Dung Phượng Ca gật gật đầu, đương nhiên là muốn a, nhưng là.....

“ Được rồi, để ta đưa người đi thăm thú thế giới bên ngoài, được không?!” Lạc Khanh Nhan đề nghị, dù gì nàng cũng phải đi đến Thiên Phong động, sẵn tiện đem hắn đi cùng cho đỡ buồn, hắn đáng yêu như vậy đem giữ làm súng vật bên cạnh cũng không sai

Nghe Lạc Khanh Nhan nói thế, ánh mắt của Dung Phượng Ca chợt lóe ánh sáng, nhưng rất nhanh đậm đi, y lắc đầu, thanh âm buồn buồn: “ không được, gia gia đã nói, ta không được phép bước ra sơn cốc này”

“ Vậy để xin phép gia gia người giúp người được không?!” Lạc Khanh Nhan kiên nhẫn nói, quả thật đối với nam nhân này không biết lấy đâu ra, Lạc Khanh Nhan cảm thấy mình đủ kiên nhẫn, nếu là bình thường người khác thì nàng đã đá từ lâu lắm rồi, ai da! Cũng có thể là vì gương mặt của hắn đúng mẫu mà nàng thích chần, hay là vì ánh mắt kia quá đổi xinh đẹp, hay là do... cũng chả rõ, nhưng là quả thật nàng thực sự chán ghét hắn không đứng dậy

“ Được sao?!” Dung Phượng Ca hỏi lại

“ Đương nhiên a, trên đời này không có chuyện gì là Lạc Khanh Nhan ta không làm được”

“ Vậy thì tốt quá, cảm ơn người...” Dung Phượng Ca mỉm cười, một

lần nữa Lạc Khanh Nhan âm thầm cảm thán, quá thật nhất tiểu khuynh quốc, nhị tiểu khuynh thành mà....

Nhưng mà cho đến khi gặp được lão ngoan đồng tự xưng là gia gia của Dung Phượng Ca, Lạc Khanh Nhan đầu đầy hắc tuyến, nàng sai lầm rồi, quả thật không nên dây dưa với người già, nhất là những lão ngoan đồng như thế này, thực sự là rất phiền phức a

“ Người nói là muốn mang theo Phượng Ca ra ngoài...” lão ngoan đồng hỏi

“ Đúng vậy” Lạc Khanh Nhan gật đầu, da đầu có chút run lên, dường như nàng có cảm giác đang bị lão ngoan đồng này tính kế

“ Được a, ta giao Phượng Ca cho người..” Lão ngoan đồng gật đầu

Ách! Đơn giản chỉ vậy sao... Lạc Khanh Nhan có chút kinh ngạc, nhưng vẻ mặt không biểu hiện gì nhiều, nhưng là lão ngoan đồng cầm tay của Dung Phượng Ca, đặt vào tay nàng, vẻ mặt rất chi là ‘khẩn thiết’, lên tiếng: “ người nhất định phải chăm sóc tốt cho bảo bối tôn tử của ta a, cả đời phải bảo vệ nó, săn sóc cho nó, biết không?!” A..a.a.. có ai nói cho nàng, thế sự này rốt cuộc là cái gì đây, hấn là nam còn nàng là nữ mà, dù hấn có đẹp giống nữ nhân đi chẳng nữa thì cũng đừng nói mập mờ như vậy chứ

“ Lão tiền bối à, cũng không quan trọng như vậy đi...” Lạc Khanh Nhan cười gượng, rút tay về, nói giỡn, nàng chỉ tiện tay dẫn hấn làm súng vật thôi mà, có cần phải rắc rối như vậy không

“ Đương nhiên là rất quan trọng, người nhất định phải hứa...” Lão ngoan đồng tự xưng nghiêm túc, thanh âm tràn đầy kiên định, ánh mắt một thoáng nghiêm nghị khiến cho Lạc Khanh Nhan có chút kinh hãi, Dung Phượng Ca đứng một bên, có cái hiểu cái không, ngơ

ngác nhìn hai người, Lạc Khanh Nhan thấy vẻ mặt mong đợi của Dung Phượng Ca lại không nở chối từ, cho nên nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu

“ Tốt! Phượng Ca, con đi chuẩn bị đồ đạc đi, mai có thể đi ra ngoài được rồi...” Lão ngoan đồng hi ha cười, dặn dò Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca được gia gia của mình cho phép đi ra ngoài, đương nhiên rất là vui mừng rồi, bèn nhanh như cắt chạy về phòng mình, chuẩn bị đầy đủ đồ đạc, thấy vẻ mặt hứng khởi của Dung Phượng Ca, Lạc Khanh Nhan bỗng dừng bật cười, thôi đi, có một sủng vật đứng bên người, cũng không sai...

Thấy bóng lưng của Dung Phượng Ca khuất dần, lão ngoan đồng quay đầu lại nhìn Lạc Khanh Nhan, thanh âm nghiêm túc, nói: “ người có biết vì sao ta lại không cho phép Phượng Ca ra ngoài không?!” Lạc Khanh Nhan lắc đầu, nàng quả thật cũng muốn biết chuyện này

“ Phượng Ca sinh ra là ngày mười ba tháng ba, đó là ngày âm thịnh dương suy nhất trong năm, ngày hài tử ấy ra đời, trong vòng ba năm thiên hạ chìm trong đại nạn, hạn hán, lũ lụt, dịch bệnh triền miên..... người có biết truyền thuyết ‘diệt thiên’...” lão ngoan đồng nói đến đây, thanh âm loãng dần, nhẹ hẫng, nhưng lại mang vô tận xót thương, Lạc Khanh Nhan vẫn yên lặng, không một lời nói...

“ ‘Diệt thiên’ sinh ra chính là vì diệt thiên hạ, khiến cho nhân sinh lầm than, đồ than, gieo rắc tai ương khắp nơi, người này sinh ra chính là vì điên đảo thiên hạ....., người mang mệnh diệt thiên, nếu là nữ nhân là hồng nhan họa thủy, còn nếu là nam nhân ... ta cũng không rõ, bởi lẽ hầu hết người mang mệnh ‘diệt thiên’ này, điều là nữ tử, Phượng Ca là người đầu tiên rơi trúng trường hợp này, ta cũng không biết nên làm thế nào cho phải” lão ngoan đồng có chút thở dài....

“ Mê tín...” Lạc Khanh Nhan nhếch môi đạm cười, không một chút tin tưởng “ con người chính là rất dễ dàng đổ tội cho người khác vì những gì mà bọn họ phải gánh chịu, thực là tức cười, diệt thiên ư?! Nếu không có nhân làm sao có quả, nếu con người không tham lam ích kỷ thì thiên hạ làm sao loạn, làm sao điên, lại làm sao diệt vong đây?!”

Lão ngoan đồng nghe Lạc Khanh Nhan nói vậy chột cười, thanh âm dần nặng trĩu: “ đúng vậy a, con người chính là vĩnh viễn ích kỷ như vậy....”

“ Người biết không, hài tử ấy đã từng gặp nhiều đả kích rất lớn, từ lúc chào đời đến nay đã bị cả thế gian này nguyên rủa căm hận mà không rõ lí do, đôi con người trẻ thơ tò mò nhìn thế gian này, nhưng đi đâu cũng bị người ta xua đuổi, bị người ta đem đi chôn sống, không biết bao nhiêu lần tính mạng không còn, còn nhớ năm bốn tuổi, khi ấy hài tử ấy thấy mà hán tử bị thương, liều mạng cứu giúp, nhưng đến khi bị kẻ kia phát hiện ra thân phận ‘diệt thiên’, lại bị đánh cho gần chết, lúc ta đến nơi chỉ còn hơi thở yếu nhược sắp hấp hối, từ ngày ấy.... hài tử ấy mắc chứng bệnh hay quên”

“Tất cả sự việc xảy ra, hay những người nó gặp.... nó lại rất nhanh quên đi, không còn nhớ một chút gì... có lẽ, đấy là cách trốn tránh, sợ bị thương của hài tử ấy đi...” lão ngoan đồng than khẽ, đôi con người sáng quắc nay lại mịt mờ đau thương, khó thốt thành lời.....

“ Ta vẫn không sao quên được, hài tử ấy, lúc hấp hối vẫn còn hỏi ta, vì sao mọi người lại chán ghét nó như vậy, nó làm điều gì sai sao?! khi ấy...” cũng không rõ vì sao nước mắt cứ yên lặng rơi, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng trong đời ngài rơi nước mắt, đệ nhất thần y, từng một thời vang danh thiên hạ, lãnh tâm như ngài nghe thấy tôn tử của mình hỏi vậy, cũng không biết nói gì cho phải, cả một đời ngài

hành y tế thế, cứu không biết bao nhiêu nhân mạng, nhưng thế gian này lại di nguyên rủa cháu của mình, thật buồn cười thay...

“ Hấn ... mắc chứng bệnh hay quên sao?!” Lạc Khanh Nhan lẩm nhẩm

“ Ngươi là người đầu tiên mà nó nhớ lâu đến như vậy...” Lão ngoan đồng cười khổ, đến ngay cả ngài mà hài tử ấy cũng chẳng nhớ nổi, phải mất cả chục năm, hài tử ấy mới có thể nhớ được ngài, trong khi đó nữ hài tử này....

“ Mệnh cách của ngươi không tầm thường, Phượng Ca có thể nhớ được ngươi, âu cũng là duyên của nó, ta cũng không thể sống cùng hài tử ấy suốt cuộc đời này mãi được, hài tử ấy cũng đến lúc cần phải tiếp xúc với cuộc đời rồi, chỉ mong ngươi có thể giữ đúng lời hứa....” lão ngoan đồng lại cười hề hà, nào còn bộ dáng đau xót như lúc nãy, Lạc Khanh Nhan cười nhẹ, khẽ lắc đầu

“ Còn nữa, ngươi nhất định đừng để cho người khác thấy đằng sau cổ của hài tử ấy có một vết bớt mạn châu hoa đỏ rực, ấy là dấu hiệu của kẻ ‘diệt thiên’ nhất định đừng cho người bên ngoài thấy, nếu người kia thấy, nhất định phải sát, biết không?! Một khi để cho nhiều người biết, thì đừng nói là tính mạng của Phượng Ca, mà mệnh của ngươi cũng khó có thể sống sót....”

Hết chương 7

Chương 8: Lên đường

“Huynh đài, chúng ta đi đâu đây...” Dung Phượng Ca hứng khởi hỏi Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan cứ nghe hắn gọi huynh đài này huynh đài nọ, cũng cảm giác có chút không được tự nhiên, bèn nói: “mỹ nhân a, người biết rõ ta là nữ, sao cứ gọi huynh đài hoài vậy?!” hắn là thần y chỉ việc bắt mạch thôi cũng biết nàng là nam hay nữ, huống chi chính tay hắn lại băng bó vết thương cho nàng, nam nhân này là đang giả ngốc sao, nhưng là nhìn thấy hắn chớp mắt to vẻ mặt đáng yêu nhìn nàng, nhỏ giọng đáp: “nhưng là ta thấy huynh... cô nương vận nam trang, thiết nghĩ cô nương không muốn lộ thân phận của mình, cho nên mới xưng hô như vậy, không đúng sao?!” Lạc Khanh Nhan chỉ còn biết lắc đầu cười trừ, người này quả thật sinh ra là khắc tinh của nàng, vẻ mặt của hắn như vậy, ai lại nổi nóng cho được cơ chứ?!

“Được rồi, người muốn gọi gì thì gọi...” Lạc Khanh Nhan thỏa hiệp

“Vậy... ta có thể gọi cô nương là Nhan Nhan được không?!” Dung Phượng Ca vẻ mặt rất chi là mong đợi nhìn Lạc Khanh Nhan, và dĩ nhiên Lạc Khanh Nhan cũng khó có thể chối từ

“Được... được, mỹ nhân, người nói gì cũng tốt!”

“Nhan Nhan, tại sao cứ gọi ta là mỹ nhân, rõ ràng ta là nam nhân mà.....”

“Là vì người rất đẹp, người không thích ta gọi người là mỹ nhân sao”

“ Chỉ cần Nhan Nhan thích là được...” Dung Phượng Ca nghĩ nghĩ một chút, rồi mới mỉm cười đáp lại, lại một lần nữa Lạc Khanh Nhan hoàn toàn bị Dung Phượng Ca đánh bại vì tiểu dung khuynh thành của mình, Lạc Khanh Nhan âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, sắc đẹp quả thật hại nhân mà

“ Mỹ nhân, người nhất định không được cười với ai ngoại trừ ta, biết không?!” Lạc Khanh Nhan dặn dò, vẻ mặt rất chi là nghiêm túc, Dung Phượng Ca ngha vậy, gật gật đầu, không nói gì thêm. Lạc Khanh Nhan thấy vậy, có chút ngẩn ngơ, bèn vấn: “ người không hỏi ta vì sao ư?!” Dung Phượng Ca giương mắt nhìn nàng, nhẹ giọng đáp: “ Nhan Nhan làm gì điều có lý của mình mà, đúng không, Phượng Ca chỉ cần nghe theo là được”

“ Ngốc tử...” mãi một lát sau, Lạc Khanh Nhan mới cười giễu, người này quả thật rất biết cách khiến cho lòng của nàng mềm mại, chỉ một hành động nhỏ, tiểu dung ôn nhuận, hay một lời nói đơn giản như vậy thôi, cũng bất chợt khiến cho lòng của nàng ấm áp một cách kỳ lạ, thế gian này có một người toàn tâm toàn ý tin tưởng vào mình, ý lại vào mình, cái cảm giác này, quả thật khó nói nên lời... vui vẻ...

“ Mệt không?!” Lạc Khanh Nhan thấy hấn trên trán đã lấm tẩm mồ hôi, bèn hỏi. Dung Phượng Ca lắc đầu: “ không mệt! Nhan Nhan mệt rồi sao?”, nói đoạn bèn vươn tay lau đi những giọt mồ hôi còn vương nơi vầng trán của nàng, Lạc Khanh Nhan cũng không tránh né cử động tưởng chừng như rất thân mật của hấn, có lẽ là vì ánh mắt kia quá đỗi trong vắt, lưu chuyển một mảnh ôn hòa ấm áp, cũng có lẽ là vì tiểu dung trên môi kia quá đỗi tươi đẹp, hay là vì nàng vốn không ghét những tiếp xúc quá gần với hấn?! Lạc Khanh Nhan cũng không rõ lắm tâm tình của mình lúc này đây, dường như từ bắt đầu tương ngộ, đã rất nhiều lần nàng phá vỡ quy tắc của mình vì hấn.... này.. là tốt hay không tốt?!

“ Chúng ta đến Thiên Phong động trước, sau đó đến Tây An, mỹ nhân, người nói có được không...” Lạc Khanh Nhan vừa đi vừa nói với hấn, Dung Phượng Ca nghe vậy, chỉ mỉm cười gật đầu, một bộ dáng ngoan bảo bảo rất biết nghe lời, Lạc Khanh Nhan phát hiện, dường như nam tử này thật sự rất yên lặng, yên lặng như một cái bóng, đôi lúc hấn đi bên cạnh nàng, gây cho nàng cảm giác như đi một mình vậy, có chăng sống một mình lâu quá rồi, cho nên cũng đã quen với sự tĩnh mịch, sự yên lặng một mình....

“ Mỹ nhân, dường như người rất ít khi nói...” Lạc Khanh Nhan khe khẽ cười, thanh âm có chút trêu chọc, Dung Phượng Ca nhìn nhìn nàng một lát sau, mới khó hiểu hỏi lại: “ chẳng phải Nhan Nhan không thích ồn ào sao?!” một câu nói khiến cho Lạc Khanh Nhan lặng ngắt, đúng vậy! nàng thực sự không thích ồn ào, dù nàng bên ngoài có vồn vã xô bồ như thế nào đi chăng nữa, nhưng tận sâu trong lòng, vẫn luôn thích cái cảm giác yên tĩnh, không phải là yên tĩnh của tĩnh mịch, mà là cái cảm giác... như thế này, có một người yên lặng làm bạn, không cô đơn, nhưng cũng không ồn ào, người đó như một cái bóng, chỉ khi nàng cần mới xuất hiện, khiến cho lòng nàng an bình, cái cảm giác này nàng thực sự thích, nhưng là chưa từng có ai biết được, thấu được lòng nàng. Nhưng là nam tử này, nàng chỉ mới gặp không quá mười ngày, lại nhìn thấu được, hấn... làm thế nào mà biết được...?!

Dung Phượng Ca thấy Lạc Khanh Nhan yên lặng, đứng sững người, nghiêng đầu nhìn nàng, lên tiếng: “ Nhan Nhan, không sao chứ?!” Lạc Khanh Nhan sức tĩnh, khe khẽ thở dài, nhìn hấn, thanh âm không ra cảm xúc: “ làm sao người lại biết đâu?!” Dung phượng Ca vươn tay, một tay đặt tại tâm của mình, tay còn lại chỉ chỉ về hướng tâm của Lạc Khanh Nhan, mỉm cười dịu dàng: “ tâm của Nhan Nhan, Phượng Ca, có thể cảm nhận được mà...”

Nghe vậy, Lạc Khanh Nhan bật cười khanh khách, người này.... điên

sao, tâm của nàng, hẳn có thể cảm nhận?! thật nực cười, nàng và hẳn chỉ mới sơ giao không lâu, lại có thể bình thản nói những lời như vậy, quả thật đủ nực cười mà, Dung Phượng Ca thấy Lạc Khanh Nhan vẻ mặt như vậy, một thoáng mất mát, y cúi đầu không nói, y nói thật, tại sao Nhan Nhan lại không tin cơ chứ

“ Tâm của ta, ta còn chưa nhìn thấu...” Lạc Khanh Nhan đăm đăm cười, thấy Dung Phượng Ca vẻ mặt như thế, bỗng đứng cũng chẳng thể nổi giận hay cười giễu chế nhạo y được, Lạc Khanh Nhan chỉ còn biết lắc đầu cười trừ

“ Là vì Nhan Nhan không muốn thấu thôi...” Dung Phượng Ca nhỏ giọng lầm bầm, nhưng cũng không có nghĩa là Lạc Khanh Nhan không nghe thấy, nàng yên lặng không nói, vẫn tiếp tục tiến về phía trước, Dung Phượng Ca bước chậm theo sau, bất chợt không khí giữa hai người, im lặng đến khó chịu.

‘ Là vì... không muốn thấu sao?!’ Lạc Khanh Nhan than khẽ, đúng vậy, bởi lẽ nó quá hắc ám rồi, hắc ám đến nỗi ngay cả bản thân nàng cũng không thể nhận ra, quá phức tạp, quá mệt mỏi, cho nên nàng trốn tránh.....! để cho người khác nhìn thấy rõ tâm của mình, chuyện này là không thể nào, quá nguy hiểm, trong một khoảnh khắc, nàng động sát tâm với hẳn, Lạc Khanh Nhan cười khổ, nàng.... Quả thật đủ lãnh, đủ tuyệt tình...!! Lần này đi cùng hẳn, không biết là đúng hay là sai nữa.

“ Nhan Nhan giận sao?!” Dung Phượng Ca vươn tay, níu ống tay áo của Lạc Khanh Nhan, giật nhẹ, Lạc Khanh Nhan nhìn vẻ mặt ủy ủy khuất khuất của hẳn, chợt lòng mềm mại, khẽ thở dài: “ không có, chỉ là suy nghĩ một số chuyện mà thôi”. Dung Phượng Ca nghe Lạc Khanh Nhan nói vậy, vui vẻ cười, đôi con ngươi xinh đẹp híp lại, làn môi xinh đẹp nhếch lên, tạo nên một độ cung duyên dáng, như ẩn như hiện bên má trái má lún đồng tiền, tạo nên tiểu dung xinh đẹp, lại

pha chút thơ ngây của hài đồng, nụ cười tưởng chừng như thuần khiết nhất thế gian, tẩy rửa mọi tội lỗi hắc ám vậy, Lạc Khanh Nhan khẽ nhắm mắt, không muốn nhìn, cũng không đủ can đảm để nhìn tiểu dung đó

Nàng phát hiện, trước hấn nàng rất dễ mềm lòng...

Nàng phát hiện, đối hấn nàng quá kiên nhẫn, quá bao dung...

Nàng phát hiện, nàng không thể nổi nóng, không thể phát hỏa với hấn...

Quá nguy hiểm, thực sự quá nguy hiểm....

Hấn.... quá thuần khiết

Nàng.... quá hắc ám...

Nàng nhất định sẽ làm hại đến hấn, nhất định.... Lạc Khanh Nhan, người điên rồi, lại đi lo lắng về an toàn của một kẻ mà người không quen biết gì nhiều, thật sự đủ điên....

Sau khi tìm thấy thiên niên liên, nàng phải đem hấn trả lại cho gia gia của hấn mới được, Lạc Khanh Nhan hạ quyết định

“ Nhan Nhan, ta có thể nắm tay cô nương được không?!” Dung Phượng Ca vấn

Vì đang suy tính, cho nên Lạc Khanh Nhan không nghe rõ câu hỏi của hấn, thuận miệng đáp lại: “ tùy người”, cho đến khi Dung Phượng Ca nắm lấy tay nàng, Lạc Khanh Nhan mới ngớ người ra

“ Chúng ta đi thôi!” Dung Phượng Ca điềm điềm cười, nắm chặt lấy

tay của Lạc Khanh Nhan, sải bước tiến về phía trước. Lạc Khanh Nhan cười thảm, nàng quả thật không đủ can đảm chối từ hắn, thôi đi! Dù gì hắn cũng nhanh trở lại nơi ở của mình, nàng cũng còn con đường của nàng, coi như tương giao thoáng qua, sẽ nhanh thôi, hắn và nàng cũng như hai người xa lạ, không ai chạm vào cuộc sống của ai, cứ... buông mình một lát đi....

Trời chiều đã buông xuống, ánh tà dương bao phủ khắp nơi, ửng hồng cả một vùng thiên địa

Thiên nhiên ôn hòa dịu dàng, từng chiếc lá va chạm vào nhau, tạo nên những điệp khúc du dương không thể tả

Bóng hai người in dài trên mặt đất

Hai người, đều vận nam trang, một bạch y như ngọc, một lam y thanh nhã

Một người tuấn mỹ vô song, một người khuynh thành khuynh quốc

Một người nụ cười mang chút gì đó bí khí, mỉa nhân, người kia tiểu dung điềm điềm, mang vài phần khả ái ngây thơ

Mười ngón tay đan chặt, tương khẩu...

Tất cả, vẽ nên một bức họa cuộn tròn xinh đẹp.....

“ Lão đầu, ngươi thật an tâm giao bảo bối tôn tử của ngươi cho tiểu nha đầu kia sao?!” một giọng nói trầm thấp, khàn khàn vang lên, một lão giả mặt mày phi dương, mười phần tiên phong đạo cốt ôn hòa mỉm cười vấn lão giả ngồi đối diện cùng người, người này chẳng phải là lão ngoan đồng, gia gia của Dung Phượng Ca sao!

Lão ngoan đồng, một thời thần y xuất chúng võ lâm, chính đạo hay ma đạo điều kính nể – Dung Cơ, đưa tay đặt quân cờ, đạm cười đáp: “ chúng ta không còn lựa chọn nào khác”. Nào còn bộ dáng hì hà mười phần lão ngoan đồng như thường ngày. Lão giả còn lại, khẽ thở dài: “ người đừng quên, tiểu nha đầu kia, là đệ tử của người kia...”

“ Lão Hàn Vô chết tiệt kia, quả thật may mắn, cuối đời còn thu được một đệ tử xuất chúng như vậy” nghĩ đến đây Dung Cơ không khỏi nghiêng rãnh nghiêng lợi, y cùng hấn tranh đấu cả đời, đến cuối cùng quân cuối cùng hấn tung ra lại là người kia, thực sự tức chết y mà. Tiểu nha đầu kia, chỉ riêng nói về tâm cơ thôi cũng thâm trầm sâu không đáy, nhất là đủ tuyệt tình, đủ lãnh khốc, mới có thể làm nên đại sự.

“ Dung Cơ, ngươi và Hàn Vô tranh đấu cả đời, không chán sao?!” lão giả cười khở. Dung Cơ nghe vậy, bèn cười cợt hỏi lại: “ vậy còn ngươi, Minh Lam, ngươi và Đế Y hơn thua người chết ta sống cả chục năm nay, chán sao?!” Lão giả tên gọi Minh Lam chỉ còn biết lắc đầu cười khẽ, lại đặt một quân cờ trên bàn cờ

Bốn người bọn họ, tri kỉ, đối thủ, hay là kẻ thù... không rõ, cũng không biết nữa, mấy chục năm nay vẫn cứ duy trì như thế, có lẽ là... vì tịch mịch đi....

“ Ngươi nói xem, thiên hạ này... rốt cuộc là đi về đâu?!” Minh Lam chợt cười, thanh âm nhẹ hẫng, như là mây là khói, mờ ảo đến hư vô. Dung Cơ nhếch môi cười cợt, thanh âm bất chợt tràn đầy ngạo mạn: “ thiên hạ này có ra sao thì có liên quan gì đến ta?!” Ngài không phải là thánh, nếu như hài tử kia bị cả thiên hạ nguyên rủa thì ngài cần chi phải quan tâm đến thiên hạ này kia chứ, không tồn tại được, vậy thì tất cả điều hủy diệt đi...

“ Dung Cơ, người vẫn còn hận sao?!” Minh Lam sàu thẳm cười

“ Không hận, chỉ là không còn quan tâm nữa...” Dung Cơ thanh âm không ra cảm tình, đôi còn người sáng quắc, nhìn thẳng vào vị bằng hữu lâu năm của mình, ánh mắt ấy tựa như đã thấu mọi nhân tình ấm lạnh của thế gian này rồi, tang thương cũng vậy, đốn đau cũng thế... điều đã trải qua cả rồi, chết lạng.... đến không còn cảm xúc...

Hận sao?! hai mươi năm trước ngài cũng đã tự vấn mình như thế

Cả một đời hành y tế thế, cứu giúp người khác, nhưng hài tử của mình lại không bảo vệ được, tôn tử của mình cũng suýt chết không biết bao nhiêu lần

Cả một đời, vì sinh linh đau đớn, mà tìm mọi cách cứu giúp, đến cuối cùng lại bị chính bọn họ nguyên rủa người thân của mình

Ngài sẽ không bao giờ quên, cái ngày của hai mươi năm về trước, nữ nhi của mình bị đám người kia chôn sống...

Ngài sẽ không bao giờ quên, con rể của mình, vì uất hận mà tự vẫn

Cũng không bao giờ quên, tôn tử duy nhất vừa mới chào đời của mình, thiếu chút nữa bị bọn họ nhấn tâm ném vào hỏa diễm....

Ngay lúc đó, ngài lại đang cứu trị dịch bệnh cho cả thôn trấn....

Ngay lúc đó, ngài đang nghiên cứu thuốc trị dịch bệnh cho bá tánh....

Khi nữ nhi của ngài đau chết đi sống lại vì sinh hài tử, ngài không bên cạnh....

Khi nữ nhi của ngài chỉ vừa mới bước qua ải cứu tử nhất sinh, ngay

lập tức bị đám người kia đem đi chôn sống, ngài.... Cũng không bên cạnh bảo vệ....

Khi đến nơi, chỉ có thể cứu được hài tử vừa mới chào đời ấy....

Lúc đó một đêm, một mình ngài huyết tẩy toàn bộ một thôn, ôm lấy hài tử ẩn cư sơn cốc, sau đêm hôm ấy, thế gian xung tụng một đời thần y, mất tích, như là bốc hơi cả nhân thế.... và câu chuyện về 'diệt thiên' cũng bị chôn vùi theo thời gian, như là một truyền thuyết....

Hết chương 8

Chương 9: Dạ thành

Thiên niên liên, đó thất sắc thanh liên ngàn năm xuất hiện một lần, từng một thời võ lâm vì nó mà huyết chảy thành sông, song không biết bao nhiêu nhân sĩ, bao nhiêu anh hùng võ lâm đi tìm nó mà bạc vô âm tín, qua mấy trăm năm nay, thiên hạ điều cho rằng, ấy chẳng qua là một truyền thuyết mà thôi

Không ai biết, đóa thiên niên liên thật sự hiện hữu trên nhân thế, bởi lẽ nó nằm tận sâu trong hàn đầm trong Thiên Phong động, mà không ai có thể sống sót khi vào được hàn đầm đó, vì hàn khí trong đó quá lạnh, ngay cả đệ nhất cao thủ, một thời làm mưa làm gió trong võ lâm, võ công chí cao vô thượng trong thiên hạ đối với hàn đầm này cũng thúc thủ vô sách, thì còn có ai có thể chiếm được đóa sen ngàn năm kia?

Hành trình đi tìm thiên niên liên của Lạc Khanh Nhan cùng Dung Phượng Ca đã được nửa tháng, trong những ngày này hai người điều bình yên vô sự, nếu như không tính, lâu lâu có vào gã đặng đồ tử nhòm ngó sắc đẹp của Dung Phượng Ca thì quả thật hành trình nửa tháng nay vô cùng êm ả....

“ Chỉ cần đi qua Dạ thành này thì chúng ta đến được Thiên Phong động rồi....” Lạc Khanh Nhan thì thầm suy tính, cuối cùng cũng gần đến nơi, chỉ mong vài ngày sắp đến đừng có biến động rắc rối nào xảy ra...

“ Đúng vậy, sắp đến rồi...” Dung Phượng Ca gật gật đầu, theo sau phụ họa. Trên đường cái, với hai cái dung mạo này, quả thật là tâm điểm ghé mắt cho nhiều người, Lạc Khanh Nhan cũng đã quen với

tình cảnh các nam nhân thì ghé mắt thềm nhỏ dãi nhìn Dung Phượng Ca, còn các nữ tử lại mặt đỏ e ấp thẹn thùng nhìn nàng, nhưng cũng không khỏi rút trều khoe miệng, cái này là nàng thực sự thúc thủ vô sách nha

“ Nhan Nhan, cái kia là gì vậy??!” Dung Phượng Ca giật giật ống tay áo của Lạc Khanh Nhan, còn tay kia chỉ vào người bán kẹo hồ lô cách đó không xa, ánh mắt tràn đầy ‘thèm thường’ nhìn đống hồ lô kia, bất giác trên trán của Lạc Khanh Nhan tràn đầy hắc tuyến, người này cả nửa tháng nay lúc nào cũng hỏi nàng những câu hỏi hết sức ngây thơ như vậy, quả thật mấy mươi năm sống trong sơn cốc, hẳn quả thật giống một tờ giấy trắng mà, cái gì cũng không rõ....

“ Là kẹo hồ lô đó, mỹ nhân à, cái này chỉ dành cho trẻ con mà thôi, không lẽ ngươi cũng muốn ăn sao?” Lạc Khanh Nhan giải thích, nghe vậy Dung Phượng Ca ánh mắt tràn đầy tiếc nuối, trông nó thật ngon a, hẳn cũng muốn nếm thử, nhưng Nhan Nhan nói, cái đó chỉ dành cho hài tử, hẳn... không được ăn rồi. Thấy vẻ mặt hẳn như thế, Lạc Khanh Nhan, chỉ còn biết ôm đầu thờ dài, lôi hẳn lại gần người bán kẹo hồ lô, mua luôn cho hẳn chục sâu, rồi đưa cho hẳn, nói: “ ngươi muốn thì cứ ăn, ăn bao nhiêu tùy thích...”

“ Ta có thể ăn sao.....” Dung Phượng Ca nuốt nuốt nước miếng

Lạc Khanh Nhan gật gật đầu, Dung Phượng Ca cũng không khách khí gì, đưa xôi mút quả vào miệng gặm. Nhìn hẳn ăn vui vẻ như vậy, Lạc Khanh Nhan không nói gì lắc đầu thờ dài, hình như sống trong sơn cốc, hẳn ăn uống rất thiếu thốn hay sao ấy, cho nên ra bên ngoài thấy món gì là lạ hẳn cũng đòi ăn thử, thực sự là.... Tốn rất nhiều ngân lượng của nàng a...

“ Gần tối rồi, chúng ta tìm khách điểm qua đêm thôi.....” Lạc Khanh Nhan cầm lấy tay hẳn, bước vào quán trọ gần đó, càng ngày nàng

cảm thấy nàng giống bảo mẫu của hắn rồi... nhanh thôi, vài ngày nữa là có thể đem hắn trả cho gia gia của hắn rồi, khi ấy.... sẽ... không gặp lại hắn... nhất định không gặp...

Tiểu nhị thấy hai người, vội vàng mời chào, nhưng nhìn thấy dung mạo của Dung Phượng Ca cũng không tránh khỏi ngây người, trời ạ! Hắn ở đây đã gần chục năm, tiếp xúc không biết bao nhiêu là vị khách, ngay cả thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hắn cũng từng vinh hạnh diện kiến dung nhan, nhưng so với vị cô nương vận nam trang này quả thật kém nhiều lắm, mà vị cô nương này, dù có vận nam trang cũng khó có thể che dấu việc mình là nữ nhân a, cần chi phải cải trang chi cho mệt, tiểu nhị lẩm chuyện nghĩ. Lạc Khanh Nhan thấy tiểu nhị sửng người, một thoáng nhíu mi, thanh âm trong trẻo, lạnh lùng: “ tiểu nhị, còn phòng sao?!” nghe thấy thanh âm của Lạc Khanh Nhan, tiểu nhị sực tỉnh, ngượng ngùng cười, bèn đáp: “ vị công tử này, thật đúng lúc, còn một phòng duy nhất”. Vị công tử này quả thật tuấn mỹ không kém a, quả thật hai người này xứng đôi vô cùng, chắc là vợ chồng son ra ngoài du ngoạn đây, tiểu nhị âm thầm suy đoán

Cũng được, Lạc Khanh Nhan không suy nghĩ nhiều, đồng ý, tiểu nhị nhanh chóng dẫn hai người lên lầu, bóng hai người vừa khuất, thì đám khách ngồi dưới lầu, thanh âm bàn tán đi lên

“ Thật là xinh đẹp a, ta chưa bao giờ nhìn thấy mỹ nhân nào đẹp như vậy...” một Hán tử âm thầm bàn tán

“ Đúng vậy đúng vậy, ngay cả đệ nhất mỹ nhân như Vũ cô nương cũng kém vài phần....” nhiều người đồng ý

“ Quả thật là hồng nhan họa thủy, khuynh quốc khuynh thành...” thanh âm trầm trồ, cảm thán....

“ Mỹ nhân, nghe nói Dạ Thành này nổi tiếng nhất là Hoa phố, người

có muốn đi xem không?!” Lạc Khanh Nhan đề nghị. Dung Phượng Ca nghe nàng đề cập đến Hoa phố, bèn hỏi: “ Hoa phố, chính là phố bán hoa sao?! chắc là rất đẹp....”

Lạc Khanh Nhan cười cười, đáp lại: “ quả thật rất đẹp, hương sắc đầy đủ....” Thế là vì tò mò cho nên Dung Phượng Ca gật đầu, nhưng là khi Lạc Khanh Nhan dẫn hắn đứng trước một tủu lâu tên gọi Túy Tiên lâu, Dung Phượng Ca rất là nghi hoặc, bèn hỏi tiếp: “ Nhan Nhan, cái này là hoa phố sao, ngoài các cô nương ra, đâu có hoa nào đâu?!” Đến tình trạng này rồi, thì Lạc Khanh Nhan quả thật tin, nam nhân này chính là rất thuần khiết, thuần khiết đến mức khiến cho nàng muốn đem hắn nhuộm đen như bản thân mình....

“ Người không nghe nói, mỹ nhân như hoa như ngọc sao?!” Lạc Khanh Nhan bật cười, đưa tay phe phẩy chiếc phiến, một bộ dáng hoa hoa công tử, nhất là đôi hoa đào mắt khế liếc, quả thật đủ sức mê nhân, nữ tử đứng trước Túy Tiên lâu mới khách cũng không khỏi mặt đỏ thẹn thùng không thôi....

“ Đi thôi...” nói đoạn Lạc Khanh Nhan bước vào một trong những kỹ viện lớn nhất Hàn Thanh này, Dung Phượng Ca cái nghe hiểu, cái cũng không rõ lắm, cũng chỉ biết ngơ ngác bước theo, nhưng là vừa bước vào đã bị các cô nương chặn lại, lên tiếng: “ xin lỗi, vị tiểu thư này, ở đây không đón tiếp nữ tử...”

“ Nhưng ta là nam nhân...” Dung Phượng Ca đáp, tại sao mọi người cứ hay nhầm lẫn hắn là nữ nhân vậy nhỉ, lúc trước Nhan Nhan cũng vậy....

“ Ách! Cô nương dù vận nam trang cũng chỉ là cô nương mà thôi...” nói đoạn nữ tử che miệng cười duyên, Lạc Khanh Nhan đứng bên cạnh chỉ còn biết cười trừ, bèn xen vào: “ để hắn vào, hắn đi cùng ta”. Thấy thế, nữ tử chỉ còn biết nhường đường cho Dung Phượng

Ca, nhỏ giọng lầu bầu: “ thật kỳ quá, nam nhân vào kỹ viện còn dẫn theo nữ tử, đúng là

Lạc Khanh Nhan cùng Dung Phượng Ca bước vào Túy Tiên Lâu, ngay lập tức gay ra tràn chấn động không nhỏ, nữ tử thì liếc mắt đưa tình nhìn Lạc Khanh Nhan, còn nam nhân thì nhìn dung mạo của Dung Phượng Ca mà thèm nhỏ dãi, Lạc Khanh Nhan nhếch môi hừ lạnh, thanh âm lớn không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, nhưng vô hình chung tạo nên một loại khí phách sát phạt quyết đoán, khiến cho đám người cũng không dám lơ mắng nhìn ngó

“ Vị công tử này không biết muốn gặp cô nương nào nha...” tú bà mỉm cười duyên dáng nhìn Lạc Khanh Nhan, âm thầm chặc lưỡi, đúng là quý nhân, nhìn tướng mạo, khí chất cũng thấy hơn hẳn những kẻ khác, người này chỉ cần yên lặng đứng đó, một cử động nhỏ cũng đủ sức uy áp người khác, người như thế, thiên hạ có mấy ai?! Còn vị cô nương vận nam trang bên cạnh, dung mạo quả thật thiên tiên, lãng lộn phong trần bao nhiêu năm như nàng, cũng chưa từng thấy trương dung mạo nào xuất chúng đến như vậy, người này quả thật là một cây vàng rụng tiền mà, nếu như.... Nghĩ đến đây, tú bà vẻ mặt hết sức tham lam nhìn Dung Phượng Ca cũng khiến cho y bất an, giật giật ống tay áo của Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan nhìn ánh mắt tham lam của tú bà, lạnh lùng cười, bèn nói: “ nghe nói hoa khôi của túy tiên lâu, cầm kỳ thư họa, không gì không thông....”

“ Đúng vậy, đúng vậy.....” tú bà gật đầu phụ họa, âm thầm lau mồ hôi, ánh mắt của vị công tử này quả thật rất đáng sợ, nàng nhạ không nổi....

“ Người tự biết sắp xếp mà, đúng không?!” Lạc Khanh Nhan cười cười, đưa cho tú bà xấp nhân phiếu, sau đó nắm lấy tay của Dung Phượng Ca, bước lên lầu, tú bà nhìn xấp ngân phiếu, ánh mắt tỏa sáng, cho người đi sắp xếp nhã phòng cho Lạc Khanh Nhan.....

“ Gia, từ nãy giờ ngươi cứ nhìn mãi người ở dưới, không lẽ là có ý với người kia..” nữ tử nũng nịu nhìn nam nhân, nam nhân tà mị cười, ôm nữ tử trên đùi của mình, tay kia không an phận đùa giỡn nữ tử, nhạ nàng thờ gấp liên tục, y tà tà cười, thanh âm tràn đầy trêu chọc: “ sao vậy, Phương nhi ghen sao?!” nữ tử mềm mại ngồi trong lòng nam nhân, cười khẽ: “ quả thật người kia rất xinh đẹp, Phương nhi vốn chẳng bằng...”

Nam nhân không nói, tiếp tục trêu đùa cùng nữ tử, nhưng là ánh mắt không quên liếc sơ gian phòng đối diện mình...

Y nhìn, không phải là nữ tử khuynh thành khuynh quốc kia, mà là nam nhân tà mị tận xương, nhưng lãnh huyết vô tình kia, người kia không có một chút võ công nào, nhưng khí chất cao ngạo như vậy, cái nhìn tưởng chừng như là giễu cợt thế nhân như thế, là lần đầu tiên y nhìn thấy, không khỏi có chút tò mò, rốt cuộc người kia có những gì mà lại cao ngạo như thế....

Hồng y nam tử tà cười, dung mạo mười phần yêu nghiệt, nhất là đôi mắt phượng tràn đầy ý cười, quang hoa lưu chuyển, y quả thật trời sinh đủ tư chất yêu nghiệt, câu nhân chúng sinh mà tồn tại....

Ánh nhìn của hồng y nam tử, Lạc Khanh Nhan không phải không cảm giác được, mà là không thèm để ý, nàng an vị ngồi trên ghế, Dung Phượng Ca ngoan ngoãn ngồi bên cạnh....

“ Nhan Nhan, hoa phổ là này sao....” Dung Phượng Ca tranh thủ đặt câu hỏi, giải đáp thắc mắc của mình. Lạc Khanh Nhan không nói, tự rót cho mình một chén trà, uống một ngụm, một thoáng nhíu mày, hương vị trà này.... thật khó uống a. Dung Phượng Ca thấy vậy, bèn cười, vươn tay lấy ấm trà, tiến hành một loạt động tác, sau đó mới rót trà đưa cho Lạc Khanh Nhan, giải thích: “ trà này, uống như vậy

mới thơm nha...” Lạc Khanh Nhan nhận lấy, uống lên một ngụm, quả thật hương vị khác hẳn, nam nhân này quả thật càng ngày càng cho nàng nhiều kinh hỉ a.....

“ Mỹ nhân, người pha trà quả thật rất ngon....” Lạc Khanh Nhan không tiếc lời khén ngợi, nghe vậy Dung Phượng Ca chỉ còn biết ngượng ngùng cười, hai má hồng hồng càng thêm đáng yêu vô cùng, Lạc Khanh Nhan chỉ còn biết thở dài, vươn tay vuốt nhẹ khuôn mặt của hắn, nếu như... hắn không đẹp đến như vậy, biết đâu... nàng cũng không....

Nếu như... hắn không gây thơ đến như vậy, nàng cũng sẽ không.....

Dung Phượng Ca, làm sao bây giờ, ta bỗng dưng phát hiện, có chút... chỉ là một chút... một chút thôi, luyện tiếu tiểu dung ngượng ngùng đáng yêu này của người...

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên cắt ngang suy nghĩ của nàng, Lạc Khanh Nhan nhanh chóng rút tay về bên nói: ‘vào đi’, không hiểu sao Dung Phượng Ca thấy Lạc Khanh Nhan rút tay về, cảm giác một thoáng mất mát, tự dưng cảm giác lòng vô cớ không vui, y khẽ quyệt miệng, không nói.....

Bên ngoài nghe thấy thanh âm của Lạc Khanh Nhan, nữ tử từ từ từ bước vào...

Một thân thanh y thanh nhã động lòng người, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, mười phần xinh đẹp, không hổ là hoa khôi của Túy tiên lâu, Lạc Khanh Nhan một thoáng gật đầu hài lòng. Dung Phượng Ca thấy vậy, lại càng không vui, Nhan Nhan lại không để ý đến y.....

“ Tiểu nữ Bạch Y Vân, ra mắt hai vị....” nữ tử thấy Lạc Khanh Nhan

cùng Dung Phượng Ca, một thoáng giật mình, nhưng rất nhanh liếm đi, khẽ hành lễ, Lạc Khanh Nhan cười khế: “ không cần phức tạp như vậy, Bạch cô nương, mời ngồi!...”

Bạch Y Vân mỉm cười gật đầu, sau đó ngồi xuống đối diện cùng Lạc Khanh Nhan cùng Dung Phượng Ca, thanh âm nhẹ nhàng, ấm áp như gió xuân, nàng hỏi: “ không biết nhị vị công tử muốn Y Vân....” Lời còn chưa dứt thì Lạc Khanh Nhan đã đáp vào: “ nghe nói Bạch cô nương họa tranh thiên hạ tự xưng đệ nhị, không ai dám xưng đệ nhất?! “

“ Chỉ là lời đồn mà thôi...” Bạch Y Vân nhẹ cười...

“ Bạch cô nương khiêm tốn rồi...” Lạc Khanh Nhan xã giao đăm cười, bèn nói tiếp: “ tại hạ có một chuyện muốn nhờ cô nương, nhưng lát nữa mới có thể nói....Bạch cô nương nếu không phiền, có thể vì tại hạ gảy vài khúc cầm?!” Bạch Y Vân cười nhẹ, gật đầu, sau đứng đứng dậy, lại gần bàn cầm, ngồi xuống..., tay ngọc khẽ vung, vài làn điệu du dương vang lên. Nếu như Lạc Khanh Nhan chưa từng nghe Dung Phượng Ca đàn, nhất định sẽ rất hài lòng với làn điệu của Bạch Y Vân, nhưng rất tiếc, có lẽ trên đời này, tìm được người có tiếng đàn hay bằng hắn, có lẽ là không có ai....

“ Nhan Nhan, thích nghe đàn ta cũng có thể đàn mà...” Dung Phượng Ca nhỏ giọng lên tiếng, Lạc Khanh Nhan nhìn y, khe khế cười: “ mỹ nhân, người nói xem, nếu như một ngày người phát hiện.... mà thôi, có lẽ người cũng chẳng thể nào cảm nhận được...”

“ Nhan Nhan đang cảm thấy bối rối ư....” Dung phượng Ca bất chợt hỏi vậy...

“ ừ, chỉ một chút thôi, một chút thôi....” Lạc Khanh Nhan thì thầm....

Chương 10: Là.... Một chút để tâm?!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Với Lạc Khanh Nhan, giữa một đám Lê hoa trắng muốt, lam y nam tử ngồi đó yên tĩnh gảy đàn, ấy... là đẹp nhất....!!!

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Bối rối...

Mâu thuẫn....

Quả thật vậy....

Một mặt mong nhanh chóng đến thiên Phong động, tìm được thiên

niên liên, sau đó đem hấn trả lại cho gia gia của hấn, một mặt nàng lại... luyến tiếc...

Cả tháng bên cạnh bầu bạn, hấn thật sự rất yên lặng, yên lặng đến nhiều khi nàng không cảm thấy hấn tồn tại, nhưng khi cần nhất, hấn lại bên cạnh, tiểu dung ngưng ngưng, pha chút thơ ngây của hài đồng, ánh mắt trong vắt, thứ sắc màu tinh thuần nhất thế gian, luôn làm cho lòng nàng... mềm mại...

Đôi khi hấn ngây thơ như một tờ giấy trắng, lúc lại tò mò nhiều chuyện, khi cũng thật bướng bỉnh... nhưng là nàng lại cảm thấy không thể nào phản cảm đứng dậy...

Cái cảm giác này thực sự nguy hiểm, nhưng cũng quá ngọt ngào đầy dụ hoặc....

Nàng quả thật.... điên rồi!!

“ Nhan Nhan, ta có chút chóng mặt....” Dung phượng Ca giương mắt nhìn Lạc Khanh Nhan, hết sức khó hiểu: “ sao lại có nhiều Nhan Nhan đến như vậy a....”, nói đoạn, ngã gục trên bàn, thì ra Dung phượng Ca thấy bình rượu, tò mò cho nên uống thử, nhưng là mới có một ngụm, thì đã say rồi

Lạc Khanh Nhan buồn cười nhìn hấn, quả thật rất ngộ, chỉ có một chút rượu cũng để cho mình bị say đến bất tỉnh nhân sự, người này đối với người khác không một chút phòng bị sao chứ, ngộ tử.... người như thế này, ta sẽ lo lắng nhiều lắm đó.... Làm sao an tâm bỏ lại người đây?! người cứ ỷ lại vào ta như thế, khi ta vứt bỏ người rồi, người lại có cảm giác ra sao?!...

“ Công tử....” Bạch Y Vân lên tiếng...

“ Bạch cô nương, người nói, thiên hạ, mỹ cảnh nào là đẹp nhất....”
Lạc Khanh Nhan bỗng đứng hỏi như vậy, như đùa như thật, chỉ có điều ánh mắt của nàng từ đầu đến cuối vẫn không rời mắt khỏi người kia, Lạc Khanh Nhan một tay chống cằm, tay còn lại, lại ôn nhu vuốt nhẹ lưng người kia, bất chợt Bạch Y Vân cảm thấy quanh hai người, có một loại cảm giác khó ai có thể xen vào....

“ Thiên hạ mỹ cảnh nhiều vô số kể, mỗi người thích mỗi kiểu, nhưng Y Vân thiết nghĩ, đẹp nhất chính là dung mạo người mình yêu....”
Bạch Y Vân mỉm cười, ôn nhu tha thiết, một thoáng hoài niệm, một thoáng ước mơ, rồi tất cả liếm đi, chỉ còn vẻ mặt tiểu xuân phong như thường ngày.....

“ Vậy sao?!” Lạc Khanh Nhan cười khế... yêu?! Cái từ này mà cũng xuất hiện trong cuộc sống của nàng sao?! thật là ... đủ buồn cười...

“ Bạch cô nương, chúng ta chơi một trò chơi thế nào?!”

“ Công tử cứ nói”

“ Nếu như cô nương có thể họa được bức họa mà ta ưng ý, thì ta chấp nhận một yêu cầu của cô nương...”

“ Được...”

Bạch Y Vân xoay người vào trong chuẩn bị giấy bút, Lạc Khanh Nhan vẫn yên lặng ngồi đó, nhìn Dung Phượng Ca, có chút thất thần....

Rồi nhiều năm về sau, cũng có người hỏi nàng câu hỏi như vậy: “ thiên hạ này, mỹ cảnh nào là đẹp nhất....”

Khi ấy, Lạc Khanh Nhan chợt cười, ánh mắt một thoáng xa xăm, thanh âm hư hư thực thực, man mác như là sương, là khói, tựa là ảo

ảnh trong chốn phồn hoa, phiêu miểu, phiêu miểu: “ với Lạc Khanh Nhan, giữa một đám lê hoa trắng muốt, lam y nam tử yên tĩnh gầy đàn.... ấy là đẹp nhất....”

Người kia thấy vậy, cũng không khỏi sửng sốt, nữ tử lãnh huyết vô tình nhất thế gian kia, cũng có một ngày ánh mắt nhu tình ấm áp như vậy sao?!...

“ Công tử, bức họa này có đúng ý người...” Bạch Y Vân đưa cho Lạc Khanh Nhan cuộn họa, khi nhìn thấy cảnh trong tranh, Lạc Khanh Nhan bỗng bật cười.....

Khẽ cuộn lại bức họa, bỏ vào trong lòng, nàng nhìn Bạch Y Vân, cười khổ: “ là cô nương thẳng....”

“ Công tử, Y Vân không cầu gì nhiều, chỉ mong công tử có thể giúp Y Vân tìm được người này” nói đoạn, đưa cho Lạc Khanh Nhan một cuộn họa, Lạc Khanh Nhan nhận lấy, sau đó lên tiếng: “ trong vòng một năm, trừ phi người kia không còn tồn tại trên thế gian này, ta nhất định sẽ tìm được cho cô nương..” Bạch Y Vân gật đầu cảm tạ

Trước khi bước ra khỏi phòng, Bạch Y Vân nhìn Lạc Khanh Nhan, khẽ buông xuống mi mắt, thanh âm ấm áp, trong trẻo: “ công tử, nếu yêu... thì cứ bắt lấy, đừng buông, nếu không sau này nhất định sẽ hối hận....”

‘ Hối hận?!’ Lạc Khanh Nhan đưa mắt nhìn Dung Phượng Ca, bất đắc dĩ cười.... ừ!.. nàng biết, nàng nhất định sẽ ... hối hận....

Sau đêm hôm đó, mọi chuyện vẫn cứ diễn ra rất bình thường, Lạc Khanh Nhan vẫn cứ là Lạc Khanh Nhan, vẫn vẻ mặt bất cần đời, tiểu dung tựa như đang chế nhạo thế gian, Dung Phượng Ca vẫn là một Dung Phượng Ca, vẫn cứ thích ý lại vào Lạc Khanh Nhan, yên tĩnh

bên cạnh làm bạn, đôi lúc lại mỉm cười dịu dàng thuần túy

Hai người họ.... vẫn rất bình thường, chỉ có điều Dung Phượng Ca cảm thấy có gì chút khác lạ, hẳn bình thường rất ngốc, nhưng chuyện gì liên quan đến Lạc Khanh Nhan không hiểu sao hẳn lại có cảm giác nhạy cảm và tinh tế đến thế... dường như Nhan Nhan đang trốn tránh điều gì....

“ Nhan Nhan, Phượng Ca làm chuyện gì không đúng sao?!” Dung Phượng Ca nhìn Lạc Khanh Nhan mà hỏi như vậy, Lạc Khanh Nhan lắc đầu, cười cợt: “ mỹ nhân! Người lại đang suy nghĩ ngốc nghếch gì vậy?!”

“ Phượng Ca cảm thấy, Nhan Nhan có cái gì đó... không đúng!”
Dung Phượng Ca nhỏ giọng thì thầm

“ Là người suy nghĩ nhiều... chúng ta đi thôi, qua dãy núi này là đến nơi rồi...” Lạc Khanh Nhan bình thản trả lời, không có gì khác thường, nhưng là lòng nàng không dấu được gợn sóng... càng ngày, hẳn lại càng.. nắm bắt được tâm trạng của nàng, một cách tuyệt đối... Dung Phượng Ca, người... cứ như vậy, ta nhất định sẽ... sát người, người biết không?! người cứ ngây ngốc như bình thường thì có phải tốt hơn không?!

Dung Phượng Ca im lặng không nói, hàng mi dài buông xuống, che đi ánh nhìn một thoáng thất mác của mình, Nhan Nhan... rõ ràng là có chuyện, nhưng không muốn nói, là vì Nhan Nhan không tin tưởng y sao...?!

Thiên Phong động

Sở dĩ gọi nó là Thiên Phong động, bởi lẽ vừa bước vào động, thanh âm của gió đã gào thét, như là dọa nạt, như là cảnh báo không muốn

cho người khác bước vào, động thật sự tối, nằm sâu trong lòng đất, ẩm ướt vô cùng.... Đi vào được một nửa, hơi lạnh đã tập kích vào từng tấc da trên cơ thể con người, lạnh lẽo thấu xương....

Lạc Khanh Nhan nắm chặt lấy tay của Dung Phượng Ca, đi vào trong....

Thời gian cứ yên lặng trôi đi, từng chút từng chút một, trong động ngoài tiếng gió thổi, chính là tiếng bước chân của hai người....

“ Sợ không?!” Lạc Khanh Nhan bỗng đứng lên tiếng, hơn cả thảng ở chúng, hơn ai hết nàng hiểu, nam nhân này quả thật rất sợ bóng tối, tham luyến ánh sáng vô cùng, người này cơ thể thực sự lạnh, lạnh nếu băng sương, tay của hắn lạnh lẽo như tuyết thấm vào ruột gan, ít khi ấm áp...

“ Không sợ...” Dung Phượng Ca nhỏ giọng cười...

“ Là vì có Nhan Nhan bên cạnh, Phượng Ca... luôn cảm giác rất an tâm....”

Trong động rất tối, bốn phía toàn là màu đen, cho nên Dung phượng Ca không thấy được...

Nữ tử nắm chặt tay của y, đôi môi xinh đẹp nhếch lên một độ cong hoàn mỹ.... nhưng là rất nhanh liếm đi, không nói thêm tiếng nào, không khí giữa hai người... lại trở về yên tĩnh như lúc ban đầu.....

“ Đến rồi...” nhìn thấy trước mắt trong truyền thuyết hàn đầm trong Thiên Phong động, Lạc Khanh Nhan một thoáng nhíu mày, Hàn đầm này không lớn, nhưng gần như bị đóng băng, hơn thế nữa, độ sâu của nó....

“ Nhan Nhan, ở dưới đáy hàn đầm là đóa thanh liên ngàn năm sao?!” Dung Phượng Ca lên tiếng, Lạc Khanh Nhan gật đầu, một thoáng suy tư, bèn lấy hòn đá gần đó ném xuống hàn đầm, một lát sau cũng không nghe thanh âm vọng lại, Lạc Khanh Nhan cười nhạt, xem ra hàn đầm này... không đáy à nha!

“ Hàn đầm này thực sự lạnh, người dù có nội công cao cường đến đâu cũng khó vượt qua một canh giờ, Nhan Nhan không có nội công... không còn cách nào xuống được đâu...” Dung Phượng Ca nhẹ giọng phân tích

“ Ta biết, nhưng là không thử thì làm sao biết được kết quả?!” Lạc Khanh Nhan đáp

“ Đừng xuống đó, xuống đó... nhất định sẽ chết...” Dung Phượng Ca một thoáng mặt mày trắng bệch, y nắm lấy ống tay áo của Lạc Khanh Nhan, đôi con ngươi tràn đầy khẩn cầu, như là ... cầu xin...! Y nghe được dưới hàn đầm mùi hôi thối của xác chết, nhất định là có rất nhiều xác chết dưới đó, dù Hàn đầm này có lạnh như thế nào, che nhiều mùi hôi thối kia đến đâu như chẳng nữa, nhưng Dung Phượng Ca từ nhỏ y đã tiếp xúc với nhất nhiều thảo dược cho nên mũi của y đặc biệt nhạy cảm

“ Không sao đâu, ta nhất định sẽ nhanh lên, người đừng sợ...” Lạc Khanh Nhan thấy hấn như vậy, nhỏ giọng khuyên nhủ, vươn tay vỗ vỗ lưng của hấn, như là an ủi, như là... dịu dàng che chở....

“ Nhất định phải xuống dưới đó sao, Nhan Nhan thực sự muốn đóa thanh liên kia?!” Dung Phượng Ca giương mắt nhìn Lạc Khanh Nhan, thanh âm có chút gì đó nói không nên lời ghen ngào. Vì một thứ chỉ có trong truyền thuyết kia mà không ngại nguy hiểm đến tính mạng?! y thực sự không hiểu, Nhan Nhan tại sao lại cố chấp với nó như vậy....

“ Đúng vậy, ta nhất định phải có được nó...” Lạc Khanh Nhan nghe hẳn hỏi vậy, một thoáng lặng im, nhưng vẫn mỉm cười đáp lại, thanh âm tràn đầy quyết tuyệt, nàng đã nói, nàng nhất định phải trở thành cường giả, cho dù cái giá phải trả có đắt như thế nào đi chăng nữa....

Dung Phượng Ca chợt mỉm cười, khác hẳn với tiểu dung như thường ngày, không hiểu sao thấy nụ cười đó của Dung Phượng Ca, Lạc Khanh Nhan cảm thấy lòng nhói đến khó chịu, Dung Phượng Ca nắm lấy tay của Lạc Khanh Nhan, thanh âm hầu như là khẩn cầu: “ vậy thì.... Có thể một lát nữa mới xuống được không, Hàn đằm này khác ở chỗ, đến tối, độ lạnh của nó có thể ít lạnh hơn so với ban ngày một chút....”

Dung Phượng Ca cả đời này là khắc tinh của Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan luôn tin là như vậy, chỉ cần hẳn nhỏ giọng ai cầu, chỉ cần ánh mắt của hẳn chỉ hàm chứa một chút ủy khuất nhìn nàng, là nàng khó có thể nhẫn tâm từ chối hẳn hẳn, Lạc Khanh Nhan thở dài, một thoáng nãy nê, bèn nói: “ được!”

“ Nhan Nhan có đói bụng không, chúng ta ăn một ít điểm tâm đi....” Dung Phượng Ca lấy trong hành lí một ít lương khô đưa cho Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan nhận lấy, ngồi xuống một góc bên hàn đằm, ngả lưng dựa vào một tảng đá lớn, mái tóc đen huyền rũ xuống, tư thế hết sức thoải mái, không chút lo lắng, dường như việc nhảy vào hàn đằm, đối mặt với việc cửu tử nhất sinh, đối với nữ tử này chẳng qua là trò đùa vậy...

Dung Phượng Ca thuận theo, ngồi bên cạnh Lạc Khanh Nhan.....

Có lẽ là cả một ngày đi đường có chút mệt, cũng có lẽ là.... Muốn chớp mắt một lát, Lạc Khanh Nhan khẽ nhắm mắt, yên tĩnh nằm đó,

Dung Phượng Ca vẫn một tư thế ngồi bên cạnh, an an tĩnh tĩnh làm bạn, thấy nữ tử khẽ nhắm mắt, y mỉm cười, rất dịu dàng, rất... thanh nhã..., y khẽ vươn tay chạm vào mái tóc của nữ tử, động tác cẩn thận, như là chạm vào hi thể trân bảo quý nhất thế gian.....

Ánh mắt tinh khiết, không một tạp chất, y nhỏ giọng thầm thì: “ Nhan Nhan đã muốn, Phượng Ca nhất định sẽ tìm cách lấy...”

Y cẩn thận tựa vào vai nữ tử, đầu của mình áp sát vào cổ nàng, nữ tử cơ thể ấm áp vô cùng, luôn khiến cho y an tâm cùng tin tưởng vô điều kiện, Dung Phượng Ca, y cũng không rõ, nữ tử này rốt cuộc lại có sức quyến rũ gì lại khiến cho y ngay lần đầu tiên tương ngộ lại có ấn tượng sâu sắc đến như vậy?!

Nhìn thấy nàng bị thương an tĩnh nằm đó, huyết nhuộm thắm cả bờ vai, sắc mặt trắng bệch, đôi con ngươi nhắm nghiền, chắc chắn là rất thông khổ.... Nhưng là vẫn không bật lên một tiếng than thở, dù chỉ một lần. Có lẽ là vì thiện tâm, cũng có lẽ là vì tò mò... cho nên lần đầu tiên y không nghe lời dặn dò của gia gia mà đem người kia về nhà....

Cho đến khi nữ tử kia tỉnh dậy, nữ tử vẻ mặt cười cợt nhìn y, khẽ gọi hai tiếng: “ mỹ nhân!” Từ giờ khắc đó, cũng không rõ vì sao cứ như vậy, đơn thuần ghi nhớ dung mạo của người này....

Vẻ mặt lúc nào cũng tươi cười bất cần đời, tiểu dung trên môi luôn khiến cho người ta cảm giác nàng như đang cười nhạt thế gian này vậy, nhưng là tận sâu trong đôi mắt kia, là vẻ cô độc đến thê lương, là sự lãnh huyết đến vô tình, là cái tàn nhẫn khiến cho người ta bất giác run sợ... nhưng là dù vậy, y vẫn không khống chế được tò mò mà tiếp cận người này, cảm nhận hơi thở, cảm nhận tâm tình của người này...

Thế giới bên ngoài, đối với y là cả một niềm ao ước, nhưng gia gia từ trước đến giờ không cho y ra đó, cho nên khi nữ tử kia nói với y, sẽ đưa y đi, lòng chính là không thể khống chế được vui mừng, chỉ trong một khoảnh khắc, dù ấy chỉ là một chút sự thương hại của nàng dành cho y, Dung Phượng Ca y cũng thực sự rất cảm ơn người này, có lẽ ... đây là người đầu tiên quan tâm đến cảm nhận của y ngoại trừ gia gia của y chẳng?!

Rất là kỳ lạ, khi gia gia trở về, nhìn thấy người lạ trong nhà, không những không nổi giận, hơn thế nữa lại đồng ý để cho y cùng nàng ra ngoài sơn cốc, nghe hai người họ nói chuyện, y cũng cảm thấy thật khó hiểu, nhưng là không sao, có thể được ra ngoài, đó là chuyện tốt không phải sao?!

Gần một tháng đồng hành, nữ tử vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng chưa từng nổi nóng hay kén kiêu nhỉnh với y, lại có chút ... sủng nịnh, càng khiến cho y thích ý lại vào người này, dường như với Dung phượng Ca, chỉ cần có Lạc Khanh Nhan bên cạnh, là có thể vô tư làm những gì mình thích, ăn những gì mình muốn ăn, đi những nơi nào mình muốn đi.... Cái cảm giác này thực sự rất là... vui vẻ... không giống như sống cùng gia gia...

Chương 11: Chỉ một chút... mà thôi!

Thấy nàng bất chợt quan tâm đến y, thấy nàng tiểu ý sủng nịnh, thấy nàng một thoáng cau mày nhưng vẫn làm theo ý của y... lòng bất chợt cảm thấy thỏa mãn không nói nên lời....

Thấy nàng quan tâm đến chuyện khác, thấy nàng chuyên chú nhìn một người khác, hay không để tâm đến y, khi ấy... cũng không hiểu vì sao, tâm của y một thoáng buồn bã...

Thấy nàng muốn xuống đáy hàn đầm tìm thiên niên liên, có khả năng nguy hiểm đến tính mạng, chỗ này sẽ thực sự rất đau... rất đau... bất giác Dung Phượng Ca đưa bàn tay chạm nhẹ vào ngực trái của mình....

Cái cảm giác này... là gì vậy?!... lần đầu tiên y cảm nhận, y trải nghiệm... thực sự rất kỳ lạ....

“ Nhan Nhan...” y nhỏ giọng gọi...

Nữ tử vẫn yên tĩnh nằm đó, như là chìm trong giấc mộng, nét mặt thực sự an tường

“ Nhan Nhan, ngủ một giấc là tốt rồi, khi tỉnh dậy, Phượng Ca nhất định sẽ tìm được đóa thanh liên ngàn năm kia cho Nhan Nhan...”
Dung Phượng Ca nhẹ giọng nỉ non, chỉ một chút thuốc mê, có thể khiến cho Nhan Nhan ngủ vài canh giờ, bấy nhiêu thôi cũng đủ thời gian y tìm được thiên niên liên rồi

Cơ thể của y từ nhỏ đã được ngâm mình trong hàn băng ngàn năm, uống rất nhiều dược liệu quý hiếm, có thể nói, máu của y chính là thánh phẩm giải độc mà không biết bao nhiêu kẻ khát cầu, dĩ nhiên điều này là một bí mật, không ai biết ngoại trừ bản thân y cùng gia gia của mình, lần này nhảy xuống hàn đầm, ít ra khả năng sống sót so với Nhan Nhan sẽ cao hơn....

Đợi cho đến khi Lạc Khanh Nhan giật mình tỉnh giấc, nhìn quanh Hàn đầm, không thấy bóng dáng quen thuộc, một thoáng nhăn mày, Lạc Khanh Nhan cất tiếng gọi: “ mỹ nhân, người đi đâu rồi...” nhưng là ngoài thanh âm của gió ra, chẳng còn một tiếng động nào khác, Lạc Khanh Nhan lại tiếp tục lên tiếng: “ Dung Phượng Ca”

Khẽ xoa mi tâm của mình, Lạc Khanh Nhan buồn bực, người này lại chạy lung tung đâu nữa rồi, nàng chỉ mới chớp mắt một tý... khoan! Chớp mắt... nàng đã ngủ sao.., còn nhớ hẳn đưa cho nàng điếm tâm, nàng dùng một ít, sau đó.. cứ như vậy ngủ luôn sao, Lạc Khanh Nhan sắc mặt một thoáng tái ngắt, vội vàng chạy lại gần hàn đầm, thanh âm một thoáng run rẩy ngay cả chính nàng cũng không phát hiện: “ Dung Phượng Ca, người... người điên... người điên rồi...”

“ Dung Phượng Ca, người... dám dùng thuốc mê đối với ta, chết tiệt...” bao nhiêu canh giờ rồi, nàng đã ngủ bao lâu?!... Lạc Khanh Nhan cũng không phát hiện được, chưa bao giờ bản thân của mình lại bối rối đến như vậy, bối rối đến mức không thể suy nghĩ được gì, cũng không thể suy tính được gì, tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn nhiều vô số kể như vậy.. giờ khắc này đây, tất cả điều trở nên vô dụng...

‘ Nàng nhất định là điên rồi...’ Lạc Khanh Nhan nhếch môi cười, cũn không rõ tiểu dung này tràn ngập không biết bao nhiêu là thác loạn, khùng cuồng, thân mình chìm trong hàn đầm, cái rét buốt thấm từng chút từng chút vào da thịt, Lạc Khanh Nhan nhanh chóng lặn mình xuống dưới, trong tầm mắt của nàng, mọi vật thật sự mờ... rất mờ...

Ở dưới này, thực sự sâu... sâu vô cùng, xung quanh đầy rong rêu, cả hàng trăm xác người lơ lững trong hàn đầm, đủ loại vẻ mặt, thân xác nguyên vẹn nhưng điều đã chết, có lẽ lâu lắm... Lạc Khanh Nhan một thoáng nhăn mi, ngay đến cả nàng, đã quen với mọi hắc ám thế gian, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng không khỏi một thoáng rùng mình, hướng chi là hắc... tên ngốc kia, quả thật là... rất ngốc mà...

Thân mình đã trở nên bắt đầu cứng ngắc, hoạt động có chút khó khăn, nhưng vẫn chưa thấy người kia đâu cả, Lạc Khanh Nhan khẽ mím môi, cố lặn sâu thêm một chút nữa....

Nửa canh giờ trôi qua... cũng không thấy hắc...

Một canh giờ... Lạc Khanh Nhan thân mình dường như đã đông cứng lại, nhưng vẫn chưa thấy hắc... hốt nhiên lần đầu tiên trong đời, Lạc Khanh Nhan mới hiểu được, cái cảm giác thế nào là vô vọng... tâm tê liệt phế, thực sự... không dễ chịu một chút nào...

Bất chợt, một góc bên kia, như ẩn như hiện, vạc áo lam bào quen thuộc, như thấy được hi vọng, Lạc Khanh Nhan cố rướn người bơi qua bên đó....

Nam nhân khẽ nhắm mắt, sắc mặt trắng bệch không một chút sức sống, một đầu tóc đen tung xỏa trong nước, thật sự rất đẹp, đẹp đến chói mắt, Lạc Khanh Nhan vươn tay lôi người kia vào lòng, sau đó dường như là dùng hết sức lực còn lại của mình, đưa hắc lên trên....

“ Tỉnh.. tỉnh?! Dung Phượng Ca, ngươi có nghe không...” Lạc Khanh Nhan lay lay thân mình Dung Phượng Ca, thanh âm khàn đặc, sắc mặt vì ở dưới hàn đầm quá lâu mà trở nên trắng bệch, trông nàng giờ khắc này đây chẳng khác nào một xác chết mới vùng dậy vậy...

Lạc Khanh Nhan khẽ cúi mình xuống, môi của nàng chạm vào môi của hắn, cái cảm giác lạnh như băng, hàn thấu xương còn vương vấn nơi đầu môi, thật sự lạnh... rất lạnh... (Dao Dao: khụ! Cái này là Nhan Nhan đang làm hô hấp nhân tạo cho Phượng Ca, chứ không phải lợi dụng người ta bất tỉnh mà ăn đậu hủ đâu nha ^^)

Tay chân của hắn lạnh ngắt, thân mình ướt đẫm, giống như bị đóng băng lại, hô hấp cũng không còn, nhưng tay kia lại cố chấp nắm chặt đóa thất sắc thanh liên kia, Lạc Khanh Nhan đã dùng đủ mọi cách, nhưng nam nhân kia cứ cố chấp an tĩnh nằm đó, một một chút cử động, đôi mắt khẽ nhắm nghiền, ngay cả hàng mi dài kia cũng như bị đóng băng lại, cứng ngắt....

“ Dung Phượng.. Ca, người... tỉnh lại cho ta...” Lạc Khanh Nhan cũng không ý thức được, thanh âm của mình giờ khắc này đây, có bao nhiêu là bất lực, bao nhiêu là run rẩy, không thốt thành lời. Thật sự không quen, không quen nhìn thấy hắn an tĩnh đến như vậy, không quen thấy hắn im lặng đến như thế, thực sự không quen...

Cứ như vậy mà đi sao?!...

Yên lặng, không tiếng động mà bước đi như vậy sao?!...

Ta đã hứa với người, đưa người đi Tây An, xem sông núi nơi ấy

Ta đã hứa với người, sẽ thiết đãi người tất cả mỹ thực thiên hạ này...

Ta đã hứa với người... nhiều lắm..... dù là....

Dung Phượng Ca... Dung Phượng Ca....

Đầu ngón tay một thoáng run rẩy muốn chạm vào mặt của nam nhân, nhưng là lại không dám, nắm chặt lấy năm ngón tay, đầu móng tay bấu chặt vào lòng bàn tay, in hằn những đường máu, xinh đẹp...

Sợ hãi...

Đau lòng....

Có một ngày cũng có người khiến cho nữ tử lãnh huyết vô tình này đau lòng, sợ hãi sao?!....

Chỉ một chút thôi, chỉ một chút thôi... đúng vậy, chỉ là... một chút thôi mà, một chút sợ hãi, một chút đau lòng mà thôi... không ảnh hưởng gì nhiều.... Lạc Khanh Nhan thì thào cười, nhưng là tiểu dung có chút điên có chút loạn đó... thực sự chỉ là một chút ít thôi sao?!

“ Khụ...!!” Bỗng nhiên nam nhân đang yên tĩnh nằm kia, ho nhẹ, nước trong miệng từng chút từng chút một, theo khóe môi chảy ra ngoài, đầu ngón tay trắng bệch kia, một thoáng khế giật... Lạc Khanh Nhan thấy vậy, một thoáng mừng như điên, nhưng rất nhanh liếm đi, vội vàng lại ôm lấy hắn, lên tiếng: “ người sao rồi... có khỏe không?!” thanh âm vẫn như vậy thản nhiên, nhưng âm điệu không dấu nổi lo lắng

“ Lạnh...” Dung Phượng Ca khế đáp, mí mắt muốn mở ra, nhưng không làm cách nào mở được, đôi môi trắng bệch, không chút huyết sắc, khế run

“ Không lạnh,... không sao!...” Lạc Khanh Nhan nhanh chóng thoát lớp y phục ướt bên ngoài, ôm thật chặt lấy hắn, cái ôm dường như dùng tất cả sức lực của nàng, như là khuynh tận cả một đời ôn nhu của nữ tử lãnh huyết kia, mãi một lát sau, thân mình của cả hai ấm dần lên một tý, Lạc Khanh Nhan mới nhanh chóng, gom một ít nhánh

cây khô gần đó, nhóm thành một đồng lửa to....

“ Nhan Nhan, thiên niên liên.. Phượng Ca đã tìm được rồi...” Vài canh giờ trôi qua, khôi phục được một ít sức lực, Dung Phượng Ca mới lên tiếng, nhưng thanh âm thật sự khó nghe, khàn đặc... có lẽ là vì ở dưới hàn đầm lâu lắm...

“ Dung Phượng Ca, người cũng thật to gan, dám dùng thuốc mê đối với ta..” Lạc Khanh Nhan nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn Dung Phượng Ca, không nhắc thì thôi, chứ nói đến là nàng thật sự muốn bóp chết nam nhân này, hắc... luôn khiến cho nàng không khống chế được cảm xúc của mình

“ Xin lỗi, vì Phượng Ca không muốn để cho Nhan Nhan mạo hiểm mà...” nam nhân đạm cười, tiểu dung vẫn như vậy thuần khiết đến như vậy, luôn khiến cho Lạc Khanh Nhan không thể nào nổi nóng được, nàng thực sự rất muốn đánh hắc, muốn mắng hắc... nhưng là thanh âm không hiểu sao cứ nghẹn lại nơi cổ họng, không thốt thành lời...

“ Nếu có thể... ta thực sự... rất muốn bóp chết người..” Lạc Khanh Nhan bất chợt cười khổ, thôi đi! Nàng quả thật hết cách với nam tử ngu ngốc nhưng quật cường còn hơn cả nàng rồi, thiên niên liên cũng đã tìm được, là lúc... nên đem hắc về trả lại cho gia gia của hắc đi thôi, duyên của hắc và nàng, đến đây... là kết thúc được rồi...

“ Nhan Nhan, là đang lo lắng cho Phượng Ca sao...” Dung Phượng Ca khe khẽ cười, đôi con ngươi một thoáng sáng ngời, lấp lánh một mảnh ánh sáng ngọc, tham luyện hơi ấm trên người nữ tử, y khẽ nhích lại gần thêm một chút, một chút nữa...

“ Không có..., chỉ là nếu người xảy ra chuyện, ta sẽ không biết làm sao ăn nói với gia gia của người mà thôi..” Lạc Khanh Nhan bình

thần đáp lại, thanh âm không ra cảm xúc, nhưng là ánh mắt của nàng, lại không dám đối diện trực tiếp nhìn nam tử, Dung phượng Ca nghe vậy, một thoáng rũ xuống mi mắt, yên lặng không nói tiếp... mãi một lát sau, Lạc Khanh Nhan cứ tưởng y đã ngủ, thì Dung Phượng Ca, lại nhẹ giọng nỉ non: “ nếu.. Nhan Nhan.. lo lắng cho Phượng Ca một chút... thì tốt rồi, chỉ là... một chút mà thôi, cũng không có sao?!..”

“ Ừ! Chỉ.. một chút mà thôi....” Lạc Khanh Nhan thì thầm đáp lại, đúng vậy... chỉ là một chút mà thôi!

“ Vậy là đủ rồi....” Dung Phượng Ca nhếch môi cười, má lúm đồng tiền in hằn trên má, ánh mắt khẽ nheo lại thành một đường cong, tiểu dung thực sự... rất đẹp, là thỏa mãn, là... hạnh phúc...

Thực sự nam tử này, rất dễ dàng thỏa mãn với những thứ..... đơn giản nhất...

“ Nhan Nhan, đóa thanh liên ngàn năm này, không những có thể tăng nội lực, mà còn là thánh phẩm giải bách độc nha...” Dung Phượng Ca vừa chăm chú chế dược liệu vừa nói, Lạc Khanh Nhan thì ngồi bên cạnh hẩn, luyện công, bộ tâm pháp mà Hàn Vô đưa cho nàng, đến chín tầng, mấy tháng nay, nàng chỉ mới đột phá tầng thứ nhất. Thấy Lạc Khanh Nhan tập trung như vậy, Dung Phượng Ca cũng không dám làm phiền, bèn dồn hết sức cho việc luyện dược, Nhan Nhan cần mấy viên thuốc này để tăng công lực, cho nên y nhất định phải luyện sao cho đóa thất sắc thanh liên trở nên hữu dụng nhất....

Một khi đã luyện công, thì thời gian quả thật trôi qua rất nhanh, đến khi Lạc Khanh Nhan mở mắt ra, thì sắc trời đã tối hẩn, ánh lửa bập bùng trong động, tiếng lửa cháy tí tách, trong không gian yên tĩnh thế này, cũng có thể nghe rõ ràng thấy thanh âm, Lạc Khanh Nhan nhìn nam tử yên tĩnh nằm bên cạnh mình, ngủ lúc nào không hay, chợt

thất thần...

Lạc Khanh Nhan số lần thất thần, dạo gần đây nhiều lắm.... là bởi vì người này...

Khe khẽ thở dài, lấy áo choàng của mình khoác lên hần, Lạc Khanh Nhan nhìn mấy viên dược còn đang luyện dang dở, có chút buồn cười, thế gian tranh giành chí bảo thiên niên liên, không biết bao nhiêu người chôn xác trong cái hàn đầm kia, ấy vậy mà nhanh như vậy nàng lại dễ dàng có được... à.. mà cũng không dễ dàng gì, là... người này suýt dùng tính mạng của mình đổi lấy...

Dung Phượng Ca a... người nói, ta phải đối với người như thế nào mới tốt đây..?!

“ Nhan Nhan luyện xong võ công rồi sao..?!” Dung Phượng Ca khẽ giật mình, dụi dụi mắt, lên tiếng hỏi, thanh âm còn buồn ngủ cho nên có chút giọng mũi, Lạc Khanh Nhan quay đầu lại nhìn y, cười cười: “ là ta đã đánh thức người sao?! ngủ thêm một chút nữa đi...”

“ Không ngủ nữa, hôm nay Phượng Ca đã ngủ rất nhiều rồi...” y lắc đầu, sau đó lấy trong lòng ra một viên thuốc đưa cho Lạc Khanh Nhan: “ Phượng Ca, chỉ mới luyện được một viên thôi, còn hai viên kia, ngày mai mới có thể xong, hơn thế nữa, cách ba tháng, Nhan Nhan mới có thể dùng một lần nha, nếu dùng một lúc hết ba viên, thì nhất định sẽ bị tẩu hỏa nhập ma đó....”

Lạc Khanh Nhan vươn tay nhận lấy, cầm viên thuốc nho nhỏ, chột cười, rồi giương mắt nhìn Dung Phượng Ca, vấn: “ người dùng cả tính mạng của mình, để đổi lấy một viên thuốc nho nhỏ này, lại cho ta... một người mà người quen không quá vài tháng, có đáng không?!”

Dung Phượng Ca nghe Lạc Khanh Nhan hỏi vậy, có chút sửng sốt, y nhìn chăm chăm viên thuốc, rồi lại nhìn Lạc Khanh Nhan, có chút khó hiểu: “viên thuốc này thì có liên quan gì đến tính mạng của Phượng Ca cơ chứ?! Nhan Nhan là đang nói chuyện gì vậy...”

Lạc Khanh Nhan sửng người.....

“Hài tử ấy bị mắc chứng bệnh hay quên, mỗi khi chứng kiến hay chịu một cảnh vật nào kích thích đến, nhất định sau khi tỉnh dậy... sẽ quên sạch.... Đó... cũng là một cách trốn tránh... nỗi sợ hãi đi....” Bất chợt.. vắng vắng đâu đây thanh âm của lão ngoan đồng Dung Cơ, Lạc Khanh Nhan thùy hạ mi mắt, không nhìn nữa mâu quang tràn đầy khó hiểu nhìn mình, cũng có lẽ... trốn tránh đi....

Thật sự đủ buồn cười, Lạc Khanh Nhan nàng mà cũng có lúc trốn tránh ai đó sao, nhưng là.... Đối với người này, Lạc Khanh Nhan... quả thật hết cách rồi, Hàn đầm kia, cảnh tượng không phải lẽ dễ chịu gì, có lẽ đối với nàng, ấy chẳng qua là một thoáng sợ hãi than thôi, còn với hắn... lại là khác... cho nên mới có thể nhanh như vậy quên sao?!

Nam nhân này... rất nhút nhát?! vậy nếu đã nhút nhát... sao lại liều mạng nhảy xuống hàn đầm làm gì, nếu đã nhút nhát... sao lại... làm những việc ngu ngốc như vậy chứ?! Lạc Khanh Nhan thực sự muốn hỏi Dung Phượng Ca điều đó....

Hết chương 11

Chương 12: Trở về

Nhưng là, Lạc Khanh Nhan không hỏi, bây giờ không hỏi, sau này không hỏi, mà cả đời cũng sẽ không hỏi... có lẽ là...không thốt thành lời, cũng có lẽ là.... nhiều lắm...

“Ồng ngốc...” Lạc Khanh Nhan cười dài, vươn tay vò vò đầu tóc của hần....

“Nhan Nhan...?!” Dung Phụng Ca khẽ quyết miệng, có chút không hài lòng, Nhan Nhan lúc nào cũng vậy, khi không muốn nói, lại cười trừ cho qua mọi chuyện, nhưng là y thực sự rất thắc mắc mà...

Đã không nhớ được, cân chi phải thắc mắc đây, Dung Phụng Ca... có thể sống vô tư vô lự như vậy, thì... cũng rất tốt rồi, không phải sao?! như vậy đối với một số người, đó là rất hạnh phúc rồi...

“Mỹ nhân, người nói xem, bao giờ thì người mới có thể quên ta...” Lạc Khanh Nhan như có như không vấn, giương mắt nhìn phía trên thiên không, những vì sao lấp lánh xuyên qua những mảng bị rách trong động, như là một vòm trời nhỏ....

“Tại sao lại quên, Phụng Ca... làm sao có thể quên Nhan Nhan đâu?!” Dung Phụng Ca khẽ nhíu mày, lại vấn ngược lại...

“Nhưng là ta hi vọng.. người có thể nhanh một chút... quên ta là tốt rồi...” Lạc Khanh Nhan khẽ nhắm mắt, thờ dài, thanh âm thực sự nhỏ, rất nhỏ, như là sương là khói, Dung Phụng Ca cũng nghe không rõ, Lạc Khanh Nhan nói gì, nhưng là y cảm thấy Nhan Nhan hiện tại... đang rất bối rối, vì có gì đâu?!

Nếu quên, ta cũng sẽ không luyến tiếc.....

Nếu quên, ta sẽ dễ dàng có cơ.... vứt bỏ người....

Như vậy, có chăng là dễ dàng hơn... cho ta và người, đúng không?!

“ Nhan Nhan, ngủ rồi sao?!..” Dung Phượng Ca dùng đầu ngón tay lay nhẹ vào cánh tay của Lạc Khanh Nhan, nữ tử yên lặng không nhúc nhích, có lẽ là ngủ rồi, cũng có lẽ... là không muốn tỉnh

“ Nhan Nhan... tại sao lúc nào cũng nặng nề ưu phiền đến thế, không thể cùng chia sẻ với Phượng Ca sao?!”

Dung Phượng Ca lấy ra trong lòng một mảnh lá, khẽ đưa lên môi, thổi một khúc nhạc, thanh âm trong trẻo ấm áp lúc về đêm, dịu dàng vượt lên tâm người....

Thanh âm nhẹ nhàng, dìu dặt... từng chút, từng chút một thấm vào lòng người, rất...từ tốn....

Khúc tắt, Dung Phượng Ca lại nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, Lạc Khanh Nhan, giương mắt nhìn nữ tử một lát, chỉ một lát.... Rồi khẽ nhắm mắt lúc nào không hay, hơi thở đều đều....

Nữ tử bên cạnh, chợt rung hàng mi, đôi hoa đào mắt trong đêm, một mảnh xinh đẹp trong vắt, ánh mắt có gì đó... phức tạp nhìn nam tử nằm sát bên mình, nữ tử bất chợt thở dài.... Lãng đãng quanh đêm, có chút gì đó, không thể nói thành tiếng... khó khăn....

Tình một tự... là duyên là nghiệt, hay đơn giản, chỉ là vận mệnh thích đùa đùa lòng người?!

Với Lạc Khanh Nhan, khao khát trở nên mạnh mẽ, khao khát trở thành cường giả, thực sự rất lớn, nàng thật sự chán ghét, nói đúng hơn là hận khi là kẻ yếu thậm chí có đổi bằng mạng sống của mình đi chẳng nữa, thì Lạc Khanh Nhan vẫn lựa chọn trở thành cường giả

Cố chấp sao?! có người đã từng hỏi nữ tử này như thế, cố chấp theo đuổi cái quyền lực, danh vọng đó, cuối cùng, còn được là gì?! Khi ấy Lạc Khanh Nhan cũng đã mỉm cười, thanh âm tràn đầy mỉa mai cùng chế nhạo: “ nếu người đã từng trải qua cái cảm giác, đói đến mức phải lục từng thùng rác để kiếm những thứ người ta vứt bỏ để ăn, nếu người từng trải qua cái cảm giác bị người khác đạp dưới chân mà chế nhạo, trở thành món đồ chơi cho bọn chúng, nếu như người từng trải quá, cái cảm giác bị người khác trở thành món đồ trao đổi, có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào, thậm chí là trong mắt người khác, người chẳng qua là quái vật, là thứ thừa thải không nên tồn tại trong thế gian này... thì khi ấy người sẽ hiểu, vì sao ta lại khao khát quyền lực đến như vậy..”

Vì có là kẻ mạnh, mới không bị người khác dẫm đạp tôn nghiêm, chỉ có cường giả mới có thể quyết định con đường của bản thân mình, và cũng chỉ có kẻ thực sự mạnh mới có thể khống chế được số phận của bản thân, bất tuân trước vận mệnh nghiệt ngã của số phận...

Nữ tử này chịu khổ nhiều lắm, cũng đã nếm trải nhiều lắm, chất chứa oán hận cho đến chết lặng, đôi mắt từng chịu lắm tang thương đau khổ, cũng hóa thành lạnh như băng đến vô tình, chỉ được dấu sau nét cười ngạo nghễ ấy thôi....

Cho đến khi, nữ tử ấy đã làm được, trở thành kẻ có quyền lực, có địa vị, đứng trên cao quan sát người khác, có thể khống chế được số mệnh của mình.... song lại luôn cảm thấy trống rỗng đến cô độc.....

Giờ khắc này đây, lại có một thứ cảm giác lạ lắm xen kẽ trong lòng

nữ tử ấy, đối với một người cô độc như Lạc Khanh Nhan thì cái thứ cảm giác ấy thực sự nguy hiểm nhưng cũng đầy dụ hoặc đến ngọt ngào....

Đối mặt hay trốn tránh, bắt lấy hay gạt đi....

Một cường giả, tuyệt đối vô tâm lãnh tình

Một cường giả, tuyệt đối không nên động tình

Như vậy, sự lựa chọn của Lạc Khanh Nhan là gì?!

Một Dung Phượng Ca, ôn nhuận như ngọc, hay là quyền lực chí cao vô thượng, một cường giả không có bất cứ khuyết điểm nào?!

Không biết, cũng không rõ....

Lạc Khanh Nhan giương mắt nhìn dung nhan nam tử, một lần nữa thật kỹ, khẽ nhắm mắt, những hình ảnh nàng và hắn cùng nhau đồng hành trong cả tháng chợt lùa về

Không có gì đặc sắc, rất bình thường, đăm đăm sống qua ngày, nhưng... lại khiến cho nàng lưu luyến đến như vậy, nam tử này có một loại sức quyến rũ, khiến cho người khác an tâm không thể thốt thành lời

Dung Phượng Ca, người quả thật rất giỏi, chỉ có hơn tháng thôi mà khiến cho ta để tâm nhiều đến như vậy., Nhưng là... cũng chỉ là một chút mà thôi, chỉ là một chút mà thôi, đúng không?! ta rất nhanh sẽ quên đi người, mà người cũng nên quên ta đi, giữa chúng ta, con đường như vậy là hợp lí nhất

Người quá tinh thuần, ta lại quá hắc ám, ta không muốn lôi kéo

người vào thế giới đen tối của ta, bởi lẽ... nếu một ngày ánh mắt của người không còn trong vắt thuần túy như thế này nữa, người sẽ không còn là một Dung Phượng Ca mà ta biết...

Như vậy... là tốt nhất rồi, đúng không?!

Sáng hôm sau

Sắc trời không tốt như hôm qua, những mảng mây xám ngất quanh quần quanh bầu trời, khí trời không nóng cũng không lạnh, gây cho người ta cái cảm giác thực sự khó chịu

Trên đường đi, ven bờ những đám cỏ lau đung đưa theo gió nhẹ, khung cảnh thiên nhiên thực sự êm đềm, như ẩn như hiện có hai bóng người tiến lại gần...

“ Nhan Nhan, bây giờ chúng ta đi Tây An đúng không?!..” nam tử vừa đi vừa hỏi, dung mạo của y đẹp tuyệt trần, một thân màu lam trang phục thanh dật xuất trần, nhưng động tác thực sự trẻ con, một tay cầm một ống có lau, tay kia thỉnh thoảng lại cúi xuống ven đường, nhổ vài chùm hoa dại. Theo sau, cũng là một nam tử bạch y như ngọc, khuôn mặt tuấn mỹ hơn người, nhất là đôi hoa đào mắt thực sự rất mịn nhàn, nam tử cười cười, lên tiếng đáp lại câu hỏi của nam tử lam y: “ không đi nữa! ta đưa người về gặp gia gia của người!”

“ Vì sao a, chẳng phải Nhan Nhan đã hứa là mang ta đến Tây An, xem sông núi nơi đó sao?!” nam tử vừa nghe người kia đáp vậy, quay đầu lại hỏi, hàng mi thanh tú khẽ chau lại, rất là không vui. Bạch y nam tử không ai khác dĩ nhiên là nữ chính của chúng ta – Lạc Khanh Nhan nghe vậy, nhẹ giọng cười: “ ta ... có một số việc cần giải quyết, không thể mang người theo được, cho nên vì an toàn, người nên trở về bên cạnh gia gia của người thì tốt hơn”

“ Nhan Nhan....! Có chuyện cần phải làm sao”

“ Đúng vậy”

“ Như vậy... sau khi làm xong, Nhan Nhan có thể hay không lại đến tìm ta a”

“ Ta...”

Nhìn vẻ mặt mong đợi đó của Dung Phượng Ca, Lạc Khanh Nhan lần đầu tiên trong đời không dám chối từ thẳng thừng

“ Nhan Nhan... không thích Phượng Ca sao?!” Dung Phượng Ca lại tiếp tục hỏi, là vì không thích cho nên mới cảm thấy y phiền phức, không muốn mang y theo

Nghe vậy, Lạc Khanh Nhan chỉ còn biết cười khổ, nếu ta không để tâm đến người là tốt rồi...

“ Đi thôi...” Lạc Khanh Nhan không đáp, không giải thích cũng không nói nhiều, nàng thong thả bước đi, động tác không nhanh không chậm, đủ để cho nam tử đằng sau đuổi kịp, Lạc Khanh Nhan đi đằng trước, Dung Phượng Ca lững thững theo sau, bất chợt không khí giữa hai người yên tĩnh đến khó chịu

Dung Phượng Ca yên lặng không nói, không phải không muốn nói mà là không biết nên nói gì, cũng không rõ vì sao ngực buồn đến phát hoảng, chẳng thể thốt thành lời được

Lạc Khanh Nhan không nói, là vì không muốn nói, cũng không còn cần thiết nữa, nàng không muốn nói dối hắn, lại không muốn nhìn thấy vẻ mặt của hắn thất vọng, cho nên... nàng im lặng. Thực sự mâu thuẫn...

Đến cuối cùng, thì cái mà nữ tử này chọn, là trở thành cường giả

Có lẽ là.... Tình chưa đậm chưa sâu, âu cũng chỉ là vấn vương thuở ban đầu mà thôi

Cũng có lẽ là... vì quá quan tâm để ý, cho nên không muốn người kia sống trong thế giới quá đen tối của mình

Cũng có thể là vì.... Nữ tử này, vốn chính là lãnh huyết, có thể tuyệt tình ngay cả với bản thân mình....

So với hành trình lúc đi thì lúc về thời gian nhanh hơn rất nhiều, chỉ mới hơn mười ngày Lạc Khanh Nhan cùng Dung Phục Ca đã trở lại sơn cốc. Nhìn thấy hai người, lão ngoan đồng Dung Cơ một thoáng kinh ngạc, nhưng rất nhanh liếm đi, thay vào đó là vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Lạc Khanh Nhan

“ Nha đầu, người nói sẽ đem bảo bối tôn tử của ta đi chơi mà, sao mà mới có hơn tháng rưỡi đã về rồi hả...” Dung Cơ mỉm cười vấn Lạc Khanh Nhan nhưng là không biết có phải là nàng đã nghi hay không, chứ Lạc Khanh Nhan cảm thấy lão đầu này cười đến không có hảo ý, nhưng dù là vậy, Lạc Khanh Nhan vẫn thản nhiên trả lời: “ ta có việc, không thể bồi cùng hấn thêm nữa, hấn trả lại cho người, cáo từ...!” nói đoạn muốn nhanh chóng bước đi, nhưng nhanh như cắt lại bị Dung Cơ giữ lại

Luận về võ công, Lạc Khanh Nhan chỉ mới học võ hơn hai tháng nay, nhờ thiên niên niên, nội lực của nàng hiện giờ tăng trưởng, đến 30 năm thâm niên, nhưng là dù sao so với một trong những cao thủ đương thời như Dung Cơ vẫn còn xa lắm, cho nên chẳng mấy chốc, nàng nhanh chóng đã bị Dung Cơ chế ngự, Lạc Khanh Nhan giương mắt nhìn lão ngoan đồng, thanh âm không ra hỉ giận: “ không biết tiền

bối còn gì chỉ giáo?!”

“ Nha đầu a, người nói đi là đi, sao lại như thế vô tình chứ, ít ra, cũng phải chào tạm biệt bảo bối tôn tử của ta một tiếng chứ?!” Dung Cơ cười hì hì, đôi mắt nheo lại thành một đường cong, vẫn như vậy vô tâm không phế a. Lạc Khanh Nhan nghe vậy rút trều khóe miệng, hấn và nàng ở gần cả tháng nay, muốn từ biệt cũng đủ từ biệt rồi, có nhất thiết phải dư thừa trong lời nói không

“ Haiz! Bảo bối tôn tử của ta thật khổ mà, khi không lại gặp nữ tử lãnh huyết vô tình như vậy chứ hả...” Dung Cơ thờ dài thườn thược, vẻ mặt rất chi là ‘ai ai oán oán’ như là Lạc Khanh Nhan bội tình bạc nghĩa với Dung Phục Ca vậy, Lạc Khanh Nhan đầu đã bắt đầu có dấu hiệu bốc khói, quả thật hai ông cháu nhà này nhất định kiếp trước nàng mắc nợ họ rất nhiều mà...

“ Lão đầu, người rốt cuộc là ý đồ gì?!” Lạc Khanh Nhan hừ lạnh, nói nhiều như vậy, cũng không đơn giản là mục đích như vậy đi

“ Ha ha, nha đầu nói vậy là ý gì a, ta cũng đâu có ý định nhờ vả gì người đâu chứ!” Dung Cơ gãi gãi đầu, vẻ mặt rất chi là khó xử, lại nói: “ nhưng nếu người đã muốn làm giúp thì ta đây không ngại nha”

Đủ vô sĩ! Lạc Khanh Nhan nghiêng răng nghiêng lợi nhìn lão ngoan đồng này, gần từng tiếng: “ nói!” được rồi, nể tình tên gốc kia, nàng giúp người này một việc cũng không sao

“ Việc này cũng không có gì khó, chỉ cần người giúp ta đả bại người này là được...” Dung Cơ tùm tùm cười, vẻ mặt đắc ý vô cùng: “ mười năm trước, ta và một cố nhân đánh cược, mười năm sau đồ đệ của cả hai cùng nhau tỷ thí, nếu thắng thì người kia được phép yêu cầu một việc.,...”

“ Nhưng ta không phải là đồ đệ của ngươi...” Lạc Khanh Nhan đáp

“ Hì hì, dễ thôi, bây giờ ngươi có thể bái ta làm thầy cũng được mà”

“ Không cần! ta đã có sư phụ rồi”

“ Ai da! Ngươi có thêm một sư phụ nữa cũng đâu có thiệt hại gì hết đúng không, hơn thế nữa y bác của cả đời ta sẽ truyền cho ngươi, ngươi nói đi, đúng là trăm lợi mà không hại mà...vả lại, vật cá cược là gì, ngươi có biết không?!”

Thấy Lạc Khanh Nhan không chút hứng thú, Dung Cơ cũng không nản lòng, lão cười dài: “ Ờ à Huyết sát các đó... mặc dù nó hiện giờ chỉ là một tổ chức tam lưu cao thủ, nhưng ta tin với thủ đoạn của nha đầu ngươi thì vài năm thôi, trở thành thiên hạ đệ nhất cũng không khó mà...”

Ánh mắt của Lạc Khanh Nhan đã có một chút giao động, thấy vậy Dung Cơ càng ra sức thêm mắm thêm muối, ra sức dụ hoặc, và dĩ nhiên với một kẻ tham quyền lực như Nhan Nhan nhà ta, thì chẳng mấy chốc lại càng thêm giao động....

“ Đổi lại là gì?!” Lạc Khanh Nhan nhìn thẳng vào mắt của Dung Cơ mà hỏi như vậy, người này vẻ ngoài hi ha bất cần đời, nhưng mưu mẹo sâu xa, làm gì ắt cũng có mục đích riêng của mình. Dung Cơ hài lòng cười, thật lòng tán thưởng: “ ngươi cũng biết, thân nhân duy nhất của ta, chỉ có một Phượng Ca mà thôi...!!”

“ Không cần nói nữa, cáo từ..!!” Lạc Khanh Nhan khẽ nhú mi, không suy nghĩ nhiều ngay lập tức lên tiếng. Nàng nhất định đời này sẽ không dậy dựa với hắn, nhất định là vậy....

Nhìn bóng lưng của Lạc Khanh Nhan có chút chạy trốn, Dung Cơ

khó hiểu, ngài chỉ muốn nha đầu này thay ngài bảo vệ bảo bối tôn tử của ngài thôi mà, có cần hoảng sợ như vậy không chứ, thật là..!! nhưng là nghĩ đến vấn đề gì, Dung Cơ một thoáng nghiêng ngẫm cười, đôi con ngươi hiện lên giảo hoạt tựa như nhất chích hồ ly

“ Hàn Vô, Hàn Vô a... xem ra ván cá cược giữa ta và ngươi, người thắng không nhất thiết là ngươi nha, oa ha ha... Phượng Ca à, xem ra ván cá cược của ta có thắng được hay không, tất cả là nhờ vào cháu đấy ^^”

Hết chương 12

Chương 13: Ly ca

“ Nhan Nhan...” Dung Phượng Ca lên tiếng, nhưng nữ tử vẫn vô tình tiến về phía trước, không có ý định quay đầu lại

“ Nhan Nhan....” Dung Phượng Ca lại tiếp tục gọi, thanh âm càng lúc càng lớn, văng vẳng vang lên tiếng bước chân chạy theo của hắn. Lạc Khanh Nhan khế cắn răng, càng tiến nhanh về phía trước, không dám quay đầu lại, nàng sợ.. nhìn thấy ánh mắt ủy khuất của hắn, nhất định nàng sẽ mềm lòng....

“ Nhan Nhan, nhất định phải quay lại, được không?!” Dung Phượng Ca như là dùng cả sức lực của mình, la thật to, vì gọi quá nhiều mà thanh âm dần khản đặc, cho đến khi y không còn có thể cất thành tiếng được nữa, cũng không thấy nữ tử kia quay lại

Nhan Nhan đã hứa, đưa ta đi xem sông núi Tây An, đã hứa chiêu đãi ta mỹ thực thiên hạ... cho nên đừng nuốt lời, ta sẽ chờ... nhất định chờ...

“ Tiểu tử ngốc, người đã đi rồi, còn quyến luyến làm chi a?!” không biết từ bao giờ, lão ngoan đồng Dung Cơ đã xuất hiện bên cạnh Dung Phượng Ca, khế thở dài, nâng y đứng dậy. Hài tử này, sức khỏe xưa nay vốn không được tốt, lại ngu ngốc nháy vào hàn đàm, bây giờ lại càng không biết trân trọng bản thân mình, ai lại đau lòng thay đây?!

“ Gia gia, Nhan Nhan rốt cuộc có hay không trở lại nha?!” Dung phượng Ca hỏi gia gia của mình, y cảm thấy Nhan Nhan cách mình, mỗi ngày một xa, vì sao lại như vậy, chẳng phải lúc đầu tốt lắm sao.

Dung Cơ cười dài, xoa đầu tôn tử của mình, nói: “ yên tâm, nha đầu đó nhất định sẽ trở lại”

“ Thật sao!?” ánh mắt y hi vọng nhìn Dung Cơ, rạng ngời lấp lánh cũng khiến cho Dung Cơ một thoáng giật mình, hài tử này từ lúc nào lại ỷ và tiểu nha đầu kia đến vậy a, bèn hỏi: “ Phượng Ca thật sự thích tiểu nha đầu kia đến vậy sao?!”

“ Thích, rất... rất thích!” Dung Phượng Ca gật đầu

“ Vì sao a?!” Dung Cơ tò mò

“ Vì Nhan Nhan rất tốt mà, sẽ kiên nhẫn nghe y nói, sẽ bên cạnh y lúc y cần, sẽ đưa y đi nhiều nơi, luôn mỉm cười đối tốt với y....”

“ A! hài tử ngọc, vậy có một người khác thay thế tiểu nha đầu đó, làm những việc như vậy, thì người cũng thích người kia như vậy sao?!”

“ Không đúng! Làm sao những người kia lại là Nhan Nhan được?!”
Dung Phượng Ca khẽ nhíu mày, thế gian này, đối với Dung Phượng Ca, Nhan Nhan chính là độc nhất vô nhị, bá đạo đôi lúc ôn nhu, lãnh tình đôi khi cũng rất dịu dàng...

Dung Cơ mang Dung Phượng Ca trở lại sơn cốc, không khí quay lại như lúc ban đầu tĩnh lặng vốn có của nó, nhưng thật sự... lòng người có còn tĩnh lặng nữa hay không?! liệu mọi thứ có quay về như lúc ban đầu..?!

Không có ai biết, ngay sau khi Dung Phượng Ca vừa theo Dung Cơ rời khỏi, Lạc Khanh Nhan đã quay trở lại....

Yên tĩnh đứng ngay chỗ đó, một lúc lâu...

Mãi cho đến khi, chiều tà buông xuống chân núi, không khí bắt đầu sẽ lạnh....

Lạc Khanh Nhan giương mắt nhìn về hướng căn nhà nhỏ phía sơn cốc, khe khẽ thở dài

Dung Phượng Ca, tái kiến!!

Tây An

Nằm ở phía tây của cửa đất nước, cho nên thành này được đặt tên là Tây An, cũng có truyền thuyết nói rằng, năm xưa từng có một vị tướng, dùng trăm binh lại địch lại thiên binh vạn mã, giữ được thành này đến mười năm, từ đó về sau, để tương nhớ công ơn của vị tướng quân này, người dân lập đền thờ, đồng thời cũng bắt đầu gọi thành này là Tây An

Không phồn hoa tấp nập như đế đô, không xinh đẹp dịu dàng như vùng sông nước Giang Nam, không náo nhiệt như Dạ Thành... nhưng Tây An lại mang một vẻ đẹp rất độc đáo, là sự tĩnh lặng của thiên nhiên, là sự thân thiện của người dân nơi đây, và còn là nơi nổi tiếng về mỹ thực thiên hạ, có thể nói những đầu bếp ngự trù trong hoàng cung, hết hơn một nửa là xuất xứ từ vùng đất tĩnh lặng xinh đẹp này

Tây An, nói đến không thể không nhắc đến Thục An, tiệm cầm đồ lớn nhất thiên hạ, không gì là không cầm, nghe nói chương quỳ Thục An làm người đặc biệt keo kiệt, có thể nói là 'vắt chày ra nước' a, nghe nói người này bán nam bán nữ, không biết rõ thân phận, chỉ biết người này còn yêu tiền hơn cả mạng của mình, có thể nói người này là một nhân vật kỳ bí nhất đối với đề tài tửu lâu của người dân Tây An

Và giờ khắc này đây, Lạc Khanh Nhan lại đang đối mặt với vị chưởng quầy kỳ bí này, nhìn tiểu cô nương chỉ mới mười chín đôi mươi tuổi, vẻ mặt giảo hoạt ngồi đối diện cùng mình, Lạc Khanh Nhan không khỏi rút trều khoe miệng, người này chính là trong nhân gian lời đồn bán nam bán nữ, yêu tiền như mạng, keo kiệt bủn xỉn _ chưởng quầy thực An, nhìn như thế nào cũng là một tiểu cô nương như hoa như ngọc mà, đúng là con người không thể coi vẻ bề ngoài cho được...

“ Người chính là đệ tử của Hàn Vô tiền bối sao...” Linh Vân tò mò nhìn thiếu niên ngồi trước mặt mình, dung mạo quả thật tuấn mỹ vô song, nhất là đôi hoa đào mắt quả thật tràn đầy tà khí, một mảnh ánh sáng ngọc lưu chuyển quang hoa, thật sự câu hồn người, quả là cực phẩm mà...

“ Đúng vậy!” Lạc Khanh Nhan tự tiểu phi tiểu nhìn xem tiểu cô nương này, không biết muốn dờ trò gì đây

“ Hì, ta tên là Linh Vân, không biết phượng danh của công tử nha...” Linh Vân mỉm cười duyên dáng, phao cho Lạc Khanh Nhan một cái mị nhãn, Lạc Khanh Nhan nhếch môi đăm cười, đáp lại: “ Lạc Khanh Nhan!”

“ Oa! người đẹp, tên cũng đẹp, không biết công tử năm nay bao nhiêu, đã có thể thiệp gì chưa?!” Linh Vân nhân cơ hội điều tra thêm lí lịch, người này nhìn mười phần là kẻ có tiền, nàng đương nhiên phải nhân cơ hội kiểm soát mới được

“ Một câu hỏi mười lượng bạc, Linh Vân cô nương muốn hỏi bao nhiêu câu, tại hạ điều có thể phụng bồi...” Lạc Khanh Nhan đứng đưa chiếc phiết, nụ cười câu nhân tà khí mười phần. Linh Vân há hốc mồm nhìn nam tử tao nhã như ngọc ngồi trước mặt nàng, rồi sau đó bật cười thành tiếng: “ ha há! sáng khoái, bốn cô nương chấm người

rồi đó”

“ Rất tiếc, ta lại không có hứng thú với nữ nhân...” Lạc Khanh Nhan chậm rãi cười

“ Hắc hắc.. không lẽ người có hứng thú với nam nhân, không ngờ.. nhìn người lịch sự như vậy, lại có ham mê sở thích như thế nha!” Linh Vân tặc tặc cười, đôi mắt tỏa sáng còn hơn cả cái đèn pin, Lạc Khanh Nhan bất giác cười trừ, sinh vật Hủ nữ này, quả thật đi đâu cũng có...

“ Không đùa nữa, sư phụ của ta đâu..?” Lạc Khanh Nhan giương mắt nhìn Linh Vân, Linh Vân nhún nhún vai, lắc đầu: “ cũng không rõ, đạo này không biết lão ấy làm gì lén la lén lút, không thể đoán được là lão đầu ấy đi đâu nữa”

“ Vân nhi, nói xấu người lớn là không tốt đâu nha?!” Thanh âm hùng hậu sang sảng vang lên, một lão giả bạch y, mặt mày hồng hào, tiên phong đạo cốt đi vào, người này chẳng phải ai khác, thần long thấy đầu chứ không thấy đuôi, ngoại trừ Hàn Vô chứ còn có thể là ai đâu?!

“ Sư phụ...” Lạc Khanh Nhan cúi đầu, cung kính hành lễ

“ Khanh Nhan đã đến rồi đó ư, nhanh hơn ta tưởng đấy, vậy là con đã có được thứ kia?!” Hàn Vô cười cười, đưa tay vuốt chòm râu trắng muốt của mình, ánh mắt tràn đầy tán dương cùng tự hào. Đồ đệ ngài đích thân chọn, dĩ nhiên là phải hơn người rồi...

“ Đúng vậy, sư phụ! Con đến là để thực hiện ba yêu cầu của người...” Lạc Khanh Nhan mỉm cười

“ Ha ha, không vội.. không vội... chúng ta bây giờ cũng tỷ thí xem thử

võ công của con đến mức nào rồi a...” Hàn Vô cười đến không có hảo ý, rồi đột ngột ra chiêu, nhanh như cắt, Lạc Khanh Nhan tránh được, vội vàng ra chiêu trả lại. Hai người tử triền lạn đánh, tả đột hữu xông, tốc độ nhanh đến chóng mắt, Linh Vân đứng bên ngoài nhìn cũng không khỏi hoa mặt chóng mày....

Võ công, cảnh giới cao nhất, chính là lấy vô hình đối phó hữu hình, đạo trong trời đất, xưa nay nhu luôn khắc cương, cái này là điều đơn giản nhưng cũng là điều thâm thúy nhất, mà không biết bao nhiêu những bậc võ học cả một đời nghiên cứu tìm tòi, có khi đến chết đi vẫn chưa ngộ được....

Thế gian này, có những điều đơn giản nhất, cũng là phức tạp nhất... hoặc ngược lại, tất cả điều là do cách nhìn nhận của mỗi người

Lạc Khanh Nhan chỉ mới học võ gần ba tháng, tâm pháp mà Hàn Vô đưa cho nàng, chỉ mới có thể đột phá đến tầng hai, nhưng chưởng pháp cùng kiếm pháp lại tiếng bộ vượt bậc, trong nhu có cương, trong cương lại không thiếu phần tinh tế và mềm mại, những chiêu kiếm tưởng chừng như đơn giản nhưng lại huyền bí sâu xa, thế tấn công, cũng như phòng thủ, điều là tuyệt hảo... bộ kiếm pháp này.. rất cuộc là ai đã sáng tạo nên

Hơn một canh giờ sau, Lạc Khanh Nhan thua cuộc, lão giả cười dài sáng khoái ; “ lâu rồi không có cuộc đấu sáng khoái đến như vậy, Khanh Nhan, mặc dù gân cốt của con không tốt, thể chất cũng không đặc biệt, nhưng là khả năng nhạy bén cùng ngộ tính của con thực sự rất xuất sắc, nhanh như vậy mà đã tiến bộ như vậy, quả thật vượt qua rất nhiều sự mong đợi của ta a...”

“ Tạ sư phụ..” Lạc Khanh Nhan chấp tay đáp lễ, nàng có được như ngày hôm nay, công sức nhiều nhất chính là người này, dù hai người bọn họ trở thành thầy trò, là có ràng buộc giao ước, nhưng nàng quả

thật rất kính trọng lão giả này

“ Đúng rồi, kiếm pháp mà con đang luyện rất cuộc là ở đâu vậy, thật sự tinh diệu a...” nhắc đến võ học là hai mắt của Hàn Vô tỏa sáng lấp lánh, không sao che dấu được si mê, người này quả thật là một cái võ si mà

“ Là do đệ tử tự nghĩ ra...” Lạc Khanh Nhan đăm cười, là nàng dùng những hiểu biết về võ học hiện đại, kết hợp với nội lực và kinh công để tạo ra ba mươi hai chiêu độc nhất vô nhị này, hiện giờ nàng còn chưa dung hợp tốt nội lực, nếu không nhất định uy lực còn có thể tốt hơn nữa

“ Kỳ tài.. quả thật là kỳ tài a...” Hàn Vô nhỏ giọng lẩm bẩm, chỉ mới học võ vài tháng, võ học bác đại tinh thâm vô cùng nhưng nha đầu này lại có thể nhanh như vậy nắm rõ quy luật cũng như sự hài hòa, tinh túy của võ học, quả thật là hữu duyên sao chứ?!

“ Sư phụ...” Lạc Khanh Nhan lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ của Hàn Vô, Hàn Vô một lần nữa nhìn thật kỹ tiểu đồ đệ mà mình dốc hết tâm sức truyền cả một đời y bác này, ngài cười nhẹ, ôn nhu: “ Khanh Nhan! Nếu con là nam nhân nhất định sẽ hùng bá một phương, không ai bằng” Lạc Khanh Nhan nghe vậy, bèn cười, thanh âm nhẹ nhàng nhưng lại chứa đựng đầy sự kiên định, bá đạo cùng quyết tuyệt: “ nam nhân thì như thế nào, nữ nhân lại ra sao, Lạc Khanh Nhan đã muốn thì nhất định sẽ làm được, rồi có một ngày, cả thiên hạ này cũng sẽ biết đến cái tên này, ta muốn tên ta lưu danh sử sách, để muôn đời sau, dù là bậc nam nhi cũng phải cúi mình xấu hổ, Lạc Khanh Nhan, nói được, tức là làm được...”

“ Được, tốt..!! có được một đồ đệ như vậy, Hàn Vô ta quả thật cũng có phúc, đi thôi, ta có chuyện muốn nói với con....”

“ Có chuyện gì, sư phụ cứ nói..”

“ Khanh Nhan a! chẳng là mười năm trước ta có đánh cược với một vị bằng hữu, sau này nhất định phải giàu hơn hẳn, nhưng là ta đã làm mọi cách song mười năm nay vẫn chưa vượt qua được hẳn, điều này... con có thể giúp vi sư đi”

“ Đây là yêu cầu thứ nhất mà sư phụ muốn Khanh Nhan làm?!” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm đáp lại

“ Đúng vậy..” Hàn Vô gật gật đầu, cái này thực sự không dễ nha

“ Bằng hữu của sư phụ là ai”

“ Hắc hắc.. cái này, người này cũng tầm thường thôi, là một trong tam đại thế gian Trần thế gia – thủ phủ phương bắc....” Hàn Vô cười cười

Lạc Khanh Nhan buồn cười, nhìn vẻ mặt ‘ngượng ngùng’ của vị lãnh giả gần trăm tuổi này, nhưng vẻ mặt không có biểu hiện gì khác ngoài hồ hững đến vô tình, nàng nói: “ thời gian là bao lâu?!” lão giả nghe thế, ánh mắt vụt sáng, vội vã đáp: “ năm năm, thời hạn còn năm năm nữa... Khanh Nhan... chắc chắn là được đi!” Hẳn không muốn thua vị bằng hữu kia đâu a, cả một đời thua người kia rồi, nếu không thắng ván chót, hẳn làm sao còn mặt mũi mà sống trên đời chứ

“ Được, trong vòng năm năm, Khanh Nhan nhất định vượt qua bằng hữu của sư phụ”

“ Tốt, rất tốt...” lão giả gật đầu cười một cách thỏa mãn, giờ khắc này đây trông ngài giống một lão ngoan đồng hơn một nhất đại tông sư a, nghĩ đến lão ngoan đồng Dung Cơ, Lạc Khanh Nhan nhếch miệng cười, nhưng là rất nhanh liếm đi....

Lại... nhớ đến hẳn...

Số lần nàng nhớ đến hẳn... ngày một nhiều...

Đã một tháng rồi, lẽ ra... phải quên đi mới đúng chứ?!

Thật sự... khó hiểu...!!

Hết chương 13

Chương 14: Nhớ!

Là ai, khiến cho nam tử thuần khiết như tờ giấy trắng này, lòng vấn vương...

Là ai, khiến cho nam tử không nhiễm chút bụi trần này, tâm thương nhớ....

Là ai, khiến cho nam tử ngây ngốc này, điên đảo si mê.....

“ Nhan Nhan! Ta có thể gọi cô nương là như vậy được không?!” Linh Vân đợi đến lúc Hàn Vô đi rồi, nhanh như cắt chạy đến bên Lạc Khanh Nhan, nắm lấy tay nàng, vồ vập hỏi. Ai da! Không ngờ người này lại là nữ nhân, thật là đáng tiếc mà, nhìn đi nhìn lại cũng thấy người này rõ ràng tuấn mỹ mười phần, thật là đáng tiếc a, nhưng không sao, nữ nhân thì nữ nhân, dù gì nàng cũng bắt đầu thích tính cách của người này rồi...

Lạc Khanh Nhan rút tay về, một thoáng cười nhẹ: “ không được!”

“ Vì sao a?!” Linh Vân bĩu môi, một thoáng nghi hoặc

Vì sao ư?! Lạc Khanh Nhan cũng không rõ, chỉ là... không muốn mà thôi...

“ Được rồi, vậy ta gọi ngươi là Khanh Khanh, vậy là được chứ gì?!” Linh Vân thấy Lạc Khanh Nhan một thoáng trầm tư, bèn đổi lại

“ Tùy ngươi...” Lạc Khanh Nhan cười, dường như vẻ mặt một thoáng trầm tư lúc nãy chỉ là ảo ảnh trong mắt Linh Vân vậy, tiểu dung như

có như không luôn trên môi, đáy mắt tràn đầy ý cười, nhưng nét cười ấy quá đổi ngạo nghễ, như là cười cợt cả thế gian này, Linh Vân chột nghĩ, không biết người này... đến khi nào mới có thể thực lòng nở một nụ cười ôn nhu?!

Trong khi Linh Vân đang suy ngẫm, thì một con tuyết trắng bồ câu vỗ cánh bay đến chỗ Lạc Khanh Nhan, đậu trên cánh tay của nàng, Lạc Khanh Nhan nhìn con bồ câu này, một thoáng ngạc nhiên, tiểu động vật này thật sự quen thuộc, không biết là nàng gặp ở đâu rồi

“ Thật xinh đẹp a, này không phải là bồ câu thông thường đâu?” Linh Vân trầm trồ khen ngợi, nếu như nàng đoán không lầm thì đây là loài bồ câu Tuyết Bạch, rất có linh tính, tốc độ bay của nó so với bồ câu thông thường cũng hơn gấp hai lần a, loại bồ câu này thực sự rất hiếm, người có thể nuôi nó, cũng thật sự rất ít

Lạc Khanh Nhan nhìn bồ câu một lát, khẽ thở dài: “ tiểu Bạch...”

Sủng vật của hần, sao lại bay đến nơi này vậy!

Con bồ câu kia khẽ dụi đầu của mình trong lòng bàn tay của Lạc Khanh Nhan, thấy vậy, Lạc Khanh Nhan chột cười, đúng là chủ nào vật ấy

“ Có thư kìa!” Linh Vân chỉ tay vào mảnh vải được cột chặt dưới chân của bồ câu, Lạc Khanh Nhan rút thư đi, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve nó một chút, rồi thả cho nó bay đi...

Nhan Nhan, từ biệt một tháng rồi, mọi sự vẫn tốt cả chứ

Phượng Ca vẫn sống tốt lắm, nhưng cảm thấy thật buồn bực, cũng không rõ vì sao thường xuyên cảm thấy không vui...

Nhan Nhan chừng nào làm xong việc nhất định phải đến thăm Phượng Ca, được không?!

Phượng Ca dường như bị ốm thật rồi, lúc nào cũng cảm thấy thiếu thiếu gì đó, ngực buồn hoang, tâm thật sự khó chịu nha...

Hơn nữa, lại thường xuyên mơ thấy Nhan Nhan...

Mỗi ngày lại càng nhớ nhiều hơn....

Ăn cơm cũng không ngon, Phượng Ca nhớ kẹo hồ lô mà Nhan Nhan mua a...

Hỏi gia gia rốt cuộc là Phượng Ca bị bệnh gì, gia gia chỉ nói là “tương tư”

Nhưng Tương tư là bệnh gì vậy a?! Phượng Ca đã tra rất nhiều sách thuốc rồi, nhưng vẫn không thấy

Có khi nào Phượng Ca sẽ chết không? nhưng là làm sao bây giờ, Phượng Ca hảo luyện tiếc Nhan Nhan a, Nhan Nhan có thể đến thăm Phượng Ca một lát được không, chỉ là... một lát thôi...

Dung Phượng Ca

Lạc Khanh Nhan chợt cười, khẽ lẩm nhẩm: ” tên ngốc!”

Nhưng là Linh vân đứng bên cạnh, lại cảm thấy, tiểu dung này sao lại chua xót đến như thế, có chút ngạc nhiên, rốt cuộc người gởi thư đến là ai, rốt cuộc trong thư nói gì mà nữ tử kia lại có cảm xúc kì lạ đến như vậy?!

“ Khanh Khanh, ngươi không sao chứ?!” Linh Vân quơ quơ tay trước

mặt Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan nhếch môi cười, lắc lắc đầu, sau đó xoay người bước ra ngoài, Linh Vân mặc dù tò mò vô cùng nhưng cũng không hỏi, bèn chạy theo sau...

“ Khanh Khanh, thư lúc nãy là của người trong lòng của người viết sao?!” Linh Vân tủm tỉm cười, vừa đi vừa hỏi. Lạc Khanh Nhan nghe vậy, đang đi, một thoáng dừng lại, giương mắt nhìn Linh Vân, thanh âm không ra cảm xúc: “ vì sao người lại nói như vậy?!” Linh Vân chột cười, đôi con ngươi ngời sáng, thanh âm lạnh lãnh dịu dàng tràn đầy sức sống: “ là vì nhìn vào trong thư, ánh mắt của người thật sự.... ách! Biết nói thế nào nhỉ, ta cũng không rõ, nhưng là rất khác với ánh nhìn người nhìn người khác...”

“ Là người nghĩ nhiều thôi, Lạc Khanh Nhan, yêu nhất.. chính là bản thân của mình thôi!” Lạc Khanh Nhan cười trừ, người trong lòng? không có..... nàng làm sao mà có người trong lòng kia được. Linh Vân bĩu môi, nhỏ giọng nói: “ lừa mình dối người, người không biết, tình cảm một khi che dấu, lại càng mãnh liệt hơn hay sao?!”

“ Linh Vân, người thật dong dài..” Lạc Khanh Nhan đăm cười

“ Hì hì, Khanh Khanh à, người đừng như vậy dấu kín a, nể tình chúng ta quen biết lâu năm, người cho ta biết người người thích là ai đi, nhất định là một nam nhân ngọc thụ lâm phong, tiêu sái anh tuấn đúng không?!” Khanh Khanh vẻ ngoài tuấn mỹ như vậy, không biết nam nhân như thế nào mới xứng tầm với Khanh Khanh kia chứ, Linh Vân thật sự tò mò

“ Linh Vân cô nương à, chúng ta hình như chỉ mới vừa gặp mặt đi...” Lạc Khanh Nhan dùng chiếc quạt, gõ đầu Linh Vân. Nha đầu này nhí nha nhí nhảnh quá, sao mà nhiều chuyện quá vậy không biết, đúng là rắc rối. Linh Vân cười cười cho qua: “ hắc hắc, dù sao lần đầu tiên gặp mặt, ta đã coi người là tri âm rồi, cho nên người cho ta

biết đi mà, đi... đi..." thanh âm kéo dài, như là làm nũng

"Ta đã nói, ta không có người trong lòng, người tin hay không thì tùy..." Lạc Khanh Nhan thở dài, nhanh chóng sai chân tiến về phía trước, Linh Vân dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương, sức trối gà không chặt, lại chả có võ công, dù gì cũng không theo kịp Lạc Khanh Nhan, chỉ còn biết dậm chân oán giận: "hừ, ta nhất định sẽ tìm được đáp án, đến khi ấy, xem người chối cãi thế nào..."

Cho nên tiểu chường quỳ ham tiền của chúng ta dạo này lại có một ham mê mới, chính là lén lút đi theo sau Lạc Khanh Nhan, và dĩ nhiên với sự lén lút một cách lộ liễu như vậy, Lạc Khanh Nhan chỉ còn cười trừ, không thèm để ý đến, vẫn đang lên kế hoạch cho đế quốc buôn bán của mình

Nhưng là Lạc Khanh Nhan thật sự đã coi thường nữ chường quỳ lừng danh thiên hạ này, Linh Vân có thể quản lí tiệm cầm đồ Thục An thì bản lĩnh cũng đâu có tầm thường?! Cho nên đến khi Linh Vân trộm được một cuộn họa trong phòng của Lạc Khanh Nhan, thì Lạc Khanh Nhan cũng không hề hay biết, vẫn đang mãi mê trong đồng thiết kế những kiến trúc hiện đại, xen lẫn cổ đại...

Linh Vân mỉm cười đắc ý, mang cuộn họa về thư phòng của mình, cho đến khi nàng mở ra xem, mới trợn tròn mắt, kinh ngạc không thốt nên lời...

Bức họa được Lạc Khanh Nhan giữ gìn trong chiếc hộp gỗ đơn sơ, nhưng Linh Vân từ nhỏ đã quá quen thuộc với loại đào mộc ngàn năm này rồi, dù đơn sơ nhưng hộp gỗ này ắt cũng chả tầm thường gì, một chiếc hộp quý đến như vậy mà cũng chỉ chứa mỗi cuộn họa này, cũng cho biết Lạc Khanh Nhan coi trọng cuộn họa này đến thế nào

Nhưng là khi cuộn tranh mở ra, Linh Vân quả thật chỉ còn biết há hốc mồm, nhìn trân trân bức họa, không dời mắt dù chỉ một lát

Trên thế gian này thực sự có người đẹp đến như vậy sao?!

Giữa một đám lê hoa trắng muốt, một nữ tử vận trang phục nam nhân, lam y đạm nhã, phiêu diêu tuyệt trần, mi mục như họa, yên tĩnh gầy đàn.....

Đừng nói là bệ nguyệt tu hoa, đừng nói là trầm ngư lạc nhạn, ngay cả bốn từ khuynh thành khuynh quốc cũng không thể diễn tả hết vẻ đẹp của người này

“ Người này nhất định không phải là người?!” Linh Vân nhỏ giọng lẩm bẩm...

Là tiên cũng được, hay là yêu tinh cũng thế... chứ thiên hạ này, người đẹp như thế này, sao nàng lại không biết được a...

“ Chậc chậc! quả thật họa thủy mười phần, người này sinh ra chính là để điên đảo chúng sinh mà...” Linh Vân gật gật đầu, hèn gì Khanh Khanh dấu kỹ như vậy, người đẹp thế này mà để người ngoài nhìn thấy, nhất định thiên hạ đại loạn a, nhưng là Khanh Khanh yêu là nữ nhân sao?! cho nên mới dấu diếm không cho nàng biết?! nhưng quả thật với dung mạo này, cho dù là cấm kỵ ái tình, rơi vào cũng không tiếc mà...

Vì mãi nghiên ngắm ‘người đẹp’ trong tranh, cho nên Linh Vân không nghe được có người vào thư phòng của mình, cho đến khi một bàn tay trắng nõn vươn ra lấy lại cuộn họa, Linh Vân mới giật mình ngẩng đầu lên, thấy là ai, vội vàng cười cười, có chút ngượng ngùng: “ hắc hắc... người đến rồi sao?!” đúng là nhanh hơn nàng tưởng

“Linh Vân, đây là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất là đừng nên tò mò nhiều chuyện, nếu không ngay cả bản thân mình chết như thế nào, ngươi cũng không biết đâu?!” Lạc Khanh Nhan gằn từng tiếng, thanh âm lạnh như băng đến vô tình, đôi con ngươi hững hờ nhìn Linh Vân khiến cho Linh Vân lần đầu tiên trên đời, đâm ra cảm giác, biết thế nào là sợ hãi

“Xin... xin lỗi...” Linh Vân chỉ còn biết ngơ ngác nói như vậy, không dám cử động nhỏ, đứng trân trối nhìn Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan hừ lạnh, cuộn lại bức họa sau đó cẩn thận cho vào hộp gỗ, bước ra ngoài

Nhìn bóng lưng của Lạc Khanh Nhan khuất dần, cho đến khi chỉ còn một điểm đen nhỏ, Linh Vân mới thở phào nhẹ nhõm, không biết mồ hôi đã tẩm ướt khắp lưng. Thật đáng sợ a, đây mới là bản chất thật sự của nữ tử này đi, vẻ ngoài cười cợt như có như không, bên trong lại lãnh huyết đến như vậy,... Linh Vân nàng tự nhận không phải hạng người nhát gan yếu đuối, nhưng không hiểu sao đối diện với ánh mắt lãnh nếu băng sương kia cũng không dám cử động dù chỉ là một chút

Long có nghịch lân, nhất định không thể chạm, nếu chẳng may động vào, ngươi nhất định sẽ tan xương nát thịt. Lạc Khanh Nhan, nữ tử này thật sự mạnh, mạnh đến đáng sợ, mà nghịch lân của nàng ta, nhất định là người kia....

Linh Vân vỗ vỗ nhẹ ngực của mình, tâm hoảng loạn mới có thể an bình một chút, Hàn Vô lão đầu, không biết kiếm đâu ra đồ đệ đáng sợ như vậy chứ, nhưng là... hắc hắc.. quả thật đủ thú vị nha, nếu đi theo nàng ta, biết đâu cuộc sống vô vị của nàng, sẽ trở nên đặc sắc hơn nữa?!

Thiên hạ đồn rằng, chương quỳ Thục An yêu tiền như mạng, nhưng

không ai biết Linh Vân còn có một sở thích càng quái đản hơn, chính là khiến cho thế gian nhàm chán này, thêm một chút màu mè... như vậy, há chẳng phải dễ nhìn hơn sao?! thật ra, nữ tử này... chính là một tiểu yêu nghịch ngợm, không ai trị nổi nha!!

Sơn cốc

Vẫn như mọi hôm, khí trời hôm nay cũng tốt lắm, ánh mặt trời rực rỡ, hoa cỏ xanh tươi, chim chóc hót líu lo, những tiểu động vật cũng đang nháy nhót tìm ăn, khắp nơi bừng bừng sinh cơ, quả thật thiên nhiên rất đẹp a...

Nhưng là, tâm trạng của ai đó quả thật không vui chút nào, có câu người buồn cảnh có vui đâu bao giờ, chính là chỉ tình trạng lúc này của Dung Phượng Ca nha...

“ Tiểu Hắc a, ta cảm thấy thật là khó chịu...” Dung Phượng Ca ôm lấy một con thỏ lông xám, nhỏ giọng nói chuyện với nó, con thỏ tên tiểu Hắc như là có linh tính, đôi mắt tròn tròn nhìn y, quả thật rất đáng yêu

“ Người là muốn hỏi ta vì sao lại khó chịu đúng không?” Dung Phượng Ca nói

Cũng thật kỳ lạ, con thỏ lông xám lại chớp chớp mắt, Dung Phượng Ca gãi gãi đầu, chớp chớp mắt, hàng mi dài khẽ nhấp nháy, quả thật rất là... đẹp a, y nhìn nhìn con thỏ, lại nói: “ ta cũng không rõ nha, cứ cảm thấy thật sự thật sự buồn...”

Rất muốn gặp người kia... thật sự rất muốn....

Muốn nhìn thấy người kia cười, muốn nhìn thấy ánh mắt người kia...

Nhớ... thật sự rất nhớ...

Nhớ người kia vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng tràn đầy sủng nịnh, nhớ người kia tiểu dung ấm áp triu mến...

Nhớ đến... khó chịu...

“ Tiểu Hắc, làm sao bây giờ, ta thật sự rất muốn đi gặp người kia....”
Dung Phượng Ca nhỏ giọng thì thào, ánh mắt vốn tinh thuần như tờ giấy trắng, nay lại vương nét man mác ưu sầu nhìn về phía chân trời....

Là ai, khiến cho nam tử thuần khiết như tờ giấy trắng này, lòng vấn vương...

Là ai, khiến cho nam tử không nhiễm chút bụi trần này, tâm thương nhớ....

Là ai, khiến cho nam tử ngây ngốc này, điên đảo si mê.....

Quả thật... nghiệt a..!!!

Hết chương 14

Chương 15: Khóa tâm

“Phượng Ca, người định đi đâu vậy a?!” Dung Cơ nhìn Dung Phượng Ca, ánh mắt hết sức nghiêm túc, Dung Phượng Ca thấy vậy, nhanh như cắt dấu túi đồ đằng sau, nhỏ giọng lắp bắp: “gia gia, ngài chưa ngủ sao?!” Hẳn rõ ràng đã cho một ít mê dược và rượu của gia gia rồi mà

Dung Cơ nghe vậy, mặt mày đen thui, nghiêng răng nghiêng lợi, lên tiếng: “tiểu tử kia, người đừng quên y thuật của người là ai truyền dạy, vài thứ mê dược đơn giản vậy sao có thể mê ngủ được ta a....”

“Gia gia, ta chỉ là muốn ra ngoài, một chút thôi, thật nhanh sẽ trở về mà...” trốn đi không được, Dung Phượng Ca chuyển qua đối sách năn nỉ cầu xin, đôi mắt xinh đẹp khẽ chớp, đủ sức mê đảo cả thiên hạ, ngay cả Dung Cơ thấy vậy cũng không khỏi nao núng, nhưng là vẫn mặt lạnh đáp: “không được!”

“Gia gia...” Dung Phượng Ca nắm lấy tay của Dung Cơ, khẽ lay, thật sự là giống tiểu hài tử đang làm nũng a, Dung Cơ vò vò đầu, đang hết sức phân vân, vì sao ư?! Đương nhiên là vì gương mặt bảo bối tôn tử của ngài quả thật là hết sức... hết sức đáng yêu a, nhất là đôi mắt tràn đầy ủy khuất kia thiệt là khiến cho ngài không có sức chống cự mà, nhưng là việc ra ngoài thực sự quá nguy hiểm, ngài thật sự không an tâm một chút nào, cho nên vì an toàn của bảo bối tôn tử suy nghĩ, Dung Cơ đành ‘làm kẻ ác’ nhất quyết lắc đầu

“Tiểu tử ngốc, người ra ngoài nhất định sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, khi ấy ai lại cứu người đây?!” Dung Cơ khẽ thở dài

“ Ta sẽ cẩn thận...” Dung Phượng Ca đáp

“ Không được” Dung Cơ quát khế

“ Gia gia, nhưng là... ta thật sự muốn gặp Nhan Nhan...” Dung Phượng Ca lẩm bẫm

“ Tiểu nha đầu kia có gì tốt mà ngươi cứ ngày nhớ đêm mong vậy a, thật là...” Dung Cơ khế khế xoa mi tâm của mình, tiểu tử này trước đây rất nghe lời của ngài, nhưng từ khi Lạc Khanh Nhan xuất hiện, thì tâm trí lại toàn tâm toàn ý dành cho nha đầu kia, thực sự là tức chết ngài mà, hừ hừ..!! ngài tuyệt đối không bao giờ thừa nhận, là ngài đang ghen tỵ đâu +_+

“ Là Nhan Nhan cho nên cái gì cũng tốt....” Dung Phượng Ca nghe vậy, nhanh chóng đáp lại. Đến mức này rồi thì Dung Cơ chỉ còn biết ai thán thờ dài, quả là nam đại bất trung lưu mà, tôn tử do đích thân ngài nuôi nấng không biết bao nhiêu năm, nhanh vậy mà đã bị người ngoài bắt được rồi, thật là... haizz!!

“ Tốt cũng vậy, không tốt cũng thế, thiên hạ bao la, ngươi biết đi đâu mà tìm tiểu nha đầu kia bây giờ?!” Dung Cơ bắt đầu có dấu hiệu phát hỏa

“ Nhan Nhan bây giờ nhất định đang ở Tây An nha....”

“ Sao ngươi biết...??”

“ Lúc trước Nhan Nhan có nói qua”

“ Hừ! ở Tây An cũng không phải nhỏ gì, ngươi lại làm cách nào kiếm được tiểu nha đầu kia?!”

“ Ta có cách....”

“ Dung Phượng Ca...”

“ Là...”

“ Nói chung là không được đi, nếu người dám bước ra khỏi sơn cốc này một bước thì ta nhất định sẽ giết chết tiểu nha đầu kia, ta nói được là làm được...” đến bước này thì Dung Cơ chỉ biết làm vậy mà thôi, hơn ai hết ngài hiểu, bảo bối tôn tử của mình tuy vẻ ngoài ôn nhu mềm yếu nhưng hơn bất cứ ai, hài tử này thực sự rất quật cường, nếu không dùng cách này uy hiếp, nhất định không biết lúc nào, sẽ bỏ đi tìm tiểu nha đầu kia mất

“ Gia gia, đừng làm vậy, Nhan Nhan đâu có lỗi gì a?!” nghe Dung Cơ muốn sát Lạc Khanh Nhan, Dung Phượng Ca gấp đến độ nói lấp bắp: “ Phượng Ca không đi nữa, gia gia đừng có làm hại đến Nhan Nhan...” thấy bảo bối tôn tử của mình sợ hãi như vậy, Dung Cơ cũng có chút mềm lòng, nhưng vẻ mặt vẫn không có chút động dung nào

Đương nhiên là ngài sẽ không sát tiểu nha đầu kia, chỉ là dọa cho tiểu tử ngốc này sợ thôi, nhưng là tiểu tử ngốc này sao mà ngốc quá vậy chứ, chỉ đơn giản lời nói này đã sợ hãi như vậy rồi sao, xem ra trọng lượng của nhan đầu kia trong lòng hài tử này quả thật không nhỏ mà

“ Như vậy mới ngoan thôi, Phượng Ca à, đừng oán gia gia, ta làm vậy là tốt cho con thôi, nha đầu kia sớm muộn rồi cũng sẽ quay lại đây, con cứ kiên nhẫn một chút là được mà...” Dung Cơ ôn nhu xoa xoa đầu của Dung Phượng Ca, ánh mắt ấm áp hiền từ, thanh âm trầm thấp ấp áp, nào còn bộ dáng giận dữ như lúc nãy?!

“ Nhan Nhan sẽ quay lại sao?!” Dung Phượng Ca nhìn gia gia của

mình, ánh mắt một thoáng mờ mịt, sẽ quay lại thật sao, Nhan Nhan... dường như không muốn quay trở lại một chút nào, thư của y viết đã lâu nhưng cũng chưa từng được nhận một lời hồi âm, Nhan Nhan quả thật là rất chán ghét y a..!!

“ Thật sự, gia gia có bao giờ lừa dối Phượng Ca đâu?!” Dung Cơ gật đầu, nha đầu kia nếu không quay trở lại thì ngài cũng sẽ bắt cóc tiểu nha đầu đó về đây, đâu thể để cho bảo bối tôn tử của ngài tương tư hoài được

“ Gia gia, có phải là vì Phượng Ca rất yếu, cho nên Nhan Nhan mới không muốn Phượng Ca, đúng không?!” Dung Phượng Ca giương mắt nhìn Dung Cơ, cười có chút buồn, thấy vậy Dung Cơ một thoáng giật mình, hài tử này từ khi nào lại có suy nghĩ ngốc nghếch này vậy?!

“ Các cô nương thường thích nam nhân uy vũ mạnh mẽ....” Dung Phượng Ca nói vậy

“ Ách! Phượng Ca, ai nói cho con mấy cái chuyện này vậy”

“ Sách có nói mà....”

“ Ai da! Sách nói bậy thôi, con đừng tin, nhìn xem thiên hạ này, có nam nhân nào đẹp bằng Phượng Ca cơ chứ, nha đầu kia không thích mới là lạ a”

“ Nhưng là chẳng phải chỉ có nữ nhân mới đẹp thôi sao”

“ Ai nói vậy, nam nhân đẹp thì càng tốt chứ sao, lão đầu ta năm xưa cũng đẹp trai vô cùng, không biết bao nhiêu nữ nhân chết mê chết mệt đó chứ”

“ Nhưng là.... Nếu như Phượng Ca mạnh hơn một chút, có chẳng Nhan Nhan sẽ nhìn Phượng Ca nhiều hơn, gia gia... ngài có thể dạy cho Phượng Ca võ thuật được không?!” Dung Phượng Ca ánh mắt tràn đầy khẩn cầu nhìn Dung Cơ, Dung Cơ nhìn y, bất chợt thở dài, thanh âm tràn đầy tang thương, đốn đau cùng.. bất lực: “ Phượng Ca, hơn ai hết, con hiểu rõ, thể chất của con không thể học được võ mà”

Không phải không phù hợp mà là không thể...

Ấy là gì, người có hiểu không?!

Hài tử này, vừa lúc chào đời đã bị người ta ném vào hỏa diễm, may ngài đến kịp, nhưng là sức nóng của hỏa đã xâm nhập vào cơ thể đứa nhỏ đó, cho nên ngài dùng hàn băng ngàn năm chữa trị cho hài tử này gần mười năm, mới có thể lành hẳn...

Mới có bốn tuổi, đã bị người ta đánh cho trọng thương hấp hối, khi ấy dù căn cơ tốt đến đâu, cũng đã bị người hủy rồi, làm sao có thể luyện võ đây?! Sức khỏe vốn không được tốt, thể trạng không đủ dương cương, thừa âm nhu, lại ngu ngốc nhảy vào hàn đẫm.....

Một khi luyện võ, kinh mạch đảo ngược, cửu tử nhất sinh a, biết rõ nhưng vẫn muốn mạo hiểm, người là điên hay sao?!

“ Không thử làm sao biết được kết quả..?!” Dung Phượng Ca vẫn như vậy cố chấp

“ Hài tử ngốc, chẳng phải trước đây người rất chán ghét cảnh chém chém giết giết sao, sao lại muốn học võ công đây?!” Dung Cơ thở dài

“ Học võ là có thể bảo vệ được Nhan Nhan rồi...” Dung Phượng Ca mỉm cười, có chút ngượng ngùng. Dù y rõ, Nhan Nhan rất mạnh,

không cần y bảo vệ, nhưng là...

Lại là nha đầu đó, từ khi nào của sống của Phượng Ca người lại cứ xoay theo nha đầu kia mà chuyển vậy chứ. Dung Cơ than khế, ngài nói: “tiểu nha đầu kia mà cũng cần người bảo vệ sao? đừng ngốc như vậy, Phượng Ca! như thế há chẳng phải con đang khinh thường nha đầu đó sao?!” đối với một cường giả, còn gì đáng chế nhạo hơn khi bị người khác bảo vệ

“Không phải là khinh thường, mà là trân trọng nha, gia gia! Ngài không rõ, Nhan Nhan thực sự rất ... tịch mịch!” Nói đến đây, Dung Phượng Ca khế buông xuống mi mắt, một thoáng ưu sầu, hàng chân mày thanh tú nheo lại

“Có nhiều cách để bảo vệ, không nhất thiết là phải học võ, Phượng Ca, nếu con có mệnh hệ gì, khi nha đầu đó quay lại, há chẳng phải uống phí hết sao?!” Dung Cơ khuyên nhủ: “hơn thế nữa, con có một thân y thuật cái thế, sợ gì không hữu dụng nha!...”

“Đúng vậy! Nhan Nhan thích ngân lượng như vậy, nếu như Phượng Ca chế ra được nhiều viên thuốc quý, đổi lấy ngân lượng đưa cho Nhan Nhan, gia gia nói Nhan Nhan có phải sẽ rất vui hay không?!” Dung Phượng Ca nghĩ đến đây, chợt cười rộ lên, sao y lại quên mất chuyện quan trọng như vậy a, thật là rất ngốc

“Ách! Ha ha, đúng vậy... con cứ đi chế thuốc đi...” Dung Cơ cười cười, vẫy vẫy tay ra hiệu bảo Dung Phượng Ca vào trong, Dung Phượng Ca nhanh chóng quăng đồng hành lí qua một bên, chạy vội vào dược phòng, bắt đầu thực hiện công cuộc chế dược của mình, nhìn Dung Phượng Ca bận rộn với mớ thảo dược, Dung Cơ chỉ còn biết lắc đầu cười trừ, thật sự là...hài tử ngốc...!!!

Tây An

“ Khanh Khanh à, người còn giận ta sao?!” Linh Vân vẻ mặt rất chi là ủy khuất nhìn Lạc Khanh Nhan, đôi con người xinh đẹp ngân ngấn nước, vẻ mặt như vậy đủ sức khiến hàng vạn nam nhân đứng, nhưng tiếc thay Lạc Khanh Nhan không phải là nam nhân, cho nên cũng không hề có ý định thương tiếc một chút nào, chỉ lạnh nhạt đáp lại: “ không có”

“ Nếu không có sao mấy hôm nay người lại không nói chuyện với ta a...” Linh Vân khẽ quyết miệng, rất là không vui

“ Không nhất thiết...” Lạc Khanh Nhan đáp, Linh Vân chỉ còn biết lắc đầu thờ dài, sao người này là tiết kiệm lời nói đến thế a!

“ Khanh Khanh, như vậy đi, để chuộc lỗi hôm trước, ta mang người đi thăm cảnh vật ở Tây An, được không?!” Linh Vân đề nghị. Lạc Khanh Nhan nhìn Linh Vân, mỉm cười lắc đầu: “ ta đã nói là không có giận, Linh Vân! Người thật sự rất phiền phức...”

“ Nhưng là suốt ngày người cứ ở trong thư phòng, không thấy phiền chán sao?!” Linh Vân tò mò, người này rốt cuộc làm gì mà suốt ngày lục đục với đồng giấy tờ trong thư phòng a, những bản vẽ thực sự rất kỳ lạ... nàng nhìn hoài nhưng rốt cuộc chẳng biết nó có ý nghĩa gì, quả thật điều này là một vũ nhục đối với thiên hạ đệ nhất nữ chương quỳ như nàng mà

“ Ta có việc, Linh Vân... người có thể đi ra ngoài, được chứ, khi nào xong việc, ta sẽ nói với người!” Lạc Khanh Nhan lên tiếng, hàng chân mày khẽ cau, một thoáng không kiên nhẫn, thấy vậy! Linh Vân chỉ còn biết làu bàu khó chịu bước ra khỏi phòng, dù nàng thực sự rất tò mò nhưng là nàng cũng không muốn chết sớm đâu, Khanh Khanh một khi chỉ nhíu mày nhỏ nhỏ thôi, nàng cũng đã cảm thấy hơi sợ sợ rồi, haiz!! Linh Vân nàng tự khi nào lại chết nhất như vậy chứ, nếu để

cho thiên hạ biết được, nhất định sẽ cười rụng răng mất thôi

Linh Vân đi khỏi, Lạc Khanh Nhan khe khẽ cười, có chút thờ dãi, dường như lần trước nàng nổi nóng khiến cho tiểu cô nương này sợ hãi rồi, Lạc Khanh Nhan một thoáng nhăn mi, dạo gần đây, quả thật nàng rất dễ bộc lộ cảm xúc, nhất là những việc liên quan đến người kia, thật sự đau đầu...!!

Vươn tay khẽ vuốt mi tâm của mình, Lạc Khanh Nhan tiếp tục hoàn thành cho xong kế hoạch của mình, nàng đã đi được hơn nửa chặng đường rồi, chỉ còn vài ngày là hoàn thành, khi đó là bắt đầu thực hiện dự án là được, như thế yêu cầu thứ nhất của sư phụ, nhiều nhất trong vòng năm năm nàng có thể hoàn thành, Lạc Khanh Nhan nàng dù gì cũng từng là tổng giám đốc của một trong các tập đoàn hàng đầu Châu Á những việc như thế này đối nàng cũng không phải là khó a, nhưng là nhìn đồng giấy bút này... Lạc Khanh Nhan thật sự ngao ngán, kiếp trước đa số là gõ laptop, hầu như ít viết chữ, bây giờ viết lại, chữ viết quả thật như gà bới mà, hết sức.. xấu!

Còn đang suy ngẫm, thì bên ngoài cửa sổ, quen thuộc chú bồ câu tên gọi tiểu Bạch bay vào, Lạc Khanh Nhan thấy vậy, bất giác, khoe môi cong cong tiểu dung xinh đẹp ngay cả chính nàng cũng không nhận thức được, Tiểu Bạch 'lại ngựa quen đường cũ' cho nên nhanh chóng đậu trên cánh tay Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan vươn tay vuốt ve đầu của nó, nhỏ giọng cười: “ người lại đến rồi sao, hử... có khỏe không?!”

Dường như cách nửa tháng, lại có một bức thư Dung Phượng Ca gửi cho nàng, dù nàng không hồi âm đáp lại, hử vẫn cứ ngây ngốc gửi, thực sự là ngốc tử mà...., trong thư cũng là nói mấy vấn đề ngu ngốc đến ngây thơ, người này.... mỗi dòng chữ, mỗi câu nói, đơn giản như vậy... lại khiến cho nàng xao xuyến đến như thế, thực sự là....

Nói hấn ngốc! thực ra bản thân nàng cũng điên chẳng kém gì, biết rõ không nên dây dưa vào, lại cứ luyến tiếc, biết rõ không nên nhớ, lại càng tưởng niệm nhiều hơn, biết rõ giữa hấn và nàng là không thể, song lại còn vấn vương nhiều đến như vậy, Lạc Khanh Nhan cười khổ....

Cứ tưởng sẽ nhanh thôi sẽ không còn nhớ, nhưng sao lại càng muốn quên lại càng tưởng niệm sâu sắc thế này a.... Dung Phượng Ca, người rớt cuộc đã gieo trong ta thứ cổ độc si mê nào vậy?!

Nhiều lần, muốn hỏi âm cho hấn, nhưng đặt bút xuống, lại chả thể viết được gì....

Lần này cũng vậy, rút lấy bức thư dưới chân Tiểu Bạch, Lạc Khanh Nhan thả cho nó đi, mở thư ra nhìn, khe khẽ thở dài, rồi cho vào trong hộp gỗ...

Đóng hộp...

Khóa lại...

Như là....

Khóa lại tâm của mình..!!

Không để nó... rung động...!!!

Vượt qua hàng trăm dặm đường, chú bồ câu Tiểu Bạch cũng quay về sơn cốc, nhưng dưới chân lại không có thư hỏi âm nào, Dung Phượng Ca thấy vậy cũng không nói gì thêm, song ánh mắt một thoáng mất mát, không phải là không có, Dung Phượng Ca ôn nhu vuốt ve bộ lông mềm của tiểu Bạch, nhỏ giọng nỉ non: “ tiểu Bạch,

Nhan Nhan.... Vẫn khỏe chứ?!”

Hết chương 15

Chương 16: Thế nào mới là yêu?!

“ Thật sự là tuyệt diệu ...” Linh Vân cầm trên tay một đồng giấy tờ, dăm dăm nhìn, mắt không rời dù chỉ một chút, mặc dù chữ trên giấy thực sự khó coi nhưng là nội dung thật sự rất hấp dẫn nhân, Linh Vân vừa đọc vừa cảm thán, ngẩng đầu nhìn Lạc Khanh Nhan, ánh mắt còn lấp lánh còn hơn cả vì tinh tú sáng chói nhất trên bầu trời: “ ai da! Khanh Khanh à, người thật sự là rất giỏi đó, hay là người làm sư phụ của ta đi”. Ngay từ đầu nhìn nữ tử này, nàng đã biết không tầm thường, những ngày ở chung nàng lại càng khẳng định điều đó, phong thái này, cốt cách này và cả cái đầu chứa nhiều ý nghĩ đa dạng kia nữa, thật muốn bỏ ra để xem trong đó có gì mà

“ Như vậy là người đồng ý cùng ta hợp tác!!” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm nói. Linh Vân liên tục gật đầu, đương nhiên rồi, nếu không hợp tác há chẳng phải uổng phí cả đời sao, bèn đáp: “ dĩ nhiên rồi, người không biết, chỉ cần có thể kiếm tiền thì Linh Vân ta nhất định không thể bỏ qua sao?!” Lạc Khanh Nhan nhìn Linh Vân, cười cười, có chút ý vị sâu xa, khiến cho Linh Vân có chút đổ mồ hôi hột: “ ách! Người nhìn cái gì nha, ta biết Linh Vân ta vẻ đẹp chim sa cá lặn, dù người cũng rất là tuấn mỹ nhưng ta thật sự không có hứng thú với nữ nhân đâu?!...”

Lạc Khanh Nhan có chút buồn cười, người này dường như vẫn còn hiểu lầm người kia là nữ nhân a!!

“ Khanh Khanh, người nói xem, với cái kế hoạch này, thì phải mất bao lâu mới có thể hoàn thành a...” Linh Vân một lần nữa nghiên cứu thật kỹ, nhíu mày nghiêm túc vấn. Lạc Khanh Nhan mỉm cười đáp: “

nếu như đúng tiến độ thực hiện, chậm nhất là năm năm nhất định sẽ hoàn thành, nhưng là ta tin với bản lĩnh của Linh Vân cô nương, thì ba năm cũng có thể xong việc mà, đúng không?!”

Muốn một tổ chức phát triển, điều đầu tiên cần chính là nhân tài, mà tiểu cô nương Linh Vân này, cũng là một kỳ tài không kém, ăn nói sắc xảo, giao hoạt thông minh, lại nắm bắt tin tức nhanh chóng như vậy, chỉ cần có thể rèn luyện vài năm, Lạc Khanh Nhan tin chắc, tiểu cô nương này sẽ còn tỏa sáng hơn nữa

“Đương nhiên a, Linh Vân ta chỉ cần muốn là không gì có thể ngăn cản được” Linh Vân vỗ vỗ ngực, một bộ dáng hết sức dương dương tự đắc, nhưng là tận sâu trong đáy mắt, là sự kiêu ngạo, sắc bén khó ai bì kịp, nữ tử như vậy, thiên hạ lại có mấy ai bì kịp

Lạc Khanh Nhan khẽ nhếch môi đăm cười, đáy mắt tràn đầy tán thưởng, người như vậy, mới xứng đáng hợp tác cùng nàng, không phải sao?!

Đến đây, truyền kỳ về một trong những nhân vật kiệt xuất nhất thiên hạ, bắt đầu mở màn....

Trời thu

Se lạnh

Ánh mặt trời cũng không còn gay gắt như là mùa hạ, thay vào đó, là sự ôn hòa dịu nhẹ hơn, nắng vàng nhạt bao phủ khắp một vùng thiên địa, những hạt nắng ấm áp rải đầy khắp nơi, không khí lúc đầu thu, thật sự dễ chịu

Cách ba trăm dặm về hướng nam, Tây An có một rừng trúc, thật sự lớn

Trúc, đứng thẳng, ngạo nghễ như quân tử

Gió, đong đưa, tạo nên những thanh âm thiên nhiên sâu lắng

Những chiếc lá, nhẹ nhàng rơi, đong đưa theo gió, xoay nhẹ từng vòng trên không trung rồi rơi xuống mặt đất

Bỗng, một luồng sát khí chợt ập đến, bao quát cả một vùng, mang theo cảm giác áp bách đến khó thở

Một đường kiếm, nhanh như chớp vung lên, nhạy bén, mềm mại nhưng uy lực vô song, những chiếc lá trúc, nhanh chóng rơi xuống lá tả, những chiếc lá được kiếm vẽ qua, đứt đoạn thành từng mảnh nhỏ, điều đặn...

Bạch y phiêu diêu trong gió, ba ngàn tóc đen theo mỗi động tác của người đó mà phi vũ, mũi kiếm theo từng cái vung tay mà tạo nên những chiêu thức đơn giản, song lại vô hình chung mang theo sức mạnh kinh người

Người này có nội công cực cao...

Người này! võ công thực sự xuất chúng..!!

Nhanh như cắt, không biết ở đâu, đột ngột một bóng trắng xuất hiện, tấn công từ đằng sau người kia, song... người kia dường như cũng chẳng nao núng gì, thong thả đánh lại

Từ kiếm pháp, chưởng pháp, khinh công cho đến đấu nội lực, hai người từ triền lạn đánh cả mấy canh giờ nhưng chưa ai có ý định dừng lại, như là liều mạng người sống ta chết vậy

Chiêu thức đơn giản, không hoa lệ, không đẹp mắt

Lãnh, nhanh, tuyệt..., kiếm khí vô song

Hai người này, biến ảo chiêu thức không ngừng, một người chiêu thức dương cương, người kia đối lại nhẹ nhàng, từ tốn. Nhu từ xưa vốn khắc cương...!!

Cả rừng trúc, lay động trong gió, như đàn một khúc, cổ vũ cho hai người

Càng đánh lại càng hăng?! Rốt cuộc ai lại là người thắng cuộc?!

Hai canh giờ sau, bạch y lão giả chiêu thức bắt đầu yếu dần, không còn mạnh mẽ như lúc trước, còn bạch y nam tử kia, động tác vẫn như vậy đều đều, không nhanh cũng không chậm, không mạnh cũng không quá yếu

Xoẹt! kiếm khế vung lên, lướt nhanh qua gáy của bạch y lão giả, nam tử tung mình ra đằng sau, xoay người lại, dừng động tác, giơ lên thanh kiếm, mỉm cười, thanh âm trầm thấp mang theo vô hạn sức quyến rũ: “ sư phụ! Người thua...”

Bạch y lão giả nghe vậy, không giận phản cười, thanh âm sang sảng, hào khí ngời ngời: “ thật là trường giang sóng sau đè sóng trước mà, Khanh Nhan! Mới có hơn một năm mà võ công của con đã tăng trưởng thần tốc như vậy, thật sự đáng khâm phục....”

“ Là nhờ sư phụ chỉ bảo!” Lạc Khanh Nhan cung kính gật đầu, nét mặt không chút gì biến đổi. Vẫn cười cười như vậy, vẻ mặt càng ngày càng khó khiến cho người ta nhìn được bản chất thật sự bên trong của người này. Hàn Vô lắc đầu, cười dài: “ Khanh Nhan! Thiên niên niên chỉ cho con nội lực, thân thể của con mặc dù căn cơ không

vững, song là bản thân con tự cố gắng rèn luyện, sự chăm chỉ của con cũng khiến cho lão đầu ta tự xấu hổ”

Hài tử này, không những ngộ tính cao còn một tố chất rất quan trọng nữa, ấy là cố gắng hết sức mình, kiên trì hết sức mình, cả năm nay ngài chứng kiến, ngày nào hài tử này cũng chỉ ngủ không quá hai canh giờ, còn lại là điên cuồng rèn luyện thể chất của mình, cùng võ công, sở dĩ tiến bộ nhanh như vậy, cũng nhờ vào cố gắng hết sức mình thôi. Dù có là kỳ tài võ học, hay là có duyên, có ngộ sâu sắc với võ công trong thiên hạ đi chăng nữa, nhưng nếu không cố gắng hết sức mình, sao lại có thành tựu nhanh như vậy, mới chỉ có một năm mà có thể đánh bại được ngài?!

“ Là sư phụ không đấu hết sức mình thôi!” Lạc Khanh Nhan cười nhẹ. Hàn Vô bật cười, có chút cảm thán: “ nha đầu, sư phụ đã già rồi, không còn trẻ như các người nữa a, cũng không sức để gây sức ép lớn như vậy nha”

“ Khanh Khanh...” Thanh âm lạnh lẽo, từ đằng xa vọng lại, chưa thấy người đã nghe thấy thanh âm. Hàn Vô định nói gì thêm, nhưng nghe thấy thanh âm đó của Linh Vân, Hàn Vô da đầu có chút rung lên, vội vàng nói: “ Khanh Nhan à, vi sư có chuyện đi trước ...” nói đoạn, nhanh như chớp dùng khinh công chạy đi mất, Lạc Khanh Nhan thấy vậy, không khỏi có chút buồn cười, lão đầu này trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mỗi một mình Linh Vân, thật sự là kỳ cục a

“ Khanh Khanh! Người luyện võ xong rồi à...” Linh Vân đến nơi, chỉ thấy Lạc Khanh Nhan đứng đó, bèn hỏi. Lạc Khanh Nhan gật đầu, Linh Vân bĩu môi, cảm thán: “ người nha! Bộ nói nhiều với ta người sẽ tốn bạc sao, sao lại kiêu lời đến thế a?!” Lạc Khanh Nhan nhếch môi đăm cười: “ Linh Vân, người quả thật, lúc nào cũng nhiều chuyện như vậy”

“ Hì, ta chỉ nhiều chuyện với mỗi Khanh Khanh thôi mà!!” Linh Vân mỉm cười ngọt ngào, hết sức xinh đẹp, một năm trôi qua, tiểu cô nương này càng thêm thanh xuân bức người, mỗi khi ra đường, không biết làm chi trái tim của mỗi nam nhân siêu vẹo a

“ Nếu lời này mà để cho Lam nghe được, nhất định sẽ ra tay với ta mất?!” Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai, có chút bất đắc dĩ. Nghe vậy, Linh Vân hừ lạnh: “ hấn dám...”

“ Được rồi, chỉ có hấn là chịu được bản tính thất thường của người thôi, còn gì mà phàn nàn a” Lạc Khanh Nhan cười cợt. Linh Vân khoanh tay, nhìn nhìn Lạc Khanh Nhan, thanh âm như đùa như thật: “ ai da! Vậy còn người, rõ ràng thích người ta muốn chết, mà làm bộ....”

“ Người nói như vậy là ý gì?!” Lạc Khanh Nhan mỉm cười, nét mặt bình thản. Linh Vân chu môi, thanh âm lớn không lớn, nhỏ không nhỏ nhưng cũng dư sức lọt vào tai của Lạc Khanh Nhan:

“ Người đừng tưởng, ta không biết cả năm nay... cứ hai tháng là lại mất tích mấy ngày, chẳng phải đến thăm tiểu tình nhân của người sao?! vậy mà người ta gởi thư, cũng không chịu hồi âm dù chỉ là một bức, thật ra người mới tự lừa mình dối người mà thôi!!”

“ Linh Vân, người không hiểu...” Lạc Khanh Nhan bất giác cười khổ

“ Có gì mà ta không hiểu chứ, yêu là yêu, mà không yêu là không yêu, cần chi phải từ đày đọa mình như vậy a, Lạc Khanh Nhan trong chuyện tình cảm, người cũng thật nhạt gan, như bao kẻ khác mà thôi...”

“ Linh Vân, đừng nói mấy chuyện này nữa, ta không có tâm trí để nghe”

“ Lạc Khanh Nhan, người dám không nói là người yêu nàng...” đến mức này thì Linh Vân cũng không kiềm chế được cảm xúc, khẽ quát (Dao Dao: khụ! Thông cảm, Linh Vân cô nương vẫn còn nhầm Phượng Ca là nữ nhân ^^)

“ Là ai, dùng khinh công ngày đêm chạy như điên đến nơi kia, chỉ để nhìn người kia trong chốc lát....”

“ Là ai, mỗi khi nhận được thư là thất thần cả ngày....”

“ Là ai, hàng đêm vẫn thường lấy bức họa kia mà tỉ mỉ ngắm nhìn....”

“ Là ai, mỗi khi trên đường, chỉ nghe thoáng qua một cái tên Dung Phượng Ca... là ngây ngẩn tìm kiếm...”

“ Lạc Khanh Nhan, người nói người không yêu, nhưng thật ra đáp án từ tận sâu trong lòng người đã rõ, có chi mà không dám thừa nhận a...” Linh Vân nắm lấy cổ áo Lạc Khanh Nhan, cảm xúc có chút không kiềm chế được. Người này, tại sao cứ luôn làm khó mình như thế, ngay đến cả nàng là người ngoài cuộc cũng rõ tường tận, chỉ có người này là cố chấp không thừa nhận, khiến cho bản thân của mình, ngày càng lãnh huyết vô tình, làm cho nàng.... Khó chịu đến chết đi được!

“ Người câm miệng cho ta...” Lạc Khanh Nhan gằn từng tiếng, ánh mắt một thoáng lạnh như băng. Linh Vân thấy vậy, bật cười khanh khách: “ thấy chưa! Người lúc nào cũng vẻ mặt lạnh nhạt như vậy, song một khi nhắc đến người kia lại không khống chế được cảm xúc của mình...”

“ Lạc Khanh Nhan, người nói cường giả phải vô tình, nhưng từ lâu người lại động tình, muốn vô tình, trừ phi người giết người kia

Mà... người làm được sao?!! ”

“ Linh Vân, hôm nay cảm xúc của người không được tốt, rốt cuộc là làm sao vậy?!” Lạc Khanh Nhan bình tĩnh nhìn Linh Vân, nét mặt tức giận lúc nãy, hầu như không còn, Linh Vân chỉ còn biết vô lực thờ dài, tại sao trong thiên hạ này, lại có loại người vô tình đến như vậy a, người này.. còn có hẳn... thật khiến cho nàng nổi điên mà!!

“ Không có gì, chỉ là có chút không vui mà thôi!” Linh Vân lạnh nhạt đáp lại, cảm xúc có chút điên cuồng lúc nãy, hầu như tan đi, chợt... không khí giữa hai người, im lặng đến khó tả

“ Khanh Khanh...”

“ Ân...”

“ Xin lỗi! cảm xúc của ta lúc nãy, ...”

“ Không có gì...”

“ Khanh Khanh.... Ta thật sự rất mệt mỏi, tại sao các người điều như vậy, rõ ràng là yêu sao cứ tự dối lòng mình, khiến cho bản thân mệt mỏi, đối phương cũng... mệt đến như vậy....”

“ Linh Vân, có những chuyện, không chỉ đơn giản, chỉ cần hai bên cùng yêu, là tốt rồi....”

“ Nếu yêu! Mà không thể khiến cho người kia vui vẻ, người kia hạnh phúc, người kia cảm giác an tâm tự tại mà sống... thì thứ tình cảm kia, sẽ nhanh chóng đổ vỡ thôi...”

“ Nếu yêu! Mà không thể biết đối phương cần gì, muốn gì... thì làm

sao có tư cách đi yêu người kia?!”

“ Ta và người kia, vốn thuộc hai thế giới khác nhau, thế giới của hắn... ta không có tư cách bước vào, mà thế giới của ta, ta cũng không muốn hắn chạm đến...”

“ Hắn... quá tinh thuần, tinh thuần như một tờ giấy trắng, thuần khiết vô cấu...”

“ Ta.... Ta lại quá lãnh huyết, quá vô tình....”

“ Nếu như, ta ở bên cạnh hắn, nhất định một ngày nào đó, hắn cũng sẽ chết vì ta....”

“ Vì quá quan tâm, quá để ý, cho nên không muốn mất đi....”

“ Vì vậy, không muốn mất đi, thà đừng có...”

“ Cứ như vậy, yên lặng thủ hộ hắn, yên lặng bên cạnh hắn.... sẽ tốt hơn....”

Lạc Khanh Nhan chợt cười, nhẹ nhàng, ôn nhu... rất nhẹ, nhẹ như mây bầy, như sương khói, tha thiết...

Linh Vân nghe như vậy, thấy như thế... cũng không rõ vì sao, cảm thấy mắt của mình, chợt cay sè

Hạt bụi đáng ghét nào, lại nghịch ngợm chạy vào trong khóe mắt của nàng vậy, thực sự đáng ghét...!!

Vươn tay, muốn lau sạch, nhưng không hiểu sao, nước trong mắt, cứ vô thức trào ra, không muốn để cho người bên cạnh nhìn thấy, cho nên cứ liên tục lau, liên tục.... liên tục....

Rốt cuộc!! thế nào mới thật sự là yêu một người?!!

Khanh Khanh, người đây là không thể yêu, không muốn yêu, không có tư cách đi yêu, hay là quá yêu cho nên không thể bên cạnh?!!...

Hết chương 16

Chương 17: Linh chi thảo

“ Gia gia, người lại đi tìm Y gia gia uống rượu đúng không?!” Dung Phượng Ca tức giận nhìn Dung Cơ, hai má đỏ bừng, dù đang tức giận nhưng bộ dáng cũng thật sự thật sự đáng yêu quá mức mà, khiến cho Dung Cơ chỉ còn biết lắc đầu thờ dài, tại sao tôn tử của ngài ngày càng đẹp vậy, cứ thế này thì thiên hạ sẽ đại loạn mất thôi!

“ Phượng Ca à, Y gia gia của cháu rất xấu rồi, luôn miệng nói từu lượng của ta không bằng hẳn, đương nhiên chúng ta phải quyết đấu cho đến khi nào phân biệt được thắng thua mới thôi chứ?!” Dung Cơ cười cười làm lành. Dung Phượng Ca khẽ chau mày, đôi con ngươi to tròn một mảnh ánh sáng ngọc, tươi đẹp, rất là buồn bực: “ nhưng là, gia gia, ngài cứ lấy ngân lượng nhiều như vậy, đến khi nào Phượng Ca mới có thể tích góp đủ để đưa cho Nhan Nhan kia chứ?!” (Dao Dao: haiz! Cứ như thế này thì ta sẽ chẳng thể iu ai ngoài đời được mất thôi, Phượng Ca à, sao huynh lại có thể đáng iu đến vậy kia chứ >”<)

“ Phượng Ca, nha đầu kia có rất nhiều tiền, gia gia lại không có, Phượng Ca phải đưa cho gia gia mới là chính xác a...” Dung Cơ giảng giải, nha đầu kia chưa đầy một năm đã xây dựng nên cả một đế chế buôn bán, bây giờ đang hoạt động tạm tạm ổn, không đầy vài năm nhất định phú khả địch quốc, cần chi vài ngàn lượng nhỏ bé này kia chứ...!!

“ Nhưng là, Nhan Nhan...” Dung Phượng Ca buồn rầu, Nhan Nhan cái gì cũng có, rốt cuộc y phải làm cái gì cho Nhan Nhan làm lễ vật đây a, thật sự là phức tạp quá đi

“Phượng Ca à, hay là con đừng luyện thuốc nữa, luyện cả năm nay thảo dược trong núi cũng bị con hái trụi hết rồi a...” Dung Cơ cảm thán, tính ra cũng thật tội nghiệp cho đám thảo dược kia, mới có một năm thôi mà bị bảo bối tôn tử của ngài khai quật hết, đến ngay cả những vị thảo dược thông thường nhất, giờ cũng không còn nhiều...

“Vậy nếu không luyện thuốc nữa, Phượng Ca phải là cái gì bây giờ a?!” Dung Phượng Ca tự hỏi. Hẳn ngoài luyện thuốc, đánh đàn, pha trà... chẳng còn biết gì cả, thật sự là vô dụng, hèn gì Nhan Nhan mới không thèm để ý đến hắn....

“Phượng Ca ngốc! cứ như bình thường là được rồi...” Dung Cơ cười hiền

“Gia gia, một năm bốn tháng hai mươi ba ngày rồi..., Nhan Nhan còn chưa làm xong việc của mình sao?!” Dung Phượng Cơ một ngàn lẻ một lần hỏi duy nhất một câu tương tự, mà Dung Cơ cũng ngàn lẻ một lần đáp lại câu tương tự: “gia gia không rõ”

“Gia gia, hay là ngài để cho Phượng Ca xuống núi tìm Nhan Nhan đi...”

“Không được! rất nguy hiểm”

“Gia gia, Phượng Ca nhất định sẽ vô cùng cẩn thận mà”

“Phượng Ca a, sao con giống ai mà cứng đầu quá vậy hả”

“Gia gia, rốt cuộc ngài giống ai mà cũng thật là cố chấp quá đi”

“Dung Phượng Ca”

“Là...”

“ Đã nói không được là không được, nếu con còn cãi lời, ta sẽ đi sát tiểu nha đầu đó...” Dung Cơ lại dùng cách cũ, nhưng tiếc thay, lần này hình như nó không hiệu nghiệm với Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca mỉm cười đắc ý, đáp: “ gia gia, ngài quên rồi sao, bây giờ đã là một năm, Nhan Nhan cũng đã dung hợp được tốt ba viên thiên niên liên kia, giờ này nội lực cũng đã chín mười năm, ngài không phải là đối thủ của Nhan Nhan nha...”

Thật là tức chết ngài mà, Dung Cơ nghiêng răng nghiêng lợi, tiểu tử này từ khi nào lại vụng trộm giao hoạt như vậy chứ, nhưng là nghĩ đến điều gì, Dung Cơ chợt cười, hết sức bí hiểm, ngài nói: “ tiểu tử, đừng khờ như vậy, nội lực chỉ là một phần thôi, đừng quên gia gia của ngươi là dụng độc cao thủ, chỉ cần một cái phẩy tay nhẹ là nha đầu kia sẽ mạng vong tức khắc a....”

“ Gia gia, ngài lại chơi xấu...” Dung Phượng Ca trợn mắt, thanh âm tràn đầy tức giận. Gia gia thực sự xấu lắm, hắn đã chờ một năm để cho Nhan Nhan dung hợp tốt lắm nội lực, là không sợ gia gia làm hại, không ngờ lại con chuyện rắc rối như vậy, không được, để phòng ngừa bất trắc, hắn phải luyện thêm vài viên dược giải bách độc mới được. Cho nên kế hoạch rời nhà lần hai của Phượng Ca lần thứ hai tuyên bố thất bại

Thấy bảo bối tôn tử của mình hì hục tiếp tục luyện thuốc, Dung Cơ cười đắc ý, hắc hắc.... tôn tử ngoan à, muốn đấu lại lão đầu ta sao, còn khuya lắm!!

‘ Phượng Ca, thật ra con không biết, nha đầu kia cách hai tháng lại đến đây... nhưng là con không gặp đó thôi....’

‘ Nha đầu kia, bản tính cố chấp như vậy, xem ra là phải dùng đến cách cuối cùng rồi....’ Dung Cơ có chút thở dài, nhưng là ánh mắt lại

chả có chút âu sầu nào cả, thay vào đó là trò đùa dai mím cười, đáy mắt giảo hoạt, nhất chích vạ năm con hồ ly a!!

Lạc Khanh Nhan đang ngồi xem sổ sách, bỗng chốc rùng mình, khế lắc đầu, trời chưa sang đông sao mà lạnh sống lưng quá vậy!!

Giương mắt nhìn thiên không, những vì sao lấp lánh trên bầu trời, đêm nay không có trăng nha...!!

Lấy ra trong lòng một bức thư nhỏ, mở ra...

Đọc....

Gấp lại, rồi nhét vào trong vạt áo...

Lại luyến tiếc, đem ra...đọc...

Khe khế thờ dài, lại bất giác cười khế....

Gấp lại, cho vào trong hộp...!!

Khóa kín!!...

Đáy mắt của nữ tử, một thoáng mềm mại, không còn vô tình như thường ngày, nhưng rất nhanh liễm đi, sắc mặt nhu hòa lúc nãy biến đổi nhanh vô cùng, chỉ còn lại nét thanh thản, cười như không cười lúc bình thường, lạnh lùng nói: “ vào đi!”

Nghe vậy, người bên ngoài bước vào, cung kính cúi đầu trước nữ tử, thanh âm lãnh thanh, người này từ đầu đến cuối, một thân hắc y, mặt mày lãnh mỹ, nhất là đôi mắt, mang theo vô hình sát khí, khiến cho người ta không dám đối diện trực tiếp

“ Có chuyện gì vậy?!” Lạc Khanh Nhan vấn

“ Chủ nhân, bộ tộc Tây Dã muốn làm giao dịch với chúng ta....” Hắc y nam tử bẩm báo. Lạc Khanh Nhan giương mi nhìn nam tử, thanh âm không ra cảm xúc: “ chẳng phải chuyện đó do Lam giải quyết hay sao?!” Hắc y nam tử nghe vậy, đáp: “ Lam, hấn nói, điều kiện đưa ra của Khã Hãn Tây Dã, hấn không thể tự tiện quyết định, cho nên mời chủ nhân sang bên đó để đàm điều kiện”

“ Được rồi, ta tự có quyết định...!” Lạc Khanh Nhan gật gật đầu, Hắc y nhân hiểu ý, cung kính cúi đầu, rồi sau đó đi ra ngoài, Lạc Khanh Nhan một thoáng trầm tư....

Tây Dã, một bộ tộc Phương Bắc đại lục, thiên nhiên không ưu ái nơi này lắm, mùa đông thì tuyết rơi quá nhiều, mùa hạ lại nắng nóng, hóa sa mạc vô số kể, nơi này thực vật không phát triển nhiều, người dân sống đa số vào nhứ chần dê cùng săn thú. Nó giống như một bộ lạc du mục a....

Khã Hãn Tây Dã nghe nói là người có tham vọng, quanh năm chinh chiến thống nhất các bộ tộc gần đó, người Tây Dã thực sự mạnh, sức lực so với người dân bình thường nơi đây ít nhất cũng gấp hai lần, nếu như mượn sức được, thì xem ra vấn đề binh lực cũng không đáng ngại....

Lạc Khanh Nhan gấp lại sổ sách, đứng dậy, lại gần cửa sổ....

Ánh mắt... không rõ là nhìn về hướng nào....

Nhan Nhan, nghe nói thiên nhiên vào lúc đông về của Tây Dã thực sự hùng vĩ, tuyết trắng bao phủ cả mười phương thiên địa, cảnh tượng đó nhất định là rất đẹp, Phượng Ca muốn một lần đến đó nha....!!!

Khẽ nhắm mắt, gió đêm nhè nhẹ thổi, mái tóc dài theo gió tung bay, tạo nên những độ cong duyên dáng...

Xem ra! Trước khi đi Tây Dã... phải đến xem tên gốc kia một chút mới được..?!

Không biết, hẳn có còn suốt ngày chế dợt không?!

Hay là... lại đổi sang thứ hứng thú mới rồi?!

Dung Phượng Ca... ta từng hỏi người, chừng nào người mới quên được ta..?! người nói: ' làm sao có thể quên được!'

Ta vẫn luôn hi vọng, người quên ta... rồi ta sẽ quên người, như vậy! ta và người sẽ nhanh chóng là người xa lạ

Nhưng là... một năm rồi...

Người không quên ta, ta lại càng không thể quên người

Rốt cuộc! ai cố chấp hơn ai?!

Một chữ tình, ta không rõ, không thấu, không hiểu lại càng không muốn hiểu, không muốn thấu, không muốn rõ

Yêu! Không cần minh bạch, chỉ cần chân thành

Dung Phượng Ca....

Dung Phượng Ca....

Ánh nến leo lắt

Căn phòng đơn giản thanh mộc, bày biện giản dị, gọn gàng và ngăn nắp

Trên giường, những lớp幔 sa mỏng, theo gió đung đưa, như che như dấu người nằm trên giường...

Hơi thở điều điều, an tĩnh....

Người nằm đó, khóe môi như có như không mỉm cười, thật sự xinh đẹp...

Bỗng, người chợt nhăn mi, một thoáng cau mày như là gặp ác mộng.....

Mồ hôi tẩm thấp đầy trán, hơi thở bỗng chốc lại khó khăn, dồn dập....

Hàng mi nhắm nghiền, kẽ rung, muốn mở ra nhưng dường như bị ai đó đè nặng, không thể nào mở được....

Nắm đầu ngón tay vô thức nắm chặt lại, in hằn tơ máu.....

Chấn nệm, bị người nắm chặt, như muốn vỡ ra...

Bên ngoài, tiếng vỗ cánh phàn phật quen thuộc vang lên, người trên giường choàng tỉnh, ngồi bật dậy....!!!

Há miệng thở dốc, có chút khó khăn.....

Vội vã chạy ra bên ngoài cửa sổ, thấy con tuyết trắng bờ câu quen thuộc, y khẽ mỉm cười, ôm lấy nói, ôn nhu vuốt ve

Nhìn thấy dưới chân của Tiểu Bạch, không có thư hồi âm, đáy mắt

một thoáng mắt mác, nhưng chỉ là rất nhanh, có lẽ là... thói quen!

“ Tiểu Bạch.... Nhan Nhan vẫn khỏe đúng không?!” Dung Phượng Ca thì thầm

“ Ta lại nằm mơ thấy ác mộng, thật sự khó ngủ, nếu giờ này có Nhan Nhan thì tốt rồi...” ôm lấy tiểu Bạch, Dung Phượng ca nhẹ giọng cười. Đạo này tối nào y cũng mơ thấy nhiều giấc mơ hỗn độn lung tung, thật sự khó thở, y bị rất nhiều người đuổi giết, bị nhiều người chán ghét... thật sự khó hiểu?!

“ Tiểu Bạch! Nhan Nhan có hay không cảm thấy tịch mịch a...”

“ Tiểu Bạch! Nhan Nhan có hay không ăn uống đầy đủ nha, có hay không giữ gìn sức khỏe....”

Dung Phượng Ca cứ liên tục nói, cũng không quản tiểu Bạch nghe có hiểu hay không, nói.... chỉ đơn thuần là muốn nói, nói cho lòng bớt nặng trĩu thôi..!!

“ Nhan Nhan.....”

Bất giác, y lại chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay...

Vì y ngủ, cho nên không biết, cho nên không thấy....

Trước cửa phòng, một bóng người theo ánh nến, in hình bên khung cửa sổ...

Thanh âm khe khẽ thờ dài, bất giác tịch liêu thêm mấy phần....

Người kia, nhẹ nhàng bước vào, động tác thực sự cẩn thận

Như là... dùng tất cả sự cần thân, ôn nhu của của mình....

Đứng trước giường của y, khẽ vươn tay, muốn chạm vào, lại không dám...

Đầu ngón tay, khẽ run...., nắm chặt lấy đầu ngón tay lại rút về....

Lại, kiềm lòng không đậu... vươn ra chạm vào gương mặt kia, một thoáng thất thần....

Dung Phượng Ca... tên gốc này....!!

Mắt khẽ nhắm lại, nhưng là khóe môi lại cong cong tiểu dung, tuyệt đẹp

Là... một thoáng vui mừng.... cũng là bất đắc dĩ cười khổ!

Hai người này, một kẻ quá ngốc, một kẻ quá cố chấp!

Đến khi nào, mới có thể phá vỡ lớp vỏ bọc bên ngoài, đến.. bên nhau?!

“ Lão đầu, đã dừng từ lâu, không chán sao?!” Lạc Khanh Nhan đứng dậy, bước ra khỏi phòng, gương mặt nhìn về một hướng, trong góc. Dung Cơ nghe vậy, bật cười sang sảng, ánh mắt tràn đầy chế giễu nhìn Lạc Khanh Nhan: “ nha đầu! lại đến rồi sao?!” Lạc Khanh Nhan nhếch môi cười lạnh: “ ngươi lại đang có âm mưu gì đây?!” tại sao một người đa mưu như lão hồ li này lại có tôn tử đáng yêu như hắc chức..?!

“ Hắc hắc.... nha đầu, Hàn Vô lão đầu không dạy ngươi hiếu kính tiền bối sao, nghe nói dạo này ngươi sống thật khá giả mà, mà lão đầu ta lại đang hết sức nghèo nha, cho nên....” Dung Cơ bộ dáng rất

chi là nghiêm túc, đứng đắn nói. Lạc Khanh Nhan rút trầu khóe miệng, lão đầu này quả thật là rất biết khai thác của cải mà

“ Nếu như ta nhớ không lầm, số ngân lượng từ dược liệu của hần đem lại cũng không nhỏ mà, người đã dùng hết nhanh như vậy sao?!”

“ Hì hì, ai biểu ta đánh cuộc thua kia chứ...” Dung Cơ cười gượng. Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai, lạnh nhạt lắc đầu: “ lão ngoan đồng, ta không phải là hần cho nên không ngốc đến nỗi để cho người lừa đảo, nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì khiến cho người lại cần nhiều ngân lượng đến như vậy?”. Thanh âm bất chợt cũng nghiêm túc đi lên, Hàn Vô nghe vậy, từ vẻ cười cợt, cũng chuyển sang đứng đắn hẳn, ngài khẽ nhíu mày, thanh âm mang theo vô tận sầu lo: “ người có biết linh chi thảo?!”

“ Một loại thảo dược chỉ có trong truyền thuyết?! bách thảo đứng đầu – Vạn Linh Chi...” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm đáp

“ Không phải trong truyền thuyết, mà nó vốn có thật, loài cây ấy sinh trưởng ở trong hoang mạc, trăm năm xuất hiện một gốc, thiên hạ này tồn tại vốn chỉ hai gốc mà thôi...” Dung Cơ thờ dãi: “ linh chi thảo, công dụng chủ yếu là giảm hàn, rất tốt cho cơ thể, hơn thế nữa đối với những người bị nhiễm hàn băng như Phượng Ca, thật sự rất thích hợp....”

“ Cho nên....” Lạc Khanh Nhan giương mắt nhìn Dung Cơ

“ Nghe nói trên giang hồ có người rao bán linh chi thảo, giá trị vạn lạng hoàng kim...” nói đến đây, Dung Cơ cũng không nói tiếp, giương mắt nhìn Lạc Khanh Nhan

“ Đã hiểu, nhất định ta sẽ đem linh chi thảo đến cho người....” Lạc

Khanh Nhan nhẹ nhàng mỉm cười....

Hết chương 17

Chương 18: Trói tình

“ Nha đầu, chẳng lẽ, người cứ định như vậy cả đời sao..?”! Dung Cơ ngưng mắt nhìn Lạc Khanh Nhan, một thoáng thâm trầm. Lạc Khanh Nhan đối diện cùng ngài, không một chút trốn tránh, đáy mắt mênh mang, một mảnh vô định, cũng khiến cho Dung Cơ lắp bắp giật mình, nữ hài tử này rốt cuộc đã từng gặp biến cố gì mà khiến cho bản thân của mình giấu kín tâm tư đến vậy, ngay đến cả ngài cũng không đoán được suy nghĩ thật sự của nữ hài tử này

“ Lão đầu, như vậy có gì là không tốt?!” Lạc Khanh Nhan đăm cười, đáp lại

“ Rốt cuộc mục đích sống của người là cái gì đây?! quyền lực, danh vọng....” Dung Cơ cảm thán.

“ Có lẽ đi....” Lạc Khanh Nhan gật đầu, nó như là một thói quen, một bản năng, có lẽ vậy. Dù đi bất cứ nơi đâu, đến bất cứ chỗ nào, nàng vẫn luôn không ngừng xây dựng cho mình một lớp vỏ bọc hoàn hảo nhất, quyền cao che trời, phú giáp thiên hạ... lớp vỏ bọc như vậy, há chẳng phải an toàn nhất sao?!

Thật ra... nữ tử này vẫn luôn có cảm giác không an toàn, hoàn toàn không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài của nàng

“ Nha đầu, người muốn trở thành cường giả, nhưng thật ra người có hiểu, thế nào là cường giả chân chính?!” Dung Cơ nghiêm túc nhìn Lạc Khanh Nhan, thanh âm tràn đầy nghiêm nghị. Lạc Khanh Nhan nhìn Dung Cơ một hồi lâu, mới nhẹ nhàng đáp: “ cường giả chẳng phải là kẻ mạnh sao?!” Dung Cơ vươn tay vuốt nhẹ chòm râu của

mình, gật đầu đáp: “ không sai, cường giả là kẻ mạnh, nhưng làm như thế nào mới thực sự là mạnh...”

“ Phải lãnh huyết phải vô tình, chân chính cường giả tuyệt đối không có điểm yếu, biết khi nào cương khi nào nhu, nhưng tuyệt đối không được để ai chân chính thấu mình, chân chính đi vào lòng của mình....”

“ Sai rồi...!!” Dung Cơ lắc đầu cười dài

“ Cường giả cũng là nhân, cũng có điểm yếu, nhưng một cường giả thực sự, chính là biết bảo vệ điểm yếu kia, khiến cho người ta dẫu biết, cũng không dám động vào, ấy! mới là kẻ thực sự mạnh, khiến cho người ta kính ngưỡng chứ không phải là sợ hãi, người hiểu không?!”

Nghe vậy, Lạc Khanh Nhan một thoáng sửng người....

“ Nha đầu, người hãy còn trẻ lắm, có những chuyện đợi vài chục năm qua đi, người mới có thể lĩnh hội sâu sắc hết được...” Dung Cơ ánh mắt một thoáng xa xăm nhìn về một phía chân trời, ánh mắt giáo hoạt cơ trí thường ngày, một thoáng liếm đi, thay vào đó là đôi con ngươi man mác ưu sầu, nặng nề ưu tư...

Sáng hôm sau

Trời tờ mờ, sương sớm còn bao phủ khắp nơi

Hơi lạnh xâm nhập vào da người

Phương đông, những tia sáng đầu tiên đã bắt đầu lộ ra, một vùng chân trời rắng đỏ, như là có ai đó lấy thứ màu đỏ diêm dúa kia, vẽ từng mảng lớn trên bầu trời....

Bên ngoài thành, một đám người hắc y, đội ngũ chỉnh tề, nghiêm chỉnh đứng đó như là đang chờ người

Bỗng, tiếng vó ngựa mỗi lúc một tiếng lại gần, đám hắc y nhân đang ngồi trên lưng ngựa, nhanh chóng nhảy xuống ngựa, đứng thành một hàng dài, cung kính cúi đầu..

“ Không cần đa lễ, đi thôi...” thanh âm lãnh thanh, không ra cảm xúc, bạch y nam tử vừa đến, thấy tình cảnh này, lạnh nhạt vung tay, sau đó cưỡi ngựa phi như bay về phía trước, đám hắc y nhân nghe thế, nhanh như cắt phóng lên lưng ngựa, đuổi theo bóng lưng của bạch y nam tử

Hướng bọn họ đang đi, là hướng bắc...

“ Huyền! trong thư Lam nói như thế nào?!” Lạc Khanh Nhan giảm tốc độ của bạch mã lại, lên tiếng vấn hắc y nam tử bên cạnh. Hắc y nam tử đáp: “ Lam, hắn nói Khã Hãn Tây Dã nhất quyết muốn gặp cho được chủ nhân...”

Lạc Khanh Nhan nhếch môi đăm cười, không nói tiếp, hắc y nhân tên gọi Huyền cũng không lên tiếng, nhìn nàng, một thoáng suy tư

Hắn thật sự không rõ, chủ nhân đang suy tính điều gì?! Còn nhớ hơn một năm về trước, lần đầu tiên tương kiến người này, ấn tượng đầu tiên cho đến bây giờ chưa bao giờ suy giảm trong y

Người này, luôn vận một thân bạch y, dung mạo tuấn mỹ vô song, nhất là đôi hoa đào mắt một mảnh tà khí, tiểu dung như có như không, tà mị tận xương

Người này, lúc nào cũng cười được, nhưng đáy mắt lúc nào cũng

lãnh thanh, không ra hỉ giận

Sát phạt quyết đoán, một câu nói đùa như thật như không, lại vô hình chung chỉ điểm càn khôn, lơ đãng một cái liếc mắt, cũng khiến cho người khác, run mình kính sợ

Đó là như thế nào một người?! tự nhận bản thân không phải hạng người ngu ngốc gì, như y thật sự không biết được, thật ra người này vốn là như thế nào, khi thì lạnh nhạt bất cần đời, khi thì lãnh huyết vô tình, khi thì đa đoan đầy mưu mẹo, khi thì giáo hoạt thâm trầm.... một kẻ đa nhân cách sao?!

Nhưng là... người này thực sự mạnh!

Dù, bây giờ còn chưa phải là cường giả chân chính, nhưng sau này... sẽ nhanh thôi, người này sẽ cỡi đi lớp vỏ vương bần tầm thường, toát ra muôn trượng hào quang, sẽ khiến cho người khác phải cúi đầu kính ngưỡng....

Y vẫn luôn tin là như vậy, cho nên khoảnh khắc sơ ngộ kia, y cam nguyện cả đời làm thuộc hạ của người này, không phải đơn thuần là người này cứu y một mạng

“Huyền! ngươi lại suy nghĩ cái gì đâu?!” Lạc Khanh Nhan lên tiếng, thanh âm có chút chế giễu

Hắc y nam tử, giương mắt nhìn Lạc Khanh Nhan, cung kính cúi đầu, đáp: “không có!”

Lạc Khanh Nhan xuy cười, có chút đùa giỡn: “không cần làm vẻ mặt quan trọng như vậy, coi như chuyến đi này là đi thăm thú chút mỹ cảnh đi”

“ Là, chủ nhân...” Huyền gật gật đầu. Người này, bất cứ lúc nào, đối mặt với bất cứ vấn đề gì, dù là sinh tử đi chăng nữa, cũng có thể đùa giỡn được. Còn nhớ hơn nửa năm trước, thương đội của bọn họ đưa hàng hóa quan sa mạc, gặp phải bầy sói hoang, tình trạng khi đó thật sự nguy hiểm, bầy sói hoang đã đói lâu ngày, cho nên dường như liều mạng, chính vì vậy mà bọn chúng mạnh vô cùng, là người này, một mình dụ đi bầy sói hoang, cứu mạng cả trăm huynh đệ trong thương đội. Ba ngày ba đêm mất tích, bọn họ cứ tưởng người này đã làm mồi cho sói, không ngờ sau ba ngày nhìn thấy người này, quần áo rách tả tơi, người đầy vết thương nhưng vẫn cười cợt đứng trước mặt y, lúc đó y chợt nghĩ, thật sự trên thế gian này, còn có gì khiến cho người này sợ hãi?!

“ Huyền, ta đặt tên cho ngươi là Huyền, vì ngươi thích mặc hắc y, nhưng tính cách cũng không cần đầu gối đến như vậy a...” Lạc Khanh Nhan có chút cảm thán. Bốn vị hộ pháp dưới tay nàng, Lam thì thanh nhã phiêu dật, giống như thế gia công tử, Hồng thì yêu diễm tà mị, mười phần yêu cơ, Thanh lại tròn tròn mặt búp bê, đáng yêu mười phần, chỉ có người này – Huyền, lại đầu gối, ít nói, đủ nhàm chán. Bên cạnh nàng, một Linh Vân dong dài nói nhiều khiến cho đầu óc nàng đôi khi như muốn bung ra, còn người này lại không chịu nói dù chỉ một tiếng, cũng khiến cho nàng cảm thấy thực sự buồn tẻ....

“ Vậy chủ nhân muốn thuộc hạ nói gì?!” Huyền hỏi lại

“ Thôi đi, thật sự ngu ngốc, không biết sau này ai lại vô phước gã trúng cho ngươi!” Lạc Khanh Nhan lắc đầu, có chút bất đắc dĩ. Huyền nghe thế, đầu đầy hắc tuyến, nhưng vẫn im lặng không nói

Càng về gần Tây Dã, không khí càng ngày càng lạnh, mới có đầu thu, mà khí trời Tây Dã đã rét như vậy, hèn gì khi đông đến, băng tuyết như muốn đông lại khắp vùng đất nơi đây....

Lạc Khanh Nhan có trong mình nội công thâm hậu, đương nhiên là không cảm thấy lạnh, cho nên trên đường, vẫn một bộ bạch y, trong đám người hắc y, lại là một đám hắc y nhân quần chặt áo choàng thật sự nổi trội....

Khắp một vùng đất rộng lớn, thảo nguyên không xanh tốt như mùa hạ, thay vào đó là vẻ xơ xác tiêu điều, mang chút gì đó điều linh phờ phạc, cứ cách vài ba dặm, lại có những liều trại của người dân Tây Dã, chụm lại thành một đám....

Quan sát địa thế nơi đây, Lạc Khanh Nhan phát hiện một điều khá thú vị, nơi này không giống như vùng đất trong tưởng tượng của nàng, mặc dù thiên nhiên không ưu ái mảnh đất này lắm, nhưng bù lại thượng thiên ban cho nơi đây thật nhiều khoáng sản trù phú, chỉ có điều bọn họ còn chưa biết khai thác mà thôi

‘ Quả thật chuyến đi này, thực sự không uổng..’ Lạc Khanh Nhan khẽ mỉm cười, có chút ý vị sâu xa

Gần đến thành đô của Tây Dã, Lạc Khanh Nhan để cho ngựa tốc độ chậm lại, gần như là bước đi, giống như là ngắm phong cảnh dân tình nơi đây, đáy mắt một thoáng hứng thú, Huyền thấy thế, ra hiệu cho đám hắc y nhân đằng sau, để cho bọn họ đến hội họp với Lam trước, còn mình thì đi theo bên cạnh Lạc Khanh Nhan....

“ Lão bá, cho hỏi này là cái gì vậy?!” thấy bên đường một lão bá bày sạp hàng trưng bày những sợi dây đeo tinh xảo có chút ngộ nghĩnh, Lạc Khanh Nhan một thoáng ngạc nhiên, bèn nhảy xuống ngựa, vươn tay chạm vào vài chiếc ti kết tinh xảo, lên tiếng hỏi

Lão ông nghe vậy, mỉm cười: “ công tử chắc chắn không phải là người dân nơi đây đúng không?!” Lạc Khanh Nhan gật đầu, đáp: “

đúng vậy!” Lão bá chỉ vào mấy thằng ti kết, lên tiếng giải thích: “ đây là... ‘trói tình’, đem tâm của người mình ái trói chặt, đem tình của người mình yêu, buộc lấy, một đời dây dưa, muôn thế khó thoát, người kia một khi nhận, ấy là vạn kiếp bất phục...!!”

“ Thật sự như vậy hiệu nghiệm sao?!” Lạc Khanh Nhan bất giác mỉm cười

Lão ông nhìn Lạc Khanh Nhan, cười nhẹ, có chút gì đó ý vị, lại có chút gì đó sâu xa, khiến cho Lạc Khanh Nhan không khỏi rung mình: “ tin hay không là tùy tâm của mỗi người... thật ra, tình, một khi đã rơi vào, thì dù không trói, không buộc... cũng là một đời dây dưa khó dứt...”

“ Công tử, lão với công tử, âu cũng là hữu duyên, tặng cho công tử một đoạn dây này, hi vọng... có thể cùng người mình yêu, một đời nhất thế, vĩnh kết đồng tâm...” lão bá cười hiền, đưa cho Lạc Khanh Nhan một sợi dây tinh xảo, màu đỏ như máu, cũng không rõ vì sao, Lạc Khanh Nhan như là vô thức, vươn tay nhận lấy, đến khi định thần lại, sợi dây kia đã nằm gọn trong tay mình

Hàng mi dài sụp xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm sợi dây kia, cười trừ, nắm chặt lấy, mỉm cười nhìn lão ông, nói lời cảm tạ. Rồi sau đó, nhảy người lên ngựa, phi như bay. Huyền cũng nhanh chóng, nhảy người lên ngựa, đuổi theo Lạc Khanh Nhan, lão ông nhìn bóng hai người khuất dần, lắc đầu mỉm cười.... lại mang theo nhè nhẹ cảm thán....

Trói tình....

Buộc một đời tình...

Một kiếp dây dưa...

Vĩnh thế khó dứt....

Lạc Khanh Nhan cũng không rõ, vì sao lại giục ngựa chạy nhanh đến như vậy, tay cầm đoạn dây kia, vô thức nắm chặt, đến nỗi in hằn những đường máu lên lòng bàn tay, cần đoạn dây đỏ như máu kia, Lạc Khanh Nhan ánh mắt một thoáng phức tạp

Chỉ cần một cái vung tay là có thể ném nó đi, nhưng cũng không rõ vì sao, lại có chút luyến tiếc, có chút cười khổ, đem nó nhét vào trong vạt áo của mình, Lạc Khanh Nhan nắm lấy dây cương, giục ngựa chạy nhanh lên, như là thả mình trong thanh âm gào thét của gió

Như vậy... lòng sẽ thư thả hơn nhiều lắm...

Cho đến khi hai người cưỡi ngựa đến trước hành cung của Tây Dã, đã thấy một đám người đứng trước đó, thấy hai người tiến lại càng gần, thì người kia đã nhanh chóng chạy lại, Lạc Khanh Nhan nhảy xuống ngựa, bật cười: “ Lam, mấy ngày không gặp, người lại càng đẹp trai hơn nhiều rồi...”. thái độ bồn chồn, nào còn một thoáng mất cảm xúc như lúc nãy, người này quả thật trời sinh có nhiều mặt nạ

Nam tử kia nghe vậy, lắc đầu cười khổ, thanh âm cung kính: “ chủ nhân, lại trêu thuộc hạ rồi...” Lạc Khanh Nhan vỗ vỗ vai nam tử, có chút cười cợt: “ ta là nói thật a, người cứ đẹp lên từng ngày như thế này, Linh Vân nhất định sẽ rất hài lòng đó!” Nam tử tên Lam cười cười, nhưng lại có chút cứng ngắc, Lạc Khanh Nhan thấy vậy, không lên tiếng, sau đó bước vào trong, Lam cùng Huyền đuổi theo sau....

Hết chương 18

Chương 19

Nguồn bị nhảy chương. Mời các bạn đọc chương tiếp theo nha!!!

Chương 20: Tư đồ Nhiễm

Nếu hỏi Tư Đồ Nhiễm nhân sinh có gì hối hận nhất chính là đi đến nơi này, càng hối hận hơn khi mà rảnh hơi tò mò nhặt được thanh đoản đao kia, nếu không cũng không bị nữ nhân này tử triền lạn đánh, khiến cho hấn khóc không ra nước mắt a

“ Ta nói, tiểu quận chúa, ta đối với tiểu cô nương không có hứng thú, cho nên làm ơn đừng có đi theo ta nữa.....” Tư Đồ Nhiễm thờ dãi nhìn tiểu cô nương đứng trước mặt mình. Khoảng mười bốn mười lăm tuổi, một đôi mắt hạnh ngời sáng, cái mũi nhỏ xinh, môi đào chúm chím, mười phần tiểu mĩ nhân bại hoại, nhưng là.... Hấn không thích mẫu hình nữ nhân như vậy a, hưởng chi tuổi nhỏ như vậy, có cảm giác như là luyện đồng ấy

“ Nhưng ta đã làm lễ trưởng thành rồi, người nhặt được huyền đao của ta, nhất định là người có duyên với ta....” Tiểu cô nương chu môi, có chút sinh khí, tưởng nàng là ai?! Đường đường là tiểu quận chúa được sủng ái nhất Tây Dã, được ca ca yêu thương chiều chuộng mười phần, có nam nhân nào là không muốn cưới nàng, chỉ có người này lúc nào cũng tránh né nàng, khiến nàng tức chết đi được

“ Ta chỉ là vô tình, lại không biết tập tục của các người ở đây a...” Tư đồ Nhiễm khiên nhẫn giải thích, hấn chỉ là có công vụ cho nên đến Tây Dã này thôi, lại càng không biết, người dân Tây Dã có tập tục, mỗi khi thiếu nữ làm lễ trưởng thành, dấu đi thanh huyền đao mà bản thân mang theo bên mình từ nhỏ, nếu như nam tử nào nhặt được, thì người kia sẽ là lang quân thiên định, nếu không phải người này là tiểu quận chúa Tây Dã, lại được Khã Hấn tây Dã mười phần thương

yêu, hẳn đã ra tay dạy cho nàng ta một bài học rồi, thật là phiền phức mà...

“ Như vậy càng chứng tỏ, chúng ta có duyên với nhau nha, nhất định là đại địa chi mẫu tác hợp cho chúng ta...” Tiểu quận chúa Tây Dã – Trác Ngọc Nhi mỉm cười ngọt ngào, đôi mắt to linh động một mảnh ánh sáng ngọc, thực sự thuần khiết, khiến cho người ta không sao phản cảm chán ghét đứng dậy

Tư Đồ Nhiễm cảm thấy hoàn toàn đả bại với tiểu cô nương nhìn bề ngoài mềm yếu, nhưng bên trong lại quật cường như thế này, nói thật với tính cách tràn đầy cá tính, lại thêm chút hào sảng của nữ tử Tây Dã, tiểu cô nương này khiến hẳn không cảm thấy chán ghét, nhưng là chỉ đến như vậy mà thôi, còn chuyện lấy tiểu cô nương này... =”= có đánh chết hẳn, hẳn cũng không tưởng, huống chi loại hoa hoa công tử như hẳn, làm sao có thể chung tình với bất kỳ một nữ tử nào đâu?!

Lơ đãng trong tầm mắt của mình, thấy vóc dáng vừa quen thuộc lại xa lạ kia, Tư Đồ Nhiễm một thoáng thất thần, nhưng chỉ trong nháy mắt, tiểu ý tràn ngập đôi phượng mắt xinh đẹp kia, y mỉm cười nhìn Trác Ngọc Nhi, thanh âm như đùa như thật: “ Ngọc Nhi cô nương à, cô nương tốt lắm nhưng là Tư Đồ Nhiễm ta lại duy độc chung tình với người khác rồi nha,... cho nên ta không thể lấy cô nương làm thê tử được... ^^”

“ Là ai?!” Trác Ngọc Nhi mím môi, hàng chân mày thanh tú xinh đẹp một thoáng nhăn lại

“ Là người kia a...”. Tư Đồ Nhiễm bật cười khanh khách, sau đó gần như là dùng tốc độ kinh công kinh người tiến về hai người ở cách đó không xa phía trước, Trác Ngọc Nhi có chút giật mình, vội vã đuổi theo

Lại nói, Lạc Khanh Nhan cùng Trác Ly đang nói về chuyện đào mạch nước ngầm ở Tây Dã, hai người đang bàn hăng say thì bỗng dừng một vệt hồng xoẹt qua, dùng tốc độ chóng mặt tiến về từ đằng sau hai người, Lạc Khanh Nhan một thoáng nhăn mi, xoay người lui về phía sau, tránh được ‘tấn công’ của hồng y nam tử

Tur Đồ Nhiễm có chút kinh ngạc nhìn bạch y nam tử, mới hơn một năm không gặp, võ công của người này sao tinh tiến như vậy đột ngột a, rõ ràng lúc trước một thân vô nội lực, bây giờ lại càng đoán không ra người này rốt cuộc võ công thâm sâu bao nhiêu. Hắn trên giang hồ cũng được xem là nhất lưu cao thủ, nhưng lại nhìn không thấu nội lực của người này, trừ phi nội công của bạch y nhân cực cao.... Tur Đồ Nhiễm ánh mắt một thoáng thâm trầm nhìn Lạc Khanh Nhan nhưng rất nhanh liếm đi., thay vào đó là khuôn mặt tươi cười mỉ hoặc như thường ngày, hắn nói: “ thân ái! Đã lâu không gặp....”

Trác Ly đứng bên cạnh, nhìn thấy Tur Đồ Nhiễm, hàng mi mắt một thoáng sụp lại, như là suy tư điều gì, sau đó chợt nhớ, người này không phải là nam nhân nhặt được huyền đao của Ngọc Nhi sao?! rốt cuộc lại có quan hệ gì với vị Lạc Vân trang chủ này, lại còn..ách! lại gọi thân mật như vậy a....

Lạc Khanh Nhan gương mi nhìn Tur Đồ Nhiễm, không ra hi giận, nhìn hắn không chút cảm giác giao động, như là mắt lạnh nhìn người qua đường, nhếch môi cười lạnh, không lên tiếng. Lúc này, Trác Ngọc Nhi cũng chạy đến, hơi thở một thoáng nặng nhọc, nhìn Trác Ly, mỉm cười, thanh âm có chút làm nũng: “ ca ca!!”

“ Thân ái, người không nhớ ta sao?!” Tur Đồ Nhiễm tùm tùm cười nhìn Lạc Khanh Nhan, Trác Ly mặt nhăn càng sâu, mà Trác Ngọc Nhi nghe vậy, cũng há hốc mồm kinh ngạc nhìn Tur Đồ Nhiễm, lại nhìn sang Lạc Khanh Nhan, có chút ngẩn ngơ.... Nàng cứ tưởng Tur Đồ

Nhiễm là nam nhân đẹp nhất nàng từng gặp rồi chứ, không ngờ bạch y nam tử này lại có có chút gì đó hơn hẳn, rõ ràng gương mặt lãnh thanh không ra cảm xúc, một thân bạch y khiến cho y thập phần tao nhã, nhưng là đôi hoa đào mắt kia thực sự xinh đẹp, mang chút gì đó tà khí, khóe môi tự tiểu phi tiểu mang chút gì đó cười cợt, lại chút gì đó..... câu nhân..?! người này chính là sự kết hợp hoàn hảo của trích tiên và yêu ma mà ...

Nếu không có Trác Ly cùng Trác Ngọc Nhi ở đây, Lạc Khanh Nhan sẽ không kiên nhẫn gì ra tay giải quyết nhanh gọn nam nhân này, nhưng là rất tiếc là không có khả năng, thấy Trác Ly cùng Trác Ngọc Nhi nhìn nàng vẻ mặt rất chi là 'hiếu kỳ' Lạc Khanh Nhan rút trừu khóe miệng, đậm đậm hỏi: “ dường như ta và ngươi không quen đi?!”

“ Thân ái, ngươi đương nhiên là không quen ta nha, nhưng là hơn một năm về trước, ta gặp ngươi, nhất kiến chung tình ^^” Tur Đồ Nhiễm tà tà cười, vẻ mặt rất chi là 'hạnh phúc nhớ lại' còn không quên vươn tay muốn chạm vào vai của Lạc Khanh Nhan nhưng rất nhanh, Lạc Khanh Nhan nhích người qua một bên, tránh đi.

“ Nhưng hẳn là nam nhân nha!” Trác Ngọc Nhi nhỏ giọng thầm oán, người này không chịu cười nàng là vì có ý trung nhân, mà ý trung nhân của y lại là nam nhân?! Thế đạo ngày nay quả thật kỳ cục. Mặc dù thanh âm nhỏ, nhưng cả ba người đứng ở đây, ai nấy đều là cao thủ, há có thể không nghe?! Trác Ly vẻ mặt vẫn điềm nhiên, không lên tiếng, Lạc Khanh Nhan đầu đầy hắc tuyến, mà Tur Đồ Nhiễm lại một bộ mặt rất chi là hiển nhiên, nói: “ ta biết a, nhưng là yêu là yêu mà thôi, mặc kệ là nam hay nữ!”

“ Trang chủ?!” Trác Ly mở miệng, thanh âm không ra cảm xúc, Lạc Khanh Nhan nhìn nhìn Trác Ly, nhếch môi nở nụ cười: “ Khã Hãn! Chúng ta đi thôi, vừa rồi chúng ta bàn đến đâu rồi nhỉ?!” Trác Ly gật đầu, sóng vai cùng Lạc Khanh Nhan bước đi, hoàn toàn coi như

không xem đến hồng y nam tử phá rối. Tư Đồ Nhiễm sờ sờ mũi, có chút gượng cười, nhìn Trác Ngọc Nhi, hết sức là ai oán: “ Ngọc Nhi cô nương! Ta bị thất tình!!” Trác Ngọc Nhi nhìn nhìn y, có chút thương hại, bèn vươn tay, vỗ vỗ vai y, nhẹ giọng an ủi: “ không sao! không sao.... người đẹp như vậy, nói không chừng một ngày nào đó vị công tử kia sẽ suy nghĩ lại”

Tư Đồ Nhiễm cứng ngắc cười, đầu có dấu hiệu bốc khói, quả nhiên nữ nhân Tây Dã quả thật rất khó ‘chơi’ a. Trác Ngọc Nhi thấy hẳn cười còn khó coi hơn khóc, cũng cảm thấy tội nghiệp, mặc dù nam nhân này không cưới nàng, nhưng lại bị đối tượng nhất kiến chung tình không kiên nhẫn gì ‘vứt bỏ’ quả thật đủ đáng thương, nàng dù gì cũng là quận chúa Tây Dã nên có rộng lượng tha thứ cho hẳn a, bèn nói: “ Tư Đồ Nhiễm, thấy người đáng thương như vậy, bản quận chúa tha thứ người việc nhặt được huyền đao của ta mà không lấy ta làm thê tử, vậy chúng ta kết nghĩa huynh muội đi”

“ Ách! Tiểu quận chúa, người là lá ngọc cành vàng, tiểu nhân không dám a...” Tư Đồ Nhiễm cười cười, nữ nhân này đúng là khó qua loa cho xong chuyện, sao càng lừa lại y lại càng cảm thấy mình chui vào tròng của người ta thế này?!

“ Không sao, bản quận chúa không chê người là được!” Trác Ngọc Nhi tủm tỉm cười, hết sức chân thành, nhưng vào mắt người nào đó, lại hết sức.. ách! Gian trá, cho nên vị ma giáo giáo chủ vĩ đại của chúng ta, liên tục lùi sau vài bước, cười cười, rồi dùng khinh công chạy mất dạng, để lại Trác Ngọc Nhi vẻ mặt hết sức khó hiểu, nàng không đáng sợ như vậy đi, tại sao nam nhân này mỗi lần thấy mặt nàng lại chạy trốn chết a?!!!

Được rồi, tình hình bên Tây Dã là thế, lại nói đến tình trạng của nam chính của chúng ta, quả thật có những bước biến chuyển bất ngờ lớn, sau khi dùng mọi chiêu từ năn nỉ, làm nũng cho đến ‘ăn vạ’ Dung

Phượng Ca cuối cùng cũng từ chỗ của Minh Lam lấy được một thanh tuyệt thế hảo kiếm, danh Xích Ảnh! Theo thư thượng nói, thiên hạ có tam đại thần binh lợi khí, đứng đầu là Phượng Kiếm, Long Đao còn thứ ba chính là bảo kiếm nằm trong tay của Dung Phượng Ca – Xích Ảnh. Nói về thanh kiếm này, có thể nói là dùng không biết bao nhiêu bút giấy để viết nó cũng không đủ...., nói về độ sắc bén cũng như mạnh mẽ của Xích Ảnh, ngay cả Phượng kiếm, Long đao cũng không bằng, xong nó chỉ được xếp ở hàng đệ tam, là vì thanh kiếm này đã bị mất tích ở nhân thế gần trăm năm, có người cho rằng năm xưa chủ nhân thanh kiếm, vì quá yêu thích bảo vật của mình cho nên trước khi chết cũng hủy đi kiếm, cũng có người nói, Xích Ảnh vốn là một thanh kiếm có linh tính, nhưng nhân loại lại dùng nó nhuộm máu quá nhiều sinh linh vô tội, cho nên kiếm tự hủy.. rồi dần dà, những lời đồn, suy xét, bàn tán... theo thời gian cũng tan dần, và thanh kiếm từng một thời kiến cho võ lâm nổi lên phong tinh huyết vũ kia cũng mờ dần trong ký ức của mọi người....

Không ai biết, Xích Ảnh bây giờ lại nằm trong tay của Dung Phượng Ca, không biết, khi tin này vừa đồn ra, có chẳng sẽ lại có một trận tranh giành nhuộm máu mới?!.... đối với vấn đề nan giải này, Dung Phượng Ca chưa từng nghĩ đến, cũng chả bao giờ nghĩ đến, bây giờ y chỉ biết là tâm trạng của mình thật sự vui vẻ, vì sao a?! đương nhiên là có thể xuống núi tìm Nhan Nhan rồi, có lẽ vật, lại thêm nhiều giải dược bách độc, y có thể an tâm chạy xuống núi tìm Nhan Nhan mà không sợ gia gia hù dọa, Dung Phượng Ca ôm lấy thanh kiếm, vụng trộm cười, sau đó tranh thủ lúc Dung Cơ cùng Minh Lam đang hạ cờ, len lén vào phòng, thu xếp hành lý...

Với nhiều lần kinh nghiệm xếp hành lý (một lần cùng Lạc Khanh Nhan xa nhà, hai lần lên xuống núi nhưng thất bại +_+) Dung Phượng Ca rất nhanh lấy đủ những thứ cần thiết cho công cuộc 'trốn nhà' lần này, nhưng một vấn đề nan giải trước mắt đặt ra lúc này của y chính là... Nhan Nhan đang ở đâu a??!!

Thư của y gửi cho Nhan Nhan, hơn một tháng nay Tiểu Bạch quay lại, nhưng thư vẫn còn, tức là Nhan Nhan đã không còn ở Tây An rồi, Dung Phượng Ca phiền toái nhịu mày, khẽ mím môi, như là hạ xong quyết định, bèn ôm vội hành lý, cẩn thận đi ra phía sau nhà, dò đường xuống núi....

Vì sợ Dung Cơ bắt gặp, cho nên Dung Phượng Ca lần này học khôn, cho một loại mê dược không sắc không màu lên bàn cờ, hi vọng cũng đủ thời gian để cho y xuống núi, đã đi hơn một canh giờ, nhưng không thấy tiếng chân đuổi theo của gia gia, Dung Phượng Ca thở phào nhẹ nhõm, một tay mang thật chặt hành lý, tay kia ôm lấy kiếm cẩn thận đi xuống núi, thật sự trông y giờ khắc này thật giống là tiểu trộm ...

Đường xuống núi với y cũng không lắm quen thuộc, trời lại nhá nhem tối, cho nên Dung Phượng Ca xuýt té mấy lần, nhưng cũng không dám la to, chỉ sợ tiếng động mạnh, sẽ khiến cho gia gia nghe thấy, nói không chừng lại trảo y trở về, Dung Phượng Ca lâu bầu, nếu như hấn cũng có võ công tốt như gia gia thì tốt biết mấy a, nhanh chóng dùng khinh công là có thể xuống núi rồi, hơn thế nữa sẽ không sợ người xấu, nhanh chóng gặp Nhan Nhan ^^ càng nghĩ càng cảm thấy võ công thật sự là rất lợi hại, nhưng là hấn biết, cơ thể của hấn không thể luyện võ, đáý mắt một thoáng ám đạm mất mác nhưng rất nhanh biến mất, thay vào đó là nét rạng ngời vui mừng, tràn đầy ý cười

Hì hì..!! xuống núi là có thể nhanh chóng gặp được Nhan Nhan rồi...
^^

Không biết, gần một năm rưỡi nay, Nhan Nhan như thế nào rồi, nhất định sẽ cao thêm, lại càng thêm tuấn mỹ vô song?! Võ công nhất định sẽ rất cao, không biết Nhan Nhan có còn nhớ y không, hay là quên y

mất rồi?!!

Hàng loạt câu hỏi rối rắm, khiến cho Dung Phượng Ca khi thì nhăn mi, khi thì ngây ngô cười, quả thật ngốc hết chỗ nói, nhưng là mỹ nhân vẫn cứ là mỹ nhân, dù là ngây ngô cười, cũng kinh người sức quyến rũ, mê đảo thiên hạ nha ^^

Trong khi Dung Phượng Ca mò mẫm dò dẫm đường xuống núi, thì trong sơn cốc, lão ngoan đồng Dung Cơ cùng Minh Lam vẫn hết sức chăm chú hạ cờ, nào có bộ dáng của kẻ bị trúng mê dược a?!

“ Dung Cơ, người lần này không ngăn cản Phượng Ca sao?!” Minh Lam hạ cờ, có chút nghi hoặc, lên tiếng hỏi. Dung Cơ tủm tủm cười, nhẹ đáp: “ lưu được người nhưng không lưu được tâm, thôi thì để hài tử ấy muốn làm gì thì làm”

“ Người mà cũng có lúc suy nghĩ rộng lượng như vậy sao?!” Minh Lam hết sức nghi ngờ, làm bạn với nhau mấy chục năm, hơi ai hết, ngài hiểu rõ, Lão ngoan đồng này, một khi sự việc không nắm rõ trong lòng bàn tay, tuyệt đối sẽ không làm a, xem ra lần này hẳn cũng đã phô lộ hết cho hài tử kia rồi. Dung Cơ nghe lão bằng hữu của mình hỏi vậy, đầu đầy hắc tuyến, không lẽ hẳn ích kỷ hẹp hòi lắm sao >”< (Dao Dao: lão ngoan đồng à, không lẽ bây giờ người mới biết chuyện đó sao chứ?!)

“ Phượng Ca tâm tính chỉ ngây thơ chứ không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ biết như thế nào kiểm soát hành động của mình, dẫu sao đi chăng nữa ta cũng chẳng thể bảo vệ hài tử đó cả đời được...” thanh âm bất giác có chút thương cảm, nhưng là rất nhanh liếm đi, thay vào đó là vẻ mặt hi ha thường ngày, Minh Lam đăm cười, thật sâu trong đáy mắt chợt lóe bi thương, nhưng ngẩng đầu lên, lại là tiểu dung ôn hòa đăm đăm, hiền lành mừi phần....

Hết chương 20

Chương 21: Linh vân

Dung Phượng Ca đương nhiên là không ngốc, chẳng qua quanh năm xuống thán ở trong sơn cốc, chưa hề tiếp xúc với thế giới bên ngoài cho nên hẳn giống như một tờ giấy trắng, thuần khiết vô cấu. Hơn thế nữa từ nhỏ đến lớn, Dung Cơ vì sợ hắc tò mò mà chạy ra khỏi sơn cốc cho nên luôn nhồi vào trong óc của hắn, nào là ở dưới núi người rất xấu, có thể bắt hắn... này nọ, khiến cho Dung Cơ đối với người ở bên ngoài, đâm ra có chút sợ hãi, nói đúng hơn là ngăn cách. Cho nên có thể nói, bên ngoài đối với Dung Phượng Ca là cả một thế giới tân kỳ, tràn ngập màu sắc, mà hắn lại giống như một đứa trẻ, tràn đầy tò mò, song cũng có chút sợ hãi khi tiếp xúc đến nó, dẫu đã từng ra ngoài một lần với Lạc Khanh Nhan, nhưng là khi đó hai người cũng ở bên ngoài không lâu, hơn thế nữa khi ấy bên cạnh hắn có Lạc Khanh Nhan cho nên hắn rất an tâm nhưng là bây giờ chỉ có hắn một mình, đâm ra Dung Phượng Ca rất là cảnh giác, tinh thần lúc nào cũng tập trung cao độ, không chút thả lỏng

Trên đường, hắn một thân y phục bình thường, có thể nói xiêm y thô sơ, đeo bọc hành lý, còn thanh kiếm thì dùng vải bọc thật kỹ, đeo luôn trên vai, chậm rãi đi trên đường, nhưng cũng hết nhìn đông lại nhìn tây, ánh mắt tràn đầy nghiên cứu cùng tìm tòi nhìn xung quanh....

Chắc nhiều người cũng đang thắc mắc vì sao với cái dung mạo mười phần họa thủy kia mà Dung Phượng Ca vẫn an nhàn đi dạo đường phố mà không ai thèm liếc nhìn một cái?! Dĩ nhiên là có chỗ bí ẩn của nó. Dung Phượng Ca luôn biết dung mạo của mình là tiểu điểm khiến cho nhiều người chú ý, lúc trước cũng vậy, chỉ cần hắn cùng Nhan Nhan ra đường, là sẽ lại có nhiều người nhìn chăm chăm vào

hắn, càng quá đáng hơn là sẽ có vài tên nam nhân đáng ghét đến ‘đùa giỡn’ hắn, cho nên lần này Dung Phượng Ca học khôn, tuyệt đối không để lộ dung mạo của mình, cho nên cách dung nhất chính là dịch dung a ^^, mặc dù tay nghề không cao, nhưng ít ra cũng không đến nỗi quá sơ hở, bây giờ hắn dịch dung mặt của mình thành một thiếu niên bình phàm, dung mạo bình phàm vô cùng, không có chút gì đặc biệt cả, đó chính là vì sao hắn có thể ung dung tự tại mà dạo khắp đường phố nha

‘ Nhan Nhan không ở Tây An, rốt cuộc là có chuyện gì a...’ Dung Phượng Ca vừa đi vừa suy tính, cho nên cũng không thấy để ý đến một người cưỡi ngựa dùng tốc độ chóng mặt lao về phía hắn, mãi cho đến khi tiếng ngựa hí vang, Dung Phượng Ca mới giật mình mở mắt thật to tròn tròn nhìn về phía trước, nhưng là cũng không có cử động gì nhiều, cũng khó thể tránh được, có lẽ là vì giật mình, cũng có lẽ là bị... choáng?!

Người ngồi trên lưng ngựa không ngờ đến trường hợp như vậy, nhanh chóng giật lại dây cương, cũng may khả năng kiểm soát hành động của bản thân rất cao cho nên vó ngựa vừa dừng ngay trước mặt Dung Phượng Ca, chưa đến nỗi gây ra thảm trạng gì!

“ Người không sao chứ?!...”. Linh Vân thờ hốt hốt hỏi người suýt nữa gặp chuyện dưới vó ngựa của nàng. Dung Phượng Ca sau một hồi choáng váng, nhanh chóng thu lại hồn phách, ngẩng đầu nhìn Linh Vân, lắc lắc đầu. Linh Vân thấy thiếu niên trước mặt mình, dung mạo tuy bình thường nhưng đôi mắt thật sự đẹp, tinh thuần như nhất ông thanh tuyền, không khỏi cảm khái, thấy hắn lắc đầu, vẻ mặt ngờ ngợ ngạc ngạc, quả thật... ách! Rất đáng yêu a, Linh Vân nhảy xuống ngựa, cười cười: “ tiểu huynh đệ, ta hơi vội cho nên giục ngựa hơi nhanh, xem nữa là đụng trúng người, thật xin lỗi!”

“ Không có gì, là ta mãi suy nghĩ cho nên không chú ý đến...” Dung

Phượng Ca lắc đầu, gượng cười

“ Đi thôi, chúng ta vào bên kia uống trà đi, sẵn tiện bồi tội cùng người...” Linh Vân nhanh nhẹn lôi tay Dung Phượng Ca vào quán trà gần đó, Dung Phượng Ca giật giật ống tay áo, không tiếng động lui về sau mấy bước, nhỏ giọng nói: “ cô nương, nam nữ thụ thụ bất tương thân...” Linh Vân bĩu môi, không cho là đúng, nhưng cũng không nói, một tay dắt ngựa về phía trước, Dung Phượng Ca khẽ mím môi, đi theo sau

Vào quán trà gần đó, Linh Vân khẽ mỉm cười, lên tiếng: “ tiểu huynh đệ, trông người giống như không phải người ở đây?!” nghe vậy, Dung Phượng Ca không khỏi ngạc nhiên nhìn Linh Vân, Linh Vân chột cười, người này thật giống ngọc tử, vẻ mặt thật sự không biết che dấu cảm xúc a, nhất là đôi mắt kia, thật sự khiến cho người ta dễ dàng hảo cảm, nhưng điều khiến cho Linh Vân chú ý đến, chính là không hiểu sao nàng cảm thấy người này thật sự quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu rồi, à không! Nói đúng hơn là gặp phải ánh mắt này ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi cũng không ra, nàng thuộc dạng người có khả năng nhìn một người hay một thứ gì đó, một lần cũng không sao quên được, còn lần này....?!!!

“ Ta quả thật không phải người ở đây, ta.. tìm người...” Dung Phượng Ca cảm thấy tiểu cô nương này không phải người xấu, cho nên muốn hỏi thăm một chút tin tức, hấn quả thật bây giờ rất phân vân, nên đi nơi khác tìm Nhan Nhan hay là đến Tây An đơi Nhan Nhan quay về?! (Dao Dao: haiz! Tiểu Phượng Ca à, nhìn người không thể nhìn bề ngoài nha +_+)

“ Tìm người, người người tìm là ai?! ở đâu?!” Linh Vân bỗng dưng có chút hứng thú, chột hỏi. Dung Phượng Ca gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng: “ lúc trước người kia ở Tây An, còn bây giờ ta cũng không rõ người kia ở đâu?!” Linh Vân nhìn nhìn Dung Phượng Ca,

thấy người này vẻ mặt rất chi là mong đợi nhìn mình, Linh Vân không khỏi rút trưu khoe miệng, tìm một người mà không biết người đó ở đâu, thiên hạ bao la biết đi đâu mà tìm a, người này không phải là tên gốc đó chứ, nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Linh Vân vẫn hết sức cười thật dịu dàng, lại hỏi: “ ta cũng là người Tây An, vậy người người cần tìm là ai?!” Nếu nàng quen biết, coi như làm một hồi thiện tâm, giúp tiểu huynh đệ này, coi như bồi tội xem chút nữa ‘hại chết’ người này đi

“ Ta muốn tìm Nhan Nhan....” Nghe thấy Linh Vân là người ở Tây An, Dung Phượng Ca mắt sáng lên, vội vàng nói ra tên của Lạc Khanh Nhan. Linh Vân nhú nhú mi nhìn Dung Phượng Ca, lặp lại: “ Nhan Nhan??!”

“ Đúng vậy, đúng vậy, ta muốn tìm Lạc Khanh Nhan... cô nương có biết người này không?!” Dung Phượng Ca lặp lại lần nữa, ánh mắt giống như là cái đèn pin, độ tỏa sáng càng ngày càng nóng cháy khiến cho Linh Vân có chút dờ khóc dờ cười. Khanh Khanh a, người tốt cuộc đã làm chuyện gì thương thiên hại lý để cho người ta không ngài thiên địa bao la tìm người để ‘đòi nợ’ thế này a?!

“ Người muốn tìm người này... có chuyện gì?!” Linh Vân mỉm cười hỏi, Nhan Nhan?! Cách xưng hô này... thật sự quý dị nha, lúc trước nàng gọi như vậy, nữ nhân đáng ghét kia nhìn một cái, ánh mắt khiến cho nàng ‘nổi cả da gà’ mà bây giờ lại có người khác gọi nàng ta như vậy, lại là một tiểu thiếu niên?!

Nghe Linh Vân hỏi vậy, Dung Phượng Ca nhẹ giọng đáp: “ vì ta.. nhớ Nhan Nhan...!!” Thật tội nghiệp cho Linh Vân đang định uống một ngụm trà giải khát nghe Dung Phượng Ca nói vậy, xem chút nữa bị sặc, cố gắng nuốt xuống, vỗ vỗ ngực, mặt mày vì bị sặc nước mà có chút đỏ, nhìn nhìn Dung Phượng Ca, lắp bắp: “ người... người tốt cuộc với Lạc Khanh Nhan có quan hệ gì?!” Không phải đâu, chẳng

phải Khanh Khanh có tình ý với nữ tử trong họa sao, sao bây giờ lại nhảy đầu ra thiếu niên này cơ chứ?! Hay là... người này đơn phương thầm mến???!!

Dung Phượng Ca bỗng dưng có chút cứng ngắc, Hấn và Nhan Nhan... có quan hệ gì?! Gặp nhau, quen biết... hấn chỉ biết đi theo Nhan Nhan, tưởng niệm, nhớ... nhưng lại quên mất... hấn là cái gì của Nhan Nhan đâu?! Linh Vân thấy y thất thần, không khỏi thầm than, này là thật sự là thầm mến a?!

Không hiểu sao có chút khó chịu, ngực có chút hoảng, Dung Phượng Ca lắc lắc đầu, tránh cho mình suy nghĩ lung tung, bèn nói: “cô nương... ta...”

“Người... thích Lạc Khanh Nhan?!...” Linh Vân tiếp tục không tha, nàng cũng khá có hảo cảm với thiếu niên này, nếu quả thật là thế, nàng có nên khuyên người này buông tha, dẫu sao thì Khanh Khanh đã có người trong lòng mà. Dung Phượng Ca chưa từng nghĩ đến sẽ có người hỏi mình điều này, y có chút ngớ người

Thích!?! Hào xa lạ một từ nha...

“Ta... không rõ...” Dung Phượng Ca nhú nhú mày, có chút nghi hoặc, lúc trước gia gia vẫn hấn có hay không thích Nhan Nhan, hấn không nghĩ nhiều nhanh chóng đáp là thích, nhưng bây giờ cô nương này hỏi hấn như vậy, hấn lại có chút mê hoặc. Hấn rõ ràng nhận thức được, cái ‘thích’ mà hấn đối với Nhan Nhan hoàn toàn không giống như cảm giác hấn ‘thích’ gia gia của mình, ‘thích’ nghiêm cứu y dục, ‘thích’ tiểu Bạch?!

Không gặp gia gia, hấn sẽ có chút luyến tiếc, nhưng không gặp Nhan Nhan, hấn sẽ thật sự khó chịu, rất khó chịu

Gia gia thường xuyên bỏ hẳn một mình, đi ra ngoài, hẳn cảm thấy không sao cả, có thể ngồi cả ngày nghiên cứu y dược cũng không sao, nhưng là nghe thấy Nhan Nhan muốn đi, tâm thật sự sẽ rất... nhức nhối... không nói nên lời, cái cảm giác ấy như thế nào?!

Linh Vân thấy hẳn như vậy, đột nhiên cảm thấy bản mình thực sự rất ác a, lương tâm không hiểu sao có chút cắn rứt, bèn nói: “ tiểu huynh đệ a, ta khuyên ngươi nên từ bỏ ý định đó thì hơn, dù gì Lạc Khanh Nhan đã có người trong lòng rồi”. haiz! Dù sao đau một lần còn hơn đau dài lâu, chẳng sợ tàn nhẫn, dẫu sao tiểu huynh đệ này cũng chưa đến nỗi đâm đầu không lối thoát nha, Linh Vân cảm thấy mình làm vậy là rất tốt, vừa tốt cho tiểu huynh đệ này, vừa tốt cho Khanh Khanh ^^

“ Là...ai?!” Dung Phục Ca sắc mặt bỗng dựng tái ngắt, lòng bàn tay siết chặt, có chút khó thở, nhìn Linh Vân, đâm ra có chút mờ mịt?! Nhan Nhan đã có người trong lòng... có người trong lòng....?! Trong đầu của y giờ khắc này cũng chỉ có một câu như vậy, lặp đi lặp lại.....

Đầu óc bỗng dựng có chút không suy nghĩ được gì...?!

Tiếng hít thở có chút nặng nề.....!!?!

Nhan Nhan đã có người trong lòng, cho nên mới.... không thích y, không muốn gặp lại y.... đến ngay cả một phong thư hồi âm cũng không gửi, như vậy... đúng không?!!

Khẽ mím môi, Dung Phục Ca tự phản bác lại nội tâm của chính mình, không thể nào, Nhan Nhan đã hứa sẽ đưa y đi thăm tất cả mỹ cảnh Tây An, chiêu đãi y mỹ thực khắp thiên hạ, Nhan Nhan sao có thể nuốt lời được...., nhưng lại có một thanh âm khác trong đầu y phản bác lại, rằng Nhan Nhan chỉ là đùa cợt y mà thôi, nếu không

sao có thể vô tình như vậy vút bỏ y, hơn cả năm nay không gặp y dù chỉ một lần...?!

Cứ liên tục như vậy, Dung Phượng Ca đầu óc loạn thành một đoàn....

Linh Vân thấy thiếu niên trước mặt mình, sắc mặt khó coi vô cùng, môi cũng vô thức mím chặt, ần ần tơ máu, có chút lo lắng, quơ quơ tay trước mặt y, lo lắng: “ uy!...ngươi không sao chứ?!”

Dung Phượng Ca sực tỉnh, giương mắt nhìn Linh Vân, lên tiếng: “ cô nương, Nhan.. Nhan bây giờ đang ở đâu vậy?!” y rất muốn gặp, hảo muốn gặp, chỉ một chút thôi cũng được. Nhan Nhan có người trong lòng cũng mặc kệ, y nhất định sẽ không để cho người khác cướp lấy Nhan Nhan của y, dù là bất cứ chuyện gì xảy ra, nhất định như thế....!!

Linh Vân thầm than, người này sao cố chấp như vậy a, khế xoa mi tâm, phiền táo nói: “ Khanh Khanh bây giờ đang trên đường từ Tây Dã quay về lại Tây An....”

“ Như vậy..., cô nương có thể mang ta theo cùng được không?!” ánh mắt trong suốt nhìn Linh Vân, có chút gì đó cố chấp, khiến cho Linh Vân cũng khó thốt nên lời chối từ, người này..... thật sự cùng người kia rất giống a, hảo cố chấp..!!

“ Ta...” Linh Vân khó xử, này nếu để cho Khanh Khanh biết, không lột da nàng mới lạ a, nghĩ nghĩ đến ánh mắt sắc bén lãnh khốc của Lạc Khanh Nhan, Linh Vân bỗng chốc rùng mình, sau gáy mắt đầu nổi lạnh sóng lưng, nàng sẽ không bao giờ quên được, cảnh người kia một mình huyết chiến một đống cao thủ, ánh mắt đỏ ngầu thị huyết, tiểu dung tà mị tận xương..., thật đáng sợ a! Linh Vân thực sự thích Lạc Khanh Nhan, sùng bái, kính nể nhưng đồng thời cũng có chút...

ách! Sợ hãi...!!

Dung Phượng Ca thấy vẻ mặt của Linh Vân như vậy, có chút buồn thiu, cúi đầu, không nói, bộ dạng thật giống như tiểu tửc phụ bị người ta khi dễ, Linh Vân vỗ vỗ vai Dung Phượng Ca, cắn răng nói: “ được rồi, ta đưa ngươi đi!” Dung Phượng Ca nghe vậy, có chút hớn hờ, vui mừng nói ‘ạ’, Linh Vân thấy y dù không cười, nhưng đáy mắt tràn đầy vui sướng, cũng không hiểu sao có cảm giác nhè nhẹ vui ý, thôi đi! Dù gì Khanh Khanh cũng không nhẫn tâm ‘xử thảm’ nàng!

“ Đúng rồi, mà ngươi tên gì?!” Linh Vân chợt nhớ chưa biết tên người này, bèn lên tiếng hỏi. Dung Phượng Ca nhẹ giọng đáp: “ Dung Phượng Ca...”

“ Khụ...khụ...!!!” Linh Vân ho mạnh đứng lên, lắp bắp: “ Dung...Dung Phượng..Ca?!” không phải đâu, không trùng hợp như vậy đi, một lần nữa nhìn thật kỹ Dung Phượng Ca, Linh Vân mới chợt nhận ra, đúng rồi! hèn gì nàng thấy ánh mắt của người này thật quen thuộc, thì ra là giống mỹ nhân trong tranh a, còn có.... Linh Vân thầm than, dịch dung nha! Nhìn kỹ mới rõ, xem thuật dịch dung của người này, cũng không tầm thường chút nào, nếu không phải nàng cũng là cao thủ dịch dung, e rằng cũng khó đoán được!!!

“ Cô nương không sao chứ?!” Thấy Linh Vân ho khan liên tục, Dung Phượng Ca hảo tâm rót một chén trà đưa cho Linh Vân, vội hỏi. Linh Vân uống một ngụm trà, lắc lắc đầu, nhìn nhìn Dung Phượng Ca, khiến cho Dung Phượng Ca cũng cảm thấy... rờn rợn...!!

Hết chương 21

Chương 22: Gặp!

‘ Hắc hắc... mỹ nhân, người này là mỹ nhân trong tranh sao?! cái trang nam nhi đi tìm Khanh Khanh?!’ A... thật muốn xem mặt người này quá đi, nhưng là.... Một lần nữa nghĩ đến ánh mắt giết người của Lạc Khanh Nhan, Linh Vân chột rùng mình, thôi đi! Mỹ nhân thì nàng muốn xem nhưng mạng nhỏ quan trọng hơn. Dung Phượng Ca thấy Linh Vân mặt mày hết sức ‘suy tư’ khi thì cười hết sức kỳ cục, khi thì nhăn nhó toát mồ hôi hột.... thật là quái lạ, không lẽ cô nương này có bệnh gì sao, nhưng là nhìn thần sắc cũng hết sức bình thường nha!

“ Cô nương....” Dung Phượng Ca nhỏ giọng gọi, Linh Vân lúc này mới sực tỉnh nhìn Dung Phượng Ca, nhưng nghĩ đến chuyện vừa rồi mình mới nói chuyện Lạc Khanh Nhan đã có ‘tình nhân’ không khỏi ảo não vô cùng, ai da! đúng là họa từ trong miệng mà ra mà, Linh Vân ơi là Linh Vân người lần này chắc chắn là chết chắc rồi >”<

“ Cái kia, Tiểu Phượng Ca à, người....” Có thể đừng nói chuyện lúc này ta nói với người cho Khanh Khanh được hay không?! Linh Vân cẩn thận nói, mắt đẹp rung rung, hết sức là ‘hi vọng’ nhìn Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca khẽ chớp mắt, mím môi, lòng ảm ảm buồn bực nhưng vẫn gượng cười lên tiếng: “ ân!”

“ Hắc hắc, cảm ơn người ^^” Linh Vân cười cười

“ Cô nương, vậy... Nhan Nhan chừng nào trở về?!” Dung Phượng Ca luôn luôn quan tâm đến vấn đề này mà thôi. Linh Vân uống một ngụm trà, cười nhẹ: “ không cần gọi cô nương này nọ, ta là Linh Vân, người cứ gọi ta là Vân cũng được”

“ Còn Khanh Khanh thì cũng nhanh trở về rồi, ta đang trên đường hội ngộ cùng bọn họ đây, nếu như không tính làm, thì có lẽ một đến hai ngày nữa là có thể gặp được”

“ Thật sao?!” Dung Phượng Ca vui mừng hỏi, hẳn cứ nghĩ nhất định lâu lắm mới gặp được Nhan Nhan, bây giờ là có thể gặp được rồi, áp chế cảm giác vui mừng trong lòng, Dung Phượng Ca khẽ mím môi, nhưng ý cười doanh đầy mắt, Linh Vân thầm than, người này, khi vui, khi buồn cũng chỉ trong một câu nói a, cảm xúc dễ dàng để cho người khác thấy như vậy, một mình đi ra ngoài không sợ bị người khác ‘khi dễ’ sao?!

“ Ân!” Linh Vân gật gật đầu, một lần nữa xác nhận. Dung Phượng Ca thấy thế, an tâm trong lòng, tay nắm chặt trong tay thanh bảo kiếm, Xích Ảnh! Nhanh thôi là người có thể thấy chủ nhân của mình nha. Linh Vân yên lặng ngồi nhìn nhìn Dung Phượng Ca, âm thầm quan sát, người này... thật sự là kiêu lười a!

“ Tiểu Phượng Ca, người và Khanh Khanh quen lâu chưa?!” Linh Vân hứng thú gọi chuyện, nhân cơ hội này biết thêm về chuyện của Khanh Khanh cũng không sai a

Dung Phượng Ca khẽ chớp mắt nhìn Linh Vân, đáp: “ được một năm tám tháng rồi” Linh Vân khẽ nhíu mày, cũng không lâu a, nàng và Khanh Khanh quen biết cũng gần một năm rưỡi, như vậy là Khanh Khanh quen người này cũng không lâu, với một kẻ lãnh tình như Khanh Khanh thích một người cũng không phải dễ, nàng cứ tưởng người trong tranh ít ra là thanh mai trúc mã của Khanh Khanh chứ?! Xem ra là mệnh trung chú định a!

“ Linh Vân cô nương là bằng hữu của Nhan Nhan sao?!”

“ Đúng vậy”

“ Nhan Nhan có khỏe không?!”

“ Tốt lắm”

“ Nhan Nhan chắc là rất mệt, đúng không?!”

“ Ách! Sao người nói vậy?!”

“ Nhan Nhan rất cố chấp nha, một khi đã làm thì phải làm tốt nhất, cho nên nhất định sẽ rất vất vả....” Dung Phượng Ca khẽ thì thầm, như là nói với Linh Vân, cũng là tự than với bản thân mình

“ Đúng vậy a!...” Linh Vân thờ dài, nữ nhân kia thật sự rất cố chấp, rất cứng đầu, nhiều lúc cũng khiến cho nàng xót xa, tuyệt tình với bất cứ ai, đồng thời cũng đối với bản thân mình rất tàn khốc, như là tự buộc vào gông xiềng khiến cho bản thân của mình mệt mỏi vậy, có đôi lúc nàng cũng không hiểu được, rốt cuộc nữ tử kia làm gì, muốn gì nữa

Hai người bỗng trầm tư hẳn lên, không khí mang chút gì đó nề nhẹ u buồn, không nói thành tiếng.....

“ Chủ nhân, người kia luôn đi theo chúng ta?!” Lam lên tiếng. Tự sau khi bọn họ xong chuyện ở Tây Dã, quay trở lại Tây An, trên đường nam tử hồng y kia luôn đi theo sau bọn họ, mới đầu y nghĩ, có lẽ chỉ là trùng hợp, nhưng bây giờ lại là một vấn đề khác. Lạc Khanh Nhan cho ngựa đi thong thả lại, nghe Lam hỏi vậy, không nhanh không chậm đáp: “ mặc hẳn, miễn là không gây gì tổn thất cho chúng ta là được”. Lam cung kính nói: “ đúng vậy, chủ nhân!”

“ Lam, từ khi nào người lại cung kính như vậy?!” Lạc Khanh Nhan

cười giễu nhìn y, Lam âm thầm buồn bực, chủ nhân không có chuyện lại lôi y ra làm trò tiêu khiển rồi, thấy Lam không đáp, mặt mày lại nhăn nhó méo mó, Lạc Khanh Nhan lắc đầu thở dài, còn nhớ Lam phong nhã hào hoa, bộ dạng ôn hòa như là gió xuân, ấy vậy mà mới một năm đã bị Linh Vân nha đầu kia trù dập đến mức như thế này a, thật là đáng thương! Nếu Lam mà nghe được ý nghĩ của Lạc Khanh Nhan nhất định sẽ khóc thét lên mất. Thật ra người ra sức ‘trù dập’ bọn họ, chính là chủ nhân thôi, khi rảnh rảnh không có chuyện gì là lấy tứ đại hộ pháp bọn họ ra trêu cợt, hoặc làm người bồi luyện, lúc nào cũng bị chủ nhân đánh cho tả tơi, haiz! Thật sự là hết sức thảm mà

“ Chủ nhân, Hồng nói đã điều tra được manh mối....” Huyền cưỡi ngựa đi bên cạnh, cứng ngắc xen vào. Lạc Khanh Nhan nghe vậy, khẽ nhíu mày, gật gật đầu, chỉ mong tin tức lần này đừng để cho nàng thất vọng mới tốt nha

“ Thanh! Hắn như thế nào rồi?!” Lạc Khanh Nhan hỏi, cũng mấy tháng rồi nàng không gặp tiểu hộ pháp này, không biết lại chạy đi đâu mất rồi không biết. Lam ôn hòa đáp: “ Thanh đang trên đường, không lâu sẽ có tin tức, chủ nhân an tâm!”

“ Ừ! Tên nhóc đó làm việc, ta luôn yên tâm...” Lạc Khanh Nhan khẽ cười, đừng nhìn hắn bề ngoài tròn tròn búp bên mặt, nhưng lại là kẻ làm việc nhanh, lảnh, tuyệt nhất trong tứ đại hộ pháp.

Ba người cưỡi ngựa song song, tốc độ thong thả, vừa đi vừa bàn chuyện, hết sức tự nhiên, cũng quên mất một kẻ lẻo đẹo theo sau bọn họ từ Tây Dã đến bây giờ

Tur Đờ Nhiễm, vẫn một thân hồng y, diễm đến chói mắt, dung mạo cực kỳ yêu nghiệt, nét cười tà mị càng khiến cho y thêm một phần hoặc nhân, thật sự là với loại hình như hắn, nam hay nữ điều khom

lưng quỳ gối a, nói hấn đường đường là ma giáo giáo chủ, người người nghe tên đã sợ mất mật, vậy mà đối mặt với nam tử bạch y kia, Tư Đồ Nhiễm thật sự là thờ dài, thờ dài rồi lại than thở, haizz!! Hấn đã đi theo lưng người kia gần một tháng nay, mà người kia coi hấn như là không khí, một cái liếc mắt cũng không nhìn, thực sự đủ uất ức mà. Không được! nếu để cho bọn huynh đệ trong giáo biết được, hấn nhất định sẽ không còn mặt mũi mất thôi. Hừ hừ! Lạc Khanh Nhan, người chờ tiếp chiêu bốn giáo chủ đi ^^

Nghĩ là làm, cho nên vị hồng y giáo chủ của chúng ta nhanh chóng thực hiện chính sách, đánh nhanh thắng nhanh của mình, bèn giục ngựa tiến về phía trước, đi song song với Lạc Khanh Nhan, y mỉm cười: “ thân ái! Chúng ta lại gặp mặt”. Lam đi bên cạnh, vút cho hấn ánh mắt xem thường, là kẻ nào mặt dày đi theo bọn họ cả tháng nay?! Còn Huyền thì...ách! Mặt mày vẫn cứng ngắc, không có chút biểu hiện gì

“ Thân ái! Người hảo lạnh nhạt nha bất quá ta thích...!” Tư Đồ Nhiễm hì hì cười, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt ăn tươi nuốt sống của Lam cùng cái nhìn sắc bén của Huyền. Người này thật sự không muốn sống nữa mà! Chủ nhân của bọn họ mà cũng dám nhúng chàm sao?! Lạc Khanh Nhan cười nhạt nhìn Tư Đồ Nhiễm, không ra hỉ giận: “ ma giáo giáo chủ, ta không có hứng thú đùa với người!”

“ Không sao! Ta có hứng thú là được....” Tư Đồ Nhiễm khe khẽ cười, yêu diễm câu nhân! Khi nghe Lạc Khanh Nhan gọi hấn ma giáo giáo chủ, hấn một thoáng giật mình, nhưng rất nhanh liễm đi, người biết hấn là giáo chủ, không nhiều lắm, nhưng nam nhân này, lại có thể biết được lai lịch của hấn nhanh như vậy, thật sự không tầm thường a. Thật sự thú vị!

Lạc Khanh Nhan giương mắt nhìn Tư Đồ Nhiễm, lạnh nhạt nói: “ nếu

như người thích lấy tính mạng của mình đùa giỡn như vậy, ta không có ý kiến!”

“ Hắc hắc, thân ái! Người cũng quá nhẫn tâm đi...” Tư Đồ Nhiễm cười cười, hoàn toàn không bị chọc giận trước câu nói của Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan hừ lạnh, vung tay rút kiếm, chỉ trong một khoảnh khắc mũi kiếm đã kề trước cổ của Tư Đồ Nhiễm, Tư Đồ Nhiễm âm thầm kinh hãi, người này nội lực sâu vô cùng a, ra tay nhanh như chớp, là hẳn không có ý định đánh trả, nhưng là cũng không khỏi giật mình trước nội lực của người này, mới có hơn một năm rưỡi không gặp, nội lực lại như vậy cao...?!!

“ Đừng để ta nói lại lần thứ hai?!” Lạc Khanh Nhan lạnh lùng cười, tay thu kiếm, mắt lạnh nhìn Tư Đồ Nhiễm, Tư Đồ Nhiễm bật cười sang sảng, lên tiếng: “ thân..... ách! Lạc Vân trang chủ, tại hạ thật sự không có ác ý, chỉ muốn cùng trang chủ kết giao mà thôi, cũng không cần phải quan trọng như thế đi?!” Lạc Khanh Nhan cười, vẫn đậm phong khinh, không nhanh không chậm đáp: “ Lạc Vân sơn trang chỉ làm chuyện mua bán, không màng thế sự giang hồ...!!”

“ Ta chỉ muốn lấy tên Tư Đồ Nhiễm kết bạn cùng trang chủ mà thôi, không liên quan đến bốn giáo, hay là trang chủ không muốn kết giao cùng người trong ma giáo?!” Tư Đồ Nhiễm nhàn nhạt cười

“ Nếu là chỉ là cá nhân, thì càng không cần...” Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai

“ Ách! Không phải chứ, ta có gì không tốt nha!” Tư Đồ Nhiễm oán giận

“ Không thích chỉ là không thích mà thôi, giáo chủ... không tiễn....” Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt đáp, sau đó giục ngựa phi như bay, Lam cùng Huyền nhanh chóng đuổi theo, Tư Đồ Nhiễm sờ sờ mũi, bĩu

môi: ‘ ta không tin với bản lĩnh của ta không thu phục được ngươi, Lạc Khanh Nhan! Chờ đấy...’ ách! Khoan... sao đi nhanh vậy a, Tư Đồ Nhiễm cũng giục ngựa đuổi theo hướng đám người Lạc Khanh Nhan

“ Ấy! bọn họ đến rồi kìa....” Thấy ba người cưỡi ngựa từ xa tiến lại gần, Linh Vân vẫy vẫy tay Dung Phượng Ca, lên tiếng, Dung Phượng Ca đứng ngay cổng thành, nhìn ba điểm đen từ phía xa, tiến lại càng gần, tâm lại mỗi lúc đánh trống một nhanh, trên tay ôm kiếm, cũng vô thức ghì thật chặt....

Khoảng cách ngày một thu lại dần, từ điểm đen phía xa, cũng hiện rõ hình ảnh, rồi... dáng người quen thuộc, dung nhan quen thuộc, người kia cưỡi ngựa, tư thế hào hùng... tất cả, in lại thật sâu trong mắt của y, không rõ vì sao, cả năm nay tâm hoang vắng trống rỗng, như là có cái gì đó vùi lấp, nhẹ nhẹ thõa mãn, lòng... mãn nhãn vui sướng...

Tiếng ngựa hí vang, Lạc Khanh Nhan, Lam cùng Huyền, nháy xuống ngựa, tay cầm dây cương, tiến lại gần, Linh Vân vẫy vẫy tay, cách đó không xa, chỉ hơn mười bước chân là đến, từ xa thấy Linh Vân, Lạc Khanh Nhan khẽ cười, nha đầu này! mỗi khi nàng cùng Lam, Huyền... bọn họ đi xa, lại có nha đầu này đứng trước cổng thành chào đón, cũng thành... một thói quen!

Thấy một người đứng bên cạnh Linh Vân, dung mạo tầm thường, nhưng là.... Bóng dáng kia... Lạc Khanh Nhan lắc lắc đầu, nàng... suy nghĩ nhiều

“ Ngươi sao vậy, đi thôi...!!” Linh Vân đứng bên cạnh, thấy Dung Phượng Ca đứng đó, ngơ ngác xuất thần, bèn gọi. Dung Phượng Ca cầm kiếm đưa cho Linh Vân, nhanh như chớp, chạy đến Lạc Khanh Nhan, ôm chầm lấy....

Hết chương 22

Chương 23: Gặp lại

Lãnh hương thanh lãnh dịu dàng của lê hoa quen thuộc

Độ ấm cơ thể... quen thuộc...

Và cái cảm giác...ôn noãn kia, vẫn là thứ nàng luôn quyến luyến...

Bỗng chốc, Lạc Khanh Nhan chợt nhận ra, nguyên lai dù có luôn chối bỏ đoạn cảm tình này như thế nào đi chăng nữa, dù là luôn phủ định cảm giác của mình, nhưng từ tận sâu con tim.... Tình cứ như vậy nhẹ dịu lan tỏa, một cách từ tốn, tựa như tình ti, khi nàng còn chưa phát giác, cứ như thế quấn chặt lấy lòng của nàng, tâm của nàng....

Muốn hỏi hấn nhiều lắm...

Người như thế nào rồi?! có khỏe hay không?!

Muốn hỏi hấn, làm sao lại chạy đến nơi này rồi...?!

Ngốc như hấn, một mình đến nơi đây, không biết có bị ai ăn hiếp không nữa?!

Muốn trách hấn, thân thể đã không tốt, sao không lại ở trong sơn cốc dưỡng thương?!

Lời muốn hỏi, muốn nói, ...muốn trách cứ, nhiều lắm... nhưng là lúc này đây, hấn ôm chầm lấy nàng, da thịt gắt gao tương thiếp, cách một lớp quần áo, vẫn cảm nhận được tâm của hấn đập thật mạnh, hơi thở ấm áp quấn quanh người nàng, không hiểu sao, lời muốn nói

ra lại không thốt thành tiếng, tất cả thiên ngôn vạn ngữ giờ khắc này đây, bỗng hóa thành tiếng than nhẹ

“ Dung Phượng Ca....”

Khụ! Được rồi, lại quay về nam chính đáng yêu của chúng ta, dĩ nhiên là thấy được Lạc Khanh Nhan, Dung Phượng Ca y rất là vui mừng, cho nên ngay tức khắc chạy lại ôm chầm lấy Lạc Khanh Nhan, dĩ nhiên hai người điều rất đẹp, ôm nhau nhất định cũng là một bức mỹ họa đồ tuyệt đẹp nhưng là nếu như không tính vấn đề chiều cao a, Lạc Khanh Nhan thân hình thiên gầy, nhưng khá cao, tính ra cũng một thước bảy lăm, nhưng là Dung Phượng Ca, từ nhỏ đã thuộc loại ‘nhỏ con’ dù cố gắng như thế nào cũng chỉ mới hơn một thước bảy, tính ra đứng bên cạnh Lạc Khanh Nhan thấp đi một chút, giờ khắc này ôm chầm lấy, hắc hắc... lại giống như một tiểu nữ nhân ôm lấy tình lang của mình a....

Dung Phượng Ca rất là uất ức, tại sao Nhan Nhan lại cao như vậy chứ, không được! thật là mất mặt nam nhi của y quá đi, nhất định y phải tìm cách cao lên mới được >”<, ngay lập tức Dung Phượng Ca tìm tòi trong đầu óc, có loại dược nào khiến cho chiều cao tăng lên hay không?!

Linh vẫn đứng bên cạnh, cười cười thần bí, vẻ mặt rất chi là ‘gian kế’ khiến cho Lam đứng bên cạnh cũng không thôi rùng mình, còn Huyền thì dĩ nhiên vẫn nhất quán vẻ mặt băng sơn, song cũng không khỏi nghi hoặc, tiểu tử kia rốt cuộc là ai?! như vậy thân mật ôm chủ nhân mà không bị chủ nhân phách một chưởng bay ra?! Cũng đủ kỳ quái...

Còn Tư Đồ Nhiễm vừa phi ngựa đến, đuổi kịp nhóm người Lạc Khanh Nhan, lại thấy tình cảnh này, không khỏi nheo mắt lại, một thoáng trầm tư...

Nói chung, là mỗi người một suy nghĩ khác nhau.....

“ Nhan Nhan luôn thất hứa a!...” Dung Phượng Ca buông ra Lạc Khanh Nhan, ngẩng đầu nhìn nàng lại ủy khuất lên án

“ Ách! Ta có hứa gì với người sao?!” Lạc Khanh Nhan bắt đắc dĩ cười nhìn hắn, nam nhân này cũng không đến nỗi ngốc, biết dịch dung để mà xuống núi a, lão ngoan đồng kia không quản sao?!

“ Nhan Nhan đã hứa sẽ quay về gặp ta, nhưng ta chờ rất lâu rất lâu cũng không thấy Nhan Nhan trở về, viết rất nhiều thư nhưng cũng không nhận được hồi âm?!” Dung Phượng Ca buồn bực lên tiếng

“ Ta... bận nha!” Lạc Khanh Nhan lắc đầu thờ dài, vô thức vươn tay sờ sờ khuôn mặt của hắn, ánh mắt sâu không thấy đáy, Dung Phượng Ca thấy vậy, chợt nhớ ra là mình chưa lấy ra lớp mặt nạ dịch dung, nghĩ nghĩ đến Nhan Nhan dù không thấy mặt của y nhưng vẫn nhận ra y, Dung Phượng Ca chợt mỉm cười, vươn tay lột đi lớp mặt nạ bình thường, hé lộ khuynh thế băng dung....

“ Phượng Ca rất là nhớ Nhan Nhan a...!!” Dung Phượng Ca than nhẹ, đặt cằm của mình trên vai của Lạc Khanh Nhan, vươn tay ôm chặt lấy thắt lưng của nàng, mắt nhìn ba nam nhân đứng đằng sau Lạc Khanh Nhan, âm thầm buồn bực, ba nam nhân này, ai mới là ‘tình địch’ của hắn nha, đáng ghét! Nhan Nhan chính là ‘trêu chọc đào hoa’ mà +_+

Lần này đây, Lạc Khanh Nhan chỉ còn biết thờ dài, vươn tay vỗ vỗ lưng của hắn, như là chấp nhận hành động thân thiết này, nam nhân này luôn nói những lời vô nghĩa a, nhưng là càng chết tiệt hơn nữa, nàng lại cảm thấy ấm lòng khi nghe mấy lời nói đó, đúng là hết thuốc chữa rồi

“ Đúng rồi, Phượng Ca có quà tặng cho Nhan Nhan đó!” Dung Phượng Ca nhớ đến Xích Ảnh bèn buông ra Lạc Khanh Nhan, đến chỗ Linh Vân lấy lại thanh kiếm, rồi nhanh chóng đưa ra cho Lạc Khanh Nhan, mắt đẹp khẽ chớp, hàng lông mi cong vút tuyệt đẹp, vẻ mặt rất chi là mong đợi nhìn Lạc Khanh Nhan. Lạc Khanh Nhan buồn cười nhìn hắn, vươn tay nhận lấy, đằng sau lớp vỏ bọc thô sơ, một thanh kiếm hiện ra, vỏ kiếm rất bình thường, nhưng nhìn kỹ thì lớp hoa văn khắc trên đó thật sự tinh xảo, kiếm tuốt ra khỏi vỏ, hơi lạnh như lan tỏa ra, sắc bén vô cùng...

Đó là một thanh hảo kiếm, dù không biết lai lịch của thanh kiếm này ra sao nhưng nhất định là một thanh tuyệt thế chi kiếm, vì Lạc Khanh Nhan cảm nhận được sát khí trong kiếm, rất... lãnh!

“ Cảm ơn người!” Lạc Khanh Nhan nói: “ ta rất thích....”

“ Nhan Nhan thích là tốt rồi...!!” Dung Phượng Ca gật gật đầu, khẽ cười, nhàn nhạt ấm áp

Không có ai nhận biết được thanh kiếm này, nhưng Tư Đồ Nhiễm thì y biết rất rõ, thanh kiếm từng một thời danh chấn võ lâm Xích Ảnh, cứ tưởng đã bị hủy rồi, không ngờ lại xuất hiện trên tay của nữ tử này, Tư Đồ Nhiễm đánh giá Dung Phượng Ca, này chính là nữ tử cùng Lạc Khanh Nhan đi kỹ viên thôi, hai người bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì?! (Dao Dao: haiz! Tư Đồ huynh cũng nhầm Tiểu Phượng Ca của ta là nữ nhân a =”=)

“ Khụ! Khanh Khanh, chúng ta về thôi..!!” Linh Vân xen vào giữa hai người, hai người này thật là đứng trước cổng thành ‘ân ân ái ái’ như vậy, thật khiến cho người ta chú ý mà. Nhưng là Dung Phượng Ca này quả thật là đẹp quá đi, này ngũ quan đẹp như họa, này mi mục thanh tú, khi cười lên giống như hoa khai, một khoảnh khắc nàng

như là cảm thấy pháo hoa nổ rộ vậy a.... Khanh Khanh thật là có phước mà ^^

“ Ân! Đi thôi...”. Lạc Khanh Nhan gật đầu, dẫn đầu đi trước, Dung Phượng Ca nhân cơ hội, nắm chặt lấy tay của Lạc Khanh Nhan bước đi theo, đám người còn lại dĩ nhiên cũng theo sau rồi. Với việc Dung Phượng Ca ‘thừa nước đục thả câu’ nắm lấy tay của Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan chỉ có thể cười trừ, ai bảo hấn chính là rất đáng yêu a, nàng cũng không thể ‘phủ phàng’ không cho hấn nắm tay đi, dù sao cảm giác cũng không tệ lắm

Thấy Lạc Khanh Nhan không phản đối khi bị mình nắm tay, Dung Phượng Ca vụng trộm câu lên khóe miệng, thật tốt a! có thể gặp được Nhan Nhan, có thể cùng nắm tay nhau đi như thế này... thật sự tốt nha, nếu như con đường này.... vĩnh viễn không có cuối thì tốt rồi

Trong khi hai nhân vật chính của chúng ta gặp lại thì tại sơn cốc, hai lão đối thủ lâu năm cũng đang bàn bạc vấn đề của riêng mình

“ Chuyện này không thể được...” Hàn Vô cau mày phản đối nhìn Dung Cơ, lại nói: “ chuyện này quá mạo hiểm, ngươi điên sao?!”

“ Hàn Vô, chuyện này ta rất chắc chắn, ngươi không tin tưởng chính đồ đệ của mình sao?!” Dung Cơ ôn hòa cười, vuốt nhẹ chòm râu trắng muốt của mình. Hàn Vô nghe vậy, lắc đầu thờ dài: “ không phải là không tin, mà là sợ, ngươi không biết... nha đầu đó, bản thân chính là rất tuyệt tình, dù là đối với bản thân mình cũng rất tàn khốc!”

“ Người càng tuyệt tình, một khi động tình không chỉ là cả đời nhất thế, mà là đời đời kiếp kiếp..., Hàn Vô! Ngươi cũng hiểu điều này mà, đúng không?!” càng lãnh tình, càng lãnh khốc, một khi tâm động, tình động, có thể vì nó mà vạn kiếp bất phục, không hối cũng không oán

“ Ngươi, chắc chắc nha đầu kia động tâm với tiểu tôn tử của ngươi?!” Hàn Vô nghi hoặc

“ Không thử thì làm sao mà biết?!” Dung Cơ bí hiểm cười

“ Dung cơ, ngươi nên biết rõ, một khi nha đầu kia chọn lựa không phải là điều chúng ta muốn, thì tính mạng của Phượng Ca sẽ không còn, ngươi vì có gì lại mạo hiểm đến như vậy, chúng ta còn nhiều thời gian mà....” Hàn Vô nhẹ giọng khuyên bảo

“ Chúng ta... không còn nhiều thời gian nữa....” Dung Cơ khẽ nhắm mắt, thanh âm bất giác nã nê không thể tả: “ ta vốn cứ tưởng, thời gian hãy còn dài lắm, nhưng là nhanh như vậy, thấm thoát thoi đưa, cũng đã hơn mười chín năm rồi còn gì, ta thật sự sợ... sợ điều đó xảy ra, ngươi biết không, dạo gần đây Phượng Ca trí nhớ tốt lắm, không còn dễ dàng quên như trước đây...?!”

“ Điều này,.. sao có thể, chẳng phải chúng ta đã....” Hàn Vô giật mình, nói đến đây bỗng dừng im bặt, mi gian nhàn nhạt ưu sầu

“ Ván cá cược lần này, hãy để cho số mệnh quyết định đi, nếu như thất bại ta sẽ lấy tử tã tội cùng nữ nhi của ta vậy.....” Dung Cơ ảm đạm cười

“ Ta hiểu....” Hàn Vô gật gật đầu: “ đành vậy thôi, hi vọng nha đầu kia sẽ không làm cho chúng ta thất vọng!”

Tây An

Lạc Vân sơn trang

Nói đến Lạc Vân sơn trang thì ngay đến cả trẻ nít ba tuổi ở Tây An

cũng biết đến, có lẽ nhiều người nghĩ đến tòa sơn trang này xuất hiện từ lâu đời, nhưng thật ra trước đây nó chỉ là một tòa nhà cổ xưa, ít ai dám lại gần, vì địa thế nơi đây khá hoang vắng, hơn thế nữa kiến trúc nhà cửa thật sự cổ, rất cổ... khiến cho người ta rợn tóc gáy khi bước vào, ấy vậy mà gần hai năm trước nghe nói có người muốn mua tòa nhà này, rồi vài tháng sau, tòa nhà này được sửa sang lại, nghe nói rất đẹp, kiến trúc độc đáo, tiết kiệm không gian, vừa bước vào đã gây cho người ta cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, đó là sự kết hợp kiến trúc hiện đại và cổ đại xen lẫn vào, kiến tạo nên một toàn Lạc Vân sơn trang độc nhất vô nhị...

Như là một kỳ tích, những năm gần đây, sản nghiệp của Lạc Vân sơn trang, nhiều không kể xiết, trong Tây An, cứ năm tửu lâu thì trong đó ba cái đã là của Lạc Vân sơn trang...ngoài ra, kỹ viện, sòng bạc, khách điểm, tư lỵ... Lạc Vân sơn trang đều có tham gia, và người dân Tây An quả thật cũng rất ưu ái cho những sản nghiệp của Lạc Vân....

Vì sao a?! dĩ nhiên là dù bất cứ nơi đâu, đồ tốt, đồ rẻ luôn được người dân ưa chuộng rồi, nói đến tửu lâu của Lạc Vân sơn trang, chưa tính đến kiến trúc tửu lâu độc đáo, thanh nhã, nội đồ ăn không cũng thật đa dạng và phong phú, nhiều món ăn kỳ lạ, hợp khẩu vị người dân, hay những món điểm tâm ngọt khiến cho nữ nhân cùng trẻ con ưu ái... ấy là còn chưa kể, rượu của tửu lâu đặc biệt nổi tiếng, một bình 'quỳnh tửu' cũng khiến cho tửu si lưu luyến tửu lâu không rời!..

Rồi đồ pháp trong sòng bạc của Lạc Vân khiến cho không biết bao nhiêu ghé mắt, cách chơi, cách đổ... kỳ lạ mà chưa có ai thử qua, tò mò rồi khiến cho người ta đâm đầu vào thôi ^^, còn về tư lỵ của Lạc Vân, có thể nói là nổi tiếng nhất Tây An, vượt qua tam đại tư lỵ nổi tiếng lâu đời của Tây An, nhanh chóng dẫn đầu, bởi lẽ chất lượng tuyệt hảo, xúc cảm mềm mại của tư lỵ Lạc Vân ít có loại tư lỵ nào

bì kịp, hơn thế nữa ánh sáng mắt mắt, nhiều loại, chưa kể trên đó còn có những tú phẩm tinh xảo, khiến cho nữ tử Tây An đặc biệt yêu thích, khó buông tay.... Nói chung, Lạc Vân sơn trang, đối với người dân Tây An, như là một phần không thể thiếu trong đời sống a....

Với thành tựu phát triển một cách nhanh chóng như vậy, Linh Vân cũng không khỏi cảm thán, thượng thiên quả thật rất là chiếu cố sinh ý của Lạc Vân sơn trang nha, nhưng là càng về lâu, Linh Vân lại càng cảm thấy, thay vì nói có thiên thời thì đúng hơn, là có sự sắp đặt cùng tính toán một cách cẩn thận của Lạc Khanh Nhan thì đúng hơn. Dù Lạc Vân sơn trang có làm mưa làm gió tại Tây An nhiều như thế nào đi chăng nữa, dù cho sinh ý của Lạc Vân trải dài khắp nước, nhưng cũng ít ai biết được quy mô thực sự của Lạc Vân sơn trang.

Tây An, cách đế đô rất xa, nơi đây, thiên cao, hoàng đế xa, có thể thoả mái tung hoành, nhưng nhất thiết không được để cho người khác chú ý đến, việc nắm lấy kinh tế của đất nước, không một vị đế vương nào cho phép như thế, cho nên những sinh ý ngoài địa phận Tây An, Lạc Vân sơn trang sẽ lấy nhiều danh nghĩa, để cho người khác không biết được tất cả lại là cùng một người nắm giữ. Cho nên ít khi nào Lạc Vân sơn trang đắc tội với các quan lại hay nhân vật có thể lực khác. Với tính toán thấu đáo như vậy của Lạc Khanh Nhan, Linh Vân không khỏi âm thầm buồn bực, cứ nghĩ nàng đã suy nghĩ mọi việc kín kẽ mọi góc cạnh hết rồi, ấy vậy mà so với Khanh Khanh giống như một đứa nhóc không biết gì vậy. Với tâm trạng oán giận này của Linh Vân, Lạc Khanh Nhan chỉ khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “ là vì... ta đã trải qua....”

Linh Vân lại càng không rõ, tính ra về tuổi tác, Lạc Khanh Nhan cũng chỉ bằng nàng, nhưng không rõ vì sao, Linh Vân luôn cảm thấy, Lạc Khanh Nhan dường như rất ‘lão’, không phải là bề ngoài, mà là nội tâm, là ánh mắt... rất thâm trầm, như là qua bao năm tháng, lắng đọng lại vậy....

Hết chương 23

Chương 24: Lời nguyện

“ Sao vậy, nhìn chưa đủ sao?!” Lạc Khanh Nhan có chút buồn cười nhìn Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca nghe vậy, lắc đầu, mắt đẹp híp lại, chăm chú nhìn Lạc Khanh Nhan một cách ‘xuất thần’. Lạc Khanh Nhan vươn tay sờ sờ mái tóc đen mượt của y, nhẹ giọng hỏi: “ có cái gì đáng nhìn chứ!” mặt của nàng có gì lạ lắm sao, từ lúc sáng đến giờ cứ ngồi chăm chú nhìn, thật là ngốc quá!

“ Đã lâu Phượng Ca chưa nhìn thật kỹ Nhan Nhan a?” Dung Phượng Ca mỉm cười, vươn tay chạm nhẹ vào khuôn mặt của Lạc Khanh Nhan, xúc cảm lạnh lẽo từ làn da truyền lại, thật dịu dàng khiến cho y luyến tiếc dời đi

Thật là nhớ a!

Người này, quả nhiên lại càng ‘tuấn’ hơn trước, tại sao Nhan Nhan là nữ tử, lại tuấn tú đến như vậy chứ, chẳng bù cho y, nghĩ đến dung mạo họa thủy của mình, Dung Phượng Ca có chút thờ dãi, nhưng là nghĩ đến việc Nhan Nhan thích khuôn mặt này, Dung Phượng Ca mới cảm thấy có chút cân bằng

“ Ngốc!” Lạc Khanh Nhan đăm cười, hất nhẹ tay của y ra, dường như có chút gì đó là... né tránh!

Dung Phượng Ca nhìn bàn tay của mình, một thoáng mất mát, nhưng rất nhanh nghĩ đến việc gì đó, y bèn lấy trong đồng hành lý của mình mấy chai lọ ra, sắp hết lên bàn, vẻ mặt rất chi là ‘mong đợi’ nhìn Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan giương mắt nhìn y, như có như không hỏi: “ những thứ này là cho ta sao?!”

Dung Phượng Ca gật gật đầu: “ mấy cái này là giải dược bách độc, do chính tay Phượng Ca bào chế đó, Nhan Nhan nhất định phải đem theo bên mình phòng thân nha!” Nghe gia gia nói, giang hồ hiểm ác, người tốt thì ít mà người xấu lại rất nhiều, thủ đoạn vô số cho nên nhất định phải luôn luôn đề phòng rồi. Lạc Khanh Nhan khẽ thở dài, nhìn đống chai lọ đó hồi lâu, mới nhẹ nhàng lên tiếng, thanh âm bất giác mang chút gì đó đìu hiu, lại thêm chút gì đó... xót xa: “ người... vì có gì lại tốt với ta như vậy?!”

Rõ ràng là... quen biết sơ giao nha, nhưng hà có gì hết lần này đến lần khác điều là vì nàng?!

Toàn tâm toàn ý....

Dung Phượng Ca... người tốt cuộc muốn cái gì ở ta đâu?!

Lạc Khanh Nhan luôn luôn hiểu, cho và nhận, điều đi đôi với nhau, không ai tự dưng cho ai không cái gì, càng không ai vô điều kiện đối tốt với người khác, làm bất cứ cái gì cũng có đại giới không phải sao?! nhưng là hết lần này đến lần khác, nam tử này lại luôn phá bỏ nhưng suy nghĩ tưởng chừng như là chân lí trong cuộc sống của nàng...

Lần đầu tiên, vì một đoá thất sắc thiên niên liên, y liều cả mạng sống

Lần này, tặng kiếm, tặng dược.... tất cả, mỗi hành động cử chỉ tất cả điều là vì nàng, chỉ là vì nàng, một cách đơn thuần như vậy thôi...!!

Hàng ngàn câu hỏi vì sao ấy, lặp đi lặp lại trong đầu của Lạc Khanh Nhan, nhưng là đáp lại câu hỏi tưởng chừng đơn giản nhưng cũng thật phức tạp ấy, Dung Phượng Ca chỉ nhẹ nhàng cười, tiểu dung ôn nhu như nước, xinh đẹp tuyệt trần, y nói: “ là vì Phượng Ca thích

Nhan Nhan thôi!”

Thích!

Cho nên mới tìm mọi cách lấy lòng, tìm mọi cách khiến cho đối phương vui vẻ

Chỉ là.. đơn giản vậy thôi!

Lạc Khanh nhan chợt cười, đôi con ngươi trực tiếp nhìn thẳng vào mắt của Dung Phượng Ca, thanh âm lạnh nhạt: “ thích?!”

Lần đầu tiên Dung Phượng Ca bị Lạc Khanh Nhan nhìn trực tiếp như vậy, mắt của Lạc Khanh nhan thực sự đẹp, đôi hoa đào mắt bình thường doanh doanh ý cười nhạt nhẽo nhưng giờ khắc này đây lại một mảnh sâu lắng, trầm không thấy đáy cứ như vậy nhìn chăm chăm vào đôi con ngươi của Dung Phượng Ca, như là một mê hoặc, Dung Phượng Ca y như cảm thấy mình bị lạc trong đôi mắt ấy của Lạc Khanh Nhan, khẽ gật đầu

Thích! À không... phải nói là rất... rất thích mới đúng

Thích đến mức.... khó chịu chết đi được

Thích đến mức.... ngực đau phát hoảng

Thích đến mức.... tâm cũng bén nhọn đau đớn...

Chỉ là y rất ngốc, rất đơn thuần, cho nên không biết diễn đạt nó như thế nào mà thôi!

“ Tại sao lại thích ta đâu?!” Lạc Khanh Nhan lại vấn

Vẫn là câu hỏi này nha, lúc trước gia gia cũng từng hỏi qua, Dung Phượng Ca nghiêng đầu khó hiểu, tại sao Nhan Nhan cùng gia gia lại giống nhau như vậy, luôn cùng hỏi một vấn đề?! Nhưng là Nhan Nhan hỏi cho nên y nhất định phải trả lời, Dung Phượng Ca nghĩ nghĩ một lát, mới mở miệng đáp: “ Nhan Nhan đối với Phượng Ca rất tốt, sẽ không ức hiếp Phượng Ca, sẽ bên cạnh bảo vệ Phượng Ca....”

Nghe hẳn đáp vậy, Lạc Khanh Nhan cười giễu: “ vậy, nếu như có người khác xuất hiện, cũng đối tốt với người như vậy, người sẽ thích người đó sao?!” tên gốc này, quả thật để cho hẳn nói mấy vấn đề ái tình, thì khi ấy mặt trời mọc ở đằng Tây đi là vừa

Dung Phượng Ca lắc lắc đầu, dứt khoát nói: “ không đâu...” y vươn đầu ngón tay, bắt đầu lẩm nhẩm: “ Phượng Ca sẽ cảm thấy thật sự an tâm khi ở bên cạnh Nhan Nhan, thích nhìn Nhan Nhan, nghe Nhan Nhan nói chuyện, nhìn Nhan Nhan cười, sinh khí cũng được, tức giận cũng thế... chỉ cần là Nhan Nhan, Phượng Ca điều cảm thấy thật sự rất thích... không ai có thể thay thế được”

“ Như vậy... lí do như thế, đã đủ chưa?!” Dung Phượng Ca ngượng ngùng mỉm cười. Đáy mắt tràn đầy áp áp nhìn Lạc Khanh Nhan, hốt nhiên khuôn mặt của Lạc Khanh Nhan tiến lại ngày càng gần y, khiến cho Dung Phượng Ca một thoáng giật mình, đến khi định thần lại, thì cảm của Lạc Khanh Nhan đã đặt lên vai của mình, hai tay của nàng ấy của vươn tấy ôm lấy thắt lưng của y, lần đầu tiên Nhan Nhan chủ động ‘gần sát’ y như vậy, Dung Phượng Ca cảm thấy thụ sủng nhược kinh, vươn hai tay ôm lấy bờ vai của Lạc Khanh Nhan, nhẹ giọng nỉ non: “ Nhan Nhan?!”

“ Đừng nói gì cả, cứ ngồi yên như vậy... một lát, là tốt rồi..!!” Lạc Khanh Nhan thanh âm trầm thấp, có chút gì đó áp lực khàn khàn

Chỉ một lát thôi, một lát thôi.....

Ta muốn cảm nhận hơi thở của người, chỉ trong một chốc lát mà thôi....

Dung Phượng Ca...

Dung Phượng Ca.....

Ta có thể... thích người được không?!

Ta có thể... yêu người được không?!...

Sẽ thật sự không tổn thương người chứ?!

Sẽ.... không khiến người gặp bất cứ bất trắc gì đúng không?!....

Có thể... không?!!

Lạc Khanh Nhan không thể biết được số lần mà nàng muốn hỏi bản thân mình, hay là hỏi người khác?! Hay là vấn thượng thiên, vấn số mệnh?! Chỉ là trong suốt buổi sáng hôm đó, chỉ duy nhất một câu hỏi đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu nàng, như là một điệp khúc... mà nàng lại vĩnh viễn không có câu trả lời....

Có lẽ sẽ có rất nhiều người thắc mắc vì sao, vì có gì nữ tử lãnh huyết vô tình này lại để tâm đến nhiều chuyện vớ vẩn đến như thế, hoàn toàn không giống phong cách quyết đoán tuyệt tình của nàng, nhưng là.... Có để ý mới để tâm nhiều đến như vậy, lòng có người mới khiến cho bản thân lo được lo mất... mới hãi hùng, mới sợ hãi, mới do dự....trong khoảnh khắc, những hình ảnh trong ký ức chợt hiện về, như mảnh dao cắt xé tâm nàng, như là mảnh gương ký ức lâu năm bị người đấm một phát thật mạnh, vỡ ra thành nhiều mảnh,

nát vụn...

Lạc Khanh Nhan, đồ quái vật này, ngươi chắc chắn sẽ không chết tử tế được

Lạc Khanh Nhan, ta nguyện rửa ngươi một đời cô độc

Lạc Khanh Nhan, vì ngươi mà hấn mới chết, cho nên ngươi nhất định không được hạnh phúc, ta dùng huyết của ta nguyện rửa ngươi, khiến cho người người yêu, nhất định chết không được tử tế....

Ánh mắt mở toang, lạnh như băng nhìn về phía trước, đôi bàn tay đang ôm chặt lấy thắt lưng của người kia, dần dần nói lỏng, màng mi dài cong vút khẽ rũ xuống, đầu ngón tay, một thoáng run rẩy, buông ra, rồi lại nắm thật chặt thắt lưng của y, cứ như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần...

Không thể yêu....!!

Không dám yêu...!!

Càng... không có tư cách đi yêu...!!

Đế đô

Hoàng cung

Vẫn xa hoa và lộng lẫy như ngày nào, nơi ở của đế vương, nam nhân tôn quý nhất thiên hạ, há có thể tầm thường?!

Ngự thư phòng

Nam nhân tuấn mỹ hơn người, một thân long bào uy nghiêm, tràn

đầy khí phách quân lâm thiên hạ, mỗi giờ tay nhắc chân đều tẩn hiển phong phạm hoàng gia, y an tường ngồi đó, chỉ đơn giản không một tiếng động, nhưng vô hình chung gây cho người ta cảm giác áp lực, không nói nên lời. Cầm trên tay bức mật thư, hàng chân mày khế chau, đôi con ngươi một thoáng trầm tư....

“Hoàng huynh, không biết gọi đệ đến đây có chuyện gì vậy?!” một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên, nam nhân vừa đến, một thân trường bào, mạnh mẽ uy vũ, một đôi ưng mâu tràn đầy khí phách, y đứng đó, thái độ không kiêu ngạo, không siểm nịnh, vân đạm phong khinh, chỉ đơn giản là đứng đó, nhưng lại khiến cho người ta khó có thể bỏ qua

Hai người này, ngũ quan có đến năm phần tương tự, người lạnh lùng độc đoán, người trầm tư nhưng đáy mắt không giấu nổi kiêu ngạo hơn người, hai người này chẳng phải là hai nhân vật ‘mất tích’ đã lâu của chúng ta, để vương Hàn Thanh Âu Dương Liên cùng chiến thần tam vương gia Âu Dương Triệt sao?!

“Tam đệ, đến rồi sao, ngồi đi!” Âu Dương Liên ngẩng đầu, giương mắt nhìn Âu Dương Triệt, khe khẽ mỉm cười. Âu Dương Triệt gật gật đầu, ngồi xuống, gã thái giám đứng bên cạnh, nhanh chóng dâng cho y một cốc trà, sau đó lui xuống, để lại không gian yên tĩnh cho hai người

“Tam đệ, dạo này sao rồi, nghe nói đệ muội có tin vui?!” Âu Dương Liên không nhanh không chậm nói

“Ân...” Âu Dương Triệt lạnh nhạt đáp, hoàn toàn không có vẻ mặt vui mừng của kẻ chuẩn bị làm phụ thân, Âu Dương Liên thấy vậy, khe khẽ thở dài. Dẫu y biết, tam đệ của y xưa này lãnh tình nhưng cũng không đến nỗi vô tình như thế này đi, dẫu sao cũng là hài tử của mình mà, Âu Dương Liên ôn hoà nói: “Uyển Nhi, muội ấy chắc chắn

rất vui mừng, thôi vậy đi, chỉ cần Uyển Nhi sinh cho đệ một thế tử, thì ta sắc phong muội ấy là vương phi, thế nào?!” Dù sao cái ghế tam vương phi này cũng trống khá lâu rồi

“ Không cần...” Âu Dương Triệt nhíu nhíu mày

“ Tại sao?!” Âu Dương Liên khó hiểu, lúc trước chả phải mong muốn của đệ ấy là để cho Uyển Nhi là vương phi hay sao, còn vì chuyện này mà chống đối y cả tháng trời, người này thật là càng ngày càng khó hiểu mà

“ Hoàng huynh, gọi đệ đến đây không phải là nói mấy chuyện này đi?” Âu Dương Triệt có chút không kiên nhẫn, nói sang chuyện khác. Tại sao?! có trời mới biết, y cũng không rõ, chỉ là từ sau khi nữ nhân kia đi, y cũng chả còn hứng thú với chuyện gì, cứ nghĩ sẽ nhanh chóng quên, lại càng in hắc thêm đậm, thêm sâu, y cũng không rõ.... Lạc Vân Linh... À không, Lạc Khanh Nhan mới đúng, y thực sự hối hận năm đó buông tha nàng ấy, cứ như vậy quyết tuyệt đem nàng ấy về, có chẳng bây giờ y sẽ hiểu được tâm trạng của mình?!

“ Không phải, chẳng qua là Ảnh vệ mới đưa đến một tin tức khá là kỳ quặc cho nên mời đệ đến tham khảo thôi” Âu Dương Liên cười trừ

“ Ân?!” Âu Dương Triệt thiêu mi nhìn về phía y

“ Đệ có biết Lạc Vân sơn trang?!” Âu Dương Liên đưa bức mật thư cho Âu Dương Triệt, Âu Dương Triệt vươn tay, nhận lấy, đọc lướt qua, khẽ cau mày, trầm tư

“ Mới có hơn một năm đã làm mưa làm gió tại Tây An, có thể nói là bá chủ một phương, nhưng điều kỳ lạ ở đây là, sinh ý của nó chỉ giới hạn trong vòng Tây An không có bất cứ nơi đâu, điều này há chẳng phải là rất không tầm thường sao?!” Âu Dương Liên không nhanh

không chậm lên tiếng.

Hàn Thanh vương triều có tam đại thủ phủ, một là Trần thế gia, thủ phủ phương bắc, một là Hoa gia – thủ phủ phương nam, còn thế lực kia là của Phương gia, trong đó Hoa gia cùng Phương gia có quan hệ mật thiết với triều đình, cho nên sự cân bằng này, y luôn luôn giữ vững, lần này đột ngột xuất hiện một Lạc Vân sơn trang, khiến cho y cảm thấy thế cân bằng này có nguy cơ bị phá bỏ, thật sự nguy hiểm, nền kinh tế của một nước sao lại có thể để cho người khác nắm lấy?!

“ Huynh đã cho Ảnh vệ thăm dò kỹ?!” Âu Dương Triệt hỏi

“ Đúng vậy, điều tra cả tháng nay, nhưng không thăm dò được tin tức nào mới cả, ngay cả chủ nhân của Lạc Vân sơn trang, cũng khó thấy mặt...” Âu Dương Liên than nhẹ: “ còn nữa, giang hồ trống rỗng xuất hiện một Mị ảnh các, nhanh chóng đả bại các tổ chức tình báo khác, đứng đầu về việc nắm giữ thông tin thiên hạ, một điều ở đây, là nó cùng Lạc Vân sơn trang, dường như là cùng một lúc xuất hiện, trầm nghi ngờ, hai tổ chức này dường như là cùng một người đứng đầu....”

“ Vậy, hôm nay huynh gọi đệ đến đây là muốn đệ đến đó điều tra về hai tổ chức này sao?!” Âu Dương Triệt nhanh chóng đi vào vấn đề chính

“ Cũng không phải, bây giờ cái gì cũng chỉ là suy đoán phiến diện từ một phía của trẫm mà thôi, không cần bút dây động rừng, hôm nay gọi đệ đến đây là có tin tức quan trọng hơn...”

Hết chương 24

Chương 25: Đáng sợ!

Viêm đế băng hà!

“Viêm đế băng hà?! Chẳng phải người này sức khỏe vẫn rất tốt sao?!” Lạc Khanh Nhan khẽ nhíu mi, lão hoàng đế đó tính ra cũng là một lão hồ ly, chết bất đắc kỳ tử như vậy, xem ra âm mưu này quả thực được tính toán chu đáo a

“Nghe Liễu thái y nói, Viêm đế trúng kỳ độc đã lâu năm nhưng chưa ai phác giác, hôm trước bệnh đột nhiên kính phác, mệnh vong...”
Lam lên tiếng

“Xem ra bên thái y viện có kẻ phản bội, đế vương trúng độc mà lâu như vậy không rõ, trừ phi bọn thái y ấy điều là lũ vô dụng...” Hồng yêu mỉ cười, nữ nhân này cũng hơn mai mười tuổi, xinh đẹp mười phần, một thân đỏ y như diễm, đôi phượng mắt liễm diễm quang hoa, mỗi nhãn mi mày cười điều để lộ phong tình vô hạn. Người này chính là một trong tứ đại hộ pháp, cũng là nữ hộ pháp duy nhất của Lạc Khanh Nhan

“Nghe nói có một loại mạn tính độc dược, vô sắc vô vị khiến cho người ta trúng độc lâu năm nhưng không có chút biểu hiện nào, thầy thuốc cũng khó nhìn ra....” Huyền xen vào, cũng chưa chắc là bên thái y có nội gian, dẫu sao Viêm đế cũng không phải là hạng tầm thường, há có thể bị đám người thái y xoay vần

“Trừ phi kẻ hạ độc là người mà Viêm đế tin tưởng nhất....” tròn tròn búp bê mặt, thanh y thiếu niên, lên tiếng, người này là Thanh

“Viêm đế hậu cung vô số, nhưng duy độc sủng ái lâu năm vị Nhu quý phi..?!” Lạc Khanh Nhan nhếch môi lạnh nhạt cười

“Nhu quý phi cùng Viêm đế phu thê tình thâm, sao lại...” Hồng nghi hoặc, dẫu sao thì nữ nhân tâm nhuuyến, đối với một vị đế vương sủng ái bản thân hơn mười mấy năm, sao lại có thể dễ dàng ra tay được, trừ phi...

“Nữ nhân một khi tâm ngoan lên là một điều đáng sợ...” Lam cười khẽ

“Hiện giờ thế cục của Viêm quốc như thế nào?!” Lạc Khanh Nhan uống một ngụm trà, vẻ mặt lạnh nhạt vô ba

“Bên ngoài thì bình ổn nhưng nội bộ rất loạn, hiện giờ tạm thời chia làm hai phe chính, một bên là thái tử còn bên kia là tứ hoàng tử, vị thái tử Viêm quốc này nghe nói làm người thủ đoạn âm hiểm, vì mục đích không từ bất cứ thủ đoạn nào còn tứ hoàng tử xưa nay nhã nhặn, xử thế ôn hòa cho nên cũng rất được lòng dân chúng....” Hồng thuật lại

“Người đã từng gặp bọn họ..?!” Lạc Khanh Nhan giương mi nhìn Hồng, Hồng hắc hắc cười, khẽ phao cho Lạc Khanh Nhan một cái mị nhãn: “Gia, người đừng quên ta là tú bà, dù không tiếp xúc nhưng ít nhiều cũng nghe không ít tin tức về bọn họ” Lạc Khanh Nhan rút trừu khốe miệng, nàng không rõ, ngay đến cả Linh Vân còn sợ nàng ba phần, nhưng vị nữ hộ pháp này lúc nào cũng có thể ‘đùa giỡn’ nàng được

“Tứ hoàng tử quả thật ôn hòa xử thế nhưng cũng chưa chắc là hạng tầm thường..” Huyền cứng ngắc xen vào, người này y đã từng tiếp xúc một lần, dù chỉ là tình cờ nhưng để lại trong y ấn tượng không sai

“ Với loại người ‘tiểu lý tàng đao’ còn đáng sợ hơn nhiều với kẻ ‘tâm ngoan thủ lạt’ a...” Lạc Khanh Nhan nhạt nhẽo cười

“ Chủ nhân, ngài nghĩ, chúng ta nên cùng ai hợp tác nha...” Thanh hì hì cười

“ Thanh, đừng quên, chúng ta chỉ là thương nhân, không tham gia chuyện triều đình...” Lạc Khanh Nhan nói

“ Nhưng là chủ nhân, sản nghiệp của chúng ta ở Viêm quốc không ít, nếu quốc gia đó lục đục quá đà thì sẽ gây tổn thất không nhỏ đâu a..” Thanh vô tội nháy mắt

“ Người không nghe câu, càng loạn càng có khả năng kiếm lời sao, nên hảo hảo lợi dụng thời cơ lúc này mà kiếm chác đi, cơ hội ngàn năm có một đó...” Lạc Khanh Nhan giảo hoạt cười

“ Chủ nhân, ta phát hiện người càng ngày càng ‘gian thương’ nha..” Hồng le lưỡi, bộ dạng hết sức thờ dài cùng ‘ai oán’: “ đáng thương Viêm quốc”

“ Đúng rồi, Lam! Thứ đó từ Tây Dã đã vận chuyển hết về đây chưa?!” Lạc Khanh Nhan nhìn về phía Lam, Lam ôn hòa cười: “ còn một chuyến cuối cùng đang trên đường, còn vài ngày nữa là đến, chủ nhân! Rốt cuộc thứ kia có tác dụng gì vậy?!”

Lạc Khanh Nhan bí hiểm cười: “ thiên cơ không thể tiết lộ.....”

“ Người đang làm cái gì đâu?!” Lạc Khanh Nhan hợp sau, quay lại sân của mình, thấy Dung Phượng Ca ngồi xổm trước gốc cây, khẽ nhíu mày, tiến lại gần, lên tiếng hỏi. Dung Phượng Ca đang ngồi một xó ‘tự kỷ’ nghe câu hỏi của Lạc Khanh Nhan, một chốc rùng mình,

quay đầu lại, giương mắt nhìn Lạc Khanh Nhan, bĩu môi oán giận: “ Nhan Nhan, đi đường không có tiếng động...” Lạc Khanh Nhan sờ sờ mũi, cười trừ, với nội công của nàng, bước đi ‘nhẹ như yến’ cũng không có gì là sai cả, nhưng là nam nhân này ngồi một xó, họa quyền quyền cái gì a, sắc mặt hảo hồng, là do bị phơi nắng quá lâu?!

“ Đứng lên đi, người ngồi dưới này không sợ bị nắng chiếu đến choáng váng đầu óc..” Lạc Khanh Nhan vươn tay nắm lấy cổ tay của y, kéo đứng dậy, Dung Phượng Ca dĩ nhiên là rất ngoan ngoãn thuận theo

“ Nhan Nhan làm xong việc rồi ư?!” Dung Phượng Ca lên tiếng hỏi thăm, Lạc Khanh Nhan đậm cười gật đầu

“ Nhan Nhan..”

“ Ân”

“ Nhan Nhan..., Phượng Ca lần này đến nơi này..... không phiền Nhan Nhan chứ?!” Dung Phượng Ca ngượng ngùng cười, vì nhớ Nhan Nhan mà y bỏ nhà chạy đến đây, nhưng là bây giờ nghĩ lại, nếu như chuyện này khiến cho Nhan Nhan thêm phiền phức...

“ Gia gia của người có biết người đến đây không?!” Lạc Khanh Nhan mỉm cười, lão ngoan đồng đó rốt cuộc âm mưu gì đây?! để cho người này xuống núi mà bây giờ vẫn chưa tìm đến, nếu nói không có mục đích, đánh chết nàng cũng không tin, Dung Phượng Ca nghe Lạc Khanh Nhan hỏi vậy, ấp a ấp úng, tổng không thể nói là y hạ dược khiến cho gia gia ‘hôn mê’ rồi lén xuống núi đi, như vậy Nhan Nhan có hay không là trách y rất xấu xa?! Dung Phượng Ca khẽ cau mày, nhưng là y không thể nói dối Nhan Nhan a

Biết y khó xử, Lạc Khanh Nhan chuyển qua đề tài khác: “ đúng rồi,

ngươi lần này đến đây có muốn đi đâu thăm quan không?!” mấy hôm nay nàng bận rộn với công việc để hẳn một mình, hẳn cứ ngồi dưới gốc cây mà ‘tự kỷ’ thế này, thật sự không tốt chút nào. Dung Phượng Ca nghe thế, mắt sáng lên, ra sức gật gật đầu, y đương nhiên là rất muốn đi thăm thú cảnh vật Tây An nha, nghe nói sông núi Tây An thật sự đẹp, nhất là Lê hoa, một rừng Lê hoa trắng muốt, xinh đẹp tuyệt luân, trong thư thượng nói, mùa thu Lê hoa nở ở Tây An đặc biệt đẹp, có thể nó vùng sông nước này là quê hương của loài hoa dịu dàng như nước này

“ Vậy ta để cho Linh Vân bồi ngươi đi thăm thú được hay không?!” Lạc Khanh Nhan khẽ cười, nhìn thấy hẳn vui, nàng dĩ nhiên cũng sẽ rất khoái hoạt, nam nhân này luôn khiến cho nàng bất giác thả lỏng khi đi bên cạnh a, nhưng là... nghĩ đến đây, bất giác tiểu dung trên môi ảm đạm đi vài phần, nhưng là chỉ khẽ lướt qua, nhanh đến mức, Dung Phượng Ca cũng không hề phát hiện

“ Không cần...” Dung Phượng Ca lắc đầu, nếu không cùng đi với Nhan Nhan thì còn gì ý nghĩa cơ chứ, y thà ngồi ở đây, chờ Nhan Nhan về là tốt rồi. Lạc Khanh Nhan làm sao không hiểu tâm ý của y, nhưng là giữa hai người bọn họ vĩnh không có kết quả tốt, cho nên Lạc Khanh Nhan chỉ có thể kéo dài khoảng cách giữa hai người mà thôi

Tại sao không dứt khoát tuyệt tình?!

Lạc Khanh Nhan thực sự rất muốn làm vậy, nhưng là nàng không làm được, thực sự không làm được..., chỉ cần nhìn ánh mắt toàn tâm toàn ý hẳn ỷ lại nàng, tín nhiệm nàng, chỉ cần nhìn tiểu dung thuần túy tràn đầy ái mộ ấy, nàng vĩnh viễn... không thể tuyệt tình được, cho nên chỉ biết kéo thật dài khoảng cách, khiến cho hẳn nản lòng mà thôi, nhưng là... kẻ ngốc này, xem ra càng cố chấp hơn cả nàng...

Nếu có thể, nàng thật sự rất muốn bóp chết người này....

Rất muốn giết người này....

Sau đó, đem hấn đóng băng, giữ bên mình....

Không cho ai nhìn đến, không cho ai chạm vào....

Không sợ ai làm hại đến hấn, không sợ ai đem hấn từ bên nàng cướp đi....

Càng không sợ, hấn vì nàng mà tử....

Từng, có đôi khi những suy nghĩ này lướt qua trong đầu nàng, khi ấy Lạc Khanh Nhan thật sự khủng hoảng, luôn biết mình rất lãnh huyết nhưng chưa từng nghĩ đến bản thân mình lại lãnh huyết đến mức đó, lãnh huyết đến mức chính bản thân mình cảm thấy thật sự ghê tởm, đáng sợ....

Dung Phượng Ca....

Dung Phượng Ca.....

Người sao không cách ta xa thật xa, nếu cứ như thế này, có ngày ta không khống chế được bản thân mình mà ra tay với người mất, Dung Phượng Ca...! người nói ta phải làm cái gì bây giờ?!

Đầu ngón tay vô thức bấu thật chặt vào lòng bàn tay, in hằn những đường máu rõ rệt, Lạc Khanh Nhan rũ xuống mi mắt.... bất giác thờ dài, bóng lưng hốt nhiên tịch liêu không thể tả....

Thật bi ai!.....

“ Nhan Nhan...?!” Là đang suy nghĩ cái gì đâu?! Dung Phụng Ca lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ trong đầu của Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan nâng mi mắt, nhìn hắn, ôn thanh cười: “ không có gì, Dung Phụng Ca, ngươi thật sự không muốn đi chơi sao?!”

“ Nhưng Phụng Ca chỉ muốn đi cùng Nhan Nhan a...” Dung Phụng Ca chớp mắt đẹp nhìn Lạc Khanh Nhan, hết sức khả ái. Lạc Khanh Nhan khống chế trong lòng xúc động muốn ôm lấy hắn mà nhụu lặn, bật cười: “ hảo hảo, sợ ngươi luôn, mai ta dẫn ngươi đi chơi, được không?!”

“ Còn muốn ăn kẹo hồ lô...” Dung Phụng Ca phấn khởi lên tiếng

“ Được, cho ngươi ăn chục râu...” Lạc Khanh Nhan bất đắc dĩ cười, thật sâu bất đắc dĩ a....

“ Hoan hô, Nhan Nhan là tốt nhất...” Dung Phụng Ca vui vẻ cười, mắt đẹp híp lại thành một đường cong, cái mũi hồng hồng do lúc nãy phơi nắng, tiểu dung xinh đẹp tựa như phù dung rực nở, tràn đầy hạnh phúc cùng khoái hoạt khiến cho người bên cạnh cũng cảm thấy vui vẻ đi lên...

Lạc Khanh Nhan cười cười...

Là nhận mệnh?!

Là bất đắc dĩ..?!

Là thuận theo..?!

Hay là.... Buông tay mặc cho số phận?!

Cũng không rõ, với nam nhân này, Lạc Khanh Nhan luôn không thể làm theo dự định đã định sẵn của bản thân, chỉ cần là hấn, nàng có thể nhanh chóng phá vỡ quy tắc của mình, chỉ cần là hấn... nàng có thể qua loa những dự định của mình, người này sinh ra, mệnh trung chú định là khắc tinh của nàng... một đời....

Có lẽ... đây là lần cuối cùng, điên cuồng một lần đi... duy nhất một lần, cuối cùng... Lạc Khanh Nhan mặc niệm, qua ngày mai, qua ngày mai... lại đem hấn trả về cho gia gia của hấn đi...

Nhưng là, tối hôm đó, một vị khác quen thuộc lại đến, nói vài câu, lại khiến cho một lần nữa, dự định của Lạc Khanh Nhan hoàn toàn phá bỏ, đồng thời cũng khiến cho bức tường cuối cùng ngăn cách kia, phá vỡ...

“ Sur phụ, người đến là để nói yêu cầu thứ hai sao?!” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm lên tiếng

Hàn Vô nhìn nhìn Lạc Khanh Nhan, đáy mắt chợt lóe đau lòng, nhưng rất nhanh liếm đi, thay vào đó là nét mặt từ ái, ngài cười hiền: “ Khanh Nhan a! gần hai năm nay, tốc độ phát triển của Lạc Vân sơn trang quả thật vĩ đại, xem ra điều thứ nhất con nhất định không cô phụ kỳ vọng của ta”

“ Sur phụ quá lời..” Lạc Khanh Nhan ôn hòa cười

“ Có mệt mỏi không?!” bất chợt Hàn Vô hỏi như vậy, nữ hài tử này, không biết mệt sao chứ?! Những việc mà nha đầu này làm hai năm nay, đối với người bình thường, có khi là dùng cả đời cũng không đủ thời gian, mà đối với nha đầu này lại như là một chuyện tầm thường, rốt cuộc đã trải qua những gì mà khiến cho nha đầu này dù gặp bất cứ tình huống nào cũng vẻ mặt nhất quán lạnh nhạt như thế, nhưng là đôi khi ý mệt cũng không dấu được sau đuôi lông mày nhàn nhạt

điều linh kia, bất giác cũng khiến cho kẻ dường như là thấu hết nhân tình ấm lạnh của thế gian như ngài cũng trở nên mờ mịt, nha đầu này vĩnh viễn là một cái mê, khiến cho người khác khó có thể thấu hết được...

“ Sư phụ, ngài là đang nói đùa sao?!” Lạc Khanh Nhan chột cười...

“ Đúng vậy a, nha đầu này, ngươi lúc nào cũng mặt mày nghiêm túc như vậy, mới có mười chín đôi mươi mà tỏ vẻ ‘lão đời’ lắm vậy...” Hàn Vô bật cười sang sảng

“ Sư phụ, ngài lại nói chuyện vòng vo, rốt cuộc yêu cầu thứ hai của ngài là gì đây?!” Lạc Khanh Nhan khe khẽ thở dài

“ Khanh Nhan có biết truyền thuyết ‘diệt thiên’ ” Hàn Vô nghiêm túc nhìn Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan nghe Hàn Vô nhắc đến chuyện này, không khỏi cau mày: “ sư phụ, ý của ngài là...”

“ Có đôi khi, hi sinh một người, cứu lấy nhiều người...” Hàn Vô chậm rãi nói

“ Không được...” Lạc Khanh Nhan lạnh lùng phủ quyết, đáy mắt lạnh như băng nhìn Hàn Vô không chút cảm tình, Hàn Vô khẽ thở dài, không hiểu sao lại có chút né tránh cái nhìn vô tình kia của Lạc Khanh Nhan. Trong lòng thầm oán, Dung Cơ lão đầu chết tiết, ra cái nan đề này cho ngài.

“ Đừng quên lúc trước chính miệng con đáp ứng ba điều kiện này của ta...” Hàn Vô như có như không nói

“ Sư phụ, ngài là đang uy hiếp ta?!” Lạc Khanh Nhan hừ lạnh

“ Không phải là uy hiếp mà là tình thế bắt buộc, Khanh Nhan! Ta xem

ting tượng, thấy sao chiếu mệnh của Dung Phượng Ca ngày càng tỏa sáng, có khả năng bùng nổ đốt cháy rất nhiều sinh linh khác, hấn không thể để lại, nhất định là tai họa ngầm khiến cho chúng sinh lầm than, ta không còn cách nào khác...”

“ Hấn ngốc như vậy, ngay cả một con kiến cũng không nỡ giết, sao lại đi hại người khác....”

“ Con chưa từng nghe về song thể sao?!”

“ Song linh nhất thể?!”

“ Đúng vậy, một cơ thể chứa hai linh hồn, một là thuần khiến đến cực điểm, một là hắc ám đến đáng sợ, Dung Phượng Ca chính là người như vậy, bây giờ phần tốt của hấn đang chiếm thượng phong, sao biết được phần hắc ám trong hấn có một ngày có hay không trỗi dậy, một khi phần hắc ám kia chiếm được cơ thể, khi ấy, sinh linh thật sự đồ thán...”

“ Chỉ là giả thuyết..!” Lạc Khanh Nhan phản bác, con người ai chả có phần thiện phần ác

“ Không phải là giả thuyết, mà nó vốn là sự thật, năm bốn tuổi năm ấy, hấn bị chính hán tử cứu mạng đánh gần hấp hối, khi ấy phần hắc ám trỗi dậy, ngay lập tức một kích giết chết hán tử kia, khi ấy thể nhược, một động tác có thể dễ dàng giết chết hán tử kia như một con kiến, con nghĩ xem bây giờ một khi phần hắc ám kia thực sự thức tỉnh, khi ấy....” nói đến đây, Hàn Vô than nhẹ.....

“ Là người kia vốn đáng chết...” Lạc Khanh Nhan trầm giọng đáp

“ Khanh Nhan, Dung Phượng Ca đâu không diệt thiên hạ, nhưng cũng có một ngày thiên hạ cũng vì hấn mà điên đảo..., mà số mệnh

của kẻ ‘diệt thiên’ là nhất định tử, không quá hai trăm tuổi, từ cổ chí kim, chưa từng ai có thể vượt qua mệnh cách này.....”

“ Ta biết, con động tâm với hắn, nhưng là cũng có một ngày, hắn ở trước mặt con mà chết, thà rằng bây giờ chính bản thân con ra tay, chẳng phải tốt hơn sao... mà ta nghĩ, hắn cũng sẽ... cam tâm tình nguyện....” Hàn Vô bất chợt thanh âm phiêu miểu hư vô, như là sương là khói, cứ như thế vọng nhẹ, vọng nhẹ trong đầu của Lạc Khanh Nhan, như là một khúc ca mê hoặc.... mê hoặc...

Hết chương 25

Chương 26: Ta sẽ bảo vệ người, một đời!

Tây An có gì đẹp?!

Ngay đến trẻ nít ba tuổi cũng rõ, vùng đất xinh đẹp trù phú này, nổi tiếng nhất là Vân hồ, diện tích hồ khá lớn, nước gợn sóng lăn tăn, những hàng liễu bên bờ rũ xuống, thỉnh thoảng vài cơn gió nghịch ngợm đi ngang qua, hương vị thiên nhiên mát lạnh, đẹp không thể tả

Vân hồ đẹp nhất là ban đêm, trên hồ, hàng chục chiếc thuyền hoa, rập rờ đèn lồng, hàng trăm hàng nghìn chiếc đèn lồng lấp lánh, phản chiếu xuống mặt hồ, như được dát vàng, lung linh huyền ảo, trước đây Vân hồ không có hoa thuyền, nhưng là gần hai năm trước Lạc Vân sơn trang bắt đầu buôn bán sản nghiệp này, quả thật từ khi hoa thuyền xuất hiện, Vân hồ trở thành một trong những nơi 'kiếm chác' với lượng tài sản không ít a

“ Nhan Nhan, nơi đây thật đẹp a...” Dung Phượng Ca hết sức hí hửng nhìn phong cảnh Vân hồ từ bên trong khoang thuyền, ngắm nhìn cảnh vật nơi đây và dĩ nhiên trên tay của y cũng không thiếu vài xôi mút quả, quả thật nhìn hành động này có chút trẻ con, nhưng là không sao! người đẹp thì dù làm gì cũng đẹp cho nên dầu như thế nào đi chăng nữa cũng là bức họa mỹ nam đồ tuyệt mỹ a ^^

“ Người thích là được rồi...” Lạc Khanh Nhan ôn hòa cười, vẻ mặt không mặn không nhạt, không có chút biểu hiện nào khác thường ngày, nhưng là vào mắt của Dung Phượng Ca lại mang ý vị khác. Nhan Nhan không vui?! Dung Phượng Ca dầu trì độn nhưng vẫn cảm nhận được, y khẽ mím môi, rũ xuống mi mắt, bất chợt bầu

không khí hãy còn vui vẻ lúc nãy, lặng ngắt....

“ Nhan Nhan, có chuyện gì ưu phiền sao?!” Dung Phượng Ca khẽ thì thầm, rất nhỏ nhưng là Lạc Khanh Nhan sao không thể nghe thấy?! Lạc Khanh Nhan nhìn y, thật lâu, thật lâu... bất chợt cười khẽ: “ Dung Phượng Ca, vì có gì, tâm trạng của ta, người có thể luôn luôn dễ dàng nhận lấy?!”

Dung Phượng Ca ôn nhu cười, tiểu dung dịu dàng thuần túy, như là gió xuân mang hơi ấm, lan tỏa từ từ, gây tầng tầng gợn sóng, y nói: “ chẳng phải Phượng Ca đã từng nói rồi sao, là vì... tâm của Nhan Nhan, Phượng Ca có thể cảm nhận được mà.....”

Thật không?!

Có thể cảm nhận được sao?!

Nhưng là... tại sao ta lại không cảm nhận được tâm của người...

Không thể bắt lấy, không thể nắm bắt.....

Càng... không thể ràng buộc....

Vậy thì.... Hủy đi...

Chỉ cần hủy đi... là có thể... không lo, không vướng bận, không sầu.....

‘ Hủy đi... hủy đi...’ chấp niệm này như một ác ma, luôn quanh quẩn trong đầu nàng, khó đuổi, như là một nỗi ám ảnh, chợt lóe, rồi bao trùm lên khắp trí óc của Lạc Khanh Nhan, bàng hoàng.....

Chỉ cần một cái xoay tay nho nhỏ của nàng... hẳn sẽ không còn...

Chỉ cần một cái vung tay, thật nhẹ.... Thật nhẹ....

Đôi mắt, vốn bình tình vô ba, từ giờ khắc nào, ám trầm, sâu không thấy đáy....

“ Nhan Nhan...?!” Thấy Lạc Khanh Nhan chột yên lặng, Dung Phượng Ca lên tiếng

Khẽ vươn tay, đầu ngón tay của nàng chạm nhẹ vào gương mặt của hắn, rồi từ từ vuốt nhẹ, xuống cổ....

Cổ, là vùng yếu ớt nhất của con người, chỉ cần dùng một chút lực, mạng... tức vong!

Chỉ là... một chút nữa...

Nhưng là....

Nhưng là....

Đau quá!

Lòng, tựa như có ai đó, bóp ngạt

Tâm của nàng.... Tan nát cả rồi...

Không thể ra tay được, thực sự không thể ra tay

Nguyên lai, nàng đối ai cũng có thể lãnh huyết tuyệt tình, lại duy độc không thể nhẫn tâm với hắn

Thua! Thua cả một đời....

Bỗng, một luồng sát khí, từ bên ngoài ập đến, ý thức còn chưa tỉnh hẳn, thì theo bản năng, Lạc Khanh Nhan đã dùng chưởng lực né tránh, nhưng là hắc y nhân dường như đã quen với chiêu thức của Lạc Khanh Nhan, đột ngột chuyển hướng tránh được một kiếp, mũi kiếm lãnh như băng dùng tốc độ gần như là thần tốc hướng về phía của Dung Phượng Ca....

Tay vươn ra, nắm chặt lấy đầu mũi kiếm, máu chảy, đỏ đậm cả bàn tay, rơi nhẹ xuống mặt thuyền....

Nội lực, va chạm một chút, kiếm hủy, hắc y nhân nhanh như cắt chạy trốn, khinh công như lưu quang phi vũ, nhanh như thiểm điện....

Sự việc diễn ra quá nhanh, như là trong một tích tắc, hắc y nhân chạy, mà Lạc Khanh Nhan cũng không muốn đuổi theo

Chỉ là, sao tầm nhìn trước mặt của nàng, lại mờ mịt đến như vậy... rất mờ, rất mờ.....

Dung Phượng Ca thất thần nhìn Lạc Khanh Nhan, khế vươn tay, đầu ngón tay, chạm nhẹ vào gương mặt của nàng, thì thào: Nhan Nhan là đang khóc sao, rất đau?!...

Nguyên lai, từ lúc nào, lệ nhòa nơi khóe mắt, nước mắt tràn mi, giàn dụa....

Hai hàng thanh lệ, vô thanh vô tức, rơi như mưa....

Gặp nhau, quen nhau... chỉ là trong khoảnh khắc, một cái chạm mắt là.... Vạn kiếp bất phục

Tình, đã cố nén lâu như vậy

Tâm, đã cố dấu sâu đến như thế

Cảm giác, từ lâu đã không còn, nhưng vì cứ gì vẫn có thể đau lòng, vẫn có thể... rơi lệ....

Dung Phượng Ca....

Dung Phượng Ca....

Rốt cuộc phải như thế nào mới tốt đây, không thể sát được người....

Dung Phượng Ca dấu không diệt thiên hạ, nhưng cũng có một ngày thiên hạ cũng vì hắn mà điên đảo..., mà số mệnh của kẻ 'diệt thiên' là nhất định tử, không quá hai trăm tuổi, từ cổ chí kim, chưa từng ai có thể vượt qua mệnh cách này...

Không thể giết được người, vậy thì.... Dùng tính mạng của ta, cả một đời bảo vệ người, được không?!

“ Nhan Nhan rất đau sao, đừng khóc, đừng khóc....!!” Dung Phượng Ca luống cuống nắm chặt lấy tay của Lạc Khanh Nhan, khăn trương xử lí vết thương, vì không mang theo dược, chỉ có thể dùng vải buộc tạm....

“ Dung Phượng Ca...”

“ Ân...”

“ Dung Phượng Ca....”

“ Ân...”

“ Ta..... nhiều lần, luôn muốn giết ngươi...?!” Lạc Khanh Nhan chột cười, chỉ cần ngươi chết, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ có điểm yếu, nhưng hết lần này đến lần khác, lại ra tay không được, hết lần này đến lần khác, lại cứ luôn luyến tiếc, hết lần này đến lần khác, lần lượt nhượng bộ, lần lượt... buông xuôi...

“ Phượng Ca... biết...” sao lại không biết, sao y lại không thấy sát ý nhiều lần trong đôi mắt của Lạc Khanh Nhan, chỉ cần là Nhan Nhan thì Dung Phượng Ca y điều có thể cảm nhận tinh tế, đến từng hơi thở thật nhẹ, chỉ cần là Nhan Nhan, y điều có thể cảm giác được, tâm của người này... như thế nào, chúng ta là cùng chung một nhịp đập, y vẫn luôn tin điều đó, nhưng là Nhan Nhan chưa bao giờ hiểu, nhưng là không hiểu cũng không sao, chỉ cần y cảm nhận là đủ rồi....

“ Đã biết, sao còn không cách ta xa một chút, ngươi... thật ngốc!” Lạc Khanh Nhan chột cười, vươn tay ôm thật chặt lấy hấn, cảm của nàng, đặt trên bờ vai gầy của hấn... Dung Phượng Ca ôn nhu cười, vòng tay siết chặt, như là... cả hai muốn nhu đối phương, vào trong cơ thể mình, có chẳng như vậy mới bắt li bắt khí?!

“ Nhưng là... mỗi lần như vậy, chẳng phải Nhan Nhan điều không ra tay sao?!” Dung Phượng Ca nhỏ giọng đáp, dẫu sao thì, Nhan Nhan chưa từng một lần gây tổn thương đến y, không phải sao, chỉ mới là... có ý định thôi mà, chưa chết được, dù gì, ván cá cược này, y thắng ^^

“ Đúng vậy..... ta ra tay không được...” thanh âm chột nhẹ dần, thiên ngôn vạn ngữ, rốt cuộc chỉ hóa thành một tiếng than khẽ: “ Dung Phượng Ca, ta sẽ bảo vệ ngươi, một đời...!!!”

“ Phượng Ca luôn biết, Nhan Nhan... rất tốt với Phượng Ca...” Dung Phượng Ca khe khẽ cười, tiểu dung ngọt ngào tràn đầy thỏa mãn, giờ khắc này, y cảm thấy tâm của y cùng Nhan Nhan lại nhích gần,

thêm một chút...nhưng là, tại sao chỉ là một đời, Dung Phượng Ca nhíu mày suy tư, một đời..?! không đủ... y muốn, là vĩnh viễn... (Dao Dao: ai da! tiểu Phượng Ca tham quá rồi đấy =”=)

“ Nhan Nhan...”

“ Ân?!”

“ Phượng Ca thực sự rất thích, rất thích Nhan Nhan... rất rất thích....” Dung Phượng Ca nhẹ giọng nỉ non...

“ Nhan Nhan....”

“ Ân?!”

“ Đừng bao vì Phượng Ca mà rơi lệ... như vậy, Phượng Ca sẽ ... rất đau...”

“ Ta... có khóc sao?!” Lạc Khanh Nhan nhàn nhạt cười

“ ừ...! Nhan Nhan chưa bao giờ khóc... là Phượng Ca nhìn lầm....”

“ Đúng vậy, là người nhìn lầm....”

Kiên cường như Nhan Nhan, kiêu ngạo như Nhan Nhan sao mà có thể khóc đây, nhưng là mỗi khi mệt mỏi, mỗi khi cô đơn, Nhan Nhan có thể hay không đến tìm Phượng Ca, như vậy... Nhan Nhan có lệ rơi, Phượng Ca cũng sẽ giúp Nhan Nhan giữ bí mật, được không?!

Nàng, vĩnh viễn sẽ không khóc, bởi vì, nước mắt... chỉ biết làm cho con người chỉ thêm yếu đuối mà thôi, nàng cần bây giờ, là quyền lực, chỉ có quyền lực chí cao vô thượng, chỉ có là kẻ mạnh, mới có thể bảo vệ được thứ mình trân trọng nhất....

Dung Phượng Ca, ta đã nói, bảo vệ người một đời, ta nói được, tức là làm được, dẫu có là nghịch thiên mệnh đi chăng nữa, cũng sẽ cho người một đời vô ưu.....

Một lời đã định, khắc cốt ghi tâm, dùng cả một đời... để chứng minh...

Hai kẻ cố chấp này, cuối cùng cũng phá vỡ được bức tường ngăn cách kia, đến với nhau, chỉ mong... có thể thuận buồm xuôi gió a.... (Dao Dao: cái này còn tùy thuộc vào tâm trạng của ta à nha >"<)

Hết chương 26

p/s: Haiz! Gần nửa bộ truyện mới chính thức tỏ tình, đi vào luyện ái a, đúng là cực khổ cho ta quá *chấm chấm nước mắt* chúc mừng tiểu Phượng Ca đi nào, sau nhiều lần sách hành lí ra đi tìm Nhan Nhan đã thành công thu tóm tâm của nữ tử lãnh huyết này rồi * mặc dù sắp mất mạng *. Hắc hắc, nhưng là tình cảm của hai người đang giới hạn trong mức 'rất..rất thích' thôi nha, phải còn chờ vài năm nữa mới đến 'yêu' ^^

Chương 27: Song linh nhất thể

“ Nha đầu, đến rồi đó ư?!” Dung Cơ tủm tỉm cười, nhìn Lạc Khanh Nhan, nâng tay uống một ngụm trà, thong thả nói. Ngồi bên cạnh ngài, bạch y lão giả, tiên phong đạo cốt mùi phần, đang suy ngẫm nước cờ, không phải Hàn Vô thì còn ai vào đây?! Lạc Khanh Nhan nhìn hai lão ngoan đồng này, nghiêng răng nghiêng lợi, ‘gừng càng già càng cay’ câu nói của người xưa quả thật không sai, nàng như có cảm giác bị hai lão ngoan đồng này ‘chơi một vố’ vậy >”<

“ Lão ngoan đồng, đừng nghĩ là ta không biết, hôm qua hắc y nhân là ai?!” Lạc Khanh Nhan cười lạnh. Dung Cơ hắc hắc cười gian càng khiến cho Lạc Khanh Nhan muốn nhảy vào bóp chết lão, bình tĩnh, bình tĩnh..!! người này là gia gia của hắc y nhân, Lạc Khanh Nhan âm thầm nói cho bản thân mình như vậy

“ Nha đầu a, nếu không phải bản thân ngươi cứng đầu cứng cổ như vậy, thì chúng ta cũng đâu dùng đến biện pháp này chứ?!” Hàn Vô cảm thán, vẻ mặt hết sức là ‘ai oán’ Lạc Khanh Nhan khẽ mím môi: “ sư phụ, ngài dùng nhiếp hồn thuật với ta!” Nàng đương nhiên là biết, Hàn Vô là muốn tốt cho nàng, nhưng là dùng nhiếp hồn thuật khiến cho nàng cảm xúc khó khống chế, nếu không phải bản thân nàng tự chủ cao, thì có lẽ thật sự sẽ ra tay sát hắc y nhân

“ Cho nên Dung Cơ mới đi theo hai người a...” Hàn Vô như có như không đáp, hết sức vân đạm phong khinh. Nếu như Lạc Khanh Nhan chọn lựa ra tay với Dung Phục Ca thì Dung Cơ sẽ ngăn lại, còn nếu như phân vân thì... sẽ thêm chút xúc tác vào, chẳng hạn như hôm qua, hai lão này chung quy là vạn năm phúc hắc hồ ly mà ^^

“ Nếu như... ta chọn lựa không phải là điều hai người mong đợi, thì...” nói đến đây, Lạc Khanh Nhan không nói thêm được gì nữa, nhìn hai người, ánh mắt sâu không thấy đáy, Dung Cơ cùng Hàn Vô chột thờ dài, không khí im lặng, ngọt ngọt...

“ Là phúc không phải họa, là họa cũng chưa chắc không có cách cứu chữa...” Dung Cơ ôn hòa cười, nói một câu mập mờ, hết sức khó hiểu, lại nói: “ nha đầu, ngươi đã lựa chọn bên cạnh bảo bối tôn tử của ta, nhất định đừng phụ lòng nó a...” nha đầu này nhìn nhìn vậy thôi chứ đào hoa vô số, khiến cho ngài không thể không lo lắng cho tình trạng của bảo bối tôn tử của ngài mà, haiz!!

“ Ta, sẽ bảo vệ hấn, một đời...” Lạc Khanh Nhan kiên định lên tiếng, dù sau này có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, nàng nhất định cũng sẽ bảo vệ hấn, ai nói nam nhân mới là chỗ dựa vững chắc cho nữ nhân, ai nói nam nhân là thiên của nữ nhân, ai dám nói, nam nhân nhất định phải bảo vệ nữ tử?! nàng cả đời, sẽ trân trọng hấn, hộ hấn, sủng hấn, nàng nói được, là làm được ^^ (Dao Dao: haiz! Sao ta có cảm giác Nhan Nhan ngày càng giống nam nhân mà Phượng Ca ngày càng giống tiểu nữ tử thế nhỉ??!!)

“ Tốt, tốt lắm...” Dung Cơ vui vẻ cười, ánh mắt tràn đầy tán thưởng, ngài quả nhiên không nhìn lầm a, nha đầu này một khi đã định, nhất định sẽ bất chấp bất cứ thủ đoạn nào làm đến cùng, như vậy là ngài thật sự an tâm rồi, dẫu sau này thân phận ‘diệt thiên’ của Phượng Ca có bị bại lộ, cũng không sợ bị người ta làm hại nữa

“ Nha đầu, có một chuyện ta vẫn chưa nói với ngươi...”. Dung Cơ bất chợt nghiêm túc đi lên

“ Ân?!”

“ Hàn Vô cũng đã nói về song linh nhất thể, ngươi phần nào cũng

hiểu được đúng không?!”

“ Đúng vậy....”

“ Năm nay Phượng Ca đã mười chín tuổi, còn ba năm nữa thôi, thời gian chỉ còn ba năm, phong ấn trong cơ thể của nó sẽ bị phá vỡ....”

“ Ba năm?!” Lạc Khanh Nhan hỏi lại....

“ Bốn tuổi năm ấy, Phượng Ca từng một lần thức tỉnh phần ‘hắc ám’ trong cơ thể mình, ta đã dùng kim châm phong ấn huyết ‘thương hội’ trên đầu của nó, nhưng là cái này chỉ kéo dài đến năm hai mươi hai tuổi, khi ấy nếu không có biện pháp nào khác, thì ba năm sau phong ấn phá bỏ, phần ‘hắc ám’ kia sẽ ăn mòn thiện tính của Phượng Ca, trở thành kẻ ‘diệt thiên’ thật sự, sau đó đến hai mươi lăm tuổi, sẽ ... chết...” Dung Cơ khe khẽ thở dài, tràn đầy lo âu, hàng chân mày nhíu lại, thập phần ưu phiền...

“ Phải có cách chứ?! Đúng không?!” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng hỏi lại, nhưng là thanh âm có chút gì đó run rẩy, ngay cả bản thân của nàng cũng khó phát hiện, chỉ là... rất khẽ mà thôi....

“ Có hai cách...” Hàn Vô xen vào: “ một là phần ‘hắc ám’, tức là linh hồn thứ hai trong có thể Dung phượng Ca, tự hủy bản thân, hai là dùng ‘phong hồn’”

“ Cách thứ nhất, chắc là không có khả năng” Dung Cơ thở dài: “ nhưng cách thứ hai thì không phải không được....”

“ Phong hồn?!” Lạc Khanh Nhan có cảm giác, như là mình đang ở trong thế giới huyền huyền vậy, lắc lắc đầu, đuổi những suy nghĩ vờ vẩn ra ngoài, lại hỏi: “ nó rốt cuộc là gì?!”

“ Dùng ba bảo vật của thế gian mà luyện thành..... nhưng ba bảo vật này có thể là truyền thuyết, không có thật....”

Nếu như tiết xuân ấm áp tràn ngập sức sống, hạ tuy nóng nhưng đầy ắp năng lượng thì mùa thu đến lại thanh lãnh dịu dàng khiến cho người ta dễ dàng say mê lún lún trong cái ý vị ấy

Thu đến, tiết trời se lạnh, sáng sớm, ánh mặt trời cũng không nắng gắt như hạ nữa, mà nhàn nhạt tỏa sáng, nhàn nhạt ánh nắng, nhàn nhạt làn gió, cái gì cũng thật nhẹ nhàng, từ tốn....

Trong bốn mùa, Dung Phượng Ca thích nhất là mùa thu, vì sao ư?! Đơn giản, thu đến là khi lê hoa nở rộ, nhìn hoa khai, lòng nhàn nhạt vui sướng, nhìn hoa rụng, rơi nhẹ xuống mặt đất hay phi vũ trong gió, điều tạo nên phong cảnh tuyệt đẹp, an tĩnh dưới gốc lê hoa, gây một khúc cảm, như vậy chẳng phải là một cái thú vui tao nhã sao?!

Cho nên, vừa mới đầu thu, y đã hăm hở ra sức chăm bón cho gốc lê hoa trong tiểu viện, nhìn vào đóa hoa trắng muốt, tinh khiết chớm nở, lòng nhàn nhạt vui sướng, Dung Phượng Ca khe khẽ cười...

Y... thật sự là một người, rất dễ thỏa mãn a...

“ Ngốc tử, lại đi quấy phá mấy gốc lê hoa sao?!” thanh âm tràn đầy ý cười, mang chút gì đó sủng nịnh, Dung Phượng Ca quay đầu nhìn Lạc Khanh Nhan, cười rộ lên, dưới ánh dương quang, vài sợi nắng lan tỏa khắp chốn, lam y thiếu niên, dung mạo đẹp như họa, mi mục thanh tú, cười rộ, tựa như hoa khai, đẹp đến mức không thật, hốt nhiên khiến cho Lạc Khanh Nhan như cảm thấy, y như là thiên sứ, còn đang đứng đó, nếu không chú ý, sẽ bay đi mất...

Lòng, có chút khó khống chế...

Nhanh chóng vươn tay, nắm lấy cổ tay y thật chặt, như là sợ y sẽ thật sự theo gió bay đi mất....

“ Nhan Nhan, sao vậy?! thấy Lạc Khanh Nhan tự dưng hốt hoảng cầm tay mình, Dung Phượng Ca nghi hoặc, dạo này y luôn cảm thấy Nhan Nhan luôn bất an, nhưng là vì cái gì mà bất an đâu?! Lạc Khanh Nhan nhìn y, ôn thanh cười, nhẹ giọng đáp: “ không có gì, chỉ là... muốn nắm tay người, vậy thôi!” Tức thời, Dung Phượng Ca ngây ngẩn, nét hồng ửng đỏ cả hai má, rồi lan rộng đến tận mang tai....

Nhan Nhandạo này hay chủ động cùng y thân thiết như vậy, Dung Phượng Ca vui sướng nghĩ, mắt đẹp len lén liếc nhìn Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan nhìn y, y lại quay đầu, làm bộ như không thấy, nhưng là bàn tay cứ như vậy, nắm chặt lấy tay áo của Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan tủm tỉm cười, người này a, đúng thật là đủ ngây thơ, nhưng là... nàng thích!

“ Nhan Nhan?!...” Dung Phượng Ca lên tiếng, phá vỡ không khí yên lặng của hai người

“ Ân?!” Lạc Khanh Nhan ôn hòa cười

“ Nghe Linh Vân cô nương nói, Nhan Nhan muốn đi Nam Huyền?!” Dung Phượng Ca hỏi, Nam Huyền cách đế đô không xa, hai trăm dặm về phía nam, nghe nói nơi đây nổi tiếng về tư lự, vùng đất tư lự này cũng thật xinh đẹp, nhất là Thiên Sơn, nghe nói núi cao hùng vĩ, đẹp như cảnh chốn thần tiên, y thật sự rất muốn đi a, nhưng là Nhan Nhan mỗi lần đi ra ngoài điều có công vụ rất quan trọng, nếu y đi theo, nhất định sẽ lại khiến Nhan Nhan không chú tâm vào được

“ Đúng vậy, có chuyện phải xuống dưới đó giải quyết...” Lạc Khanh Nhan gật gật đầu, Nam Huyền chính là tổng bộ của Huyết Sát Các,

nàng mặc dù không muốn tổ chức này như là lão ngoan đồng Dung Cơ đã cá cược với người ta, nàng không thể không đi, hướng chi... Lạc Khanh Nhan nhìn Dung Phượng Ca, đáy mắt ôn nhu chợt lóe qua, nhưng rất nhanh đăm đi, thay bằng cái nhìn bình thản như thường ngày, nàng..... cần mạnh thêm nữa, mới có thể bảo vệ hắn, không phải sao?!

“ Nga! Như vậy... Nhan Nhan chùng nào về...” Dung Phượng Ca buồn thiu lên tiếng, thấy hắn ủ rũ như vậy, Lạc Khanh Nhan không khỏi muốn cười, nhưng là cố nén nhịn, làm bộ hết sức nghiêm túc, nói: “ cái này còn tùy vào người!”

“ Còn tùy vào Phượng Ca?!” Dung Phượng Ca khó hiểu

“ Ân! Người... có muốn ta về nhanh?!” Lạc Khanh Nhan thanh âm trầm thấp, nhỏ giọng nói bên tai hắn, Dung Phượng Ca cảm thấy lỗ tai chột ngứa, hơi thở nữ tử ấm áp phả vào tai y, mùi hương của nàng... vẫn thanh lạnh nhạt đăm như thế, hốt nhiên, tâm... loạn nhịp.... mê hoặc mà trả lời: “ Phượng Ca dĩ nhiên mong Nhan Nhan sớm trở về” (Dao Dao: cái này có phải chẳng là ‘tiểu thê tử’ ở nhà ngoan ngoán đợi ‘tướng công’ đi làm về +_+)

“ Ha hả..... ngốc quá, người chẳng phải rất muốn đi cùng sao, sao lại không nói?!” Lạc Khanh Nhan lấy tay điểm điểm cái mũi của hắn, khe khẽ cười. Dung Phượng Ca biết mình bị đùa, y nhỏ giọng u oán: “ Nhan Nhan..!!”

“ Dung Phượng Ca, người rốt cuộc là đang lo sợ cái gì a...” Lạc Khanh Nhan chột thờ dài

“ Vì Phượng Ca võ công không tốt, sợ sẽ liên lụy Nhan Nhan mà....” Dung Phượng Ca nói ra sự thật

“ Ngốc quá, người không tin ta có thể bảo vệ được người sao?!” Lạc Khanh Nhan buồn cười hỏi lại

“ Tin, Nhan Nhan nói gì Phượng Ca điều tin...” Dung Phượng Ca gật đầu cái rụp, tỏ thái độ

“ Vậy thì còn không mau thu xếp hành lí, sáng mai khởi hành nha...” Lạc Khanh Nhan tủm tỉm cười. Dung Phượng Ca nghe vậy, dĩ nhiên hết sức hí hửng, bèn lật đật chạy về phòng của mình, nhưng mới hai ba bước, vội quay trở lại. Lạc Khanh Nhan nghi hoặc, hỏi: “ sao vậy?!” Dung Phượng Ca khẽ mím môi, không hiểu vì cớ gì, đôi gò má bạch ngọc, chợt nở rộ hồng hồng, diễm nếu đào hoa, y ngẩng đầu, hôn nhẹ vào má của Lạc Khanh Nhan một cái, rồi vội vàng chạy đi mất, để lại Lạc Khanh Nhan đứng đó, sửng ngờ....

Khẽ vươn đầu ngón tay, chạm nhẹ vào nơi mà y đụng vào, bất giác, khóe môi cong cong tiểu dung tuyệt mỹ, có chút buồn cười, khẽ nói: “ ngốc tử!!”

Tư Đồ Nhiễm đứng từ xa, nhìn hồ động của hai người, đáy mắt chợt lóe một mảnh ánh sáng ngọc, nhưng rất nhanh đăm đi, thay vào đó là ý cười doanh doanh đầy mắt, y tiến lại gần chỗ Lạc Khanh Nhan, tủm tỉm: “ Lạc huynh a, đúng là có phúc, có mỹ nhân như hoa như ngọc làm bạn”

Lạc Khanh Nhan quay đầu lại nhìn y, vẻ mặt ôn nhu cùng tiểu dung khe khẽ lúc nãy đã không còn, thay vào đó vẫn vẻ mặt bình thản như thường ngày, đôi hoa đào mắt quang hoa liễm diễm, nhàn nhạt bình thản, tiểu dung như có như không như là trêu chọc, như là... hời hợt, không chút cảm xúc, khẽ mở miệng: “ giáo chủ không cần hâm mộ tại hạ, dẫu sao thì giáo chủ phong lưu đa tình, hồng nhan tri kỷ nhiều không đếm xuể....”

“ Ách!” Tur Đồ Nhiễm cứng ngắc khóe miệng, đầu có chút hắc tuyến, y không ngờ đối phương lại trả lời y như vậy, dẫu sao thì cũng có chút tiến bộ, cả tháng nay người này cứ lờ y đi, coi y như không khí, bây giờ mở miệng, dù có chút châm chọc nhưng là không sao ^^

“ Tur Đồ giáo chủ, rốt cuộc là muốn gì ở tại hạ đâu?!” Lạc Khanh Nhan đi vào vấn đề chính, người này ‘mặt dai mày dạn’ cũng không thể đuổi đi được, suốt ngày lắc lư trước mặt nàng, hẳn không phiền thì nàng cũng đã đủ chán rồi. Nghe Lạc Khanh Nha hỏi vậy, Tur Đồ Nhiễm bật cười, y phe phẩy chiếc phiến, nói: “ chẳng phải ngay từ đầu ta đã nói, muốn làm bằng hữu với Lạc huynh sao?!” Lạc Khanh Nhan giương mi nhìn y, đôi hoa đào mắt xinh đẹp nhìn thật sâu vào phượng mâu của Tur Đồ Nhiễm, cái nhìn như là muốn thấu hết ý đồ của hắn, chợt... Tur Đồ Nhiễm rùng mình, cũng không rõ vì sao, có chút sợ hãi ánh mắt quá đối thấu triệt đó, y cười gượng, thay thế: “ Lạc huynh, người nhìn ta như vậy khiến cho nhân gia ngượng ngùng a” nói xong còn lấy chiếc phiến che mặt, làm bộ hết sức ‘thẹn thùng’ Lạc Khanh Nhan rút trều khóe miệng, quả thật trên đầu đã có hai quạ con quạ đen bay loì nhoi xung quanh rồi =’=

“ Tur Đồ giáo chủ, chẳng phải ta cũng đã nói, không có hứng thú kết bằng hữu cùng ngài hay sao?!” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm đáp. Quả thật người này tính cách rất hợp ý của nàng, nhưng là nàng cảm thấy người này sau này sẽ mang lại cho nàng không ít phiền phức, cho nên không muốn dây dưa cùng hắn, hơn thế nữa nam tử này cùng nàng điều là một loại người, một khi nhận định chuyện gì thì phải làm cho bằng được, loại người như vậy, một khi dây dưa đi vào, thật sự là rất hỗn loạn

“ Haiz! Bỏn giáo chủ thật sự không hiểu khi nào đắc tội với Lạc huynh mà để cho Lạc huynh năm lần bảy lượt từ chối bỏn giáo chủ kia chứ...” Tur Đồ Nhiễm ngửa mặt lên trời thở dài, bộ dạng có bao nhiêu ai oán liền có bấy nhiêu ai oán, thật sự là đủ vô sỉ lưu manh a

Lạc Khanh Nhan từ chối không trả lời, nhẹ nhàng cười, dưới ánh dương quang, thiếu niên một thân trường bào thanh nhã, một đầu ô phát đen như mực, từng sợi tóc phi vũ trong gió, đứng dưới gốc cây, thanh nhã cười, chỉ là một nét cười xã giao ửng phỏ thông thường, nhưng là... tuấn dật vô song, Tư Đồ Nhiễm âm thầm thở dài, người này quả thật rất tuấn mỹ a, khe khẽ tán thưởng, lại không để ý đến, tâm của y, chợt khẽ dao động, nhưng là quá nhanh, cho nên...y không nắm rõ.....

Hết chương 27

Chương 28: Huyết sát các

Huyết sát các

Tổ chức sát thủ tam lưu trong giang hồ, danh khí không cao nhưng lâu đời, cho nên tài vụ tích tụ cũng không ít

Đánh giá các chủ hiện tại của Huyết sát các, trung niên nam tử, võ công cũng thuộc hạng nhất lưu, nhưng vì có gì lại không khiến tổ chức này trở nên phát triển thêm đâu, nghe nói người này làm người khôn ngoan khéo léo giỏi đưa đẩy, hẳn kiếm sự phát triển của tổ chức này, là có ý gì, hay chỉ đơn giản là năng nghề nhiều?! Lạc Khanh Nhan tự hỏi

Cổ nhân có câu, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, dù làm bất cứ chuyện gì nàng cũng luôn tìm hiểu thật kỹ về đối thủ trước. Nguyên tắc của một thương nhân dù bất cứ tình huống nào cũng đừng xem thường đối thủ của mình, người kia nhìn như một con cừu non nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thân mãnh hổ vồ người, khiến người thua thảm bại, điều này Lạc Khanh Nhan không bao giờ quên, và cũng học tốt lắm

Để xuống tư liệu về Huyết sát các, Lạc Khanh Nhan tùy hạ mi mắt, hàng lông mi dài cong che đi cái nhìn của nàng, như là trầm tư.... Xem ra cuộc tỷ thí ngày mai không vô vị như nàng tưởng, Trần Ngôn, hi vọng người đừng để cho ta thất vọng mới được a...

Có chút mệt mỏi, khẽ nhắm mắt, bỗng một bàn tay khẽ vươn tay, nhu nhu mi tâm của nàng, lực đạo thông thả vừa phải, thật thoải mái khiến cho Lạc Khanh Nhan thờ dài thỏa mãn....

“ Nhan Nhan, không nên vất vả như vậy..!” Dung Phượng Ca nhỏ giọng nói, Nhan Nhan cũng thật là, mỗi lần làm việc là quên cả thời gian, không sợ bản thân mình sinh bệnh hay sao chứ (Dao Dao: càng ngày ta càng cảm thấy Tiểu phượng Ca có bản chất của ‘vợ hiền’ a ^^)

“ Không mệt...!!” Lạc Khanh Nhan đăm cười, người này khí tức thật sự thanh thản, càng ngày càng quen thuộc, đến nỗi không phát hiện được hấn từ khi nào bước vào phòng, nếu là địch nhân thì nguy rồi, Lạc Khanh Nhan khe khẽ buồn cười, thói quen... là một điều rất đáng sợ

“ Dung Phượng Ca, chúng ta đến Nam Huyền cũng được nửa tháng rồi, nhưng lại không có thời gian cùng người đi thăm thú cảnh vật nơi đây a...” Lạc Khanh Nhan có chút thờ dãi, một phần sinh ý của Lạc Vân sơn trang ở Nam Huyền cũng không ít, một phần lại lo chuyện của Huyết sát các, nàng quả thật là rất bận

Dung Phượng Ca ôn nhu cười, hấn thật ra cũng không quan tâm có đi đâu hay không, chỉ cần ở bên cạnh Nhan Nhan là được rồi, cho nên hấn nói: “ không quan trọng, chỉ cần có thể như vậy, là tốt lắm rồi....”

“ Người không buồn sao?!” Lạc Khanh Nhan ôn thanh cười

“ Không a, ở bên Nhan Nhan, làm sao buồn được” Dung Phượng Ca nói sự thật, có gì mà buồn đâu, y đã quen sự tĩnh lặng một mình rồi

Lạc Khanh Nhan mở mắt, quay đầu nhìn y, lên tiếng: “ đợi ngày mai giải quyết xong Trần Ngôn, chúng ta đi dạo thành Nam Huyền đi...”

“ Ân....” Dung Phượng Ca gật gật đầu

“ Dung Phượng Ca, càng ngày ta càng cảm thấy ngươi có tố chất làm ‘hiền thê lương mẫu’ nha...” thấy y ngoan ngoãn như vậy, Lạc Khanh Nhan cười cười, có chút trêu đùa y. Dung Phượng Ca nghe vậy, cũng không có gì tỏ vẻ không đồng ý, trái lại y cười càng lớn hơn, ánh mắt bình thường trong suốt nay chợt lóe giảo hoạt, y nói: “ chỉ cần Nhan Nhan thích, thì Phượng Ca cũng có thể đương ‘hiền thê lương mẫu’ a”

“ Ngươi nha, từ khi nào học người khác, ăn nói ngọt xớt như vậy?!” Lạc Khanh Nhan híp mắt nhìn y, nhìn qua nhìn lại, nhìn lên nhìn xuống, người này mỗi khi nàng trêu đùa hẳn chỉ biết mở to mắt vô tội nhìn nàng, hoặc mặt đỏ vô thức, hôm nay lại có thể đối đáp ngon ơ như vậy, từ khi nào người này học xấu rồi >”<. Dung Phượng Ca khi không lại bị Lạc Khanh Nhan đổ oan như vậy, cũng dờ khóc dờ cười, y bĩu môi: “ Phượng Ca là nói sự thật mà”. Chỉ cần Nhan Nhan muốn, y điều có thể làm được, đừng nói là đương ‘hiền thê lương mẫu’. Hơn ai hết y biết, tính cách của Lạc Khanh Nhan có bao nhiêu cường, có bao nhiêu bá đạo, Nhan Nhan của y không giống nữ nhân khác, thích nam nhân của mình yêu đương chiều chuộng, càng không giống nữ nhân khác dịu dàng hiền thực chờ đợi trượng phu sủng ái.... Nhan Nhan của y ấy à, rất mạnh mẽ, rất cường thế, luôn nắm mọi chuyện trong tay của mình, luôn biết mình muốn làm gì, nắm rõ mục tiêu của mình rồi từ đấy từng bước từng bước vạch kế hoạch đi làm, bất chấp bất cứ thủ đoạn, tâm cơ hơn bất cứ ai, rất thâm trầm cho nên không thích người khác quản mình, nắm lấy mình, bá đạo đối với mình, cho nên y cam nguyện mềm mại nhu tình như nước, cam nguyện nghe lời, cam nguyện ngoan ngoãn nghe theo Nhan Nhan...

Yêu của y, là bao dung, là dung túng, Nhan Nhan muốn làm gì, y điều ủng hộ, Nhan Nhan thích bay bao xa, đi bao lâu.... Y điều cam nguyện đứng một chỗ chờ đợi, đợi đến khi Nhan Nhan cảm thấy mệt

mỏi, là có y dựa vào.....,... Lạc Khanh Nhan vốn chính là gió, gió vốn vô định bay nhảy khắp chân trời góc biển, nhưng là y vẫn cam nguyện là một mảnh tịnh thổ, ôn hòa mỉm cười, lẳng lặng chờ đợi... để cho gió mệt rồi có chỗ để về.... yêu của y.. chính là đơn giản vậy thôi!!

Ánh mắt thiếu niên, đã rất lâu rồi, vẫn cứ là ôn nhu thâm tình như vậy....

Lạc Khanh Nhan vẫn không hiểu, vì có chi lại yêu nàng đâu, vì có gì lại đối tốt với nàng như thế đâu, nàng có gì tốt, vô tình, lãnh tình, lúc nào cũng có thể vứt bỏ hẳn được, nhưng là người này, từ đầu đến cuối vẫn không một câu oán giận, vẫn kiên trì theo nàng, dù nàng có bỏ lại hẳn nơi thật xa, vẫn như vậy quật cường, xuất hiện trước mặt nàng, Lạc Khanh Nhan nhìn y, thật lâu, thật lâu....

Lạc Khanh Nhan luôn biết, ánh mắt của mình có bao nhiêu băng có bao nhiêu lãnh, dù là bên ngoài doanh doanh ý cười nhưng thật ra tận sâu đáy mắt, là ngàn năm phi tuyết, không chút cảm tình, rất ít người nào thực sự dám trực tiếp nhìn nàng quá lâu, có bằng hữu đã từng nói với nàng: Khanh Nhan a, người có biết ánh mắt của người có bao nhiêu đáng sợ?! chỉ cần người chăm chú nhìn vào một người, như là thấu hiểu hết bản chất người đó, như là xuyên qua ánh mắt khiến cho người ta cảm thấy, mọi thứ xấu xa dơ bẩn của người đó bị người nhìn thấu hết rồi vậy....

Nhưng là... chỉ có nam tử này, ngay từ lúc sơ ngộ, cứ như vậy yên lặng nhìn nàng, ôn nhu mỉm, tiểu dung có chút ngượng ngùng, có chút khả ái, xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt trong vắt, một đôi thu thủy tiến đồng không gợn sóng, an an tĩnh tĩnh nhìn nàng....

“ Dung Phượng Ca...”

“ Ân?!”

“ Dung Phượng Ca....”

“ Ừ... ^^”

“ Yêu ta sao...?!” Lạc Khanh Nhan thanh âm có chút mê hoặc

“ Uh! Rất thích... rất thích...” như là sợ Lạc Khanh Nhan không tin, y ra sức gật đầu, Nhan Nhan vì có gì là cứ luôn bắt an đầu, Dung Phượng Ca có chút khó hiểu nhưng là một nam nhân tốt, y luôn luôn nhanh chóng trả lời, không hỏi nhiều càng không đem mấy vấn đề này hỏi Lạc Khanh Nhan

“ Chỉ là thích thôi sao?!” Lạc Khanh Nhan thấy y liên tục gật đầu như là tiểu động vật, trông khả ái được ngay, có chút buồn cười, làm khó hấn, nhưng là hỏi xong liền có chút hối hận, yêu, nàng còn không rõ lắm nói đến chi hỏi hấn! Dung Phượng Ca nghe thế, bèn nghiêm túc suy nghĩ.....

“ Nhưng là chẳng phải yêu chính là thích thật nhiều sao?!” Dung Phượng Ca có chút do dự hỏi Lạc Khanh Nhan, trong thư thượng cũng không có nói mấy vấn đề này nha, thật là một vấn đề đáng suy tư, sao không có ai viết sách nghiên cứu mấy vấn đề này chứ, Dung Phượng Ca buồn bực, hết sức buồn bực, kiến thức về mấy cái này của y đúng là thiếu đến mức đáng thương

“ ừ, có lẽ vậy...” Lạc Khanh Nhan nghĩ nghĩ rồi gật đầu, thích thật nhiều chính là yêu, cái này cũng không sai nha, nhưng là yêu hay không cũng chả còn quan trọng nữa rồi, hấn chỉ cần bên cạnh nàng là được, mà người có thể đứng bên cạnh hấn cũng chỉ có thể là nàng, mặc kệ yêu hay không yêu, thương hay không thương, cuộc đời của bọn họ, kể từ lúc sợ ngộ đã dính dáng quấn chặt lấy nhau

rời, cần chi để ý những thứ khác đâu?!

“ Dung Phượng Ca....”

“ Ân...”

“ Nếu như một ngày người rời khỏi ta, ta nhất định sẽ phế đi người hai chân, đem người cột bên người, không cho người chạy khỏi ta...” Lạc Khanh Nhan gần từng tiếng, thanh âm có chút mao cốt ủng thiên, nhưng là Dung Phượng Ca lại không có chút nào sợ hãi, y khẽ chớp mắt, ung dung cười: “ chỉ cần Nhan Nhan đủ nhẫn tâm a!” y mới không tin đâu, Nhan Nhan dù làm bất cứ chuyện gì, dù có ngoan tâm với bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không bao giờ nhẫn tâm đối y, y luôn tin chắc điều đó!

Quả thật Dung Phượng Ca nói không sai, Lạc Khanh Nhan có thể nhẫn tâm với bất cứ ai, có thể lãnh khốc với bất kỳ người nào nhưng tuyệt đối lại không thể vô tình đối y....

Y sinh ra, chính là khắc tinh của nàng, Lạc Khanh Nhan.... vốn không thể chối bỏ điều này....

Hai người nhìn nhau, chột cười, một ôn nhu như nước, thanh nhã như làn gió xuân, một thanh phong lãng nguyệt như ánh trăng hoa...

Sáng hôm sau

Huyết sát các

“ Các hạ là đồ đệ của lão tiên bối Dung Cơ?!” Thanh âm hữu lực, vang vọng mười phần, trung niên nam tử, một thân thô y, nhưng quanh thân tràn ngập khí chất uy nghiêm, mày rậm mắt ưng, không tính anh tuấn nhưng cũng thập phần dễ nhìn, năm tháng lắng đọng

lại, hình thành nên loại mi lực thành thực ổn trọng, người này không ai khác chính là đương nhiệm các chủ hiện tại của Huyết sát các – Trần Ngôn

“ Đúng vậy, hôm nay vẫn bối đến thực hiện ván cá cược hơn mười năm về trước của sư phụ!” Lạc Khanh Nhan đăm cười, vẫn đăm phong khinh, rất là thanh thoi nhưng trong lòng cũng âm thầm đánh giá nam tử này, không khác trong tưởng tượng của nàng, người này thập phần trầm ổn, sắc bén, nhưng là một thanh kiếm lâu năm, nhìn tưởng chừng cũ nát, nhưng một khi tuốt ra khỏi vỏ kiếm, là hàn quang sắc lẹm, mười phần nguy hiểm, người này vì có gì nhiều năm nay vẫn luôn dấu tài đâu, là vì không tranh với thiên hạ hay là vì nản lòng thoái chí, hay là có mục đích khác?!

Trong khi Lạc Khanh Nhan đánh giá Trần Ngôn, thì Trần Ngôn cũng âm thầm quan sát vị bạch y thiếu niên này, ‘tiểu lý tàng đao’ ngay lập tức bốn từ này trong đầu của Trần Ngôn hiện ra nói về vị thiếu niên này, vẻ mặt nhàn nhạt cười nhưng đáy mắt không cười, nhìn bên ngoài thập phần có lễ nhưng thái độ thập phần xa cách, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, thành thực quá mức so với tuổi tác, thiếu niên này... không phải người thường.

“ Gia sư từng nói với tại hạ sẽ có hậu nhân của bằng hữu của gia sư tìm tại hạ để tỷ thí, tại hạ đợi cũng đã.... Mười năm...” Trần Ngôn nhẹ cười, có chút cảm thán có chút thờ dãi, nếu không phải gia sư ân trọng như núi, y không thể chối từ, nếu không có lẽ mười năm trước, y đã đi theo ái nhân của mình rồi, có lẽ hôm nay thực hiện được nguyện vọng của mình đi, Bích Nhi! Lâu lắm... muội chờ ta có một không, yên tâm, sau hôm nay, ta nhất định sẽ tìm muội...

“ Quả nhiên là người có chuyện xưa” Lạc Khanh Nhan thấy trong mắt của Trần Ngôn chợt lóe tưởng niệm, ngầm đoán. Nếu nàng nhớ không lầm, vị các chủ này có một người yêu, là thanh mai trúc mã

nhưng mười năm trước đột ngột qua đời, nghe nói là vì bạo bệnh, Lạc Khanh Nhan có chút thờ dài, lại là một si nhân a.... Lạc Khanh Nhan âm thầm suy đoán, có lẽ vị sư phụ của Trần Ngôn cũng không thực sự muốn cá cược cùng lão ngoan đồng Dung Cơ, chẳng qua là cái cớ cho Trần Ngôn tiếp tục sống sót thôi, có lẽ thời gian sẽ chữa lành vết thương, thời hạn mười năm, nhưng là có lẽ cảm tình... vốn đâu phải ai cũng lí giải được, thời gian có đôi khi khiến cho cảm tình của hai người ngày một nhạt đi, nhưng có lúc cũng khiến cho cảm tình kia ngày càng đậm dần, càng luyến lại càng si....

“ Theo quy cũ, chỉ cần các hạ thắng ta, thì Huyết Sát các thuộc về các hạ...” Trần Ngôn ôn hòa cười, Lạc Khanh Nhan tủm tỉm gật đầu, cầm lấy Xích Ảnh, làm một tư thế mời đối với Trần Ngôn, Trần Ngôn nhếch môi mỉm cười, tiểu ý càng sâu...

Kiểm, rút ra khỏi vỏ...

Hàn quang lay động....

Kiểm khí, lãnh tựa băng....

Này, cuộc tỷ thí, ai thắng ai thua....

Muốn biết kết quả... đợi chap sau đi ^^

Hết chương 28

Chương 29: Vô đề

Cách đây 20 năm, đương thời đệ nhất kiếm khách Hàn Vô tung hoành thiên hạ với tuyệt kỹ kiếm pháp – Lưu Vân, hai mươi một chiêu, thiên biến vạn hóa, quét ngang giang hồ không có đối thủ. Cũng cùng lúc đó, xuất hiện một vị võ lâm cao thủ bí ẩn, lúc nào cũng một thân huyền y, gấn mặt nạ bằng bạc, khiêu chiến vô số cao thủ đương thời, chưa một lần bại, cuối cùng đệ nhất kiếm khách cùng người bí ẩn này tỷ thí với nhau, hai người ngang tay không phân thắng bại, từ người xa lạ hóa thành bằng hữu rồi tri kỷ, chỉ trong một khoảnh khắc hoặc cũng là cả đời.....

Cách đây hai mươi năm, thiên hạ lưu một câu truyền thuyết, có được tứ tuyệt tất có thiên hạ. Tứ tuyệt ở đây, là văn tuyệt Đế Y – tài hoa hơn người, mới mười lăm tuổi đã khiến cho các bậc thi nhân, cúi đầu cam bái hạ phong hơn thế nữa quẻ bói của người này đặc biệt hiệu nghiệm, có thể nói là nắm định thế sự trong lòng bàn tay, tuy nhiên người này hành tung xưa nay vô định, thần long thấy đầu không thấy đuôi. Võ tuyệt dĩ nhiên là nói đến Hàn Vô, võ công độc bộ thiên hạ, một mình có thể quét ngang thiên binh vạn mã, hơn thế nữa người này tinh thông bày binh bố trận, duy ngã độc tôn, cả đời chỉ mong có thể được một lần bại. Y tuyệt không thể không nói đến lão ngoan đồng Dung Cơ, với biệt hiệu ‘thánh thủ cứu thế’ một bàn tay vung lên có thể dễ dàng cướp lấy không biết bao nhiêu là sinh mạng từ trên tay Diêm vương, nhưng không hiểu vì nguyên do gì, cũng vào gần 20 năm trước, đột ngột biến mất khỏi nhân thế, như là một cái mê. Cuối cùng, tài tuyệt, kinh tài tuyệt diệu, không những võ công hơn người mà thiên hạ biết đến ngài như một bậc chú kiếm sư danh chấn, những thanh kiếm cho ngài tạo ra, điều có thể nhắc lên phong tinh huyết vũ của võ lâm, có lẽ ngán ngẫm với nhân thế tham lam, cũng

gần hai mươi năm trước, vị thiên hạ đệ nhất chú kiếm sư này, hủy kiếm, từ đó không bao giờ luyện kiếm nữa....

Bốn người này, là địch nhân, là bằng hữu đồng thời cũng là tri kỷ của nhau, mối quan hệ hết sức phức tạp, song đó là chuyện của họ, bây giờ quay lại hai nhân vật đang tử thí của chúng ta nào ^^

Trần Ngôn, đệ tử duy nhất của Minh Lam, võ công của một trong vị tứ tuyệt này hầu như truyền hết cho người này, cũng may, Trần Ngôn tư chất không tệ cùng thêm bản tính cần cù vì thế hơn hai mươi tuổi đã xếp vào danh thập đại công thủ đương thời, sau này người này vì tình mà buồn chán sa sút không có ý chí tinh thần, Minh Lam từng nhiều lần khuyên nhủ nhưng không có kết quả cuối cùng chỉ còn biết thờ dài yêu cầu đệ tử duy nhất của mình thực hiện nguyện vọng của bản thân, chỉ mong thời gian qua đi có thể xoa đi nỗi đau trong lòng, Trần Ngôn tuy vì kiêu thế tử mà sống không bằng chết nhưng ân của ân sư trọng như núi, vì vậy không thể không theo

Mà Lạc Khanh Nhan, vì lời nói của Dung Cơ cho nên không thể không tử thí, xem ra cuộc tử thí này có chút ép buộc à nha, nhưng mà không sao, cái gọi là càng đánh càng hăng, mà kẻ có võ công càng cao lại càng khao khát đối thủ ngang sức, cho nên hai mươi chiêu đầu tiên, từ ban đầu có chút không khoái nhưng đến những chiêu tiếp theo, hai người điều dồn tâm dồn lực đối phó với nhau

Nếu như Trần Ngôn chưởng pháp cùng kiếm pháp thiên về dương cương mạnh mẽ đầy bá đạo, thì Lạc Khanh Nhan kiếm pháp lại hướng về linh hoạt, tinh tế, trong nhu có cương mà trong cương cũng không thiếu vài phần âm nhu, cùng với thân hình phối hợp gần như là hoàn hảo, khiến cho Trần Ngôn cũng không khỏi lắp bắp kinh hãi, thiếu niên này võ công thâm sâu không lường được, chưa nói về kiếm pháp quỷ dị mà nội cung cũng cao vô cùng, còn cao hơn cả hắc, Trần Ngôn một thoáng nhăn mi, thiếu niên này tuổi không lớn, há có

thể có nội lực cao cường như vậy?!

Hai người tử triền lạn đánh hơn trăm chiêu, Trần Ngôn dần dần hưng phấn, hiếm khi có đối thủ mạnh như vậy cho nên y hầu như là dùng toàn lực ứng phó, vừa đánh vừa tìm cách phá chiêu thức của đối thủ. Lạc Khanh Nhan nét mặt vẫn trước sau không thay đổi, khóe miệng như có như không tươi cười càng khiến cho người ta khó phán đoán suy xét, Lạc Khanh Nhan thật sự rất là thưởng thức người này, nàng thừa nhận, nếu không có thiên niên liên trợ giúp nhất định không là đối thủ của người này, người này nội lực thâm sâu, võ công rất chắc, chiêu nào ra chiêu đó, có đôi khi nhìn vô lực lại uy mãnh mười phần, nếu người này có thể thu vào dưới trướng thì lại vô cùng tốt, nghĩ đến đây, Lạc Khanh Nhan cong lên khóe miệng....

Hai canh giờ hai người so chiêu, đứng xung quanh là đám cao thủ của Huyết sát các, nhìn các chủ cùng vị bạch y thiếu niên tỷ thí với nhau mà bọn họ không khỏi chóng cả mặt, xưa nay các chủ của bọn họ ít khi triển lộ võ công cho nên bọn họ cũng không rõ ràng lắm nhưng bây giờ nhìn mới thấy, càng thấy lại càng khâm phục, nhưng là đối với Lạc Khanh Nhan lại càng thêm phần sùng bái, dĩ nhiên rồi, võ lâm cao thủ, nhất là những người có võ công cao cường lại càng có phần ngạo khí, muốn bọn họ phục tùng trừ phi có thể quang minh chính đại thắng bọn họ, mà vị bạch y thiếu niên này, tuổi nhỏ đã có võ công như vậy cao thâm quý dị đã đủ khiến cho bọn họ tôn trọng rồi, hướng chi bây giờ lại đang chiếm thế thượng phong trong cuộc tỷ thí này

Cuộc tỷ thí này có thể nói là gần như đi vào hồi kết, ai cũng có thể thấy được, Trần Ngôn dần dần rơi vào thế bí, chiêu thức gần như bị Lạc Khanh Nhan phá giải rồi vây trụ, có thể nói là 'bị bức đến đường cùng' Lạc Khanh Nhan khe khẽ mỉm cười, vung tay một cái, Xích Ảnh theo nội lực mà bị chấn động, bay về hướng Trần Ngôn, với tốc độ có thể nói là nhanh như thiểm điện, mọi người đứng quanh đó đều bị

chấn động, mở to mắt trôn trối nhìn Xích Ảnh không chút lưu tình đâm thẳng vào người Trần Ngôn, Trần Ngôn thì ngược lại, y rất trấn tĩnh, lại ẩn ẩn có chút giải thoát, khoe miệng cong cong tiểu dung ôn nhu như nước....

Bỗng, một luồng khí kinh phát ra, Xích Ảnh gần xuyên qua cổ của Trần Ngôn thì trệt hướng một bên, xướt qua mái tóc của Trần Ngôn, rồi an vị lên vách tường gần đó, mọi việc diễn ra có thể nói là trong vài tích tắc, khiến cho rất nhiều người, một lát sau mới có thể hoàn hồn...

“ Đa tạ các hạ không giết...” Trần Ngôn ôn hòa cười, chấp tay, tuy là vậy nhưng lưng vẫn thẳng, kiệt ngạo bất tuân, lại nói: “ cuộc tử thí này, các hạ thắng, tại hạ khẩu phục tâm phục, Huyết sát các thuộc về các hạ” nói đoạn lấy trong lòng ra khối mộc bài, đại diện các chủ của Huyết sát các, đưa cho Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan vươn tay nhận lấy, khẽ liếc mắt nhìn Trần Ngôn, rồi đảo qua đám người nơi đây, cầm lệnh bài, khẽ xoay vào cái, một cái ấn nhẹ như lông hồng, khối mộc bài, hủy, thành bụi....

Nhìn thấy vậy, đám người ở đây chỉ còn biết trầm mặc, thiếu niên này khiến cho bọn họ thị giác đánh vào quá sâu, có chút không rõ, Lạc Khanh Nhan có chút hài lòng nhìn thái độ của đám người nơi đây, mới mở miệng lên tiếng: “ từ hôm nay ta là chủ nhân của các ngươi, các chủ Huyết sát các, nhận người chứ không phải nhận vật minh chứng, các ngươi đã hiểu....” thật tức cười, đã là các chủ thì là các chủ, phải có lệnh bài để chứng minh?! Giá trị con người lại không bằng một khối mộc bài vô tri vô giác sao, cổ nhân suy nghĩ đúng là rất lạ

“ Là...” đám người cung kính cúi đầu, không một chút dị nghị., Thế giới này, cường giả chính là lão đại, thế thôi

“ Tốt lắm, mọi người lui đi, ta có việc muốn nói với Trần Ngôn....” Lạc Khanh Nhan vẫy vẫy tay, đám hắc y nhân nhanh chóng ‘biến mất’ có thể nói là rất nhanh a, Lạc Khanh Nhan thấy vậy, có chút buồn cười, dường như nàng lại có thêm một đám thủ hạ giống như ‘ Huyền’ a!

“ Không biết các hạ có gì muốn nói?!” Trần Ngôn tủm tủm cười, ánh mắt không kiên nhẫn gì lại đánh giá thiếu niên này, Lạc Khanh Nhan không ngại để cho y đánh giá, nhún nhún vai, lên tiếng: “ Không có gì, chỉ là muốn hỏi Trần đại ca một chuyện mà thôi?!” Trần Ngôn gật gù đầu, lên tiếng: “ nếu có chuyện gì có thể nói được, tại hạ sẽ không chối từ”. Nói thật, hắc cũng có ấn tượng rất tốt với thiếu niên này, cao ngạo nhưng không khinh địch, sau tiểu dung ôn hòa là một mặt đa nhân cách không ai thấu được, người này... thực sự nguy hiểm!

“ Dường như lúc này Trần đại ca thực sự muốn chết, giải thoát a....” Lạc Khanh Nhan khe khẽ cười

“ Là vì kiếm pháp của các hạ quá tốt...” Trần Ngôn khách sáo đáp, có điểm chột dạ, như là cảm thấy thiếu niên này có thể đọc hết được tâm sự của y vậy, bất chợt có chút vô thức

Lạc Khanh Nhan nhìn thẳng vào mắt Trần Ngôn, thanh âm không mặn không nhạt, song lại có chút gì ‘ý vị thâm trường’: “ Trần đại ca a, chết là phương pháp giải quyết nhanh nhất nhưng cũng không phải là tốt nhất”

Trần Ngôn im lặng nhìn Lạc Khanh Nhan, một lúc sau mới thở dài, nặng nhọc nói: “ Các hạ có việc gì cứ nói thẳng...”

Thật không thú vị, Lạc Khanh Nhan lắc lắc đầu, nàng đang muốn cùng hắc chơi trò mập mờ khó đoán, hắc lại nói toạc ra như vậy thì còn gì ý nghĩa cơ chứ, Lạc Khanh Nhan nhếch môi cười: “ đại khái

là, nếu như Trần đại ca sau khi thực hiện được lời hứa với sư phụ của mình có thể buông tay nhân gian để trọn tình nghĩa với ái thiếp thì ta không còn gì để nói, còn nếu như Trần đại ca suy nghĩ kỹ thì có thể đến tìm ta, phó các chủ Huyết sát các, dẫu sao còn trống...”

Nghe vậy, Trần Ngôn có chút cả kinh nhìn về phía Lạc Khanh Nhan, nhíu mày hỏi: “ sao các hạ lại biết...” chuyện của hắn có thể nói là ít ai rõ, thiếu niên này sao lại biết được

Lạc Khanh Nhan nhìn y, cười: “ Mị Ảnh các là của ta”

“ Đứng đầu thiên hạ về tình báo, Mị Ảnh các?!” Trần Ngôn khẽ thì thầm, rồi bỗng nhiên bật cười: “ các hạ tại sao lại có hứng thú với ta, ta ngoài võ công ra thì dường như chả có tài cán gì” cười có chút tự giễu. Lạc Khanh Nhan phe phẩy chiếc phiến, vân đạm phong khinh, nói: “ có thể khiến cho Huyết sát các duy trì vị trí như vậy trong nhiều năm mà không có ai dám khiêu chiến, tài vụ tích lũy không thiếu, Trần đại ca, ngài chẳng qua là không muốn chứ không phải không có thể a”

Trần Ngôn trầm mặc....

Lạc Khanh Nhan không nói nữa, dẫu sao thì sống chết của người này, nàng không thể xen vào....

Mãi một lát sau, Trần Ngôn lên tiếng, giọng điệu có chút nghi hoặc: “ người... muốn tranh đoạt thiên hạ?!”

Lạc Khanh Nhan bỗng dừng bật cười khanh khách, có chút đau bụng, tranh đoạt vị trí bá chủ?! Thôi đi, mặc dù nàng thích quyền lực, thích tiền bạc nhưng cũng không rỗi hơn tranh cái vị trí kia, rất mệt a, nàng dẫu sao vẫn thích thiên về phía hưởng thụ hơn, Trần Ngôn thấy Lạc Khanh Nhan không kiêng nể gì cười lớn như vậy, có chút rút

trừu khóe miệng. Lạc Khanh Nhan buồn cười hỏi lại: “ Trần đại ca sao lại có ý nghĩ như vậy?!”

“ Người bây giờ là Lạc Vân sơn trang trang chủ, lại là Ảnh chủ của Mị Ảnh, lại thêm một Huyết sát các... hầu như thế lực giang hồ cùng kinh thương bị người nắm trong lòng bàn tay, bây giờ chỉ cần binh quyền, người muốn cả thiên hạ, cũng không là việc khó...” Trần Ngôn phân tích

Lạc Khanh Nhan không cho là đúng, đáp: “ dù là vậy cũng không chứng minh ta có ý định đó nha, chẳng lẽ ta là người có dã tâm to lớn như vậy sao...” bỗng dừng khế cười, bất giác thanh âm thêm mấy phần tịch liêu, nhàn nhạt... xót lòng: “ ta ... chỉ mong, có thể đủ mạnh, đủ cường thế... để hộ hấn một đời vô ưu mà thôi....”

Lạc Khanh Nhan này, cả một đời sở cầu, chính là, người kia có thể một đời không lắng lo, không suy nghĩ vướng bận, tiểu dung vẫn như vậy thuần khiết, ánh mắt vẫn như vậy sạch sẽ.... là đủ rồi....

Thiếu niên, bạch y trắng tuyết, không nhiễm bụi trần, đứng đó, bóng lưng hốt nhiên tịch mịch không nên lời, man mác chút gì đó ưu sầu, nhiễm tẫn nói không nên lời tang thương, như là trải qua mấy đời mấy kiếp vậy.... Trần Ngôn một chốc thất thần, thì ra thiếu niên ngạo nghễ khinh cuồng này, cũng là một kẻ si tình....

Trần Ngôn có chút thờ dài...

Rốt cuộc, hỏi thế gian này tình chi một tự...

Mà khiến cho những kẻ dám yêu, cả một đời bi thương....

“ Trần đại ca, hi vọng trước khi kết thúc sinh mệnh của mình, người có thể suy nghĩ thật kỹ, trong bảy ngày, ta chờ tin của người...” nói

đoạn muốn xoay người bước đi, Trần Ngôn nhìn bóng lưng của y, khẽ mở miệng: “ nếu như... nếu như có một ngày, người người yêu không còn.... Người sẽ làm như thế nào?!” Lạc Khanh Nhan nghe y hỏi vậy, vẫn không quay đầu nhìn lại, thong thả bước đi, Trần Ngôn nhìn bóng lưng của y, cho đến khi khuất dần, thanh âm chợt vọng lại....

“Nếu như hấn... đi trước ta, ta sẽ dùng cả một đời tưởng niệm hấn, nhớ hấn, dùng hai mắt này thay hấn nhìn thế gian phồn hoa này, dùng hai tay này thực hiện nguyện vọng của hấn, dùng con tim này mỗi một ngày thay hấn cảm nhận cuộc sống dù là mệt mỏi, dù là cô đơn, dù là tịch mịch.... bởi vì, hấn ấy à.... Nhất định sẽ đau lòng, sẽ tự trách nếu như ta đi theo hấn, mà ta... lại luyến tiếc, hấn nhãn mi, dù chỉ là một chút.....”

Thanh âm lãng đãng đâu đây, như là sương là khói... nhàn nhạt phiêu đãng khắp một vùng không gian...

Trần Ngôn đứng đó, cũng không biết đứng bao lâu.....

Đợi đến khi chợt hoảng thần, giật mình mới thấy, không biết nước mắt từ khi nào, đã khô trên đôi gò má phong sương rồi....

Khẽ nhắm mắt, gió đêm, lạnh lãnh, như là vuốt ve lòng người....

Bất giác, khóe môi cong lên nét cười, mang chút gì đó.... thành thoi...

Trần Ngôn chợt hiểu, thật ra, yêu một người, cũng không nhất thiết người kia bên cạnh, dẫu ở hai thế giới, âm dương xa cách thì có sao, thật ra ái nhân của y chưa bao giờ rời xa y, mãi sống trong ký ức, trong tâm trí, trong tâm của y....

Ái nhân, ra đi nhiều năm, nhưng là dung mạo ấy, ánh mắt dịu dàng ấy, âm dung nụ cười, giọng nói nhỏ nhẹ và..... lúc nào cũng an an tĩnh tĩnh bên cạnh y... chưa bao giờ y quên, chưa bao giờ y không ngừng nhớ... vậy sao có thể gọi là 'chết' đây?!

Trần Ngôn, chợt cười....

Phải mất gần hai mươi năm y mới nhận ra điều này, thật ngốc quá...

Ngẩng đầu lên cao, nhìn vàng trăng khuyết mê mê ảo như mê hoặc thể nhân, y nhẹ giọng nỉ non: “ Bích Nhi! Kiếp sau tương ngộ..... vẫn ở bên cạnh ta, được không?!”

Gió đêm, lạnh thêm....

Tiếng côn trùng rả rích, vang vọng về đêm tĩnh mịch, càng thêm rõ ràng...

Cây cỏ vui đùa trong gió, như khúc ca thiên nhiên.....

Như là....

Văng vẳng nghe đâu đây, thanh âm dịu dàng nhàn nhạt tình ý, mê mê ảo ảo của nữ tử: “ Hảo!!!”

Tình....

Vẫn như vậy...

Đẹp.....

Dẫu....

Người sinh người tử.....

Cũng... đã làm sao?!

Yêu.....

Vẫn như vậy..... là yêu thôi!! ^^

Hết chương 29

Chương 30: Cổ nhân

“ Nhan Nhan, Trần đại ca đó sẽ nhận lời sao?!” Dung Phượng Ca tùy ý lên tiếng, như là hỏi như là trần thuật. Hôm nay, y một thân lam bào vẫn thanh nhã như vậy, một đầu ô phát thật dài, tùy ý buông thả, có chút rối tung càng khiến cho khuôn mặt tuyệt trần kia thêm một phần phiêu dật, nâng tay hạ một quân cờ, sắc mặt bình thản

“ Có lẽ..” Lạc Khanh Nhan thì ngược lại, không mấy quan tâm, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn bàn cờ, tay ngọc nâng lên, một quân cờ đen rơi xuống, chặn lối đi của quân trắng, thần thái an tĩnh

Chuyện là, sau khi giải quyết xong chuyện Trần Ngôn, Lạc Khanh Nhan cùng Dung Phượng Ca thông thả đi thăm thú cảnh vật ở Nam Huyền, và địa điểm hai người đang dừng lại là trên thuyền hoa ở Huyền Hồ

Huyền Hồ là một trong những địa danh nổi bậc của Nam Huyền, du khách từ bên ngoài vào, ít nhất điều đến đây du hồ một lần, mà hai người cũng không ngoại lệ. Trời đã bắt đầu chiều, vàng kim ô bắt đầu xuống núi, bích huyết như nhuộm cả một vùng chân trời, xinh đẹp vô song, thỉnh thoảng vài cơn gió nghịch ngợm đi ngang qua, mang theo hương vị mát lành, phả nhẹ vào mặt, khiến cho người ta không khỏi thả lỏng, hưởng chút thanh bình....

“ Nhan Nhan lúc nào cũng có lệ Phượng Ca...” Dung Phượng Ca quyết miệng, hàng chân mày thanh thanh tú tú khẽ chau, giọng nói tuy có chút bất mãn nhưng ánh mắt là doanh doanh tiểu ý, thật sạch sẽ. Lạc Khanh Nhan giương mi nhìn y, bất chợt khẽ cười, vươn tay nhu nhu đầu của hắn, một đầu tóc đen có chút lộn xộn, Dung

Phượng Ca bĩu môi, nắm lấy bàn tay ấy, Lạc Khanh Nhan muốn rút về, Dung Phượng Ca lại cố chấp nắm thật chặt, Lạc Khanh Nhan cười cười, có chút dung túng

“ Ngốc tử, chẳng phải ngươi cũng không quan tâm lắm, không phải sao?!” Lạc Khanh Nhan lên tiếng. Dung Phượng Ca không thềm nói nữa, có chút trẻ con bĩu môi, cũng không thềm quan tâm đến bàn cờ, lại tinh tế chăm chú nhìn bàn tay trắng nõn của Lạc Khanh Nhan, bất giác vươn tay sờ sờ

Tay của Nhan Nhan thật mềm mại a, tuy nhiên đầu ngón tay có chút chai, là vì luyện võ đi, nhìn nhìn lại tay của mình, Dung Phượng Ca chợt thở dài, trắng nõn hồng nhuận, vì trường kỳ tiếp xúc với thảo dược cho nên đầu ngón tay thập phần mềm ượt ôn nhuận, còn đẹp hơn cả tay nữ tử, như là một mê hoặc, cũng không rõ vì sao mình làm vậy, Dung Phượng Ca cầm tay của Lạc Khanh Nhan, đưa lên, hạ xuống một nụ hôn trên mu bàn tay, chỉ là một nụ hôn thật khẽ, đợi đến khi định thần lại mới giật mình nhận ra mình làm chuyện gì, hai lỗ tai vô thức nổi lên rặng mây đỏ, ngay cả cổ cũng đỏ, cũng không có ngẩng đầu nhìn Lạc Khanh Nhan, mái tóc đen rũ xuống, đôi con ngươi loạn phiêu, mãi một lát sau, không thấy Nhan Nhan có động tĩnh gì, Dung Phượng Ca mới liếc mắt, bất chợt ngây ngẩn cả người

Nữ tử dung mạo thập phần tuấn mỹ, mang theo sáu phần anh khí, ba phần âm nhu cùng một phần tà khí, đáy mắt vốn bình thường băng lãnh nay chợt mãn nhãn ý cười, tràn đầy ôn nhu hòa.... tình ti....

“ Sao vậy?!” Lạc Khanh Nhan bật cười, lên tiếng phá vỡ không khí có chút ái muội của hai người, Dung Phượng Ca mặt đỏ lên, ấp a ấp úng: “ không... không có gì!” Tâm còn liên tục đập bình bịch. Ô, ...ô... thật không có mặt mũi gặp người, y là nam nhi mà, nam nhi tại sao lại hay xấu hổ như thế kia chứ, Nhan Nhan là nữ tử mà còn chưa đỏ

mặt y đỏ mặt cái gì kia chứ, thật là ngốc quá +_+

“Ồ ngốc...” Lạc Khanh Nhan rút tay về, nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt của y, hai hàng chân mày thanh tú, ánh mắt xinh đẹp, cao ngất mũi, anh đào đôi môi.... Hơi ấm lòng bàn tay truyền lại, nữ tử vẻ mặt vẫn vậy, ôn nhu như nước, bất chợt Dung Phượng Ca ngây ngẩn, có chút si ngốc, yên lặng ngồi đó....

Đầu ngón tay khẽ xoa nhẹ làn môi hồng, có điểm lâu một chút, khụ...!!! Không khí lại bắt đầu thêm ái muội rồi....

Lạc Khanh Nhan cúi đầu....

Một nụ hôn rơi xuống vàng trán của Dung Phượng Ca....

Rất nhẹ....

Như là...

Một cơn gió vô tình lướt qua.....

Đợi đến khi Dung Phượng Ca hoàn hồn lại thì Lạc Khanh Nhan đã rời khỏi, không hiểu sao lại có chút mất mát, Dung Phượng Ca vô thức vươn tay sờ sờ cái trán của mình

“Thích?!” Lạc Khanh Nhan tủm tỉm cười

“Ân...” Dung Phượng Ca gật gật đầu, ánh mắt sáng ngời thập phần bắt mắt: “rất thích, rất... rất thích ^^” da! Lần đầu tiên Nhan Nhan thân thân y à nha, hôm nay là ngày mấy?! nhất định phải nhớ kỹ để hàng năm làm lễ kỷ niệm mới được

“Thích là tốt rồi...” Lạc Khanh Nhan ôn thanh cười

“ Nhan Nhan...”

“ Ân....”

“ Nhan Nhan, Phượng Ca.... có thể thân thân lại không?!” mặt có chút đỏ nhưng vẫn hết sức kiên trì hỏi lại, ánh mắt tràn đầy ‘mong chờ’???

Lạc Khanh Nhan nghe vậy, nhìn nhìn y, một lát sau mới kiên định lắc đầu: “ không thể?!”

“ Nga..” Dung Phượng Ca có chút thất vọng, nhưng không hỏi lại, Lạc Khanh Nhan cười cười, lại hỏi: “ người không hỏi ta vì sao?!”

“ Chẳng phải Phượng Ca đã nói rồi sao, chỉ cần là lời nói của Nhan Nhan, Phượng Ca sẽ không nghi vấn, chỉ cần làm theo là tốt rồi ^^” Dung Phượng Ca chột cười, tiểu dung thanh nhã như đóa u liên nở rộ, thánh khiết như vậy, chân thật như thế như là có thể gột rửa mọi hắc ám của thế gian

“ Ngốc quá, không sợ ta đem người bán đi sao?!” Lạc Khanh Nhan trêu đùa hần

“ Hì, dù Nhan Nhan có bán cũng không ai mua đâu”. Biết Lạc Khanh Nhan lại trêu mình, Dung Phượng Ca đùa lại, Lạc Khanh Nhan nghe vậy, không khỏi dờ khóc dờ cười, tiểu tử này quả thật rất xem nhẹ giá trị của bản thân a. Lấy ra trong lòng một đoạn thẳng ti kết đỏ như máu, đưa cho Dung Phượng Ca, mỉm cười, nói: “ cho người!”

Dung Phượng Ca nhận lấy thẳng ti kết, chăm chú ngắm nhìn, nhìn đi nhìn lại vẫn không hiểu đó là vật gì, nhưng đó là lễ vật đầu tiên Nhan Nhan tặng cho y, cho nên Dung Phượng Ca thập phần quý trọng, thu

vào.... Sau đó mắt to nhìn Lạc Khanh Nhan như đang chờ đợi ‘giảng giải’

“ Uh! Này là.. trói tình...” Lạc Khanh Nhan nói, thanh âm quả thật có chút... ấp úng ^^

“ Trói tình?!” Dung Phượng Ca lặp lại, rất nhẹ...

“ Ừ!” Lạc Khanh Nhan gật đầu, không giải thích gì thêm, Dung Phượng Ca chợt nghĩ nghĩ một lát, mắt đẹp khẽ liếc nhìn Lạc Khanh Nhan, bắt chợt khoe môi cong cong tiểu dung đậm như nước

Bất chợt, thuyền động....

Lạc Khanh Nhan nhíu mi, lạnh nhạt vấn: “ chuyện gì?!”

“ Bẩm chủ tử, bên ngoài có đánh nhau....” Hắc y nhân từ bên ngoài chạy vào thông báo

Lạc Khanh Nhan ra hiệu cho Dung Phượng Ca ngồi đó, chính mình vén màn ra ngoài, nhìn thấy một đám hắc y nhân đang tấn công một thuyền hoa cách thuyền hoa nàng đang ngồi không xa, Lạc Khanh Nhan lạnh lùng lên tiếng: “ đi thôi”. Nàng không muốn xen vào chuyện người khác. Hắc y nhân đứng bên cạnh, cung kính cúi đầu, ra hiệu cho người lái thuyền ghé vào bờ, người lái thuyền gật gật đầu nhanh chóng lui vào bờ, nhưng là ầm một cái, vài bóng người từ bên thuyền kia dùng khinh công bay về phía này, đám hắc y nhân kia dĩ nhiên cũng đuổi theo thành ra thuyền hoa của Lạc Khanh Nhan tiếp tục thành bãi chiến trường thứ hai

Lạc Khanh Nhan đen mặt, nhìn đám người quần đấu, gầm nhẹ: “ dừng tay cho ta” lại mang nội lực mười phần, khiến cho đám người nơi đây sắc mặt có chút tái, huyết chảy ra từ khoe miệng, thập phần

chói mắt. Lạc Khanh Nhan liếc nhìn đám người, có chút không kiên nhẫn, nói: “ các ngươi muốn đánh muốn giết, ta không quản nhưng đừng có tùy tiện đụng đầu đánh đó...” cảnh cáo mười phần

“ Lạc... Vân Linh..?!” thanh âm có chút không thể tin, khàn khàn, nam nhân một thân trường bào quý khí, giơ tay nhắc chân điều mang khí chất hơn người, mặt mày tuấn lãng, mày kiếm tràn đầy khí phách, mắt ửng sáng ngời, mũi cao, bạc môi... người này không phải đã lâu không gặp Hàn Thanh chiến thần tam vương gia – Âu Dương Triệt thì còn ai vào đây đâu?!

Lạc Khanh Nhan nhìn về phía Âu Dương triệt, dù trong lòng có chút giật mình nhưng vẻ mặt vẫn như vậy, vân đạm phong khinh, nhìn không ra cảm xúc, lạnh nhạt mở miệng: “ tam vương gia, đã lâu không gặp”.

Âu Dương Triệt thấy vẻ mặt Lạc Khanh Nhan như vậy, tâm trạng mừng như điên như bị có thùng nước lạnh dội vào vậy, lạnh ngắt... không thốt thành tiếng....

“ Nhan Nhan, có chuyện gì vậy?!” thấy Lạc Khanh Nhan chưa vào, Dung Phượng Ca có chút lo lắng, bèn bước ra ngoài, thanh âm của Dung Phượng Ca lúc này đây quả thật có tác dụng, phá tan không khí cứng ngắc trên thuyền, Lạc Khanh Nhan quay đầu nhìn y, ôn thanh cười: “ không có chuyện gì!”

Đã nói cái khuôn mặt của Dung Phượng Ca vốn là mười phần họa thủy mà, vừa bước ra đã nghe mọi người đổ một ngụm khí, ngay cả đám hắc y nhân cũng có chút ngây ngẫn, Lạc Khanh Nhan thấy thế lại càng không vui, nam nhân của nàng cũng dám nhìn, đám người này đúng là ngại sống lâu quá mà, không khí trên thuyền chợt lãnh xuống..... (Dao Dao: Nhan Nhan cũng không cần ăn dấm chua bậy bạ nha ^^)

“ Tam vương gia, như vậy không tiễn...” Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai, vẫy vẫy tay ý bảo đám người kia biết điều thì nhanh rời khỏi, còn bản thân cũng nhanh chóng nắm áo Dung Phượng Ca vào thuyền đi thôi....

Âu Dương Triệt mặt mày càng thêm lãnh ngắt, phất phất tay, đám ảnh vệ nhanh chóng giải quyết gọn gàng vài người còn lại trong đám hắc y nhân này, lúc này muốn dây dưa tìm thêm manh mối, không ngờ lại gặp được người kia, cũng nhanh giải quyết đi thôi. Âu Dương Triệt chột nhứ mi, dăm chiêu, nữ tử nam trang lúc này là ai vì có gì Lạc Vân Linh, à không Lạc Khanh Nhan lại đối ‘nàng’ thập phần ‘thân thiết’ như vậy, trong ấn tượng thì đây là lần đầu tiên Lạc Khanh Nhan ôn nhu với một người như thế, còn có võ công.... Nhiều điều thật khó lí giải?!...

Không đến ngày thứ tư thì Trần Ngôn tìm đến Lạc Khanh Nhan, không biết hai người họ nói những gì, nhưng sau khi ra về, Trần Ngôn sắc mặt thập phần... ách, nói sao nhỉ?! Nói chung là tràn đầy phấn khích, như là được rót thêm sinh lực vậy, có thuộc hạ nói với Trần Ngôn: “ phó các chủ trước nay vẻ mặt âm trầm như là không có sinh khí, nay lại như người khác....” Với câu nói này của thuộc hạ, Trần Ngôn chỉ có thể bí hiểm cười, ánh mắt lại chột lóe giao hoạt, nào còn bộ dáng như lúc trước, hắn nói: “ có chút nhân, trời sinh ra chính là có khí thế như vậy, khiến cho người muốn đi theo cam nguyện thần phục...” với câu trả lời chẳng ra đầu cũng chẳng ra đuôi của Trần Ngôn, hắc y thuộc hạ chỉ biết lắc đầu bó tay +_+

Trần Ngôn nâng ly uống một ngụm trà, ánh mắt vốn bình thường thâm thúy không thấy đáy, nay chột lóe một mảnh ánh sáng ngọc, như là yên hoa lưu lại trong đáy mắt, chột cười....

Lạc Khanh Nhan, người này, hắn vĩnh viễn không rõ được, rốt cuộc

là như thế nào một người đâu?!

Càng tiếp xúc lại càng muốn gần thêm, hảo tò mò đằng sau ánh mắt ẩn chứa nét cười nhưng đáy mắt tràn ngập băng tuyết ấy, đằng sau tiểu dung ôn hòa như mộc xuân phong kia là như thế nào một người đâu?!

Rõ ràng lãnh huyết đến vô tình nhưng hơn ai hết lại có tình

Rõ ràng tâm cơ đầy thủ đoạn nhưng hơn ai hết lại hết sức chân thành

Một cái liếc mắt như thấu hết lòng người, nhìn bất cần đời chẳng quan tâm chẳng vướng bận ấy mà một câu nói, một cái liếc mắt lơ đãng lại nhắm trúng càn khôn định ra mọi việc....

Hơn bất cứ ai giữ lấy quyền lực tiền tài nhưng lại chưa từng sa vào trong đó

Đa nhân cách...

Người này, rốt cuộc ai có thể nắm lấy được?!

Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan.... thật hi vọng một ngày nhìn thấy thiếu niên này dẫm nát thiên hạ dưới chân, bước lên chín tầng bảo tháp, quân lâm thiên hạ nhìn xem thế gian phồn hoa.... Là thế nào một phen phong vị?!

Hết chương 30

Chương 31: Thích nhất là người

Mười đầu ngón tay nhẹ nhàng vung lên, từng sợi dây đàn theo đầu ngón tay của người kia mà lưu chuyển, tạo nên những âm thanh tuyệt mỹ...

Đó là như thế nào thanh âm?!

Trong vắt, như là nước chảy

Nóng bỏng, như là hỏa diễm

Khi thì nhẹ nhàng lưu luyến triền miên, khi thì chạy chồm như sóng đập vào bờ....

Một khúc, nhẹ nhàng quấn quanh, như có ma lực ám vào tâm trí, bất tri bất giác khiến cho người ta trầm mê, thiên âm có chẳng bất quá cũng chỉ như thế này mà thôi....

Gió

Nhè nhẹ thổi

Lành lành

Ánh mặt trời không gay gắt, những sợi nắng vung vãi khắp nơi,

Ấm áp...

Hương thơm thanh lãnh của lê hoa như hòa quyện trong gió...

Những cánh hoa trắng muốt bất nhiễm bụi trần, đong đưa khe khẽ theo gió rồi từ từ rơi rụng...

Có hoa luyến tiếc cây kia, cho nên rơi rất nhẹ rất nhẹ, đong đưa giữa không trung rồi mới rơi xuống mặt đất

Có hoa tham luyến sự tự do của gió mà cứ bay mãi bay mãi trong lòng gió, nhưng là cũng phải rơi xuống mặt đất

Lại có cánh hoa thích nô đùa cùng gió cho nên cứ vướng từ lá này, rồi còn lưu luyến trên gốc cây mới thỏa nguyện về mới trần thổ...

Cả một mặt đất, điều phủ đầy hoa, trắng như tuyết.....

Tiếng đàn cứ nhẹ nhàng vang lên mãi, như là ca như là ru như là quấn quýt si mê, khiến cho tâm hồn người ta cứ lảng đãng muốn chìm vào trong đó, không muốn tỉnh lại, thật là đẹp.....

Gió, lại nhẹ thổi...

Mái tóc của người kia, theo gió mà khởi vũ, một đầu ô phát đen như mực dài đến cập thắt lưng tựa như dòng suối mượt mà, dưới ánh sáng mặt trời như tỏa ra một lớp ánh sáng huyền hoặc

Người kia vẫn vậy, lam bào thanh nhã

Sắc màu của bầu trời kia, như thế trong vắt, như thế thuần túy, dường có bị bao nhiêu sắc thái của thế gian này quấy nhiễu vẫn như vậy thanh, vẫn như vậy khiết....

Có lẽ, màu lam mới xứng cùng người này...

Thứ sắc màu tinh khiết nhất của thế gian, không phải là sắc trắng mà là ...lam...

Trắng như tuyết, dẫu sau đó là cái hắc ám càng thêm đen tối mà thôi, cũng như nàng, thích vận bạch y nhưng là tâm vẫn như vậy bị hắc ám cắn nuốt

Lam, xanh của trời, xanh của biển, mới là sắc màu sạch sẽ nhất thế gian, không phải sao?! như là hẳn vậy....

Vươn tay ôm lấy thắt lưng của hắn, cầm tựa vào vai của hắn, khẽ cười: “ Dung Phượng Ca, người đánh đàn.... Thanh âm như là mê hoặc lòng người....”

Dung Phượng Ca nghe vậy, chột cười, mười đầu ngón tay nhanh thoăn thoắt, vẫn không đình chỉ, mặt quay lại, đối mặt với Lạc Khanh Nhan, hai người tư thế lúc này đây gần như là mắt đối mắt, mũi đối mũi, miệng đối miệng, Dung Phượng Ca nói: “ như vậy... Nhan Nhan có bị mê hoặc?!” hơi thở của y, cũng thanh lãnh như lê hoa, phả vào mặt nàng, ấm áp mà cũng lãnh thanh....

“ Ừ! Có một chút...” Lạc Khanh Nhan dịu dàng cười....

Dung Phượng Ca chột thất thần, Nhan Nhan đôi lúc cười ôn nhu như vậy có khi khiến cho y không quen, tâm cứ đập bình bịch, có lẽ là quen với tác phong bá đạo quyết đoán hằng ngày đi, nhưng mà Nhan Nhan chỉ duy độc với mình y ôn nhu như vậy, không phải là tốt lắm sao, Dung Phượng Ca nghĩ đến đây, chột cười....

Dung Phượng Ca khi cười, đó là lúc Lạc Khanh Nhan cảm thấy đẹp nhất, cho dù là đại lục tối nổi danh mỹ cảnh cũng không bằng một khoảnh khắc phương hoa rực rỡ tựa như phù dung chớm nở, y cười thật sự đẹp, nhất là tiểu dung thỏa mãn tận cõi lòng, luôn khiến cho nàng dù thị huyết bạo ngược đến đâu cũng có thể bình tĩnh trở lại...

“ Người giống như là quyến rũ ta sao?!” Lạc Khanh Nhan tà tà cười Dung Phượng Ca nghiêng đầu nhìn Lạc Khanh Nhan, mắt đẹp khẽ chớp, hàng lông mi dài cong như cánh quạt nhỏ khẽ lay động, có chút tự hỏi,... hai tay vươn lên, ôm lấy cổ của Lạc Khanh Nhan, mỉm cười: “ ân!” Câu dẫn Nhan Nhan cũng không sai nha, cái này gọi là...mỹ..nam kế đi ^^

“ Mỹ nhân kế của người, đúng là rất hiệu quả...” Lạc Khanh Nhan lấy tay điểm chóp mũi của hắn, cười khẽ, Dung Phượng Ca được một bước lại muốn tiến thêm một bước, dùng mặt cọ cọ cổ của nàng, rồi đặt một nụ hôn thật nhẹ lên má của Lạc Khanh Nhan. Căn cứ kinh nghiệm của y thì.... Hì hì! Nhan Nhan sẽ không chán ghét y thân thân Nhan Nhan nha, huống chi y tin tưởng mỹ nam kế của y tốt lắm, Nhan Nhan sẽ không tức giận. Có lẽ đã bắt đầu quen với việc đánh lén này cho nên lần này Phượng Ca của chúng ta không

còn mặt đỏ tai hồng như mấy lần trước nữa rồi, mỗi khi như vậy Lạc Khanh Nhan chỉ có thể khẽ cười dung túng mà thôi, dẫu sao thì nàng cũng thích hẳn thân cận nàng mà

“ Nhan Nhan thật là đẹp...” Dung Phượng Ca khẽ thì thầm, càng ngày y càng cảm thấy Nhan Nhan thật là đẹp nha, đôi hoa đào mắt lúc nào cũng doanh doanh ý cười quang ba diễm liễm câu hồn thể nhân, thanh tú mũi, đôi môi rất là tà mị, ửng hồng khiến cho người ta muốn cắn một ngụm, nếu không phải Nhan Nhan bình thường ‘mặt lạnh’ thì nhất định chiêu hoa đào không ít a, uh! Nhưng mà hiện giờ chẳng phải cũng có đào hoa đang đeo bám Nhan Nhan sao, một là cái tên ma giáo giáo chủ đó, dạo này cứ hay quấn lấy Nhan Nhan, bây giờ lại thêm cái người gọi là tam vương gia xuất hiện trên thuyền mấy ngày trước nữa, người đó nhất định là có ý đồ đen tối với Nhan Nhan nha, hơn nữa còn cái người gọi là ‘yêu nhân’ mà Linh Vân cô nương nói nữa chứ, hazz!! Tình cảnh của y giờ khắc này thật là nguy kịch mà, tam phía địch nhân, không được, y nhất định phải chuẩn bị đầy đủ kế sách đối phó bọn họ mới được, tuyệt đối không để cho bọn họ cướp đi Nhan Nhan của y đi

“ Nhan Nhan?! ...”

“ Ân?!”

“ Nhan Nhan, thích cái gì nhất a...?!” Dung Phượng Ca hỏi, phải biết Nhan Nhan thích cái gì nhất mới có thể ‘tính kế’ mấy người kia được, không phải sao?! y biết là Nhan Nhan thích quyền, thích tiền... nhưng là mấy cái này Nhan Nhan điều có rồi mà +_+

“ Thích người nhất a...” Lạc Khanh Nhan hào phóng trả lời

“ Thích... thích ta..?!” Dung Phượng Ca thật sự rất là thụ sủng nhược kinh

“ Uh! Thích nhất là người...” Lạc Khanh Nhan gật gật đầu, khoe miệng cong lên nét cười tuyệt mỹ

“ Hì hì, cảm ơn Nhan Nhan” Dung Phượng Ca lại tiếp tục hôn một cái bẹn lên má Lạc Khanh Nhan

“ Vì cái gì cảm ơn?!”

“ Cảm ơn vì Nhan Nhan thích ta thôi”..... Dung Phượng Ca ôm lấy cổ của Lạc Khanh Nhan cười rộ lên, mắt đẹp híp lại thành một đường cong, thập phần khả ái, trông y giờ khắc này đây thật giống một chú mèo nhỏ, rất là... rất là đáng yêu mà, Lạc Khanh Nhan cũng cảm thấy vậy, cho nên vươn tay nhu nhu lấy đầu tóc của y, không tiếng động cười...

Đúng vậy! ta là thích nhất người nha....

Thích nhất là người.....

Dung Phượng Ca giao hoạt cười, Nhan Nhan thích nhất là y đó, cho nên mấy người kia không có cửa đâu, hơn hai hết Dung Phượng Ca y hiểu rõ, Nhan Nhan của y ấy à, rất là lãnh tình nhưng là một động tình tuyệt đối là cả đời nhất thế, chỉ cần y không phản bội Nhan Nhan thì nhất định Nhan Nhan sẽ yêu y, mà chuyện phản bội Nhan Nhan... nhất định không khi nào xảy ra ^^

Phượng Ca thích nhất cũng là Nhan Nhan.....

Rất thích... rất thích nha....

Uh! Thích nhiều như vậy, chính là yêu rồi đúng không?! Dung Phượng Ca tự hỏi

Uh! Chính là ... yêu.... Thực yêu... thực yêu.....

Hai người đang ấm áp vui vẻ là thế nhưng rất tiếc lại có kẻ chặn ngang phá hỏng không khí của hai người, mà người đến đây chắc hẳn ai cũng đoán ra được mà, đúng không?!

Lạc Khanh Nhan khẽ cau mày, thanh âm không lạnh không nhạt, quả là nét mặt thay đổi nhanh 180 độ, diễn viên cũng phải cam bái hạ phong ha, nói: “ các hạ đã đến đây sao còn không ra?!” Dung Phượng Ca nghe vậy, dĩ nhiên là biết có kẻ phá đám giữa hai người rồi, mày đẹp chau lại, khẽ bĩu môi, người này thật là đáng ghét, Nhan Nhan ít khi rãnh rỗi cùng y mà người này không biết giờ biết giấc đến xen vào, hừ! khiến cho người ăn cơm bị nghẹn uống nước bị sặc, đáng đời... >”< (Dao Dao * lấy khăn chấm chấm nước mắt*: Tiểu Phượng Ca à, nguyên rủa người vậy là không tốt nha, bản tính thiện lương của người bị Nhan Nhan ‘tàn phá’ đến mức này sao chứ)

“ Là người?!” Dung Phượng Ca lên tiếng, hẳn chẳng phải là cái tên nam nhân vận bộ đồ màu đen sì trên thuyền sao??! người này quả nhiên là có ý đồ không tốt với Nhan Nhan của y mà, cho nên Phượng Ca đồng học của chúng ta nhanh chóng giữ lấy quyền chủ đạo, ôm lấy thắt lưng của Lạc Khanh Nhan, mắt đẹp ‘chăm chú’ nhìn Âu Dương Triệt, để ý đến hần từng động tác nhỏ ^^

Âu Dương Triệt từ ngày đó gặp Lạc Khanh Nhan, có cái gì đó cứ luôn thúc giục y đến tìm nữ tử này, hai năm trước kể từ ngày đó, y không có một ngày nào là không hối hận để cho nữ tử kia chạy đi, y sai ảnh vệ tìm người khắp đại giang nam bắc nhưng lại không tra được một chút tin tức, bây giờ tương ngộ, có chẳng cũng là một loại duyên?! Hai năm này tưởng nhớ, không chỉ khiến hình bóng của nữ tử này giảm bớt mà càng càng nhớ rõ ràng hơn, Âu Dương Triệt chột cười, nguyên lai từ khi nào đã rơi vào lưới tình?!

Là khi nữ tử kia mắt lạnh nhìn y, cầm lấy ngọc trâm đâm vai của mình.....

Là khi nữ tử kia vẻ mặt lạnh nhạt không coi y ra gì....

Hay là khi nữ tử một thân thanh y, bờ vai tằm máu quyết tuyệt rời đi...

Không rõ, cũng không nhất thiết phải biết, giờ khắc này gặp lại, mặt đối mặt, y chỉ biết, dù bất cứ giá nào cũng phải đem nữ tử này về bên mình, khóa lại, không thể để nàng chạy đi như lúc trước, dù có là bẻ gãy cánh chim cũng không là gì, Âu Dương Triệt mỉm cười nhìn về phía Lạc Khanh Nhan, thanh âm cũng bắt giắc nhu hòa vài phần, khác hẳn với bộ dáng lạnh như băng hàng ngày: “ hai năm không gặp, nàng... có khỏe?!”

Nha nha... không phải đâu, sao lại hỏi thân thiết như vậy chứ, Dung

Phượng Ca càng thêm hết sức đề phòng, ôm chặt hơn nữa, Lạc Khanh Nhan từ lúc thấy Âu Dương Triệt đã có chút không kiên nhẫn rồi, thấy y còn nói vớ vẩn như vậy, lại càng hết sức không kiên nhẫn, người này lúc trước một tên chi độc nàng còn nhớ rõ lắm a, bây giờ lại như vậy 'ôn nhu' nhìn nàng thật khiến cho nàng nổi một thân da gà, nhưng là dấu sao người đến là khách nha, Lạc Khanh Nhan treo lên khuôn mặt khách sáo tươi cười, đáp: “nhờ ơn vương gia, Khanh Nhan rất khỏe a, không biết vương gia lần này hạ giá đến đây là có việc gì chỉ bảo”. Thật sự là rất khách sáo nhưng thanh âm lại trào phúng mười phần, Âu Dương Triệt nghe vậy cũng không nổi giận, phản cười: “chẳng lẽ nàng không mời bổn vương uống một chén trà sao?!” nói đoạn còn hết sức tự nhiên ngồi xuống đối diện cùng Lạc Khanh Nhan

Lạc Khanh Nhan vươn tay vỗ vỗ vai Dung Phượng Ca, ý bảo y buông mình ra, sau đó ngồi xuống, Dung Phượng Ca tủm tủm cười, ngồi bên cạnh, tiếp tục xấu lắm vươn ma trảo ôm lấy thắt lưng của Lạc Khanh Nhan, một bộ dáng nếu có ai đó dám đụng vào Nhan Nhan của y, thì thiện lương tiểu Phượng Ca sẽ không nể tình hóa thân thành mèo dữ cắn người kia một phát vậy ^^

Thấy hai người hồ động ăn ý mười phần lại thân thiết như vậy, Âu Dương Triệt đáy mắt nghi hoặc càng sâu, nữ tử bên cạnh Lạc Khanh Nhan là ai?! Y đã cho người điều tra nhưng lại không thu được kết quả nào, mà hai năm này hành tung của Lạc Khanh Nhan như một cái mê, y không thể nào nắm bắt được, cái cảm giác này thật khiến cho kẻ quanh năm suốt tháng đứng ở vị trí thượng vị giả, nắm bắt trên tay mọi việc như y, thật không dễ chịu chút nào “Vương gia đến đây không là uống trà đi, như vậy thật sự xin lỗi, nơi đây không có trà...” từ chối tiếp khách, không chút nào nể mặt, Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai, Âu Dương Triệt thấy vậy, thật sự thờ dài, nữ tử này thật sự rất dễ dàng khơi dậy lửa giận trong y mà “Không biết vị cô nương này là...?” Âu Dương Triệt tìm đề tài để nói, Dung Phượng Ca nhíu nhíu mày, thật sự rất chán ghét, sao người này cũng nhằm y là nữ nhân nữa vậy, định phân minh nhưng là nghĩ đến điều gì, ánh mắt chợt lóe giảo hoạt rồi nhanh chóng biến mất, y mỉm cười, xinh đẹp vô song, hai cánh tay tiếp tục bò lên cổ của Lạc Khanh Nhan, thanh âm nhuyển tận xương khiến cho bất cứ nam nhân nào nghe cũng không khỏi huyết mạch tương phun, y nói: “người ta là của Nhan Nhan thôi!” Nói xong còn lấy môi mình điểm nhẹ vào môi của Lạc Khanh Nhan, đôi gò má tươi đẹp lại nổi lên rặng mây hồng, tiếp tục 'ngượng ngùng' tựa vào cổ của Lạc Khanh Nhan, nhưng là nội tâm mười phần hò hét, hắc hắc... hôm nay y được thân hôn Nhan Nhan a ^^ hanh hanh... xem đi, xem cho tức chết người, dám đánh chủ ý vào Nhan nhan

Lạc Khanh Nhan nhìn mắt y lóe giảo hoạt đùa dai, chỉ biết mỉm cười dung túng, người này nhất định là bị Linh Vân bày xấu rồi, còn Âu Dương Triệt lúc này đây thì mặt quả thật đen như đáy nồi, chỉ tay

vào hai người phần nộ quát: “ người... người... Lạc Khanh Nhan, nàng là nữ nhân...” từ khi nào nữ tử này lại đi thích nữ nhân vậy?! Âu Dương Triệt thật sự chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, nam nam luyến nhau, nữ nữ ân ái... đại lục này không phải không có, nhưng là y chưa bao giờ nghĩ đến lại là.....

“ Ta biết a...” Dung Phượng Ca gật gật đầu, Nhan Nhan chính là nữ nhân mười phần mà, dù bên ngoài tuấn mỹ còn hơn cả nam nhân, mạnh mẽ quyết đoán còn hơn cả nam tử thì Nhan Nhan vẫn là nữ tử

“ Hồ nháo, thật sự là hồ nháo...” Âu Dương Triệt nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem hai người kia tách ra, Lạc Khanh Nhan từ nãy đến giờ vẫn mắt lạnh nhìn Âu Dương Triệt, thấy hắn quát Dung Phượng Ca, khế nhíu mày, thấy vậy Dung Phượng Ca càng thêm làm tới, ra vẻ hết sức ‘yếu ớt’ dựa cả vào Lạc Khanh Nhan, nhu nhu thành âm như là ai như là oán, hết sức lên án: “ Nhan Nhan, hắn hung ta”. Hừ! người dám hung ta, Nhan Nhan nhất định sẽ cho người biết tay =”=

“ Ngoan, đừng quậy!” Lạc Khanh Nhan dĩ nhiên cũng cùng hắn hợp diễn tốt lắm, vươn ma trảo nhu nhu đầu tóc của hắn, rồi quay sang nhìn Âu Dương Triệt, tranh âm thêm ba phần lạnh lùng: “ tam vương gia hình như quên, ngài không có tư cách xen vào chuyện của ta đi”

“ Người là vương phi của bốn vương!” Nghe Lạc Khanh Nhan nói vậy, Âu Dương Triệt kích động quát lớn....
Hết chương 31

Chương 32: Trời sinh một đôi

Người là vương phi của bốn vương.....

Âu Dương Triệt không nghĩ mình sẽ thốt lên như vậy, cho nên lời vừa nói ra, y có chút hối hận. Nữ tử này vốn rất ghét bị áp đặt, y không nên vội vàng như vậy, Âu Dương Triệt bất giác thở dài, mỗi khi đối mặt cùng nữ tử này, y luôn cảm thấy khó khống chế bản thân mình

Lạc Khanh Nhan nghe vậy, yên lặng, phượng mâu lạnh như băng, nhìn Âu Dương Triệt....

Dung Phượng Ca khẽ cắn môi, lại càng ra sức ôm chặt lấy Lạc Khanh Nhan

Không khí giữa ba người, chợt lạnh lùng đến mức khiến người ta phát hoảng

“ Khanh Khanh, ta lại đến đây ^^” bỗng một giọng nói ngả ngớn vang lên, phá tan không khí giữa ba người, Lạc Khanh Nhan quay đầu nhìn nam tử một thân hồng y, nét miệng chợt cong lên, khiến cho người ta bất giác nổi tóc gáy

“ Lại đến...” còn Dung Phượng Ca nhú nhú mày, quyết miệng, ánh mắt hết sức ai oán nhìn Lạc Khanh Nhan, Nhan Nhan đúng là chọc hoa đào rất nhiều mà, Lạc Khanh Nhan vỗ vỗ vai Dung Phượng Ca như là an ủi, ‘ta cũng không muốn a, bọn họ điều rỗi hơn thôi’

“ Ôi! Khanh Khanh có khách sao, ta lại đến không đúng lúc à?!” Tư

Đồ Nhiễm nhìn Âu Dương Triệt, rồi quay sang vấn Lạc Khanh Nhan

‘Người có bao giờ đến đúng lúc đâu...’ Lạc Khanh Nhan thầm nghĩ

“Vương gia, dường như ta đã nói rõ với ngài ta là Lạc Khanh Nhan, không phải là Lạc Vân Linh, trí nhớ không kém như vậy đi?!” Lạc Khanh Nhan cười lạnh

“Ta...”. Âu Dương Triệt khẽ mím môi, cũng không rõ vì sao lại không thể nói nên lời phản bác được

“Được rồi, ân oán giữa ngài và Lạc Vân Linh, hai năm trước một mũi tên độc coi như là giải quyết, ta không hi vọng ngài đến đây làm phiền ta...” Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt nói

“Tên độc?!” Âu Dương Triệt chột cau mày, có chút khó hiểu, hai năm trước mũi tên là y bắn nhưng cũng tránh chỗ yếu hại, hơn thế nữa làm gì có độc trong đó

“Thì ra hai năm trước mũi tên đó là người bắn, hảo ác độc >” <” Dung Phượng Ca quyết định chán ghét Âu Dương Triệt, người này thật là đáng ghét, độc của hai năm trước nếu không phải là y thì e rằng Nhan Nhan đã mất mạng rồi, người này vẻ ngoài ánh tuấn tiêu sái không ngờ nội tâm lại ‘thâm độc’ như vậy, haizz! Đúng là không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá mọi việc được nha

“Ta.. không có..” Âu Dương Triệt muốn giải thích, lại không biết giải thích như thế nào, có chút bất lực, Lạc Khanh Nhan quả thật mất hết kiên nhẫn với hai nam nhân kia rồi, lâu lâu mới có cơ hội cùng Dung Phượng Ca ‘tán tỉnh’ ấy mà hai cái tên nam nhân ‘rối hời’ này đến phá đám, đúng là được rồi, nàng nhẫn, ai biểu hấn là chiến thần vương gia, cũng không thể thất lễ được, nàng còn chưa có đủ thực lực để mà đấu đá với hấn

“ Nhan Nhan, để hai người này cho ta giải quyết, được không?!”
Dung Phượng Ca nhỏ giọng bên tai Lạc Khanh Nhan thầm thì, rất nhỏ... Lạc Khanh Nhan nhìn nhìn y, thấy y hết sức kiên trì bèn gật gật đầu, được rồi, nàng ngồi im chờ xem diễn vậy, Dung Phượng Ca bình thường dịu ngoan như tiểu bạch thỏ nhưng khi bị nhạ giận sẽ tặc mao như con mèo nhỏ, trông khả ái vô cùng, nàng thật muốn xem ^^

E hèm! Hai nam nhân này là tình địch của y, cho nên người giải quyết là y mới đúng nha, Nhan Nhan là của y, không ai có thể cướp được, Dung Phượng Ca nhìn nhìn Âu Dương Triệt cùng Tư Đồ Nhiễm, sau đó ôn hòa cười...

Được rồi, với cái khuôn mặt mườì phần nhạ họa của Dung Phượng Ca, mỗi khi cười rộ lên đủ sức khiến cho nam tử lạnh lùng nhất cũng phải cúi đầu chịu thua, nam nữ thông sát mà, cho nên tiểu dung ôn hòa này của Dung Phượng Ca thật sự rất là, rất là ‘giá trị’ à nha, nhưng mà dẫu sao Âu Dương Triệt nổi tiếng với hai chữ ‘chiến thần’ cũng đâu có vừa, thấy Dung Phượng Ca mỉm cười, đáy mắt chỉ chợt lóe chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liễm đi, còn Tư Đồ Nhiễm thì, mấy tháng nau có lẽ đã quen rồi cho nên cũng không có tác dụng gì lớn lắm

Chiêu thứ nhất, mỹ nhân kế coi như hoàn toàn thất bại, Dung Phượng Ca bĩu môi, xem ra chiêu này chỉ có tác dụng với Nhan Nhan thôi!!

“ Tam vương gia, ta gọi ngài như thế được?!” Dung Phượng Ca lên tiếng

“ Ân!” Âu Dương Triệt không biết tiểu cô nương này định chơi trò gì, nhưng nhìn thái độ cũng biết Lạc Khanh Nhan, thập phần để ý đến vị

‘cô nương’ này, cho nên y cũng không thể thất lễ được, bèn ứng phó đáp lời. Dung Phượng Ca cũng không thèm để ý đến thái độ của y, bèn nói tiếp: “ tam vương gia, chuyện lúc xưa ta không thèm nhắc đến, như Nhan Nhan đã nói, ân oán giữa ngài và nàng ấy, mũi tên kia cũng đã kết thúc xong, như vậy vì có gì lại tìm đến phiền hà chúng ta?!”

“ Ngươi là ai?!” Một lần nữa, Âu Dương Triệt hỏi trực tiếp Dung Phượng Ca, ánh mắt lạnh như băng đánh giá người này, trước ánh mắt lãnh nếu băng sương khiến cho bao nhiêu kẻ khiếp sợ ấy, Dung Phượng Ca thái độ vẫn thập phần thản nhiên, không chút cau có, y chỉ mỉm cười, ôn nhu như nước, thanh âm thập phần êm tai: “ Dung Phượng Ca, ái nhân của Nhan Nhan, câu trả lời này, tam vương gia đã hài lòng...”

“ Lạc Khanh Nhan là nữ nhân...” Âu Dương Triệt cường điệu lặp lại lần nữa

“ Ta biết nha....” Dung Phượng Ca gật đầu

“ Các ngươi hai người là nữ nhân, há có thể cùng chung một chỗ...” Âu Dương Triệt khế cau mày

“ Nhưng ta cũng đâu nói ta là nữ nhân?!” Dung Phượng Ca nhún nhún vai, có chút nghịch ngợm nhìn Lạc Khanh Nhan, rồi quay sang đối diện cùng Âu Dương Triệt, thanh âm lạnh nhạt hẳn đi: “ tam vương gia, ngài yêu Nhan Nhan sao?!”

Câu trả lời của Dung Phượng Ca, Âu Dương Triệt còn chưa ‘nhắm nháp’ hết thì câu hỏi tiếp theo của Dung Phượng Ca khiến cho Âu Dương Triệt có chút ăn không tiêu. Yêu?! Dĩ nhiên là có, nhưng là trực tiếp nói ra lời, y làm không được, có lẽ là chưa bao giờ nói, cho nên cũng không biết nói thế nào, cũng có lẽ là cao ngạo, là tự trọng

cho nên không dễ dàng nói ra yêu ngữ với bất kỳ ai, bởi vì y là chiến thần vương gia, là lạnh như băng cao ngạo vô tâm vô tình Âu Dương Triệt

“ Ngay đến hai tiếng yêu thương ngài còn nói không nên lời thì có tư cách gì mà xen vào chuyện giữa ta và Nhan Nhan, hơn thế nữa, nếu yêu của ngài là tổn thương... thì đừng bao giờ nói tiếng ‘yêu’ bởi vì đó là ích kỷ, là hủy hoại mà thôi...” Dung Phượng Ca cười nhạt, đôi con ngươi xinh đẹp nhìn thẳng vào đôi ưng mâu của Âu Dương Triệt, gằn từng tiếng

“ Người.... Láo xược...” thẹn quá thành giận, Âu Dương Triệt quát lớn, vung tay phách nhẹ Dung Phượng Ca, mang theo ba thành công lực, nhưng dù vậy đối với không võ công Dung Phượng Ca cũng gây tổn thương không nhỏ, một hàng huyết đỏ sẫm từ trong khóe môi tràn ra, thê diễm không thốt nên lời, Lạc Khanh Nhan không nghĩ Âu Dương Triệt sẽ ra chưởng lực, cho nên không đề phòng, thấy Dung Phượng Ca bị thương, lửa giận trong người bùng lên, không lưu tình gì phách cho Âu Dương Triệt một chưởng, Âu Dương Triệt có chút hối hận khi mình ra tay với Dung Phượng Ca, nhưng ngay sau đó bị Lạc Khanh Nhan một chưởng phách đến, lùi mình về phía sau, sắc mặt trắng bệch...

“ Người không sao chứ?!” Lạc Khanh Nhan khẽ chau mày nhìn Dung Phượng Ca, vươn tay lau đi máu nơi khóe miệng, nàng... chán ghét thứ sắc màu diêm dúa đó trên người hắn, Dung Phượng Ca mỉm cười, nhẹ giọng đáp: “ ta không sao, tam vương gia đã rất lưu tình rồi...”

“ Âu Dương Triệt, từ nay về sau đừng để cho ta gặp lại ngươi...” Lạc Khanh Nhan gằn từng tiếng, vẫy vẫy tay cho ảnh vệ xuất hiện ‘tiễn khách’, Âu Dương Triệt bị Lạc Khanh Nhan bổ cho một chưởng, lực phủ ngũ tạng rối bời cả lên, nữ nhân này từ khi nào nội lực lại

thâm sâu như vậy, khiến cho y trở tay không kịp, hôm nay tạm thời không thể bàn tiếp được nữa, Âu Dương Triệt lạnh nhạt nói hai tiếng “tái kiến” sau đó dùng khinh công bay đi mất, trước khi đi còn không quên ‘lờm’ một phát về phía Dung Phượng Ca, Âu Dương Triệt nghiêng rặng nghiêng lợi khi thấy Dung Phượng Ca cười thập phần ‘khiêu khích’. Nam nhân này không thuần lương như vẻ bề ngoài, sau một bài học đau đớn, đáng thương Âu Dương tam vương gia của chúng ta mới hiểu được, Dung Phượng Ca đồng học chính là rất ‘tiểu nhân’ a!

Lại nói đến ma giáo giáo chủ yêu nghiệt Tư Đồ Nhiễm của chúng ta, qua cuộc đối thoại giữa Âu Dương Triệt và Dung Phượng Ca thì y rất cuộc biết được hai tin tức vô cùng ‘oanh động’ đối với y. Thứ nhất, nam nhân bạch y phiêu diêu mười phần trích tiên công tử, trang chủ của Lạc Vân sơn trang mà y muốn ‘kết bằng hữu’ lại là nữ tử, bỏ qua trong lòng chợt lóe kinh hi, Tư Đồ Nhiễm trầm tư. Xưa nay chưa bao giờ y nghĩ đến Lạc Khanh Nhan lại là nữ tử, không những bề ngoài tuấn mỹ mà hơn hết là thái độ cùng năng lực của người này khiến cho y khó có thể tin người này lại là nữ tử. Có nữ tử nào lại mạnh như vậy không?! có nữ tử nào lại tâm ngoan, tâm cơ thâm trầm, đùa giỡn tính kế đến mức lô hỏa thuần thanh như nữ tử này?! mấy tháng nay ‘bám theo’ phần nào cũng hiểu rõ cá tính cùng thái độ của người này mỗi khi xử lí một sự việc khiến cho y càng tin phục nhưng bây giờ có người nói với y người này là nữ tử, quả thật là sấm sét giữa trời quang a, nữ tử này nhất định là.. quái vật, Tư Đồ Nhiễm tự an ủi bản thân mình như vậy...

Còn người kia, Dung Phượng Ca... vẻ ngoài ngay cả thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng chào thua vài phần lại là nam nhân, Tư Đồ Nhiễm quả thật thấy càng khó tin hơn việc Lạc Khanh Nhan là nữ tử, khế nhu nhu mi tâm của mình, Tư Đồ Nhiễm cố gắng tiếp nhận sự thật này, nhưng là Tư Đồ Nhiễm rất cuộc cũng không hiểu được, thấu được tính cách của nam nhân ‘họa thủy’ này, nhiều lúc đơn thuần

khiến cho người ta cảm thấy ‘phát sợ’ nhiều lúc giáo hoạt khiến cho người ta không thể ngờ đến, nhiều khi ôn nhu ‘dịu ngoan’ còn hơn cả nữ tử ấy vậy mà khi tức giận lên lại mười phần nam tử khí khái, khiến cho người khác không thể khinh nhờn....

Hai người này, quả thật là ‘rất kỳ cục’ rồi

Trời sinh một đôi... hốt nhiên trong đầu của Tư Đồ Nhiễm hiện ra bốn từ này

“ Hai vị, xem ra ta quả thật đến không đúng lúc, hẹn lần sau vậy...” Tư Đồ Nhiễm thở dài, đi ra ngoài, y cần phải bỏ chút thời gian thu xếp lại chút tin tức này đã, quả thật rất nhiều loạn đầu óc của y mà. Thấy bóng lưng gần như là ‘hoảng loạn’ của Tư Đồ Nhiễm, Dung Phượng Ca chợt bật cười...

“ Người nha, đừng lấy bản thân mình đùa như vậy...” Lạc Khanh Nhan khe khẽ thở dài, nam nhân cứ ngốc ngốc lấy bản thân mình phạm hiểm, quả thật không yêu quý bản thân mình chút nào, khiến cho nàng tức chết đi được, nhưng là đáng giận hơn là nàng lại không thể phát hỏa với hắn, vì sao ư?! Vì....

“ Có Nhan Nhan mà...” Dung Phượng Ca bật cười khanh khách, mười phần tin tưởng, lần này ván cá cược y lại tiếp tục thắng không phải sao?! cố ý nói khích tam vương gia để bị nhận một chưởng, Nhan Nhan nhất định sẽ phát hỏa, khi ấy tam vương gia đó dù có tìm mọi cách ‘cứu chữa’ đi chẳng nữa cũng vô dụng rồi, dù sao Nhan Nhan rất bao che khuyết điểm thôi ^^

“ Người thật là...” Lạc Khanh Nhan quả thật chỉ còn biết cười khổ thôi, người này lâu lâu dùng một chút tiểu kế, nàng phải biết phối hợp thôi, cũng may Âu Dương Triệt dùng lực không sâu, chỉ bị thương nhẹ, nếu không nàng nhất định không tha cho hắn, Lạc Khanh Nhan

lạnh lùng cười

“ Nhan Nhan, ta là thần y...” Dung Phượng Ca khe khẽ cười, cho nên mấy nội thương nho nhỏ này đối y chả là gì cả

“ Lần sau đừng lấy bản thân mình phạm hiểm, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi...” Lạc Khanh Nhan giọng điệu có chút nguy hiểm, mắt đẹp híp lại, nhìn chăm chăm Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca nhanh chóng gật gật đầu, lúc này không nên chọc giận Nhan Nhan a, nếu không y nhất định sẽ bị ‘chỉnh’ đó

“ Haiz! Ngươi cũng không cần như thế, ta vốn không để ý đến hấn...” Lạc Khanh Nhan thở dài, vùi đầu trong cổ của y, vươn tay ôm lấy thắt lưng của y, nhàn nhạt lên tiếng, nhìn thấy người này vì nàng ‘ghen’ nàng dĩ nhiên cảm thấy rất vui, nhưng là với điều kiện đừng lấy bản thân mình ra làm trò đùa. Dung Phượng Ca tủm tủm cười, vươn tay ôm lấy Lạc Khanh Nhan, dùng mặt cọ cọ vùng cổ của nàng, giống như một chút mèo nhỏ lười biếng, y lên tiếng: “ nhưng là ta vẫn rất lo lắng nha, Nhan Nhan vĩ đại như vậy, cho nên sẽ có rất nhiều người ái mộ, vì thế Phượng Ca phải nhanh chóng ra tay giải quyết thôi”. Phải chặt đứt ý tưởng ngay từ ngày đầu tiên, bóp nát ngay từ trong nôi để đừng có mầm tai vạ, điều này y biết mà

“ Nhan Nhan là của ta....” Dung Phượng Ca khẽ thì thầm...

Lạc Khanh Nhan là của Dung Phượng Ca

Nhan Nhan là của Phượng Ca.....

Từ lúc sơ ngộ, điều này như một hạt giống đã gieo mầm từ trong ý thức, trái tim của y, không thể nào dứt ra được...

Là của y.... không ai, không có gì có thể chen vào được.... không

ai....

Bất chợt, ánh mắt của Dung Phượng Ca chợt lóe lạnh như băng, đôi con ngươi hóa đỏ, như huyết, rồi nhanh như cắt chợt liếm đi, không ai thấy được.....

“ Dung Phượng Ca....” Lạc Khanh Nhan lên tiếng, thanh âm thập phần nghiêm túc

“ Ân?!”

“ Ta không phải là của ngươi...” Lạc Khanh Nhan lên tiếng, thanh âm hết sức bình thản, như là mây bay nước chảy: “ ngươi là của ta mới đúng....”

Dung Phượng Ca chợt cười.....

Khẽ nhắm mắt, khước môi dương lên, xinh đẹp....

Mãi một lát sau, mới từ từ lên tiếng, thanh âm nhẹ nhàng mà từ tính, lãng đãng ôn như tựa như sương tựa như khói

Ừ! Ta là của Nhan Nhan....

Dung Phượng Ca... là của Lạc Khanh Nhan.....

Hết chương 32

Chương 33: Người lạ mặt

“Vương gia, có mật báo từ đế đô, triệu ngài về kinh gấp...” hắc y nhân cung kính đưa lên mật thư, Âu Dương Triệt cau mày nhận lấy, mở ra xem, đồng tử co rút lại, hàng mày kiếm khể chau, một lát sau, tâm tình mới khôi phục lại, lạnh như băng bình thường, ra lệnh: “mau thu xếp, chúng ta quay về”

“Là...” hắc y nhân cung kính cúi đầu, lui ra ngoài

Âu Dương Triệt vươn tay, khẽ xoa mi tâm của mình, lần này đến Nam Huyền để điều tra quan lại tham ô, không ngờ gặp lại cố nhân, chưa kịp giải quyết thì ở đế đô lại có chuyện, tâm tình của y từ hôm qua đến giờ quả thật khó chịu phải chết. Âu Dương Triệt chợt bi ai phát hiện, có lẽ chỉ có những chuyện liên quan đến nữ tử kia mới khiến cho y khó bình tâm như vậy được

Xem ra phải thả cho nữ tử kia một đoạn thời gian rồi, có chuyện quan trọng hơn y cần phải giải quyết, hơn nữa chuyện mũi tên độc... nghĩ đến đây, Âu Dương Triệt ánh mắt chợt lóe sát khí....

Ánh mắt nhìn về phía chân trời, ban đêm, thiên không một mảng u tối, những vì tinh tú lấp lánh trên trời càng khiến cho bầu trời thêm một phần huyền bí, Âu Dương Triệt chợt mỉm cười...

Lạc Khanh Nhan..... nàng nghĩ có thể dễ dàng thoát trên tay bốn vương sao...?! có một ngày nàng nhất định sẽ quay lại bên cạnh bốn vương....

Cùng lúc đó, thì hai nhân vật chính của chúng ta cũng chẳng rảnh rồi

gì, Dung Phượng Ca một bên thu xếp đồ đạc, còn không quên lái nhai nghi vấn: “ Nhan Nhan, chúng ta sao phải lập tức lên đường rồi, chuyện của Huyết Sát các còn chưa giải quyết xong mà”. Lạc Khanh Nhan thì vùi đầu vào đóng giấy tờ, nhanh chóng dùng bút viết viết, còn không quên trả lời Dung Phượng Ca: “ ừ thì mọi việc cũng đã xong, lão ngoan đồng gởi bồ câu đến, nói chúng ta quay về gấp, có chuyện cần bàn bạc....”

“ Nga, gia gia có chuyện gì sao?!” Dung Phượng Ca tò mò hỏi tiếp, quan hệ của Nhan Nhan và gia gia hình như tốt lắm, y cứ thấy hai người này lén bàn chuyện riêng không à, lại càng không cho y chen vào nữa chứ. Lạc Khanh Nhan ngẩng đầu nhìn y, bật cười: “ ta cũng không rõ, khi chúng ta quay về, chẳng phải sẽ biết sao?!”

“ Ân...” Dung Phượng Ca gật gật đầu

Cho nên tối hôm nay, Lạc Khanh Nhan cố gắng giải quyết tốt hết những việc còn lại, đồng thời cũng không quên bàn giao công việc cho Trần Ngôn, Lạc Khanh Nhan đợi cho Dung Phượng Ca ngủ say, mới đến thư phòng, Trần Ngôn đứng đợi sẵn nơi đó

“ Trần đại ca, Huyết sát các giao cho huynh, huynh nhất định không làm ta thất vọng, đúng không?!” Lạc Khanh Nhan tự tiểu phi tiểu nhìn Trần Ngôn, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt đối phương, này là tôn trọng người đối diện cùng mình, mấy ngày nay nam nhân triển lộ mũi nhọn, khiến cho nàng không khỏi khâm phục từ tận đáy lòng, ấn ấn dấu tài nhiều năm như vậy, một khi phát ra chính là kinh diễm bốn phương, không phải sao?!

“ Các chủ an tâm, thuộc hạ nhất định sẽ không cô phụ tâm ý của các chủ...” Trần Ngôn ôn hòa mỉm cười

“ Đây là một số kế hoạch ta nghĩ ra, có thể tham khảo giúp cho việc

phát triển của Huyết Sát các”, nói đoạn lấy ra trên bàn một tập giấy đầy chữ đưa cho Trần Ngôn, Trần Ngôn nhận lấy, nhìn sơ qua, đáy mắt chợt lóe kinh ngạc rồi rất nhanh liếm đi, nội dung thì y chưa đọc kỹ lắm, nhưng công nhận chữ viết của các chủ quả thật.. ách! Khó nói nên lời...

Lạc Khanh Nhan lấy đời trước hiểu biết ở các việc huấn luyện các đặc công hiện đại cùng với một số thiết kế vũ khí tân tiến giao cho Trần Ngôn, giúp cho việc huấn luyện các sát thủ của Huyết sát các có thể nâng cao một bậc, đồng thời cùng giảm bớt khả năng sát thương khi chiến đấu, bảo mạng là tốt nhất. Lạc Khanh Nhan nhìn Trần Ngôn, nói: “ mạng sống mới là quan trọng nhất, cho nên đánh không lại thì chạy mới là thượng sách, trừ phi bất đắc dĩ nếu không đứng lấy mạng của bản thân ra phạm hiểm, ta không muốn Huyết sát các phải tốn công để bồi dưỡng sát thủ khác....”

“ Thuộc hạ đã hiểu....” Trần Ngôn chợt cười, cúi đầu một cái như là hành lễ, rồi quay lưng đi ra ngoài

Cánh cửa khép lại, Trần Ngôn đứng một lát, nhìn cánh cửa, rồi mới xoay người rời đi....

Người này, lãnh huyết vô tình nhưng cũng không coi thường sinh mạng người khác.....

Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan... càng ngày hấn càng không thấu.....

Nhưng là như vậy.... chẳng phải sẽ thú vị hơn sao?!!

Vì cả đêm thức trắng, cho nên hậu quả của ngày hôm sau chính là Khanh Khanh đồng học của chúng ta nằm bẹp trên mã xa, ngủ bù lại, đầu nằm lên đầu gối của Dung Phượng Ca, tư thế thập phần thoải

mái, tìm chu công đánh cờ

Bên ngoài, một ảnh vệ lái xe, bên trong, Lạc Khanh Nhan ngon giấc còn Dung Phượng Ca an nhàn xem sách thuốc...., thỉnh thoảng lại vươn tay ôn nhu xoa xoa mi tâm của Lạc Khanh Nhan để cho nàng có thể an giấc một chút. Mãi xa xuất phát từ sáng sớm, đi cũng đã được mấy canh giờ, Dung Phượng Ca cũng đã đọc xong một cuốn sách thuốc, để xuống cuốn sách, nhìn nhìn dung nhan ái nhân đang ngon giấc, khẽ mỉm cười

Ít khi thấy người này an an tĩnh tĩnh như vậy bên cạnh, đầu ngón tay lưu luyến ấn ấn vài huyết trên đầu của Lạc Khanh Nhan, rồi nhẹ nhàng lưu chuyển xuống khuôn mặt của người này, hai hàng chân mày thanh tú nhưng cũng không mất hai phần anh khí, lông mi thật dài, đen mà cong cong như cánh quạt nhỏ, cử kiêu mĩ, hình môi rất đẹp.....

Nhan Nhan đang ngủ.....

Đang ngủ tức là không ý thức nha...

Vậy.... y có thể thân thân trộm Nhan Nhan thôi....

Dung Phượng Ca thập phần hồi hộp, khẽ nhắm lại mắt, đặt xuống vầng trán của Lạc Khanh Nhan một nụ hôn thật nhẹ....

Tâm, đập bình bịch....

Hai tay ôm lấy má, mặt thật nóng

Nhan Nhan vẫn chưa tỉnh, vậy... hôn thêm một cái chắc cũng không sao nhỉ?! Dung Phượng Ca tự nhủ với bản thân mình như thế, cho nên tiếp tục công trình 'hôn trộm' của mình, lần này là... môi...

Cho nên Tiểu Phượng Ca đồng học của chúng ta hít một hơi thật sâu, và cúi đầu xuống chuẩn bị thân hôn Lạc Khanh Nhan thì đúng một cái, xe ngựa đang lắc lư yên ả lảo đảo một chút và theo như thuyết quán tính ở hiện đại thì Phượng Ca đồng học rất không may bật người về phía đằng trước một chút rồi ngã ra sau, đầu va chạm vào khung xe ngựa.... và Lạc Khanh Nhan đang ngủ ngon cũng lảo đảo rơi cái ầm xuống dưới

“ Có chuyện gì?!” Lạc Khanh Nhan bị đánh thức, có chút bực mình, thanh âm trầm trọng đi lên

“ Chủ nhân, bên ngoài có người bị thương....” Ảnh vệ khó xử lên tiếng

“ Người không sao chứ?!” Lạc Khanh Nhan thấy Dung Phượng Ca ôm đầu, lo lắng hỏi, đồng thời cũng không quên vươn tay nhu nhu chỗ bị va chạm, Dung Phượng Ca bị vỡ kế hoạch ‘hôn trộm’ lòng ảo não vô cùng, tuy vậy vẫn đăm cười lắc đầu, thật ra là đang chột dạ đó mà

Lạc Khanh Nhan xuống xe ngựa, đi đến chỗ ‘nạn nhân’ đang nằm cản lối xe ngựa, Dung Phượng Ca cũng lẻo đẹo theo sau

Nam nhân một thân hoa phục hoa quý nhưng tình trạng lúc này hết sức tiêu điều, rách nát, hơn thế nữa người đầy huyết, Lạc Khanh Nhan khẽ nhíu mày, Dung Phượng Ca nhéo tay áo Lạc Khanh Nhan, nhỏ giọng lên tiếng: “ người này bị thương rất nặng, nếu không cứu trị kịp thời thì ngày mai sẽ chết....”

“ Người muốn cứu hắn?!” Lạc Khanh Nhan hỏi, nam nhân này không rõ nguồn gốc, cứu hắn có là một phiền phức không?! Dung Phượng Ca nhìn nhìn nam nhân đầy huyết một chút, rồi lại nhìn sang Lạc

Khanh Nhan, khẽ mím môi, lên tiếng: “ Nhan Nhan, quyết định đi, ta... không để ý”. Nếu vì cứu người này mà gây rắc rối cho Nhan Nhan, y sẽ không an lòng. Lạc Khanh Nhan thờ dài, quay đầu nhìn ảnh vệ, lên tiếng: “ cứu hần!” rồi sau đó nắm tay áo Dung Phượng Ca, lên xe ngựa, ngủ tiếp ^^

Hần... chính là thiện lương như vậy, nếu hôm nay không cứu thì sẽ áy náy, mà nàng lại ...luyến tiếc.....

Dung Phượng Ca khẽ mím cười, đáy mắt ôn nhu như nước, len lỏi nhu tình.....

Cuối cùng thì sau vài ngày ‘bôn ba’ thì hai nhân vật chính của chúng ta cũng về đến Tây An, vừa bước vào Lạc Vân sơn trang thì đã có một bóng hồng vụt đến, ôm lấy cổ của Lạc Khanh Nhan, nhanh như cắt như là động tác này đã làm cả trăm lần vạn lần rồi vậy. Lạc Khanh Nhan rút trều khóe miệng, thật sự là muốn một chương phách bay người này ra ngoài, nhưng là

“ Khanh Khanh, ô..ô... người đi lâu vậy, người ta nhớ người ^^” thanh âm thanh linh, mùi phần ‘ủy khuất’ không phải là vị tiểu thư xinh đẹp đã lâu không gặp của chúng ta – Linh Vân đại tiểu thư sao?! Linh Vân hôm nay một thân hồng y tuyệt sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp mùi phần, khóe môi nhếch lên, mắt đẹp khẽ chớp, như là có lệ lưu trong khóe mắt, càng chọc người ta triu mến không thôi, nếu là người khác có lẽ đã nhịn không được ôm ôm vào lòng hảo hảo yêu thương rồi, nhưng tiếc thay lại gặp trúng Lạc Khanh Nhan, thật là uổng phí mà

Không đợi Lạc Khanh Nhan đẩy Linh Vân ra, thì bên cạnh Dung Phượng Ca cũng hết sức ‘ai oán’ vươn ma trảo lôi Linh Vân ra khỏi người Lạc Khanh Nhan rồi, nói giỡn, chỗ đó là của hần a, ai cũng không được thương, hần sẽ cắn chết người đó, Dung Phượng Ca

đồng học trong lòng căm giận, cho nên khi kéo áo Linh Vân cũng mạnh tay chút

“ Ai da, tiểu mỹ nhân, người cũng nhớ ta sao?!” Linh Vân thấy Dung Phượng Ca kéo ống tay áo của nàng, hi ha cười. Haiz! Ai biểu nàng bé nguyệt tu hoa, chim sa cá lặn, người gặp người thích đâu, Dung Phượng Ca mỹ nhân ‘nhớ nàng’ cũng là chuyện thường tình mà. Linh Vân trong lòng có chút tự kỷ nghĩ, nhanh chóng buông ra Lạc Khanh Nhan, chuẩn bị cho Dung Phượng Ca một cái hùng ôm, nhưng vừa phác đi qua thì Lạc Khanh Nhan đã kéo Dung Phượng Ca qua một bên, thế là đáng thương tiểu mỹ nhân Linh Vân, thân hình lão đảo thiếu chút ‘hôn’ mặt đất rồi

Thấy Lạc Khanh Nhan trừng mắt nhìn nàng, Linh Vân hắc hắc cười, Khanh Khanh độc chiếm dục không phải là nhỏ thôi, thật à keo kiệt, nàng chỉ ôm một chút cũng không cho

“ A?! hần là ai vậy?!” Linh Vân thấy đi sau một nam tử, bèn nhỏ giọng hỏi Lạc Khanh Nhan, người này lai lịch làm sao mà Khanh Khanh lại đem hần về đây a?! Lạc Khanh Nhan khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói gì thêm, bước nhanh về phía tiểu viện của nàng, Lão ngoan đồng Dung Cơ nói nàng về gấp nhất định là chuyện có liên quan đến ba bảo vật kia....

Linh Vân tuy còn chút tò mò nhưng biết rõ cá tính của Lạc Khanh Nhan cũng không hỏi gì thêm, bèn cho người sắp xếp chỗ ở cho nam tử lạ mặt, còn Dung Phượng Ca lần này lại không theo chân Lạc Khanh Nhan mà đi về hướng ngược lại, được phòng

Nam tử lạ mặt được Lạc Khanh Nhan cứu kia, ánh mắt một thoáng trầm tư nhìn bóng lưng của Lạc Khanh Nhan sau đó xoay người theo chân gã sai vặt đến chỗ ở của mình.....

Lạc Vân sơn trang, diện tích rộng vô cùng, trong đó chiếm vị trí rộng nhất, không phải là chỗ ở của trang chủ Lạc Vân sơn trang mà là biệt viện của vị ‘khách quý’ của trang chủ, không ai khác chính là nơi ở của Dung Phượng Ca, tiểu viện – Phượng Khanh, vừa bước vào đã thơm ngát hương lê hoa, dịu dàng mà lãnh thanh, cả một đám lê thụ yên lặng đứng đó, hoa nở rộ, trắng như tuyết, như cả cả một tiểu viện được cả một đám lê thụ ôm ấp, từ xa nhìn vào nơi đây như một vùng đất tuyết, bởi lẽ chỉ một sắc trắng của lê hoa nhuộm hết. Tiểu viện rất rộng nhưng cũng rất giản dị, đồ đạc bày biện giống hệt như nhà cũ trong sơn cốc, một cái hồ nhỏ sóng xanh uốn lượn, một vài con thỏ nhón như gặm cỏ non.... Một vài chú chim hót líu lo trên cành cây, tiểu viện này như là một góc thu nhỏ của cả một sơn cốc...

Vì thỏa mãn đam mê chế dược chủ chủ nhân nơi đây, cho nên dược phòng của Dung Phượng Ca thật sự không nhỏ, nguyên những thảo dược quý hiếm cũng không thiếu trong dược phòng, có lẽ một lão thái y nao đó lỡ nhằm bước vào chốn này cũng không khỏi thốt lên cảm thán, nơi này có lẽ là cái thái y viện thứ hai thôi.....

“ Tiểu Hắc, ngươi vẫn khỏe chứ?!” Dung Phượng Ca bước vào biệt viện, thấy gần gốc lê thụ, con thỏ lông xám như là đang ‘trông mong’ hẩn về vậy, cho nên vừa thấy nó, Dung Phượng Ca đã bật cười khanh khách cúi người ôm Tiểu Hắc vào lòng, tay khẽ xoa xoa đầu của nó, nhỏ giọng lầm bầm: “ ngươi nha, hình như lại béo hơn lúc trước! cứ thế này sẽ không đi được..”

Tiểu Hắc như là hiểu lời của hẩn nói, cái tai cụp xuống, một bộ như là ‘ta đây bị đá kích tâm thần’ lắm vậy. Dung Phượng Ca khẽ quyết miệng, xoay xoay tay nhìn nhìn thật kỹ tiểu sủng vật của mình, lầu bầu: “ Nhan Nhan nói, nếu ngươi mập mập đi không được sẽ bắt ngươi làm canh thỏ đó, nhanh giảm béo đi”. Đáng thương tiểu Hắc, trời không sợ đất không sợ nhưng trong đời lại sợ nhất chính là sói cùng Lạc Khanh Nhan, mỗi khi nghe đến tên nữ nhân này lại không

kiềm chế run rẩy, haizz!

Lại có một chú chim bồ câu trắng như tuyết vỗ cánh phành phạch bay lên vai của Dung Phượng Ca, đầu cọ cọ vào cổ của Dung Phượng Ca, này chẳng phải là ‘người đưa thư tình’ trước kia của hai nhân vật chính của chúng ta, Tiểu Bạch sao?! Dung Phượng Ca vươn tay còn lại xoa xoa bộ lông mềm trắng như tuyết của tiểu Bạch, cười khế: “Tiểu Bạch, sao ngươi lại gầy rồi, Nhan Nhan nói chim nhỏ gầy rồi sẽ không đẹp, lông sẽ rụng hết a, như vậy sẽ đem ngươi nướng thịt luôn á =”=

Tiểu Bạch suy sụp, Tiểu Bạch ai oán

Tiểu Hắc tâm thần đã kích, thần tình ngơ ngác ngác....

Ô..ô... ai nói dùm cho bọn nó, chủ nhân đáng yêu thiện lương của chúng nó từ khi nào lại biến thành như vậy nha???!

Hết chương 33

P/S: Hì! ngày mai ta lên xe về quê rồi, về nhà nét ko có thành ra ta cũng không biết có post truyện lên được không nữa, ta sẽ cố gắng xem sao, còn tùy >”<

Còn hơn mười ngày nữa là tết đến rồi, Dao Dao xin chúc mọi người, ăn tết vui vẻ bên gia đình của mình, bên người mà mình yêu quý nhất

Cảm tạ mọi người trong suốt thời gian qua đã ủng hộ Dao Dao, những bằng hữu quen thuộc hay những bằng hữu ‘bí mật” ^^

Thân ái

Nam Cung Dao

Chương 34: Hắc ngọc phượng hoàng

“ Sư phụ, có tin tức?!” vừa vào đến nơi, chưa kịp hành lễ chào hỏi thì Lạc Khanh Nhan đã nhanh chóng hỏi Hàn Vô. Hàn Vô thông thả uống một ngụm trà, cười cười: “ đồ nhi a, đừng nóng vội, đến ngồi xuống đi!”

Lạc Khanh Nhan thấy mình thất lễ, có chút ‘xấu hổ’ nhanh chóng cúi đầu hành lễ với Hàn Vô cùng Dung Cơ mới ngồi xuống đối diện cùng hai người. Lão ngoan đồng Dung Cơ thấy vậy, không khỏi trêu ghẹo: “ a, hôm nay Khanh Nhan của chúng ta ngoan ngoãn hơn nhiều”. Lúc trước thấy hắn là mặt lạnh, châm chọc còn khiêu khích, hôm nay lại tôn kính đi lên như vậy, Dung Cơ có chút không quen, Lạc Khanh Nhan rút trừu khóe miệng, bình tĩnh, nàng nhẩn, người này là gia gia của hắn..+_+

Hàn Vô khẽ liếc Dung Cơ, Dung Cơ nhún nhún vai, có chút không thú vị cười dài, bèn chuyển sang vẻ mặt nghiêm túc, lên tiếng: “ người có nghe nói qua Hoa Vĩ thôn?!” Lạc Khanh Nhan nghe vậy, lặng yên suy nghĩ, mãi một lát sau như nhớ ra điều gì, khẽ nhíu mày: “ Băng Lạc quốc, một thôn nhỏ?!”

Hàn Vô gật gù đầu, khẽ mỉm cười: “ nghe nói cách đây hai trăm năm trước, người dân ở nơi đó thấy Phượng Hoàng trùng sinh, bay liệng cửu thiên, từ đám tro bụi mà chỗ Phượng Hoàng trùng sinh đó, hình thành một miếng hắc ngọc, được người dân ở đó đưa lên làm ‘báu vật’ thờ phụng, nhưng cách đây bảy mươi năm, một trận hồng vũ cuốn sạch nơi đó, mà mảnh Hắc Ngọc kia cũng theo trận lũ lụt đó mà biến mất, chỗ đó cũng chính là Hoa Vĩ thôn bây giờ....”

“ Vậy miếng ngọc đó?!” Lạc Khanh Nhan trầm giọng hỏi

“ Không biết, có lẽ lưu lạc nơi nào đó, có lẽ bị chôn vùi, cũng có lẽ... ngọc... hủy...” Dung Cơ khẽ cau mày, đôi con ngươi âm trầm sâu lo “ Ngay mai chúng ta xuất phát đến Băng Lạc quốc..” Lạc Khanh Nhan ngẩng đầu nhìn hai người rồi quyết định, phải thử mới biết kết quả, nàng tuyệt đối không buông tay, dù chỉ còn một tia hi vọng cũng không buông tay, Lạc Khanh Nhan chính là như vậy, đối với một chuyện đã nhận định thì cố chấp đến điên cuồng, dù là không lối thoát, dù là chuyện hư ảo đi chăng nữa cũng quyết tâm làm đến cùng, chấp niệm như vậy... cũng giống như một khi nhận định Dung

Phượng Ca thì cho dù có nghịch thiên cũng nhất định đem hấn bên mình, tìm cách cứu hấn, nữ tử này đến cuối cùng cũng là một kẻ cố chấp cuồng mà thôi

“ Không cần nhanh như vậy, nghỉ ngơi một vài ngày rồi hãy lên đường” Dung Cơ nhẹ giọng khuyên giải. Lạc Khanh Nhan gật gật đầu, nàng không cần nghĩ nhưng hấn cũng cần nghĩ ngơi

“ Được rồi, nếu tìm được thì phải nhanh chóng viết thư cho chúng ta...” Hàn Vô xen vào, Lạc Khanh Nhan cung kính đáp rồi sau đó xoay người đi ra ngoài.

“ Hi vọng đứa nhỏ đó sẽ không làm chúng ta thất vọng”... Hàn Vô than khẽ

“ Để Y đã nói, nha đầu kia mệnh cách kỳ lạ, ngay đến cả hấn cũng tính không ra số mệnh của nàng, nhất định có duyên kỳ ngộ...” Dung Cơ lên tiếng, như là nói với Hàn Vô cũng như là an ủi bản thân mình Chỉ mong là vậy.... Hàn Vô khẽ nhắm mắt, thở dài...

Căn phòng, u uẩn huân hương, chợt nặng trĩu.....

“ Ảnh, cho người tra cái kia nam tử, thế nào rồi?!” Lạc Khanh Nhan đứng yên dưới tán Lê hoa, để lại phía sau lưng cho hắc y nam tử, trầm giọng lên tiếng

“ Chủ nhân, đã cho người tra nhưng hoàn toàn không có tin tức, người này như là đột ngột đi ra vậy...” Ảnh nói, nét mặt vẫn nhất trương lạnh như băng, không chút cảm tình, mặt mày lạnh mỹ, một thân hắc y càng khiến cho người này thêm một phần hắc ám

“ Ngay đến cả Mị Ảnh các cũng không tra được người này sao?!”

Lạc Khanh Nhan khẽ chau mày, trừ phi người kia giống nàng, xuyên việt đến nơi đây, nếu không sao lại không có chút tư liệu đâu, chẳng lẽ....

Người này, dung mạo nàng cũng không rõ lắm, nhưng ánh mắt cùng thần thái kia lại có chút quen thuộc như là trong trí nhớ đã từng thấy qua, nhưng là lại không nhớ ánh mắt của người nào, người kia nói bản thân bị mất trí nhớ, không rõ, xem bộ dáng cũng không giả, hơn nữa Dung Phượng Ca bắt mạch, quả thật trong đầu y bị thương cũng không có gì đáng nghi ngờ cả, nhưng vì cớ gì nàng lại thấy bất an đâu?!

“ Chủ nhân, Lam hộ pháp gọi thư đến nói, đế đô hình như có chuyện!” Ảnh tiếp tục thông báo

“ Ân?!” Lạc Khanh Nhan như óng mày, yên lặng lắng nghe Ảnh nói tiếp

“ Hình như là có liên quan đến hoàng cung, nhưng tin tức hầu như bị phong tỏa một cách triệt để, chúng ta cũng khó thăm dò, nhưng mấy hôm nay nghe nói hoàng đế bệ hạ không có lên triều....”

Hoàng đế, Âu Dương Liên, nam tử một thân ngông nghênh ngạo khí, mỗi giờ tay nhắc chân điều tần hiển uy nghiêm hoàng gia, từng một lần diện kiến, nhưng tiếp xúc cung không sâu, vài năm qua đi, nàng cũng nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ mang máng người này cùng Âu Dương Triệt có vài phần giống nhau, nhưng Âu Dương Triệt

thiên về lãnh lẽo băng sương còn Âu Dương Liên nhất trương mặt nạ nhất quán cười xuân phong nhưng lại giảo hoạt như nhất chích hồ ly, tâm tư khó dò..... quả thật, đối phó với Âu Dương Triệt càng dễ hơn nhiều so với Hàn Thanh đế vương

“ Có nghe nói thích khách nào ghé thăm hoàng cung không?!” Lạc Khanh Nhan như đùa như thật hỏi

“ Không có....” Ảnh hơi ngẩn ra một chút rồi kiên định lắc đầu

“ Không có... trừ phi bị ‘ám hại’ không thể thượng triều hoặc không còn ở trong hoàng cung...”. Lạc Khanh Nhan chột nhịu mày

“ Lam hộ pháp nói, vẫn thấy Hoàng đế trong ngự thư phòng, mỗi đêm xử lý triều chính nhưng lại không thượng triều, có lẽ bị.. hạ độc....” Ảnh tiếp tục nói

Lạc Khanh Nhan mày nhịu càng sâu.....

Vẫy vẫy tay ra hiệu cho hắc y nhân lui ra, hắc y nhân cung kính cúi đầu sau đó ẩn mình đi mất, nhưng là đứng một nơi nào đó không ai phát hiện, Ảnh vệ chính là cái bóng của chủ nhân thôi ^^

Lạc Khanh Nhan vẫn yên lặng đứng đó, mặt mày trầm tư, đôi con ngươi càng thêm thâm trầm, thâm thúy không thấy đáy, như là đang suy tính điều gì....

Bỗng, một bàn tay đưa lên, che đi mắt của nàng, thanh âm trong trẻo: “ đoán đoán xem, ta là ai nha?!”

Lạc Khanh Nhan khẽ mỉm cười, vươn tay nắm lấy bàn tay của chủ nhân nghịch ngợm, lên tiếng: “ chẳng phải tiểu mỹ nhân xinh đẹp của ta sao?!” Dung Phượng Ca nghe vậy, bật cười khanh khách, choàng tay ôm chầm lấy cổ của Lạc Khanh Nhan, đầu cọ cọ vào vai nàng, khẽ quyết miệng: “ Nhan Nhan lại cau mày”

“ Không có việc gì, chỉ là đang suy nghĩ một ít chuyện mà thôi!” Lạc Khanh Nhan đạm cười

“ Thật?!” Dung Phượng Ca lần này rất là nghi ngờ à nha, nhưng là Nhan Nhan không nói là có lý của Nhan Nhan, y cũng không xen vào, khẽ mỉm cười, như là trong khoảnh khắc, rục rờ phương hoa, xinh đẹp vô song, y tiếp tục lên tiếng: “ Nhan Nhan, gia gia có chuyện gì nói với Nhan Nhan vậy?!” y hỏi gia gia nhưng gia gia thần bí không trả lời cho nên y chỉ biết hỏi Nhan Nhan thôi, đáng ghét gia gia, chơi trò mập mờ với y....

“ Hì hì, nói ta đem ngươi đi chơi, thích không?!” Lạc Khanh Nhan cười cười đáp lại

“ Đi chơi?!” Dung Phượng Ca nghiêng đầu, mắt đẹp mở thật to, hết sức ‘mong đợi’ nhìn Lạc Khanh Nhan, như muốn hỏi, đi chơi chỗ nào?! Nơi đó đẹp lắm sao?! đi chơi có vui không??!!.... hàng loạt câu hỏi như là nhảy lên trong mắt của Dung Phượng Ca, Lạc Khanh Nhan lấy tay điểm điểm trán của y, bật cười sang sảng: “ ngươi nha, tiểu tham miêu, là đến Băng Lạc quốc, nghe nói nơi đó rất đẹp, nhất là khi đông đến, là cả một thành tuyết trắng bao la hùng vĩ vô cùng, có muốn đi không?!”

“ Nhan Nhan đi chỗ nào, Phượng Ca đi chỗ đó...” Dung Phượng Ca

rất đương nhiên nói, điềm điềm cười, thập phần khả ái

“Tốt, hai ngày nữa chúng ta lên đường...” Lạc Khanh Nhan gật gật đầu, vươn tay xoa xoa đầu của hắn, chợt nói: “Phượng Ca dường như lại cao thêm một chút nữa?!” Dung Phượng Ca gật gật đầu, cười hết sức thỏa mãn, dĩ nhiên rồi y đang rất cố gắng tăng chiều cao để bằng hoặc hơn Nhan Nhan mà

“Còn hai tháng nữa là sinh thần của ngươi nha...” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng nói, nàng cũng nên chuẩn bị lễ vật cho hắn là vừa

“Ân, cho nên Nhan Nhan nhất định phải tặng quà cho Phượng Ca đó, phải à lễ vật thật lớn thật lớn...” Dung Phượng Ca phụ họa, vươn tay vẽ một cái vòng tròn thật to. Lạc Khanh Nhan muốn trêu đùa hắn, bèn nói: “vậy ngươi thích món quà gì?!” Dung Phượng Ca nghĩ nghĩ một chút, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vò vò đầu, ủy khuất nói: “ta không thích gì hết... chỉ thích mỗi Nhan Nhan thôi...”

“Vậy... đến ngày đó ta đem ta tặng cho ngươi, thế nào?!” Lạc Khanh Nhan nhợt nhạt mỉm cười, ôn hòa như gió mùa thu, thập phần say lòng người

“Không cần” Dung Phượng Ca bĩu môi: “Nhan Nhan vốn là của Phượng Ca mà, cho nên không cần tặng, Nhan Nhan phải nghĩ ra món quà cho Phượng Ca mới được”

“Được rồi, không đùa ngươi, ta nhất định sẽ suy nghĩ kỹ rồi tặng quà cho ngươi, thế nào?!” Lạc Khanh Nhan bật cười chịu thua, mỗi lần trên cột hắn, người thua lại là nàng, thật là...+_+

“Hi hi, Phượng Ca nhất định chờ...” Dung Phượng Ca thập phần thỏa mãn mỉm cười, nha nha... thật là mong đợi, không biết Nhan Nhan sẽ tặng cho y thứ gì đây, đây là sinh thần đầu tiên Nhan Nhan cùng y, cho nên nhất định không thể qua loa được, nhất định phải thật đáng nhớ, đáng để làm tưởng niệm ^^

Để đó

Tam vương phủ

“Vương gia, ngài đã về rồi...” Nữ tử ôn thanh mỉm cười, hai năm thời gian qua đi càng khiến cho gương mặt kia trở nên càng thêm thành thực, thêm một phần ý nhị, người này chẳng ai khác là thanh mai trúc mã đồng thời cũng là sườn phi của Âu Dương Triệt, Hàn Thanh Uyển, cũng là nữ tử duy nhất hiện giờ còn lại trong vương phủ, hai năm trước từ sau khi Lạc Khanh Nhan ‘mất tích’ thì ngoại trừ Hàn Thanh Uyển, tất cả cơ thiếp trong phủ đều được đưa ra khỏi vương phủ. Với quyết định này của Âu Dương Triệt, Hàn Thanh Uyển vừa mừng vừa sợ, mừng là vì bản thân được ‘độc sủng’ sợ là... không hiểu sao nàng cảm thấy tâm của vương gia cách nàng ngày càng xa, nhưng là trời cao đối đãi nàng không tệ, nàng có nhi tử, hài tử này cũng là hài tử đầu tiên của vương gia cùng nàng, như vậy cơ hội nàng ngồi lên chiếc ghế tam vương phi không còn xa, song hai năm qua đi Hàn Thanh Uyển càng ngày càng không thể đoán được tâm tư của Âu Dương Triệt Nam nhân nàng yêu say đắm, càng ngày càng lạnh lùng, lúc trước

đối nàng thoang thoáng ôn nhu thì bây giờ nét cười ôn hòa đối nàng càng ít, điều khiến cho Hàn Thanh Uyển khổ sở ấy là Âu Dương Triệt lại thường xuyên bước vào nơi ở của Lạc Khanh Nhan lúc trước, nơi ấy lúc nào cũng được quét tước sạch sẽ, không giống như nơi không có người ở. Hàn Thanh Uyển bất chợt cười khổ... Từ khi nào.... Nam nhân này đã không còn yêu nàng nữa Từ khi nào.... Nam nhân này lại để tâm đến nữ tử kia đến vậy..... Hay là

Nam nhân kia chưa từng yêu nàng

Nam nhân kia... vốn chưa từng đặt nàng vào trong lòng

“ Uyển nhi, có khỏe không?!” Âu Dương Triệt hỏi Hàn Thanh Uyển, thanh âm không mặn không nhạt, như là có lệ đối phương càng khiến cho Hàn Thanh Uyển cảm thấy bất an, cố nén trong lòng mát mát, nàng cười khẽ: “ vương gia an tâm, thiếp thân cùng Khiêm Nhi rất tốt”

“ Ừ, Khiêm nhi ngủ rồi sao?!” Âu Dương Triệt nghe nhắc đến hài tử của mình, ánh mắt nhu hòa lại, dù y có lạnh lùng đến thế nào thì cũng rất yêu thương hài tử của mình, để vương gia ít khi có thân tình, y từ lúc còn nhỏ đã thiếu thốn tình thương của phụ mẫu cho nên y luôn tự nói với bản thân mình sau này có hài tử nhất định phải dành tình thương cho hài tử ấy

“ Ân, đã ngủ, vương gia chúng ta vào nhà đi...” Hàn Thanh Uyển ôn nhu cười, vươn tay nắm lấy tay của Âu Dương Triệt, đi vào vương phủ. Âu Dương Triệt khẽ rũ xuống mi mắt, nhìn bàn tay nhỏ nhắn của nữ tử, không rõ vì sao lại cảm thấy áy náy không thốt thành lời Y... là đang áy náy cái gì?! y cũng không rõ...

Bất chợt, những hình ảnh trong kí ức chợt ùa về, thời bé thơ, thanh mai trúc mã lớn lên từng ngày, từ một tiểu cô nương đáng yêu dần dần trưởng thành thành một thiếu nữ xinh đẹp, khoác vào gả y gả cho hắn, ánh mắt sáng sủa nhu tình, tiểu dung ôn nhu như nước rồi chợt tan đi, hình ảnh đọng lại cuối cùng trong y, lại là ánh mắt hờ hững lạnh như băng của nữ tử cùng với bờ vai mỏng manh thấm ướt đầy máu....

Âu Dương Triệt mê võng.....

Y là động tâm với nữ tử kia, nhưng lại không thể hoàn toàn dứt bỏ tình cảm mười mấy năm với Hàn Thanh Uyển

Âu Dương Triệt chợt cười dài, y là đang suy nghĩ vấn đề gì đây?! nam nhân tam thế tứ thiếp vốn là chuyện thường tình, y tại sao lại luôn khó xử về vấn đề này chứ?! Có lẽ là.... Vì yêu cho nên muốn độc sủng duy nhất một người?!

Thấy Âu Dương Triệt nhíu mày suy tư, Hàn Thanh Uyển nhẹ giọng lên tiếng: “ vương gia, là đang có gì khó xử sao?!” Âu Dương Triệt nghe vậy, lắc đầu, bước vào thư phòng, vẫy tay ra hiệu cho Hàn Thanh Uyển quay về phòng của mình, Hàn Thanh Uyển cúi đầu hành lễ sau đó bước ra ngoài, đôi con ngươi một thoáng nặng trĩu ưu sầu

Hết chương 34

Chương 35: Mạc Ly

Thiên hạ phân tranh, từ hơn năm mươi năm trước, chiến loạn đã ngừng, thế cân bằng đại lục tạm thời phân thành như sau, phía nam là Hàn Thanh quốc, phía bắc Băng Lạc quốc, hai quốc gia này thực lực tương đương với nhau, nếu như Hàn Thanh quốc nổi tiếng với thiên hạ mỹ cảnh, khoáng sản trù phú, là nơi có nền kinh tế phát triển nhất đại lục thì Băng Lạc quốc lại chiếm ưu thế về binh lực, về vũ trang, có thể nói là không có quốc gia nào có tinh binh dũng mãnh như Băng Lạc. Giáp giữa Băng Lạc cùng Hàn Thanh là cả một vùng biển rộng lớn mà xuôi về hướng Đông ba trăm dặm lại là biên giới của Hoàng Thiên quốc, nói về Hoàng Thiên quốc thì không có bất cứ nhà sử gia nào có thể dùng hết giấy bút viết về đất nước xinh đẹp này

Hoàng Thiên quốc là quốc gia có thể nói là có lịch sử lâu đời nhất, trải qua bao thăng trầm lịch sử, mỗi một quốc gia đều đổi tên, đổi niên hiệu biết bao nhiêu lần, chia cắt rồi lại phân tranh biết bao nhiêu lượt trong lịch sử, nhưng duy độc mỗi Hoàng Thiên quốc lại chưa từng đổi. Có khi phát triển phồn thịnh trở thành đệ nhất cường quốc, có khi bại ngay đến cả một bộ tộc nhỏ cũng có tài lực hơn cả Hoàng Thiên, nhưng cũng không rõ lí do gì, qua bao thế hệ, lãnh thổ của Hoàng Thiên vẫn như vậy, không thêm vùng đất nào mà cũng chẳng mất đi vùng đất nào, có lời đồn, Hoàng Thiên được thần linh bảo hộ, dù cho chuyện gì xảy ra, đất nước này cũng không thể chia cắt được

Từ sau trận chiến cách đây bảy mươi năm trước, Hoàng Thiên quốc đã lâu vẫn chưa khôi phục lại thực lực, cả về kinh tế cùng binh lực, hiện nay quốc gia này có thể nói là tình trạng khá rối ren, xong đây là

vấn đề nói sau

Lại nói tiếp về địa giới thiên hạ, phía Tây, chiếm diện tích nhỏ nhất trong bốn quốc gia, nhưng Hải quốc lại khiến cho người ta không thể xem thường được, không những nơi đây là quê hương của ‘nhân tài’ mà còn là vùng đất của ‘thánh’. Hải quốc được thiên hạ biết đến là vùng đất địa linh nhân kiệt, nhân tài xuất hiện lớp lớp mà mỹ nhân của nơi đây cũng có thể nói là nhiều vô cùng, nhan sắc khuynh thành, từng không biết bao nhiêu hồng nhan nơi đây khiến cho biết bao thế hệ quân vương chỉ nguyện mỹ nhân không cần giang sơn. Trên hết, Hải quốc có một thế lực ngang tầm với quân vương là Thần Điện mà đứng đầu là thánh nữ cùng ba vị trưởng lão, thánh nữ có khả năng dự đoán tương lai xảy ra, cho nên có thể xem như Hải quốc là quốc gia được thiên thượng ưu ái nhiều nhất, thực lực chỉ sau Băng Lạc cùng Hàn Thanh

Thiên hạ tạm thời phân chia là như thế, ngoài ra còn có hàng trăm bộ tộc lớn nhỏ, hoặc phụ thuộc vào các nước lớn, hoặc tự lập xưng vương thành một mảnh quốc thổ.....

Thôi, tạm giới thiệu thế là đủ, lại nói về hai nhân vật chính của chúng ta, đang trên đường đến Băng Lạc, và phượng tiện giao thông hiện giờ hai người đang sử dụng dĩ nhiên là ... xe ngựa rồi

Lần này đi Lạc Khanh Nhan chỉ mang theo Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị và ‘người lạ mặt’ mà lần trước hai người hảo tâm cứu giúp. Người lạ mặt – tạm xưng là Mạc Ly, nhiệm vụ hiện giờ là lái xe ngựa, lần này sở dĩ Lạc Khanh Nhan mang theo hắn, là để tạm quan sát cùng điều tra, nàng rốt cuộc không xác định được, người này chỉ là vô tình xuất hiện hay đã có dự mưu, mà nhanh nhất chính là để bên cạnh quan sát, không phải sao?! Mạc Ly, trầm tính, ít nói, gương mặt khá lãnh tuấn, đặc biệt ánh mắt rất sắc bén, khiến cho người ta vô hình chung có áp lực, cũng may hắn võ công rất khá, Lạc Khanh Nhan cũng

không sợ bị tha chân sau, cho nên chuyển đi này mang hấn theo cũng không hề gì

Trong xe ngựa quả thật rất nhàm chán a, Dung Phượng Ca ngồi không không biết làm gì, cho nên đành phải làm phiền Khanh Nhan đồng học rồi, cứ vậy, một người hỏi một người đáp, câu chuyện đôi khi thật lãng xẹt nhưng không khí thật sự ấm áp khiến cho người ta rất quyến luyến....

“ Nhan Nhan, nghe nói Băng Lạc quốc, không có bốn mùa, chỉ có mùa đông không phải không?!” Dung Phượng Ca tiếp tục đóng vai trò ngoan bảo bảo tò mò hỏi Lạc Khanh Nhan, tha thứ cho hấn đi, vì hấn xưa nay cứ bị ‘nhốt’ ở trong sơn cốc có ra ngoài bao giờ đâu. Lạc Khanh Nhan nghe hấn hỏi vậy, cũng chỉ cười khẽ gật đầu

“ Nhan Nhan, nghe nói quốc quân Băng Lạc quốc đam mê nam sắc, chuyện này thật hay giả vậy?!” Dung Phượng Ca lại hỏi. Lạc Khanh Nhan bất chợt nhíu mày, đôi con người bình thường không gọn sóng, chợt lóe một chút ánh sáng, Dung Phượng Ca thấy vậy, bèn yên lặng không hỏi nữa, Nhan Nhan đang suy nghĩ thì tốt nhất là y không nên làm ồn ào, Dung Phượng Ca hết sức nhu thuận ngồi yên một bên, đôi con người tràn đầy hứng khởi quan sát cảnh vật ngoài xe ngựa.

Còn Lạc Khanh Nhan thì thật sự đau đầu, vì sao ư?! Dĩ nhiên là vì chuyện Dung Phượng Ca vừa nhắc đến, đế vương Băng Lạc quốc đam mê nam sắc không phải là chuyện lạ gì, nhưng tại sao nàng lại quên mất điều này chứ, đáng lẽ là nên để cho hấn ở nhà a. Lạc Khanh Nhan chợt thở dài, hi vọng chuyến đi này đến Băng Lạc sẽ thuận lợi.

Dung Phượng Ca vươn tay vén tấm màn khung cửa sổ, khung cảnh ven đường thay đổi nhanh chóng, từ màu xanh của rừng cho đến

đồng không hoang vắng, tốc độ xe ngựa cũng thật nhanh a, cũng may là y không bị say xe, Dung Phượng Ca không khỏi cảm thán, năm trước y còn đang ở trong sơn cốc, chỉ biết vọng mắt nhìn về phía chân trời khác, bây giờ có thể đường đường chính chính ra thế giới bên ngoài rồi, lại còn có Nhan Nhan bên cạnh nữa chứ, Dung Phượng Ca cảm thấy thỏa mãn vô cùng

Y vòng hai tay đặt lên bệ cửa sổ, đặt cằm của mình trên cánh tay, ánh mắt xa xăm, khóe môi chợt cong lên nét cười xinh đẹp, Lạc Khanh Nhan chợt thất thần

“ Nhan Nhan?!” Dung Phượng Ca chợt giật mình

“ Suyt, để cho ta ngủ một lát...” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng nói, đầu gối lên đùi của Dung Phượng Ca, mấy hôm nay một mặt lo xử lý công việc trong sơn trang, một phần công việc trong Mị Ảnh, nàng không có thời gian ngủ mà cũng không có tâm trạng để ngủ, tình trạng này kéo dài có vẻ hơi lâu, khiến cho Lạc Khanh Nhan đôi khi cũng thật uể oải, có đôi khi yên cạnh bên hấn thế này, mới khiến cho nàng bình thản mà dễ dàng đi vào giấc ngủ

“ ừ, Nhan Nhan tối qua lại mất ngủ sao?!” Dung Phượng Ca than nhẹ, bàn tay ôn nhu xoa xoa mi tâm của nàng

“ Ân....”

“ Nếu có cổ cầm ở đây thì tốt rồi, Phượng Ca sẽ tấu một khúc, Nhan Nhan ngủ sẽ tốt hơn”. Dung Phượng Ca chợt cau mày, y tinh thông âm luật, một khúc nhạc ngắn cũng dễ dàng ru ngủ người bị mất ngủ nặng nhất, huống chi Nhan Nhan cũng chỉ đơn thuần mất ngủ

Lạc Khanh Nhan nghe vậy, chợt cười, mở mắt nhìn hấn, đôi con ngươi chợt lảng nhu tình: “ như vậy,.... Người cũng có thể hát

mà....” Thanh âm của hắn tốt như vậy, nhất định hát lên cũng sẽ rất dễ nghe

“ Hát?!” Dung Phượng Ca hỏi lại, không phải đâu, chẳng phải xướng khúc là nữ tử sao, y là nam nhân sao có thể ca hát kia chứ, thật mất mặt lắm, nhưng là Nhan Nhan muốn nghe nha?! Dung Phượng Ca đồng học của chúng ta, nội tâm đấu tranh qua lại nhưng rất tiếc, chút mất mặt ‘nam nhân’ có là gì so với việc Nhan Nhan yêu cầu đâu, chính vì nguyên do như thế mà Phượng Ca đáng yêu của chúng ta, nhẩn mi không quá hai giây rồi ôn thanh cười nhẹ, gật đầu nói “ hảo”

“ Nhan Nhan muốn nghe khúc nào?!”

“ Khúc nào cũng được, người hát khúc nào chắc chắn cũng dễ nghe” Lạc Khanh Nhan khe khẽ cười, mí mắt khẽ nhắm lại, thật thanh thản....

Dung Phượng Ca chột cười, thanh âm bình thường vốn trong trẻo nhàn nhàn ôn nhu, nay thêm vài phần nhu tình, vài phần ấm áp, cứ như vậy, một khúc vang lên

Giữa khói lửa vọng tình như sóng xô bờ cát

Gặp được người tựa xuân thủy ánh lê hoa

Vung kiếm đoạn thiên nhai tương tư nhẹ buông xuống

Trong mộng này mình ta vương vấn tình si

Chẳng màng xưng vương hầu quý tộc

Chẳng quản chi vạn thế xuân thu

Chẳng muốn ái tình này tan biến

Để muôn trượng hồng trần phân li mãi ko thôi

Phải yêu cho đến thiên trường địa cửu

Phải thiết yếu như dòng nước ôn nhu

Lạc Khanh Nhan, đã an tĩnh đi vào giấc ngủ lúc nào không biết, chỉ là nét cười trên môi còn sót lại cho thấy tâm trạng của nàng thật sự dễ chịu

Dung Phượng Ca, đời này có thể tương ngộ người, với Lạc Khanh Nhan ta, đó là thượng thiên ban cho lớn nhất may mắn

Nếu.... cứ như thế này, cứ như thế này mãi thì thật tốt....

Đời này hữu tình hà tất sợ gió táp phong ba

Bi thương đến đâu bạc chẳng giữ được phương hoa

Vứt bỏ giang sơn như họa đổi lấy nụ cười đẹp như hoa

Đổi được rồi cả đời chẳng còn gì vướng bận

Tâm ko oán yêu hạn cũng tùy tâm

Thiên địa lớn đường tình vô bờ bến

Chỉ vì người mà ko màng thiên hạ

Chỉ vì người mà.... Không màng thiên hạ.....

(Thiên Hạ)

Này một khúc, Dung Phượng Ca buột miệng xướng ra, khiến cho Lạc Khanh Nhan đi vào giấc ngủ, nhưng là nhiều năm về sau...

Chỉ vì người mà không màng thiên hạ.....

Lạc Khanh Nhan vì một Dung Phượng Ca, quả thật không màng đến thiên hạ a.....

Tất cả, đều là vòng quay của định mệnh

Nhân tính không bằng trời tính

Song...

Có chăng đôi khi.....

Nhân định cũng thắng thiên

Mạc Ly yên lặng đánh xe ngựa, bên trong thanh âm đối thoại, rồi một khúc ca kia nữa, một chữ cũng không thoát khỏi nhĩ lực của y, Mạc Ly có chút hâm mộ. Y từ lúc tỉnh dậy, đã không còn nhớ rõ bản thân mình là ai, mọi ký ức trong y như bị ai đó phong kín lại, dù có cố gắng như thế nào cũng không thể nhớ ra được một chút gì, Mạc Ly khẽ cau mày, rốt cuộc y đã gặp chuyện gì?! Theo như chủ nhân nói, y bị thương thật nặng, có lẽ do va chạm mà đầu bị nội thương, có lẽ tạm thời mất trí nhớ. Nhưng tận sâu nội tâm, Mạc Ly lại cảm thấy y đã quên một việc thật sự quan trọng, mà y nhất định phải là, là làm gì đâu??!

Chủ nhân?! Xung hô này quả thật khiến cho y không quen, dường như trong tiềm thức, có rất nhiều người kính sợ y, tôn xưng y, chứ

chưa bao giờ y lại là thuộc hạ của người khác, nhưng là ‘chủ nhân’..... trang chủ của Lạc Vân sơn trang, một sơn trang thần bí, chỉ xuất hiện không lâu nhưng lại khiến cho không ít người chú ý đến, ngay cả quan hệ của trang chủ cũng thật phức tạp....

Trang chủ Lạc Vân sơn trang lại là như thế nào một người?! nam nhân ấy, bạch y thanh lãnh, vẻ mặt tiểu dung, ôn hòa bình thản nhưng đôi mắt kia, ẩn dấu rất sâu, rất nhiều chuyện mà y không thể nào thấu hết được, lần đầu tiên trong đời, y cảm thấy hoảng hốt, cũng không rõ hoảng hốt vì chuyện gì

Linh Vân tiểu cô nương nói với y: “ số người thật may mắn nha, nếu không phải Tiểu Phượng Ca thì còn lâu Khanh Khanh mới cứu người”. Đúng vậy, nam nhân kia vốn đâu là kẻ thiện lương gì, gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ đâu, nếu không phải ‘nữ nhân’ tên gọi Dung Phượng Ca kia thì có lẽ giờ này y đã phơi thây hoang dã không biết chừng

Mạc Ly âm thầm tính toán, có lẽ đợi xong chuyến đi này, y sẽ ra ngoài một chuyến, xác định thân thế của mình ra sao

“ Vẫn không có tin tức sao?!” thanh âm trầm trọng, ẩn nhẫn tức giận. Âu Dương Triệt khẽ cau mày, đến nay vẫn chưa có tin tức, rốt cuộc ảnh vệ hoàng cung quá vô dụng hay là người đó....

“ Vương gia, đã cho người truy xét khắp nơi nhưng vẫn không tìm thấy tung tích, thuộc hạ vô dụng, mong vương gia xử phạt...” ảnh vệ thanh âm không kiêu ngạo, không siểm nịnh, quỳ gối trước Âu Dương Triệt, bằng lòng chịu phạt.

“ Thôi, thôi... không trách người” Âu Dương Triệt mệt mỏi xua tay, mi gian càng thêm ưu phiền, lại nói: “ phải thêm nhân thủ, tiếp tục thăm dò, nhất định phải nhanh chóng điều tra ra tung tích”. Ảnh vệ gật đầu,

cung kính lui ra ngoài, Âu Dương Triệt nhìn về góc chân trời, đôi ưng mâu vốn sắc bén chợt lóe một chút ánh sáng nhưng rất nhanh liếm đi, còn lại là nét đậm mạc cùng thoang thoáng thanh âm thờ dài mà thôi

“ Minh Lam, rốt cuộc Đế Y có chuyện gì vậy, ba hôm nay nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài, trong phòng cũng không có chút tiếng động, này là làm sao?!” Hàn Vô sốt ruột hỏi thăm. Dung Cơ thì thái độ ngược lại, bình thản uống một ngụm trà, thanh âm trầm ngâm: “ Hàn Vô, ngươi lo gì đâu, Đế Y cũng đâu phải là lần đầu tiên như vậy?!” trước đây mỗi khi có chuyện cần nghiên cứu hoặc gặp vấn đề nan giải, người này điều nhốt mình trong phòng, không ăn không uống, đợi đến khi xong việc, mọi thứ lại lập lại bình thường thôi

“ Ngươi không hiểu, lần này không giống lần trước” Hàn Vô than thở, cách đây ba ngày, y cùng Đế Y luận cờ, đồng thời nói chuyện phiếm, lại nhắc đến quan hệ của Dung Phượng Ca cùng Lạc Khanh Nhan, Đế Y đột nhiên ngẩng ra, rồi chạy như điên về phòng, nhốt mình không ra ngoài đã ba ngày rồi, biểu sao y không sốt ruột cho được

Định nói thêm điều gì thì trong phòng, Đế Y đã bước ra, lão giả này mất đi vẻ mặt ung dung bình tĩnh như thường ngày mà thay vào đó vẻ mặt có chút gì đó kinh hãi, chút gì đó thất lạc, lại chút gì đó khó thể tin, tóc tai khá bù xù, vì ba ngày nhốt trong phòng, đâm ra có chút chật vật, nhưng ánh mắt vẫn thâm thúy như vậy, thấy ba lão hữu đứng ngoài phòng, chợt cười

“ Ta... rốt cuộc cũng tính được....”

Hết chương 35

Chương 36: Lam quân băng

Ta.... Rốt cuộc cũng tính được?!

Lời vừa thốt ra, khiến cho ba lão giả tràn đầy nghi hoặc, người này nhốt mình trong phòng ba ngày ba đêm rốt cuộc là vì tính toán cái gì sao?! Dung Cơ là người đầu tiên lên tiếng hỏi trước, ngài nói: “Đế Y, người làm sao vậy?!” Hàn Vô cùng Minh Lam cũng giương mắt nhìn Đế Y để có câu trả lời thỏa đáng

Đế Y cười cười, ra vẻ bí hiểm: “lúc trước dù có dùng mọi cách ta vẫn không tính được số mệnh của Khanh Nhan nha đầu kia, bây giờ đã hiểu vì sao rồi”

Hàn Vô nhìn Đế Y, trầm giọng: “vậy... người nhìn được gì rồi”. Gia tộc của Đế Y, nhiều đời có khả năng bói trước tương lai, nhưng mỗi khi nhìn trộm số mệnh của một người, đại giới phải trả là không nhỏ, tất bị giảm tuổi thọ, người này lại đi mạo hiểm nữa sao, thật là... điên quá! Đế Y biết Hàn Vô lo lắng cho mình, bèn ôn hòa cười: “người an tâm, ta không có nhìn trộm tương lai của Khanh Nhan, chỉ là bặc quẻ thôi.”

Dung Cơ cùng Minh Lam thờ phào nhẹ nhõm, Minh Lam cười nhẹ: “vậy là tốt rồi, nhưng người nói rốt cuộc lí do tại sao lúc trước lại không tính được mệnh cách của Khanh Nhan, bây giờ lại tìm ra rồi?!” Dung Cơ gật gù đầu, nghiêm túc suy tư. Đế Y vuốt chòm râu trắng như tuyết của mình, đôi con ngươi sáng quắc ẩn hiện cơ trí, thấu đáo chuyện thiên hạ, nhìn về một phía chân trời, thanh âm bất giác như là cõi u linh vọng về, phảng phất như là gió: “là vì... nha đầu đó, vốn... không ở thế giới này”. Lời vừa xong, ba lão giả trợn tròn mắt, người

kinh ngạc, người khó hiểu, người nhản mi....

“ Là có ý gì?!” Dung Cơ tiếp tục truy vấn, chuyện này liên quan mật thiết đến tôn tử của ngài, không lo lắng mới là lạ á

“ Ba ngày vừa qua, ta đọc được một cuốn sách của một vị tiên tri để lại, từng nói, cách đây vài trăm năm trước cũng xuất hiện hiện tượng như vậy, vị tiên tri ấy cũng không tính được mệnh cách của một người, sau này mới rõ, người kia không phải thuộc thế gian này mà đến từ một thế giới khác, quả thật rất hoang đường nhưng nhân sống trên đời này, chuyện gì là không thể xảy ra đâu?! Hơn nữa ta thấy tiểu nha đầu kia từ khí chất cho đến phong thái, cũng như cách làm việc điều để lộ một cách thành thực, không phù hợp với tuổi tác của nàng.....”

“ Như vậy.... Khanh Nhan tiểu nha đầu kia, ý người nói là...” Hàn Vô có chút lấp bắp, xưa nay y vốn không tin vào mấy cái thuyết mơ hồ này nha. Đế Y nhíu chặt mi, sau đó nghiêm nghị gật đầu: “ đúng vậy, ta chắc chắn, nha đầu kia đến từ một thế giới khác, nơi mà chúng ta không biết”

“ Vậy, người tính được tương lai của nha đầu ấy không?!” đây mới là vấn đề mấu chốt, Dung Cơ nóng lòng vô cùng, không biết tương lai, tiểu nha đầu đó cùng tôn tử của ngài có an bình còn sống không?! đó là đời điều mong chờ nhiều nhất, chỉ cần bình an là đủ, không cần gì cả

Đế Y nghe đến đây, mi mắt chột rĩ xuống, thanh âm một thoáng ưu sầu: “ không tính được nhiều, chỉ có thể nói, mệnh cách của nha đầu này rất khắc nghiệt”. Đến cuối cùng, ngài cũng không xác định được, nha đầu ấy có đi đến cuối như bốn người bọn họ mong đợi hay không, nhưng quá trình thật sự... khắc nghiệt, chỉ có thể gói gọn trong hai chữ đó mà thôi. Đế Y khe khẽ thở dài, u uẩn tịch mịch, lắng

động chút gì đó tang thương...

Ba người kia, bất giác cũng không nói gì thêm..... chỉ còn văng vẳng đâu đây là thanh âm trầm thấp, nhàn nhạt bi ai, thấu xương lạnh lùng....

Chỉ mong, bình an để sống một cuộc đời tầm thường, đối với một số người sao lại quá khó khăn, tất cả chỉ có thể nói

Là... mệnh trung chú định nha! =”=

Băng Lạc quốc

Vừa bước vào địa giới của Băng Lạc, một cỗ không khí lạnh đã bao trùm khắp vạn dặm thiên địa, hơi lạnh của không khí theo gió bay bổng khắp nơi, nhưng cái lạnh nơi đây không khiến cho người ta cảm giác hàn thấu xương mà lạnh lẽo mang theo chút gì đó thoang thoang khí tức dịu dàng. Tính ra đã cuối thu, những hạt tuyết trắng cũng bắt đầu đua nhau rơi, tuyết trong trẻo, tinh khiết, sắc trắng thuần túy bao phủ khắp nơi, vươn trên từng nóc nhà, từng cành cây kẽ lá, rơi rụng khắp mặt đường rồi phủ khắp tầm mắt

Thật mỹ lệ! cũng chỉ có thể thốt nên lời như vậy mà thôi

Lạc Khanh Nhan vươn tay lấy chiếc áo choàng phủ lên bờ vai của Dung Phượng Ca, mi gian chột nhíu lại. Sức khỏe của y vốn không tốt, nhất là không khí như thế này, càng khiến cho cơ thể của y dễ nhập hàn, Dung Cơ lão đầu dùng hai gốc linh chi thảo mới khổng chế hàn tính trong cơ thể của y, nhất là sau chuyện nhảy vào hàn đầm kia, càng khiến cho cơ thể rách nát này càng thêm đáng thương, tưởng chừng một cơn gió mạnh cũng khiến cho cơ thể gầy gò này bị cuốn trôi đi mất

Khẽ vuốt lọn tóc đen nhánh của y, Lạc Khanh Nhan khẽ mỉm cười, người này khi ngủ vẻ mặt an tường khả ái như vậy, thật khiến cho người ta dâng lên tất cả báu vật quý hiếm của thế gian trước mặt y, muốn bảo vệ y, nâng niu yêu sủng, Lạc Khanh Nhan chợt nhận ra, trên thế gian này có một loại người, không quan hệ người này là nam hay nữ, là cường giả hay chỉ là một kẻ bình thường nhưng mỗi nhàn mi mày cười của hắn, mỗi động tác nho nhỏ, rồi cái nhếch môi nhẹ nhàng điều khiến cho người ta dễ dàng để ý đến, vì tiểu dung của hắn mà vui, rồi lại vì ưu sầu của hắn mà đổ lệ, mà không nghi ngờ gì nữa, Dung Phục Ca chính là người như vậy

‘ Nhan Nhan....’ Dung Phục Ca đang ngủ, như là nằm mơ thấy cái gì, khẽ ưm lên một tiếng, Lạc Khanh Nhan nghe y gọi tên mình, một thoáng giật mình nhưng rất nhanh trầm tĩnh trở lại, khe khẽ cười. Cúi xuống thấp một tý, đặt trên trán của Dung Phục Ca một nụ hôn thật nhẹ, nhỏ giọng ni non: “ mộng đẹp, Phục Ca của ta”. Như là nghe thấy lời thề thốt của Lạc Khanh Nhan, Dung Phục Ca mi gian giãn ra, trầm lại, ngủ hương vị ngọt ngào đi lên, Lạc Khanh Nhan lại liên tục vuốt nhẹ lưng của y, từ từ... từ từ....

“ Chủ nhân, trời sắp tối rồi....” Ảnh nhất cưỡi ngựa sát bên của sổ xe ngựa, lên tiếng hỏi ý kiến của Lạc Khanh Nhan. Lạc Khanh Nhan nhàn nhạt phân phó: “ tranh thủ đi nhanh một chút, chừng hai canh giờ nữa là đến thị trấn rồi, đến đó tìm phòng trọ”. Ảnh Nhất cung kính gật đầu, sau đó cưỡi ngựa về phía trước mà Mạc Ly đang đánh xe cũng tăng lên tốc độ....

Sợ Dung Phục Ca tỉnh giấc, Lạc Khanh Nhan điều chỉnh tư thế, cho y nằm thoải mái hơn, sau đó tiếp tục xem xét tư liệu mà Lam gửi cho nàng.....

Gần hai canh giờ sau, sắc trời đã tối rồi, màn đêm bao trùm khắp nơi, thiên cao vi ám, không có ánh trăng, chỉ lác đác vài vị tinh tú

nhấp nháy trên màn đêm, tuyết dường như lại rơi nhiều hơn, khắp nóc nhà thị trấn dương như bị tuyết bao phủ, nóc nhà trắng bạch, từ xa nhìn lại mang theo một phen ý nhị, thanh lịch tao nhã vô cùng

“ Nhan Nhan, chúng ta đến nơi rồi sao?!” Dung Phượng Ca còn có chút buồn ngủ, mắt nhắm mắt mở hỏi Lạc Khanh Nhan, vừa mới tỉnh ngủ cho nên giọng nói còn mang theo chút giọng mũi, mềm mềm nghe lên thật khiến cho người ta cảm thấy vài phần... đáng yêu. Lạc Khanh Nhan vươn tay điểm điểm cái mũi của y, gật đầu cười: “ đến nhà nghỉ, người ăn chút điểm tâm rồi ngủ thêm một lát, sáng mai chúng ta khởi hành sớm”

“ Ân...” không nghi ngờ gì lời của Lạc Khanh Nhan nói, Dung Phượng Ca gật đầu đáp. Xe ngựa dừng lại trước một khách điểm thường thường, Lạc Khanh Nhan bước xuống xe ngựa, theo sau Dung Phượng Ca cũng nhảy xuống, đưa tay dụi dụi mắt, khuôn mặt vốn bình thường xuất trần nay mang theo chút ngây thơ khả ái thật sự khiến cho không biết bao nhiêu quan khách ngồi trong khách điểm há hốc mồm mà ngắm nhìn

Ảnh nhị đã đi trước đặt phòng nghỉ, hai gian thượng phòng, dĩ nhiên là Lạc Khanh Nhan cùng Dung Phượng Ca một phòng còn ba người kia một phòng, Lạc Khanh Nhan dẫn đầu đi trước, còn không quên lôi kéo Dung Phượng Ca đi theo bên cạnh mình, ba người kia theo sau, vẻ mặt ai nấy điều điều nhiên như không thấy ánh mắt hết sức nóng bỏng của nhiều người nơi đây. Vì Lạc Khanh Nhan đã quen, vì Dung Phượng Ca còn mơ mơ màng màng, vì Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị mặt mày vốn không có biểu cảm mà Mạc Ly trong tiềm thức, vị người ta chăm chú nhìn mình, lại như một thói quen. Đám người vừa lên lầu, khách trọ ở dưới lại lao nhao không ít, không ít kẻ phán đoán lai lịch đám người Lạc Khanh Nhan, tiếng nói, tiếng phản bác, thanh âm la nháo nên có trong khách điểm cứ ồn ào rồi yên lặng... yên lặng dần cho đến đêm khuya....

Vừa bước vào phòng, Dung Phượng Ca đã ngã nhào lên giường, ôm lấy chăn bông lăn qua lăn lại, cả ngày ngồi trên xe ngựa quả thật khiến y xương cốt như nhũn ra thật khó chịu phải chết. Lạc Khanh Nhan thấy vậy, khẽ cười, lên tiếng: “ mệt đến như vậy sao?!” Dung Phượng Ca mở mắt, hàng mi dài chớp chớp mới chu môi nói: “ không có nha, đi cùng với Nhan Nhan làm sao mệt cho được”. Dù cơ thể y khó chịu nhưng tinh thần thì hưng phấn vô cùng, dẫu như thế nào đi chăng nữa, với y, có thể bên cạnh Nhan Nhan thế này, là vui rồi

“ Đến, ta nhu nhu vai cho ngươi”. Lạc Khanh Nhan vẫy vẫy tay, Dung Phượng Ca bò ra khỏi giường, ngồi bên cạnh Lạc Khanh Nhan, ngoan ngoãn để cho Lạc Khanh Nhan giúp mình xoa bóp vai, vẻ mặt rất chi là hưởng thụ, giống như một con mèo nhỏ đang thỏa mãn khi được chủ nhân vuốt ve bộ lông mềm mại vậy. Lạc Khanh Nhan cứ thông thả, động tác khi thì mạnh khi thì nhẹ, lực đạo vừa phải khiến cho Dung Phượng Ca cảm thấy thoải mái hơn nhiều lắm

“ Nhan Nhan có mệt không?!” Dung Phượng Ca cười cười, cũng xoay mình lại xoa bóp vai cho Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan lắc đầu. Nàng thường xuyên đi ra ngoài như vậy, cũng đã quen rồi, bao nhiêu đây có nhằm nhò gì đâu, quan trọng là hấn thôi, nhưng thấy Dung Phượng Ca vẻ mặt ‘lấy lòng’ đáng yêu như vậy, Lạc Khanh Nhan dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt rồi

Hai người hổ động qua lại, một lát sau Dung Phượng Ca lại bắt đầu ngáp vài cái, mí mắt như có cái gì đó đè xuống, nặng trĩu, vươn tay dụi dụi muốn xoa đi cơn buồn ngủ nhưng không hiểu sao càng dụi lại càng cảm thấy buồn ngủ, Lạc Khanh Nhan thấy vậy, mới lên tiếng: “ ngươi ngủ thêm một lát nữa đi, ăn tối sau cũng được”. Dung Phượng Ca mắt nhắm mắt mở, gật đầu rồi nghiêng người nằm xuống ngủ, tư thế thập phần nhu thuận. Một đầu tóc đen như thác nước xuôi qua

bờ vai, một thân lam bào thanh nhã xuất trần, ngũ quan tuyệt đẹp, mi mục như họa, y lẳng lẳng nằm đó, hơi thở điều điều, cánh mũi phập phồng, ánh nến sáng nhẹ hiu hắt như có như không phản chiếu trên gương mặt của y, tất cả vẽ nên bức họa đẹp vô cùng, Lạc Khanh Nhan cũng có một chút hoảng thần, cười giễu bản thân của mình tự khi nào lại kém định lực đến như vậy?!

Cái cổ cao trắng nõn, đằng sau gáy như ẩn như hiện vết bớt đỏ chói, như đóa mạn châu hoa mị hoặc thể nhân, Lạc Khanh Nhan vô thức vươn đầu ngón tay, sờ trớn vết bớt, đôi con ngươi bình thường lãnh diễm chợt lóe một chút ánh sáng ngọc.....

Trong khi đó, tại một gian phòng khác

“ Người điều tra xem, nhóm người đó đến đây có mục đích gì?!”
Trầm thấp thanh âm, mang theo vài phần tà tứ cùng mấy phân không kiềm chế được, chỉ thanh âm thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy vài phần áp lực. Hắc y nhân nghe vậy, cung kính cúi đầu lên tiếng: “ là, chủ thượng”. Rồi dùng khinh công phóng ra ngoài, động tác trôi chảy như mây bay cho thấy khinh công của hắc y nhân đã đến mức tuyệt đỉnh rồi

Tầm mắt của nam tử hướng về cửa sổ, đôi con ngươi đen thăm thăm như không có đáy, mi mắt không dày nhưng rất đen, càng khiến cho đôi mắt kia thêm một phần tà mị, mũi cao ngất, bạc môi khế nhếch. Đó là một khuôn mặt thực sự cường mị đến cực điểm, không như dung nhan của Âu Dương Liên, ôn nhuận như ngọc, không như khuôn mặt của Tư Đồ Nhiễm, tà mị đến yêu nghiệt, cũng khác hẳn với vẻ anh tuấn truong dương của Âu Dương Triệt, nếu như có một từ để hình dung khuôn mặt của nam nhân này chính là duy nhất một chữ: cường. Từ đường nét gương mặt cho đến đôi con ngươi sáng rực như đuốc và cả nét miệng cười như không cười kia nữa, điều khiến cho người ta nhìn vào nam nhân không khỏi cảm

thần: nam tử này nhất định là một kẻ kiệt ngạo bất tuân, nhưng lại không thể khiến cho người ta phản cảm mà là vẻ mặt cường mị tà tứ như thế mới chính là y vậy

Y phục hoa quý, mỗi giờ tay nhắc chân điều mang theo quý khí không nói nên lời, nam nhân này tuyệt đối không là kẻ tầm thường được a ^^

Một ngày này, Lam Quân Băng đứng trên lầu cao, nhìn thấy Dung Phượng Ca

Chỉ là tình cờ tương ngộ, nhưng lại bắt đầu cho câu chuyện sau này

Đế vương chí cao vô thượng, vốn nên vô tâm, lại đi động tình

Lại là.... Ái tình cấm kị.....

Yêu đến điên dại, đến si cuồng, đến mức khiến cho bản thân thương tích đầy mình

Cũng là ngày này, Lạc Khanh Nhan gặp được tình địch lớn nhất của cuộc đời mình

Ai nói chỉ có hồng nhan mới họa thủy?!

Một Dung Phượng Ca, khiến cho đế vương không ngại dùng mọi thủ đoạn đoạt lấy

Một Dung Phượng Ca, Lạc Khanh Nhan không ngại hủy thiên diệt địa

Người tranh ta đoạt, đến cuối cùng ai lại là người tổn thương nhiều nhất?!

.....

.....

Rồi nhiều năm về sau, nàng nói: “ trên thế gian này, người ta kính nhất là người, trọng nhất là người, mà chán ghét nhất cũng là người, bởi vì chỉ có người là địch thủ duy nhất của ta, mà cũng chỉ có người yêu hấn sâu như vậy”

Hắn lại vân đạm phong khinh cười: “ nhưng đến cuối cùng, người thua cũng là ta, không phải sao?!”

“ Chẳng phải ngay từ đầu, người vốn đã thua sao?!” Lạc Khanh Nhan khe khẽ cười, đôi con ngươi nhàn nhạt một mảnh ánh sáng ngọc, lấp lánh tựa tinh quang: “ hấn... vốn đã là của ta.....”

Dung Phượng Ca, từ trước đến nay, sau này và mãi mãi, cũng chỉ là của Lạc Khanh Nhan

Duy nhất, chính là của Lạc Khanh Nhan.....

Hết chương 36

Chương 37: Hoa vĩ thôn

Nằm một góc nhỏ ở phía Tây Bạng Lạc quốc, Hoa Vĩ thôn có thể nói là lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, chỉ gần trăm hộ người ta. Người dân nơi đây chủ yếu làm nông đánh cá mà sống, cũng không lục đục âm mưu nhiều cho nên dân phong nơi đây khá là thuần phác. Phong cảnh Hoa Vĩ thôn, phải nói sao nhỉ?! Có núi có sông, có hoa có cỏ, thiên nhiên gần gũi tươi đẹp, lại mang theo một chút phong vận gần giống như Hàn Thanh, vì nơi đây không khí khá ôn hòa, so với những nơi khác của Bạng Lạc, thì khí hậu nơi đây tốt nhiều lắm

Hoa Vĩ thôn, duy nhất một con sông, sông khá lớn, như là ôm trọn lấy Hoa Vĩ, dòng sông xanh biếc, gợn sóng lăn tăn, đẹp nhất là khi chiều tà, ánh mặt trời phản chiếu xuống lòng sông, tạo nên một bức tranh thiên nhiên sâu lắng, này sông tên gọi Phi Hà, nhìn thì đơn giản như vậy nhưng con sông này được coi là nguồn sống của người dân nơi đây, vì hải sản của Phi Hà thực sự phong phú mà cũng vì vậy, cuộc sống của cư dân Hoa Vĩ thôn thêm phần khá giả

Mỗi buổi sáng tinh mơ, nơi đây bắt đầu một cuộc sống bình thản, êm đềm, có vui cười, có hoan thanh tiểu ngữ, lắm lúc cũng phảng phất không khí ưu buồn, nhưng là trải qua bao nhiêu thăng trầm, lắng đọng lại chút gì đó hương vị... ấm áp, chính là Hoa Vĩ thôn, nhưng là vài tháng gần đây, bầu không khí lúc xưa không còn tồn tại trong thôn nữa, thay vào đó là không khí u uất trầm mặc, tang tóc tiêu điều, tử khí bao trùm khắp thôn

Chuyện là cách đây hai tháng trước, trong thôn đột ngột xuất hiện dịch bệnh, cứ ngỡ dễ dàng khống chế nào ngờ dịch bệnh ngày càng lan tràn, một người chết, hai người chết... rồi dần dần hàng chục

người chết, dịch bệnh lan tràn với tốc độ chóng mặt, thôn trưởng viết thư cầu cứu quan huyện gần đó, nhưng cũng nhận được thái độ thờ ơ, dường như Hoa Vĩ thôn lúc này bị mọi thế lực có thể cứu trợ dần tiếp cận tuyệt, với tình hình này có lẽ không lâu nữa nơi đây sẽ bị cách li và người dân nơi này sẽ không còn đường sống mất thôi, thôn trưởng âu sầu lo nghĩ, chỉ qua một đêm mà tóc đã bạc đi nhiều vô cùng

Cũng trong lúc đó, đoàn người của Lạc Khanh Nhan đến.....

Trước khi đến nơi này, Lạc Khanh Nhan cũng đã biết được tình hình dịch bệnh trong thôn, nghe tin này Lạc Khanh Nhan mi gian khẽ nhíu một chút song chỉ vài giây sau, khóe miệng lại cong lên tiểu dung, không rõ ràng lắm nàng suy nghĩ điều gì, Ảnh nhất đứng bên cạnh cũng không dám phỏng đoán ý nghĩa trong cái nụ cười đầy thâm ý này của Lạc Khanh Nhan

Nữ tử này, bản chất không phải kẻ thiện lương gì, dù là bất cứ ai cũng có thể lợi dụng được, có thể nói đứng trên góc nhìn của người khác, thì Lạc Khanh Nhan rất ác. Lợi dụng người ta tình thế nguy cấp mà đạt được mục đích của bản thân mình, Hoa Vĩ thôn có dịch bệnh?! Tốt lắm, vừa đúng lúc, chỉ cần có thể khống chế được dịch bệnh thì yêu cầu trao đổi Hắc Ngọc Phượng Hoàng cũng không sai nha. Nàng không tin bảo ngọc này bị hồng vũ cuốn mất, nhất định là người nào đó vì ‘ham muốn’ mà chiếm hữu cho riêng mình mà thôi, nhất là cơn loạn lạc hồng vũ năm ấy, có thể lợi dụng tình huống mà lấy đi bảo vật, cũng không phải khó khăn gì

Khác với Lạc Khanh Nhan âm thầm tính kế, Dung Phượng Ca là thần y, hơn thế nữa y có cái tâm của kẻ làm thầy thuốc, sẽ đau lòng khi thấy người bệnh đau, sẽ khó chịu khi thấy nhiều người lâm vào tình trạng như vậy. Cho nên từ lúc đi vào thôn, nhìn thấy vẻ mặt tiêu điều xơ xác của người dân nơi đây, thấy những hài tử bé nhỏ đáng lẽ về

mặt thơ ngây trong sáng nhưng giờ khắc này đây chỉ còn lại tiêu tụy cùng tuyệt vọng, cho nên Dung Phượng Ca.... xót lòng...

Thấy vẻ mặt của Dung Phượng Ca như thế, Lạc Khanh Nhan dĩ nhiên là hiểu y muốn gì, nghĩ gì, nàng cười khẽ, vỗ vai của hắn, nhẹ giọng nói: “ yên tâm làm những gì mình muốn đi, có ta ở đây đâu”. Cho người chống đỡ sau lưng, cho nên cứ thoải mái làm những gì mà mình thích. Dung Phượng Ca nghe vậy, ôn thanh cười, khoe miêng nhếch lên, đôi con ngươi ngời sáng, linh động tràn đầy ánh sáng rọi, y lên tiếng: “ Nhan Nhan thật tốt.”

Lạc Khanh Nhan chột cười....

Nàng... tốt?! có lẽ trên đời này chỉ có hắn mới nghĩ như vậy đi, mà chỉ hắn nghĩ như vậy, cũng là đủ rồi, không phải sao?! Lạc Khanh Nhan vươn tay nhu nhu mái tóc của hắn, đáy mắt ôn nhu như nước, nhu tình như hải, bất chợt cũng khiến cho ba nam tử đứng bên cạnh lắp bắp giật mình.

Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị là một trong những người đi theo Lạc Khanh Nhan lâu nhất, cũng ít nhiều hiểu rõ bản chất cùng tính cách vô tình lãnh huyết của người này nhưng là một lần lại một lần, chủ nhân của bọn họ lại vì một người thay đổi rất nhiều nguyên tắc, tỷ như... sẽ ra tay cứu người, tỷ như sẽ không động sát ý khi ở bên cạnh người kia, tỷ như.....

Mạc Ly, y thì không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là y cảm thấy, cảm tình?! Hai từ này đối y sao mà quá xa vời, là thứ chỉ có thể nhìn, chỉ có thể tưởng tượng cùng ngưỡng mộ nhưng tuyệt đối không thể chạm tới, cho nên lần đầu tiên nhìn ánh mắt thôi, chỉ là một cái nhìn ôn nhu, bao dung hòa sủng nịnh lại thêm rất nhiều thâm tình tha thiết kia, y thực sự... động dung. Trong khoảnh khắc đó, y chột nghĩ, nếu như Nếu như cũng có người dùng ánh mắt kia nhìn y như vậy

thì... tốt quá!!!

Vậy là Dung Phượng Ca có thể thoải mái triển khai tuyệt học của mình, bắt mạch bốc thuốc, còn Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị tạm thời làm chân chạy bàn giúp Dung Phượng Ca, Mạc Ly lại đi theo bên cạnh Lạc Khanh Nhan. Nói giỡn, nàng còn chưa biết rõ lai lịch cùng tâm tư của nam nhân này, đâu thể để hắn bên cạnh Tiểu Phượng Ca của nàng được, tốt nhất là mang theo bên người xem nhất cử nhất động vẫn hơn

Đoàn người Lạc Khanh Nhan đến không nghi ngờ gì như là một đạo ánh sáng cứu mạng le lói, là hi vọng mong manh cuối cùng của người dân nơi đây, cho nên được người dân tiếp đãi nồng nhiệt, cơ hồ là tôn kính đi lên, nhất là với vị thần y kia, không những dung mạo tuyệt trần, tính cách ôn nhu mà hơn hết là có một tay y thuật cái thế, dịch bệnh khiến cho không ít đại phu hòa các vị danh y đầu đầu ấy vậy mà y mới đến cho mấy ngày đã khống chế dịch bệnh trong tầm tay, thử hỏi sao không khiến cho mọi người kính trọng hòa sùng bái cho được

Người dân tâm tình hào, ai nấy dường như lấy lại được trên môi nụ cười, sức sống như khôi phục lại tới người dân thôn Hoa Vĩ, nhưng là đối với thôn trưởng nơi đây, cũng chưa chắc lại là tin hoàn toàn vui, vì sao ư?! Dĩ nhiên là ngài rất vui vẻ vì thôn nhân của mình được cứu giúp nhưng là ở đời có bao giờ ăn cơm miễn phí bao giờ?! Cho nên khi Lạc Khanh Nhan tìm đến thôn trưởng, thôn trưởng cũng không lắm kinh ngạc, nhưng là đại giới phải trả cho việc cứu lấy tính mệnh người dân nơi đây thật sự không nhỏ....

Lần đầu tiên Lạc Khanh Nhan tiếp xúc với vị thôn trưởng này, đã cảm giác vị cao nhân này không là người thường rồi, bây giờ đối diện trực tiếp, Lạc Khanh Nhan lại càng cảm thấy trực giác của mình không sai, lão giả cũng chừng sáu mươi tuổi, mặt mày hồng hào, tóc râu

bạc trắng nhưng tinh thần hãy còn quắc thước lắm, một thân vải thô xiêm y cũng không che dấu hết cơ trí của vị trưởng thôn này, người này nhất định không tầm thường

Ấn tượng đầu tiên của trưởng thôn đối với Lạc Khanh Nhan là tán thưởng, sau đó là trầm mặc, cuối cùng là ai thán, nhưng là rất nhanh trong nháy mắt, mọi cảm xúc được lão già thu liễm lại một cách tự nhiên

“ Tiểu nha đầu, nói đi...” Lão già chột thờ dài. Tiểu nha đầu này bề ngoài thật sự rất anh khí, ít ai có thể tin nha đầu này là nữ nhi, nhưng là ngài cũng là người từng trải, sao lại không nhận thấy được đây?! chỉ là nữ oa nhi này rốt cuộc là một người thế nào, đến ngay cả ngài cũng xem không thấu. Vì có gì tuổi còn nhỏ như vậy lại như thế trầm ổn, ẩn nhẫn hòa cơ trí, vì có gì đôi mắt kia như lắng đọng lại mọi đờn đau tang thương của thế gian, hắc ám hòa lãnh nhẫn bất giác cũng khiến cho ngài giật mình, dù che giấu rất khá nhưng là ngài có thể cảm nhận được, nội tâm âm u, đen tối, u uất..... thật sự đáng sợ!

“ Hắc Ngọc Phượng Hoàng” Lạc Khanh Nhan ngay lập tức nói ra mục đích của mình, không lòng vòng quanh co, không rào trước đón sau, có một số người, phương pháp hữu hiệu nhất chính là trực tiếp như vậy. Lời của Lạc Khanh Nhan vừa thốt ra, lão già tinh thần lay động, trong một cái sát na, ánh mắt bối rối đến cực điểm, nhưng là dấu sao ở cái tuổi này, thăng trầm thế gian, trải qua nhiều lắm, dù là bối rối cũng rất dễ dàng ứng đối, nhanh chóng lướt qua, chỉ còn lại là vẻ thong dong, điềm tĩnh của một vị trưởng thôn mà thôi, ngài cười nói: “ tiểu nha đầu, người trước khi đến đây chắc cũng đã nghe nói bảo ngọc đó đã bị cuốn trôi vào bảy mươi năm trước đi”

“ Ta không tin” Lạc Khanh Nhan gằn từng tiếng, đôi hoa đò mắt mâu quang một mảnh sắc bén nhìn về phía thôn trưởng, để lộ nộ khí cùng chút gì đó tàn nhẫn. Nàng bình thường rất ẩn nhẫn, vì là trải qua hai

thế, cái nàng học được chính là từ nhẫn, dù chuyện gì cũng có thể nhẫn nại được, chỉ có chuyện của hấn là không thể, nàng thời gian còn nhiều lắm nhưng hấn thì không, không quá ba năm thời gian, à không cũng chỉ còn hai năm rưỡi nữa thôi, nếu không tìm được ba bảo vật kia, hấn sẽ....

“ Người tin hay không tin cũng vô dụng, nó thực sự đã mất...” thôn trưởng khe khẽ thở dài

“ Ta có thể cứu người trong thôn được cũng có thể đẩy bọn họ xuống địa ngục..” Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt cười

“ Nha đầu, người đúng là đủ tàn nhẫn...” Lão giả không giận, ngược lại cười lớn, mâu quang tối sầm lại, lạnh nhạt nhìn Lạc Khanh Nhan, hai người không tiếng động nhìn lẫn nhau, thật lâu sau, lão giả cũng không thể nhẫn thêm được nữa, lạnh giọng nói: “ người rốt cuộc muốn thứ đó làm cái gì?!” Nha đầu này trước hay sau, điều thẳng, bởi vì ngài... không thể bỏ mặc thôn dân nơi đây

“ Cứu người...” Lạc Khanh Nhan khẽ nhắm mắt, thanh âm chợt dịu lại, dường như vẻ âm lãnh lúc nãy chỉ là hư ảo mà thôi, đôi con ngươi lại mở ra, không nhìn về phía lão giả, mà là một phía chân trời, phương hướng kia, là nơi Dung Phượng Ca đang vì người dân nơi đây chữa bệnh....

“ Cứu người?!” lão giả nghi vấn, ngài chưa từng nghe qua bảo ngọc đó có thể cứu mệnh người nha, biết lão giả nghi vấn nhưng Lạc Khanh Nhan cũng không định giải thích nhiều, câu chuyện ‘diệt thiên’ kia nàng không thể để lộ dù chỉ là một chút, nếu không hậu quả có thể nói là khó lường được. Thấy Lạc Khanh Nhan không định cho mình câu trả lời thích đáng, lão giả cũng không cưỡng cầu, mi gian phảng phất như u sầu nặng hơi, khe khẽ thở dài: “ không phải ta không muốn đưa mà Hắc Ngọc kia quả thật rất khó lấy”

Lạc Khanh Nhan không lên tiếng, lão già mới trầm ngâm, nói tiếp: “ bảy mươi năm trước bảo vật quả thật bị mất tích nhưng phụ thân của ta đã tìm lại được, để đề phòng có kẻ nổi lòng tham chiếm đoạt bảo ngọc, phụ thân đã nhờ một vị bằng hữu của ngài thiết kế mật thất để dấu kín bảo ngọc, vì bảo ngọc là ‘thần vật’ trấn giữ vùng đất này, đó là truyền thuyết có từ lâu đời, dù có tin hay không thì phụ thân của ta nhất định cũng phải bảo vệ nó đến cùng, chính vì vậy mà bảo ngọc được cất dấu rất sâu trong mật thất

Cũng đã từng có rất nhiều người nổi lòng tham muốn chiếm bảo ngọc nhưng kết cụng cuối cùng cũng là cái chết, dần dà bảo ngọc cũng theo thời gian mà kết thúc, như chỉ trong truyền thuyết, không ngờ người lại đến đây.... ầu, cũng là một loại số mệnh ”

“ Mật thất rất nguy hiểm?!” Lạc Khanh Nhan hỏi

“ Người có biết Vũ Văn Sư?!” Lão già hỏi lại

“ Vũ Văn Sư, từng một thời vang vọng võ lâm, đệ nhất thành chủ Vũ Văn Sư?! Nói đến đây Lạc Khanh Nhan cũng không khỏi một thoáng giật mình. Vũ Văn Sư hơn bảy mươi năm trước là một nhân vật phong vân, người này không giỏi văn cũng không giỏi võ nhưng lại có một bộ óc vô cùng tài hoa, một đôi tay có thể thiết kế nên những cơ quan mật thất an toàn nhất thiên hạ, có thể nói những nơi ngài thiết kế chưa một ai có thể phá giải được, cũng như có thể an toàn ra ngoài, chỉ tiếc, người có tài thường sớm mất.....”

Đúng vậy, vừa đúng lúc gia phụ của ta lại là bằng hữu của Vũ Văn Sư.... Lão già gật đầu, lại nói: “ các người có ân với thôn dân nơi đây, ta không thể để đẩy các người vào chỗ chết nha...”

“ Chẳng lẽ không cách nào lấy được bảo ngọc hay sao?!” Lạc Khanh

Nhan khế thì thảo, như hỏi cũng như tự nói với bản thân mình

“ Không thể, chỉ có thể đường đường chính chính vượt qua mọi cơ quan ám khí mà lấy Hắc Ngọc, nếu dùng những thủ đoạn đê tiện khác, cơ quan hủy tẫn mà ngọc cũng nát...” Lão giả cường điều lời nói của mình. Lạc Khanh Nhan trầm ngâm một lát, rồi như là quyết định điều gì, ngẩng đầu nhìn thôn trưởng, thanh âm tràn đầy kiên định cùng quả quyết, nàng nói như vậy: “ dù là cơ hội chỉ một chút xíu, Lạc Khanh Nhan vẫn tình nguyện thử”

Lão giả không nghĩ rằng Lạc Khanh Nhan lại quyết tâm đến như vậy, lời nói muốn khuyên giải cũng không thể thốt ra khỏi miệng, có lẽ là vì ánh mắt kia quá đỗi chấp nhất, mà cũng có lẽ.... không thể dùng từ gì diễn tả được, lão giả chột thờ dài.....

Cơ quan do Vũ Văn Sư thiết kế sao?! nàng nhất định phải ném thử mới được, vạn vật trong trời đất, sinh ra vốn chính là tương sinh tương khắc, dù cho có hoàn mỹ đến đâu cũng nhất định ít nhiều có khuyết điểm, nàng không tin cơ quan ám khí của vị cổ nhân này hoàn hảo đến mức không có cơ hội phá giải, huống hồ dù là cử tử nhất sinh đi chăng nữa, nàng nhất định cũng phải vào đó

Vì hấn, nàng tình nguyện không tiếc tất cả đại giới.....

Hết chương 37

Chương 38: Diệt thiên – đấm huyết (thượng)

Mượn một căn nhà của thôn dân, Dung Phượng Ca dọn bàn ra bắt mạch kê đơn cho người dân thôn Hoa Vĩ, Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhi phụ giúp bốc thuốc, còn thuốc dĩ nhiên là do Lạc Khanh Nhan tài trợ rồi

“ Tỳ tỳ thật xinh đẹp, sau này Tiểu Ngư lớn lên sẽ thú tỳ tỳ được không?!” một bạn nhỏ của chúng ta vui vẻ nhìn Dung Phượng Ca mà nói như vậy. Dung Phượng Ca nhìn tiểu bằng hữu, khế cười, có chút vô lực: “ Tiểu Ngư, ta không phải là nữ nhân, phải gọi là ca ca nha”. Đứa nhỏ này cũng là một trong những bệnh nhân của Dung Phượng Ca, mới có bảy tám tuổi, hài tử nho nhỏ, ngây thơ khả ái, đang lúc bệnh tình nguy ngập đột ngột có một xinh đẹp ‘tỳ tỳ’ ra tay cứu giúp ngay lập tức tiểu bằng hữu này bị ‘tiếng sét ái tình’ nha

“ Nhưng là tỳ tỳ rõ ràng là tỳ tỳ thôi” tiểu Ngư bằng hữu chu môi làm nũng, tỳ tỳ còn xinh đẹp hơn cả A Hoa, lại hảo ôn nhu, rõ ràng là xinh đẹp tỳ tỳ sao lại bắt nó gọi là ca ca đâu, thật kỳ quái!

“ Ngươi, đứa nhỏ này...” Dung Phượng Ca thật sự thờ dài vô lực với tiểu bằng hữu, có chút khóc không ra nước mắt. Vì sao nha, rõ ràng ta là nam, là nam nhân rõ ràng vì có gì ai cũng coi y là nữ nhân đâu, chẳng lẽ là vì khuôn mặt của y quá giống nữ tử sao, nghĩ lại đến dung mạo của Lạc Khanh Nhan, Dung Phượng Ca không khỏi hâm mộ, nếu như y trưởng thành cũng giống Nhan Nhan là tốt rồi, như vậy sẽ chẳng ai coi y là nữ tử, hảo uất ức mà >”<

“ Tiểu bằng hữu, tỳ tỳ xinh đẹp này là của ta, cho nên ngươi không

thể lấy được đâu a.....” từ đằng sau, Lạc Khanh Nhan tiến tới, vòng tay ôm lấy thắt lưng của Dung Phượng Ca, cầm đặt trên vai của y, nhẹ giọng cười. Tiểu Ngư đồng học thấy Lạc Khanh Nhan đến, mặt mày xám xịt, xoay người đi về nhà. Ô...ô.., nó không cam lòng nha, nhưng là người này quả thật tuấn, hơn thế nữa lại lớn tuổi hơn nó, theo như mẫu thân nói thì hai người họ chính là ‘tài tử giai nhân’ mặc dù nó chả hiểu tài tử giai nhân là gì, nhưng mà Nói chung là nó cũng rất sợ ‘nam nhân’ kia, ánh mắt mỗi khi trừng lên điều khiến nó sợ hãi vô cùng, tốt nhất là không nên dây vào. Thế nên, tỳ tỳ xinh đẹp, tái kiến =’=

“ Nhan Nhan, lại dọa tiểu bằng hữu rồi...” Dung Phượng Ca cười khế, xoay người lại, vươn hai tay, choàng qua cổ của Lạc Khanh Nhan, rất kỳ cục rồi, rõ ràng Nhan Nhan rất là tốt, vì có chi ai nấy điều có vẻ sợ Nhan Nhan đâu, chẳng lẽ vì trời sinh khí chất uy nghiêm?!

“ Ai da, Tiểu mỹ nhân, ta có làm gì đâu hả?!” Lạc Khanh Nhan bắt đắc dĩ cười, nàng cũng đâu có là gì thái quá đâu, không hiểu sao trẻ con mỗi khi nhìn nàng điều lùi xa ba bước, bộ nàng thật sự giống người xấu lắm sao, thật là bi ai a, nàng rõ ràng muốn làm người tốt cũng thật khó mà

“ Đúng rồi, dịch bệnh như thế nào....” Lạc Khanh Nhan lên tiếng hỏi

“ Hiện giờ đã khống chế hoàn toàn rồi, chỉ cần uống thêm vài thang thuốc nữa, và cẩn thận một chút, dịch bệnh sẽ trị tốt thôi....” Dung Phượng Ca vui sướng cười, khoảnh khắc tựa như yên hoa nở rộ, hoa mỹ xinh đẹp. Trong nháy mắt Lạc Khanh Nhan như bị mê hoặc trước tiểu dung đó, đôi con ngươi sâu thăm thẳm....

“ Nhan ...ngô!” Lời chưa kịp thốt ra, môi của y đã bị một phiến mềm mại chạm lấy, đến khi định thần rõ, mắt của y kinh ngạc mở to, gò má

nhánh chóng ửng hồng, rồi hồng hơn nữa, đến tận mang tai. Nhan Nhan... đang hôn y nha?! Không phải đâu, lần này không hôn má, không hôn trán mà là đường đường chính chính hôn môi đó, Dung Phượng Ca đồng học thực sự rất hứng khởi, từ lần trước y trộm thân Nhan Nhan đến giờ, hai người cũng chưa thân thiết qua, lần này Nhan Nhan chủ động, y chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi. Cho nên Dung Phượng Ca bằng hữu rất ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hé miệng ra, đồng ý cho Lạc Khanh Nhan, tiếp tục ‘hôn sâu’. Lạc Khanh Nhan thấy phản ứng của y như vậy, có chút tức cười, càng thêm làm càn, hôn ‘nhiệt liệt’ hơn (Dao Dao: thật là kỳ quái?! Đáng lẽ tiểu Phượng Ca phải chủ động chứ, thật là... >”<)

Hôn! Đó là một hành động thân mật giữa những kẻ hữu tình, nhất là hai người yêu nhau, thì hành động đó càng thêm kỳ diệu, nó thật thiêng liêng, cũng thật tuyệt vời, như là gia tăng thêm tình cảm của hai người, cho nên mới nói, không có gì bồi dưỡng tình cảm nhanh nhất bằng những nụ hôn ngọt ngào, khiến cho đối phương cảm thấy mình có cảm tình với đối phương, trân trọng đối phương....

Môi của Dung Phượng Ca rất mềm, mang theo hơi lạnh, phảng phất u uẩn đâu đây lãnh hương nhàn nhạt của lê hoa, thật trong trẻo nhưng cũng không thiếu vài phần ấm áp

Môi của Lạc Khanh Nhan thật nóng, nóng như lửa, như muốn hòa tan đi cái lạnh lẽo hàn băng vốn mang theo trong người của Dung Phượng Ca

Băng cùng hòa, là băng hòa tan hóa, hay là hỏa đốt cháy băng?!

Không rõ, nhưng là thực sự lúc này đây, hai người này đã chìm đắm trong nụ hôn của đối phương

Ấm áp, triền miên, lưu chuyển không khí nhu tình...

Thật mỹ lệ....!!

Cho đến khi cả hai như muốn nghẹt thở, Lạc Khanh Nhan mới buông ra Dung Phượng Ca, không khí lúc này giữa hai người, thực sự ái muội à nha

Lạc Khanh Nhan nhếch môi cười, nụ hôn đầu tiên?! Cái cảm giác này thực sự không tệ đâu

“ Nhan Nhan, Phượng ca muốn thân nữa...” Dung Phượng Ca dường như rất mất mát khi Lạc Khanh Nhan không tiếp tục thân thiết với y nữa, mặc dù mặt y còn nóng rát, tưởng chừng cả lỗ tai cũng đỏ, nhưng mà y thực sự quyến luyến cái cảm giác này lắm, thật vi diệu! cái cảm giác này thực sự khó thốt nên lời nha, thư thượng cũng không ghi rõ mấy vấn đề này, ai da! cho nên Tiểu Phượng Ca của chúng ta, không ngại ‘đòi hỏi’!!

“ Ân?! Muốn thì tự mình hôn đi...” Lạc Khanh Nhan xấu xa cười, đầu ngón tay chỉ chỉ môi của mình, đôi hoa đào mắt nheo lại tràn đầy khiêu khích cùng ý cười. Dung Phượng Ca chăm chú nhìn môi của Lạc Khanh Nhan, ai da! Môi của Nhan Nhan thực sự đẹp, rất mịn hoặc, y vô thức liếm liếm môi, cúi đầu xuống muốn chạm đến môi của Lạc Khanh Nhan

“ Khụ...khụ...!!” Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị vừa mới đi lấy thuốc về, thấy tình cảnh này không khỏi có chút xấu hổ, chủ nhân cũng thật là, muốn thân thiết thì vào phòng nha, hai người này lại quang minh chính đại ngồi trước cửa khanh khanh ta ta như thế này, thật là ngại quá đi, khiến cho hai người bọn họ muốn đi cũng không được, mà muốn vô phòng cũng không xong

Dung Phượng Ca khó khăn lắm mới có cơ hội đường đường chính

chính thân thiết với Nhan Nhan thế này, không ngờ lại bị hai người kia nhìn thấy, thật là mất hứng mà, Dung Phượng Ca u oán nhìn Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị, như là lên án, còn Lạc Khanh Nhan thì bật cười sang sảng, nàng đương nhiên là biết hai người kia vừa đến, chỉ là muốn đùa cùng hấn thôi

“ Nhan Nhan là cố ý...” Dung Phượng Ca hết sức ủy khuất nhìn Lạc Khanh Nhan, mắt đẹp tràn đầy ‘u uất’ là u uất đó nha.... ^_^

“ Công tử, chúng ta thực sự không cố ý...” Ảnh Nhất nghiêm túc lên tiếng, bọn họ thực sự chỉ tình cờ thôi mà. Ảnh Nhị cũng đi theo phụ họa: “ đúng vậy đó, công tử không cần lo lắng, chúng ta sẽ không nói với ai chuyện này đâu”. Hắc hắc! vị Dung cô nương này thật sự là nóng bỏng như hỏa nha, đường đường chính chính chủ động thân thân chủ nhân, thật là nhiệt tình quá đi, y nhất định phải đem chuyện này bói với Ảnh Tam mới được! (Ảnh Nhất & Ảnh Nhị: haiz! Rõ ràng là cô nương, vì có gì cứ bắt bọn họ gọi là công tử đâu?! Chủ nhân không lẽ định chơi trò đoạn tụ sao *khó hiểu* — Dao Dao: hai vị huynh đệ à, người kia là nam, là nam đó, các người không có mắt sao — Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị *cầm dao*: nói bậy, rõ ràng là nữ, mắt của tác giả có vấn đề rồi — Dao Dao: ‘không nói gì’ buồn bực +_+)

“ Thôi được rồi, các người lui đi...” Lạc Khanh Nhan buồn cười phát phát tay kêu hai người bọn họ vô trong trước, hai người kia nghe vậy, như được giải thoát, nhanh chóng phòng vô trong, trả lại không khí an tĩnh như lúc ban đầu cho hai diễn viên chính của chúng ta, Dung Phượng Ca bĩu môi, không cho là đúng. Hai người kia rõ ràng là cố ý....

“ Được rồi, đừng giận...!!” Lạc Khanh Nhan vươn tay vuốt vuốt đầu của y, như là trấn an cảm xúc của Dung Phượng Ca. Dung Phượng Ca dĩ nhiên là sẽ không không để ý đến Lạc Khanh Nhan rồi, y cười cười, vẫn tiểu dung mà Lạc Khanh Nhan thích nhất, hai phần

ngượng ngùng, chút gì đó đằm đằm ngọt ngọt, như là có dòng
nước ấm lưu chuyển trong lòng của nàng

Thực sự..... ấm áp!!

Đêm

Đã khuya

Nhiệt độ so với ban ngày thấp hơn một chút, thành ra có chút lạnh

Gió

Thổi sà sạt, vờn quanh từng cành cây kẽ lá, tạo nên những khúc
đồng âm thiên nhiên

Đêm nay, trăng khuyết

Màn đêm u tối, huyền bí, lấp lánh hàng ngàn vì tinh tú như những hạt
bảo ngọc tỏa sáng trong trời đêm

Ngôi nhà mộc mạc, giản đơn, bày biện thật sự thô sơ

Theo chút ánh sáng nhỏ nhoi của ngọn nến, phản chiếu nhẹ nhàng hình
ảnh trong phòng

Trên giường, người kia an tĩnh nằm đó, mi gian dãn ra, nhìn thật
thanh thản. Hàng mi dài, rất cong, rập rờn như cánh quạt nhỏ, thanh
tú mũi, hình môi thật đẹp. Một đầu tóc đen xỏa rối bời, như dòng suối
đen tuyền, mượt mà. Người kia! thật sự rất đẹp, rất đẹp....

Cánh cửa vang lên tiếng động, thật khẽ

Ánh nấn bập bùng, như ẩn như hiện hình bóng y nhân từ từ tiến vào

Người kia, đến gần, ngồi xuống bên cạnh người nằm trên giường

Nhẹ nhàng vươn tay, chạm vào người kia, nhẹ nhàng mơn trớn, vàng trán no đủ, gò má trắng nõn.... Chợt cười....

“ Mỹ nhân, ngoan ngoãn ở đây nha, ta nhất định sẽ quay lại....”
thanh âm thì thầm, như là nói cho chính mình nghe

Rồi, đứng dậy, xoay người bước ra khỏi phòng, nhanh chóng biến mất, như là vô tung vô ảnh

Chỉ còn, gió..... nhẹ nhàng thổi và ánh nến vẫn lay lắt trong đêm tối

Và... hàng mi kia, một thoáng run rẩy, ánh mắt người kia mở ra, thanh minh mà thấu triệt nào còn chút bóng dáng vừa ngủ?!

Dung Phượng Ca khẽ thở dài, mi gian một thoáng ưu sầu.....

Nhan Nhan lại có việc ra ngoài rồi, mà y không thể giúp được, rốt cuộc chỉ làm vướng bận tay chân của Nhan Nhan thôi.....

Nhiều lúc, Dung Phượng Ca thật sự rất chán ghét cái thân thể rách nát này của mình, không thể luyện võ, không mạnh mẽ như những nam nhân khác, như vậy có chăng là có thể đuổi kịp bước đi của Nhan Nhan, có chăng như vậy mới có thể bảo vệ lấy Nhan Nhan, không tha chân sau....

Nhưng là....

Dung Phượng Ca, người biết không, nếu như Lạc Khanh Nhan biết y nghĩ vậy, sẽ bật cười lớn tiếng

Người này, gốc quá! Lạc Khanh Nhan... chính là thích, Dung
Phượng Ca như vậy mà thôi

Không cần uy vũ mạnh mẽ

Không cần năng lực siêu phàm

Không cần chống đỡ cho nàng

Cũng không cần phải dang tay bảo vệ nàng....

Cái mà Lạc Khanh Nhan cần, chính là

Khi nàng mệt mỏi, một cái vươn tay nhẹ nhẹ xoa mi tâm của nàng

Khi nàng cô đơn, yên lặng bên cạnh làm bạn nàng

Khi nàng đớn đau, một cái cười nhẹ dịu dàng vuốt lên trái tim đen tối
kia

Khi nàng bất lực, chỉ cần một ánh nhìn vô điều kiện tin tưởng

Chỉ là.... Đơn giản như vậy mà thôi

Không cần nóng bỏng như lửa, lạnh mạt nhiệt tình... mà là ấm áp,
nhẹ dịu như dòng suối mát lành chảy qua lòng nàng....

Cả một đời này, nàng Lạc Khanh Nhan chỉ cần như vậy mà thôi

Mà... cũng chỉ có một Dung Phượng Ca mới có thể làm như thế!! Vô
điều kiện tin tưởng nàng, và... cũng vĩnh viễn không phản bội!!

Có lẽ vì vậy, mà Lạc Khanh Nhan mới trả giả tất cả, là tâm, là cả tấm lòng....

“ Người quyết định đi, không hối hận?!” thanh âm khàn khản, lão giả khẽ nhíu mày, có chút vô lực cản trở, người này không phải thôn trưởng của Hoa Vĩ thôn thì là ai?!

“ Đúng vậy....” Lạc Khanh Nhan gật đầu, chắc chắn khẳng định

“ Đi thôi!....” lão giả biết không thể khuyên can gì hơn, cũng chỉ biết lắc đầu, chậm chậm bước về phía trước, là phía sau thôn Hoa Vĩ, cũng là cấm địa của thôn này

“ Ai đó, đi ra...” đang đi, Lạc Khanh Nhan chợt dừng lại, khẽ mở miệng quát

Trong đêm tối, hắc y nhân từ từ tiến lại chỗ của Lạc Khanh Nhan cùng lão giả

Ánh trăng khuyết mờ ảo, phản chiếu dung nhan hắc y nhân

“ Là người?! Sao người lại đến đây...” Lạc Khanh Nhan không kiên nhẫn mở miệng, người này! chẳng phải nàng đã ra lệnh cho hắn tạm thời ở bên cạnh bảo vệ Dung Phượng Ca rồi sao, đi theo nàng làm gì?!

“ Chủ nhân, ta không yên tâm ngài, cho phép ta cùng đi....” Mạc Ly không nhanh không chậm mở miệng

“ Không được!” Lạc Khanh Nhan không suy nghĩ nhiều, từ chối

“ Dung công tử đã có Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị bảo vệ, chuyến đi lần này hung hiểm vô cùng, thêm một người thêm một phần sức, hưởng

chi ta đảm bảo nhất định không tha chân sau của ngài....” Mạc Ly về mặt điềm tĩnh phân tích

Lạc Khanh Nhan một thoáng trầm tư, sau đó gật đầu. Dù gì người này võ công không tệ lắm, so với Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị thì hơn hẳn, nếu hắn có ý đồ gì bất trắc với Tiểu Phượng Ca, nàng nhất định trở tay không kịp, để cho hắn đi cùng cũng không có gì, nếu như hắn bị ‘thiệt mạng’ trong đồng cơ quan kia, thì cũng là số mệnh thôi. Lạc Khanh Nhan vô trách nhiệm nghĩ, nếu để cho Mạc Ly biết được ý nghĩ của Lạc Khanh Nhan, không tức chết mới là lạ

Hết chương 38

Chương 39: Diệt thiên – đẫm huyết (trung)

Vũ Văn Sư, thành chủ cơ quan thành, từng một thời điên đảo võ lâm. Nhưng tiếc thay, những kẻ có tài điều bạc phận, người này là một bí ẩn, không ai biết y ra sao, cũng không rõ y dung mạo như thế nào, không biết khi nào y đến cũng chẳng rõ khi nào y đi. Y như một cái mê, bí ẩn mà người đời sau không thể nào hiểu hết được mà cũng chính vì vậy, cũng ít ai nói về y. Y mất khi mới có ba mươi tuổi, nhưng thành tựu y để lại nhiều không đếm xuể mà một trong những thành tựu ít ai biết đến chính là cơ quan trong thôn Hoa Vĩ này

Đường vào cơ quan chẳng khác nào một hang núi, Lạc Khanh Nhan đứng trước cửa hang, một thoáng trầm tư, yên tĩnh không một tiếng động. Mạc Ly cũng không nói gì, im lặng đứng bên cạnh còn thôn trưởng đã về sau khi cáo biệt cùng Lạc Khanh Nhan

Khóe môi khẽ nhếch lên tiếu dung, tràn đầy thâm ý, nụ cười mang đầy ý vị nhưng khó ai đoán được, là tự tin, là ngạo mạn, hay là.... Cười để che dấu đi chút hoảng loạn trong lòng?!

“ Đi thôi...” Lạc Khanh Nhan khẽ mở miệng, sau đó thông thả bước vào ‘hang động’ thái độ thông dong thập phần điềm tĩnh, không chút nào hoang mang lo lắng khi bước vào nơi này, cái nơi đã khiến cho không ít cao thủ giang hồ bỏ mạng.

Mạc Ly khẽ gật đầu, sau đó sóng vai mà đi cùng Lạc Khanh Nhan, không phải là phía sau hay phía trước mà là kề bên. Phía sau của nàng, tuyệt đối phải là người nàng tin tưởng, còn nam nhân tên gọi Mạc Ly này, hiện giờ chỉ có thể nói là thuộc hạ mà thôi, cho nên an

toàn nhất chính là sóng vai đi cùng nhau

Vào được vài bước, hang động đã không còn chút ánh sáng nào nữa, lấy ra trong lòng khóa dạ minh châu, ngay lập tức, hang động sáng trưng lên, như là bên ngoài. Đứng bên cạnh, Mạc Ly nhìn thấy khóa dạ minh châu này, đôi con ngươi một thoáng ám lại, nhanh như thiểm điện. Như là trong vô thức, trong đầu y hiện lên bốn từ ‘dạ quang thanh châu’. Mạc Ly khẽ chau mày, cũng không rõ vì sao khi nhìn thấy viên dạ minh châu này, trong ý thức của y lại quen thuộc đến như vậy, xua đi trong đầu ý nghĩ kỳ quái, rất nhanh y khôi phục thái độ nhất quán lạnh lùng như thường ngày, đi theo bên cạnh Lạc Khanh Nhan

Tiếng gió rít gào như từ bên trong động vọng ra, chỉ trong một sát na, Lạc Khanh Nhan ngay lập tức xoay mình một chút, tránh được mũi ám tiễn không biết từ nơi nào chui ra. Một thoáng rùng mình, Lạc Khanh Nhan không khỏi kinh ngạc, không phải đâu, chỉ mới đơn giản vô một chút này, nàng cũng hết sức chú ý không dám đụng chạm cơ quan nào, thế mà từ đâu bay ra mũi tên này vậy?!

Vũ Văn Sư quả là danh bất hư truyền, không hổ là đệ nhất thành chủ cơ quan thành. Lạc Khanh Nhan không khỏi kính phục đi lên, từ đó mỗi bước đi càng thêm cẩn thận

“ Chủ nhân, cơ quan này thực sự lợi hại...” Mạc Ly trầm ngâm

“ Đúng vậy! cẩn thận...” Lạc Khanh Nhan gật đầu, tiếp tục bước về phía trước

Được rồi, lại nói về tiểu Phượng Ca đáng yêu của chúng ta, sau khi Lạc Khanh Nhan đi khỏi, y cũng chả thể ngủ được gì, thao thức cả đêm thế là hậu quả hôm sau thì ai cũng dự đoán được, chính là y ‘đi làm’ với hai con mắt gấu mèo vô cùng ‘dễ thương’ khụ! ừ thì dù gì y

cũng là mỹ nhân, mà còn là một đại mỹ nhân cho nên dù mang mắt gấu mèo đi chẳng nữa có chẳng cũng chỉ là khả ái vô cùng mà thôi ^^

“ Công tử, không được khỏe sao, có cần nghỉ một lát không?!” thấy Dung Phượng Ca uể oải hơn ngày thường, Ảnh Nhất hết sức quan tâm hỏi. Cũng phải thôi, người này chính là bảo bối của chủ nhân bọn họ, nếu có chuyện gì xảy ra thì bọn họ chết chắc a

Dung Phượng Ca nghe vậy, lắc đầu đăm cười: “ không có gì!”

“ Tỳ tỳ xinh đẹp, tiểu Ngư đến rồi đây...” chưa thấy người đã thấy thanh âm, không phải ai khác chính là tiểu bằng hữu Tiểu Ngư đáng yêu của chúng ta. Hắc hắc, nó đã me từ sáng đến giờ, không thấy ‘ca ca đáng sợ’ kia bên cạnh tỳ tỳ xinh đẹp nữa, nó mới dám mò đến đây

“ Tiểu Ngư đến rồi sao, lại đây...” Dung Phượng Ca ôn hòa cười, bây giờ y cũng chả còn muốn phân bua với đứa bé giờ y là ca ca chứ không phải tỳ tỳ nữa, bởi vì dù có nói trăm lần, đứa nhỏ này vẫn vậy, thật là đáng buồn a

“ Tỳ xinh đẹp hảo, hai vị thúc thúc hảo...” Tiểu Ngư rất là lễ phép chào hỏi Dung Phượng Ca cùng Ảnh Nhất và Ảnh Nhị. Hai Ảnh cảm thán, bọn họ cũng đâu có lớn tuổi gì đâu a, cũng xấp xỉ với Dung công tử, vì cớ gì lại gọi bọn họ là thúc thúc mà gọi Dung công tử là ‘tỳ tỳ xinh đẹp’ đâu?!

Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị kéo kéo khóe miệng, không trả lời. Mà tiểu bằng hữu Tiểu Ngư cũng không thèm để ý, chạy đến chỗ Dung Phượng Ca, vươn tay kéo tay áo của y, nhỏ giọng lên tiếng: “ tỳ tỳ, hôm qua mẹ của Tiểu Ngư lên núi, mang về một nam nhân bị thương rất nặng nha, có thể hay không giúp người kia, người kia rất đáng thương”. Máu chảy rất nhiều đó, nhất định sẽ chết người!

“ Sao không đem hấn đến đây?!” Dung Phượng Ca nhẹ giọng cười, xoa xoa đầu tiểu hài tử. Tiểu Ngư chu môi nói: “ hấn rất nặng, tiểu Ngư mang không nổi, hơn nữa mẹ nói tỷ tỷ vất vả nhiều rồi, không nên làm phiền tỷ tỷ....”

“ Được rồi, chúng ta về nhà của Tiểu Ngư đi....” Dung Phượng Ca gật đầu đáp ứng, sau đó mang theo ‘dụng cụ’ theo tiểu hài tử về nhà của nó, Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị dĩ nhiên là đi theo bảo hộ rồi. Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị không thể ngăn cản Dung Phượng Ca được, vì chủ nhân có dặn, chỉ cần theo sau bảo vệ Dung công tử là được, còn mọi chuyện thì cứ theo ý tứ của Dung công tử

“ Người có thấy có gì đó không ổn không...” Ảnh Nhất nhẹ giọng nghi vấn

“ Không rõ, chỉ là lòng có chút thấp thỏm thôi, có lẽ chúng ta lo xa quá...” Ảnh Nhị lắc đầu, nhàn nhạt thờ dài

“ Việc đến đâu thì tính đến đó vậy, chủ nhân chắc cũng rất nhanh sẽ về...” Ảnh Nhất khẽ cau mày

“ Ừ! Bây giờ cũng chỉ như vậy mà thôi...”

Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị thầm thì suy tính thì Dung Phượng Ca cũng vừa đến nhà của Tiểu Ngư. Đó là một căn nhà gỗ mộc mạc, như bao căn nhà trong thôn khác, phụ thân của Tiểu Ngư mất sớm, nhà chỉ có hai mẹ con, cũng nhờ bà con láng giềng giúp đỡ, mới an ổn sống qua ngày. Vừa bước vào cổng, thì mẹ của Tiểu Ngư cũng thấy được, nhanh chóng ra đón

Mẹ của Tiểu Ngư, một thiếu phụ bình thường, dung mạo có thể nói là

bình thường, nhưng là mang theo một chút khí chất ấm áp, yên ấm bất giác khiến cho người ta cảm thấy có hảo cảm. Dung Phượng Ca ôn nhu cười: “Tiểu phu nhân, Tiểu Ngự nhờ ta đến xem giúp người bệnh”

“Làm phiền cô.... Công tử...” mẫu thân của Tiểu Ngự ôn thanh cười cảm tạ, quả thật nàng cũng định qua đó nhờ vị thần y này xem giùm, chứ nam nhân kia quả thật bệnh nặng quá, cứ phát sốt liên tục, nàng không dám mạo hiểm

“Không có gì, cứu người là trách nhiệm của đại phu mà...” Dung Phượng Ca khe khẽ cười, sau đó bước vào nhà. Mẫu thân của Tiểu Ngự có chút sững sờ, sau đó mới theo sau. Vị cô nương tự xưng là ‘Dung công tử’ này, quả thật đẹp, chỉ ôn nhu cười khẽ thôi cũng khiến cho nàng dù là nữ nhân cũng bị câu đi năm phần hồn phách, quả thật là..... họa thủy hồng nhan

Trên chiếc giường đơn sơ, nam nhân tướng mạo đặc biệt dễ nhìn, chỉ có điều bị thương quá nặng, mất máu quá nhiều mà sắc mặt trắng bệch, tăng thêm một phần quý dị. Vươn tay bắt mạch cho nam nhân, Dung Phượng Ca một thoáng chau mày

“Người này bị thương rất nặng, tâm mạch hao tổn, lục phủ ngũ tạng đều bị thương” Dung Phượng Ca trầm giọng lên tiếng

“Vậy... hửn....” mẫu thân của Tiểu Ngự lo lắng

“Không có gì, chỉ là vấn đề trị liệu hơi lâu chút mà thôi...” Dung Phượng Ca trấn an

“Vậy thì tốt rồi.....”

“Người sao rồi?!” Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt hỏi

“ Không có gì...” Mạc Ly đáp, thanh âm áp lực mười phần, có chút suy yếu, cắn răng rút mũi tên ra, điểm huyết cầm máu. Chuyện là hai người đi đến được nửa đường, tránh rất nhiều cơ quan ám tiễn, độc trùng..... thì cuối cùng cũng có chuyện xảy ra, Mạc Ly bị trúng một mũi tên, đồng thời cùng Lạc Khanh Nhan rơi xuống một cơ quan khác

“ Cầm lấy....” Lạc Khanh Nhan lấy ra trong lòng lọ thuốc chữa thương đưa cho Mạc Ly, Mạc Ly vươn tay nhận lấy, nói lời cảm tạ. Lạc Khanh Nhan im lặng dựa vào một góc trong ‘mật động’ khẽ nhắm mắt. Tính ra đi cũng gần bảy canh giờ, tránh hàng trăm cơ quan, không mệt mới là lạ, nàng... cũng cần nghỉ ngơi một chút, như vậy mới có thể nhanh chóng lấy được Hắc ngọc

Mạc Ly lấy kim sang dượt bôi lên vết thương, một chút lành lạnh, một chút ngứa ngứa khiến cho vết thương của y nhanh chóng giảm đau, nhiều lắm. Dược này quả thật rất quý. Nữ nhân này, cứng miệng nhưng cũng thật mềm lòng. Tuy nói nếu y tha chân sau nàng ta sẽ mặc kệ y sống chết nhưng mà chẳng phải cũng ra tay cứu giúp đó sao, bất giác Mạc Ly nhìn về phía Lạc Khanh Nhan, đôi con ngươi vốn lạnh băng không cảm xúc chợt lóe qua nhu hòa

Nếu như Mạc Ly biết, Lạc Khanh Nhan chẳng qua muốn cứu hẳn một mạng, là vì nàng cần người giúp để lấy được Hắc Ngọc thì không biết sẽ nghĩ như thế nào đây

Nếu như, Mạc Ly biết, Lạc Khanh Nhan chẳng qua lo lắng Dung Phượng Ca sẽ thắc mắc Mạc Ly ở đâu?! Mà nàng không muốn nói dối hẳn, cho nên tiện tay cứu hẳn một mạng mà thôi, thì Mạc Ly đáng thương của chúng ta, sẽ lại nghĩ như thế nào đây?!

Lạc Khanh Nhan mà là cứng miệng mềm tâm ư?! Đúng là điều khó

tin nhất trên đời

Tâm của nàng, đã từ lâu hóa đá, hóa băng, lãnh cứng rắn, như là khối sắt ngàn năm từ lâu rồi

Nó, đối ai cũng có thể cứng rắn đến tàn khốc được, ngay cả đối với chính bản thân mình thì có thể thiện tâm với ai?!

Tâm của Lạc Khanh Nhan ấy à, duy nhất mềm mại, duy nhất thiện tâm, chính là dành cho Dung Phượng Ca mà thôi.....

“ Chủ nhân.....” Mạc Ly khẽ mở miệng

“ Ân?!” Lạc Khanh Nhan vẫn nhắm mắt, thanh âm trầm thấp, đáp lại

“ Ta có một điều vẫn thắc mắc, ngài có thể giải đáp được không?!”

“ Mạc Ly, hôm nay ngươi có vẻ nói hơi nhiều”

“ Đúng vậy, hôm nay không biết có còn sống sót ra khỏi đây không, cho nên ta vẫn muốn hỏi chủ nhân một chuyện, nếu không thực sự thắc mắc trong lòng, có chết cũng không yên a....” lần đầu tiên từ lúc Lạc Khanh Nhan cứu mạng hắn đến bây giờ, Mạc Ly mới có thái độ ngoài vẻ lạnh băng hằng ngày, thay đổi chút giọng điệu hài hước, thanh âm bất chợt nhu hòa, mà tiểu dung lại nhàn nhạt như gió xuân

Trong một sát na, Lạc Khanh Nhan khẽ run mi mắt, nhưng rất nhanh, Mạc Ly không thấy được. Mãi một lúc lâu sau, tưởng chừng Lạc Khanh Nhan đã ngủ rồi, thì hàng mi mắt kia khẽ run, đôi con ngươi thanh minh thấu triệt, nhìn về phía Mạc Ly, trong mắt đong đầy nét cười, như là cười nhạt, như là cười ngạo nghễ... nhưng đáy mắt lại ngàn năm phi tuyết, không một dao động cảm xúc, Mạc Ly tâm khẽ run một chút, như là từ trong sâu thẳm nội tâm, đôi mắt kia, y từng

gặp qua..... là lúc nào?!

“ Chẳng phải người có chuyện hỏi ta sao?!” Lạc Khanh Nhan tự tiểu phi tiểu nhìn Mạc Ly

Mạc Ly thu lại thái độ thất thần của mình, ngẩng đầu đối diện cùng Lạc Khanh Nhan, thanh âm nhẹ nhàng nhưng vô hình chung mang theo khí phách, rất kiên định: “ ngài cùng Dung cô nương, quan hệ là như thế nào?!” Hắn rất rõ năng, vị chủ nhân này của hắn, dù vẻ bề ngoài có tuấn mỹ như thế nào đi chăng nữa, dù có khí phách ngạo nghễ ngang tàng như thế nào, dù mạnh mẽ tàn khốc đến đâu... chung quy vẫn là nữ tử. Ngay từ đầu y đã nhận ra..... cũng từng giật mình, từng nghi ngờ nhưng là ở chung về lâu.... Y quan sát rất kỹ, người này mười phần chính là nữ nhân

“ Dung cô nương?!” Lạc Khanh Nhan khước miệng co rúm lại, có chút buồn cười: “ nếu như tiểu Phượng Ca của ta nghe được, người như thế này gọi hắn, hắn nhất định sẽ không tha cho người”

“ Chủ nhân, dù Dung cô nương có vận nam trang đi chăng nữa, rốt cuộc cũng là nữ nhân mà....” Mạc Ly nhún nhún vai

“ Được rồi, nam nhân thì sao mà nữ nhân lại như thế nào, hắn.... chính là Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca của ta mà thôi, người chẳng lẽ không biết quan hệ giữa hắn cùng ta?!” Lạc Khanh Nhan nhàn nhạt nói. Nàng bình thường chẳng lẽ biểu hiện không tốt, chẳng lẽ Dung Phượng Ca không giống ái nhân của nàng sao?!

Mạc Ly thật sự giật mình, y khẽ run một cái: “ vậy.... ngài chính là yêu Dung cô nương sao?! dù cho cả hai cùng là nữ tử.”

Dù sao nói Dung Phượng Ca là nam nhân, cũng chẳng ai tin, trừ phi vạch áo hắn ra cho người xem mà thôi, nhưng là nam nhân của

nàng, ai dám phi lễ, trừ phi người kia ngại sống nhiều lắm, Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt cười: “ nữ cũng thế, nam cũng được, Lạc Khanh Nhan chính là yêu hấn, Dung Phượng Ca mà thôi!”

“ Một người có thể yêu một người, bao lâu?!” Bất giác, cũng không rõ vì sao, Mạc Ly lại thốt nên như vậy, thanh âm bỗng ngưng có chút gì đó nỉ non, chút gì đó tha thiết, không nói nên lời bi ai!

“ Hồng trần phồn hoa, thiên hạ trăm vạn người, có thể gặp được người mình yêu, có thể gặp được người yêu mình, đó đã là thượng thiên cho nhiều lắm ân tình, nếu như không biết nắm bắt mà bỏ lỡ, chẳng phải tiếc nuối muôn đời sao?!”

Một người có thể yêu một người bao lâu?!

Câu hỏi này, có mấy ai trả lời được?!

Từ xưa, si nam oán nữ nhiều lắm, người si tình, kẻ tình si..... Khi yêu thề non hẹn biển, cùng sinh cùng tử, nhưng đứng trước vinh hoa phú quý, đứng trước nhiều cám dỗ của thế gian, hai chữ thề nguyện kia chẳng đáng một đồng, ừ thì yêu đó, yêu đến sống đi chết lại, yêu đến điên cuồng mê luyến, nhưng là một người rất cuộc yêu một người bao lâu?!

Một năm, mười năm, hai mươi năm..... hay là cả đời.....

Có người phải dùng cả đời để chứng minh

Cũng có người, chỉ dùng dăm ba tháng, ngắn ngủi vài năm cũng đã hiểu rõ.....

Tình yêu, xinh đẹp như pháo nổ yên hoa, rực rỡ khiến cho người người chấp niệm, khiến cho người ta theo đuổi, nhưng là..... Khi

pháo hoa tàn ròi, có chằng cũng chỉ còn lại, lòng người tiếc nuối không nguôi?!

“ Một người, rớt cuộc có thể yêu một người.... bao lâu?!” Mạc Ly nhẹ giọng nghi vấn. Mà Lạc Khanh Nhan chỉ nhẹ nhàng cười, đôi con ngươi bất chợt nhu hòa, lưu chuyển thâm tình, khóe miệng nhếch lên, thanh âm lãng đãng như là sương là khói: “ không nhiều lắm đâu, chỉ bốn từ mà thôi....”

Mạc Ly nghi hoặc, ánh mắt dao động

Lạc Khanh Nhan khẽ nhắm mắt lại, thoải mái nửa nằm nửa ngồi, lên tiếng: “ đời đời kiếp kiếp”

Lạc Khanh Nhan yêu Dung Phượng Ca được bao lâu?!

Đó là..... đời đời kiếp kiếp

Một thế không đủ, Lạc Khanh Nhan bỗng dưng phát hiện, thì ra mình rất lòng tham, một thế không đủ, cho nên đời đời kiếp kiếp của hắn, chỉ có thể thuộc về mình nàng mà thôi

Mối ràng buộc giữa nàng cùng hắn, không chỉ là yêu, mà còn là cố chấp, mà còn là.... duy nhất chấp niệm

Hắn.... là ánh sáng duy nhất của nàng, trong thế giới âm u đen tối của nàng, hắn là điểm sáng duy nhất mà nàng dùng mọi sức nắm lấy, không thể buông tay

Đã từng, muốn đuổi ánh sáng kia đi, vì sợ nó sẽ nhiễm tối

Đã từng, muốn bóp chết nguồn sáng kia, vì sợ nó bị cướp đi

Đã từng, muốn bơi đến điểm sáng kia, vì sợ nó rời đi

Đã từng,.....,nhiều lắm..... đến cuối cùng, nó lại là chấp niệm của nàng

Con người, dù có hắc ám đến đâu, vẫn khao khát.... Một chút ánh sáng, hướng về dương quang là bản năng của con người

Con người, dù đáng sợ đến tối đến đâu, tâm vẫn còn một góc mềm mại đó, đó là phần thiện của con người, nếu mất đi... cũng không còn là người nữa

Mà... không nghi ngờ gì nữa, góc mềm mại thiện tâm cuối cùng của Lạc Khanh Nhan, chính là Dung Phượng Ca!

Hết chương 39

Chương 40: Diệt thiên – đẫm huyết (hạ)

“ Đã bốn ngày rồi, chết tiệt! cái hang động này rốt cuộc dài bao nhiêu?!” Lạc Khanh Nhan khẽ chau mày. Không ngờ cái cơ quan này khó đối phó hơn nàng tưởng nhiều lắm, quá nhiều mê cung, mặc dù đã đánh dấu rất kỹ nhưng nàng cũng không tránh khỏi đi nhầm nhiều nơi, quanh đi quẩn lại thối thoát đã bốn ngày trôi qua, lương thực nàng mang theo cũng đã hết rồi, nếu như không ra sớm, không bị mấy cơ quan này hại chết cũng bị đói chết

“ Chủ nhân, lần đầu tiên thấy ngài nôn nóng như vậy đó....” Mạc Ly có chút cười giễu. Vết thương của y cũng đã bắt đầu đánh vảy, huyết sắc gia tăng không ít trên khuôn mặt, nhưng trên người cũng không ít tân thương, điều là do các cơ quan ám tiễn xoẹt qua, tuy không nặng, nhưng ít nhiều cũng mất máu. Nhưng giờ khắc này đây, y không chút nào cảm thấy sợ hãi hay lo lắng, cũng có lẽ là.... Có nữ nhân này bên cạnh. Y hiểu rất rõ, chỉ cần bước ra khỏi mật động này, y sẽ lại quay về với nhiệm vụ của mình, theo sau làm thuộc hạ của nữ tử này, chỉ thế mà thôi

Lại nói đến, Lạc Khanh Nhan tuy chưa bị thương nặng nào, nhưng bạch y từ lâu đã xơ xác tiêu điều, những vết cắt trái dài lên y phục, trên cánh tay, trên thân thể, cũng không thiếu miệng lớn miệng nhỏ vết thương. Nếu là nữ nhân khác, chắc cũng đã đau đớn mà rơi lệ, nhưng đối với Lạc Khanh Nhan, nhiều đây vết thương chẳng quan như muối bỏ bể mà thôi. Nhiều lúc Mạc Ly cũng phải khâm phục, hán tử như y, cũng có nhiều lúc chịu không được vết thương hành đau nhức phát sốt mà nữ tử như Lạc Khanh Nhan cũng chỉ cười nhạt nói chuyện nhỏ. Rốt cuộc nữ nhân này đã trải qua những gì mà đối với

nàng mọi việc giống như là gió thổi mây trôi, không chút để ý đâu?!
Dường như có lấy dao chém lên mình nàng, nàng cũng sẽ không
nhú mi dù chỉ một chút vậy, bất chợt Mạc Ly có chút rùng mình...

“ Đã bốn ngày rồi ta chưa về, hẳn nhất định sẽ rất lo lắng...” Lạc
Khanh Nhan khẽ thì thào, nôn nóng bất an, nóng ruột nóng gan
chung quy cũng vì người kia mà thôi

“ Có Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị nhất định sẽ chăm sóc tốt cho công tử!”
Mạc Ly bình thản nói

Lạc Khanh Nhan một thoáng giương mi nhìn y, rồi không nói nữa,
tiếp tục bước về phía trước. Nàng có lẽ quá nhiều chuyện rồi, lại đi
nói mấy chuyện này cho người nam nhân này nghe, có lẽ là vì trong
mật động buồn chán quá chăng?! Người khác làm sao hiểu được cõi
lòng của nàng, nàng chính là không muốn người kia vì nàng mà lo
lắng, vì nàng mà chau mày, vì nàng mà mất ăn mất ngủ thôi.....
người kia nhất định lại khó ngủ cho xem, ngốc tử đó chẳng lẽ không
biết, nàng biết hẳn mỗi khi nàng đi, hẳn lại khó ngủ hay sao?! nhưng
là... Nàng không thể không đi nha!!

Đúng vậy! Lạc Khanh Nhan nói không sai, bốn ngày này Lạc Khanh
Nhan đi rồi, Dung Phượng Ca thực sự lo lắng, rất lo lắng. Không hiểu
sao lần này, y lại cảm thấy bất an đến như thế, dường như y cùng
Nhan Nhan sắp chia lìa đến nơi vậy. Phi! Phi... hẳn là đang nghĩ vớ
vẩn gì a, Nhan Nhan sao có thể rời y đi được, Dung Phượng Ca tự
an ủi, xua đi nỗi lo vớ vẩn trong lòng mình

“ Uy! Người vết thương chưa tốt, cứ nằm đó...” Dung Phượng Ca
giật mình, nhìn thấy người bệnh kia muốn ngồi dậy, khẽ chau mày
quát khẽ. Lần đầu tiên trong đời Dung Phượng Ca lại lớn tiếng với
một người như vậy, nói xong lại có chút hối hận, khi không hẳn lại
trút nỗi bất an bực dọc lên người khác

Người kia nhìn thấy Dung Phượng Ca vẻ mặt áy náy nhìn mình, khóe miệng co rúm đi lên. Lần đầu tiên trong đời, y gặp được người như vậy, người này thực sự quá thiện tâm a

“ Xin lỗi, lại đi lớn tiếng với người.....” Dung Phượng Ca ảo não lên tiếng

“ Khụ! Không có gì, cô nương là ân nhân của tại hạ, sao lại nói lời xin lỗi?!” nam nhân khẽ cười, khiến cho khuôn mặt dễ nhìn kia thêm một phần xinh động đi lên, nam nhân này dung nhan thực sự rất là tuấn tú a. Dung Phượng Ca cảm thán, nếu khuôn mặt của y như vậy, sẽ chẳng có ai làm y là nữ nhân nữa, Dung Phượng Ca thờ dài, có chút vô lực nói: “ người Ta là nam nhân!”

“ Ách! Đúng vậy, cô...công tử, là ta đã làm....” nam nhân xin lỗi cười, ánh mắt vô tình một lần nữa đánh giá Dung Phượng Ca, thật sự cũng giống như lúc trước, kinh diễm thoáng nhìn, khiến cho y bất giác cũng có chút ấn tượng, nhưng là... nam nhân?! Cái này quả thật khó tin. Nhưng là nam hay nữ! cũng bấy nhiêu công chuyện. Lam Quân Băng cười nhạt

“ Nga! Không có gì, khuôn mặt này của ta quả thật dễ khiến người khác nhầm lẫn...” Dung Phượng Ca thông cảm cười cười

“ Đúng rồi, tên của người là gì?!” Dung Phượng Ca vấn

“ Lam.... La Quân Băng....” Lam Quân Băng bất giác trả lời, cũng may giật mình nói lại. Chẳng hiểu vì sao nhìn vào đôi con ngươi trong mắt kia, y như cảm thấy, chỉ đơn giản một cái nói dối thôi cũng thật là điều tội lỗi +_+ y rất cuộc suy nghĩ cái vớ vẩn gì vậy?!

“ La Quân Băng? Còn ta tên là Dung Phượng Ca, rất hân hạnh quen

biết người, Quân Bạng!” Dung Phượng Ca tiếp tục nói

Người này, ngay chút phòng bị đơn giản nhất đối với người xa lạ cũng không có hay sao chứ?! Đáy mắt của người này vĩnh viễn hờn nhiên ấm áp không nhiễm chút bụi trần nào sao?! Lam Quân Bạng bất chợt có chút mê hoặc, trên thế gian này cũng có người thuần khiết đến vô cấu như người tên gọi Dung Phượng Ca ngồi trước mặt y như thế này ư! Thật là...

Người này rốt cuộc là ai đâu?!

Chính vì lần trước y cho người điều tra, không thấu mới đến đây, giả vờ bị thương để tiếp cận, nhưng dường như có một ngày nào đó y sẽ hối hận về quyết định của mình thì phải, như là trong trực giác của mình, y nghĩ như vậy. Lam Quân Bạng có chút buồn cười, từ khi nào y lại hối hận khi làm một chuyện nào đó?!

Nhưng là, nhiều năm về sau....có người hỏi Lam Quân Bạng, y đã từng làm chuyện gì khiến cho bản thân mình hối hận chưa?! Khi ấy, Lam Quân Bạng chỉ cười, cười mà còn khó coi hơn cả khóc, hàng mi khẽ chau lại, như là quanh quẩn cảm giác tang thương khó diễn tả hết bằng lời

Nếu... nếu như lúc trước không tò mò mà tìm đến

Nếu như lúc trước không đọa lạc trong ánh mắt ôn nhu kia

Nếu như lúc trước không chìm đắm trong tiểu dung ấm áp ấy

Có lẽ.... có lẽ.... cả đời của y, cũng sẽ không bị thương đến như vậy

Đem cả tấm lòng cho một cười, rốt cuộc đổi lại chỉ là khiến cho người kia thương tích đầy mình mà bản thân cũng rơi vào nạn

trượng vực sâu

Cả một đời Lam Quân Băng y, chưa từng bao giờ hối hận làm bất cứ một chuyện gì, dù là sát cha đoạt vị, dù là huynh đệ tương tàn, nhưng lại hối hận vì gặp được Dung Phượng Ca

Hắn yêu y, quyết không hối hận nhưng khiến y bị thương, hắn lại hối hận

Cho nên! Không gặp, không quyến luyến cũng không si mê

Có chăng, người kia sẽ không đau không thương?!

Nếu....

Nếu.....

Nhưng là, thế gian này vốn không có từ nếu ấy, vì vậy chuyện gì đến cũng sẽ đến mà thôi!

Lam Quân Băng giật mình nhìn Dung Phượng Ca, đôi con ngươi một thoáng sắc bén nhưng rất nhanh liễm lại, nếu như y không hoa mắt thì y vừa thấy một vết bớt mạn châu hoa sau gáy của Dung Phượng Ca mà y có thể thấy được, nguyên nhân chỉ vì có một cơn gió đi quang, thổi bay mái tóc của Dung Phượng Ca, như ẩn như hiện đóa mạn châu hoa đỏ rực

Diệt thiên?! Đây.... chính là sự thật sao

“ Quân Băng, ngươi sao vậy....” thấy Lam Quân Băng thất thần, Dung Phượng Ca hỏi thăm

“ Sau cổ của ngươi....” Lam Quân Băng thanh âm khàn khàn, khàn

đặc

“ A?!” Dung Phượng Ca giật mình vươn tay sờ sờ cổ của mình, sắc mặt có chút tái lại, lắp bắp: “ người... người thấy được?!” Nhan Nhan đã dặn dò y, đừng để cho ai thấy được vết bớt này, người nào nhìn thấy nhất định phải... nói cho Nhan Nhan

“ Đúng vậy, là hình xăm sao, rất đẹp?!” Lam Quân Băng chột cười

“ Nga, cảm ...cảm ơn!” Dung Phượng Ca cười cười, lòng thực sự phân vân, không biết làm sao, cái này rốt cuộc phải làm sao đây, Nhan Nhan lại không có ở đây, ai da! Hay là cứ cho người này một liều thuốc mê khiến cho y ngủ đi, đợi Nhan Nhan về rồi giải quyết, như vậy mới là thượng sách! Hắc hắc... y cũng thật thông minh đó chứ, Nhan Nhan nhất định sẽ hài lòng. Tiểu Phượng Ca tự kỷ nghĩ ^^

Nhìn Dung Phượng Ca mặt mày lúc vui lúc buồn, khi chau mày, khi cười nhẹ thập phần buồn cười, Lam Quân Băng có chút thờ dãi, người này là cái ngu ngốc hay sao, mọi chuyện đều biểu hiện rõ trên nét mặt, bộ trông hần ngốc lắm sao mà không biết y đang nghĩ gì?!

Cho nên Dung Phượng Ca đồng học của chúng ta nhanh chóng cáo biệt cùng Lam Quân Băng, quay về bốc thuốc cho y, đồng thời cũng không quên cho một đồng mê dược, thuốc sau khi đun xong, đưa cho mẹ của Tiểu Ngư và được chuyển đến tay của Lam Quân Băng. Nhìn chén thuốc đen sì này, Lam Quân Băng cười nhạt, đem nó uống cạn một hơi, không hề nhíu mi dù chỉ một chút

Thấy chén thuốc đã cạn, lúc này Dung Phượng Ca mới an tâm quay về phòng của mình, tiếp tục ngồi một góc cạnh cửa sổ, chờ Lạc Khanh Nhan trở về

Còn Lam Quân Băng sau khi uống thuốc, cơn buồn ngủ bắt chợt kéo đến, y khẽ mỉm cười, an tâm ngủ một chút. Một lát sau, trời bắt đầu xế chiều, vàng kim ô cũng đang dần dần xuống núi, thì trong phòng của y, đột ngột xuất hiện một hắc y nhân, quý mị xuất hiện cùng xuất thần nhập hóa khinh công, người này đến như cơn gió, nhanh vô cùng, không ai rõ y xuất hiện lúc nào, chỉ khi nhìn lại mới thấy y đứng trước mặt mình, khinh công đến như vậy, quả thật là đập tuyết vô ngân a...

“ Chủ thượng?!” Hắc y nhân cung kính quỳ xuống, thanh âm trầm thấp kiên nghị, đôi con ngươi sáng quắc lãnh băng, vô cảm tình

“ Ân! Đến rồi sao...”. Lam Quân Băng khẽ mở mắt, đạm trả lời. Dược hiệu ghê gớm thật, đối với kẻ có khả năng kháng mê dược cùng độc dược như y cũng phải ngủ vài canh giờ, xem ra danh xưng thần y cũng không sai

“ Đúng vậy, chủ thượng, tiếp theo chúng ta làm như thế nào đây?!” Hắc y nhân nghi vấn

“ Cướp người!” Lam Quân Băng tà mị cười, đôi con ngươi ngạo nghễ đầy tà cuồng

“ Cướp người?!” Hắc y nhân khẽ lặp lại, hàng mi một thoáng chau lại, chủ nhân là muốn cướp ai a

“ Đúng vậy! bây giờ là thời cơ thích hợp nhất để cướp người nha, chuẩn bị đi, tối nay chúng ta hành động....” Lam Quân Băng gật đầu

“ Là, chủ thượng!” mặc dù chả hiểu nguyên nhân vì sao chủ thượng muốn cướp người nhưng đã là quyết định của chủ thượng, y nhất nhất tuân theo a. Hắc y nhân dùng khinh công phóng ra cửa sổ, thân hình lập tức chìm vào trong bóng tối, đến vô ảnh, đi cũng vô ảnh

Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca.... diệt thiên... ha hả, đúng là thú vị, y nhất định phải đem người này nhốt lại bên mình, để xem như thế nào đã.... Lam Quân Băng tính toán. Nam nhân kia (ý nói Lạc Khanh Nhan) không có bên cạnh, y có thể dễ dàng cướp người hơn rất nhiều, mặc dù quanh đây như ẩn như hiện không ít cao thủ, nhưng ở địa bàn của y, việc cướp người chả khó khăn gì, huống chi dăm ba cao thủ cũng không địch nổi hàng trăm ám vệ nha

Hết chương 40

Chương 41: Nhuộm huyết

“ Ảnh Nhất, người nói không sai, nam nhân tên gọi La Quân Bằng kia tất không phải kẻ tầm thường, lúc nãy Ảnh Tam có nói, thấy một hắc y nhân từ trong phòng của người kia đi ra, hắc y nhân kia võ công cực cao cho nên Ảnh Tam theo không kịp...” Ảnh Nhị trầm ngâm, tay vô thức nắm chặt lấy chuôi kiếm

“ Hiện giờ chúng ta chỉ có hơn mười Ảnh, nếu như người kia lai lịch bất tầm thường, muốn gây trở ngại với chúng ta, thì phần thắng không hơn, người mau cho thả tính hiệu cứu viện đi, mong rằng người của Huyết Sát Các ở gần đây sẽ đến cứu viện kịp thời...” Ảnh Nhất suy nghĩ một chút rồi nói ra quyết định của mình

“ Ân! Chúng ta nhất định phải bảo vệ tốt cho công tử...” Ảnh Nhị cắn chặt răng, gằn từng tiếng. Ảnh Nhất mím chặt môi, gật đầu.

Quả nhiên, dự đoán của Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị không sai, không bao lâu sau, xung quanh căn phòng của Dung Phượng Ca xuất hiện không ít người

Đêm, bóng tối dày đặc, ánh trăng mờ ảo, tinh tú lấp lánh

Đêm, gió lạnh lãnh, hương vị cỏ cây, mát lành, dịu dàng

Đêm, tĩnh lặng như nước, nhưng tiếc thay lại có người muốn phá vỡ không gian yên lặng đáng quý về đêm ấy. Chính tiếng binh khí va chạm đã nói lên tất cả. Bên ngoài mười ảnh chiến đấu với hàng chục hắc y nhân, bên trong Ảnh Nhất nghiêm nghị đứng bên cạnh Dung Phượng Ca, không nói một lời

“ Bọn họ là người của La Quân Băng, đúng không?!” không như trong suy nghĩ của mọi người, thiếu niên tưởng chừng như chưa bị nhiễm chút bụi trần này sẽ cảm thấy sợ hãi lo lắng mà thay vào đó là thái độ thập phần điềm tĩnh, điềm tĩnh đến khó tin. Y yên lặng ngồi trên giường, vẫn lam bào thanh nhã, mái tóc đen huyền rũ xuống, mi mắt một thoáng sụp xuống, nhẹ giọng mà hỏi Ảnh Nhất như vậy

“ Đúng vậy, công tử người yên tâm, dù chúng ta có chết cũng nhất định bảo vệ ngài!” Ảnh Nhất nói, thanh âm như là trần thuật, nói một chuyện hết sức hiển nhiên, không phải là lời cam đoan, lời hứa hẹn, mà là một điều dĩ nhiên, không có gì có thể thay đổi được. Từ ngày được chủ nhân ra lệnh bảo vệ vị công tử này, thì cũng từ ngày đó, sinh mệnh của y cũng đã gắn liền với vị công tử này rồi, còn nhớ chủ nhân ngày đó gần từng tiếng mà nói với y: “ hấn sinh người sinh, nếu hấn có chuyện, người cũng đừng quay về gặp ta”

Cho nên, dù y có chết cũng tuyệt đối không thể để cho công tử xảy ra chuyện gì được!!

“ Ta dạo này cứ luôn có cảm giác bất an” Dung Phượng Ca chột cười nhẹ, lại nói: “ không ngờ điều này lại xảy ra thật”. Vô thức vươn tay sờ sau cổ của mình...

“ Công tử...!” Ảnh Nhất than nhẹ...

“ Người kia rõ ràng là bị thương rất nặng, nhưng trong quá trình điều trị lại khôi phục nhanh như vậy, ta đã sớm biết y không phải bị người khác ngộ thương mà chính bản thân mình tự hủy bản thân mình mà thôi....” Dung Phượng Ca như có như không trần thuật. Có một loại võ công, khi luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, có thể khiến cho bản thân dẫu có bị thương tổn lục phủ ngũ tạng cũng dễ dàng khôi phục. Y biết, nhưng là y không nghĩ đến, lần này người kia lại nhắm vào y.

Y... rõ ràng lần đầu tiên đến quốc gia này a!

Tiếng binh khí va chạm càng lúc càng lớn, người người trong thôn sợ đến mức ai nấy đều đóng cửa trùm chặt không dám bước ra ngoài.

“ Vây cũng tốt, tránh liên lụy người dân trong thôn....” Dung Phượng Ca nhẹ nhàng cười

“ Người của chúng ta, có thể địch lại bọn họ trong bao lâu?!” Dung Phượng Ca lên tiếng hỏi. Ảnh Nhất lắc đầu, nhân sĩ bên kia tăng càng lúc càng nhiều, xem ra khó có thể chống đỡ lâu được, ám hiệu đã được bắn ra, nhưng không thấy ai đến, có lẽ là đến không kịp

Ảnh Nhị từ bên ngoài chạy vào, trên người vết thương đã đầy mình, y chật vật lên tiếng: “ Ảnh Nhất, người mang công tử chạy đi, chúng ta cầm cự không được bao lâu”. Mươi người bọn họ, ai nấy võ công cao cường, toàn đứng từ hàng đệ tam trở lên trong giang hồ, nhưng dù là vậy, địch gần trăm hắc y nhân, mà toàn cao thủ, cũng khó khống chế lâu được

“ Vô ích thôi! Tất cả đã bị bao vây rồi.....” thanh âm trầm thấp cười khế, mang theo ba phần tà cuồng, nam nhân bước vào, không ai khác chính là Lam Quân Băng, y lạnh nhạt mở miệng: “ Dung công tử cứu ta một mạng, không biết có thể hay không theo ta về nhà, để cho Quân Băng tạ ơn!” Tuy là lời mời khách sáo nhưng rõ ràng mười phần quyết định khí thế, không tha đường sống

“ Hừ, người người này vô ơn, công tử cứu người một mạng, người còn lấy oán báo ân!” Ảnh Nhị hừ lạnh, tay cầm kiếm, hận không thể bỏ nhào về phía Lam Quân Băng, đâm cho y mấy nhát cho hả giận. Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì có lẽ Lam Quân Băng đã sớm thành vong linh dưới ánh mắt thiên đao vạn quả của Ảnh Nhị rồi

a

Lam Quân Băng cười nhạt, cũng không thèm chấp nhặt thái độ của Ảnh Nhị

“La công tử, cũng muốn bắt ta về nghiên cứu thân phận diệt thiên này sao?!” Dung Phượng Ca không nhanh không chậm lên tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Lam Quân Băng, đôi con ngươi thanh minh thấu triệt bất giác cũng không rõ vì sao khiến cho vị đế vương sát phạt quyết đoán nói một là một này, lui về sau vài bước

Diệt thiên....

Diệt thiên.....

Hai từ này, từ lúc y vừa sinh ra đã theo y cả đời

Bỉ ngạn hoa rục rở yêu diễm, như là khắc hạ lời nguyện vĩnh hằng trong y, muốn thoát không được, vùng vẫy dấy dựa nhiều năm như vậy

Từ lúc bốn tuổi năm ấy, nỗi đớn đau đó, vẫn còn khắc cốt minh tâm

Ánh mắt của hán tử kia, tràn đầy sợ hãi, khinh thị, chán ghét, tham lam hòa dục vọng khiến cho y không hiểu, đau đớn, kinh sợ rồi.....
buồn nôn!

Y.... làm sai gì sao?!

Rõ ràng là thiện tâm cứu người, vì có gì hết lần này đến lần khác, thương tích đầy mình cũng là y

Bốn tuổi, ngây thơ như trang giấy trắng, bị thương thấu tâm, ngo

ngác không biết làm gì, cho nên chọn lựa cách quên đi, lựa chọn phong ấn trí nhớ, nhưng là vì có gì vẫn không buông tha cho y đâu?!

Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca, người kẻ ngốc này, ta đã nói với người, nhân loại chẳng phải toàn là kẻ ích kỷ thôi sao, toàn là kẻ chỉ biết vì mình, vì có gì người lại còn không hết hi vọng vào những kẻ như thế đâu?!

Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca.....

Đôi con người trong suốt vô ngần, không một tạp chất kia cứ như vậy nhìn trực tiếp Lam Quân Băng, khóe môi vẽ lên nét cười

Thanh thoát như u lan, thoáng chốc lại tà mị như bỉ ngạn hoa

Diêm dúa mỹ lệ khiến người ta trầm mê nhưng lại là độc hoa

“ Ta.... Sẽ không tổn hại đến người...” Lam Quân Băng chột thốt nên như vậy. Ngay từ đầu, y nhất định sẽ không tổn hại đến tính mạng người này, đó là điều y chắc chắn

“ Vậy, thì sao?!” Dung Phượng Ca cười nhạt

“ Ta.....” Lam Quân Băng cứng lưỡi, cũng không rõ vì sao, đứng trước mặt y, Dung Phượng Ca lại xa lạ đến như vậy, xa lạ như là y chưa từng quen biết, một người chỉ lỡ nặng lời với y dù một chút đã tràn đầy áy náy nhìn y, này cũng cùng dung nhan, có sao ánh mắt kia vốn ôn nhu bình thản kia, lại tràn đầy điêu linh, xơ xác tiêu điều lạnh lẽo khí đâu?!

Tiếng binh khí bắt đầu nhẹ dần, nhẹ dần... rồi dứt hẳn.....

“ Người, là...ai?!” Lam Quân Băng chột thốt nên như vậy

“ Người chẳng phải muốn biết diệt thiên sao?!” Dung Phượng Ca nhợt nhạt cười, vẫn thanh thoát ôn nhu như thường ngày nhưng xung quanh lãnh khí như vậy áp lực bất chợt khiến cho người ta không thở nổi, Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị giật mình kinh hoàng nhìn Dung Phượng Ca, lắp bắp: “ công Công tử, mắt của ngài?!”

Đôi con ngươi đen thăm thẳm xinh đẹp tuyệt luân kia, từ khi nào đã chuyển đỏ, tựa như viên huyết sắc bảo ngọc, đẹp lạ thường, mà trên gương mặt xinh đẹp trắng nõn kia, bắt đầu từ mi tâm, hiện lên đồ án kỳ dị, một nửa gương mặt, đóa mạn châu hoa như có sức sống mọc lan tràn trên một nửa gương mặt của y, rồi kéo dài đến tận sau gáy, càng khiến cho khuynh thế băng dung kia thêm vài phần tà mị, yêu diễm dị thường

“ Người..... là chí cực ác trong con người hử ư?!” Lam Quân Băng từ kinh ngạc, giật mình cho đến bật cười sang sảng, đôi con ngươi nhìn về phía Dung Phượng Ca, thêm vài phần cực nóng

Khóe miệng câu lên một nụ cười châm chọc, tay áo vung lên, thanh kiếm trong tay của Ảnh Nhất bay đến tay của Dung Phượng Ca, tạo nên một đường cong xinh đẹp

Kiểm xuất, kiếm khí lãnh tựa băng

Người kia, lam bào vẫn thanh lãnh như vậy, Lạc Khanh Nhan đã từng nói, sắc lam sinh ra là dành cho y, không thứ sắc màu nào có thể vấy bẩn được, dù có bị ngàn sắc thái hồng trần nhiễm vào vào, thì lam vĩnh viễn là lam mà thôi

Khi ấy, Dung Phượng Ca ôn nhu cười, không vận màu khác, duy độc chung tình cùng sắc lam thanh nhã kia nhưng giờ khắc này, lam bào nhiễm huyết, liệu có còn sạch sẽ thuần khiết như lời của Lạc Khanh

Nhan

Trừ Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị, các Ảnh còn lại, nội thương nghiêm trọng, một số đã chết, mà người bên Lam Quân Băng vẫn còn đông lắm

Một người, hai người, mười người..... cứ lần lượt ngã xuống

Kiểm, đã mấy lần chặt đứt, huyết từ lâu đã nhuộm thắm lam y

Đôi con người đỏ rực lạnh như băng kia, vẫn ngàn năm phi tuyết, lãnh nếu băng sương, tiểu dung vẫn như có như không phảng phất trên gương mặt xuất chúng ấy

Thực sự rất đẹp! Lam Quân Băng gần như là si mê nhìn, giữa một đám hắc y nhân, người kia tung bay vũ kiếm, từng nhát kiếm kết thúc sinh mạng từng người, huyết văng trên mặt, càng thêm yêu diễm tột cùng

Người kia, như là thiên sứ đọa lạc xuống địa ngục, vùng vẫy trong thứ màu đỏ mỹ lệ kia.....

Trên thế gian này, rốt cuộc cũng sẽ chẳng còn ai đủ sức thu hút tầm nhìn của hắn như người này

Tâm, rung động!

Trong một sát na! vị thiếu niên thiên tử lãnh tình băng tâm này, động tâm

Vài canh giờ chiến đấu, Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị có thể nói là hết sức chống cự rồi, Dung Phượng Ca vẻ mặt vẫn vậy, y giết người, không dao động một chút cảm xúc, như là cái máy, vài cái vung tay, hạ

kiếm, người chết. Từ xưa, sinh mạng con người, vốn chính là yếu ớt như vậy

Hắc y nhân, từng người, từng người ngã xuống, không bao lâu cũng chẳng còn mấy người. Lam Quân Bằng đắm chiêu nhìn Dung Phượng Ca, một thoáng chau mi, chợt đôi con của y, một thoáng lóe sáng, một mảnh quang hoa, y thét lên: “ Lạc Khanh Nhan.....”

Lạc Khanh Nhan.....

Lạc Khanh Nhan.....

Nhan Nhan.....

Chỉ ba từ Lạc Khanh Nhan đơn giản như vậy thôi, cũng đủ sức khiến cho sát nhân cuồng ma Dung Phượng Ca lúc này chợt sống lại.....

Lạc Khanh Nhan.....

Lần đầu tiên tương ngộ, người kia một câu khế đùa mỹ nhân khiến cho y lòng bất chợt rung động

Có thể tốt với y, bao dung y, cười với y, không bao giờ bắt nạt y

Thà bản thân thương tích đầy mình cũng luyến tiếc y khổ sở dù chỉ một chút

Ngàn dặm bên ba, rốt cuộc cũng là vì y

Lạc Khanh Nhan!

Cũng chỉ có người này, mới một lòng một dạ bảo vệ y, yêu y, sủng y, hộ y, đau y

Rõ ràng y mới là nam nhân, nàng là nữ nhân a

Nhưng là, bờ vai gầy kia, lại ấm áp hữu lực như vậy

Nụ cười kia, là như vậy chân thành

Đáy mắt ngàn năm phi tuyết kia, khi nhìn y mới có ấm áp

Nữ nhân thì sao, nam nhân lại như thế nào

Y, chính là thích dựa vào nữ nhân của mình

Diệt thiên....

Diệt thiên.....

Hủy thiên diệt địa, lại có làm sao, Lạc Khanh Nhan nhất định sẽ bảo vệ Dung Phượng Ca, một đời!

Kiếm, trên tay, rơi xuống

Người kia đã nói, nàng thích nhất, ánh mắt ta thấu triệt trong suốt, ánh mắt sạch sẽ nhất thế gian

Người kia đã nói, nàng thích nhất, tiểu dung của ta, ấm áp ngượng ngùng, thuần khiết vô cầu

Người kia, yêu.... Là một Dung Phượng Ca, thiện lương ngay đến cả một con kiến cũng không nỡ ra tay

Mà, ta đã làm gì.....

Bao nhiêu thi thể nằm dưới chân ta, bao nhiêu máu dính trên đôi tay của ta.....

Vô thức, ngơ ngác nhìn đôi bàn tay của mình, một thoáng run rẩy, thật bản

Làm sao, mới có thể rửa sạch đây, thật bản, thật bản.....

“ A.....?!” thanh âm thét lên, đau đớn nghẹn ngào, bất lực đến siết ngạt con tim, đoạn từng khúc ruột, tâm tê liệt phé.....

Đầu óc xoay cuồng, trước mắt y, cứ mờ dần, mờ dần, thanh âm bên tai cũng chẳng còn nghe rõ nữa

Y, đã ngất đi lúc nào không rõ.....

Giữa, trăm thi thể, mùi máu tanh nồng, y ngất lịm trong đám người đó

Nhan Nhan! Phượng Ca thực sự không cố ý, ta không cố ý sát bọn họ, cho nên đừng bao giờ chán ghét Phượng Ca có được không?!

Phượng Ca, đã rất muốn, rất muốn làm người tốt, là bọn họ, ép ta!

Không phải sợ vì giết quá nhiều người, không phải sợ vì cả người vấy bản đầy, máu, mà là sợ..... sợ người kia không để ý đến mình, sợ người kia dùng nhãn thần xa lánh mình, sợ.... rất sợ.....

Không còn người kia quan tâm, không còn người kia bên cạnh, kề cạnh sớm tối....

Cuộc sống không có người kia, y rốt cuộc còn lại gì?!

Bất lực, đau đớn, chua xót, thống khổ, bi ai.... Như là mọi tang

thương đớn đau nhất thế gia này cũng không thể diễn tả hết được nỗi lòng của y lúc này, vĩnh viễn không ai biết, không ai hiểu, nỗi sợ hãi ăn mòn cả thể xác lẫn tinh thần y, khiến cho y.... chết lặng

Đau đớn của y, ai hiểu, ai thấu cho?!

Diệt thiên, diệt thiên.... Y.... chính là một người, đơn giản như vậy, vì có gì phải áp đặt y là kẻ diệt thiên đâu?!

Đau quá, thật lãnh..... Nhan Nhan đang ở đâu rồi, Phượng Ca lạnh quá.....

Thật lãnh.....

Rất lạnh.....!!!!

Hết chương 41

Chương 42: Phần nộ – Quên

Thực sự ôn hòa

Lúc nào cũng treo trên môi tiểu dung nhợt nhạt, đôi mắt lúc nào cũng tràn đầy ý cười nghiền ngẫm, chưa từng một lần nổi giận

Quả thật, hai thế Lạc Khanh Nhan tức giận đếm không đến đầu ngón tay. Nhưng mà lần này đây, Lạc Khanh Nhan thực sự phần nộ rồi, có cái gì đó, không ngừng áp lực trong lòng nàng, khiến cho nàng như muốn phát điên

Nhìn cả trăm xác chết la liệt, dưới ánh trăng càng tăng thêm một phần quỷ dị

Không thấy được người kia, khuôn mặt của nàng lạnh đến mức khiến cho người ta phát hoảng

Khuôn mặt tràn đầy sát khí, xơ xác tiêu điều, bất giác khiến cho Mạc Ly đứng bên cạnh cũng không khỏi cách xa mấy bước

Khó khăn lắm mới lấy được Hắc Ngọc từ cơ quan của Vũ Văn Sư, thiếu chút nữa mất mạng, thương tích đầy mình, ấy vậy mà đến đây, nhìn thấy tình cảnh như thế này, Lạc Khanh Nhan chưa bao giờ cảm thấy phần nộ như vậy, dường như trong một sát na, nàng xúc động đến mức muốn hủy diệt tất cả

“ Chủ nhân....?! Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị vẫn còn sống....” Mạc Ly đến ngay chỗ hai người, đưa tay xác định mạch đập, một thoáng thờ phào nhẹ nhõm. Hi vọng tìm được tung tích của người kia, nếu

không nữ nhân kia nổi giận, hậu quả khó mà thừa nhận nổi. Về tư tâm, quả thật y cảm thấy vui mừng khi Dung Phượng Ca bị bắt đi, nhưng là.....

Thanh âm của Mạc Ly đánh thức Lạc Khanh Nhan, khẽ mở miệng, thanh âm tràn đầy hàn khí: “ mang bọn họ về....!” nàng nhất định xem thử, người nào dám cướp hấn khỏi tay nàng, tốt nhất chuẩn bị để nhận lửa giận của nàng đi

Băng Lạc quốc

Hoàng cung

Nếu như đế cung của Hàn Thanh phú quý uy nghiêm thì nơi cung điện Băng Lạc lại giống như một tòa thành thu nhỏ, đặc biệt tinh xảo. Lấy màu trắng của lưu ly là tông chủ đạo, cột ngọc chạm rồng hoàng long, khung cảnh lấy thiên nhiên làm chính, xung quanh rất nhiều đào thụ, mỗi khi xuân về đào hoa nở rộ, hoa phi vũ đầy trời, cảnh tượng ấy quả thật chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh, cung điện Băng Lạc quốc thật sự rất xinh đẹp a!!

Cách đây hai hôm, đế vương sau khi vi hành về cung, mang theo một người vào tẩm cung của ngài, ngoài thái y ra, không ai được phép vào, cả hoàng cung như dậy sóng, rốt cuộc đế vương lần này đi ra ngoài gặp ai mà khiến cho vị thiếu niên thiên tử lạnh lùng này lần đầu tiên đặt cách cho người khác vào cung điện của mình?!

Hậu cung thực sự giờ khắc này đây sóng ngầm mãnh liệt, mỗi người một suy đoán, rằng đế vương ra cung, gặp được người mình thích cho nên đem về cung, với cái tình trạng này, thì người kia nhất định sẽ được ân sủng không ngừng a, nhiều kẻ hâm mộ, cũng không ít kẻ ghen tỵ oán hận. Nói chung mỗi người một suy nghĩ, mỗi người một cách nhìn.....

Mà nguyên nhân chính của mọi lời đồn này, giờ khắc này đây lại yên lặng nằm trên long sàng của đế vương, an tĩnh ngủ dung khiến cho người ta cảm thấy dường như mọi chuyện trần thế lúc này chẳng có thể khiến cho y vương bận

Vương thái y trong cung nhiều năm, từng ba đời hầu hạ đế vương Băng Lạc, đức cao vọng trọng, y thuật siêu quần nhưng lần này đây ngài cũng thực sự bó tay với ca bệnh này, bởi lẽ theo chẩn đoán của ngài, người này rõ ràng không bệnh gì cả, chỉ là cảm xúc hơi mất ổn định mới ngắt đi thôi, nhưng vì có gì mà người này vẫn ngủ trên giường hai ngày hai đêm, đến hôm nay là ngày thứ ba rồi. Đế vương sốt ruột, không cần nói, chỉ cần nhìn vẻ mặt cũng hiểu rõ a

Trước kia nghe đồn đế vương không thương nữ nhân, chỉ thích nam nhân, ngài còn không tin, bây giờ lại có căn cứ xác minh, dù cho người trên giường kia có đẹp như thế nào chẳng nữa, dù cho người kia dung mạo có khuynh thành khuynh quốc ra sao, nhưng sự thật người kia vẫn là nam nhân, mới đầu bắt mạch ngài cũng không khỏi sửng sốt, nhưng mà mạch tượng làm sao có thể dối người a, đế vương nghe vậy, không giận phản cười nữa chứ, thật sự khiến cho ngài bối rối hết sức mà. Haiz! Cái mạng già này của ngài sao mà khổ thế chứ, quả thực chức nghiệp thái y thật là khó khăn quá mà =’=

Ai da! Vừa nhắc đế vương thì đế vương lại đến rồi, Vương Thái y quỳ xuống hành lễ, thánh thượng Băng Lạc quốc – Lam Quân Băng vẫy tay miễn lễ, hàng chân mày khế cau lại, thanh âm rất trầm, như là ẩn nhẫn tức giận, y nói: “ Vương thái y, rốt cuộc hấn khi nào mới tỉnh?!”

Vương thái y lau mồ hôi hột trên trán, âm thầm than thở: “ thừa bề hạ, thần cũng không rõ. Dường như trong vô thức, vị công tử này không muốn tỉnh, thần thật sự hết cách”

“ Ý người nói là, hẳn không bị gì cả, chỉ là không muốn tình thôi sao?!” Lam Quân Băng lạnh lùng lên tiếng. Vương thái y vội vã gạt đầu, nói: “ đúng vậy! bệ hạ”

“ Được rồi, người lui đi....” Lam Quân Băng không kiên nhẫn ra hiệu cho Vương thái y lui xuống, Vương thái y âm thầm vui mừng, rốt cuộc thoát khỏi không khí áp lực này rồi, cho nên dùng tốc độ dường như nhanh như cắt, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, cúi đầu hành lễ rồi phóng lẹ về phủ. Ai! Ta nói Vương gia gia à, ngài tuổi tác đã cao, không cần vội vàng như vậy, kéo xảy ra chuyện gì nha ^^

Lam Quân Băng ngồi xuống bên cạnh Dung Phượng Ca, đôi con người yên tĩnh nhìn y, hàng mi mắt sụp xuống, không thấy rõ lắm biểu cảm của vị đế vương trẻ tuổi này

Khi biết Dung Phượng Ca là nam nhân, quả thật y có chút khó thể tin, nhưng là sự thật rành rành ra trước mắt a. Mười năm trước, từng một vị đắc đạo cao tăng nói với y, kiếp số của y, nhất định phụ thuộc vào một nam nhân trên người, khi ấy y chỉ cười nhạt nói “ không tin” ấy vậy mà, bây giờ, dường như vận mệnh của y bắt đầu đi theo quỹ tích vốn có của nó thì phải

“ Dung Phượng Ca, người... rốt cuộc là ai đâu?!” Bất chợt Lam Quân Băng nhẹ giọng nỉ non, như là nói cho Dung Phượng Ca, hay là nói với chính bản thân mình, ngay đến bản thân của y cũng không rõ lắm. Truyền thuyết Diệt thiên là y nghe từ lời mẫu thân, là y xem sử sách. Thế gian này từ lúc khai thiên lập địa, nữ oa vá trời, trải qua không biết bao nhiêu thời gian, bao nhiêu thế hệ, sử sách cũng không thể nói hết, nhưng là câu chuyện về truyền thuyết diệt thiên quả là như sấm bên tai

Ngàn năm xuất hiện một lần, người mang số phận diệt thiên, sinh ra

mệnh cách vốn kỳ lạ, ngày cất tiếng khóc chào đời, sinh linh làm than, nạn dịch khắp nơi. Người này hồng nhan họa thủy, nhất định khiến cho thiên hạ này nhuộm đầy máu tươi, nhưng mà tuổi thọ lại không quá hai lăm.....

Nhưng là, lần này đây, không phải hồng nhan mà là lam nhan, hơn thế nữa bản chất của người kia vốn lương thiện như vậy, rốt cuộc có thể diệt thiên sao?! Lam Quân Băng bỗng dưng có chút hoài nghi, nhưng mà nghĩ đến cảnh người kia lam bào nhuộm huyết, yêu diễm tà mị tận xương, Lam Quân Băng đôi con ngươi ám lại, một thoáng suy tư

Lam Quân Băng trầm tư, cho nên không thấy, người trên giường, hàng mi mắt một thoáng khẽ run, rất nhẹ rất nhẹ, đầu ngón tay trắng nõn xinh đẹp khẽ đung đậy. Lam Quân Băng giật mình, rất nhanh định thần lại, có chút khẩn trương nhìn Dung Phượng Ca.

Mi mắt của y thật sự rất nặng, nặng trĩu nhưng là y như có như không, nghe thấy ai đó đang gọi y. Người kia thanh âm thật sự quen thuộc, quen lắm, thanh âm khàn khàn, ba phần lạnh lẽo, bốn phần mê lương, còn lại là đau xót không thốt thành lời, thanh âm ấy khiến cho y khó chịu, khó chịu đến phát hoảng. Đừng gọi y như vậy, là người nào gọi y như vậy chứ?!..... kia thanh âm nùng hóa thâm tình khiến cho y như si như túy trong đó, muốn dấy dựa, muốn vùng thoát ra khỏi cái chốn u tối này, y muốn.... muốn gặp người phát ra thanh âm đó

Hơi thở bất giác rối loạn, mí mắt giật giật, mở ra rồi lại đóng lại, cứ liên tục vài lần như vậy, một lát sau, như là thích ứng được với một chút ánh sáng, mí mắt của y mới có thể mở ra, hoàn toàn. Đôi con ngươi vẫn như vậy trong suốt, thanh minh thấu triệt, như nhất uông thanh tuyền khiến cho người ta bất giác không dám nhìn thẳng, dường như chỉ cần nhìn vào đôi mắt kia, là mọi u tối dơ bẩn của bản

thân của mình bị phơi lộ hết vậy, cho nên dù là Lam Quân Băng, y cũng có chút né tránh cái nhìn của Dung Phượng Ca

Cổ họng có chút khô khốc, thanh âm khàn khàn, y mở miệng: “ngươi... là ai?!”

Lam Quân Băng đã từng nghĩ đến nhiều trường hợp, khi người kia tỉnh dậy, có thể sẽ lạnh lùng đối y, có thể sẽ lãnh nhả trào phúng y, nhưng thiên tính vạn tính, y lại không ngờ rằng Dung Phượng Ca lại thốt lên với mình như vậy. Ngươi là ai?! Câu hỏi đơn giản, ánh mắt nhìn y như kẻ xa lạ, càng khiến cho y cảm thấy khó chịu, thà rằng người này, lạnh lùng đối y còn hơn

“Ngươi không biết ta là ai?!” Lam Quân Băng cười hỏi lại, không rõ vì sao, lại thấy đầu lười của mình, đắng chát vô cùng....

Dung Phượng Ca nghiêng đầu, nhìn Lam Quân Băng, rồi lắc đầu, khẽ nhíu mày: “không biết! ta... tại sao lại ở trong này?!”

Mất trí nhớ?! Trong đầu của Lam Quân Băng hiện lên ba từ này. Nhìn không giống như đang giả bộ, không lẽ người này mất trí nhớ thật sao?! Lam Quân Băng thực sự không rõ, nên vui hay nên buồn nữa, y cười nhạt, nói: “ngươi.... Là vị hôn thê của ta”. Là vui đùa, hay là sự thật! cũng không rõ vì sao, Lam Quân Băng lại nói như vậy với Dung Phượng Ca. Nói xong lại thấy bối rối, nhưng tâm lại ần ần vui mừng, nếu như... nếu như người này mất trí nhớ, y có thể lợi dụng....

Nhưng là, Dung Phượng Ca lại rất không đồng ý, y nhìn Lam Quân Băng, thanh âm buồn bực vô cùng: “ngươi là đang lừa ta sao, ta là nam nhân, ngươi cũng là nam nhân a!” người này đùa cái kiểu gì kỳ cục vậy, bộ là đang sỉ nhục gương mặt của y quá giống nữ nhân sao. Hừ! thế là trong lòng của Tiểu Phượng Ca, Lam Quân Băng tiêu

chuẩn là một kẻ lừa đảo

“ Ta biết a, nhưng không ai không chuẩn nam nhân không thể lấy nam nhân!” Lam Quân Băng nhún nhún vai, rất kiên nhẫn giải thích

“ Mới không phải!” Dung Phượng Ca phản bác: “ ta mới không phải hôn thê... cái gì gì đó của ngươi, ta không thích ngươi, người ta thích là Nhan Nhan mà!” Người này nói sàm nói bậy không, y rõ ràng chỉ thích mỗi Nhan Nhan làm sao lại lập gia đình với kẻ khác đâu. Huống chi lại còn một kẻ y chả có ấn tượng gì. Y nhớ rõ, y là đang chờ Nhan Nhan về nha, sao lại... sao lại đến đây rồi. Vô thức vươn tay ấn ấn mi tâm của mình, đầu của y đau quá, như là trong phần kí ức của y, thiếu cái gì đó vậy....

“ Nhan Nhan?! Lạc Khanh Nhan?!” Lam Quân Băng hỏi

“ Đúng vậy, ngươi biết Nhan Nhan của ta sao?! ta rõ ràng là đang chờ Nhan Nhan về nha, sao tình dậy lại đến nơi đây rồi?!” Dung Phượng Ca quay đầu hỏi Lam Quân Băng

Người này.....

“ Dung Phượng Ca, ngươi thực sự không nhớ ta là ai?!” Lam Quân Băng thanh âm có chút nghiến răng nghiến lợi, đôi con ngươi như náy hỏa, người này là đang đùa cợt với y sao, mất trí nhớ mà lại nhớ Lạc Khanh Nhan

Lạc Khanh Nhan....

Vì người này, mà Dung Phượng Ca từ một sát nhân cuồng ma bỗng đứng thu tay, vì người này mà..... Dung Phượng Ca thà hôn mê hai ngày hai đêm cũng không cần tỉnh lại, Lạc Khanh Nhan! nam nhân đó, rốt cuộc có quan hệ gì với Dung Phượng Ca, y chỉ nhìn có một

lần, trong ấn tượng! rất tuấn mỹ, đáy mắt ôn hòa tiểu ý nhưng rất lãnh, rất lãnh. Khỏe miệng, mang cười nhưng chỉ một cái nhú mi, bất chợt khiến cho người ta sợ hãi. Là một kỳ nhân, chẳng lẽ hai người này....

“ Không biết!” Dung Phượng Ca rất phối hợp gật đầu cái rụp, chứng thực sự thật.

Lam Quân Băng nhìn Dung Phượng Ca, chợt thờ dài

Tức giận, phẫn nộ, ghen ghét.... Cũng hóa thành than nhẹ.....

Dẫu có quên bất cứ ai, lại duy độc không quên được một Lạc Khanh Nhan, hốt nhiên, Lam Quân Băng thực sự rất ghen tỵ với người tên gọi Lạc Khanh Nhan này, thực sự ghen tỵ

“ Hử, là gì của ngươi?!” Lam Quân Băng thái độ chợt bình thản, bình thản đến kỳ lạ

“ Nhan Nhan chính là của ta nha, à không phải...” Dung Phượng Ca như nghĩ đến điều gì, y cười, rất ngọt ngào, rất ấm áp lại nói: “ ta là của Nhan Nhan mới đúng”. Ai da! Nói cung y là của nàng mà nàng cũng là của y thôi!!

“ Hừ, ngươi một người nam nhân lại phụ thuộc vào nam nhân khác....” Lam Quân Băng thanh âm chợt lạnh lùng vô cùng. Dung Phượng Ca nghe vậy, không giận ngược lại cười lớn hơn nữa, lún đồng tiền như hoa, tiểu dung sáng lạnh như vàng thái dương lại không thiếu vài phần ôn tình tha thiết, y bình thản nói: “ thì đã là sao! ta chính là thích như vậy, liên quan gì đến ngươi”. Thật nhiều chuyện! phải nói rằng, Nhan Nhan nói rằng y là của Nhan Nhan, y mừng chết đi được, làm gì để ý đến người khác nghĩ gì, đạo lý thiên hạ là cái gì đâu, chỉ cần y sống được vui vẻ, sống được thoải mái,

chỉ cần Nhan Nhan vẫn luôn bên cạnh y thì được rồi, y không cần gì khác cả

“ Người....” Lần đầu tiên trong đời, đế vương bệ hạ của chúng ta cứng lưỡi, muốn nổi giận cũng không thể phát giận, lạnh nhạt cười lạnh: “ vậy thì người chờ Nhan Nhan của người đến cứu người đi”. Hắc không tin, chồn cung đình nghiêm mật, giữa thiên binh vạn mã, người kia có thể đem y thoát ra khỏi chốn này, nói đoạn muốn phát tay rời đi. Nhưng Dung Phượng Ca lại nói: “ người, người này.... Nhan Nhan là ta gọi, người không được phép gọi a. Còn nữa, người để làm chi bắt ta?!” Hắc không có tài sản, không có tài gì, người này bắt hắc làm chi đâu?!

A! nhất định người này biết Nhan Nhan của y gia tài bạc triệu nên bắt y làm con tin tống tiền sao, thật đáng giận mà.... Dung Phượng Ca tức giận nhìn Lam Quân Băng, lập tức ấn tượng về Lam Quân Băng tiếp tục rút lui đến con số âm! Nếu để cho vị đế vương này biết cái đầu của Dung Phượng Ca nghĩ vậy, không học máu mới là ạ á. Đường đường đế vương mà lại đi bắt người tống tiền sao, đúng là bi ai mà >”<

Lam Quân Băng chột cười, tiến lại gần Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca trân trân nhìn Lam Quân Băng, Dung Phượng Ca muốn ngồi dậy đối mặt cùng Lam Quân Băng nhưng vì hai ngày y hôn mê, chưa ăn chưa uống gì cả, không có sức, hơn nữa Dung Phượng Ca bị ai phát hiện, Lam Quân Băng cao hơn y đến một cái đầu, dẫu có đứng lên cũng lùn hơn hắc, ai! Cái thân thể bất lương phát dục không điều này, thực sự khiến cho y tức chết mà. Lam Quân Băng còn chưa nói ra lời thì cái bụng của Dung Phượng Ca lại kháng nghị, kêu đói

Dung Phượng Ca then quá hóa giận, mặt mày đỏ bừng hằm hằm nhìn Lam Quân Băng, đáng chết! người này thử cười y xem, nhất

định y sẽ cho hắn biết tay, sau đó Nhan Nhan đến rồi, nhất định phải nói Nhan Nhan cho hắn đẹp mặt. Lam Quân Băng không kiên nhẫn gì bật cười sang sảng mà Tiểu Phượng Ca đáng yêu của chúng ta, lại càng đen mặt. Khóe môi chợt cong tiểu dung giáo hoạt, một cái vung tay nho nhỏ, khiến cho vị đế vương vô thức, trúng phải thuốc số mà không biết. Xem ra đêm nay Lam Quân Băng sẽ làm bạn với nhà cầu rồi, hắc hắc....

Dao Dao: “ Ai da! Ta nói này, Tiểu Phượng Ca, từ khi nào ngươi lại học xấu như vậy chứ hả, là do Nhan Nhan dạy hư ngươi sao?!”

Tiểu Phượng Ca: “ Hừ! ngươi đừng nói xấu Nhan Nhan, đây là bản lĩnh của ta, Nhan Nhan không có thời gian bên cạnh bảo vệ ta cho nên bản thân dĩ nhiên phải trang bị đầy đủ rồi”

Khanh Nhan: “ Ân! Tiểu Phượng Ca ngày càng thông minh!”

Tiểu Phượng Ca: “ Hì, Nhan Nhan thích là tốt rồi”

Dao Dao: *chấm chấm nước mắt* Phượng Ca thiện lương hiền từ của ta, ai đã tráo đổi vậy a

Hết chương 42

Chương 43: Lạc Khanh Nhan (thượng)

Lại nói, thời gian quay ngược về tối hai hôm trước, sau khi cứu trị cho Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị

“ Khụ...! Thuộc hạ hộ chủ bất lực, thỉnh chủ nhân trách phạt...” Ảnh Nhất mặt mày nghiêm nghị, mặc dù thương nặng, sắc mặt tái ngắt nhưng lại không có chút nào uể oải, y cung kính quỳ xuống, chờ lĩnh phạt. Ảnh Nhị cũng đi theo, quỳ bên cạnh, không nói nhưng cũng đồng dạng suy nghĩ với Ảnh Nhất

Lạc Khanh Nhan yên lặng nhìn hai người, đôi đồng tử đen thăm thăm như hố sâu như muốn cuốn trôi tất cả mọi người khi nhìn vào ánh mắt đó. Dù Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị đã đi theo bên cạnh Lạc Khanh Nhan cũng gần ba năm, nhưng vẫn chưa đủ dũng khí nhìn vào ánh mắt kia, cho nên chỉ có thể càng điệu thấp, điệu thấp cuối đầu xuống a

“ A, các người quả thật nên chết, không bảo hộ được hần, ta còn cần các người làm gì?!” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm lên tiếng. Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị trầm mặc mà Mạc Ly đứng bên cạnh cũng không khỏi giật mình kinh ngạc. Nữ nhân này quả thật đủ lãnh, hai người kia là một trong những kẻ bên nàng thời gian lâu nhất, không có công lao cũng có khổ lao, huống chi hai người kia cũng là nhân tài hiếm thấy, ấy vậy một câu nói cũng có thể dễ dàng chối bỏ hết mọi việc trước đây hai người kia làm a, quả nhiên so với bất cứ cái gì, bất cứ ai, trong lòng Lạc Khanh Nhan, Dung Phượng Ca mới là quan trọng nhất. Mạc Ly, bất chợt cảm thấy... xót xa vô cùng, cũng.... Không rõ lắm vì sao mình lại thấy trong lòng chua xót đến

vậy!!

“ Nói đi, đêm hôm đó, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra....” Lạc Khanh Nhan nói, vẻ mặt bình tĩnh nhưng lòng nàng như dậy sóng, ai có thể hiểu được?!

Ảnh Nhất ngẩng đầu nhìn Lạc Khanh Nhan, lên tiếng bẩm báo: “ bầm chủ nhân, chuyện là.....” Kể tất, Ảnh Nhất tiếp tục giữ yên lặng, chờ đợi phán quyết của Lạc Khanh Nhan. Hẳn dù có chết cũng không một lời oán hận, mạng này của hắn là do chủ nhân cứu, thù của hắn cũng là do chủ nhân giúp đỡ mới báo thù được, không có chủ nhân, ba năm trước hắn cũng đã mất mạng rồi, sống được đến bây giờ điều là do chủ nhân, hẳn dẫu cho mất mạng, cũn không oán không hối

“ Chủ nhân, xin hãy để chúng ta cùng cứu ra công tử, rồi sau đó ban tội chết cho chúng ta. Ảnh Nhị, không một lời oán hận...” Ảnh Nhị lên tiếng. Công tử là người tốt, hắn rất kính nể công tử, lần này công tử xảy ra chuyện là do sơ xuất của bọn hắn, cho nên trước khi chết hắn cũng phải cứu được công tử mới yên lòng

Lạc Khanh Nhan nghe lại lời của Ảnh Nhất, trầm mặt.....

Mi gian khẽ nhíu, khẽ nhắm mắt, lòng thốn thức, ngọt ngọt đến khó tả.....

Nàng.....! không giữ được lời hứa bảo vệ hắn, nàng cũng thật đủ vô dụng!

La Quân Băng... La Quân Băng.....

Mắt mở! lạnh như băng, mang theo quyết tuyệt lãnh khốc

Khóe môi vẽ nên nét cười tà mị, Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt cười

“ Một ngày.... Hai ngày... bốn ngày..... bảy ngày....” Ai da! Đã bảy ngày rồi nha, Nhan Nhan sao giờ này vẫn chưa đến đón y?! Dung Phượng Ca làm bầm làu bàu, nằm dài trên bàn, một tay chống má, một tay dùng bút lông vẽ bậy bạ trên giấy, hàng mi thanh tú khi thì chau lại, khi thì giãn ra. Lọn tóc mai đen bóng rũ xuống, phất qua gương mặt thanh tú, giờ khắc này đây, Dung Phượng Ca thật sự đáng yêu vô cùng a, cũng may không có Lạc Khanh Nhan ở đây, nếu không nàng nhất định đem khuôn mặt tròn tròn đáng yêu của hẳn nhựt lặn đến thê thảm luôn đó ^^

Dung Phượng Ca sau khi tỉnh dậy, cho đến hôm nay đã được một tuần rồi, cuối cùng y cũng biết, y đang ở cung điện Băng Lạc, ai oán nha! Nghe nói hoàng cung canh gác nghiêm ngặt, nhất định Nhan Nhan sẽ tốn rất nhiều công sức vào đây cứu y, nhất định phải kiên nhẫn mới được. Tiểu Phượng Ca tự an ủi bản thân mình như vậy, nhưng mà trong lòng y thật sự là sốt ruột lắm mà....

Nhàm chán vô cùng, không có tiểu Bạch, không có tiểu Hắc đáng yêu bên cạnh, không có thảo dược cho y nghiên cứu, thật là buồn tẻ vô cùng, và hơn tất cả, không có Nhan Nhan, Dung Phượng Ca bất giác vươn tay sờ sờ ngực của mình, tâm.... Lạnh ngắt! trống rỗng....

Tầm mắt của y bất chợt nhìn thấy hộp gỗ một góc nằm yên lặng trên bàn, Dung Phượng Ca nhận ra, này vẫn là hộp gỗ Nhan Nhan luôn mang bên người thôi, sao lại ở đây rồi, không phải đâu! Cái tên Lam Quân Băng đáng ghét đó cũng lấy trộm bảo bối của Nhan Nhan sao, thật là chán ghét mà. Dung Phượng Ca bĩu môi, vươn tay sờ hộp gỗ, bỗng đứng tò mò vô cùng, không biết trong đó là vật gì mà Nhan Nhan bảo bối kỹ vậy, lúc nào cũng mang theo bên mình nha

Có khóa?! Dung Phượng Ca nhìn ổ khóa, như nhớ lại, lúc trước

Nhan Nhan cho y một chìa khóa, vì là quà của Nhan Nhan, y vẫn luôn mang theo bên cạnh, trên cổ, một sợi dây thừng ti kết đỏ như máu, cột một chiếc chìa khóa nho nhỏ thập phần tinh xảo. Đây là thừng ti kết 'trời tình' mà Nhan Nhan trước kia tặng y. Nghĩ đến lúc trước, khi mà Nhan Nhan đưa cho y vật này, tâm lúc đó đập thành thịch, bây giờ cái cảm giác đó vẫn còn nguyên sơ....

Nhưng mà, Nhan Nhan khóa lại tức là không muốn cho ai nhìn, y có thể xem được không a?! Dung Phượng Ca tự hỏi bản thân mình như vậy, nhưng mà sự tò mò của y lại không ngừng thúc giục bản thân y, nào! Chẳng phải Nhan Nhan cho y chiếc chìa khóa chính là cũng không có ý định dấu diếm y chiếc hộp gỗ này thôi, y xem cũng không hao tổn gì mà! Cuối cùng thì sự tò mò, hiếu kỳ của bản thân của y cũng đã chiến thắng, Dung Phượng Ca mở khóa.....

Chiếc hộp gỗ đơn giản, hơi nhỏ, nhưng thực sự tinh xảo cùng với chất liệu đào mộc ngàn năm, có thể nói giá trị của chiếc hộp này thực sự không nhỏ chút nào, ấy vậy mà trong đó chỉ có.... Giấy

Đúng vậy, một cuộn giấy và khá nhiều tấm giấy li ti đầy chữ viết, được sắp xếp rất gọn gàng. Dung Phượng Ca vươn tay lấy vài tấm giấy đầy chữ viết, bất giác, bàn tay xinh đẹp, run rẩy.....

Từng lời từng chữ, nét chữ uyển chuyển thanh tú, nội dung ký tự quen thuộc vô cùng, điều là những bức thư y gửi cho Nhan Nhan trước kia....

Cứ nghĩ Nhan Nhan không để ý đến những bức thư đó, vì chưa một lần y nhận được hồi âm, nhưng mà được Nhan Nhan cất dấu quý trọng như vậy, Dung Phượng Ca khẽ mím môi, mới có thể áp chế cảm giác từng đợt trong lòng, dậy sóng, cái mũi có chút lên men.....

Cuộn giấy, y từ từ mở ra xem, đôi con ngươi kia một thoáng giật

mình, rồi ám trầm lại, đầy dẫy cảm xúc, dường như ngàn từ vạn tự cũng không thể miêu tả nổi ánh mắt của y lúc này đây

Một cuốn giấy, à không là cuộn họa mới đúng, họa một lam y thiếu niên.....

Mi mục như họa, nhàn nhạt mỉm cười cũng khiến cho thiên địa như thất sắc, ảm đạm không màu....

Dung Phượng Ca, như cảm thấy, một dòng nước ấm cứ liên tục chảy, liên tục chảy trong lòng, rồi ào ạt như muốn xông phá cả cõi lòng y, dạt dào cảm xúc. Kinh hỉ có, vui vẻ có, cảm động có..... rồi hóa thành nhu tình như nước, thâm tình quyến luyến dịu dàng vô cùng.....

Nhan Nhan của y là một người lãnh tình, nếu y không chủ động theo đuổi thì cả đời này y cũng sẽ không được đến nàng, Dung Phượng Ca luôn hiểu điều đó cho nên bất chấp tất cả để đuổi theo, được đến bên cạnh Lạc Khanh Nhan. Dung Phượng Ca lúc trước thật sự luôn lo lắng bất an, luôn lo sợ được mất, lo lắng Nhan Nhan sẽ chê y phiền phức, coi y là trói buộc, càng lo lắng Nhan Nhan chán ghét y, cho nên y luôn tìm nhiều cách thử, dò trước đoán sau, thậm chí là cược cả tính mạng của mình đi vào và kết quả cuối cùng, y thắng!

Nhan Nhan đối ai cũng có thể nhẫn tâm được, nhưng chung quy đối y rất dễ mềm lòng

Nhan Nhan có thể lợi dụng bất kỳ một ai, không từ bất cả thủ đoạn nào để đạt mục đích, nhưng đối y hết sức chân thành, cùng sủng nịnh

Như vậy! là đủ....

Y, vẫn luôn tự nhủ bản thân mình, Nhan Nhan đã có thể đối với y như vậy, là đủ rồi, đủ rồi. Nhưng là tình yêu, thực sự rất lòng tham, càng ngày ham muốn chiếm hữu của y đối với Nhan Nhan càng nặng hơn. Y luôn kiềm chế cái cảm giác đó, vì sợ Nhan Nhan biết được, sẽ rời xa y, vì nàng chính là gió, không muốn ràng buộc và chán ghét ràng buộc bởi bất cứ ai, dù là y cũng vậy! cho nên y học cách bao dung nàng, học cách kiềm chế lòng mình, có thể chịu đựng, chịu đựng cảm giác buộc lấy Nhan Nhan bên cạnh

Nhan Nhan rất là bá đạo, nàng nói, nếu như một ngày y rời khỏi nàng nhất định phế đi hai chân của y, nhốt y bên cạnh nàng, nhưng mà Nhan Nhan! thật ra Phượng Ca cũng rất sợ, sợ bản thân một ngày nào đó, khi Nhan Nhan rời ra Phượng Ca, Phượng Ca cũng sẽ làm vậy với Nhan Nhan

Nàng từng nói ta sạch sẽ thuần khiết vô cấu, thiện lương như thiên sứ, nhưng là thiên sứ giờ khắc này đây, vướng phải tình một tự, một chữ tình tên gọi Lạc Khanh Nhan, như vậy..... sẽ còn thiện lương, tâm thuần như xích tử mà đối với mọi người được sao?! không đâu! Khi đó Phượng Ca thực sợ, bản thân mình sẽ.... nổi điên

Nhưng là giờ khắc này đây, người trong họa vẽ mặt ung dung mỉm cười, sạch sẽ ấm áp vô ngần, Dung Phượng Ca nhẹ giọng bật cười

Nguyên lai, không chỉ mình y nhất phương tình nguyện thích Nhan Nhan nhiều như vậy, mà cảm tình Nhan Nhan dành cho y

Không phải là hỏa diễm rực cháy nóng bỏng, không phải là thái dương chói lọi càng không phải là đóa mẫu đơn chi hoa nở rực yêu diễm trong tiết trời xuân ấm áp mà là....

Một chén nước ấm trong trời đông giá lạnh, một vầng trăng khuyết mờ ảo nhưng cũng đủ sáng trong cái đêm tối âm u và..... một đóa lê

hoa thanh lãnh từ từ hé mở giữa tiết thu se lạnh

Lẳng đọng lại thâm tình tha thiết!

Như vậy, y còn cầu gì nữa đây?!

Dung Phượng Ca ôn nhu cười, đáy mắt tràn ngập hạnh phúc cùng thỏa mãn.....

Trong khi tiểu Phượng Ca của chúng ta vô cùng vui vẻ thì vị đế vương đáng thương Lam Quân Băng lại đang bận tối mắt tối mũi với hàng đống công việc như núi khiến cho y mấy hôm nay chả có chút thời gian nào, mỗi ngày ngủ không quá hai canh giờ cũng không giải quyết hết công việc, mà nguyên nhân là do,....

Chẳng hiểu vì lí do gì mà Băng Lạc dạo này đầy rẫy những tai ương cùng xui xẻo. Hết vị quan này bị người ta ám sát, đến vị triều thần kia bị chém đứt tay, nói chung là chỉ trong vòng bảy ngày ngắn ngủi thôi đã khiến cho quan lại trong triều lo sốt vó, không ai biết khi nào mới đến lượt mình. Chả hiểu vị võ lâm cao thủ nào nhàn hơi, lại đi ‘giải quyết’ một đống quan lại trong Băng Lạc, dẫu những kẻ kia cũng không phải kẻ tốt gì nhưng liên tục bị tai ương như vậy, nội bộ triều đình Băng Lạc giờ khắc này thực sự không ổn chút nào, mà đứng mũi chịu sào dĩ nhiên là Lam Quân Băng rồi. Còn chưa kể đến phía Bắc Băng Lạc, một số bộ tộc nhỏ như nổi điên đánh phá biên cương như thêm một miếng lửa cho Lam Quân Băng, khiến cho vị thiên tử tuổi trẻ đầy tài năng này cũng trở tay không kịp. Vì lí do đó mà mấy hôm nay, Lam Quân Băng bị sứt giảm vài ký, khuôn mặt điển trai cũng hao mòn không ít à nha

“ Cháy, Vân cung cháy.....” âm thanh tiem tế the thé của một gã thái giám vang lên, rồi lục đục nào binh sĩ nào thái giám vội vã cứu hỏa, chẳng mấy chốc mà một góc hoàng cung ồn ào náo nhiệt cả lên, hỏa

diễm bùng cháy cả một góc hoàng cung như đốt cháy của một góc chân trời. Vân cung là nơi ở của Thái hậu, mẹ của đế vương, tuy không phải là mẹ ruột như thái hậu một tay nuôi nấng đế vương từ nhỏ, cho nên tình cảm cũng là không thiếu, Vì vậy khi nghe tin Vân cung cháy, Lam Quân Băng vội vã chạy đến....

Đám cháy cũng không to tác lắm, nên chả mấy chốc là dập tắt xong, cũng may hôm nay Thái hậu ra Ngự Hoa Viên hóng gió cho nên không sao, cũng không tổn thương tính mạng của ai, Lam Quân Băng âm thầm may mắn, thỉnh an một chút thái hậu rồi vội vàng chạy về tẩm cung của mình. Lam Quân Băng tự mắng mình sơ suất, những sự việc liên tiếp kéo dài mấy hôm nay cùng với việc hoàng cung bị đốt cháy một cách trùng hợp như vậy, y cũng đoán được là kẻ nào làm.....

Hết chương 43

Chương 44: Lạc khanh nhan (trung)

“ Nhan Nhan, Phượng Ca luôn biết Nhan Nhan sẽ đến mà.....” Dung Phượng Ca hì hì cười chạy lại ôm lấy cổ Lạc Khanh Nhan, đầu cọ cọ hõm vai của nàng, trông y giống như chú mèo nhỏ vậy. Lạc Khanh Nhan mỉm cười, tay đưa lên ôm chặt lấy thắt lưng của hắn, siết lại. Đứa ngốc! ta... sao có thể không đến tìm ngươi kia chứ! Có thể gần nhau như thế này, hơi thở cả hai tưởng chừng như dung hòa vào nhau, bất chợt Lạc Khanh Nhan thở phào nhẹ nhõm, bao nhiêu lo lắng, bao nhiêu u uất nặng nề mấy hôm nay, chợt tan đi, không còn một vết tích

“ Lần sau, dù là chân trời góc biển, ta cũng sẽ mang ngươi theo, ...” sẽ không để ngươi lại một mình rồi. Dường như chỉ trong một chớp mắt không có ta bên cạnh, ngươi sẽ bị người khác mang đi vậy, thật sự không thể an tâm được. Lạc Khanh Nhan thanh âm bất chợt nặng trĩu đi lên. Dung Phượng Ca chợt sửng người, nhưng rất nhanh đạm cười thay thế, y vui vẻ lên tiếng: “ Là Nhan Nhan nói đó nha, sau này dù là thiên nam địa bắc, chỉ cần có Nhan Nhan, Dung Phượng Ca điều sẽ bên cạnh”. Dù là chốn thiên thượng trần gian hay là cõi âm ty địa ngục....

Một lam một trắng

Hai người cứ như vậy, bình thân ôm nhau, nhưng ấm áp và bình thân vô cùng, đẹp đẽ duy mỹ

Cho nên, khi Lam Quân Băng vừa đến, thấy tình cảnh như vậy, trong lồng ngực, một cỗ cảm xúc dâng trào, như phá kiến mà ra, bao trùm

lên cả trí óc cùng tấm lòng của y, Lam Quân Băng hiểu, cảm xúc giờ khắc này đây của mình lúc này là Ghen tỵ!

Nam nhân này thực sự tài giỏi hơn y nghĩ, chỉ trong một thời gian ngắn có thể khiến cho Băng Lạc rộn ràng náo nhiệt như vậy, khiến cho y trở tay không kịp. Lam Quân Băng thực sự nhìn Lạc Khanh Nhan, đôi con ngươi đánh giá, tràn đầy ý vị nghiền ngẫm. Lạc Khanh Nhan cũng không kiên nhẫn gì nhìn đối diện trực tiếp cùng Lam Quân Băng, nét mặt bình thản vô ba, trên môi tiểu dung không giảm, hai người sóng ngầm mãnh liệt trong khi đó Tiểu Phượng Ca hết sức ai oán, căm giận nhìn Lam Quân Băng, người này dám nhìn Nhan Nhan của y, bộ có ý định bậy bạ với Nhan Nhan sao?! thật là nguy hiểm mà, tình địch của y thật sự ngày càng nhiều đó. Không được! vì bảo vệ hạnh phúc của bản thân, cho nên Phượng Ca! cố lên ^^

“ Uy! Không được nhìn nữa, Nhan Nhan là của ta...” Dung Phượng Ca dang hai tay đứng trước mặt Lạc Khanh Nhan, che đi tầm nhìn của Lam Quân Băng. Lam Quân Băng cùng Lạc Khanh Nhan rút trều khóe miệng, người này! thật sự ngậy thơ. Lam Quân Băng cười dài lên tiếng: “ các hạ có thể đến hoàng cung tự tiện như vậy, không biết nên nói các hạ võ công cao cường hay là đại nội thị vệ toàn là lũ vô dụng đây?!”

“ Dĩ nhiên là Nhan Nhan của ta, võ công vô địch thủ rồi, cao thủ thị vệ sao dám sánh với Nhan Nhan kia chứ” không đợi Lạc Khanh Nhan mở miệng, thì Dung Phượng Ca đã xen vào rồi, vẻ mặt rất chi là tự hào, cằm hất trên trời, giáng về ta đây tự đại vô cùng. Chả mấy khi mới thấy vẻ mặt ngạo kiều này của Tiểu Phượng Ca, Lạc Khanh Nhan chột cười, đáy mắt tràn đầy sủng nịnh nhìn y, Lam Quân Băng khẽ nhắm mắt, lạnh nhạt cười, lần nữa mở ra, khôi phục thái độ cao ngạo vốn có của một vị đế vương, y lên tiếng: “ Phiên vương đạo này nổi loạn, cũng là do các hạ nhúng tay?!” Người này rốt cuộc dùng lợi ích gì khiến cho bọn người đó quấy phá biên cương Băng Lạc. Lúc

trước y khó khăn lắm mới chiêu hàng những người này, ấy vậy mà nam nhân này chỉ cần vài ngày là có thể điều binh khiển tướng đả Phiên tộc ấy

“ Đúng vậy!” Lạc Khanh Nhan cũng không chối cãi, nhàn nhạt cười, thái độ hết sức bình thường, dường như việc nàng làm rất là đường đường chính chính

“ Phiên tộc phản loạn, con dân chốn biên cương cũng sẽ không sống yên ổn, ngươi thật đủ nhẫn tâm....” Lam Quân Băng cười cười

“ Có liên quan gì đến ta đâu?!” Lạc Khanh Nhan cười mỉa, người nàng duy nhất quan tâm chính là Dung Phượng Ca, chỉ vậy mà thôi. Còn người khác thì có liên quan gì đến nàng?! Nhẫn tâm hay không nhẫn tâm?! Trong lòng nàng, từ lâu đã không còn khái niệm này rồi. Nhất niệm thành ma nhất niệm thành phật, Lạc Khanh Nhan thành ma hay phật, chung quy cũng chỉ vì một lời nói của Dung Phượng Ca!

“ Đi thôi!...” Lạc Khanh Nhan nắm lấy tay của Dung Phượng Ca, nghênh ngang bước ra khỏi tầm cung hoàng đế. Lam Quân Băng lạnh nhạt nhìn bóng lưng hai người, cũng không có ý định ngăn cản, chỉ là khi bóng lưng Lạc Khanh Nhan cùng Dung Phượng Ca khuất dần, y mới dùng nội lực truyền âm cho Lạc Khanh Nhan, nói: “ ngươi..... không muốn vì hấn phá giải lời nguyện Diệt Thiên sao?!”

Lạc Khanh Nhan chột sững lại một chút, nhưng vẫn không quay đầu lại, nàng bình thản đáp: “ chính bản thân ta sẽ làm điều đó!” Nói đoạn cùng Dung Phượng Ca như ẩn mình vào trong bóng tối, màn đêm yên tĩnh che khuất đi tất cả, Lạc Khanh Nhan một tay ôm lấy thắt lưng của Dung Phượng Ca, dùng tuyệt đỉnh khinh công bay ra khỏi hoàng cung, chẳng mấy chốc lại về đến khách trọ nơi đế đô Băng Lạc, cũng là một trong những sản nghiệp của Lạc Vân sơn trang

“Hoàng thượng....., ngài....!” Thái giám tổng quản chột thờ dài nhìn vị trẻ tuổi đế vương. Sau đó cung kính lui ra ngoài, để lại căn phòng trống rỗng hoa quý, lạnh lẽo đến tê thương. Đế vương thì đã sao?! vinh hoa phú quý, quyền khuynh thiên hạ nhưng có mấy đời đế vương được hưởng hạnh phúc trọn vẹn?! chỉ là cô độc một đời mà thôi. Vị tổng quản thái giám này, từng hầu hạ hai đời vua, bất giác thờ dài, ngao ngán

Lam Quân Băng nhìn tấm cung của mình, hoa quý thanh lịch, nhưng cũng không bằng một cái nhẹ nhàng cười của người kia, thanh thuần tiểu dung nhưng lại ấm áp đến cực điểm, chung quy cũng không dành cho y. Căn phòng, như có như không hương vị của người ấy, Lam Quân Băng bất giác cười khổ

Tiến lại gần chiếc bàn hàng ngày y vẫn phê tấu chương, nhưng khi người kia đến đây, nó hoàn toàn bị chiếm dụng, chỉ để dùng cho người kia đùa, vươn tay chạm vào những mẫu giấy, với những đường nét mực to tướng, như ẩn như hiện y như thấy người kia ngồi đây, nằm úp sấp trên bàn, nhàm chán họa họa trên giấy....

Lại một tiếng thờ dài.....

Bất giác chiếc hộp gỗ nằm trên bàn, lại thu hút tầm nhìn của y, là chiếc hộp hôm trước y thuận tay mang về, có khóa này y không mở được, định kiểm thợ khóa nhưng mấy hôm nay bề bộn nhiều việc, lại quên mất. Nhưng lần này, hộp lại mở khóa, Lam Quân Băng không kiên nhẫn nhìn những vật bên trong

Cuộn họa thu hút tầm nhìn của y, Lam Quân Băng mở ra cuộn họa, đồng từ co rút lại, trên môi tiểu dung, không giảm.....

Thử hỏi thế gian, cảnh gì đẹp nhất?!

Thiên hạ mỹ cảnh vô số kể, nhưng là không gì đẹp bằng dung mạo người mình yêu

Đã từng, có ai đó... đã nói với y lời này, là ai nhỉ?! Lâu quá.... À! Đúng rồi, là mẫu phi. Khi ấy tuổi nhỏ, mẫu phi nói với y, y nghe cái hiểu cái không, chỉ là trong ấn tượng, mẫu phi mỗi khi nói về chuyện đó, đáy mắt ôn nhu vô cùng, lưu lại thật nhiều tưởng niệm cùng đau xót. Năm y lên năm tuổi, mẫu phi bệnh nặng quan đời, Thục Phi cũng chính là đương kim thái hậu bây giờ, đứng ra nhận y nuôi dưỡng....

Sau này y mới rõ, người mẫu phi yêu không phải là phụ hoàng mà là người bạn thanh mai trúc mã của nàng, nhưng vì gia đình nàng phải vào cung thành phi tần của phụ hoàng, phụ hoàng cũng từng một thời sủng ái mẫu phi, nhưng là hậu cung giai nhân ba ngàn, để vương lại lưu được bao lâu?! Khi mẫu phi mang thai y, không thể cùng phụ hoàng, khi ấy ân sủng dành cho nàng, nhạt dần, mà mẫu phi khó sinh, khi y ra đời, cơ thể nàng cũng đã dường như hao tổn rất nhiều. Chính vì vậy, đến khi y lên năm, nàng cũng không chống đỡ được nữa, mà rời y

“ Bạng Nhi! Nhất định sau này, phải kiếm cho mình một người mình yêu, cũng yêu mình, thế gian như vậy, chuyện ấy chính là mỹ hảo....” còn nhớ lời trấn trối cuối cùng của mẫu phi chính là như vậy. Khi ấy y không hiểu, khi trưởng thành y cười nhạt, và bây giờ y lại..... hoang mang!!

“ Ai?!” Lam Quân Bạng quát khế, quay đầu nhìn lại, thấy Lạc Khanh Nhan, khế nhíu mày: “ sao ngươi lại quay về đây?!” Lạc Khanh Nhan nhìn y, sau đó tiến lại vươn tay lấy đi hộp gỗ, mi gian cau lại, nhàn nhạt lên tiếng: “ ngươi đã xem?!” Lam Quân Bạng cười dài, gật đầu.

Có chút không vui nhíu mày, Lạc Khanh Nhan thở dài, đáng lẽ nàng

nên để nơi nào cẩn thận hơn. Sẵn tiện thu luôn mấy trương giấy mà Dung Phượng Ca vẽ loạn, Lạc Khanh Nhan ôm lấy, xoay mình bước đi. Lam Quân Bằng há hốc mồm kinh ngạc, người này đúng là giữ lấy dục đủ cường.

“ Khoan đã...” Lam Quân Bằng lên tiếng giữ lại

“ Ân?!” Lạc Khanh Nhan nhướng mi nhìn y, rất là kiên nhẫn chờ y nói hết

“ Vấn đề Phiên vương?!”

“ Người tự giải quyết”. Hừ! nếu như đủ lá gan mang hẳn đi, thì cũng đủ sức thu thập lửa giận của nàng, hướng chi nàng lần này, ra tay thực sự rất nhẹ, rất nhẹ a. Ta nói Khanh Khanh nè, sát hại hơn mười quan viên lớn nhỏ trong triều, cùng gây bạo động chiến tranh khiến cho Lam Quân Bằng tổn hao vài ngàn binh sĩ, ấy vậy mà trong mắt người chỉ là chuyện rất rất nhỏ thôi sao?!

“ Người.....” Lam Quân Bằng tức giận khế quát. Lạc Khanh Nhan vẫn tiểu dung vô hại, cười cợt: “ mấy gã quan viên kia, điều là lũ sâu mọt, thay người giải quyết, người còn chê cái gì?! Hướng chi Phiên vương phản loạn, chuyện nhỏ như vậy, nếu người không giải quyết được, thì nên nhường ngôi lại là vừa”

“ Hừ! vậy ta đây nên cảm ơn người?!” Lam Quân Bằng nhếch môi cười nhạt

“ Không cần cảm ơn, chỉ cần người an phận phủ thường làm đế vương của người, đừng có đụng chạm đến hẳn là được”. Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai

“ Nếu như ta nói không đâu”. Lam Quân Bằng bình thản đáp

“ Phiên vương phản loạn chỉ là chút vui đùa nho nhỏ thôi mà, dù sao ta cũng đang rất rảnh, nếu như ngươi muốn, ta có thể bồi ngươi chơi đùa” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm nói

“ Ngươi quả thật đủ ngạo mạn, trẫm sẽ chờ xem....” Lam Quân Băng bật cười sang sảng nhưng đáy mắt lại không có chút tiếu ý, chỉ có lạnh như băng, mẫn nhãn thâm thúy, khó nhìn thấy ý nghĩ cả vị đế vương này. Lạc Khanh Nhan cũng không có ý định đi đoán, nàng khẽ cười, xoay người bước đi, nhanh như gió, đến không vết tích, đi cũng không để lại chút gì, căn phòng lúc nãy, lại quay lại như lúc ban đầu, tịch mịch.....

Nhưng rất nhanh, lại có một vị khách không mời mà đến, đêm nay tẩm cung của Lam Quân Băng thật sự đủ náo nhiệt, Lam Quân Băng nhìn người kia, hắc y nhân thân hình vĩ ngạn, mở ra khăn che mặt, để lộ dung mạo anh tuấn vô cùng. Lam Quân Băng kinh ngạc nhưng rất nhanh dấu đi, đăm cười: “ Hàn Thanh đế, không công lại chạy đến nơi này, không phải là đến tìm trẫm đàm luận phong hoa tuyết nguyệt đi, tuy trẫm thích nam nhân nhưng rất tiếc Hàn Thanh đế không hợp khẩu vị của trẫm rồi”. Như có như không đùa cợt, mà đế vương Hàn Thanh – Âu Dương Liên cũng không có gì nổi giận, ung dung ngồi xuống đối diện của Lam Quân Băng, nói: “ trẫm cũng không có hứng thú với Băng Lạc hoàng, nhưng trẫm biết ngươi thực sự có hứng thú với một người”

“ Ai da! Chỉ cần là mỹ nhân, trẫm điều có hứng thú mà...” Lam Quân Băng uống một ngụm trà, cười nhạt. Âu Dương Liên lại nói: “ vậy sao, vậy thì với dung mạo của Dung Phượng Ca, chắc chắn Băng Lạc hoàng sẽ có hứng thú rồi!” Lam Quân Băng nghe đến đây, chột sững lại, bật cười rồi liếc hạ mi mắt. Một lát sau ngẩng đầu nhìn Âu Dương Liên, nói: “ ngươi... muốn cái gì?!”

“ Không cần gì cả, trẫm chỉ muốn cùng người hợp tác mà thôi, chỉ cần xong việc, người có thứ người muốn mà trẫm cũng có thứ trẫm cần”

“ Thứ người cần?! đừng nói với ta người lại có hứng thú với người tên gọi Lạc Khanh Nhan kia đi?!” Người kia thực sự nguy hiểm, tốt nhất không nên nhạ vào, y biết nhưng khát khao trong y, muốn có được hắn, lại đang lấn áp lí trí của bản thân, từng chút,... từng chút một!

Âu Dương Liên không đáp trầm mặc

Trầm mặc, có nghĩa là đồng ý, Lam Quân Băng không khỏi hoảng thần. Từ bao giờ đế vương Hàn Thanh cũng chơi đoạn tụ chi luyện vậy?!

“ Lạc Khanh Nhan là nữ tử...” Âu Dương Liên như đoán được suy nghĩ của Lam Quân Băng, thuận tiện đáp luôn

“ Thà người nói Dung Phượng Ca là nữ tử, ta còn dễ dàng tin hơn nhiều...” Lam Quân Băng cười mỉa

“ Người tin hay không tin thì tùy”, Âu Dương Liên lạnh nhạt đáp, lại nói: “ rất cuộc, người có muốn cùng ta hợp tác?!” Thanh âm dần dần mất kiên nhẫn, y... không thể ở đây lâu được

Ta....

Đồng ý! Muốn nói nên như vậy, nhưng lí trí của y một lần nữa trở về, một lần lại một lần nhắc nhở y, ánh mắt ôn hòa tiểu ý nhưng đáy mắt ngàn năm phi tuyết kia, như ẩn như hiện trong đầu y. Lí trí và tình cảm, đấu tranh gay gắt

Cuối cùng, tình cảm thắng

Lí trí, thiếu một phần, bạc nhược!!

“ Ta, đồng ý....” Lam Quân Băng cắn răng nhìn Âu Dương Liên, gật đầu. Âu Dương Liên ôn hòa mỉm cười, như tiểu xuân phong ^^

Dao Dao: một con hồ ly, một con sói hợp tác với nhau, xem ra Tiểu Phượng Ca sắp nguy to rồi ^^

Hết chương 44

Chương 45: Lạc khanh nhan (hạ)

Đế Đô Băng Lạc quốc có câu: ‘ Nhất Phong Ca, nhị Vân Vũ, tam Chức Cẩm’. Tức là, đã đến Băng Lạc quốc phải đi đến ba nơi, đầu tiên là Phong Ca. Đệ nhất tửu lâu ở Băng Lạc, nơi đây không những phòng ở kiến trúc xinh đẹp, chất lượng tuyệt hảo mà thức ăn cùng rượu, đồ uống chốn này, quả thật điều là cống phẩm, người vào được nơi đây, giá trị con người cũng tăng một bậc. Thứ hai là thanh lâu Vân Vũ, tuy là chốn yên hoa, nhưng ở đây thật sự thanh nhã, toàn là những mỹ nhân tuyệt trần, chỉ bán nghệ không bán thân, tài nữ cũng không ít. Các danh nhân quan lại, tài tử không tiếc hao mòn gia tài, chỉ mong có thể cùng mỹ nhân đối ẩm a. Còn thứ ba, lại nói đến lụa Chức Cẩm, nổi tiếng, hầu như là cống phẩm hoàng tộc, chất lụa mềm mại, đông ấm hạ mát lạnh và sắc màu cũng đẹp hơn nhiều loại lụa khác. Nói chung khi đã đến Băng Lạc, không thể bỏ qua ba nơi này, nếu không quả thật hối tiếc!

Tửu lâu Phong Ca, trên Băng Lạc đã có đến hai mươi chi nhánh, mà đã có ba cái ngay tại Đế Đô. Lúc này đây, tại chốn này, một góc biệt viện nho nhỏ, thanh lịch, vài gốc lê hoa đã bắt đầu nở rộ, lãnh hương thắm đượm khắp nơi, hoa phi vũ theo gió, một trời bạch hoa thánh khiết, như hàng vạn đóa tuyết rơi đều, thật đẹp. Dưới một gốc lê hoa, tháp mỹ nhân có hai người, một đen, một lam

“ Mấy hôm nay có khỏe không, hấn không đối với ngươi thế nào chứ?!” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng hỏi, vươn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca rất là hưởng thụ được Lạc Khanh Nhan đối xử như vậy, y gối trên đùi của Lạc Khanh Nhan, một đầu ô phát đen như mực xóa dài, hai tay y nắm lấy tay

nàng, chơi đùa, lâu lâu lại đặt lên miệng, hôn một cái. Nghe Lạc Khanh Nhan hỏi vậy, y bĩu môi: “ không tốt một chút nào!”

“ Hắn làm gì ngươi?!” Nghe Dung Phượng Ca nói vậy, Lạc Khanh Nhan nét mặt ôn hòa trầm lại, ánh mắt tiểu ý thu liễm, chợt lóe sát ý nhưng chỉ trong một sát na, thu lại hoàn toàn. Dung Phượng Ca thờ dài: “ rất là nhảm chán nha, hắn đem ta quăng nơi đó, bỏ chạy đi đâu không biết, chỉ có một mình rất là buồn bực”. Lạc Khanh Nhan chợt thờ phào nhẹ nhõm, nàng tưởng Lam Quân Băng nói nhảm gì với Tiểu Phượng Ca của nàng rồi, thật là....

“ Đúng rồi Nhan Nhan, rõ ràng Phượng Ca nhớ, đang ở Hoa Vĩ thôn chờ Nhan Nhan trở lại mà, sao đột nhiên lại đến tấm cung của người kia rồi?!” Dung Phượng Ca luôn thắc mắc điều này. Lạc Khanh Nhan liễm hạ mi mắt nhìn y, cúi đầu xuống, đặt xuống trên trán y một nụ hôn, không nói.....

Hắn.... lại quên! Rốt cuộc tình cảnh lúc ấy như thế nào, ngươi lại lựa chọn phong ấn quên đi, Phượng Ca, rốt cuộc là ngươi đang sợ cái gì đâu?! Ngươi biết không mỗi lần ngươi phong ấn trí nhớ, quên đi, là mỗi lần rút ngắn đi tuổi thọ của mình, thật là... điên quá!

“ Nhan Nhan?!” Dung Phượng Ca nghi hoặc, sao lại không nói nha. Nhan Nhan thật là xấu lắm, mỗi khi muốn qua loa cho xong chuyện, lại dờ chiêu này với y, khiến cho y mặt đỏ tim đập rồi quên luôn, nhưng lần này không được đâu, vì y cảm thấy, lần này đây, việc thực sự rất nghiêm trọng rồi, Lạc Khanh Nhan nhẹ nhàng cười: “ chuyện đó có chi quan trọng đâu, chỉ cần ngươi vẫn ở bên ta, như vậy là tốt rồi... không phải sao?!”

“ Đúng vậy...”. Dung Phượng Ca gật đầu

“ Cho nên, chuyện không nhớ hãy để qua đi, dẫu sao cũng xảy ra rồi,

nói lại thì có ích gì?!” Lạc Khanh Nhan tiếp tục chỉ điểm

“ Ân! Nhưng là....” Dung Phượng Ca thấy cũng rất đúng (Dao Dao: thì người lúc nào chả cho Khanh Khanh nói đúng)

“ Không nhưng là gì cả, ngoan, người mệt rồi, ngủ đi....” Lạc Khanh Nhan ôn hòa cười, lại đặt xuống trên môi của y, một cái hôn, rất nhẹ...

“ Ân!....” Dung Phượng Ca nở nụ cười, mặt lại đỏ....

Thế là! Chiêu này của Lạc Khanh Nhan, đối với Dung Phượng Ca, lúc nào cũng hiệu nghiệm vô cùng a, có thể nói là trăm trận trăm thắng, xem ra Phượng Ca của chúng ta muốn thắng Khanh Khanh, thì còn phải luyện tập thêm nhiều ^^

Hai tay ôm chặt lấy tay của Lạc Khanh Nhan, bên tai nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng điều điều của nàng, Dung Phượng Ca thỏa mãn từ từ đi vào giấc ngủ. Thật ra mấy hôm nay, y điều không ngủ tốt, thường xuyên mơ thấy ác mộng, quanh y lúc nào cũng đầy rẫy xác chết, một màu đỏ diêm dúa bao quanh lấy y, khiến cho y ghệt thở, muốn thoát khỏi cũng quá khó khăn, cho nên bảy ngày nay, y ngủ cũng chỉ rất ít ỏi, bây giờ ở bên cạnh Nhan Nhan thế này, tay nắm chặt lấy tay nàng, chớp mũi nghe được mùi hương quen thuộc, mà bên tai thanh âm ôn hòa của nàng, Dung Phượng Ca bình thản, ngủ, vô mộng....

Lạc Khanh Nhan nhìn y, thật lâu, thật lâu.....

Tay của y nắm chặt lấy tay nàng, cứng ngắc, không thể rút ra, tê cứng.....

Lạc Khanh Nhan chột mím cười, lúc nào cũng giống như đứa nhỏ, không có cảm giác an toàn. Phượng Ca, rốt cuộc ta phải làm gì, mới

có thể khiến người một đời vô ưu?!

Lạc Khanh Nhan bỗng dưng phát hiện, bản thân vẫn chưa cường hãn đến mức mình muốn, vẫn chưa có đủ thế lực để bảo vệ hẳn

Con người, chính là vậy! một khi có thứ cần mình bảo hộ, thì luôn cảm thấy, khả năng mình chưa đủ, chưa cường, luôn lắng lo mình thủ hộ không được. Mà Lạc Khanh Nhan cũng như vậy, cho nên phải biến bản thân mình, càng cường hãn, càng mạnh mẽ càng tốt, Lạc Khanh Nhan đôi con người ám trầm, càng sâu thăm thẳm....

Nhẹ nhàng rút tay của mình ra, sợ hấn tỉnh ngủ, Lạc Khanh Nhan điểm huyết ngủ của hẳn, sau đó cởi áo khoác của mình, choàng lên người của hẳn. Ngồi bên cạnh, nhìn hẳn thêm một lát nữa, mới đứng dậy, đi ra ngoài, nhẹ giọng lên tiếng: “ bên cạnh, bảo vệ hẳn!”

“ Là, chủ nhân!” Hai hắc ảnh đột ngột xuất hiện, đứng cách xa Dung Phượng Ca mười bước, yên tĩnh đứng đó. Lạc Khanh Nhan không quay đầu nhìn lại, mà thẳng tiến bước ra ngoài. Hai hắc y nhân kia, không ai khác chính là Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị. Lạc Khanh Nhan định ban cho hai người kia tội chết, nhưng vừa về đến nơi Dung Phượng Ca lại hỏi đến hai người này, cho nên nàng không thể xử phạt được nha. Càng không thể dùng hình trừng phạt, vì khi Dung Phượng Ca thấy hai ảnh, lo lắng hai người kia vì chuyện gì mà lại bị thương nặng như vậy?! còn bắt hai người kia cởi áo cho y xem xét vết thương nữa chứ. Lạc Khanh Nhan khi đó đen thui mặt mày, cho nên vì vậy lại càng không thể trừng phạt roi cho hai người kia, vậy nên Lạc Khanh Nhan có thể nói là tạm thời không thể lấy mạng hai người kia nha, Lạc Khanh Nhan nhàn nhạt thở dài.....

Vừa bước ra khỏi biệt viện, thấy Mạc Ly, Lạc Khanh Nhan khế cau mày, lại nói: “ từ tối hôm qua, người đi đâu?!” Mạc Ly mím môi, trầm mặc không nói, Lạc Khanh Nhan hừ lạnh, phát tay, một chưởng va

trúng vai của Mạc Ly, Mạc Ly thân hình một thoáng lung lay, cúi đầu, một hàng máu từ khoe miệng rỉ ra. Lạc Khanh Nhan cười nhạt: “nên nhớ, ngươi là thuộc hạ, ta là chủ nhân, đừng làm những việc khiến cho bản thân mình hối hận!”

“Chủ nhân....?!” Mạc Ly, nhìn bóng lưng của Lạc Khanh Nhan khuất dần, đôi con ngươi một thoáng thất thần, khoe môi cong lên nét cười quỷ dị

“Khanh Khanh, nghe nói Tiểu Phượng Ca bị bắt cóc, có sao không?!” Linh Vân từ Tây An dục ngựa chạy như điên đến đây, thấy Lạc Khanh Nhan, vội vàng lên tiếng hỏi. Nàng đang tạt tại tiêu diêu ở Tây An, nghe Lam nói Khanh Khanh đang nổi giận đùng đùng vì Phượng Ca bị ai đó bắt đi, nghe vậy! cũng không quản gì nữa, vội vã dùng thiên lý mã, ngày ngày đêm đêm phi ngựa như bay, cho nên chỉ có hơn mười ngày, mà trông Linh Vân gầy hẳn xuống. Lạc Khanh Nhan thấy vậy, không khỏi bật cười: “Linh Vân, mới có một thời gian không gặp, nhan sắc của ngươi xuống cấp đến như vậy sao?!” nói thì nói vậy, miệng thì cười cợt như thế, nhưng lòng lại không khống chế được cảm thấy ấm áp. Nữ hài tử này, thực sự đối nàng rất được!

“Ngươi... ngươi.... Đáng chết!” Linh Vân khí cực, vì lo lắng cho nàng ta, mà nàng mất ăn mất ngủ chạy đến đây, lại bị chế giễu như vậy, thử hỏi có ai uất ức như nàng không chứ. Lạc Khanh Nhan ôn hòa cười: “được rồi! ta nói đùa thôi, hẳn không sao, ngươi lần này đến đây, cũng không phải duy nhất vì chuyện này đúng không?!”

Linh Vân nghe Dung Phượng Ca không có chuyện gì, thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Lạc Khanh Nhan hỏi vậy, không khỏi giật mình: “sao ngươi lại biết?!” không phải đâu, người này từ bao giờ học cách nhìn thấu suy nghĩ của người khác vậy?! Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai cười trừ: “đoán một chút thôi. Nói đi, Dung Cơ lão đầu dặn dò ngươi

nói gì với ta”. Bảo vật thứ nhất là Hắc Ngọc phượng hoàng, này lấy được rồi, chỉ còn hai vật kia nữa thôi. Thời gian không quá năm rưỡi nữa, nhất định phải tranh thủ có được.

“ Hàn Vô lão đầu cùng Dung tiền bối, nghe tin tức của người rất là lo lắng, nhưng hai người họ lại không đến được, cũng không rõ là vì chuyện gì nữa, thật là...” Linh Vân bĩu môi, nói tiếp: “ Dung Cơ tiền bối nhắc người, bảo vật thứ hai là trấn quốc chi bảo của Hoàng Thiên quốc”

“ Hoàng thiên quốc, trấn quốc chi bảo?!” Lạc Khanh Nhan khẽ cau mày, dù Hoàng Thiên quốc đang trên đà suy bại, nhưng dẫu sao cũng là một quốc gia, báu vật của một nước, muốn lấy cũng không phải dễ. Xem ra lần này đây, phải khó khăn hơn rất nhiều rồi. Linh Vân thấy Lạc Khanh Nhan trầm tư, lại nói: “ ta nghe nói, Hoàng Thiên quốc sở dĩ qua bao năm tháng vẫn không bị xóa tên trong lịch sử đại lục, chính là nhờ trấn quốc chi bảo này. Cho nên muốn lấy được bảo vật này, trừ phi người phải là người nắm quyền tối cao của Hoàng Thiên”

“ Người có biết, vật ấy như thế nào không?!” Lạc Khanh Nhan hỏi

“ Không rõ, chuyện này chỉ có con cháu hoàng thất mới rõ thôi, chính vì không xác định được nó như thế nào, cho nên chuyến đi lần này đây, quả thật sẽ mất rất nhiều thời gian, Khanh Khanh, chúng ta chỉ còn hơn năm rưỡi nữa thôi. Bốn vị tiền bối đã lên đường kiếm bảo vật thứ ba rồi, còn lại giao cho người đó.....” Linh Vân than khẽ

“ Bốn người kia cùng đi luôn sao, vật thứ ba có tung tích rồi?!” Lạc Khanh Nhan nghi vấn, chẳng phải đã nói vật thứ ba còn chưa rõ?! Linh Vân nhìn Lạc Khanh Nhan, mím môi lắc đầu, nàng cũng không rõ lắm, nàng chỉ nghe rồi truyền lại lời mà thôi. Lạc Khanh Nhan cũng không truy vấn nữa, vỗ vỗ vai Linh Vân, cười: “ người đi nghỉ ngơi đi,

cũng đừng làm phiền hấn, hấn mới ngủ một giấc thôi”. Linh Vân gật gật đầu, than thở: “ ta biết rồi, người lúc nào cũng chỉ lo cho hấn....”

“ Chẳng phải người cũng đã có Lam lo lắng rồi sao, còn muốn gì nữa?!” Lạc Khanh Nhan buồn cười nhìn Linh Vân, Linh Vân chu môi, vẻ mặt tràn đầy phiền não: “ hấn?! haiz! Người đừng có nhắc cái tên hoa hoa công tử đó với ta, nghĩ đến là phiền lòng rồi, được rồi, ta đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đây, ta đã mệt lắm rồi”. Nói xong, không đợi Lạc Khanh Nhan nói gì thêm, xoay người đi mất. Lạc Khanh Nhan buồn bực

Hộ pháp của nàng từ khi nào trở thành hoa hoa công tử rồi, Lam a! người đúng là đáng thương, yêu ai không yêu, lại đi thích nữ chương quỳ quái gỡ nhất thiên hạ kia. Thật bi ai mà!

Cách xa vạn dặm, đang xử lí công việc, Lam đại hộ pháp một chốc rùng mình, cũng không rõ vì sao, sóng lưng lạnh ngắt. Lam đại hộ pháp một thoáng kinh hãi, không phải đâu, chắc chắn chủ nhân của bọn hấn lại âm thầm nguyên rửa hấn nữa rồi, nếu không sao hấn lại cảm thấy lạnh buốt cả người thế này?! Lam lau mồ hôi hột, vội vã xử lí cho nhanh chóng xong việc, lỡ chủ nhân xuất hiện đột ngột, hấn không chết cũng mất đi nửa cái mạng a. Lam đại hộ pháp đáng thương, mấy năm nay cứ bị Lạc Khanh Nhan bóc lột sức lao động đâm ra lo trước lo sau.....

Hàn Thanh quốc

Âu Dương Triệt nhìn mặt chỉ mà hoàng đế gởi cho hấn, mày kiếm chau lại, khuôn mặt âm trầm, khó đoán được suy nghĩ của hấn. Hoàng huynh xưa nay luôn lo liệu việc nước cẩn thận, chưa bao giờ có chút sơ sót trong triều đình, ấy vậy mà lần này đây lại nấn ná không quay về triều đình, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!

Hơn ba tháng trước, y từ Nam Huyền nghe tin hoàng huynh xảy ra chuyện, về đến hoàng cung mới rõ, hoàng huynh trên đường đi vi hành bị tập kích, tính mạng rơi xuống không rõ, y đã cho người thăm dò khắp nơi nhưng vẫn không thấy tung tích. Việc đầu tiên là trấn an triều đình, y để cho người khác dịch dung thành hoàng huynh để đối phó quan lại, một mặt phái ảnh vệ điên cuồng tra tìm tung tích của hoàng huynh. Nhưng dường như hoàng huynh bị bốt hơi khỏi thế gian này vậy, tìm cũng không thấy, y thực sự lo lắng

Tuy rằng hoàng huynh cùng y quan hệ không tốt đẹp như trong cái nhìn của người ngoài, nhưng dẫu sao quan hệ huynh đệ từ nhỏ đến lớn, cũng không ít tình cảm, đôi lúc mâu thuẫn nhưng điều xử lý thỏa đáng, và trên hết, là tín nhiệm của hoàng huynh giành cho y, từ trước đến nay không hề thay đổi, chính vì đó y nguyện trung thành một đời với đế vương. Lần này đây, hoàng huynh mất tích, y thực sự nóng ruột vô cùng

Cũng may, cứ tưởng hết hi vọng, nào ngờ hơn mười ngày trước, có tin tức của hoàng huynh, nói đang ở Băng Lạc, triều đình tạm thời do y xử trí, đến khi nào huynh ấy giải quyết xong sẽ nhanh chóng quay trở về. Âu Dương Triệt một thoáng thờ dài, thật là.....

“ Phụ vương, phụ vương.....” hài đồng thanh âm, trĩu nặng mềm nhẹ, mang theo nỗi sợ hãi. Chỉ thấy tiểu hài tử chừng hai, ba tuổi. Mắt phượng mày ngài, môi hồng răng trắng, linh khí mười phần, vô cùng khả ái và dễ thương. Đứa trẻ này chính là đứa con đầu lòng của Âu Dương Triệt cùng Hạ Thanh Uyển

“ Khiêm Nhi!!” Thấy hài tử của mình, Âu Dương Triệt sắc mặt lộ vài phần ấm áp, ôn noãn, vươn tay ôm lấy hài tử vào lòng, tay kia ôn nhu xoa xoa đầu của hài tử, vẻ mặt tràn đầy sung nịnh: “ Khiêm Nhi! Sao con lại đây?! mẫu thân đâu?” Tiểu Hài tử vòng tay ôm chặt lấy cổ của Âu Dương Triệt, thanh âm mềm mềm: “ mẫu thân bị ốm rồi,

phụ vương chúng ta cùng đi thăm mẫu thân, được không?!” Âu Dương Triệt khóe môi giật giật, sau đó gật đầu, ôm lấy tiểu hài tử, bước về phía Uyển Các.

Hết chương 45

Chương 46: Tư đồ Cơ vân

“ Đế Y, người nói có tung tích của bảo vật thứ ba, đó là gì vậy?!”
Dung Cơ sốt ruột hỏi. Chuyện là hơn mười ngày trước, khi nghe tin tôn tử của ngài mất tích, lo lắng cho nên định đến tìm xem, nhưng là cũng cùng lúc đó, bằng hữu của ngài, cũng chính là Đế Y nói có tung tích của bảo vật thứ ba, giúp phong hồn. Cho nên ngài đành gác lại việc đến tìm tôn tử của mình mà đi theo Đế Y. Dẫu sao ngài biết, tiểu nha đầu kia nhất định sẽ tìm được Phượng Ca, quả nhiên không làm ngài thất vọng, không bao lâu sau, có tin tức của Phượng Ca.

“ Dung Cơ, người đừng vội, chẳng phải chúng ta đang tìm sao?!”
Minh Lam cười nhẹ, vỗ vỗ vai Dung Cơ, an ủi. Dung Cơ lắc đầu thờ dãi: “ không hiểu sao, ta lại cứ thấp thỏm không yên”

Hàn Vô nhú mày, xen vào: “ người lúc nào cũng suy nghĩ theo chiều hướng xấu đi!” Đế Y mặt mày vẫn vậy, vân đạm phong khinh, ôn hòa cười: “ các người đừng rộn, lần này đây, chuyến đi nhất định sẽ không làm chúng ta thất vọng. Tuy ta chưa rõ vật thứ ba kia là gì, nhưng nhất định khi đến nơi này rồi, chúng ta sẽ rõ cả thôi”

“ Nơi đó?!” Dung Cơ nghi vấn

Đế Y bí hiểm cười: “ thánh địa của thần! Hải Quốc”

“ Huyền, sao người lại đến đây, chẳng phải giờ này người đang ở Huyết Sát các sao?!” Linh Vân kinh ngạc nhìn hắc y nam tử. Nam tử mặt mày tuy không được xem là tuấn mỹ nhưng thập phần dễ nhìn, càng nhìn càng dễ xem, nhưng đôi ưng mâu kia quá đổi sắc bén khiến cho người ta khó có thể thiện cảm ngay từ đầu gặp mặt được.

Người này chính là Huyền – đệ nhất hộ pháp của Lạc Khanh Nhan

Huyền nhìn Linh Vân, thanh âm cứng ngắt: “Trần phó các chủ, có tin tức muốn nói cho chủ nhân”. Linh Vân nhướn mi nhìn Huyền, tò mò: “chuyện gì vậy?!” Huyền mím môi, đang suy nghĩ xem có định nói cho Linh Vân không thì Lạc Khanh Nhan đã từ bên trong bước ra, thấy vậy, cười nhạt: “Linh Vân, cái tật nhiều chuyện của ngươi, khi nào mới bỏ hết được đây?!”

Linh Vân bĩu môi, hai tay vòng lại, thanh âm lạnh lãnh, mưởi phần hảo sảng: “hừ! nhiều chuyện thì có làm sao, Khanh Khanh! Ngươi lúc nào cũng chê ta, đi đâu mà tìm được nữ chưởng quầy vừa tài giỏi vừa thông tuệ tin tức như ta kia chứ?!” Lạc Khanh Nhan bật cười, lắc đầu liên tục: “được rồi! ngươi nói sao cũng đúng, ta không cãi được ngươi. Huyền, nói đi, Trần đại ca có chuyện gì muốn nói”

“Bẩm chủ nhân, Trần phó các chủ nói, ‘bảo bối’ đã theo lời chủ nhân điều chế rất tốt, thử nghiệm cũng rất hiệu quả, không biết bước tiếp theo là gì?!” Lạc Khanh Nhan nghe vậy, khóe môi một thoáng giương lên, tâm trạng tốt lên nhiều lắm. Không ngờ năng lực làm việc của Trần Ngôn lại tốt đến như vậy, thực vượt xa sự mong đợi của nàng

“Tốt lắm, bản thiết kế lần trước ta đưa cho Hồng, đã làm xong chưa?!” Lạc Khanh Nhan hỏi

“Hồng nói, đã hoàn thành, nhưng công năng còn chưa biết được....” Huyền lên tiếng

“Ân! Ta biết, nói Trần Ngôn cùng Hồng tụ họp, mang theo hai thứ đó, khi ấy ta sẽ cho các ngươi biết, cái đó vì sao gọi là ‘bảo bối’” Lạc Khanh Nhan tự tin cười, đôi con ngươi rạng ngời.

“Chủ nhân....” Huyền thanh âm bỗng dưng ngập ngừng, có chút khó

xử, mi gian cau lại

“ Sao vậy?! Huyền, ngươi luôn thấp thỏm không yên, có chuyện gì sao?!” Lạc Khanh Nhan nghi vấn, hiếm khi thấy vị hộ pháp này của nàng, có cảm xúc khác lạ. Huyền bỗng đứng quỳ xuống, gằn từng tiếng: “ chủ nhân, lần này thuộc hạ tự tiện mang theo một người đến, mong chủ nhân trách phạt”. Lạc Khanh Nhan không khỏi kinh ngạc, Huyền làm việc xưa nay vô cùng quy tắc, lần này đây lại phá vỡ quy tắc của bản thân mình, xem ra người này đối với vị hộ pháp của nàng, thật sự quan trọng, Lạc Khanh Nhan liếc hạ mi mắt, nhìn Huyền, tâm trạng tốt thêm một chút nữa, nói: “ ai vậy?!”

“ Tư đồ Cơ Vân....” Huyền trả lời

“ Tư Đồ Cơ Vân?!” Lạc Khanh Nhan lẩm nhẩm, họ Tư Đồ, nhìn Huyền lại hỏi: “ ngươi thích nàng ta?! Nàng ta có quan hệ gì với Tư Đồ Nhiễm?!” lại một rắc rối, ngay từ đầu nàng đã biết, nam nhân kia là một rắc rối mà, không ngờ cái ngày này lại đến nhanh thật. Huyền nghe Lạc Khanh Nhan hỏi vậy, mím môi không nói, nhưng ánh mắt một thoáng bối rối, lại che đi không được nỗi lòng giờ khắc này của hắn. Lạc Khanh Nhan chợt than nhẹ.....

“ Mang nàng ta vào đây!” Lạc Khanh Nhan lạnh lùng nói, Huyền một thoáng rùng mình, sau đó dập đầu tạ tội, đứng lên bước ra ngoài. Linh Vân nhìn Lạc Khanh Nhan, ai oán: “ ngươi đối xử với Huyền như vậy, có hơi ác không. Hắn dù sao cũng vô cùng trung thành với ngươi. Chỉ một chuyện nhỏ như vậy, ngươi cũng không đáp ứng hắn sao?!” Lạc Khanh Nhan liếc Linh Vân, cười khế: “ cho nên ta mới bảo hắn mang nàng ta vào đây!”

“ Chậc! ngươi chỉ cần thanh âm có chút biến đổi, hắn cũng đã lo sợ được mất rồi, chiêu này của ngươi đủ độc a”. Hơn ai hết, Linh Vân hiểu, độ trung thành của Huyền dành cho Lạc Khanh Nhan, chỉ cần

Lạc Khanh Nhan nói một tiếng, Huyền sẽ không chớp mắt tìm chết, trung thành đến mức đầu gối luôn. Nàng nghĩ, chắc đời này Huyền khó có thể tìm được người mình thương, không ngờ cũng có người để ý đến kẻ đầu gối như hắn ta, xem ra mối lương duyên này cũng đủ thú vị đó chứ, liên quan đến ma giáo sao, hắc hắc... sắp có trò hay để nhìn rồi. Nhìn vẻ mặt Linh Vân như vậy, dĩ nhiên là Lạc Khanh Nhan cũng đoán được, Linh Vân nghĩ cái gì rồi, chỉ có điều nàng không thèm để ý mà thôi!

Một khắc sau, Huyền mang vào một nữ tử. Hoàng y cô nương, chừng hai mươi hai mốt, mắt phượng mày ngài, môi hồng răng trắng, thập phần xinh đẹp. Chỉ có điều mặt mày tiều tụy, càng khiến cho người ta thêm một phần thương tiếc. Linh Vân ngồi một bên tùm tùm cười đánh giá, còn Lạc Khanh Nhan vẻ mặt vẫn như thế, nhất quán vẫn đậm phong khinh, chỉ có điều ánh mắt kia không ngừng nhìn hoàng y nữ tử – Tư Đồ Cơ Vân, khoe môi giương lên

Tư Đồ Cơ Vân lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Khanh Nhan, tình cảnh là như vậy, nam tử bạch y, dung mạo tuấn mỹ vô trù, đáy mắt mang cười nhưng lại khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, môi đỏ mọng giương lên, tự tiểu phi tiểu khiến cho người ta cảm thấy tràn đầy bí khí cùng tà mị. Tư Đồ Cơ Vân không khỏi rung động, người này chính là người mà huynh trưởng nàng thường hay nhắc đến sao?!

“ Tư Đồ cô nương?!” Linh Vân lên tiếng, phá vỡ không khí im lặng lúc này đây, Tư Đồ Cơ Vân giật mình, từ nãy giờ chăm chăm nhìn người khác, không khỏi thất lễ, bèn cúi đầu, thanh âm nhẹ nhàng, ôn nhu dịu dàng, khác hẳn thái độ tác phong của một nữ tử trong ma giáo, nàng nói: “ tham kiến trang chủ!” Lạc Khanh Nhan nhàn nhạt cười: “ không biết lần này Tư Đồ cô nương tìm tại hạ là có chuyện gì?!”

“ Trang chủ, đại ca của ta....” Tư Đồ Cơ Vân cũng không định vòng

vo, đi thẳng vào việc chính: “ đại ca của ta, bị người trong chính đạo bao vây tại Vô Nhai cốc, kính xin trang chủ cho người cứu giúp”. Nói đoạn quỳ xuống, mắt đẹp đã tràn đầy lệ ý, cho thấy nữ nhân này thập phần để ý đến vị huynh trưởng của nàng ta. Lạc Khanh Nhan nhìn Tur Đồ Cơ Vân, một thoáng phiến lòng, nàng chán ghét nhất chính là nước mắt của nữ nhân, nếu khóc mà có thể giải quyết được mọi chuyện thì thế gian này đã yên bình từ lâu lắm rồi, Huyền đứng bên cạnh, đương nhiên biết tâm trạng của Lạc Khanh Nhan, nhưng cũng không còn cách nào, không ai cũng giống như chủ nhân, mạnh mẽ kiên cường được

“ Huynh trưởng của cô nương, là Tur Đồ Nhiễm?!” Lạc Khanh Nhan không nhanh không chậm lên tiếng. Tur Đồ Cơ Vân gật đầu, đáp: “ đúng vậy!”

“ Ta và huynh trưởng của cô nương, dường như không thể được xem là bằng hữu, vậy thì ta hà cớ gì phải đi giúp hănh?!” Lạc Khanh Nhan cười cười

“ Trang chủ.....” Tur Đồ Cơ Vân khẽ cắn môi, người này chính là hi vọng cuối cùng của nàng, đại ca vốn không có bạn bè, xưa nay độc lai độc vãng nhưng mấy tháng nay, lại thường xuyên nhắc đến một người, nghe huynh trưởng nói, người này âm độc tàn nhẫn, không để ý đến một ai, xưa nay chưa từng làm chuyện gì mà bản thân mình không có lợi, cho nên đừng hi vọng người này vô điều kiện dang tay giúp đỡ. Lúc đó, nàng hỏi, người như thế sao đại ca nàng lại muốn kết bằng hữu cho được, lúc đó đại ca chỉ cười, ánh mắt một thoáng trầm lại, thanh âm xa xăm: “ là vì.... Nếu như trở thành người đặc biệt đối với người kia, thì đó là chuyện may mắn nhất trần đời”

Tur Đồ Cơ Vân ngẩng đầu nhìn Lạc Khanh Nhan, gằn từng tiếng: “ chỉ cần trang chủ cứu được đại ca của Cơ Vân, thì thần giáo nguyện nghe lệnh của trang chủ”. Việc đầu tiên là phải cứu được đại ca ra

trước đã, còn sau này thì tính sau, nàng cũng chỉ có thể làm được đến thế này thôi. Nếu lần này không phải như Huyền đại ca giúp, việc gặp mặt được vị trang chủ bí ẩn này đối với nàng cũng không phải chuyện nhỏ. Lạc Khanh Nhan nghe vậy, đôi hoa đào mắt híp lại, nhìn Tư Đồ Cơ Vân, khiến cho nàng ta không khỏi cảm thấy cứng ngắc, không dám nhìn trực tiếp vào đôi con ngươi sắc lẹm kia nữa. Lạc Khanh Nhan bật cười: “ vậy! chỉ cần Tư Đồ Nhiễm chết đi, ma giáo như rắn mất đầu, khi ấy ta chiếm luôn cũng không khó, như vậy không phải lợi hơn sao?!”

Chưa bao giờ Tư Đồ Cơ Vân nghĩ, Lạc Khanh Nhan sẽ nói như vậy, kinh ngạc nhìn Lạc Khanh Nhan, không thốt thành tiếng, mãi một lát sau, mới có thể bình tĩnh, thu hồi vẻ mặt lệ ý, kiên cường đối diện trực tiếp cùng Lạc Khanh Nhan, thanh âm tràn đầy quyết tuyệt: “ nếu như trang chủ thừa nước đục thả câu, khi đó thần giáo không phục, việc để phục chúng trong giáo, cũng mất rất nhiều thời gian, tài lực cùng vật lực chi bằng để thần giáo mang ơn trang chủ, sau này dù là việc gì, thần giáo cũng không chối từ. Cơ Vân thiết nghĩ, bên nào lợi bên nào hại, trang chủ cân nhắc được”

Lạc Khanh Nhan chợt ôn hòa cười.....

Tức thì, Tư Đồ Cơ Vân ngơ ngẩn, có chút không biết làm sao

“ Tốt lắm, như vậy mới tốt thôi, ngươi bây giờ, dễ nhìn hơn nhiều so với vẻ mặt thảm bại lúc nãy....” Linh Vân vỗ tay cười lớn, lại nói: “ nói cho ngươi biết một bí mật nha, Khanh Khanh trên đời này chán ghét nhất là ba việc, thứ nhất là có người để ý đến Tiểu Phượng Ca, thứ hai là có người có ý định không tốt với Tiểu Phượng Ca và thứ ba chính là nước mắt của nữ nhân”. Cho nên từ lúc nãy làm khó ngươi, chính là phạm vào tối kỵ thứ ba của Khanh Khanh đó, nữ nhân này, bản chất chính là hẹp hòi vô cùng!

Lạc Khanh Nhan liếc Linh Vân, Linh Vân im bặt, không nói nữa

“ Tốt lắm, Huyền mang nữ nhân của người ra ngoài đi....” Lạc Khanh Nhan lên tiếng đuổi người. Huyền gật đầu, đỡ Tư Đồ Cơ Vân đứng dậy, cúi chào Lạc Khanh Nhan, sau đó bước ra ngoài. Lạc Khanh Nhan uống một ngụm trà, đôi con người một thoáng suy tư, Vô Nhai cốc, nghe nói nơi đó cơ quan phức tạp, chạp bầy khắp nơi, độc trùng, xà độc rất nhiều, mỗi gốc hoa ngọn cỏ đều chứa kịch độc có thể nhanh chóng khiến cho người ta mất đi tâm trí, Tư Đồ Nhiễm rốt cuộc đến nơi đó làm gì mà để cho bọn võ lâm nhân sĩ kia bao vây, không rõ sống chết?!

Linh Vân thấy Lạc Khanh Nhan mặt mày trầm tư, cũng đoán được Lạc Khanh Nhan nghĩ đến vấn đề gì, lên tiếng: “ tương truyền Vô Nhai cốc có một con kim xà vương, thành tinh sống đến trăm năm, nghe nói chỉ cần lấy được xà huyết là có thể trị tốt chứng hàn trong cơ thể”. Lạc Khanh Nhan nghe vậy, nhìn Linh Vân: “ ý người là nói, Tư Đồ Nhiễm lần này mạo hiểm đến Vô Nhai cốc chỉ là vì tìm kim xà huyết sao?! hấn muốn thứ đó làm gì?!”

“ Khanh Khanh, ta nói người nha, có đôi khi người thật ngốc, người trong cuộc u mê, kẻ ngoài ngõ đã tường, người không nhớ nửa năm về trước, người đã từng nói với vị ma giáo giáo chủ kia những gì sao?!” Lạc Khanh Nhan một thoáng giật mình, hàng mi sụp xuống, mày càng chau lại, nặng nề....

Nếu như người có thể tìm được thứ gì, trị dứt chứng Hàn trong cơ thể của y, khi ấy ta sẽ suy nghĩ lại việc cùng người kết bằng hữu

Vậy ra, nửa năm này không thấy tên nam nhân yêu mị kia đến quấy rầy nàng, chính là vì hấn đi tìm thứ kia sao, cũng không rõ vì sao, Lạc Khanh Nhan cảm thấy có gì đó xoắn xang trong lòng, rối bời....

“ Người nói, hẳn chỉ vì muốn kết bằng hữu với ta, mà làm vậy....
hắn... có bị điên không?!” Lạc Khanh Nhan bật cười

Linh Vân thở dài, cảm tình Tư Đồ Nhiễm đối với Lạc Khanh Nhan, đâu chỉ đơn giản là bằng hữu, nhưng là nam nhân kia thực sự rất thông minh, rất hiểu rõ Lạc Khanh Nhan, biết rằng bản thân mình vĩnh viễn không có được, cho nên không cưỡng cầu, chỉ đứng bên cạnh làm bằng hữu, duy nhất bằng hữu, miễn sao trong lòng của Lạc Khanh Nhan, chỉ cho y một phần, một phần là tốt rồi. Thật ra trên đời này, đâu chỉ có tình yêu, còn là thân tình, tri giao, bằng hữu tri kỷ, mà Tư Đồ Nhiễm hướng đến, là thành bằng hữu tri kỷ..... thế thôi!

Hắn và nàng..... chung quy là thuộc cùng một loại người, hết sức lý tính!

Linh Vân không nói gì thêm mà Lạc Khanh Nhan cũng không còn gì để nói, ánh mắt một thoáng phức tạp, tất cả hóa thành một tiếng than nhẹ, cũng chỉ..... đơn giản như vậy mà thôi.....

Bên ngoài, lại nói đến đầu gối hộ pháp Huyền, cùng người trong lòng của y, nói đến hai người, là cả một đoạn duyên. Chuyện là một năm trước, Huyền trong một lần thực thi nhiệm vụ, bị trọng thương, tình cờ được Tư Đồ Cơ Vân cứu giúp, thế là ngày qua ngày, bên nhau, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, tức cảnh sinh tình. Đại khái mọi chuyện là như vậy, Huyền tuy đầu gối một khối nhưng khi yêu đương cũng nhiệt tình như hỏa, có lẽ vậy mà nhanh chóng khiến cho vị muội muội của ma giáo giáo chủ nhanh chóng siêu vẹo a. Mà thôi! Tạm thời lại nói đến tình trạng bấy giờ, bị Lạc Khanh Nhan đuổi ra ngoài, Tư Đồ Cơ Vân không khỏi lo lắng, hỏi: “ Huyền đại ca, rốt cuộc trang chủ có đồng ý hay không?!” Huyền gật gật đầu, thanh âm vẫn vậy, không có âm điệu, cứng ngắt: “ ân! Chủ nhân đồng ý rồi, muội an tâm”. Tư Đồ Cơ Vân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Huyền đang định nói gì đó, thì lại có thanh âm xen vào

“ Huyền, ngươi đến lúc nào vậy, Nhan Nhan đâu?!” Thanh âm mang theo chút giọng mũi, rõ ràng là vừa mới ngủ dậy, Dung Phượng Ca thấy Huyền, nở nụ cười, dưới ánh sáng nhàn nhạt của mặt trời, một chút mê ảo, Tư Đồ Cơ Vân như đang thấy, cảnh hoa khai, kinh diễm vô song. Tư Đồ Cơ Vân không khỏi giật mình ngẩn ngơ, hai mươi mấy năm trong cuộc đời, nàng gặp qua nữ tử đẹp vô số mà bản thân nàng cũng được xem là mỹ nhân, đứng hàng đệ tam trên giang hồ, nhưng tất cả, dường như đứng trước mặt lam y mỹ nhân này, trở nên thất sắc, âm đạm không màu.....

“ Công tử, chủ nhân ở trong phòng....” Huyền thanh âm vẫn vậy, nhưng là Tư Đồ Cơ Vân thấy được, động tác của Huyền đại ca, trở nên cung kính vô cùng. Dung Phượng Ca gật đầu, sao nói nói chào với hai người và chạy nhanh như cắt đến nơi Lạc Khanh Nhan đang ở, hành động quả thật có chút trẻ con. Tư Đồ Cơ Vân không khỏi thắc mắc: “ Huyền đại ca, ngươi kia.... là ai vậy?!” Huyền im lặng một lát, mới đáp lại: “ Dung công tử – Dung Phượng Ca, người rất quan trọng với chủ nhân.”

Hết chương 46

Chương 47: Huyết chiến vô nhai cốc

Tại Vô Nhai cốc, huyết chiến đang xảy ra, một mình Tư Đồ Nhiễm đối đầu cùng với các lộ cao thủ từ các môn phái trên giang hồ, một mình y, hồng y nhiễm huyết, chiến đấu một ngày một đêm, huyết như nhuộm cả vô nhai cốc, đấu Tư Đồ Nhiễm võ công hơn người, song một người đối đầu nhiều người như vậy, chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá, hơn thế nữa Vô Nhai cốc cơ quan quý dị, khiến cho y khó có thể linh hoạt chiến đấu, dốc hết toàn lực được, chính vì lẽ đó mà Tư Đồ Nhiễm thời gian chiến đấu giảm dần, ngay cả cơ hội chờ viện binh đến cũng hầu như không còn, vì trận pháp được thiết lập bên ngoài Vô Nhai cốc có thể nói là vô cùng lợi hại, khó có thể phá giải ngay được, mà nếu có thể giải ra, thì số người vào cũng chỉ có thể nói là rất ít. Bởi lẽ trận pháp này thiên biến vạn hóa, rất nhiều tầng lớp, một tầng bị phá bỏ thì ngay lập tức trận pháp lại thay đổi

Những cao thủ võ lâm, đã mất rất nhiều công sức mới thiết lập được trận pháp như vậy, nhằm lần này diệt cho bằng được giáo chủ ma giáo, nhưng đến bước cuối cùng, chỉ còn một chút xíu, một chút xíu nữa là diệt được tai họa của võ lâm thì đột ngột lại xuất hiện một người

Tám mặt nạ bạc che đi gần nửa khuôn mặt, những hoa văn trên tám mặt nạ chẳng chịt nhưng lại vô cùng tinh xảo, khiến cho khuôn mặt kia thêm một phần kỳ bí. Đôi con ngươi thăm thăm sâu không thấy đáy, sóng mũi cao thẳng tắp, cái cằm no đủ bóng mượt và môi đỏ độ dày vừa phải, khi mân lên tạo nên một độ cung duyên dáng tà mị, một đầu tóc đen như mực thóc lên cao, hắc y huyền bí, thân hình cao gầy.

“ Các hạ là ai?! Sao lại nhúng tay vào chuyện này?!” Minh chủ võ lâm – Lê Thanh Trần lên tiếng, người này năm nay đã ngoài bốn mươi, thân hình vĩ ngạn anh tuấn, chắc chắn khi xưa cũng là một vị mỹ nam, võ công được xếp tạm thời đứng đầu bản, dĩ nhiên là không tính đến các vị tiền bối cao thủ đương thời

Lạc Khanh Nhan đứng xoay mình, lưng đối lưng cùng với Tư Đồ Nhiễm, lưng của nàng, để lại cho hắn, cho thấy thái độ của bản thân, từng.... nàng không có ý định kết bằng hữu cùng nam tử rắc rối này, nhưng là trải qua chuyện này đây, Lạc Khanh Nhan quả thật có cái nhìn khác về Tư Đồ Nhiễm, thôi! Có thêm một bằng hữu còn hơn một địch nhân, cái đạo lý này Lạc Khanh Nhan hiểu rõ. Tư Đồ Nhiễm sức đã cùng, mà lực cũng đã kiệt, cứ nghĩ lần này bản thân mình nhất định khó thoát khỏi tai kiếp, nhưng đột ngột suất hiện hắc y nhân, Tư Đồ Nhiễm bỗng dưng bật cười

Tiểu dung không phải là tà mị mị hoặc, diêm dúa yêu nghiệt mười phần như hằng ngày mà nụ cười giờ khắc này đây của y, mang theo vài phần thỏa mãn, vài phần.... mừng như điên!

“ Huyết sát các, các chủ!” Lạc Khanh Nhan nhìn Lê Thanh Trần, lạnh nhạt trả lời. Nàng xưa nay vốn không để ý phân tranh giang hồ, nhưng quả thật cũng không thích gì bọn người tự xưng là võ lâm chính nghĩa, toàn là những kẻ giả dối, đạo mạo, giả quân tử. Lúc nào cũng hô hiệu nào là trừ hại cho dân, nhưng trong số bọn họ mấy ai chính thật mới là chính nhân quân tử?! Nàng không thích tiểu nhân nhưng càng ghét lũ người ngụ quân tử đó hơn nhiều

Lạc Khanh Nhan vừa đáp, đám người giật nảy mình

Huyết Sát các?! Cái tên này vừa ra quả thật đủ chấn động, chỉ cần là người trong giang hồ ai lại không rõ Huyết Sát các kia chứ! Trước

đây chỉ là một tổ chức tam lưu trên giang hồ nhưng đột ngột, chỉ sau một đêm, nghe nói đổi chủ, Huyết Sát các dùng đủ thái độ lôi lệ phong hành, ngay lập tức trong vòng hơn nửa năm ngăn ngủ khiến cho người ta nghe tên thôi cũng đã sợ mất mật. Chưa có người nào có thể tránh được sự truy đuổi của Huyết Sát các, cũng chưa có người nào bị Huyết Sát các ngắm trúng mà có thể còn sống trong vòng một tháng cả. Huyết Lệnh tung ra, dù người kia có là thiên hoàng lão tử, cũng khó có thể bảo toàn tính mạng. Nhưng vị các chủ đứng đằng sau tổ chức này, xưa nay thần bí vô cùng, chưa ai một lần thấy mặt, một lần diện kiến, nhưng lần này lại ra tay cứu giúp ma giáo giáo chủ, xem ra quan hệ giữa hai người này, không tầm thường chút nào

“ Các chủ có quan hệ gì với ma giáo giáo chủ, chúng ta xưa nay nước sông không phạm nước giếng, lần này đây võ lâm bằng hữu cùng nhau chung tay diệt trừ tai họa võ lâm, mong các chủ buông tay đừng xen vào việc này, nếu không...” Lê Thanh Trần thanh âm ôn hòa nhưng không có chút nào lui bước. Mặc dù Huyết Sát các trong vòng hơn nửa năm phát triển với tốc độ không ngờ như vậy nhưng lần này, hai người kia đối mặt cùng trăm giang hồ cao thủ, y không tin có thể thoát thân một cách dễ dàng được, huống chi khó khăn lắm mới có cơ hội tốt như thế này giết trừ ma giáo, y khó có thể buông tay. Huyết Sát các, xưa nay làm việc, vô chính vô tà, hi vọng lần này đây, đứng cản trở bọn họ diệt trừ tai họa võ lâm

Lạc Khanh Nhan nghe Lê Thanh Trần nói vậy, bật cười khanh khách, thanh âm phá lệ trầm thấp, mang theo năm phần anh khí, bốn phần mỉa mai cùng chút gì đó mềm nhẹ, thanh âm trung tính mười phần, nhưng nét cười ngạo nghễ tràn đầy khinh thường kia quả thật khiến cho không ít các vị võ lâm tiền bối trên giang hồ giận dữ. Lạc Khanh Nhan nhếch môi, đôi con ngươi sắc bén đảo quanh đám người tự xưng là anh hùng chính nghĩa, lên tiếng: “ ta, xưa nay ghét nhất chính là có người dùng thanh âm như vậy uy hiếp ta, mình chủ võ

lâm ta cho ngài một cơ hội, bước ra khỏi Vô Nhai cốc, xem như mọi chuyện giải quyết, còn không đừng khiến cho ta đại khai sát giới”

Lê Thanh Trần, từ hai mươi tuổi đã thành danh, được giang hồ xưng tụng đệ nhất kiếm, y từ nhỏ ngộ tính cực cao, được xem là kỳ tài võ học, lại có cơ duyên xảo ngộ cho nên hơn ba mươi tuổi đã trở thành minh chủ võ lâm, ở cái tuổi như vậy, có được thành tựu cùng võ công như thế, đã có ít ai bằng, cho nên dù bên ngoài khiêm tốn, làm việc cẩn thận nhưng bên trong vẫn một khung ngông nghênh kiêu ngạo, lần này lại bị một tiểu bối nhỏ hơn mình nhiều tuổi như vậy, châm chọc khiêu khích biểu sao ngài không khỏi giận dữ, nhưng dù vậy, Lê Thanh Trần vẫn rất bình tĩnh, cười nhẹ: “ trận chiến này đây các chủ xem bản thân mình có mấy cơ hội chiến thắng?!” hai người mà địch lại gần trăm người, bên nào thắng bên nào thua, chỉ nhìn thôi cũng đủ biết kết quả rồi!

Tur Đồ Nhiễm, người còn có thể giết được mấy người?! Lạc Khanh Nhan đăm cười, hỏi Tur Đồ Nhiễm. Tur Đồ Nhiễm, hồng y nhiễm máu, từ lâu cũng còn khó phân biệt, rốt cuộc y phục kia vốn đỏ rực hay là vì nhiễm quá nhiều huyết mới đỏ như vậy?! Nghe Lạc Khanh Nhan hỏi vậy, Tur Đồ Nhiễm mỉm cười, đưa môi liếm đi máu còn vương nơi khóe miệng, biếng nhác nói: “ yên tâm! Vẫn còn có thể giết được nhiều tên lắm”

“ Vậy được! người giết được bao nhiêu người thì giết, còn lại, để ta....” Lạc Khanh Nhan ôn hòa cười, nét mặt như vậy mà nói đến chuyện giết người chẳng khác nào thái rau, không khỏi khiến cho người ta rùng mình

“ Hừ, hảo ngông cuồng....” Lê Thanh Trần cười lạnh, một cái phẩy tay, hàng trăm đám cao thủ võ lâm, xông lên....

Kiểm, rút ra, Xích Ảnh kiếm, danh chấn thiên hạ....

Kiểm khí, lãnh lẽo nếu băng sương, mang theo vô hình sát khí, bất chợt khiến cho người ta kinh người, lui bước....

Một đen một đỏ, hai người chống lại gần trăm người, máu văng khắp nơi, như là vương vấn từng chiếc lá, cộng cỏ.....

Mùi máu tanh nồng, khiến cho người ta không khỏi buồn nôn, cảnh tượng ghê sợ, xác chết đầy rẫy, không có thi thể nào, là còn nguyên vẹn cả....

Hắc y nhân, kiếm vung lên, nội lực mạnh mẽ, mỗi một chiêu một thức, ẩn dấu sát khí, thủ đoạn giết người kinh sợ, một kiếm vung lên, người kia thân cũng khó bảo toàn nguyên vẹn, thủ đoạn độc địa tàn nhẫn như vậy, quả thật khiến cho không ít người run sợ, có chút người đã muốn lui về sau, như muốn thoát thân khỏi con người ma quỷ kia

Này, sẽ là một ngày, không ai có thể quên được, trên giang hồ chấn động, một trận chiến thành danh, các chủ Huyết Sát các, ba ngày ba đêm, một mình đại chiến với hàng trăm võ lâm cao thủ trong giang hồ. Hắc y phiêu diêu, quý dị thân pháp, nội lực vô địch thủ cùng kiếm chiêu tung hoành thiên hạ, khiến cho không ít các vị tiền bối võ lâm lấp bắp kinh hãi, từ khi nào trên giang hồ lại xuất hiện một nhân vật phong vân nhưng trẻ tuổi đến như vậy?!

Ba ngày ba đêm, Tur Đồ Nhiễm không biết từ lúc nào đã không còn chống chọi lại được nữa, ngất đi lúc nào không hay. Chỉ còn một mình Lạc Khanh Nhan, đứng đó, chống lại đám người còn lại

Qua ba ngày, gần trăm cao thủ, cũng chỉ còn lại ít ỏi mấy người, ai nấy đều thương tích đầy mình, vẻ mặt xơ xác tiêu điều, điêu linh tàn lụi. Mà Lạc Khanh Nhan cũng không hơn gì, hắc y cũng rách nát

không ít, thương tích lớn nhỏ đầy mình, tóc đen rối tung xỏa ra, chỉ có điều khoe môi vẫn mang cười và ánh mắt kia vẫn như vậy như đang cười nhạt, như đang mỉa mai, một tay chống kiếm, Xích Ảnh được huyết nhuộm rửa càng thêm một phần linh khí, không hề từng một thời chấn động võ lâm, thiên hạ đệ nhất binh khí – Xích Ảnh!

“Ma...quỷ!” Lê Thanh Trần lắp bắp, ánh mắt cũng không còn kiêu ngạo như lúc trước, thay vào đó là có chút gì đó kinh sợ. Đây sẽ là những ngày y khó có thể quên được, ác mộng quấn quanh cả đời, hàng trăm xác chết đầy rẫy, chất đông, mùi hôi thối của xác chết, và những tiếng quạ kêu quang quác, khắc sâu vào trong tâm trí của những kẻ còn sống nơi đây, muốn quên cũng không quên được!!!

“Đúng vậy, ta là ma quỷ!” Lạc Khanh Nhan cười nhạt, lại nói: “ta đã cho các người một cơ hội, là các người bỏ lỡ, trách được ai?!”

“Minh chủ võ lâm, người nói xem, bây giờ ta nên giết hết các người để trừ hậu họa về sau hay nên buông tha cho các người để sau này tiếp tục chơi đùa?!” Lạc Khanh Nhan tà các cười, đôi hoa đào mắt sáng rực tràn đầy hưng phấn quang mang, như là mang theo vô số thị huyết cùng ý cười, cười đến.... thú vị!

“Người.... Người....!” Lê Thanh Trần á khẩu, không nói thành lời, ngài sao lại chọc vào cái tên quái thai biến thái ác độc này chứ, người này làm việc còn bỉ ỉ hơn cả ma giá giáo chủ Tư Đồ Nhiễm nữa. Lần này đây, không lẽ ngài cùng mọi người sẽ phớt lờ nơi này sao, thật là không cam tâm

“Minh chủ, tên ma quỷ kia xem ra cũng không còn bao nhiêu sức lực, chúng ta bây giờ liều mạng, cùng đồng quy vu tận, xem ra cũng làm một việc có ích cho võ lâm...” Một người xen vào, thanh âm tràn đầy phẫn nộ, ánh mắt căm phẫn nhìn Lạc Khanh Nhan, nhưng không dấu được sợ hãi

Lạc Khanh Nhan chỉ cười.....

“ Đã ba ngày rồi” Lạc Khanh Nhan lên tiếng: “ cũng đủ cho người của ta đến đây”. Vừa nói, từ bên ngoài, hàng chục hắc y nhân dùng tốc độ chóng mặt chạy đến, đồng loạt trước mặt Lạc Khanh Nhan, cung kính lên tiếng: “ chủ thượng!” Lạc Khanh Nhan cười càng lớn hơn, quay đầu nhìn đám người Lê Thanh Trần: “ như vậy! có ai còn muốn cùng ta đồng quy vu tận?!”

“ Sao các người có thể phá giải trận pháp?!” Lê Thanh Trần không khỏi kinh ngạc

Hắc y nhân, tròn tròn búp bê mặt, bĩu môi khinh thường: “ hừ! trận pháp này tuy là hiếm có nhưng đối với ta, cũng không phải hoàn toàn không phá được”. Người này chính là Thanh – đệ tam hộ pháp của Lạc Khanh Nhan, am hiểu trận pháp cùng dùng độc, khinh công có thể nói là đạt tuyệt vô ngân, trên giang hồ gọi y hai tiếng ‘Phong Ảnh’ vì y như ảo ảnh, đến như gió mà đi cũng như gió.

“ Ha hả, hậu sinh khả úy, từ khi nào trên giang hồ, lại xuất hiện nhiều nhân tài kiệt xuất đến như vậy, xem ra Lê Thanh Trần ta đã già rồi” bỗng chốc thanh âm ảm đĩ nhiều lắm, một đời minh chủ, tuy không nói là hoàn toàn quân tử, công chính liêm minh nhưng ngài cũng được xem là hào kiệt hiếm có đương thời. Lạc Khanh Nhan nhàn nhạt cười: “ yên tâm, ta không có ý định lấy mạng của ngài!” Dẫu sao thì người này cùng sư phụ của nàng, xem như có một chút sơ giao, nàng cũng phải nể mặt mũi của sư phụ một chút chứ

“ Được rồi, các người đi đi, xem ra lần này ta làm phước, không muốn mạng các người, nhưng nhớ, nếu muốn tìm đến ta trả thù, thì nhớ đường đường chính chính chứ dùng thủ đoạn bỉ ổi, đừng trách khi đó ta ra tay độc ác” nói đoạn, phách một chưởng vào gốc cây cổ

thụ gần đó, rắc rắc.... cây cổ thụ gần trăm năm đứt đoạn, ngã xuống...

Nội lực, quả thật.... kinh người.....

Lê Thanh Trần nhìn đám nhân sĩ còn lại, sau đó lắc đầu thờ dài, cầm đầu bước ra ngoài....

Mãi cho đến khi đám người kia khuất dần, không còn thấy bóng dáng ai được nữa, Lạc Khanh Nhan mới không còn chống cự được nữa, ngã sấp xuống, khoe môi máu rỉ ra, đỏ sẫm..... chưởng lực lúc này hầu như vắt cạn sức lực của nàng, Lạc Khanh Nhan nhếch môi cười khế, giết gà dọa khỉ, xem ra chiêu này đối với bọn họ, cũng không phải hoàn toàn vô dụng, xem ra sau ngày hôm nay, sẽ chẳng còn có ai dám đắc tội với Huyết sát các, cái này cũng là một trong những nguyên nhân mà nàng dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy giết người, Lạc Khanh Nhan ôn hòa cười, chuyển đi lần này, quả thật một công đôi việc!!!

Ta nói, Khanh Khanh nha, người quả thật, dù làm gì cũng tính toán, dù là cứu người cũng như cược tính mạng của mình vào trong đó, thật là... >"<

Thanh vươn tay đỡ lấy Lạc Khanh Nhan, lên tiếng: “ chủ nhân, bây giờ chúng ta làm gì?!”

“ Hấn đâu?!” Lạc Khanh Nhan hỏi

“ Công tử đang ở bên ngoài, rất sốt ruột!” Thanh đáp

Lạc Khanh Nhan nhíu mi “ đưa ta đi kiếm nơi nào tắm rửa, chữa thương, đừng để hấn gặp bộ dạng lúc này, khó coi chết đi được” Lạc Khanh Nhan ra lệnh, thanh âm áp lực, suy yếu! Thanh gật đầu, chủ

nhân, bây giờ mà ngài còn dữ thể diện với công tử sao, thật là... hết chỗ nói. Lạc Khanh Nhan phần nào đoán được suy nghĩ của Thanh, cũng cười khẽ cho quá

Bởi lẽ, nàng chỉ là đơn giản không muốn cho hắn lo lắng mà thôi.....

Hết chương 47

Chương 48: Vô đề

Ba ngày ba đêm này, Lạc Khanh Nhan đối chọi với đám người võ lâm, thì ở bên ngoài, Dung Phượng Ca tình trạng quả thật rất là kém a, ba ngày ba đêm Lạc Khanh Nhan đánh chém, thì ba ngày ba đêm này, Dung Phượng Ca không dám chớp mắt dù chỉ một chút, đứng bên ngoài Vô Nhai cốc, chăm chăm ngóng chờ hình bóng của nàng, chỉ một tiếng lay động nho nhỏ thôi cũng đủ khiến cho y giật mình hoảng hốt, y sợ.... rất sợ Nhan Nhan của y có việc

“ Công tử, chủ nhân nhất định không có việc gì, ngài đừng quá lo lắng....” Ảnh Nhất thấy Dung Phượng Ca cứ đi qua đi lại, mặt mày cau có nhăn nhó hết sức mất bình tĩnh, bèn lên tiếng an ủi, mặc dù giọng điệu cứng nhắc mà nét mặt cũng hết sức đông lạnh, nhưng để cho vị Ảnh lạnh lùng này có nét mặt nhu hòa, quả thật rất khó a, bởi vì người này vốn chính là mặt than thôi

“ Ta đương nhiên biết Nhan Nhan không có chuyện gì!” Dung Phượng Ca nói: “ nhưng là vẫn thật sự lo lắng nha!”

Con người! một khi quan tâm một ai đó quá mức, chính là như vậy, dẫu tin đối phương sẽ vượt qua tất cả nhưng là, tâm, lòng vẫn không khống chế được lắng lo, suy nghĩ.

“ Công tử, chủ nhân về rồi....” Ảnh Nhị từ bên ngoài chạy vào thông báo, lời chưa dứt, Dung Phượng Ca đã chạy ra bên ngoài, hốt ha hốt hoảng chạy như bay đến chỗ Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan thấy y như vậy, không khỏi bật cười, đáy mắt không dấu nổi nhu tình như nước

Dù đi bao lâu, đi thật xa, vẫn có một người đứng nơi này chờ mình, cái cảm giác này thật là tốt, thật... tốt!!

“ Nhan Nhan! có bị thương không, có đau không, có mệt không.....”
Dung Phượng Ca hai tay không quên sờ soạng khắp người Lạc Khanh Nhan, đôi con ngươi nhìn chăm chăm vào nàng, và cái miệng cũng không quên lẩm nhẩm. Lạc Khanh Nhan nhướn mi nhìn y, rất kiên nhẫn nghe y nói hết, cũng rất tự tại cho y sờ soạng khắp mình, Dung Phượng Ca bị ánh mắt cười như không cười của Lạc Khanh Nhan nhìn đăm đăm, không khỏi ngượng ngùng, hai tay thu về, cười cười: “ Nhan Nhan!”

“ A?!” Dung Phượng Ca vừa thu tay về, nhanh như chớp Lạc Khanh Nhan đã vươn tay ôm chặt lấy thắt lưng của y, cả hai gần kề tựa như dung hòa lẫn vào nhau, Dung Phượng Ca một chốc giật mình, nhưng rất nhanh y cười, tiểu dung ôn hòa như gió, y nhẹ giọng nói: “ Nhan Nhan đã trở lại!”

“ Ừ! Ta đã trở lại.....” Lạc Khanh Nhan đáp

“ Nhan Nhan?!”

“ Ân?!”

“ Nhan Nhan!”

“ Ừ!”

“ Nhan Nhan mệt rồi! Ngủ thôi.....”

“ Ừ! Đúng vậy.....”

Như là một liều thuốc an thần, như là.... Một câu thôi miên! Chỉ đơn

giản vài từ ấy thôi của Dung Phượng Ca, Lạc Khanh Nhan bỗng
dưng cảm thấy mí mắt của mình rất nặng, rất nặng, ba ngày ba đêm
này, không ăn không uống, không nghĩ không ngủ, quả thật đã hao
tổn hết sức lực của nàng rồi, nhưng đến bây giờ, bên cạnh hấn như
thế này, nghe thanh âm nhẹ nhàng từ tính của hấn, Lạc Khanh Nhan
chợt cười, cũng không rõ mình ngã áp súp vào trong lòng của hấn,
ngủ lúc nào không hay

Nguyên lai! Cũng chỉ bên cạnh hấn, nàng mới thực sự an tâm đi vào
giấc ngủ, không lo lắng, không đề phòng.....

“ Ca ca, huynh tỉnh rồi sao, may quá....” Tư Đồ Cơ Vân thấy huynh
trưởng của mình mở mắt, vô cùng vui mừng, lên tiếng hỏi. Tư Đồ
Nhiễm đưa mắt nhìn xung quanh, căn phòng thanh mộc nhưng
không kém phần cao quý, bày biện đơn giản nhưng ẩn ẩn để lộ một
cổ quý khí, nghe thấy thanh âm vui mừng của muội muội mình, y nở
nụ cười: “ không sao, Vân Nhi! Sao muội lại đến đây”

“ Muội lo lắng cho huynh, cho nên nhờ Huyền đại ca đến gặp Lạc
trang chủ, nhờ giúp đỡ....” Tư Đồ Cơ Vân kể lại mọi chuyện, Tư Đồ
Nhiễm yên lặng, mãi một lúc sau y mới lên tiếng: “ cực khổ cho muội
rồi, Vân Nhi!” Tư Đồ Cơ Vân lắc đầu cười khẽ, đậy mắt dịu dàng

Nhìn bóng lưng của muội muội mình khuất dần sau cánh cửa, Tư Đồ
Nhiễm ngẩng đầu nhìn về phía trần nhà, bất chợt lòng vô cớ nặng
trĩu. Y còn nhớ rõ, khi bản thân mình bị vây tứ phía, cứ nghĩ lần này
khó tránh khỏi kiếp số, đột ngột bóng dáng kia xuất hiện, cũng không
rõ vì sao, dù bóng lưng kia đơn bạc nhưng y lại vô cùng an tâm, cho
nên liều mạng chém giết rồi sau đó ngắt đi giữa đám người lúc nào
không hay

Lạc Khanh Nhan, cái tên này.....

Lần đầu tiên sơ ngộ, người kia đứng đó, giữa nhiều người như vậy, nhưng chỉ một sát na chớp mắt, y lại không thể không chú ý, bạch y thanh lãnh, đáy mắt mang cười nhưng lại khiến cho người ta không dám nhìn, mỗi lúc nào cũng động lại tiểu dung nhưng tiểu dung kia như là đang cười nhạt thiên hạ. Rõ ràng khi ấy vận nam trang còn Dung Phượng Ca nữ trang khuynh quốc khuynh thành nhưng y lại chỉ nhìn mỗi một mình người kia, có lẽ là... trực giác!

Lần thứ hai gặp lại, người kia bình thản ung dung bên cạnh Khã Hãn Tây Dã, mỗi một câu nói, một nhãn mi mày cười, dơ tay nhắc chân điều vô hình chung mang theo khí phách khiến cho người ta muốn thuận phục, bất giác tò mò cho nên y mới đi theo, để rồi biết được người kia là nữ tử, cũng không rõ vì sao, lại mừng thầm

Đáy mắt của người kia, vĩnh viễn chỉ lưu lại một bóng hình duy nhất, không ai, không có gì có thể xen vào được, y biết, y hiểu cho nên y không mong đợi người kia sẽ thấy mình, y chỉ hi vọng có thể cùng người kia thành bằng hữu, chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Nhưng là người kia năm lần bảy lượt từ chối, đến cuối cùng lại nói một câu: “nếu ngươi tìm được thứ có thể trị dứt chứng hàn trong cơ thể của hần, khi ấy ta sẽ cùng ngươi kết tri kỷ”

Lại là vì người đó!!

Người đó... thực sự hạnh phúc, rất hạnh phúc!!

Y thừa nhận! bản thân mình ghen tỵ, y luôn tự hỏi, người đó rõ ràng.... Nhưng vì có gì lại khiến cho nữ tử kia để tâm nhiều đến như vậy, y thực sự không rõ

Tư Đồ Nhiễm chột cười, nụ cười chua xót, bất chột cả đuôi lông mày, khóe mắt ẩn hiện bất lực, bi ai...!!

Rồi có một ngày, vị hoa hoa công tử này cũng có một ngày mệt mỏi vì một chữ tình!! Đúng là thế sự khôn lường mà, haiz!

Thôi, thôi! Tư Đồ Nhiễm lắc đầu cười nhẹ, chỉ cần là người mà nữ tử đó thích, y nguyện dùng cả cuộc đời này thủ hộ, làm tri kỷ một đời là đủ, đủ rồi....

Không mong cầu gì hơn.....!!!

“ Ai da! Tiểu Phượng Ca à, ngươi đang làm gì đó?!” Linh Vân mở to mắt nhìn Dung Phượng Ca, một bộ dáng hết sức tò mò. Nào, nào.... Nàng là đang nhìn thấy cảnh gì nha, Tiểu Phượng Ca đang.... Nấu ăn sao?! đúng là chuyện lạ. Linh Vân đảo quanh tròn mắt, nhìn Dung Phượng Ca không chớp mắt, nhìn qua nhìn lại, trái rồi sang phải, khóe môi cong lên tiểu dung nghiền ngẫm

“ Linh Vân, ngươi đừng có đi qua đi lại nữa, ta đang hầm canh gà thôi mà”. Dung Phượng Ca bĩu môi, tay cũng không quên bận rộn, trình độ có thể nói là điêu luyện, hỏi tại sao Dung Phượng Ca lại nấu nướng điêu luyện như thế thì phải nói đến, cuộc sống mấy mươi năm trong sơn cốc, dường như việc nấu nướng này y điều đảm nhận, chứ lão ngoan đồng Dung Cơ cứ dăm ba hôm lại chạy ra khỏi sơn cốc, cho nên vì vậy mà Dung công tử của chúng ta không thành thạo nấu ăn mới là lạ à nha

Thả xuống một vài dược liệu bồi bổ, Dung Phượng Ca ra sức quạt lửa, hương vị canh gà hòa quyện cùng dược thảo, mùi hương thật là thơm, khiến cho người ta không khỏi muốn ăn, Linh Vân mắt đẹp nhìn Dung Phượng Ca, chớp chớp.... và cái ý nghĩa của cái chớp mắt này, dĩ nhiên ai cũng hiểu đúng không?!

“ Không được, cái này là dành cho Nhan Nhan nha, Nhan Nhan mấy hôm nay ăn uống điều không ngon miệng” Dung Phượng Ca khẽ

nhúu máy, lắc đầu từ chối Linh Vân

“ Tiểu Phượng Ca à, ta chỉ uống một chút mà thôi....” Linh Vân năn nỉ, nàng chỉ tò mò, hương vị do Dung mỹ nhân nấu ra thôi, chứ tuyệt đối không phải là vì muốn ăn đâu

“ Vân Nhi, đừng phiền công tử nữa.....” thanh âm cười khẽ, trầm thấp mang theo chút ôn nhu, nam tử thanh y xuất trần, mặt tựa quan ngọc, đôi con ngươi sáng ngời hữu thần, nhìn về phía Linh Vân, chột lóe ôn tình. Linh Vân nghe vậy, giật mình vô cùng, thốt lên: “ người.... Đến khi nào vậy?!”

Lam nhàn nhạt cười, vươn tay xoa xoa đầu của Linh Vân, ôn nhu lên tiếng: “ mới đến, chúng ta đi thôi”. Lại quay sang nhìn Dung Phượng Ca, chấp tay thi lễ: “ Dung công tử, chủ nhân chắc sắp tỉnh lại rồi, người đến đi”. Dung Phượng Ca gật đầu, vẫy vẫy tay ra hiệu hai người đi trước, y cũng gằn xong rồi. Linh Vân định nói gì thêm, nhưng Lam đã mang nàng ra khỏi phòng bếp, để lại Dung Phượng Ca cùng với nồi canh gà của y.... ^^

Sau khi đã nấu xong, Dung Phượng Ca mang đến phòng của Lạc Khanh Nhan, thấy nàng vẫn còn chưa tỉnh, bèn đặt tô canh kia xuống, ngồi đến bên cạnh Lạc Khanh Nhan, vươn tay đẩy đi lọn lóc mai còn vươn nơi gò má của nàng, nhìn sắc mặt khôi phục lại huyết sắc của Lạc Khanh Nhan, Dung Phượng Ca mới tâm an một chút. Chứ mấy hôm trước, Nhan Nhan của y, sắc mặt tái ngắt, dường như bị ai đó hút hết máu vậy +_+ lại còn không cho y xem thương thế của nàng nữa chứ, cho nên y chỉ còn biết đợi Nhan Nhan ngủ để xem lên cho an tâm thôi. Cũng may, dù thương rất nhiều nhưng những vết thương đó cũng không nặng lắm, nhưng mà vết sẹo cũ chưa lành, thương mới lại đến. Dung Phượng Ca chột thờ dài, sao Nhan Nhan của y, lại sống mết mõi đến kia chứ, tất cả cũng là.... Vì y..!!!

“ Sao lại thờ dài?!....” Dung Phượng Ca mãi lo nghĩ vẫn vợ cho nên y không thấy Lạc Khanh Nhan đã mở mắt ra từ lúc nào, thanh âm hơi khô khốc, trầm lại. Dung Phượng Ca nhìn nàng, khẽ mỉm cười, thanh âm ôn nhu: “ Nhan Nhan, tỉnh rồi sao, có mệt không?!”

Lạc Khanh Nhan ôn hòa cười: “ không mệt! ta... chưa bao giờ biết mệt!” cũng không rõ vì sao lại thốt nên lời như vậy, Lạc Khanh Nhan một thoáng trầm tư. Có lẽ là, đã quen rồi. Cuộc sống như thế này, không ngừng tranh đấu, và giờ giờ khắc khắc không chút nào thư thả nghĩ ngợi, chỉ sợ lơ đãng một cái chớp mắt, bản thân mình đã không còn. Lạc Khanh Nhan chột cười

“ Ừ, Nhan Nhan không mệt, nhưng Phượng Ca lại hơi mệt rồi, muốn nghĩ ngợi một chút lại sợ bị Nhan Nhan bỏ lại đằng sau, cho nên Nhan Nhan cũng dừng lại nghĩ ngợi một chút, để Phượng Ca đuổi kịp được không?!” Dung Phượng Ca nhẹ giọng nói

“ Được rồi, tất cả nghe lời người, vừa lòng rồi đi!” Lạc Khanh Nhan gật đầu, vươn tay nắm lấy tay y, ánh mắt sâu thăm thẳm, không thấy đáy.....

“ Nhan Nhan có đói bụng không?!”

“ A?! cũng có một chút”

“ Vậy thì uống miếng canh đi, như vậy đỡ đau dạ dày.....”

“ Được rồi.....”

“ Canh ngon không?!”

“ Rất ngon, là... người nấu sao?!”

“ Đúng vậy! Phụng Ca cũng chỉ làm được thế này cho Nhan Nhan mà thôi. Nhan Nhan đừng chê”

“ Ngốc quá! Ta... làm sao có thể chê được, như vậy... đã là tốt lắm rồi”

Khi nàng mệt mỏi, bên cạnh nàng

Khi nàng đói bụng, vì nàng nấu ăn

Như vậy! là đủ rồi.....

Lạc Khanh Nhan chợt nhận ra, nhiều năm bôn ba lao碌 như vậy, nhiều năm bốn bề là nhà như vậy, bây giờ mới chợt nhận ra, nàng đã có.... Nhà!

Nơi có hấn, chính là nhà của nàng, thế mà thôi!

Bây giờ nếu có người hỏi nàng, vì sao yêu hấn?! Lạc Khanh Nhan sẽ mỉm cười, không ngần ngại mà đáp rằng: “ vì hấn... là gia của nàng”

Nàng và hấn, không cần oanh oanh liệt liệt tam sinh tam thế, không cần khắc cốt ghi tâm thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, cũng không cần tình yêu hoa mỹ giữa mùi dậm hoa đào bay đầy trời, mà là..... nhà, là gia.... ấm áp, luôn có một người chờ đợi đối phương trở về, như vậy là đủ rồi.....

Hết chương 48

Chương 49: Tri kỷ

“ Người đã đến rồi...?!”

“ Ừ!”

“

“ Sao lại không nói lời nào?!”

“ Cũng.... Không biết nói thứ gì cho phải?!”

Tư Đồ Nhiễm chợt cười, cũng không rõ vì sao, đứng trước người này, hoa ngôn xảo ngữ không cất thành lời, có cái gì đó cứ ứ nghẹn nơi cổ họng, nói không ra tiếng, có lẽ là.... Trước mặt nữ tử này, y chỉ muốn bày ra, sự chân thành từ sâu thẳm trái tim y mà thôi

Lạc Khanh Nhan nhướng mi nhìn y, đôi con ngươi vẫn vậy, mãi nhận ý cười nhưng đáy mắt luôn ngàn năm phi tuyết, chẳng bao giờ hình bóng của y dung nhập được trong đáy mắt kia, Tư Đồ Nhiễm cười buồn

“ Tư Đồ Nhiễm! vì sao lại cố chấp đến như vậy?!” Lạc Khanh Nhan chợt hỏi

“ Ừ! Cũng không rõ vì sao nữa, có lẽ là.... Tịch mịch lâu lắm”. Bao nhiêu năm làm hoa hoa công tử, hồng nhan tri kỷ khắp nơi nhưng chưa bao giờ y thật tâm, y chân thành đối với một ai, dẫu là trong một khoảnh khắc, chỉ có người này, người này là y không tính không kiểm soát được, có lẽ là kiếp số của y

“ Tư Đồ Nhiễm cái người cần, ta vĩnh viễn sẽ không thể cho người, người vẫn cố chấp sao, tự bao giờ lưng lấy tứ phương ma giáo giáo chủ lại trở ngu ngốc đến như vậy...” Lạc Khanh Nhan bỗng đứng bật cười

“ Người cũng vậy, thông minh như người, vì cố chi lại vì một người, khuyh tấn cả một đời, chúng ta.... Chung quy là một loại người mà thôi!!” Tư Đồ Nhiễm mặt đối mặt, mắt nhìn Lạc Khanh Nhan, nhẹ giọng nỉ non. Tự cho bản thân thông minh lí trí, tự cho bản thân công công nghênh, kiệt ngạo bất tuân trước đất trời, trước hai từ vận mệnh, suy đi tính lại nhiều lắm, tàn khốc ngay cả với bản thân mình, nhưng là một khi gặp người kia, tất cả điều lệch khỏi đường ray của nó.....

Cả hai..... là một loại người....

Đúng vậy! Lạc Khanh Nhan hiểu! từ lần sơ ngộ đầu tiên, nàng đã biết, cho nên nàng mới không cùng y dây dưa nhiều, bởi lẽ. Lạc Khanh Nhan, không muốn nhìn thấy bất cứ ai có bóng dáng của mình trong đó, thật sự.... chán ghét!

Nhưng là, tất cả vẫn không nằm trong dự đoán của nàng, nam nhân kia cố chấp hơn nàng tưởng

Lạc Khanh Nhan chợt khẽ cười, có chút bất đắc dĩ

Đáy mắt vân vụ chợt tán đi, một mảnh quang đặng, nhu hòa như mặt hồ trong trẻo, lác đác gợn sóng, và hồng y yêu nghiệt nam tử, bóng dáng của y lần đầu tiên đọng lại nơi đáy mắt kia, Tư Đồ Nhiễm ngây ngẩn

“ Tại hạ, Lạc Khanh Nhan! Lạc Vân sơn trang trang chủ.”

“ Tư Đồ Nhiễm, ma giáo giáo chủ! Hồng nhan khắp nơi nhưng tri kỷ chưa có, nàng có nguyện ý cùng ta trở thành tri kỷ cả đời nhất thế?!” Tư Đồ Nhiễm chột cười, tiểu dung tà mị tận xương song cũng không mất vài phần ôn nhu

“ Được!” Lạc Khanh Nhan gật đầu, mỉm cười

Ánh mặt trời nhẹ nhàng không gay gắt, phản chiếu qua những kẽ lá, vẽ nên những điểm sáng vàng nhạt trên mặt đất, thỉnh thoảng vài làn gió tươi mát thổi qua tạo nên những âm thanh xào xạc của những chiếc lá va chạm vào nhau

Chiều tà đã bắt đầu buông xuống, đường chân trời nhuộm hồng, những sợi mây đủ màu đan xen vào nhau

Phía dưới, thảo nguyên mênh mông, thảm cỏ trải dài dường như lấp cả đường chân trời, một màu xanh thăm thẳm tươi mát, điểm một vài đóa hoa hoa nhỏ trắng muốt, vẽ nên một bức tranh thiên nhiên sâu lắng. Thấp thoáng như ẩn như hiện bóng hai người in trên mặt đất, một lam một đen

“ Mạc Ly, Nhan Nhan đâu rồi?!” Dung Phượng Ca khẽ nhíu mi, lên tiếng hỏi. Mạc Ly không trả lời, vẫn tiến về phía trước. Dung Phượng Ca sững lại, nhìn bóng lưng của Mạc Ly, nghi hoặc. Không thấy Dung Phượng Ca tiếp tục theo mình, Mạc Ly khẽ cau mày, có chút không kiên nhẫn, y lên tiếng: “ Dung công tử, đừng để chủ nhân đợi lâu”

“ Mạc Ly, người.... Không phải Mạc Ly?!” Dung Phượng Ca mắt đối mắt, nhìn thẳng vào đôi ưng mâu của Mạc Ly, thanh âm một thoáng rung động, bất giác lùi vài bước về sau, không phải! người này rõ ràng là Mạc Ly nhưng vì có gì khí chất lại hoàn toàn bất đồng?! Dung

Phượng Ca sắc mặt trầm xuống, dung mạo đẹp như họa kia bình thường ôn nhuận như ngọc chợt liễm đi, đôi con ngươi hiện lên một chút sắc bén nhưng rất nhanh đậm đi, y nhìn Mạc Ly, mở miệng: “ngươi rốt cuộc có ý đồ gì?!”

Không nghi ngờ gì nữa, người này dụ y ra đây, không phải là Nhan Nhan hẹn gặp y, Dung Phượng Ca tự mắng mình ngu ngốc, lại đi tin người dễ dàng như vậy. Nếu không phải Nhan Nhan ba ngày nay chưa về, y lại lo lắng thương thế của nàng, cũng sẽ không dễ dàng đi theo Mạc Ly như vậy

“ Ngươi đã biết?!” Mạc Ly có chút kinh ngạc, nam nhân này không ngu ngốc như y nghĩ, đôi con ngươi thu hồi tiểu ý thường ngày, thay vào đó là nét mặt lạnh như băng, Mạc Ly cười nhạt: “ đã đến rồi sao không xuất hiện”. Tầm mắt cũng hướng về phía sau của Dung Phượng Ca. Dung Phượng Ca thùy hạ mi mắt, tiếng bước chân từ đằng sau y cứ từ từ tiến lại dần, Dung Phượng Ca nhạt nhẽo cười: “ Lam Quân Băng, lại là ngươi!”

“ Đúng vậy! Dung công tử, đã lâu không gặp ^^” Lam Quân Băng ôn hòa cười

“ Ngươi cùng hắn, rốt cuộc có âm mưu gì?!” Dung Phượng Ca lạnh nhạt hỏi

“ Không có âm mưu gì cả...” Lam Quân Băng cười cợt, đôi con ngươi không kiên nhẫn gì tham lam nhìn Dung Phượng Ca, hắn nhớ... nhớ quá người này, hơn một tháng không gặp, người này lại thêm vài phần xuất trần hơn trước, nhớ quá người này ôn thanh cười, bất giác cũng khiến lòng y ấm áp

“ Mạc Ly, chúng ta dường như không thù không oán đi” Dung Phượng Ca cười buồn nhìn về phía Mạc Ly, tại sao tất cả những kẻ y

cứu, cứ liên tục phản bội y, có lẽ... có lẽ y không nên mềm lòng như vậy để rồi hết lần này đến lần khác, nếm trải cảm giác này, Dung Phượng Ca chợt nhận ra, bản thân mình không đau khổ, cũng không phần nộ như lúc trước nữa, mà là bình thản, bình thản đến lạnh lùng

Có lẽ.... đã quen...

“ Đúng vậy, người còn cứu ta một mạng nhưng là..... nhưng là nàng yêu người....” Mạc Ly thanh âm chợt nhẹ hẫng, ánh mắt tràn đầy phần nộ cùng không cam lòng nhìn về phía Dung Phượng Ca. Rõ ràng không xứng, nam nhân này yếu nhược còn hơn cả nữ nhân, lấy có gì mà có thể xứng cùng người kia. Người kia mạnh mẽ kiên cường như vậy, người kia tài ba xuất chúng vô cùng, nam nhân này làm sao có tư cách sánh vai cùng người kia mà đứng

“ Người thích Nhan Nhan, cho nên người ghen tỵ?!” Dung Phượng Ca bỗng dừng bật cười, chỉ là đáy mắt chợt lãnh xuống

Mạc Ly không lên tiếng, trầm mặc

“ Cho nên người nghĩ, chỉ cần ta không ở bên cạnh Nhan Nhan, Nhan Nhan sẽ để ý đến người?!” Dung Phượng Ca tiếp tục nói

Dung Phượng Ca cười khẽ

“ Người cười cái gì?!” Mạc Ly không nhanh không chậm hỏi, ngữ điệu không ra cảm xúc

“ Vô ích thôi, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, người mà Nhan Nhan yêu vĩnh viễn cũng chỉ là ta, dù cho ta có chết, Nhan Nhan cũng tuyệt đối không động tình”, Dung Phượng Ca mỉm cười, tự tin lên tiếng.., đúng vậy! cho dù y chết đi, cũng sẽ vĩnh viễn đứng bên cạnh Nhan Nhan, không đầu thai cũng không chuyển thế, làm một cõi

u linh đứng bên cạnh nàng cũng không sai, y tuyệt đối sẽ không để cho kẻ khác có cơ hội chen chân vào giữa y cùng nàng. Dung Phượng Ca dương lên khóe môi, vẽ nên nụ cười quý dị, đôi đồng tử đen thăm thẳm kia chợt lóe qua một chút ánh hồng

“ Người tự tin đến như vậy sao?!” Mạc Ly chợt cười, đôi ưng mâu một mảnh quang hoa, rực rỡ, kiêu ngạo ít ai bì kịp: “ đương nhiên ta biết nữ nhân kia sẽ không dễ dàng gì theo bài bố của ta, nhưng mà nếu như dùng Đoạn tình vong ưu thì sao?!”

“ Đoạn tình vong ưu, người điên rồi, người dám dùng cái đó với Nhan Nhan?!” Dung Phượng Ca giật mình kinh sợ, mâu quang một mảnh lạnh lẽo nhìn Mạc Ly, đôi đồng tử trong suốt vĩnh viễn không một tạp chất kia lần đầu tiên biểu hiện cảm hận oán hờn chất chứa sâu như vậy, cũng khiến cho Lam Quân Băng đứng bên cạnh không khỏi bối rối. Rốt cuộc Đoạn tình vong ưu là thứ gì mà khiến cho y vừa nghe đến tên thôi, sắc mặt đã tái nhợt đến như vậy

“ Thì tính sao, chỉ cần có được nàng, ta bất chấp thủ đoạn...” Mạc Ly cười lớn, ẩn nhẫn điên cuồng, lại mang theo thị huyết lãnh nhẫn

Lòng bàn tay nắm thật chặt, đầu móng tay từ lâuấu thật chặt vào lòng bàn tay, ứa máu, những giọt máu đỏ tươi thê diễm từng giọt từng giọt rơi xuống, đau đớn như vậy như y vẫn không ý thức được, khế cắn môi, ẩn ẩn tơ máu, Dung Phượng Ca lần đầu tiên trong đời mới biết được như thế nào là cái cảm giác cảm hận, oán hận một người đến cùng cực như vậy. Dù trước kia y có bị bao nhiêu người nguyên rủa, oán hận, phản bội, tính kế nhưng y điều cười thảm cho qua, chỉ có lần này, lần này đây là y không khống chế được tâm ma của mình, điên cuồng

Gió nhè nhè thổi, những sợi tóc đen theo gió mà khởi vũ

Đoạn tình vong ưu, đoạn một đời tình, quên đi mọi ưu sầu trần thế, này nói độc cũng không phải độc, nói dục cũng không phải dục, nó khiến cho con người ta sống mơ mơ màng màng, vô tâm chuyện trần thế, nhưng là cái giải phải trả không nhỏ, khiến cho lục phủ ngũ tạng bị hao mòn dần, lâu dần cũng sẽ héo rút cạn kiệt sức lực, thứ này mà hãn cũng dám cho Nhan Nhan dùng sao?!

Dung Phượng Ca hận, hận chết đi được

Đương nhiên là Mạc Ly sẽ không nhẫn tâm khiến cho Lạc Khanh Nhan chịu hao mòn tổn thương cơ thể rồi, y có Ngân Hương, sẽ giúp nàng ngăn chặn việc hao tổn lục phủ ngũ tạng. Thật ra, Mạc Ly không có ý định dùng Đoạn tình vong ưu, nhưng thực sự không còn cách nào khác, cơ thể Lạc Khanh Nhan vốn kháng với độc dục, gần như là bách độc xâm nhập, cho nên y chỉ còn cách dùng Đoạn Tình vong ưu mà thôi

Y chưa từng nghĩ, có một ngày bản thân mình lại dùng thủ đoạn đê tiện như vậy để chiếm lấy một người, nhưng là y thực sự thực sự hết cách rồi. Nữ nhân kia từ đầu đến cuối, ánh mắt chẳng bao đời khỏi Dung Phượng Ca dù chỉ là một chút, chưa bao giờ thực sự nhìn y dù chỉ trong một sát na, dường như tất cả y làm cho nàng cũng chẳng bằng Dung Phượng Ca một cái nhíu mi, dường như bản thân y vì nàng đỡ đi cơ quan ám khí, cứu tử nhất sinh cũng chẳng bằng Dung Phượng Ca một nụ cười thoáng qua, y khó chịu, khó chịu đến mức không thể khống chế bản thân mình

Mạc Ly, à không... phải nói là Âu Dương Liên mới đúng, lúc trước y dịch dung vi hành, hành tung bại lộ gặp phải sát thủ, cuối cùng tránh được một kiếp nhưng bị thương rất nặng khi ấy tình cờ Lạc Khanh Nhan cùng Dung Phượng Ca đi qua, cứu y một mạng, mệnh giữ lại nhưng lại mất trí nhớ, trở thành thuộc hạ của nữ tử này vốn là điều y không hề nghĩ đến, sau đó... mỗi ngày mỗi chút, từ từ không biết tự

bao giờ nữ tử kia lại tác động đến y nhiều đến vậy. Có chăng chẳng qua chỉ là y tham luyến chút ôn nhu của nữ tử kia đối với Dung Phượng Ca, hay chỉ là đơn thuần ngưỡng mộ giữa cường giả với cường giả, y từng mê mang, từng bất định nhưng là có một điều y chắc chắn, nếu có một người có tư cách cùng y sòng vai mà đứng chính phục thiên hạ này thì chắc chắn người đó chính là Lạc Khanh Nhan

Thủ đoạn cũng được, điên cuồng cũng thế, cái y muốn nhất định phải có được, bất chấp thủ đoạn. Huống chi, y tin tưởng, chỉ cần cho y thời gian nhất định sẽ khiến cho nữ nhân kia chú ý đến y

“ Dung Phượng Ca, ngươi sao vậy?!” Trong khi Âu Dương Liên đắm chìm trong kế hoạch của mình, thì Lam Quân Băng vẫn một mực nhìn chăm chú Dung Phượng Ca, thấy y sắc mặt càng ngày càng kém, không khỏi lo lắng thốt lên, vươn tay muốn chạm vào y nhưng chưa kịp động đến, Dung Phượng Ca lạnh lùng tránh đi, đôi con ngươi đỏ như máu, yêu diễm dị thường. Khóe môi cong lên nụ cười yêu nghiệt, khiến cho người ta chỉ nhìn thôi cũng không khỏi ngẩn ngơ, vẻ mặt của y giờ khắc này đây quả thật khác hẳn một Dung Phượng Ca như hằng ngày, rõ ràng là cùng một khuôn mặt nhưng lại hoàn toàn như là hai người

Dường như là tốc độ như gió, Dung Phượng Ca bóng dáng quý mị nhanh như tia chớp ghé sát vào người Âu Dương Liên, vươn tay kháp chặt cổ của y. Âu Dương Liên không nghĩ rằng Dung Phượng Ca sẽ hành động như vậy, hoàn toàn tránh né không kịp. Nhìn Dung Phượng Ca cử chỉ có chút điên cuồng, Âu Dương Liên không khỏi một thoáng nao núng, người này thực sự là một Dung Phượng Ca hằng ngày y vẫn chứng kiến sao, một Dung Phượng Ca thuần lương, ôn hòa ngay cả một con kiến cũng không nở ra tay?!

Hết chương 49

Chương 50: Tâm ma

Con người, luôn có hai mặt, một mặt thiện một mặt ác, hàng ngày luôn đối chọi lẫn nhau, mặt nào chiếm thế thượng phong sẽ trở thành bản tính của một người

Con người, luôn có trong mình tâm ma cùng một khối niết bàn, một khi tâm ma chiến thắng sẽ khiến cho người ta không khống chế được hành động của mình mà điên cuồng. Song ngược lại, cõi niết bàn kia lại là phần thuần lương nhất của một con người, nếu ai không giữ được, thì người ấy cũng không còn được xem là người nữa, họa chẳng cũng sẽ hóa thành ác quỷ

Dung Phượng Ca đã điên rồi

Thực sự đã điên, tâm ma giờ khắc này đây của y hoàn toàn khống chế bản tính của y, giờ khắc này đây ý niệm cuối cùng trong y là giết người, giết hai kẻ đứng trước mặt y đây, giết bất luận kẻ nào có khả năng làm tổn thương đến người trong lòng của y, trong mắt Dung Phượng Ca giờ khắc này đây chỉ còn màu đỏ của máu, diêm dúa dị thường

Âu Dương Liên dường như bị ai đó rút hết sức lực, không thể chống lại được vậy, chỉ cảm thấy cổ của mình như bị bóp nát lại hoàn toàn không thể phản kháng, ánh mắt mờ dần, ý thức bắt đầu tan rã. Dung Phượng Ca giờ khắc này đây bộ dạng quả thật giống như trong truyền thuyết diệt thiên, cả người mang theo một cỗ yêu khí khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, mắt của y đỏ rực, một nửa gương mặt hiện lên những hoa văn tựa như đóa bỉ ngạn hoa cũng đỏ chói trên làn da trắng nõn kia càng tăng thêm một phần quỷ dị, môi đỏ như

máu lại luôn cong lên nét cười yêu diễm, ngay cả đầu móng tay của y cũng dài ra hơn bình thường đỏ rực, một đầu tóc đen xòa tung ra, cũng dần dần như bị nhuộm huyết, đỏ hung dưới chiều tà trông y giờ khắc này đây ngạo nghễ tràn đầy nguy hiểm như một gốc độc hoa, khiến cho người ta sợ hãi nhưng lại đầy sức dụ hoặc khiến cho người khác muốn sa đọa vào

Lam Quân Băng đứng bên cạnh thật sự luống cuống không biết làm sao, lại không nở ra tay làm tổn thương đến Dung Phượng Ca, chợt nhớ đến điều gì, y nhỏ giọng ní non bên tai của Dung Phượng Ca, thanh âm trầm thấp như là mê hoặc: “ Dung Phượng Ca, tỉnh tỉnh..... Lạc Khanh Nhan đang chờ ngươi đâu.....”

Không ngoài dự đoán của Lam Quân Băng, khi Dung Phượng Ca nghe đến tên của Lạc Khanh Nhan, đôi đồng tử một thoáng co rút lại, bàn tay có chút thả lỏng. Thừa cơ hội đó, Âu Dương Liên vung tay chưởng cho Dung Phượng Ca một chưởng, chỉ mang theo ba phần công lực cho nên Dung Phượng Ca chỉ lùi về sau vài bước, đáy mắt lại mất đi tiêu cự nhìn về phía hai người này

“ Hửn.... bị làm sao vậy?!” Âu Dương Liên cau mày hỏi Lam Quân Băng, trong một sát na, y cứ tưởng mình sẽ bị Dung Phượng Ca giết chết vậy, không khỏi một thoáng lạnh như băng nhìn Dung Phượng Ca. Dung Phượng Ca như một búp bê không linh hồn nhìn về phía Lam Quân Băng cùng Âu Dương Liên, bất chợt khước môi lại cong lên nét cười quỷ dị, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “ các ngươi nên chết, dám làm tổn thương đến nàng.....”

Nói đoạn, tay vươn lên, một cái tao nhã phẩy tay lại mang theo vô hình chung áp lực sát khí, nội tức khó lường, dường như theo cái phẩy tay của y, từng mảnh lá cộng cỏ như có linh hồn, sắc bén lạ thường tập kích đến hai người kia, những mảnh lá mềm mại nhưng thật sắc bén cắt ngang cắt dọc khiến cho hai kẻ kia quần áo rách nát,

bị thương không ít, máu đã thấm ra y phục, Âu Dương Liên cùng Lam Quân Bằng nhanh chóng dùng võ công khống chế, nhưng dường như hai vị cao thủ võ lâm này đứng trước Dung Phượng Ca chẳng khác nào tiểu sửu nhảy nhót, ngay cả một góc áo của Dung Phượng Ca cũng không thể chạm được, Âu Dương Liên không ngờ rằng Dung Phượng Ca lại có bản sự này, quả thật trở tay không kịp

“ Trong người hấn có hai bản chất, lúc này đây chính là chí cực ác trong hấn, ngươi đã từng nghe về Diệt Thiên...” Lam Quân Bằng vừa chống đỡ, vừa giải thích. Nhưng vừa thốt ra hai chữ diệt thiên thôi, thì y lại hối hận, nam nhân kia cũng là một đế vương, nếu như biết thân phận của Dung Phượng Ca, hậu quả thật khó lường. Lam Quân Bằng tự mắng mình ngu ngốc, đáy mắt chợt lóe sát ý nhưng rất nhanh liếm đi. Ngược lại, Âu Dương Liên vừa nghe đến hai chữ kia, một thoáng giật mình, thì thào: “ Diệt Thiên?!”

Âu Dương Liên chợt cười, cười như điên, nguyên lai nữ tử kia mạo hiểm cả tính mạng, cứu tử nhất sinh, bôn ba khắp nơi, không ngại nguy hiểm đối mặt với cơ quan của Vũ Văn Sư lấy cho được Phượng Hoàng hắc ngọc chỉ vì để người kia phá giải lời nguyền. Một nữ tử có thể vì một người mà làm đến mức như vậy thì tình kia đã đến mức như thế nào rồi. Dung Phượng Ca, ngươi biết không, ngươi dữ dội may mắn

Văng vẳng nghe đâu đây thanh âm nhẹ nhàng nhưng tràn đầy thâm tình của nữ tử: “ một người có thể yêu được một người bao lâu?! Đơn giản mà thôi, chỉ bốn từ: Đời đời kiếp kiếp”. Dung Phượng Ca, nàng yêu ngươi không chỉ một kiếp này mà là hứa ngươi kiếp sau, kiếp sau nữa, tam sinh tam thế, đời đời luân hồi cũng chỉ nhìn một mình ngươi, lời thề như vậy ngươi có biết mình có biết bao nhiêu hạnh phúc. Không! Không... y không cam lòng, tại sao phải là Dung Phượng Ca, mà không phải là y, bằng mọi giá y phải đạt được, kiếp này cũng được, kiếp sau cũng thế, nàng nhất định phải là của y, phải

là của y. Âu Dương Liên điên cuồng nghĩ, cho nên thân pháp cũng bắt đầu mang theo sát khí, tập kích đi lên

Lại nói đến Lạc Khanh Nhan, trong cùng một thời gian Dung Phượng Ca bị Âu Dương Liên dụ đến nơi này, thì Lạc Khanh Nhan cũng bị một bức thư mang đến phía tây vùng ngoại ô của đế đô Băng Lạc

Không khí nơi đây thực sự tốt, như một bức tranh thủy mặc, xa xa vài dãy núi xanh thẳm, bạch vân lượn lờ. Mặt hồ gợn sóng lăn tăn. Nói là hồ nhưng thực ra nó rất rộng, dòng chảy khá siết, hơn thế nữa thượng nguồn lại xuôi về phía vùng biển, nói là hồ thực ra nói là sông có vẻ đúng hơn. Một vài rặng dương liễu soi bóng xuống mặt hồ, thực sự an tĩnh. Chiều tà buông xuống, mặt hồ như bị bao phủ bởi một lớp màu vàng cam, như là dải lụa óng ánh không có điểm cuối vậy, thấp thoáng xa xa là vài tòa nhà thôn dân nho nhỏ, khói bếp lượn lờ thật ấp ập. Lạc Khanh Nhan chợt nghĩ, sau khi phá giải lời nguyện của hắn rồi, hắn và nàng cứ như vậy chu du khắp nơi, tiểu ngạo giang hồ, sau đó, kiếm một thôn nho nhỏ an tĩnh trụ xuống, chỉ hai người làm bạn cho đến lão, cứ như vậy bình thản ấm áp, thật là hạnh phúc đi. Nghĩ đến đây, Lạc Khanh Nhan chợt cười.....

Dưới vài gốc dương liễu, một người yên tĩnh dưới đó, lam bào vẫn vậy thanh nhã, một đầu tóc đen xỏa tung, phần trên được cố định bởi một thanh đao mọc trâm, rõ ràng là bóng lưng quen thuộc nhưng không hiểu sao Lạc Khanh Nhan lại cảm thấy có chút gì đó kỳ quái

“ Dung Phượng Ca!” Lạc Khanh Nhan lên tiếng, từ từ tiến lại gần. Thư là hắn viết cho nàng, gọi nàng đến đây, cũng không rõ tiểu quỷ này lại bày trò gì, nhưng là nàng cũng rất thỏa mãn chiều ý hắn. Nghe tiếng của nàng, lam y nhân một thoáng giật mình nhưng rất nhanh quay đầu lại, hé miệng cười, vẫn dung nhan như cũ xinh đẹp tuyệt trần, vẫn tiểu dung ngượng ngừng pha chút ngây thơ của hài đồng, vẫn là đôi đồng tử trong suốt khiến cho nàng mê luyến kia,

nhưng là Lạc Khanh Nhan sững lại, bất giác vươn tay vuốt ngực của mình, tâm của nàng tự bao giờ đã không còn nảy lên liên hồi, hay là vui sướng thỏa mãn khi nhìn thấy vẻ mặt cùng tiểu dung ôn noãn kia của hắn

“ Nhan Nhan, đến rồi sao?!” thanh âm vẫn như vậy nha, nhưng lại không khiến cho nàng cảm thấy ấm áp như là uống một chén nước ấm, lại cảm thấy bình thản vô ba đến như vậy. Không hiểu vì có gì, Lạc Khanh Nhan có chút khùng hoảng nhìn nam tử trước mặt mình

Nam tử dường như thấy Lạc Khanh Nhan không tiến lại, có chút không vui, hàng chân mày một thoáng chau lại, chu môi có chút làm nũng, tiến lại gần Lạc Khanh Nhan, nhưng khoảng cách giữa hai người chỉ còn vài bước thì nam tử bỗng dừng hô lên, như là bị vấp ngã, như một bản năng, Lạc Khanh Nhan vươn hai tay ôm lấy thắt lưng nam tử nhưng là chỉ vừa chạm vô thôi, một cỗ mùi hương xâm nhập nhanh chóng vào trong mũi của nàng, Lạc Khanh Nhan đẩy ra nam tử nhưng không kịp rồi, mũi dao không biết từ nơi nào trên tay nam tử xoẹt qua tay áo của Lạc Khanh Nhan, dù tránh rất nhanh nhưng cũng đã để lại trên tay của Lạc Khanh Nhan, một đường máu đỏ tươi. Lạc Khanh Nhan lùi về sau vài bước, sắc mặt lạnh lùng nhìn nam tử, khẽ quát: “ ngươi là ai?! Người đem hắn đi đâu rồi?!”

Nam tử nghe nàng hỏi vậy, một thoáng giật mình, nhưng rất nhanh liễm lại, vươn tay xé rách mặt nạ trên mặt, để lộ dung mạo tầm thường. Lạc Khanh Nhan sắc mặt càng ngày càng hắc

“ Di, ngươi đã trúng Đoạn tình lại thêm Vong ưu, nhưng vẫn chưa phát tác, vẫn còn tỉnh táo như vậy võ công của ngươi sâu hơn ta nghĩ....” Nam tử hì hì cười, lên tiếng. Thanh âm không biết là khen ngợi hay là trào phúng nữa. Lạc Khanh Nhan nghe đến đây, đôi con ngươi lạnh như băng không một độ ấm nhìn nam tử, âm thầm xuất ra nội lực phản khán kịch độc trong cơ thể, khóe môi nhếch lên, cười

lạnh: “ người rớt cuộc là người phương nào?!” Có thể giả dạng chữ viết của hắn, ắt hắn là người bên cạnh. Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị là không thể nào, chỉ có... Mạc Ly. Nghĩ đến đây, Lạc Khanh Nhan khẽ nhắm mắt, một lần nữa mở ra, vẫn là đôi hoa đào mắt doanh doanh ý cười nhưng lại khiến cho nam tử kia cảm thấy kinh sợ

“ Nói đi, trước khi chết, người cũng phải nói cho ta biết, thân phận của Mạc Ly chứ?!” Lạc Khanh Nhan thoải mái cười. Nam tử kia nghe vậy, nở nụ cười châm chọc: “ người yên tâm, chủ nhân luyện tiếu người chết, ngay cả Ngân Hương cũng lấy ra mà, cho nên Lạc Vân trang chủ an tâm, người không dễ dàng chết được đâu”. Lạc Khanh Nhan cuối cùng cũng hiểu được vì có gì ngay từ đầu gặp gỡ nàng lại thấy ánh mắt của Mạc Ly lại quen thuộc đến như vậy. Thì ra chính là đế vương Hàn Thanh – Âu Dương Liên a, Ngân Hương! Một trong tứ đại kỳ được thiên hạ cũng là trấn bảo chi quốc của Hàn Thanh, lại đem cho nàng dùng, không biết nàng có nên cảm tạ hắn không đây?!

Ý thức trở nên mơ hồ, Lạc Khanh Nhan rút ra thanh đoản đao, tự đâm cho mình một nhát, sự đau đớn khiến cho nàng thanh tỉnh đôi chút. Đoạn tình vong ưu sao, Âu Dương Liên muốn nàng đoạn tình, vong ưu?! Sao lại có thể dễ dàng như vậy, kiêu ngạo như nàng há có thể để cho hắn bài bố?! muốn có được nàng, cũng không phải dễ dàng như vậy đi. Tất cả những người tính kế với nàng ngoại trừ Dung Phượng Ca ra, ai còn có thể sống tốt?! ha ha....!! Âu Dương Liên người cũng đã quá xem thường Lạc Khanh Nhan ta rồi, đoạn tình vong ưu?! Đủ buồn cười.....

Gã nam tử không ngờ Lạc Khanh Nhan lại tự đâm mình như vậy, có chút giật mình, nhưng nhớ đến lời chủ nhân căn dặn, y bình thần đứng đó, đợi cho đoạn tình vong ưu hoàn toàn phác tác như vậy chỉ cần đem người này giao cho chủ nhân là y xong việc. Lạc Khanh Nhan vẫn dùng nội lực âm thầm khán cự độc dược, nhưng đoạn tình vong ưu này, lợi hại hơn nàng nghĩ, nội lực của nàng hoàn toàn

không thể chống cự được nó, có chút gắng sức, nếu cứ như vậy nàng nhất định sẽ bị mất đi ý thức, không thể dễ dàng khiến cho nam nhân kia như ý được, thả làm ngọc nát còn hơn ngói lành, Lạc Khanh Nhan rất cao ngạo, dù cho có chết cũng tuyệt đối không bị bài bố

Cho nên dường như là dùng cả sức lực cuối cùng, phách ra một chưởng về phía nam tử, sau đó cũng lắc mình nhảy xuống hồ. Nam tử chưa từng nghĩ đến kết cục sẽ là như vậy, bị trúng một chưởng, lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, khoe môi rỉ ra một dòng huyết đỏ sẫm, bên tai còn văng vẳng thanh âm tràn đầy quyết tuyệt cùng kiên định của người kia: “nói cho Âu Dương Liên, thù này Lạc Khanh Nhan ta sẽ nhất nhất đòi lại”. Nhìn mặt hồ yên tĩnh như lúc ban đầu, dường như không thấy vết tích nào cả, nam nhân có chút ảo não, ra hiệu cho ám vệ gần đó xuất hiện, nam nhân ra lệnh: “dù có lục tung hết mặt hồ này, nhất định cũng phải tìm được người kia?!”

Hàng chục ám vệ lĩnh mệnh nhảy xuống hồ tìm kiếm, nhưng sau ba canh giờ, hàng chục ám vệ bơi xung quanh dường như là hơn một nửa mặt hồ vẫn không thấy bóng dáng của Lạc Khanh Nhan đâu cả, dường như người kia đột ngột biến mất vậy. Nam tử nghe vậy, sắc mặt tái ngắt. Chủ nhân ra lệnh, tuyệt đối không được làm hại người kia, bằng mọi giá đưa người kia an toàn về đến, nhưng chuyện này... y làm sao có thể ăn nói với chủ nhân?! Nam tử ảo não vô cùng

Lạc Khanh Nhan nhảy xuống hồ, không bao lâu thì bất tỉnh, mơ màng nàng như thấy một cái xoáy nước cứ liên tục xoáy nàng sâu vào trong đó, không thể nào kháng cự lại được, Lạc Khanh Nhan cảm thấy độc trong cơ thể mình cứ như thế, không sao bị cái gì ngăn cản được nữa ào ào bao quát cả cơ thể nàng, tâm trí nàng, như là tràng giang đại hải thổi quét mọi ý thức của nàng.....

Nam tử lam bào thanh nhã xuất trần, dung mạo đẹp như họa, mi mục thanh tú, hé miệng cười tựa như hoa khai, đẹp đẽ lạ thường

Nam tử có một đôi thu thủy tiến đồng trong suốt không vướng chút khói bụi hồng trần, khi ửy khuất mắt to khế chớp, lông mi thật dài lay động như là cong ngựa tâm của nàng

Nam tử môi rất đẹp, lạnh lạnh mềm mềm, khi chạm vào khiến cho nàng say mê điên đảo, khó có thể dứt ra được

Nam tử thanh âm nhẹ nhu, khi vừa tỉnh ngủ thanh âm mềm mềm mang theo giọng mũi, khi gọi tên nàng hai tiếng Nhan Nhan sẽ mang theo vô hạn tình ý, ngọt ngào khiến cho tâm nàng như bị lấp đầy

Nam tử, có một tay hảo cầm, một khúc nhạc khiến cho nàng quên đi mọi chuyện ưu phiền. Vài câu hát dễ dàng khiến cho nàng đi vào giấc ngủ và hai bàn tay ôn nhu nhẹ nhàng xoa mi tâm của nàng, là lúc nàng thư thả nhất.....

Tất cả, như bị một vật gì đó, bao trùm lại, ôm lại mọi ký ức của nàng, vùng vẫy muốn thoát ra nhưng đổi lại chỉ là thật sâu vô lực, cuối cùng chỉ còn biết thỏa hiệp để cho vật kia phủ lại mọi hình ảnh tốt đẹp trong đầu nàng nhưng là chỉ có nàng biết hình bóng lam y nhân kia, lại gói gọn thật sâu thật sâu trong trái tim kia, và ba chữ Dung Phượng Ca cứ như bị một vật sắc bén sâu nhọn nhất thế gian khắc thật sâu trong lòng nàng. Nó chỉ tạm thời bị che đi mà thôi, chỉ bị phủ bụi chứ không hoàn toàn mất đi. Nó chờ, chờ một ngày nào đó, lớp bụi được phủ đi và những hình ảnh kia sẽ trở lại, vẫn như vậy đẹp, vẫn như vậy hảo

Hết chương 50

Chương 51: Mất tích

“ Ảnh chủ, không tìm thấy!” một hắc y nhân lên tiếng, bọn họ ở dưới hồ đã tìm lâu như vậy nhưng ngay cả một chút dấu vết cũng không có, giống như là biến mất khỏi thế gian này vậy. Nam tử – cũng chính là Mạc Ly chân chính, một trong tứ đại ảnh chủ của Âu Dương Liên, am hiểu dịch dung có thể nói là xuất thần nhập hóa, cơ thể y có thể dễ dàng co rút lại theo mọi hình dáng, bất luận là già trẻ gái trai, y đều có thể dịch dung giống y như thực, dù là giọng nói cử chỉ hình dáng cũng giống đến tám chín phần, từ trước đến nay không ai phác giác được. Chỉ có lần này đây, chỉ trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi, người kia lại nhận ra được bản chất thực sự của y, nói thật Mạc Ly rất kinh ngạc, lại thêm vài phần kính nể, nhưng kết cục thiên tính vạn tính lại kết thúc như vậy, Mạc Ly chột thờ dài. Chủ nhân, ngài trăm phương ngàn kế giăng bẫy bắt lấy người này, nhưng ngài lại không tính được, người này kiệt ngạo bất tuân như vậy, thà để bản thân hủy cũng không chừa cho bất cứ ai tính kế, không để lại chút đường sống cho bất cứ ai

“ Thôi....!” Mạc Ly khẽ nhắm mắt, ra lệnh. Đám hắc y nhân như nhận được đặc xá, thờ phào nhẹ nhõm sau đó ẩn dần, như một cái bóng. Mạc Ly thông thả bước chậm về phương Bắc ngoài ô, nơi mà Âu Dương Liên cùng Lam Quân Băng dẫn dụ Dung Phượng Ca, cũng phải báo tin tức với chủ nhân, có lẽ lần này y mất mạng cũng không chừng, không thực hiện được yêu cầu của chủ nhân chẳng khác nào với phế vật, mà kết cục của phế vật, cũng chỉ đơn giản một chữ.... Chết!

Đợi cho đến khi Mạc Ly đến nơi, đã thấy Âu Dương Liên cùng Lam Quân Băng dường như là sắp chống đỡ hết nổi, bị một ‘quái nhân’ tấn công. Nói là quái nhân thì không đúng cho lắm, phải nói là yêu vật đi. Người này đẹp đến ma mị, khuôn mặt quý dị đồ đằng yêu diễm lạ thường, mắt đỏ, tóc cũng đỏ ngay cả móng tay cũng đỏ như máu, từ khi nào trên giang hồ lại xuất hiện quái nhân như vậy, mà người này võ công cực kỳ quý dị, không mang theo chút nội lực nào nhưng từng chiêu từng thức lại mang vô cùng sức mạnh khiến cho người ta không sao chống đỡ được. Mạc Ly, gia nhập cuộc chiến. Thấy Mạc Ly tiến lên, Âu Dương Liên khẽ nhíu mày, vừa chống lại Dung Phượng Ca, cũng không quên hỏi han: “ thế nào rồi?!” Mạc Ly khẽ liếm mi mắt, nhẹ giọng đáp: “ chủ nhân thứ lỗi! người kia tự đâm

bị thương mình giữ lấy bình tĩnh sau đó nhảy xuống hồ, thuộc hạ đã cho người lặn xuống gần ba canh giờ nhưng không tìm được....”

“ Người nói cái gì?!” Âu Dương Liên quát lớn. Người kia trúng là Đoạn tình vong ưu, nếu trong vòng ba ngày không dùng Ngân Hương nhất định sẽ hao tổn cơ thể vô cùng. Âu Dương Liên lần đầu tiên trong đời biết thế nào là sợ hãi, cũng không nhận biết được, tay của y đã có chút run rẩy....

“ Lạc Vân trang chủ kiêu ngạo hơn chúng ta tưởng, dù chọn lựa cửu tử nhất sinh cũng tuyệt không muốn đoạn tình, vong ưu”. Mạc Ly chột thờ dài.....

Mà Dung Phượng Ca đang điên cuồng tấn công hai người, Mạc Ly chen vào lại nghe y nói như vậy, không khỏi sửng người lại, đôi đồng tử dần dần có tiêu cự, rất nhanh vươn tay chộp lấy Mạc Ly, thanh âm lạnh như băng: “ nói! người đã đem Nhan Nhan đi đâu rồi....”

Mạc Ly không ngờ Dung Phượng Ca lại mang theo thân pháp quý dị linh hoạt như vậy, không khỏi ngẩn ngơ, bị chộp được, cổ tay của y bị nắm lấy, xương cổ tay như muốn bị bóp nát, Mạc Ly khẽ nhíu mày: “ người nói là Lạc Vân trang chủ sao?! trúng đoạn tình vong ưu, bị thương, sau đó nhảy xuống hồ, không biết tung tích”. Người này chính là ‘tình địch’ của chủ nhân sao, bộ dạng thật mỹ, mỹ không giống người thường, tu vi võ công sợ là hơn chủ nhân không chỉ một hai phần, nếu không phải y tinh thông dịch dung, hiểu rõ cơ thể của nam lẫn nữ thì cũng dễ dàng lầm tưởng người này là nữ tử, thật sự là khó hiểu. Thế sự ngày nay thật lạ thường a, từ khi nào đoạn tụ chi luyện lại lưu hành đến như vậy?! chủ nhân cũng thế, Băng Lạc đế cũng vậy, vị trang chủ kia cùng với vị mỹ nam này cũng không thua kém gì, Mạc Ly bỗng dưng có chút suy nghĩ lung tung.... (Dao Dao: hắc! Ly huynh cũng thuộc dạng ‘bà tám’ ghê ha ^^)

“ Người... người nói cái gì...?!” Dung Phượng Ca thanh âm bất chợt như tắt hẳn, nghẹn ngào nơi cổ họng, đầu xót không thể thốt ra cả một câu nguyên vẹn, đầu móng tay đỏ rực cắm thật sâu vào cổ tay của Mạc Ly, đôi đồng tử đỏ như máu tràn tràn nhìn Mạc Ly, nhưng không hiểu vì sao Mạc Ly lại không cảm thấy đôi huyết sắc bảo đồng kia đáng sợ mà thật là đáng thương. Nó như là nhuộm tấn tang thương, đốn đau đến mức khiến cho Mạc Ly không dám nhìn thẳng trực tiếp, thanh âm chột khô khốc: “ là thật....”

“ Ha... không thể nào, là người nói dối đúng không, người đáng chết dám nguyên rủa Nhan Nhan, ta giết người, giết người....” Dung Phượng Ca hai tay bấu thật chặt lấy hai vai của Mạc Ly, máu từ trong vết thương tuôn ra ào ạt, đầu móng tay như là những mũi dao sắc bén đâm thẳng trong lồng ngực của Mạc Ly, lạnh như băng, mùi của máu nồng nặc. Lam Quân Băng thấy vậy, vội vàng ôm lấy thất lưng của Dung Phượng Ca, lôi ra, miệng lầm bầm: “ người không cần như vậy, Lạc Khanh Nhan không có việc gì, đừng như vậy.....”

“ Đúng vậy! Nhan Nhan không có việc gì, nhất định là người nói dối

thôi...” Dung Phượng Ca khẽ thì thào, tay buông ra, đưa tay lên nhìn, đầu nghiêng lại, ánh mắt chán ghét nhìn lòng bàn tay nhuộm đầy máu của mình, lầm nhảm: “ không được! Nhan Nhan không thích ta giết người, không thể giết người nha....”

Thừa dịp Dung Phượng Ca ngây ngẩn, Âu Dương Liên chia mũi kiếm về phía Dung Phượng Ca, nhanh như thiểm điện, Lam Quân Bằng rất nhanh vươn tay ra chống đỡ, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Âu Dương Liên: “ Hàn Thanh đế, đừng quên ước hẹn giữa chúng ta”. Âu Dương Liên sắc mặt tái ngắt vì mất máu quá nhiều, nhưng ánh mắt vẫn như vậy kiên nghị, lạnh nhạt đáp lại: “ người đừng quên hẳn có thể dễ dàng giết người bất cứ lúc nào, người này không thể để lại.”

“ Chuyện đó không liên quan đến người, giao dịch giữa chúng ta đến đây chấm dứt, Hàn Thanh đế, không tiến!!” Lam Quân Bằng không chút nào nể tình đuổi người. Âu Dương Liên nét mặt lạnh dần, xoay người bước đi, Mạc Ly khập khiễng theo sau. Lam Quân Bằng yên lặng nhìn Dung Phượng Ca, mới từ từ lên tiếng: “ Dung Phượng Ca, chúng ta đi thôi!!”

Dung Phượng Ca vẫn không đáp, dường như mọi lực chú ý của y giờ khắc này đây nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay của mình. Mãi một lát sau y mới ngẩng đầu nhìn Lam Quân Bằng, đôi con người đỏ rực dần dần chuyển lại màu đen, tóc cũng đen dần, cứ như thế từ từ khôi phục bộ dáng lúc trước. Lam Quân Bằng chợt thở phào nhẹ nhõm, y cười cười.....

“ Nhan Nhan?!” Dung Phượng Ca vô thức gọi ra tiếng, tay vươn ra ôn nhu vuốt ve khuôn mặt của Lam Quân Bằng, Lam Quân Bằng chợt sững người, ánh mắt phức tạp nhìn Dung Phượng Ca. Dung Phượng Ca rút tay lại, như nghĩ đến điều gì, y lắc đầu, lên tiếng: “ không phải Nhan Nhan, Nhan Nhan đi đâu rồi....”

“ Nhan Nhan đi đâu rồi...?!!” y nhẹ giọng nỉ non, như hỏi Lam Quân Bằng, như hỏi trời đất mà cũng như tự vấn bản thân mình, y xoay mình lại, thần thờ tiến về phía trước, bước chân có chút lảo đảo. Lam Quân Bằng vươn tay nắm chặt lấy tay của Dung Phượng Ca, ánh mắt đau xót, khẽ thốt lên: “ ta.... Không được sao?!”

“ Người buông ra, ta muốn tìm Nhan Nhan..!!” Dung Phượng Ca vùng vẫy thoát ra khỏi tay của Lam Quân Bằng, miệng cứ không ý thức nhẹ giọng muốn tìm Lạc Khanh Nhan, vẫn là dung nhan quen thuộc như ánh mắt trong suốt kia đã mất đi tiêu cự rất lâu rồi. Lam Quân Bằng cố chấp giữ chặt lấy Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca chợt cười....

Huyết từ trong miệng rỉ ra, liên tục, nhỏ từng giọt từng giọt xuống cổ áo, nhuộm đỏ lam y, một mảng lớn

“ Người... người sao vậy?!” Lam Quân Bằng hốt hoảng

Một giọt nước mắt đỏ như máu rơi ra từ trong khóe mắt, rồi lăn dài xuống má, rơi xuống cánh tay của Lam Quân Bằng

Đó là... huyết lệ

Dung Phượng Ca đã khóc
Lần đầu tiên trong đời, y rơi nước mắt
Lại là huyết lệ.....

Nước mắt đỏ như máu, đau thương đến tột cùng
Lam Quân Bằng rúng động tâm can, không thốt thành tiếng, thân
hình cơ hồ cứng ngắc, đỡ lấy Dung Phượng Ca ngất đi, mà câu
cuối cùng y vẫn nói, lại là: “ ta muốn tìm..... Nhan Nhan....”

Rất đau.... Rất đau.....

Tim của Phượng Ca đau quá.....

Nhan Nhan, có chăng vì nàng cũng đau như vậy cho nên Phượng
Ca mới đón đau đến như thế

Nhan Nhan đừng xảy ra chuyện gì, Phượng Ca rất nhanh, rất nhanh
sẽ tìm được Nhan Nhan, rất nhanh thôi....

Phong Ca khách điểm

Tại một biệt viện an tĩnh phía sau cùng nằm trong địa thế của Phong
Ca, tụ họp bảy người, năm nam hai nữ. Một hồng y diễm lệ yêu mị,
một hoàng y yêu kiều duyên dáng, hai hắc ly lãnh mỹ, một thanh y
tao nhã, một huyền y lạnh lùng cùng với một thiếu niên hoa phục rực
rỡ. Không khí lúc này đây của bảy người có thể nói là trầm trọng
đến cực điểm, ngay cả một tiếng thở mạnh thôi cũng đủ khiến cho
người ta kinh hoàng

“ Anh Nhất, ngươi là nói Khanh Khanh trúng đoạn tình vong ưu sau
đó nhảy xuống hồ, đến bây giờ chưa có tung tích sao?!” Linh Vân
kiềm chế áp lực phần nộ trong lòng, trầm giọng hỏi. Anh Nhất gật
đầu, lại nói: “ thuộc hạ cùng Anh Nhị bị Mạc Ly đánh lừa rời khỏi
Dung công tử, sau đó thuộc hạ thấy khả nghi đuổi kịp, nhưng xung
quanh Dung công tử ngoại trừ Mạc Ly và Lam Quân Bằng ra có rất
nhiều ám vệ, không dám kinh động bọn họ cho nên thuộc hạ im lặng
chờ đợi, sau đó mới biết được Mạc Ly lại là Hàn Thanh đế, đồng
thời cũng nhận được tin tức chủ nhân.....” nói đến đây, Anh Nhất
không thốt nên lời được nữa, ấn nhẫn phần nộ cùng tức giận

“ Còn Dung công tử, bị Lam Quân Bằng mang về cung, thuộc hạ đã
để lại Anh Tam theo dõi, nhất cử nhất động của hắn...” Anh Nhị bổ
sung

“ Khắp một cái hồ được Huyết sát các lực tung lên nhưng lại không
thấy một chút tin tức nào của chủ nhân...” Huyền trầm giọng lên
tiếng, đáy mắt một mảnh lạnh lùng: “ hiện giờ người của ta rải khắp
khắp thượng nguồn để tìm tung tích của chủ nhân, nhưng vẫn bặt
vô âm tín”

“ Hừ! Bằng Lạc cùng Hàn Thanh đế khinh người quá đáng, dám ra
tay với chủ nhân cùng Dung công tử, bọn họ thật sự chán sống....”

Thiếu niên hoa phục, tròn tròn búp bê mặt, là Thanh! Giận giữ lên
tiếng

“ Thanh bình tĩnh! Chuyện đến mức này, giận dữ cũng chẳng được
gì, việc cấp thiết bây giờ là tìm ra chủ nhân”. Khác với mọi người,
Hồng có vẻ bình tĩnh hơn, lại nói: “ lập tức ra lệnh cho tất cả đệ tử

của Mị Ảnh các, bằng mọi biện pháp phải tra ra tin tức của chủ nhân”

“ Là...” một hắc y nhân ẩn trong bóng tối lên tiếng, sau đó biến mất.....

“ Còn Dung công tử?!” Lam nhẹ giọng hỏi

“ Tạm thời Dung công tử an toàn, nếu ta đoán không lầm thì Lam Quân Băng có ý với công tử, cho nên tuyệt đối công tử an toàn vô cùng, hiện giờ chúng ta chỉ có thể cho người âm thầm bảo vệ công tử mà thôi, tuyệt không thể bứt dây động rừng”, Hồng phân tích

“ Không được! đầu tiên phải an toàn đem Phượng Ca ra ngoài, Phượng Ca một khi xảy ra chuyện gì, Khanh Khanh nhất định sẽ điên mất...” Linh Vân quyết đoán ra lệnh: “ ta tin tưởng, Khanh Khanh nhất định không sao, còn một Dung Phượng Ca đang chờ nàng, nàng nhất định sẽ quay về”. Hiện giờ điều đầu tiên là đón về Phượng Ca, đồng thời tìm giải dược của Đoạn tình vong ưu.

“ Linh Vân nói cũng đúng, với chủ nhân, hơn bất cứ điều gì, Dung công tử chính là quan trọng nhất...” trầm mặc ít nói như Huyền cũng không khỏi lên tiếng ủng hộ Linh Vân

“ Ta đương nhiên biết điều đó, nhưng Băng Lạc đế cũng không dễ đối phó đừng quên dù chúng ta còn tài giỏi như thế nào, nhưng cao thủ đứng trước thiên binh vạn mã, liệu có thể an toàn mà thoát ra ngoài?!” Hồng cười khổ

“ Có lẽ, tạm thời chúng ta dò xét mọi động tĩnh, chờ thời cơ thích hợp.....” Thanh đưa ra ý kiến

“ Mị Ảnh các chịu trách nhiệm đi tìm tung tích của chủ nhân, Huyết sát các phái người bảo hộ Dung công tử, còn lại vận dụng nhân lực tài lực của Lạc vân sơn trang, tìm kiếm giải dược của Đoạn tình vong ưu, Thanh! Người đi một chuyến đến Hải quốc, cho mới Dung Cơ tiền bối về đây.....” Huyền phân phó

“ Ân!” Thanh gật đầu

“ Lam, sẵn tiện rảnh rồi, ngươi quấy phá một chút mạch máu kinh tế của Băng Lạc cùng Hàn Thanh, khiến cho bọn họ bồi thường một chút tổn thất của chúng ta...” Huyền cười nhạt. Lần đầu tiên thấy Huyền cười, bất giác khiến cho mấy kẻ còn lại trong phòng, âm thầm rùng mình. Đầu gối có nguy cơ tức giận! thật đáng sợ

“ Không tồi, đạo này cơ nghiệp của chủ nhân đã vững vàng khắp đại lục, nhưng cứ im lặng mà phát triển, lần này đây nổi loạn một chút, để cho bọn họ thấy, chúng ta không phải dễ chọc...” Lam nhất phái ôn nhã cười, ấm áp như là gió xuân (Dao Dao: Lam huynh chính là thuộc dạng ‘tiểu lý tàng đao’ nguy hiểm, nguy hiểm vô cùng nha >”<)

“ Hồng, chẳng phải tình nhân của ngươi là thiên hạ đệ nhất trộm sao?! gọi hắn vào cung, thâu chút đồ vật, chắc cũng không quá khó khăn đi?!” Huyền tiếp tục nói. Hồng nhướng mi nhìn Huyền, âm thầm giật mình, từ khi nào ngay cả tình nhân bí mật của nàng, tên đầu gối này lại biết vậy, nghĩ thì nghĩ vậy nhưng vẫn lên tiếng: “ người muốn lấy cái gì?!”

“ Không biết! cứ vào trong Hàn Thanh cung, cái nào có giá trị lấy hết cũng không sao?!” Huyền cười khế, đầu gối hôm nay lại cười nhiều như vậy?! âm phong quét lên từng đợt!
Hồng âm thầm lắc đầu, đầu gối thực sự bị chọc giận rất nặng a, kinh khủng, thực kinh khủng.....
Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị rút trườu khóe miệng, Huyền chủ không ngờ bị chọc giận thái độ chính là như vậy a, quá ư.... khủng bố mà!!
Hết chương 51

Chương 52: Phượng nhan

Nhân sinh có chẳng như một giấc mộng, hư hư ảo ảo, lắm lúc cũng không rõ khi nào là mơ khi nào là thực. Cũng có chẳng nhân sinh chính là một giấc mộng, một giấc mộng kết thúc lại tiếp nối một giấc mộng khác?!

Đời người, có thể mơ được bao nhiêu giấc mộng, ranh giới giữa thật và ảo sao quá mong manh, hốt nhiên cũng không rõ, này là thực hay là ảo

Vùng vẫy dẫy dựa nhiều năm như vậy, muốn thoát khỏi hai chữ thật thật ảo ảo kia, nhưng vẫn không thể nào thoát ra được, quả nhiên hai chữ vận mệnh thật khéo trêu đùa lòng người

Nàng cười, xung quanh nàng giờ khắc này đây mọi thứ thật là u tối, bốn phía chỉ toàn một màu đen, không gian nhỏ hẹp o ép như muốn bóp chặt linh hồn của nàng

Nàng là ai?! Nàng từ đâu đến, đây là phương nào?! Nhiều câu hỏi cứ lặp đi lặp lại, rốt cuộc vẫn không có câu trả lời. Không phẫn nộ, không giật mình, cũng không sợ hãi, họa chẳng chỉ là.... Bình tĩnh đến vô ba

“Nhan Nhan?!” thanh âm nhẹ nhàng mềm mại, thanh lãnh u uẩn tang thương như tiếng gọi u linh của giấc mộng ngàn năm trước vọng về, khắp phía tối quá, chỉ nghe thanh âm chứ không thấy người phát ra tiếng gọi kia, cố mở to mắt, cố nhìn cho được, nhưng chỉ thoáng thấy lay động bóng người, nhỏ gầy

“ Người là ai?! Đang gọi ta sao?” Nàng khẽ nhíu mi, thanh âm khản đặc

“ Nhan Nhan đã quên ta rồi sao...?!” nhẹ nhàng sầu triền miên, cũng không rõ vì sao nghe vậy, lòng chua xót không kể xiết, nàng không thể nói được gì, an ủi hay nghi vấn! không thể cất thành lời, chỉ yên lặng đăm đăm nhìn về hình ảnh phía trước

“ Nhan Nhan thật nhẫn tâm, sao lại có thể dễ dàng quên đi ta như vậy?!” là trách cứ nhưng âm điệu chỉ có niềm tận đau thương lại hoàn toàn không chút oán trách. Nàng muốn vươn tay chạm vào người trước mặt, muốn nhìn rõ người kia, nhưng là đổi lại chỉ là thật sâu vô lực, lần đầu tiên trong đời, nàng thấy bản thân của mình vô dụng đến như vậy

“ Nhan Nhan đừng buồn, rất nhanh rất nhanh, Phượng Ca sẽ đến tìm Nhan Nhan mà, cho nên Nhan Nhan phải giữ gìn sức khỏe, được không?!” thanh âm nhỏ dần nhỏ dần, rồi im bặt, xung cảnh quanh nàng chợt bừng sáng lên, chỉ thấy vạc áo lam bào rồi thoát biến mất, trước mắt nàng lúc này đây, là cả một vườn cây cổ thụ, yên tĩnh đứng đó. Lê hoa đã bắt đầu nở, lãnh hương thanh lãnh quanh quẩn khắp nơi, vương vấn nơi chóp mũi, một cơn gió vô tình đi ngang qua, những đóa hoa trắng muốt vỡ tan, tung mình bay trong gió, cả một trời hoa trắng muốt thành khiết lả tả rơi, phủ xuống cả mặt đất, vô thức nàng vươn tay ra giữa không trung, vài cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống lòng bàn tay của nàng

Văng vẳng đâu đây, cầm âm vang lên, diu dặt chập chờn, thanh âm như một khúc thanh tâm chú khiến cho lòng người tĩnh lại....

Nàng cười..... dịu dàng thanh nhã, hốt nhiên thiên địa cũng ảm đạm thất sắc.....

“ Nha đầu kia còn chưa tỉnh dậy sao?!” lão giả lên tiếng hỏi người bạn già của mình. Người kia gật đầu, đáp lại: “ ừ! Nha đầu này mệnh lớn thật, đã trúng đoạn tình vong ưu. Lại bị thương mất máu nhiều như vậy, trôi nổi trên biển thời gian cũng không nhỏ, nhưng vẫn còn giữ lại được mạng nhỏ”

“ Gì cơ, nha đầu này trúng Đoạn tình vong ưu?!” Lão giả gật mình thốt lên

“ Đúng vậy a! nhưng đũa nhỏ lại không có dấu hiệu lực phủ ngũ tạng bị thương tổn, trái lại nội lực ẩn ẩn có xu hướng tăng lên, lão đầu, chuyện này đúng là kỳ lạ thật trừ phi.....” người bạn già của lão giả suy đoán

“ Là thất sắc thanh liên....” Cả hai đồng thời cũng thốt ra. Đoạn tình vong ưu, là trên đời này kỳ độc cũng là kỳ dược, khiến cho người ta quên đi mọi ưu sầu trần thế nhưng lại khiến cho cơ thể thương tổn rất nhiều, song cũng ít ai biết được, có thể chống cự được Đoạn tình vong ưu, chính là thất sắc thanh liên, hai cái này tác động lẫn nhau, khiến cho ưu điểm của Đoạn tình vong ưu phát huy đến cực hạn, không chỉ gia tăng khiến cho cơ thể tăng lên nội lực đồng thời cũng khiến cho người ta quên đi mọi ưu sầu của thế gian này, chân chính thành một kẻ vô tâm vô tình

“ Người ta nói vong ưu khiến cho đời người khoái hoạt nhưng là đã là con người, không có ưu sầu, không có tình vướng bận, thì làm sao còn có gì bận tâm để là thủ hộ, để mà sinh tồn. Người ta nói, đoạn tình vong ưu là kỳ dược, nhưng ta thấy nó chính là thiên hạ tối tàn nhẫn độc dược thì đúng hơn....” Lão giả kia chột thờ dài, mi gian nặng trĩu ưu sầu

“ Nhưng cũng có một số người, thà vô tâm mà sống, cũng là một loại hạnh phúc” người còn lại cười nhẹ giải thích. Cả hai không nói gì

nữa, sau đó bước ra ngoài, để lại căn phòng yên lặng tĩnh mịch như lúc ban đầu

Hai người vừa bước ra, thì trên giường người đang nằm cũng có động tĩnh. Đầu ngón tay khẽ giật giật, mãi một lát sau, hàng mi mắt mới lay động, cố mở ra nhưng dường như có thứ gì đó nặng nề chèn ép, phải mất một ít thời gian, mới có thể mở mắt to ra được, người nằm trên giường, nặng nề đánh giá khung cảnh xung quanh, muốn ngồi dậy nhưng sức lực hầu như không còn, đánh phải yên lặng nằm đó.....

Một dòng nước ấm trong cơ thể chảy xuôi, rồi dồn về phía đan điền, như là quen thuộc tràn khắp cơ thể, khiến cho nàng lấy lại sức lực một cách từ từ. Hai canh giờ trôi qua, nàng mới có thể tự mình ngồi dậy, đôi con ngươi lặng yên, đăm đăm tràn đầy suy ngẫm. Chợt cánh cửa lại một lần nữa mở ra, lão giả mang theo chén thuốc vào phòng, thấy nàng ngồi yên lặng dựa vào đầu giường, dường như cả thiên địa đọng lại trước thân hình kia, lão giả sửng lại một chút, nhưng rất nhanh đăm cười, bước vào: “ nha đầu, tỉnh rồi sao, uống thuốc đi!”

Nàng vươn tay nhận lấy, uống một hơi, mới ngẩng đầu nhìn lão giả, nói hai tiếng cảm tạ, rồi im lặng, không nói gì thêm. Lão giả âm thầm đánh giá người mà ba hôm trước ngài đi đánh cá, cứu lên được. Nữ oa nhi này, rất tuấn tú, dung mạo thuộc loại trung tính mỹ khiến cho người ta rất dễ nhận lầm, hơn thế nữa vô hình mang theo một loại khí chất vương giả, không giận tự uy khiến cho người khác không dám mạo phạm. Nha đầu này quả thật nhân trung long phượng nha, nhưng khiến cho ngài ấn tượng nhất chính là đôi mắt của nữ oa nhi này, mệnh môn sâu thẳm, không có điểm kết thúc, dường như là vô hỉ vô bi, tĩnh lặng không một chút gợn sóng, quả nhiên là trúng đoạn tình vong ưu cho nên mới như vậy, phải không?!

“ Nha đầu, ngươi tên gì?” Lão giả lên tiếng hỏi

Nàng yên lặng, một lát sau mới khàn khàn lên tiếng: “Phượng... Nhan!” trong mơ nàng nghe thấy người kia gọi mình hai tiếng Nhan Nhan?! thì lấy tên này đi. Lão giả lại nói tiếp: “nha đầu, người còn nhớ gì không?!”

Lạc Khanh Nhan, à không! Bây giờ tạm gọi là Phượng Nhan đi, lắc đầu. Trong ký ức của nàng thực sự trống rỗng, không có chút ấn tượng. Lão giả thở dài: “người trúng đoạn tình vong ưu, nhưng lúc trước người đã dùng qua thất sắc thanh liên nên tính mạng không có gì nguy hiểm, nha đầu người quả thật là phước lớn mạng lớn”. Thất sắc thanh liên, ngàn năm xuất hiện một đóa, lại bị nha đầu này dùng hết, chính vì vậy mà tuổi nhỏ như thế đã thâm sâu nội lực

“Đoạn tình vong ưu?! Thất sắc thanh liên....” Phượng Nhan hỏi lại

“Đúng vậy, đoạn một đời tình, vong đi mọi ưu phiền, danh như ý nghĩa, người bây giờ thực sự không có chút ham muốn, cũng như không dậy nổi hứng thú với bất cứ cái gì, tâm như chỉ thủy, đúng không?!” lão giả nghiền ngẫm, lại tiếp lời: “ thất sắc thanh liên, bông hoa sen bảy màu, hiếm thấy kỳ được, khiến cho nội công tu vi tăng chín mươi năm, đồng thời giải được bách độc, sống trong hàn đầm, từng một thời làm điên đảo võ lâm”

“ Thất sắc thanh liên....” Phượng Nhan nhỏ giọng lẩm nhẩm, hàng mi mắt rũ xuống.

Là ai, liều mạng nhảy xuống hàn đầm chỉ vì đóa thanh liên bảy màu kia

Là ai, cười khế ôn nhu vì nàng không ngại hiểm nguy?!

Trong một sát na, vài hình ảnh như là tia chớp xoẹt qua trong đầu

nàng, nhưng rất nhanh liễm đi, không còn chút vết tích

Phượng Nhan không trả lời, lại hỏi: “nơi đây là đâu?!”

“Hoàng Thiên quốc” lão giả đáp

Hoàng Thiên quốc, Hoàng... Thiên quốc!! phải rồi, nàng cần phải đến Hoàng Thiên quốc để tìm một thứ.... Phượng Nhan khẽ nhú mi, là thứ gì đâu?!

Lão giả thấy Phượng Nhan không lên tiếng nữa, thờ dài bước ra ngoài!

Đoạn tình vong ưu, liệu có thể hoàn toàn quên đi tình, quên đi ưu sao?!

Nếu tình có thể đoạn, ưu có thể vong thì nhân sinh còn gì lưu luyến nữa đây?!

“Sao đệ lại đến...đây?!” Âu Dương Liên khẽ cau mày nghi vấn, lời chưa kịp dứt đã nhận được cú đánh của Âu Dương Triệt, không nghĩ đệ đệ của mình có hành động này cho nên Âu Dương Liên không kịp tránh, mà nội lực của Âu Dương Triệt đâu phải là bình thường, vì lẽ đó, một cú đánh cũng đủ khiến cho vị Hàn Thanh đế của chúng ta lao đảo về sau, và trên mặt ngay lập tức hiện lên một vòng xanh tím. Âu Dương Liên ùng ùng nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “ngươi phát cái gì điên?!”

Âu Dương Triệt nắm lấy cổ áo của Âu Dương Liên, nổi giận ùng ùng: “ngươi... ngươi sao có thể như vậy đối nàng, làm sao.... có thể?!” Thanh âm không dấu nổi phẫn nộ cùng căm hờn. Lần đầu tiên trong đời, Âu Dương Triệt lại thấy huynh trưởng của mình thật đáng chết, hận không thể ngay một kiếm đâm chết y. Khó khăn lắm, y mới

truy tìm được tung tích của nữ tử kia, khó khăn lắm mới sắp xếp bỏ qua hết thảy mà đến nơi đây, nhưng đổi lại chính là tin tức kia, mà kẻ gây ra chuyện này lại là vị huynh trưởng mà y yêu kính, hỏi sao không oán, không hận. Nữ tử kia chính là cao ngạo như vậy, dù y có bá đạo có có muốn độc chiếm nàng đến đâu, vẫn có vài phần kiêng kỵ, không dám làm hành động quá mức, sợ sẽ có một ngày như vậy. Dù y có lãnh khốc tàn nhẫn như thế nào, nhưng chung quy điều y để ý nhất vẫn chính là tính mạng của người kia.

“ Người nói cái gì?!” Âu Dương Liên quả thật khó hiểu, hiếm khi thấy vị đệ đệ lãnh tình này của y có cảm xúc gì, nay lại không kiềm chế được nổi giận, mà đối tượng là y, Âu Dương Liên quả thật cảm thấy mình đủ oan, không rõ vì lý do gì. Lại thêm mấy hôm nay vất vả tìm kiếm tung tích của người kia, lại không có chút manh mối khiến cho vị đế vương bình thường ôn hòa như một cơn xuân phong này, nổi cáu, đôi mắt lạnh như băng nhìn về phía Âu Dương Triệt, tràn đầy lãnh khí

“ Người không biết Lạc Khanh Nhan chính là Lạc Vân Linh” Âu Dương Triệt nổi giận quát lớn. Dù nhiều năm trôi qua, dung mạo kia thay đổi khá nhiều, nhưng là làm sao có thể không biết đâu?! Nhưng Âu Dương Triệt đã quên rằng, Âu Dương Liên cũng chỉ mới gặp qua Lạc Vân Linh một hai lần, hơn thế nữa ấn tượng không sâu cho nên không lắm để ý, mà thực sự gặp Lạc Khanh Nhan chỉ mới một lần ở hội chùa, khi ấy Lạc Khanh Nhan cố ý che dấu nên thật sự cũng không nhớ rõ lắm. Huống chi bây giờ Lạc Khanh Nhan chỉ vận nam trang, che dấu đi nữ nhi kiều thái, còn lại cũng là anh khí bừng bừng, tuấn mỹ vô trù, nào giống một Lạc Vân Linh ôn nhu nhu nhược khi xưa?!

“ Không thể nào....” Nghe Âu Dương Triệt nói vậy, Âu Dương Liên sửng người. Làm sao có thể, làm sao có thể?! Người kia sao có thể là vị vương phi mất tích đã lâu của đệ đệ hắn được. Hắn... lại đi

động tâm với đệ muội của mình, đúng là đủ buồn cười. Mà nhiều năm về trước, chính hắn lại đẩy người kia cho đệ đệ của mình, Âu Dương Liên bật cười, có chút điên cuồng, lại tràn đầy chua xót, bỗng dưng Âu Dương Triệt cũng không thể ra tay được nữa, bàn tay dang dở giữa không trung, ảo não rơi xuống, Âu Dương Triệt nhìn Âu Dương Liên, tràn đầy thất vọng: “hoàng huynh! Dù như thế nào đi chăng nữa, sao huynh lại có thể dùng Đoạn tình vong ưu đâu?!” Biết rõ nó rất nguy hiểm kia mà, sao huynh lại có thể dùng thứ đó đối nàng kia chứ...

“Ta...” Âu Dương Liên cũng không thể thốt nên lời biện minh cho mình, dù y dùng Ngân Hương để áp chế đi độc tính của Đoạn tình vong ưu, nhưng rốt cuộc, y cũng đã làm tổn thương đến người kia, nhưng là y còn cách khác sao?! ánh mắt bỗng dưng mờ mịt nhìn về phía Âu Dương Triệt, y nhỏ giọng nỉ non: “ta.... lần đầu tiên biết như thế nào thích một người, nhớ thương một người, yêu một người....”

Vì là lần đầu tiên, cho nên không biết cách yêu

Vì là đế vương chí cao vô thượng, không gì không có cho nên không biết trả giá để dành được, chỉ biết chiếm đoạt để dành lấy

Vì là ghen tỵ cho nên điên cuồng dù phương pháp tối tàn nhẫn nhất

Và.... vì thời gian của y vốn không còn nhiều, người kia đã bắt đầu nghi ngờ y....

Khi nào thì y bắt đầu động tâm với nữ tử kia?!

Rõ ràng, rõ ràng người kia không giống nữ nhân một chút nào

Quá mạnh mẽ, bá đạo, kiêu hãnh, kiệt ngạo như một con ngựa hoang, không ai kiềm chế nổi

Lạnh lùng tàn nhẫn lại thâm độc ngay đến cả y cũng kinh ngạc

Lãnh khốc vô tình, có thể tính kế với bất cứ ai, dù là đối với bản thân mình, thậm chí khi y bị thương sắp chết cũng chỉ vô tình liếc mắt không lưu lại cảm xúc nếu không phải Dung Phượng Ca muốn cứu y thì có lẽ giờ này y đã chết lâu lắm rồi

Hơn nửa năm, hơn nửa năm y ở đằng sau nữ nhân này, yên lặng làm ám vệ, yên tĩnh như một cái bóng, đối với y nàng ta cũng chỉ dùng giọng điệu mệnh lệnh, thậm chí là không mấy ưa y, nhưng vì Dung Phượng Ca vẫn lưu mạng của y lại, dẫu nhiều lắm nghi ngờ

Vì nàng, y tình nguyện chịu thương, cắn đi mũi tên trong mật thất, nhưng nữ tử đày mắt dù một chút thương xót hay một chút áy náy cũng không có

Nữ nhân này! đủ lãnh, đủ độc.... nhưng là y lại không kiềm chế được lòng mình

Vì cái gì đâu?!!!

Có chẳng là vì ánh mắt của nàng từ đầu đến cuối khi nhìn về Dung Phượng Ca, ôn nhu ấm áp đến như vậy, khiến cho y rung động tâm can

Có chẳng là vì, tiểu dung của nàng dịu dàng sủng nịnh đối với Dung Phượng ca, khiến cho y ngây ngốc ngẩn ngơ

Có chẳng là vì, bôn ba khắp nơi, tìm kiếm kỳ vật vì Dung Phượng Ca, không ngại cừu tử nhất sinh, khiến chi y hâm mộ

Có chăng là vì bốn chữ: “đời đời kiếp kiếp” của nàng hứa với Dung

Phượng Ca khiến cho y lòng dậy sóng

Hay là vì nữ tử này có thể lợi dụng tính kế với bất cứ ai lại duy độc chân thành với Dung Phượng Ca

Hay là vì.... Vì nhiều lắm, nữ tử đối với người bên ngoài lãnh nhẵn tàn khốc bao nhiêu thì bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu nhu tình quyến luyến, hầu như tất cả mọi tình cảm của nàng, điều trao hết cho Dung Phượng Ca, khiến cho y... ghen tỵ... thật sâu ghen tỵ...

Phải chăng chính vì vậy, mà y lại để tâm đến nữ tử kia nhiều đến như vậy?! rồi si mê lúc nào không hay?! Đợi đến khi tỉnh ngộ, muốn vùng vẫy thoát ra, muốn trốn tránh nhưng tất cả đã muộn rồi, tâm của y đã bị đánh mất, mà vĩnh viễn có lẽ sẽ chẳng bao giờ y lấy lại được

Lạc Khanh Nhan.... rốt cuộc phải làm như thế nào nàng mới có thể nhìn ta, dù là một ánh mắt?!

Hết chương 52

Chương 53: Hoàng thanh điều

Ước mơ của một người là gì?!

Như thế nào thực sự gọi là hạnh phúc?!

Thế gian hàng vạn người, mỗi người đều có những mong ước khát khao riêng, có người mong thi đỗ công danh làm nên sự nghiệp lưu danh sử sách, có người thích quyền lực chí cao, khuynh cả thiên hạ, người lại mong phú khả địch quốc, kẻ lại ước mơ có mỹ nhân làm bạn.....

Dung Phượng Ca y cũng có giấc mơ, có khát khao của riêng mình, ấy là chỉ cần có thể bên cạnh, đơn giản bên cạnh làm bạn cùng người kia mà thôi. Chỉ đơn giản như vậy mà thôi sao đối với y lại khó khăn đến như thế. Y không mong tài cao hơn người, không mong được thượng thiên ưu ái, cũng không cần những thứ tốt đẹp của thế gian. Y chỉ đơn giản muốn có thể ngày ngày, tháng tháng, năm năm.... mỗi khi mở mắt thức dậy, là có thể thấy được người kia nở nụ cười nhìn mình. Nhưng là đối lại, thật lắm đắng cay.... Nhan Nhan, rốt cuộc cho đến khi nào, chúng ta mới có thể thành thoi một đời đâu?!

Căn phòng hoa lệ nhưng không khí thật là trầm trọng, trầm trọng đến đáng sợ. thỉnh thoảng lại nghe tiếng của những miếng sắt thép va chạm lẫn nhau, thanh âm trong trẻo, ngân dài trong cái không khí như thế này, thật khiến cho người ta muốn nổi điên. Lam Quân Băng sắc mặt phải nói là tái nhợt, có chút vô lực nhìn người trên giường

“ Dung Phượng Ca, người... rốt cuộc muốn thế nào?!” Lam Quân

Băng thờ dài. Người này nhìn bên ngoài ôn nhu mềm mại như vậy, vì có gì nội tâm lại quật cường đến như thế, thật khiến cho y đau đầu mà. Dung Phượng Ca nghe vậy, bình thản cười, thanh âm khản đặc, khô khốc: “ thả ta đi....”

Trên giường, Dung Phượng Ca vẫn vậy, một thân lam bào thanh nhã, nhưng sắc mặt của y gầy yếu rất nhiều, và chân tay của y đều bị thiết liên xích lại, còn lại mọi thứ đều rất ổn. Thực ra, Lam Quân Băng cũng không muốn dùng biện pháp này đối y, nhưng là từ lúc đem y về cung, người này dường như nổi điên phá nát tất cả những gì xung quanh y, hơn thế nữa có đôi khi không khống chế được tự thương tổn bản thân mình, còn đáng sợ hơn nữa là giữa phần ác và phần thiện của y cứ liên tục thay phiên nhau đổi qua đổi lại khiến cho Lam Quân Băng kinh sợ, theo y biết, nếu như phần chí cực ác trong con người y cứ liên tục xuất hiện nhiều lần, thì thời gian phá phong ấn, chân chính trở thành kẻ ‘Diệt Thiên’ sẽ không còn xa, cho nên chỉ còn cách dùng thiết liên khóa y lại, để khống chế bớt hành động của y

Lam Quân Băng không nói, đôi con ngươi phảng phất ưu sầu, tinh thần cũng trở nên uể oải vô cùng, lần đầu tiên trong đời, y cũng không rõ, lần này mình đã làm, là đúng hay sai?! Vươn tay muốn chạm vào người trước mặt, nhưng lại không dám, cười khổ: “ sao... người lại cố chấp đến như vậy” chấp nhận ta... khó đến như vậy sao?! lời muốn thốt ra, nhưng lại không dám nói hết lời

“ Nàng.... Như thế nào rồi?!” Dung Phượng Ca nhỏ giọng lên tiếng, muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, cứ sợ câu trả lời không phải là bản thân mình muốn, vô lực...

“ Chưa tìm thấy....” Lam Quân Băng đáp

“ Vì sao?!....” không đầu không đuôi, tự dưng Dung Phượng Ca lại

thốt nên như vậy, Lam Quân Băng nghe vậy, cũng không rõ ràng cho lắm, yên lặng nhìn Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt của Lam Quân Băng, đôi môi khô nứt, gằn từng tiếng: “ vì cố gì...lại như vậy đối ta, ta... có thù oán gì với người sao, hay là... người tò mò về thân phận Diệt thiên này?!”

Lam Quân Băng chợt cười, cười khẽ rồi cất thành tiếng, thanh âm khàn khàn nơi cổ họng, đứt quãng như là nghẹn ngào, cười mà còn khó coi hơn cả khóc, không ai biết đáy mắt của y đã ẩn ẩn lệ ý, cúi đầu thờ dài, mãi một lát sau, mới lên tiếng, thanh âm lãnh đẵng như hỏi như là... oán: “ người.... Không biết sao?!” làm nhiều như vậy, đến cuối cùng người cũng không rõ, ta là cần gì sao?! Dung Phượng Ca, rốt cuộc thì trong mắt người ngoài ba từ Lạc Khanh Nhan kia, thì còn có thể chứa đựng được những gì?!

Dung Phượng Ca không nói gì thêm nữa, khẽ nhắm mắt, yên lặng đuổi khách

Lam Quân Băng nhìn y một lúc lâu sau, mới đứng dậy, từ từ bước ra ngoài

Ngoài trời, hàng ngàn vì tinh tú lấp lánh, tô điểm thiên không

Vài làn gió tươi mát, quanh quẩn khắp nơi, thấm đượm lòng người

Thiên nhiên vẫn vậy, khiến lòng người thư thả.....

Nhưng là, vẫn không thể đuổi đi ưu sầu của thế gian a....

Lam Quân Băng vừa đi không lâu, trong phòng lại xuất hiện một hắc y nhân, cung kính quỳ xuống bên cạnh giường, nhỏ giọng hô lên hai tiếng: “ công tử!” Dung Phượng Ca quay đầu nhìn hắc y nhân, nở nụ cười: “ Ảnh Nhất, người đến rồi sao?!” Đúng vậy! hắc y nhân này

chính là Ảnh Nhất, thấy Dung Phượng Ca nở nụ cười, lòng của y chợt chùn lại, không rõ vì sao, mới có vài ngày thôi mà y cảm thấy công tử dường như... trưởng thành lên nhiều lắm, nét trẻ con thơ ngây như tờ giấy trắng lúc trước hầu như không còn, thay vào đó là cái gì đó tang thương, mệt mỏi. Chợt Ảnh Nhất, cảm thấy..... xót thương cho người này. Người này, đáng lẽ phải được hưởng mọi sung ái của thượng thiên mới đúng, cả một đời vô ưu vô sầu, tiếp tục làm một Dung công tử phong hoa tuyết đại không dính nhiễm chút trần thế, mãi mãi là 'hòn ngọc quý' trên tay của chủ nhân bọn họ mới phải, không nên nhiễm sắc thái này, không nên vương vấn u buồn nơi khóe mắt..... thật là không quen một chút nào

“ Công tử, người chịu khổ rồi...” lãnh tâm, cứng ngắc không biết nói chuyện như Ảnh Nhất, chợt thốt nên lời như vậy. Dung Phượng Ca ôn thanh cười, nhỏ giọng lên tiếng: “ không khổ, nàng.... Sao rồi!” hấn làm sao mà khổ kia chứ, so với nàng, thì một chút khổ này, chẳng qua như một hạt muối bỏ vào đại dương mà thôi

“ Công tử an tâm, sẽ rất nhanh sẽ tìm được tung tích của chủ nhân...” Ảnh Nhất đáp lời

“ Ừ, ta tin tưởng....” Dung Phượng Ca gật đầu

“ Công tử, để ta đem ngài ra khỏi đây!” Ảnh Nhất thấy người mà mình cần bảo vệ, lại bị khóa như thế này, vô cùng căm phẫn, áp chế trong lòng phẫn giận, Ảnh Nhất nhẹ giọng nói. Dung Phượng Ca lắc đầu, thanh âm nhẹ hẫng: “ không được, người đi đi, này thiết liên không làm khó được ta, khi nào ta muốn đi, sẽ tự mình bước đi...” Ảnh Nhất nghe vậy, không khỏi giật mình. Chợt nhớ đến đêm hôm ấy, y nhìn Dung Phượng Ca một lát, sau đó mới gật đầu, ẩn hình trong bóng tối

Ảnh Nhất có chút không hiểu, vì cứ gì công tử lại không muốn đi vào

lúc này đâu, lắc lắc đầu đuổi đi nghi vấn, công tử quyết định gì, y chỉ cần tuân theo là được. Công tử không yếu đuối cần được bảo hộ như bọn họ vẫn nghĩ, nhất là khi công tử ‘phát điên’ thật đủ đáng sợ, đừng nói là y, ngay cả vài trăm người võ công nhất lưu như y cũng khó ngăn cản được, cuộc đại chiến lúc trước, một mình công tử sát nhiều người như vậy, cho đến bây giờ y vẫn không sao quên được, có lẽ trên đời này có thể cản được công tử, cũng chỉ có chủ nhân đi

Dung Phượng Ca sở dĩ không muốn đi vào lúc này, đơn giản là vì Lam Quân Băng, một ngày nào mà Lam Quân Băng chưa hết hi vọng về y, thì Dung Phượng Ca khó có thể an tâm thoải mái không sợ bị quấy rầy được. Y thực sự không hiểu, y là nam nhân, hà cớ gì Lam Quân Băng lại có thứ tình cảm đó với y, hay là vì khuôn mặt này?! Dung Phượng Ca khẽ cau mày, chỉ cần khiến cho Lam Quân Băng buông tha y là được, y sẽ làm cho người kia hoàn toàn buông tay, như vậy mới không gây bất lợi cho Nhan Nhan về sau này, dẫu như thế nào Lam Quân Băng cũng là đế vương của một nước, chỉ cần một nước cờ sai sẽ khiến cho hậu hoạn khôn lường, Dung Phượng Ca khẽ nhếch khóe môi, cong lên nét cười đậm như nước....

Đông đồng tử trong suốt, chợt nhiễm huyết, sau đó liếm đi, nhắm mắt lại.....

Lam Quân Băng! Người... yêu ta?! Vậy thì để xem, người yêu ta... nhiều bao nhiêu?!.....

“ Nha đầu, người quyết định rồi sao....” lão giả ôn hòa cười, nhìn Phượng Nhan

Nữ tử một thân nam trang bố y, nhưng không dấu hết phong thái hơn người của mình, đặc biệt là đôi mắt kia, thâm sâu đậm bạc, như là tất cả mọi chuyện cũng khôn khiến cho nó nhiễm lên một chút ánh sáng, như là ánh mắt của một vị cao tăng, đã khám phá hết mọi hồng trần

rồi, chỉ còn lại bình thân như nước, vô hi vô bi. Nữ tử nghe lão giả hỏi vậy, gật đầu, nói: “ cảm tạ!” đơn giản hai tiếng cảm tạ, người này cứu nàng một mạng, người này chăm sóc nàng trong nhiều ngày qua

“ Không cần! nha đầu, ngươi có biết.... mục đích của ta cứu ngươi đi....” Lão giả cũng không nói quanh co lòng vòng, đi trực tiếp vào vấn đề chính. Ngài cứu nữ hài tử này từ dưới biển lên, vốn không có mục đích gì, chỉ đơn thuần là cứu người mà thôi, nhưng là qua mấy ngày ở chung, ít nhiều ngài cũng hiểu được bản tính cùng khả năng của nữ hài tử này, cho nên ngài cũng an tâm giao việc này cho nữ hài tử, nói ngài vụ lợi cũng thế, nhưng là ngài thực sự không còn nhiều thời gian nữa, lão giả thở dài, ánh mắt tràn ngập áy náy nhìn Phượng Nhan

Phượng Nhan liếm hạ mi mắt, gật đầu, yên lặng chờ lão giả nói cho hết lời. Suy cho cùng, nàng nợ lão giả này một mạng, làm việc giúp cũng không quy phạm nguyên tắc gì của nàng. Trên thế gian này, không gì là miễn phí cả, cũng không ai cho không ai cái gì, điều này nàng hiểu rất rõ, Phượng Nhan cười nhạt. Nhưng là trong vô thức, lại có thanh âm phản bác nàng, thế gian này vẫn còn một người vì nàng, vô điều kiện trả giá, vô điều kiện kính dâng, không đòi hỏi hồi báo.....

Người đó..... là ai...?!

Một trời hoa trắng muốt rơi lả tả, điêu linh nhưng cũng thật đẹp

Lam y nhân ngồi dưới gốc lê hoa, gảy một khúc.....

Làn môi rất đẹp, cong cong tiểu dung thanh nhã như u lan, đẹp khiến cho người ta đui mù.....

Tâm, ngừng đập

Đầu, thật đau.....

Phượng Nhan ghì chặt bàn tay của mình, một thoáng đau đớn sẽ khiến cho nàng bình tĩnh hơn nhiều, tại sao! khi nhớ về hình ảnh lam y nhân kia, lòng nàng sẽ đau.... Thật đau....!!!

“ Nha đầu?!...” lão giả lên tiếng

“ Ân?!.....” Phượng Nhan đưa mắt nhìn lão giả, lão giả bên cạnh không biết từ khi nào xuất hiện một tiểu hài tử mới có năm sáu tuổi, Phượng Nhan khẽ nhíu mi, mỗi khi nàng nhớ đến hình bóng lam y nhân kia, tinh thần cảnh giác của nàng hầu như không còn, thật là nguy hiểm!

“ Diêu Nhi, mau hành lễ bái sư...” lão giả xoa xoa đầu tiểu hài tử, lên tiếng, thanh âm hiền từ nhưng không thiếu vài phần nghiêm nghị. Tiểu hài tử đang cúi đầu, nghe thanh âm của lão giả, ngẩng đầu nhìn lão giả, rồi quay đầu nhìn Phượng Nhan, mới cung kính quỳ xuống, thanh âm mềm mềm: “ sư phụ tại thượng, xin nhận của đồ nhi một lạy!

Không ai biết, trong một sát na tiểu hài tử ngẩng đầu, Phượng Nhan luống cuống....

Tiểu hài tử, khuôn mặt nhỏ tròn tròn trắng nõn, đôi con ngươi xinh đẹp trong vắt, này mi này mắt này mũi.... Thật là... quen thuộc! quen thuộc đến mức, khiến cho nàng, tâm.... lạnh ngắt, như là có ai đó bóp chặt lấy nói, để rồi thanh âm của tiểu hài tử vang lên, nàng mới giật mình, tĩnh lại....

Đầu ngón tay, không rõ vì sao có chút run run, cúi xuống ôn nhu xoa xoa khuôn mặt của tiểu hài tử, thanh âm chột nhẹ hẫng: “ ngươi...là

ai?!” Tiểu hài tử nghi hoặc nhìn Phượng Nhan, rồi lại quay sang đầu nhìn lão giả, khó hiểu nhưng vẫn nhu thuận đáp lại lời của Phượng Nhan: “đồ nhi gọi là Hoàng Thanh Diêu”

“Họ Hoàng?!” Phượng Nhan nhẹ giọng hỏi, thu hồi đi nét mặt luống cuống lúc nãy, dường như vừa rồi, cảm xúc khác thường không phải nàng vậy, Lão giả mặc dù nghi hoặc vì cứ gì Phượng Nhan lại có xúc cảm kỳ lạ như vậy, nhưng cũng không hỏi gì nhiều, nghe Phượng Nhan hỏi thì mới bình thản đáp lại: “đúng vậy, đứa nhỏ này chính là huyết mạch cuối cùng của hoàng thất Hoàng Thiên quốc.”

Phượng Nhan nhíu mi, xoay người bước vào trong. Lão giả nhẹ giọng thì thầm vài lời với tiểu hài tử, rồi sau đó cũng bước theo vào. Tiểu hài tử chạy ra ngoài.....

“Nói đi!” Phượng Nhan uống một ngụm trà, rồi mới nhìn lão giả, thanh âm không mặn không nhạt, không ra hỉ giận

Lão giả thờ dãi, từ từ lên tiếng: “nha đầu, chuyện này quả thật làm khó ngươi, nhưng lão hủ quả thật không còn cách nào khác”

“Xưa nay con nối dòng của Hoàng Thiên quốc rất đơn bạc, tiên đế vì tin lầm gian phi khiến cho huyết mạch hoàng gia rơi vào nhân gian, sau này gian phi cấu kết cùng nịnh thần, âm mưu hại chết tiên đế, chiếm Hoàng Thiên quốc, hiện này Hoàng Thiên mọi thế lực đều trong tay tể tướng đương triều, lấy có tiên vương ốm nặng thâm tóm triều đình, lại lấy một tiểu hài tử không phải là huyết mạch thực sự của tiên vương phò làm ấu chúa, đất nước hiện nay.... Đủ loạn a...!!”

“Ngu xuẩn....” Phượng Nhan lạnh nhạt cười: “ngay đến hài tử của mình cũng không bảo vệ được, đế vương Hoàng Thiên đúng là đủ bất lực, kẻ như vậy, mất nước cũng không đáng trách”. Lão giả không ngờ Phượng Nhan lại nói những lời đại nghịch bất đạo như

vậy, cứng lưỡi, sau đó cũng chỉ thờ dài, không nói thành tiếng, dầu sao thì... Nha đầu này nói không sai, tiên đế quá tin Nhu phi, khiến cho bản thân mình mất nước, cốt nhục li tán, chỉ thương thay cho Đế hậu, mất đi yêu tử, bản thân cũng tàn tạ, không còn lại gì!

“ Ngài muốn ta phò đưa trẻ này lên ngai vị?!” Phượng Nhan nhàn nhạt lên tiếng

Lão giả trầm ngâm một lát, sau đó mới kiên quyết gật đầu, đáp: “ đúng vậy!”

Hết chương 53

Chương 54: Vệ thanh trần – Hoàng thu ngọc

“ Ngài nghĩ ta, có thể làm được sao?!” Phụng Nhan chột hỏi

Lão giả mỉm cười: “ cũng không rõ vì sao, ngay từ lúc gặp gỡ, lão hủ lại có niềm tin như vậy, có lẽ là... thiên ý!”

“ Hài tử đó.... Biết được sao?!” Phụng Nhan lại hỏi

“ Không rõ, thực ra nếu có thể chọn lựa, lão hủ thà rằng để cho hài tử đó làm bình dân con cháu, sống một cuộc đời bình thản còn hơn cung đình đấu đá, người sống kẻ chết, không chút tình người”. Lão giả nhìn Phụng Nhan, thanh âm mãn nhãn đau xót: “ nhưng là năm năm trước, lão hủ đã hứa với hoàng hậu, nhất định sẽ mang hài tử ấy về gặp hoàng hậu, hoàng hậu đã chờ nhiều năm như vậy, lão hủ không thể ích kỷ nha! Hơn thế nữa....” lão giả nói đến đây, khẽ nhắm mắt, thanh âm nhạt dần nhưng lại không thiếu ba phần quyết tuyệt: “ đã là con cháu hoàng thất, phải có trách nhiệm với lê dân bách tính, không thể chỉ vì bản thân mình, cho nên.....”

Nói đoạn, lão giả quỳ xuống, dập đầu ba cái trước Phụng Nhan, gằn từng tiếng: “ cho nên, Phụng Nhan! người nhất định phải giúp hài tử ấy, ta tin, ta tin người nhất định sẽ làm được.....”

Phụng Nhan cũng không đỡ dậy lão giả, nàng nhìn lão giả, bóng lưng càu lủ nhiều lắm, mặt mày cũng nhiễm tẫn không ít tang thương, kẻ đại hiền cả một đời lúc nào cũng vì dân vì nước, trung quân ái quốc, tư tưởng thấm sâu, nàng thật không hiểu?!... nhưng là nàng kính phục! Phụng Nhan nàng, rất ích kỷ, sẽ chẳng bao giờ

làm được đến mức như thế. Khẽ nhắm mắt, như là... nhận mệnh, nàng cười khẽ: “ ta thiếu ngài một mạng, việc này! ta nhận....”

Nhìn bóng lưng của Phượng Nhan khuất dần, lão giả nhàn nhạt nở nụ cười, như là tâm nguyện nhiều năm được thực hiện vậy, đôi con ngươi một mảnh thanh minh, như là sau trời mưa vân vụ tan đi, trời quang mây đãng, bỗng chốc nhìn lão giả bóng lưng thẳng lên nhiều lắm. Người bạn già bên cạnh làm bạn cùng lão giả nhiều năm, vươn tay cầm lấy tay của lão giả, cười nhẹ: “ lão đầu, tâm nguyện năm năm cuối cùng cũng có người thay ngươi gánh lấy, cũng nên an tâm rồi đi”

“ Đúng vậy a, ta... cũng chỉ làm đến thế này mà thôi, mới đó mà đã năm năm rồi, Diêu Nhi cũng đã lớn đến như vậy, lão bà tử, Diêu Nhi đi rồi, có hay không luyến tiếc?!” lão giả nhìn thần sắc người bạn già của mình, áy náy nói. Cả một đời, người này lúc nào cũng đi theo sau, chờ đợi ngài, chưa một ngày nào khiến cho thê tử kế tóc sẽ duyên của mình thực sự hạnh phúc, ngài mãi mãi lúc nào cũng bồn ba vì lê dân bách tính, vì con cháu hoàng tộc, để lại cũng chỉ là bóng lưng cho người bạn già, nhưng là người này chưa từng một lời oán thán, yên lặng bên cạnh, mãi mãi làm điểm tựa vững chắc cho ngài

“ Dĩ nhiên là luyến tiếc rồi, hài tử đó, đích thân ta nuôi nấng nhiều năm như vậy...” thanh âm nhàn nhạt thờ dài, rồi nghiêng đầu nhìn lão giả, ôn thanh cười: “ nhưng là, so với Diêu Nhi! Ngươi vẫn quan trọng hơn!!”

“ Lão bà tử! cảm ơn....” Lão giả nắm chặt tay người bồi mình bên cạnh đến năm mươi năm, ánh mắt tràn đầy ý cười

“ Giữa chúng ta, không cần hai từ đó.....” người kia nhẹ cười....

Vệ Thanh Trần, xuất thân cơ hàn, một lần kỳ ngộ nhận viện lâm đại

học sĩ Vệ Mẫn làm nghĩa phụ, mười bảy tuổi đỗ trạng nguyên, hai mươi tuổi tiến chức tam phẩm hộ bộ thị lang, đến năm hai mươi lăm tuổi đã là đương triều trẻ nhất hộ bộ thượng thư, năm năm sau trở thành vị trẻ tuổi nhất tể tướng trong lịch sử vương triều Hoàng Thiên, làm người công bình chính trực, trung quân ái quốc, một thân nghiêm nghị chính khí khiến cho người ta bội phục, gần ba mươi năm giữ chức tể tướng khiến cho đất nước dần dần khôi phục, có thể nói là một bậc đại hiền. Song mười năm trước, Hoàng Thiên đế, đắm chìm tửu sắc, sủng ái gian phi, nghe lời nịnh thần khiến cho cả một vương triều lại có nguy cơ chao đảo, Vệ Thanh Trần từng nhiều lần can gián nhưng đế không nghe, cuối cùng lại bị gian thần hãm hại. Từng có công với tiên đế, được ban lệnh bài miễn tử, Vệ Thanh Trần được miễn tội chết, nhưng coi bỏ quan tịch, chỉ làm bình dân. Vệ Thanh Trần nản lòng thoái chí, phẩy tay bỏ đi, năm năm sau, Hoàng hậu cho người gọi thư nhờ vả, không đành lòng con nối dòng Hoàng Thiên cắt đứt, lại nhớ đến ơn của tiên đế, Vệ Thanh Trần lều mình mang tiểu hài tử mới chào đời vài tháng tuổi rời cung, hơn năm năm tránh bao cuộc truy sát, cuối cùng đến ngày hôm nay gặp được Phượng Nhan, âu cũng là hai chữ thiên mệnh

Hoàng Thu Ngọc, đương triều quận chúa, năm ấy mười bảy tuổi sơ ngộ Vệ Thanh Trần, mến mộ tài đức, được tiên đế tứ hôn, trở thành phu nhân của Vệ Thanh Trần, hai người phu thê, tương kính như tân, tuy không nói là tình yêu oanh oanh liệt liệt nhưng cảm tình phu thê năm mươi năm, cũng là một phen nồng đậm thân tình. Cả một đời nàng hiền lương thực đức, luôn ở đằng sau ủng hộ đợi chờ, âm thầm dõi theo từng bước chân của chồng nàng, luôn là chỗ dựa vững chắc cho Vệ Thanh Trần, có thể nói, nếu không có Hoàng Thu Ngọc, cũng không có một vị Vệ tể tướng lưu danh sử sách

Cảm tình hai người này, không phải nhất kiến chung tình, cũng không phải tài tử giai nhân tương ngộ, xinh đẹp mỹ lệ như những câu chuyện tình trong sách, cũng không cảm động thiên địa như

những mối tình lưu truyền nghìn năm, họ chẳng qua là một cặp phu phụ bình thường, cảm tình đậm đậm, cho nhau giúp đỡ, cho nhau dìu dắt đi qua mấy mươi năm cuộc đời, có lúc hiểu lầm, có lúc đau thương, có lúc hoan hỉ, nhưng tổng kết lại, đến cuối cùng vẫn có thể nắm tay cùng nhau đi đến hết cuộc đời, nhân duyên như vậy! bình thường giản đơn như thế, nhưng cũng là một điều khó cầu.....

Thử vấn thế gian, mấy người có thể giữ trọn lòng mình đến năm mươi năm, cảm tình không phai?!

Thử hỏi thiên hạ này, mấy người có thể chờ đợi một mình, âm thầm dõi theo, âm thầm làm nơi tựa vững chắc cho một người suốt mấy mươi năm?!

Lòng của Vệ Thanh Trần, là thiên hạ, là dân sinh, mấy mươi năm bốn ba tính kế cũng chỉ vì lê dân bách tính áo cơm no ấm, nhưng lòng của Hoàng Thu Ngọc, nhỏ nhỏ đơn giản chỉ chứa phu quân của nàng

Cuộc đời thăng trầm, khi thì vinh quang tột đỉnh, khi thì sa cơ lạc nghiệp, thân phận tôn quý như nàng, vẫn liêu lĩnh cùng Vệ Thanh Trần, Hoàng Thu Ngọc – âu cũng là một vị kỳ nữ!

Mà, một vị trẻ tuổi tể tướng, quyền cao tột đỉnh, dưới một người trên muôn vạn người, cả một đời chỉ có một thê tử, cũng có thể nói là hiếm thấy!

Bây giờ, mọi việc được an bài tốt lắm, những năm cuối cùng về sau, hi vọng bọn họ có thể bình an sống sót, nắm tay cho đến ngay cùng xuống đường hoàng tuyền, như vậy! đã là hạnh phúc nhất rồi, đúng không?!! (Dao Dao: ta định cho hai người tự sát, nhưng nghĩ lại thấy ác quá, đạo này ta hay bị mất ngủ 'phải chăng vì ta viết ngược nhieu quá' cho nên lần này làm thiện, cho hai người này bình an cho đến chết ^^)

Dọc đường đi, Phượng Nhan thong thả bước đi, sắc mặt lạnh nhạt, một thân nam trang hắc y càng tôn lên nét lãnh mỹ trên gương mặt của nàng. Mà cách mấy bước, nho nhỏ bóng dáng cứ liên tục đuổi theo, dù mệt đến đuối người, sắc mặt mất dần huyết sắc vẫn cố chấp đi theo, khiến cho những kẻ đi đường thấy vậy cũng không khỏi lắc đầu thấy bất bình thay cho hài tử. Nhưng có lẽ vì nét mặt của Phượng Nhan quá lạnh, vô hình chung tạo nên áp lực khiến cho bọn họ không dám biểu lộ bất mãn. Thấy vậy, Phượng Nhan chỉ nhếch miệng cười khế

“ Sur phụ....” Hoàng Thanh Diêu nhỏ giọng lên tiếng, tay nắm lấy vạt áo của Phượng Nhan. Phượng Nhan dừng lại, cúi đầu nhìn hài tử, mâu quang tối sầm lại

“ Sur phụ, chúng ta nghỉ một lát được không, Diêu Nhi...mệt quá!” Tiểu hài tử ủy khuất lên tiếng, đôi con ngươi rung rung rất là chọc người yêu thương. Phượng Nhan cúi xuống nhìn bàn chân nho nhỏ của hài tử, vì đi quá nhiều mà sưng tấy cả lên, mày khế cau, thanh âm lạnh lùng: “ Diêu Nhi! Chỉ bấy nhiêu đây, mà ngươi đã chịu không nổi rồi sao?!”

“ Sur phụ xin lỗi, Diêu Nhi không đau, chúng ta đi tiếp...” Tiểu hài tử nhìn ánh mắt lạnh lùng của Phượng Nhan, khẽ mím môi, buông ra vạt áo của Phượng Nhan, nhỏ giọng lên tiếng. Không rõ vì sao, nhìn tiểu hài tử ánh mắt ủy khuất, lòng nàng chùn lại, vô thức vươn tay xoa nhẹ má của tiểu hài tử, thanh âm chợt ôn nhu đi lên: “ đừng khóc....!!” Lời vừa dứt, sắc mặt của Phượng Nhan tái lại, nắm chặt lấy tay của mình, đẩy tiểu hài tử ra xa một chút. Tiểu hài tử thành linh bị đẩy, ngã người ra sau, ngơ ngác nhìn Phượng Nhan, nước mắt doanh đầy nơi tròng mắt nhưng cố chấp không để nó chảy xuống. Nó thật là ủy khuất, nhưng lại không dám khóc vì gia gia đã dặn nhất định phải nghe lời sư phụ, mà sư phụ không thích nó khóc, nhưng là

nó thật không hiểu vì có gì sư phụ lại không thích nó, nó đã rất ngoan rồi nha!!

Phượng Nhan thực sự bối rối, bối rối vô cùng, nàng cũng không rõ là mình làm sao vậy, không hiểu vì có gì mỗi khi nhìn vào khuôn mặt của tiểu hài tử, lòng nàng sẽ ôn hòa lại, như có như không lại ẩn hiện hình dáng của lam y nhân, khi đó đầu nàng sẽ rất đau, rất đau. Nhìn tiểu hài tử ủ khuất, đôi thu thủy tiến đồng trong vắt sạch sẽ kia, lòng của nàng sẽ nhức nhối, nhức nhối vô cùng. Rõ ràng nàng biết không phải là lỗi tiểu hài tử nhưng lại đi giận chó đánh mèo tiểu hài tử đó, Phượng Nhan thở dài, từ khi nào nàng lại trở thành loại người vô lý đó rồi?!

Vươn tay ôm lấy tiểu hài tử, Phượng Nhan than nhẹ....

“ Sư phụ?!” Tiểu hài tử đột ngột bị Phượng Nhan có hành động thân thiết như vậy, có chút thụ sủng nhược kinh, nó một tay nắm lấy vạt áo của Phượng Nhan, tay kia lại ôm lấy cổ của nàng, lên tiếng: “ sư phụ, Diêu Nhi sẽ ngoan, ngài đừng bỏ Diêu Nhi!” Nó rất sợ, rất sợ sẽ bị bỏ lại, quanh năm suốt tháng không có chỗ ở cố định, bị thường xuyên nhiều người đuổi giết, nó cũng không rõ vì sao mình lại bị đối xử như vậy, mỗi lần nó hỏi, gia gia cũng chỉ cười cười rồi ôn nhu xoa đầu của nó. Tiểu hài tử, mới có năm tuổi thôi, những cũng đã hiểu biết rất nhiều điều, rất nhu thuận nghe lời, có đôi lúc khiến cho Vệ Thanh Trần cùng Hoàng Thu Ngọc đau lòng vô cùng

Cũng... đã từng có ai, lúc nào cũng bám theo sau lưng nàng, lúc nào cũng cố chấp đuổi theo nàng

Cũng... đã từng có ai, lúc nào cũng lo sợ nàng rời đi, dù là trong lúc ngủ cũng nắm chặt lấy tay nàng

Ai! Đã từng hứa, nhất định cùng người kia, cùng trời cuối đất bất ly

bất khí

Ai! Đã từng hứa, nhất định cùng người kia, dù là bích lạc hoàng tuyền, cũng cùng chung bước đi

Tâm, bén nhọn đốn đau, như là có dùng thứ sắc nhọn nhất thế gian, đâm từng nhát, từng nhát

Lòng, như bị ai đó, xé nát, đau đớn tột cùng

Trong một sát na, Phượng Nhan cảm thấy mình đau đến nghẹt thở, chịu không nổi, bước chân lao đảo, hình ảnh trước mặt cứ nhòa dần, nhòa dần, âm thanh cũng không còn phân biệt rõ, cứ soản xít bên óc của nàng, tay chống đốn lấy gốc cây cổ thụ ven đường, tay kia thả tiểu hài tử xuống đất, hốt hoảng....

Một giọt, hai giọt..... những giọt nước mắt nóng hổi cứ liên tục lăn dài trên má, rơi xuống khuôn mặt của tiểu hài tử....

Tiểu hài tử vô thức vươn tay sờ mặt của mình, cứ ngỡ trời mưa, hóa ra nhìn lên lại thấy không biết tự lúc nào, ân sư của mình, lệ đã rơi đầy mặt, tiểu hài tử mê hoặc, tại sao sư phụ của nó chán ghét nước mắt, lại khóc đau?! Nó vươn tay nhỏ bé, lau đi những giọt lệ nóng hổi đó, nó nói: “ sư phụ... ngài đau ở đâu sao?!”

“ Không có, sao Diêu Nhi lại hỏi vậy?!” thanh âm vẫn trầm thấp lạnh lùng nhưng không dấu nổi vài phần nghẹn ngào trong đó, Phượng Nhan cũng không rõ, có cái gì cứ nghẹn cứng nơi cổ họng của nàng, khiến thanh âm nghẹn lại, nghe tiểu hài tử hỏi vậy, hỏi lại

“ Nếu không đau, vì có gì sư phụ lại khóc đau...?!” Tiểu hài tử ngây thơ hỏi

“ Khóc?!....” lúc này Phượng Nhan chột giật mình, vươn tay chạm nhẹ vào má của mình, nước mắt đã tràn mi

Rõ ràng, nàng không muốn khóc, rõ ràng chán ghét nhất chính là nước mắt, tại sao lại khóc?! Nước mắt cứ vô thức tuôn rơi, không sao kiềm chế lại được, như là những ủy khuất, những thống khổ, những thứ gì đó mà ngay đến cả nàng cũng không rõ, chột ào ra, không sao ngăn cản được, như là... vỡ đê....

Khóc cái gì, khóc vì cái gì, khóc cho ai, khóc vì ai?!!

“ Sư phụ, đừng khóc.... Đừng khóc....” Hải tử hoảng sợ, liên tục vươn hai tay lau nước mắt cho Phượng Nhan, còn không quên an ủi

“ Ta... không có khóc....” Phượng Nhan thanh âm chột lạnh lòng đi lên

“ A?! sư phụ... không có khóc, đúng vậy!!” tiểu hải tử gật đầu lia lịa, trái lòng mà nói như vậy, bởi lẽ, nó không dám trái ý sư phụ nha

‘ Ừ! Nhan Nhan không có khóc, chẳng qua là... mưa thôi...’ vắng vắng thanh âm đâu đây vọng lại, Phượng Nhan khẽ rũ xuống mi mắt, vươn tay ôm chặt lấy tiểu hải tử, như là lấp đầy tâm linh trống trơn của nàng, Tiểu hải tử rất nghe lời, đầu tựa vào hõm vai của Phượng Nhan, tay nhỏ bé còn không quên vỗ vỗ nhẹ vai, an ủi nàng....

Hết chương 54

Chương 55: Là ai tổn thương ai?!

Trên đời này, có một thứ gọi là tâm ứng tương thông

Lúc trước, khi Lạc Khanh Nhan vui, buồn, khổ, bối rối.... Dung Phượng Ca đều có thể cảm nhận được, Lạc Khanh Nhan hỏi ‘ vì sao?’, khi ấy! Dung Phượng Ca chỉ mỉm cười dịu dàng nói: ‘ bởi vì tâm của Nhan Nhan, Phượng Ca có thể cảm nhận được mà’. Chính vì câu nói đó, khiến cho Lạc Khanh Nhan nổi lên sát ý với Dung Phượng Ca nhưng đồng thời, tâm cũng...động!

Giờ đây, Lạc Khanh Nhan buông mình xuống hồ sâu, Dung Phượng Ca tâm rất đau, rất đau.....

Nhưng là Lạc Khanh Nhan chưa từng một lần cảm nhận được nhịp đập của Dung Phượng Ca, chính vì không thể nắm được, cho nên nhiều lúc nàng cảm thấy có chằng mình yêu chưa đủ sâu, chưa đủ để cảm nhận được lòng của hắn.....

Lòng của nàng, vì có gì lại cứng rắn, lãnh khốc đến như vậy....

Lạc Khanh Nhan cười khổ, có lẽ là..... nàng chỉ động tâm với hắn, mới thích hắn, chưa có yêu chằng?! Có lẽ là vậy đi.....

Nhưng mà lần này đây, bên này người kia thống khổ lệ rơi đầy mặt thì bên kia, quả thật Dung Phượng Ca xảy ra chuyện....

Đúng như mong đợi của Lạc Khanh Nhan, một ngày nào đó, nàng cũng sẽ cảm nhận được lòng của hắn, được nhịp đập của hắn,

nhưng là lại vào khoảnh khắc này đây, có chẳng là ông trời muốn trêu đùa lòng người?!....

Băng Lạc hoàng cung

“ Người... tại sao lại làm vậy, sao lại ngốc như vậy! Dung Phượng Ca, người hận ta đến như vậy sao?!....” Lam Quân Băng cười, cười hỏi. Đúng vậy là y đang cười đó, tiểu dung tà mị tận xương khiến cho dung nhan tà cường kia của y thêm một phần ma mỵ, nhưng là tiếng cười quanh quẩn cả căn phòng hoa lệ, song đáy mắt kia đã ẩn ẩn lệ ý, đỏ ngầu....

Dung Phượng Ca im lặng ngồi nơi đó, một đầu tóc đen xỏa tung, rối loạn, đằng sau cổ, máu nhiễm đầy cổ áo, những giọt máu nóng hồi lăn dài, rồi thấm vào vạt áo lam y, tựa như những điểm đào hoa nở rộ trên lam y, hình thành nên hình ảnh đối lập, tiên diễm mà cũng thanh nhã. Nghe Lam Quân Băng hỏi vậy, y không nói, đáy mắt vẫn vậy, ôn nhu dịu dàng như mộc xuân phong, như là lúc trước lần đầu tiên Lam Quân Băng gặp y....

Bên má trái, một đạo vết thương thật dài, huyết từ miệng vết thương liên tục rỉ ra, yên lặng như là đang lên án tội ác của y vậy, Lam Quân Băng lòng đau như cắt, muốn vươn tay lau đi những vết máu đáng ghét đó, nhưng lại không dám, nhìn người kia vẫn đạm phong khinh ngồi đó, Lam Quân Băng vô lực ngồi bệch xuống cạnh Dung Phượng Ca, miệng thầm thì...: “ tại sao?!....”

“ Người chẳng phải rất có hứng thú với thân phận diệt thiên của ta sao, vậy ta hủy đi vết bớt đằng sau cổ, người chẳng phải rất thích gương mặt này của ta sao, ta hủy dung! Như vậy Lam đế bệ hạ, ngài có thể hay không..... để cho ta rời đi....” Dung Phượng Ca nhẹ giọng nói, thanh âm êm tai, vẫn ôn hòa ấm áp như vậy. Lam Quân Băng ngờ ngác nhìn Dung Phượng Ca, cười khổ: “ người... vốn dĩ không

rõ, không rõ....” Không rõ ta muốn gì cần gì, Dung Phượng Ca! người ta nói người thiện lương như thiên sứ không nhiễm chút bụi trần, không nỡ tổn thương ngay đến cả một con kiến, nhưng là thật ra, người chính là kẻ nhẫn tâm nhất thế gian....

“ Cái người cần, vĩnh viễn không có được, tâm của ta, cũng rất nhỏ, rất nhỏ cũng chỉ có thể chứa một người....” Dung Phượng Ca lắc đầu than nhẹ, đôi con người vô cảm xúc

“ Ta... đã sai rồi sao?!” Lam Quân Băng cười thảm: “ ta... thực sự, tịch mịch... rất tịch mịch...”

Từ nhỏ đến lớn, xung quanh ai cũng tính kế ta, ai cũng muốn đẩy ta vào chỗ chết, ngay cả mẫu thân của ta cũng chỉ vì vinh quang của mình, chưa từng một lần ôm ta vào trong lòng, ta chỉ là muốn tìm một người có thể toàn tâm toàn ý với ta mà thôi, không được sao?!....

Sát phụ đoạt vị, huynh đệ tương tàn, là ta không muốn nhưng bọn họ ép ta..... Dung Phượng Ca ta không mong tâm của người, chỉ mong người có thể bên cạnh bình thản làm bạn cùng ta, như vậy.... không được sao?!

Vì có gì, lại dùng phương pháp quyết tuyệt như vậy đối ta, rốt cuộc là ai làm tổn thương ai, là ta khiến cho người thống khổ, hay là người đang trừng phạt ta...?!

“ Nhan Nhan của ta.... Cũng rất tịch mịch....” Dung Phượng Ca khẽ nhắm mắt, thanh âm nhẹ hẫng đi

Người có biết, để hủy đi lời nguyện Diệt Thiên cần phải có ba vật phong ấn linh hồn chí cực ác trong con người của người mà bảo vật thứ ba, chính là... tâm của người người yêu.... Chỉ cần hơn một năm thời gian này, người yêu ta, khi đó ta cam tâm tình nguyện trao tâm

của ta cho người, khi ấy người có thể cùng Nhan Nhan của người song túc song phi, một năm, chỉ một năm mà thôi! Sao người lại cố chấp đến như vậy.... Lam Quân Băng nhìn Dung Phượng Ca bi ai cười, muốn nói bí mật này cho y nhưng lại không cất thành lời....

Mà nói để làm gì..... cũng không còn ý nghĩa gì nữa, thôi đi! Thôi đi... Dung Phượng Ca, trận cá cược này người thắng, ta.... Vĩnh viễn không thể ngồi nhìn người tự làm hại đến bản thân mình, cảm tình của ta dành cho người nhiều hơn ta tưởng. Cảm tình nghịch thiên này, vốn chẳng bao giờ có kết quả tốt, là ta... đã cưỡng cầu quá nhiều...

“Đi thôi....” Lam Quân Băng than nhẹ nhìn Dung Phượng Ca, đáy mắt bình tĩnh....

“Cảm tạ...” Dung Phượng Ca ôn nhu cười, xoay người bước đi, quyết tuyệt không hề ngoái đầu lại

“Dung Phượng Ca....” Lam Quân Băng thốt lên, Dung Phượng Ca khựng lại

Có thể.... Nếu như... nếu như, có thể hay không kiếp sau của người, dành cho ta... Lam Quân Băng muốn nói như vậy, nhưng là y không nói, cố gắng bài trừ ra tiểu dung như thường ngày, y cười khẽ: “có thể hay không... cười với ta, một lần”. Chỉ cho... riêng ta mà thôi! Dung Phượng Ca quay đầu lại nhìn Lam Quân Băng, khẽ mỉm cười, ôn hòa: “Lam Quân Băng đừng vì ta..... mà đau lòng, ta... không xứng!”

Bóng lưng của người đã khuất, vị đế vương kia, một giọt nước mắt, lăn dài trên má, khẽ nhắm mắt, lệ... không tiếng động lặng lẽ rơi....

Cả một đời của thiếu thiên thiên tử, sát phạt quyết đoán, lãnh khốc

đến vô nhân tính, ngay cả người thân của mình, cũng không chớp mắt dùng kiếm xỏ xuyên quan thân thể, trên môi chỉ lạnh lùng cười, nhưng là lần này đây, nước mắt ... rơi, như là những giọt nước mắt hiếm hoi của cả đời đế vương vô thanh vô tức, nhiệm ướt vạt áo....

Đế vương tình, tối vô tình....

Cũng có thể, tình của đế vương, cũng chỉ có thể dành cho một người.... nhưng là vô duyên vô phận, một đời cô độc! chính là số phận của đế vương, bi ai như vậy....

Dung Phượng Ca....

Dung Phượng Ca.....

Thật xin lỗi.....!!!

(Dao Dao: *chấm chấm nước mắt* haiz! Cũng tội cho y, thật là khổ mà, sao đế vương ai cũng khổ vậy chứ, thật là....)

“ Nam mô ai di đà phật! thí chủ này có muốn hay không bần tăng đoán cho người một quẻ?!....” thanh âm hiền từ, lão hòa thượng, tiên phong đạo cốt, ánh mắt sáng ngời, ôn hòa cười nhìn Phượng Nhan. Phượng Nhan khẽ nhíu mày, nhìn lão hòa thượng: “ ta không tin hai chữ thiên mệnh!” Nói xong cũng không có ý định lưu lại, một tay ôm tiểu hài tử, tay kia cầm kiếm bình thản bước đi tiếp

“ Thí chủ ấn đường tối đen, sắc mặt không được tốt lắm, xem ra thí chủ đã quên một số chuyện...”. lão hòa thượng không giận phản cười, thanh âm lẳng đặng như theo sau Phượng Nhan. Phượng Nhan dừng lại, mi mắt một thoáng sụp xuống, quay đầu nhìn lão hòa thượng, lão hòa thượng cười nhẹ, vuốt chòm râu trắng muốt của mình, mùi phần thông dong tự tại

Phượng Nhan quay lại, ngồi xuống đối diện cùng lão hòa thượng, thanh âm lạnh nhạt: “lão hòa thượng, có gì muốn nói, cứ nói đi!” Lão hòa thượng lắc đầu thờ dài nhìn Phượng Nhan: “thí chủ! Trên người mang theo sát khí quá nhiều, cần phải tu tâm tích đức nhiều hơn, đừng nên gây sát nghiệp quá nặng, nhân luôn có luân hồi quả báo, phúc của kiếp này chính là đức của kiếp trước nha...”

Phượng Nhan nghe vậy, cười lạnh: “thế gian nếu như thực sự có quả báo luân hồi vậy thì nhân sinh này, có nhiều như vậy đốn đau, cùng cực, bi ai sao?! ta chính là không tin hai chữ số kiếp kia, nhân không đáng ta ta không đáng nhân, còn nhân nếu động đến ta, Phượng Nhan ta sẽ trăm ngàn lần hồi báo. Lão hòa thượng! ta không phải là người tu hành, không có tâm thương sinh linh thiên hạ, cái ta cần, ngài vĩnh viễn cũng không biết được, cho nên đừng nói những lời vô ích đó”

“Haiz! Thí chủ, không vì mình cũng nên vì người bên cạnh...” lão hòa thượng thờ dài

“Người nói cái gì?!” Phượng Nhan không rõ

“Người sát nghiệp quá nặng nề, nếu như không tu tâm tích đức, hành thiện thì không những khiến cho bản thân mình không lối thoát mà khiến cho người bên cạnh cũng trôi nổi giữa lục đạo luân hồi...” Lão hòa thượng than khẽ: “thí chủ cốt cách bất phàm, tất làm nên đại sự nhưng phải nhớ, phải có cái tâm vì thiên hạ thương sinh đừng nên lạm sát, gây nên hậu quả khó lường được! bên cạnh thí chủ có một người, người này...” lão hòa thượng bấm độn, nhìn Phượng Nhan, thanh âm cảm thán: “người này! mệnh cách cũng kỳ lạ không kém thí chủ, rõ ràng sinh ra là để diệt thiên hạ nhưng lại cả một đời hành thiện tích đức. Mà thí chủ rõ ràng vốn là cứu thế chủ, lại đi tàn phá thiên mệnh, làm cho sinh linh đồ thán.... Hậu quả khó lường....”

Phượng Nhan trầm mặc nhìn lão hòa thượng, không lắng để tâm đến cái gọi là hậu hoạn khôn lường kia, cái nàng quan tâm hơn chính là người kia, nàng hỏi: “ người kia.... như thế nào rồi”

“ A?!” lão hòa thượng không nghĩ Phượng Nhan lại hỏi vậy, ánh mắt nhìn Phượng Nhan, đôi con ngươi sáng quắc ẩn hiện cơ trí, trái lại đôi đồng tử của Phượng Nhan lại tĩnh lặng, tĩnh đến mức vô hỉ vô bi, không chút cảm xúc. Lão hòa thượng nói tiếp: “ người kia.... sẽ chết... người và người kia, một trong hai người sẽ chết....”

“ Rầm!” Phượng Nhan đập một bàn tay xuống mặt bàn, nội lực chấn vỡ nát chiếc bàn, nàng phẫn nộ nhìn lão hòa thượng, quát nhẹ: “ đừng nói nữa!....” ôm lấy tiểu hài tử, sau đó dùng khinh công đi mất. Lão hòa thượng nhìn bóng dáng của Phượng Nhan thờ dài, lần đầu tiên nét bi thương lại ẩn hiện trên đôi con ngươi sáng ngời tĩnh mịch của ngài...

Nam mô a di đà phật...!!....

Hai người này, vốn không thể cùng nhau, trừ phi.... nghịch thiên, mà cái giá phải trả không nhỏ

Một người, đáng lẽ phá thiên hạ, lại bầy kiếp hành thiện tích đức

Một người, sinh ra là cứu thế, lại vì một người mà nhiễm huyết thế gian

Thiên mệnh đã định, sao có thể làm trái?! Hai người kia, đúng là.... Cố chấp mà!!

“ Công tử, có tin tức của chủ nhân...” Ảnh Nhất vui mừng chạy vào trong, đưa lên tin tức của Lạc Khanh Nhan. Dung Phượng Ca đang

cầm trên tay bát dược, rơi xuống, thuốc văng tung tóe trên mặt đất, Dung Phượng Ca vươn tay nhận lấy bức mật thư, cười khế....

Cuối cùng! Cũng tìm được.....

“ Công tử, bây giờ chúng ta xuất phát luôn chứ?!” Ảnh Nhị vui mừng, xen vào hỏi

“ Ừ! Đúng vậy.... chuẩn bị, chúng ta tìm Nhan Nhan....” Dung Phượng Ca gật đầu, lên tiếng, thanh âm không dấu nổi mừng như điên. Ảnh Nhất vội vàng bắt người chuẩn bị xe ngựa, dụng cụ.... còn Ảnh Nhị chuẩn bị hành lý thì bị Dung Phượng Ca gọi lại: “ Ảnh Nhị! Vết thương của ta, sao rồi...?!” từ lần xảy ra ở trong Băng Lạc cung đến nay cũng năm ngày, năm ngày này Dung Phượng Ca liên tục dùng thuốc, để khôi phục bộ dáng như thường, nếu như Nhan Nhan thấy được, nhất định sẽ nổi điên mất

“ Công tử, thương tốt lắm, chỉ còn để lại vết sẹo, sau một thời gian sẽ mất đi thôi” Ảnh Nhị cường cười. Lúc công tử xuất hiện trước mặt bọn họ, vết thương chảy nhiều huyết như vậy, khiến cho hẳn cùng Ảnh Nhất kinh hoàng không thôi. Người này là bảo bối trong lòng chủ nhân, là mạng của chủ nhân, là người mà bọn họ dùng cả tính mạng đi thủ hộ ấy vậy mà hết lần này đến lần khác lại bị thương hỏi sao bọn họ không tự trách. Công tử! ngài thật dễ dàng khiến cho người khác thương tâm nha

“ Vậy a!” Dung Phượng Ca gật đầu, dù sao khi y ra tay, quả thật khống chế không được, ra tay nặng chút, nhưng là không sao! y là nam nhân, chút sẹo trên mặt sẽ tốt hơn ^^

Trong khi bên Mị Ảnh các tìm được tung tích của Lạc Khanh Nhan, thì bên kia, tình báo của Âu Dương Liên cũng đã có tin tức! nắm trong tay tin tức của thuộc hạ dùng bồ câu gửi đến, Âu Dương Liên

nhếch môi mỉm cười: ‘ hấn tin tưởng, nàng không có chuyện, nhất định không có chuyện mà, nữ nhân kia cường hấn như vậy, sao có thể dễ dàng xảy ra chuyện kia chứ?!’

Hết chương 55

Chương 56: Diễm thanh ca

g độc của Đoạn tình vong ưu còn lại, khiến cho nàng hao tổn tâm mạch, đồng thời nghe nàng hỏi ‘ngươi là ai?’ Âu Dương Triệt thực sự khó chịu, y thà nàng hờ hững lạnh nhạt lời nói trào phúng y như lúc trước còn hơn phải nhìn nàng mắt lạnh đối y, như hai kẻ xa lạ, Âu Dương Triệt lòng đau xót, tự trong lòng lại cảm thấy hận huynh trưởng của mình vô cùng

Ánh mắt của thanh y nam tử nhìn nàng, nóng cháy thâm tình cùng mừng như điên, trong khi đó người còn lại, nét mặt phức tạp, hỗn loạn cảm xúc, vui mừng, cảm thán, đau lòng.... Phượng Nhan nhíu mày nhìn hai người, lòng không khỏi khó chịu. Thanh y nam tử – Âu Dương Liên, bước đến gần nàng, nhỏ giọng lên tiếng: “ Khanh Nhan! ta tìm nàng thật lâu” (Dao Dao: chưa thấy ai mặt dày như huynh này +_+_)

“ Thì tính sao?!” Phượng Nhan lạnh nhạt nhìn hai người, thanh âm lạnh tanh: “ các ngươi mau ra khỏi đây, đừng trách ta không khách khí!”

“ Khanh Nhan, chẳng lẽ nàng không muốn biết quá khứ của mình hay sao?!” Âu Dương Liên tủm tỉm cười, vẻ mặt hết sức vô hại. Phượng Nhan liếc nhìn Âu Dương Liên, khóe môi cong lên nét cười trào phúng: “ quá khứ, hiện tại, tương lai của ta, sẽ do chính ta định đoạt, ngươi không có tư cách xen vào”. Lời vừa dứt, sắc mặt của Âu Dương Liên tái ngắt mà Âu Dương Triệt lại bật cười sang sảng.

Quả thật, dù có trùng đoạn tình vong ưu đi chăng nữa, Lạc Khanh Nhan vẫn là Lạc Khanh Nhan, kiêu ngạo, sắc bén và tràn đầy bản

lĩnh, khiến cho người ta khâm phục, kính nể, để rồi si mê quyến luyến lúc nào không hay. Nàng chính là độc hoa dẫu biết là nguy hiểm nhưng lại khiến cho người ta không thể tự kiềm chế được, nhưng là bây giờ Âu Dương Triệt chợt nhận ra, mỹ lệ như nàng, cao ngạo kiêu hãnh như nàng, kiệt ngạo bất tuân như nàng, tiêu sái không gì có thể kiềm chế nổi như nàng khiến cho người ta chỉ có để vọng nhìn, chứ không thể tiết độ. Âu Dương Triệt chợt cười, y làm sao xứng có được nàng, ngay cả huynh trưởng của y, đế vương tài giỏi cao ngạo của Hàn Thanh cũng không xứng sống vai cùng nàng, điều không xứng.....

“Ca! bỏ cuộc đi thôi....” Âu Dương Triệt nhẹ nhàng cười khẽ, như là giải thoát mọi ưu phiền hoang vắng lâu nay, y lấy trong lòng một hộp gỗ đưa cho Lạc Khanh Nhan, cười nói: “này là ta thiếu nợ nàng, Khanh Nhan! thật xin lỗi...” ánh mắt của y chân thành, tiểu dung thanh thản hơn bao giờ hết, Phượng Nhan vươn tay nhận lấy, nghiêng đầu nhìn kỹ nam nhân này, nàng nói: “ta và ngươi, có quan hệ gì?!”

Âu Dương Triệt nhìn Lạc Khanh Nhan, lần đầu tiên nàng ấy mới thực sự nhìn y, không khỏi cười khẽ, y nói: “chúng ta... không có quan hệ gì cả! cáo từ”. Nói đoạn dùng khinh công bay đi mất, như là... chạy trốn

Thật ra.... Y rất muốn nói, nàng từng là vương phi của ta, nhưng là ta không biết trân trọng nàng

Thật ra.... Y rất muốn nói, ta yêu nàng nhưng lại không có tư cách để nói

Thật ra.... Y muốn nói, nói rất nhiều nhưng là... y không nói....

Tất cả, chỉ là điều thừa mà thôi.....

Tạm biệt, vương phi của ta.....!!

Hết chương 56

Chương 57: Tựa như lần đầu tiên gặp gỡ

“ Khụ...” Âu Dương Liên ho nhẹ, kéo tầm mắt của Lạc Khanh Nhan về hướng mình. Quả thật y không ngờ vị đệ đệ này của y lại bỏ cuộc, như vậy rất tốt, tình địch lại mất đi một người, y không rộng lượng như đệ đệ được, y nhất định có được nàng, cố chấp cũng thế, điên cuồng cũng được, đây là lần đầu tiên trong đời y có chấp niệm với một người sâu sắc đến như vậy, nếu như không bắt được tới tay, há chẳng phải uổng phí cả cuộc đời này sao?!

“ Sao ngươi còn chưa đi?!” Phượng Nhan nhíu mày nhìn y

“ Khanh Nhan! đi cùng ta đi...” Âu Dương Liên nhẹ giọng nói: “ nàng... không muốn gặp người kia sao?!” Âu Dương Liên khẽ mỉm cười, như một cơn xuân phong. Dùng kể này, một mặt xem tình cảm của nàng có còn vương vấn với người kia không, nếu như còn nàng sẽ trúng kế, nếu như không thì thật tốt. Âu Dương Liên cũng mâu thuẫn vô cùng, y cũng không rõ, nên mong chờ nàng quên hay còn chút ấn tượng gì với người kia

Phượng Nhan sụp xuống mi mắt, thanh âm chợt trầm lại: “ người kia?!”

“ Đúng vậy, Dung Phượng Ca...” Âu Dương Liên mỉm cười, ánh mắt chợt lóe ghen tỵ

Dung Phượng Ca

Dung Phượng Ca....

Chỉ đơn giản ba từ ấy thôi, như là trong cả ngàn năm giấc mộng vọng về, nghìn lần vạn lần nàng đã gọi đi gọi lại tên của người ấy

Tâm.... Sẽ đau... rất đau....

Phượng Nhan đứng như trời trồng, sắc mặt tái nhợt....

Âu Dương Liên lòng khó chịu, đau đớn, ghen tỵ.....

“ Sur phụ, ngài sao vậy...” tiểu hài tử từ đầu đến giờ vẫn nhu thuận im lặng đứng bên cạnh, thấy Phượng Nhan sắc mặt tái nhợt, mới lo lắng hô lên. Thanh âm của tiểu hài tử kéo Phượng Nhan về với hiện tại, nàng nhìn hài tử, ra hiệu không có việc gì, lại quay đầu nhìn Âu Dương Liên, thanh âm chợt lạnh lùng đi lên: “ nói! người kia... đang ở đâu?!” Tay nhanh như chớp chớp lấy cổ của Âu Dương Liên (haiz! Liên Huỳnh sao cứ hay bị người ta bóp cổ vậy nhỉ, quá đáng thương mà >”<)

“ Khụ..khụ..!” Âu Dương Liên cười, nét cười càng đậm, thanh âm khó khăn: “ người kia... đã chết”. Âu Dương Liên thống khoái cười, như muốn chọc cho Lạc Khanh Nhan bùng nổ, như vậy cũng tốt, giết y rồi, phải chăng y cũng không thống khổ, không dày vò nữa?! trong một sát na, quả thật Âu Dương Liên muốn mình chết trong tay của Lạc Khanh Nhan như vậy đấy

Tay, buông lỏng....

“ Đã chết... đã chết....” Phượng Nhan lặp đi lặp lại, đầu đau như búa bổ, ánh mắt đỏ ngầu, một cái vung tay, năm thành công lực đánh trúng vào Âu Dương Liên, Âu Dương Liên theo phản xạ né tránh nhưng cũng bị chạm phải, lui ra sau vài bước, máu liên tục từ khoe miệng rỉ ra, liên tục, y đưa tay lau đi huyết trên miệng mình, cười

khô: “ Nàng quả thật, đủ nhẫn tâm!”

“ Cút cho ta, đừng để cho ta nhìn thấy ngươi...” kiềm chế nội lực chạy tán loạn trong người mình, Phượng Nhan lạnh lẽo nhìn Âu Dương Liên, thanh âm tràn ngập phẫn nộ. Âu Dương Liên lưu luyến nhìn nhân ảnh trước mặt mình, thêm một chút nữa, một chút nữa, rồi xoay người bước đi, bước chân lảo đảo, bóng lưng của y điêu linh không thể tả...

Tính ra, kẻ này cũng là một người đáng thương.....!!!

Bóng lưng của Âu Dương Liên khuất dần, khi ấy, từ trong khóe miệng của nàng, huyết cũng không kiên nề gì, chảy ra....

Chân khí tán loạn, nội lực xao động... vì xúc động và xém nữa tẩu hỏa nhập ma, Phượng Nhan muốn cười, tại sao chỉ ba từ, chỉ một cái tên thôi mà khiến cho nàng xúc động đến như vậy

Dung Phượng Ca.....

Dung Phượng Ca....

Ngươi, rốt cuộc là ai đâu?!

Có chẳng chính là thiếu niên hàng đêm xuất hiện trong giấc mộng寐

Có chẳng, chính là lam y nhân thanh nhã xuất trần, khóe môi cong lên nét cười khuyh thành tuyệt mỹ...

Trong một khoảnh khắc, những hình ảnh xa lạ mà cũng thật quen thuộc như trận gió ùa về, rồi vỡ tan thành từng mảnh vụn trước mắt nàng

Người kia cười, người kia u sầu, người kia làm nũng

Người kia cố chấp, người kia quật cường, người kia ỷ lại...

Trước khi khung cảnh trước mắt nàng nhòa dần, chìm vào trong hắc ám, vắng vắng nàng nghe đâu đây, thanh âm hốt hoảng tràn đầy lo lắng, người kia gọi nàng, hai tiếng: “ Nhan Nhan..!!”

“ Công tử, chủ nhân không sao chứ?!” Ảnh Nhất lo lắng hỏi, bọn họ vừa đến chủ nhân lại ngất xỉu là sao a?! thật là quá xui xẻo mà. Dung Phượng Ca ôm lấy Lạc Khanh Nhan, hàng mi giãn ra, nhẹ giọng đáp: “ không sao, chỉ là chân khí tán loạn, chưa nguy hiểm đến tính mạng”

“ Người là ai?!” Tiểu hài tử tò mò nhìn Dung Phượng Ca, lên tiếng hỏi. Hôm nay thật là nhiều vị khách lạ mặt đến nơi này nha, nhưng vị tỷ tỷ này quá thật xinh đẹp, còn đẹp hơn cả mẫu thân của nó nữa. Không hiểu sao, Diêu bảo bảo lại cảm thấy vị tỷ tỷ này thân thiết vô cùng. Bị thanh âm của tiểu hài tử xen vào, Dung Phượng Ca lúc này mới quay đầu nhìn tiểu hài tử, một thoáng kinh ngạc, y cười khế: “ sai rồi, phải gọi là ca ca, biết không?!” (Dao Dao: ta nói Phượng Ca à, người cũng không cần giải thích mấy chuyện này nữa đâu)

“ A?!...tỷ...ca ca, sư phụ của Diêu Nhi sao vậy?!” tiểu hài tử tiếp tục hỏi, đôi con ngươi tràn đầy lo lắng nhìn sư phụ của nó

“ Ừ! Nhan Nhan chỉ là hơi mệt thôi, không sao đâu!” Nghe tiểu hài tử gọi Lạc Khanh Nhan là ‘sư phụ’, Dung Phượng Ca một thoáng kinh ngạc, nhưng không hỏi gì thêm, y ôm lấy Lạc Khanh Nhan đưa vào phòng, chợt y nhớ lại, dường như lần đầu tiên gặp mặt Nhan Nhan, cũng chính tay y ôm nàng vào phòng, Dung Phượng Ca mỉm cười....

Ngắm nhìn người trong lòng, an tĩnh nằm đó, mới có hơn hai tháng không gặp, nhưng dường như đã xa cách rất lâu rồi vậy, y vươn tay

chạm vào khuôn mặt của Lạc Khanh Nhan, ôn nhu cười. Đầu ngón tay tinh tế vẽ từng đường nét trên gương mặt của nàng

Sóng mũi rất cao, mi tiêm thật dài, hình môi tà mị....

Nắm chặt lấy tay của nàng, áp chặt vào mặt của mình, Dung Phượng Ca nhẹ giọng thỏn thức: “ Nhan Nhan! chắc đã mệt mỏi rồi”

Phượng Ca rất nhớ Nhan Nhan, Nhan Nhan có hay không nhớ Phượng Ca?!

Mà, Phượng Ca quên mất, Nhan Nhan đã trúng đoạn tình vong ưu!

Không sao, quên mất cũng không sao, Phượng Ca không trách Nhan Nhan đâu, chỉ cần Nhan Nhan tỉnh lại là tốt rồi

Chỉ cần Nhan Nhan cứ ở bên cạnh như thế này cùng Phượng Ca, là tốt rồi. Phượng Ca, sẽ không lòng tham...

Phượng Ca rất sợ, sợ mình lòng tham, tham luyến quá nhiều, thượng thiên sẽ ganh ghét sẽ cướp mất Nhan Nhan, rất sợ... rất sợ....

Dung Phượng Ca nhỏ giọng nỉ non bên tai Lạc Khanh Nhan, thanh âm u uẩn triền miên, phảng phất cõi lòng nặng trĩu, tay y thỉnh thoảng lại vuốt lên mi tâm của nàng, nắm chặt lấy tay nàng...

Đầu y áp nhẹ vào hõm vai của nàng.....

Thanh âm nhẹ dần... nhẹ dần....

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu qua khung cửa sổ, những hạt nắng nhảy nhót khắp nơi, xuyên qua những kẽ hở khung cửa, nô đùa trên

gương mặt của nàng. Mi mắt một thoáng rung động, như là giật mình sau giấc mộng ngủ thật lâu, ánh mắt mở toang ra, rồi sau đó trầm tĩnh lại

Tang... tình... tang....

Thanh âm trong vắt dịu nhẹ khi thì trầm khi thì bổng, khi thì da diết, lúc lại dứt khoát quyết tuyệt, chỉ là tiếng đàn thôi, lại kể rõ nhiều nỗi niềm đến như vậy, bất chợt nàng rất muốn biết, chủ nhân của tiếng đàn, rốt cuộc là người như thế nào?! Tiếng đàn cứ vắng lại, như thôi thúc, lại như một cơn gió nhẹ vuốt lên cõi lòng nôn nóng của nàng, chợt.... lòng tĩnh lại...

Phượng Nhan từng bước, tường bước, hướng về nơi phát ra cầm âm.....

Người kia, lam bào thanh nhã xuất trần, dưới gốc cổ thụ, yên tĩnh gảy đàn....

Khúc tất, người kia ngẩng đầu, nhìn nàng, chợt cười....

Khi ấy, Phượng Nhan cảm thấy, dường như hàng vạn sắc màu trong thiên địa giờ khắc này đây, trước tiểu dung kia của y, ảm đạm không màu

Người kia, đứng dậy, đi về phía nàng...

Cũng, không rõ vì sao, nàng lại thốt lên hai tiếng: “ mỹ nhân”

Người kia nghe vậy, mỉm cười ôn hòa: “ công tử đã lầm, tại hạ là nam nhân!”

Thời gian, khoảnh khắc như quay lại nhiều vài năm trước, ngày lần

đầu tiên nàng gặp y.....

Khi ấy! lê hoa đã nở rộ, cả một trời hoa rơi xinh đẹp tuyệt luân

Người kia, lam y phiêu dật xuất trần, dung nhan mỹ lệ hơn cả nữ tử khiến cho nàng nhắm lẩn, khẽ cười trêu đùa hai tiếng ‘mỹ nhân’

Y không giận, ôn hòa cười giải thích....

Y, có đôi thu thủy tiễn đồng trong vắt, sắc màu sạch sẽ nhất thế gian

Tiểu dung của y đằm đằm ấp áp luôn dễ dàng vượt lên mọi bất an trong lòng nàng

Và thanh âm nhẹ nhàng trong trẻo, những lời nỉ non bên tai, những câu hỏi ngây thơ ngu ngốc luôn khiến cho nàng bật cười lúc nào không hay

Chỉ cần, y khẽ cau mày, nàng sẽ khó chịu

Chỉ cần, một cái ánh mắt mong chờ của y, nàng nguyện khuynh tất cả để đi thực hiện.....

Y, là... cả thiên hạ của nàng

Y là.... Dung Phượng Ca

Dung Phượng Ca.....

Dung Phượng Ca.... của nàng

Sao lại có thể quên, có thể quên người được đâu?!...

Dẫu có ‘đoạn tình vong ưu’ nhưng tâm này, lòng này điều khắc tên người trong đó, có chẳng quên đi bản thân mình mới có thể quên được người....

Lạc Khanh Nhan mỉm cười, dang rộng hai tay, nhìn y

Dung Phượng Ca cong lên khóe miệng, tiểu dung vẫn vậy, điềm điềm ấp ấp

Khoảng cách chỉ còn một bước chân, nàng bật cười kéo y vào lòng mình, ôm chặt lấy y, nhẹ giọng nói: “ thật ngốc! lâu như vậy... mới tìm đến ta...”

Hai tay của y, bấu chặt lấy vạt áo của nàng, chóp mũi vương vấn hơi thở của nàng, tham luyến hơi ấm trên người nàng, y cười khế, thanh âm chột chua xót không thể tả: “ Phượng Ca cứ tưởng... Nhan Nhan quên luôn Phượng Ca rồi đó”

“ Quên không được....” Lạc Khanh Nhan lắc đầu cười khổ

Người, đã từ lâu cắm rễ trong lòng của ta, từng ngày từng ngày, tựa như gốc cây cổ thụ, đâm chồi mọc lá, quấn quanh lấy cả người ta, hỏi làm sao có thể quên, làm sao có thể quên đây hả, đồ ngốc này....

“ Ừ!” Dung Phượng Ca gật đầu: “ Nếu như Nhan Nhan quên thật, Phượng ca sẽ bám theo Nhan Nhan, cho đến khi nào Nhan Nhan nhớ được thì thôi”

“ Đúng vậy a, người là chúa cố chấp mà” nếu người không cố chấp quật cường đến như vậy, có lẽ... chúng ta đã không ở bên nhau như thế này.... Lạc Khanh Nhan than nhẹ

“ Cố chấp cũng được, dù Nhan Nhan có chán ghét ta, ta cũng sẽ làm

phiền Nhan Nhan, đời này, kiếp khác, mãi mãi... bám theo ăn vạ Nhan Nhan khiến cho Nhan Nhan chẳng còn tâm trí bận tâm người khác nữa....” y bĩu môi lên tiếng

“ Ừ! Không sao, dù ngươi là rắc rối, là của nợ... thì vẫn là của ta....” Lạc Khanh Nhan nghe y nói vậy, bật cười thành tiếng...

Rắc rối ta sẽ gánh

Nợ nần ta sẽ trả....

Dù khó khăn, mệt mỏi, nhưng ngươi chính là rắc rối ngọt ngào của ta, của nợ phiền phức nhưng ấm áp của riêng ta, riêng ta mà thôi....

Một kiếp, cũng được, mấy kiếp cũng thế, chỉ cần Lạc Khanh Nhan ta còn tồn tại trên cõi đời này thì vẫn vui vẻ ôm lấy....

Hai người, cứ như vậy, lẳng lặng ôm lấy nhau, nói qua đáp lại, tình nhân thủ thỉ bên tai.... Không khí chợt nhu tình, dịu dàng không thể tả....

Hết chương 56

Chương 58: Ôn tồn

“ Mặt của người sao vậy?!” lúc này Lạc Khanh Nhan mới để ý đến bên má trái của Dung Phượng Ca, có một đạo nhọt nhạt vết sẹo. Dung Phượng Ca vô thức vươn tay sờ nhẹ má của mình, y tủm tủm cười: “ không sao, chỉ là một vết sẹo nhỏ mà thôi, Nhan Nhan sẽ không để ý chứ?!”

“ Sao lại không để ý?!” Lạc Khanh Nhan nhướn mi nhìn y, vươn tay cốc cho y một cái trên đầu, thanh âm tràn đầy hờn giận: “ người đừng quên, người là của ta, nếu không được sự cho phép của ta, ngay chính bản thân người cũng tuyệt đối không được phép tổn thương đến mình. Nói mau, rốt cuộc là sao thế này”

Dung Phượng Ca bĩu môi, ôm lấy cánh tay của Lạc Khanh Nhan, đong đưa, thanh âm làm nũng: “ Nhan Nhan, Phượng Ca biết sai rồi, tuyệt không có lần sau, đừng giận a!!” mắt to chớp chớp, y như một con thỏ nhỏ bị người ta bắt nhặt, ủy ủy khuất khuất, bộ dạng như vậy, thử hỏi ai phát hỏa cho được, hướng chi là đối với Lạc Khanh Nhan, nàng thờ dài, tay vò vò đầu của y, than khẽ: “ người nha....!!”

Biết Lạc Khanh Nhan như vậy, là đã thỏa hiệp, Dung Phượng Ca nở nụ cười thật to, má lún đồng tiền in rõ trên má, càng thêm một phần bắt mắt. Lạc Khanh Nhan thờ dài, người này càng ngày càng họa thủy, thật là....

“ Đúng rồi, Nhan Nhan từ khi nào nhận đồ đệ vậy?!” Dung Phượng Ca lên tiếng hỏi. Chẳng phải Nhan Nhan không thích trẻ con sao?! thật kỳ lạ. Lạc Khanh Nhan thuận miệng đáp: “ đền ơn”

“ Đền ơn?! A! vậy khi Nhan Nhan rơi xuống hồ, sau đó mọi chuyện như thế nào?!” Dung Phượng Ca hỏi, mỗi lần nhắc đến chuyện này, quả thật tâm của y không thể khống chế được khủng hoảng. Lạc Khanh Nhan ôn nhu vỗ vỗ vai y, như là an ủi, nàng nói: “ thì phiêu dạt ra biển, được một lão giả cứu giúp thế thôi!” Sự việc kinh hiểm như vậy, mà theo như lời nói của Lạc Khanh Nhan, chỉ vân đạm phong khinh miêu tả bằng quơ, khiến cho Dung Phượng Ca dờ khóc dờ cười

“ Nhan Nhan lúc nào cũng đem sinh mạng của mình như trò đùa, Phượng Ca sẽ rất lo...” Thanh âm chợt đọng lại, nhàn nhạt ưu sầu. Lạc Khanh Nhan nhìn y như vậy, hàng mi mắt một thoáng rũ xuống, cằm của nàng đặt lên vai y, hai tay vòng lại ôm chặt lấy thắt lưng của y, Lạc Khanh Nhan cười nhẹ, thanh âm trầm thấp: “ đồ ngốc! chừng nào người còn sống, ta.... Nhất định sẽ còn sống”. Đó là hứa hẹn ta dành cho người

“ Hì! Nhan Nhan đã hứa rồi đó, nhất định phải giữ lời nha....” Dung Phượng Ca híp mắt, đầu cọ cọ hõm vai của nàng

“ Ân....” Lạc Khanh Nhan mỉm cười đáp

“ Thật tốt....” Dung Phượng Ca thì thào: “ cứ như thế này.... thật tốt...”

“ Đừng bất an, đừng lo lắng, mọi chuyện... ta sẽ thay người gánh tất cả, chỉ cần vui vẻ sống là tốt rồi....” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng ní non

Chỉ cần là người, ta cam tâm tình nguyện!

Dung Phượng Ca chợt mỉm cười, thanh âm nhẹ hẫng, quyến luyến nhu tình tha thiết: “ nhưng là như vậy.... Nhan Nhan sẽ rất mệt”. Mà y

lại luyện tiếc nàng mệt mỏi, phải là thế nào, đôi chân mày của nàng, vĩnh viễn không đọng lại ưu phiền trên đó?!

Lạc Khanh Nhan không trả lời, mà Dung Phượng Ca cũng không nói gì thêm

Chợt, một lúc lâu sau, mới vang lên thanh âm trầm thấp, thâm tình của nữ tử

“ Chỉ cần người vui vẻ, là tốt rồi.....”

Dung Phượng Ca, cảm thấy lòng mình chùn lại, cái mũi ần ần lên men

Tùng, Lam Quân Băng hỏi y, tại sao lại cố chấp với một người như vậy

Nhưng là, người kia là Nhan Nhan, là nữ tử này, hỏi y không cố chấp, có được không?!

Trên đời, trên thế gian này, sẽ không ai, không có ai, yêu y nhiều như nữ tử này, yêu đến mức khiến cho y.... đau lòng...

Nàng, sẽ không nói ba từ ta yêu người với y, nhưng là nàng sẽ vì y, nhận hết tất cả mọi đớn đau, lo lắng, ưu phiền của thế gian này thay y, sẽ bảo vệ y, sẽ.... chẳng bao giờ cho y chịu ủy khuất dù là một chút....

Lạc Khanh Nhan, nàng như vậy, thử hỏi Phượng Ca làm sao có thể buông tay, sao có thể không quyến luyện tham niệm, cố chấp đâu....!?!

“ Nhan Nhan”

“ Ừ!”

“ Nhan Nhan”

“ Sao vậy?!”

“ Nhan Nhan”

“ Ân!”

“ Phượng Ca thực yêu Nhan Nhan... yêu... rất yêu....”

“ Ừ! Ta biết....”

Ta biết mà.....

Cứ như vậy, khe khẽ nói nhỏ, không khí giữa hai người thực vi diệu, khiến cho người ta cảm giác, không gì, không ai có thể xen vào hai người vậy

Cách đó không xa, ẩn vào một nơi gần đó, bóng dáng hồng y nhân yên lặng nhìn hai người, đôi con ngươi sâu thăm thẳm, là cảm thán, là vui mừng... cũng là lưu luyến khó buông

Đã biết rõ, ngay từ đầu, giữa hai người bọn họ vĩnh viễn không thể có người chen ngang không phải sao, sao vẫn như vậy đau lòng đau?! Tư Đồ Nhiễm chột vươn tay sờ sờ ngực trái của mình, tâm....
Tĩnh mịch

Lạc Khanh Nhan, nàng vĩnh viễn không rõ, luôn có một người đằng sau âm thầm dõi theo nàng, âm thầm lo lắng cho nàng. Nàng ko rõ, vì ánh mắt của nàng vĩnh viễn chỉ lưu lại cho một người....

Chợt thờ dài.....

Tri kỷ, bằng hữu, như vậy tốt lắm, ta vĩnh viễn sẽ không lòng tham, không khiến cho nàng khó xử

Biết được tin Lạc Khanh Nhan nhảy xuống hồ, y hầu như là bỏ hết mọi việc, từ Phương Bắc chạy về đây, cho người thăm dò tung tích, đến được nơi này, thấy nàng vẫn an toàn, như vậy là ổn rồi...

Xoay người bước đi....

Từ Đờ Nhiễm khẽ cười...

“ Nhan Nhan, sao vậy?!” thấy Lạc Khanh Nhan xoay người nhìn về phía đằng xa, Dung Phượng Ca nghiêng đầu nhìn lại, lên tiếng hỏi. Lạc Khanh Nhan lắc đầu nhìn y, nói: “ không có gì, là ta... nhìn lầm, đi thôi! Vào trong nghỉ ngơi đi, mấy hôm nay trông ngươi gầy quá”

“ Không có! Người ta béo thêm một tý mà....” Dung Phượng Ca bấu môi, đưa tay của mình ra, như là chứng thực. Lạc Khanh Nhan vươn tay nhéo một chút mặt của y, cười nhẹ: “ chỉ còn xương với da, xem ra ngươi cần phải ăn ngủ nhiều hơn, không được luyện thuốc, không được lo lắng bậy bạ nữa, nghe không?!”

“ Được mà.... Chỉ cần Nhan Nhan nói gì, Phượng Ca sẽ nghe vậy!” Dung Phượng Ca gật gật đầu cam đoan

“ Ừ! Như vậy mới ngoan!” Lạc Khanh Nhan ôn thanh cười, đáy mắt vẫn vậy, thoang thoáng nhu tình. Dung Phượng Ca như bị mê hoặc, ngẩn ngơ

Nhan Nhan thật là, càng ngày càng tuấn, càng ngày càng đẹp, chỉ

cười khế thôi cũng sức quyến rũ kinh người, khiến cho y làm sao an tâm cho được nha

“ Nhan Nhan! Phượng Ca muốn thân thân” nói đoạn lấy tay chỉ vào môi của mình, thanh âm thấp lại, như là... mỉa hoặc!

Lạc Khanh Nhan nhìn y, một thoáng giật mình, sau đó bật cười khanh khách, thanh âm tràn đầy chế nhạo: “ ai da! Tiểu mỹ nhân, người ở đâu học cách quyến rũ người khác thế hả”. Nói đoạn lấy tay vò vò đầu của Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca mặt chột đỏ như quả táo, hờn dỗi xoay mặt để lại cái ót cho Lạc Khanh Nhan. Nhan Nhan thật là đáng ghét, dám nói y như vậy

“ Được rồi, đừng giận, ta chỉ là đùa thôi mà, người không nhỏ mọn vậy đi?!” Lạc Khanh Nhan nhướn mi nhìn y, khóe môi cong cong lên nét cười

Dường như từ lúc, Dung Phượng Ca xuất hiện, nét cười trên môi Lạc Khanh Nhan, chưa từng buông xuống!

“ Người ta mới không nhỏ mọn đâu?!” Dung Phượng Ca quyết miệng, đôi con ngươi long lanh sáng ngời nhìn Lạc Khanh Nhan, lại nói: “ nhưng là Nhan Nhan phải bồi thường nha!” Lạc Khanh Nhan nhìn hành động trẻ con ấy của y, dờ khóc dờ cười, vươn tay điểm điểm môi của mình, lên tiếng: “ muốn thân thì tự chủ động nha!”

Dung Phượng Ca khế cắn môi, mắt đẹp nhìn chăm chăm môi của Lạc Khanh Nhan, nở nụ cười. Đã nói Lạc Khanh Nhan là vô quýt dày thì mãi mãi Dung Phượng Ca chính là cái móng tay nhọn mà, Dung Phượng Ca chỉ cần nở nụ cười thật lòng, thì tiểu dung kia tựa như yên hoa bùng nổ, đẹp như hoa khai, khiến cho người ta mê mẩn, nhiều lúc người có định lực vững vàng như Lạc Khanh Nhan cũng phải thất thần. Thừa cơ hội đó, Phượng Ca đáng yêu của chúng ta,

vươn tay choàng lấy cổ của Lạc Khanh Nhan, tự động hiến dâng môi thơm

Hắc hắc, đến giờ phút này mà Lạc Khanh Nhan còn chối bỏ nữa thì nhất định không phải là nữ nhân mà. Mỹ nhân mắt đẹp chớp chớp nhìn Lạc Khanh Nhan, môi chạm môi, thấy Lạc Khanh Nhan không có hành động gì thêm, Dung Phượng Ca ủy khuất, cắn môi nàng một cái, Lạc Khanh Nhan cười khế nhìn y, người này thật là cứng đầu

“ Nhan Nhan không chuyên tâm!” Dung Phượng Ca lên án

“ Không có nha, ta rất là chuyên tâm mà” Lạc Khanh Nhan tỏ vẻ

“ Nhưng là không giống lần trước...” Dung Phượng Ca ủy khuất

“ Nga! Lần trước?!” Lạc Khanh Nhan tò mò, lần trước nào a

“ Cái kia, khi đó.... Hôn... uhm! Lỡi... cái đó....” Dung Phượng Ca đỏ mặt nói, càng nói càng ấp a ấp úng không biết làm sao, ô..ô... Nhan Nhan thật là xấu lắm, y cũng không biết diễn tả làm sao nữa, rõ ràng lần trước Nhan Nhan chủ động mà, nụ hôn khi đó thực ấm áp, thật dịu dàng... bây giờ y cũng muốn hôn như thế mà. Liếc liếc nhìn trộm Lạc Khanh Nhan, Dung Phượng Ca bị ai phát hiện, nữ nhân đáng ghét kia đang tùm tùm cười, biết là mình bị lừa, Dung Phượng Ca tự mắng mình ngu ngốc, đồng thời cũng cảm thấy không đúng

Rõ ràng y là nam nhân còn Nhan Nhan là nữ nhân sao mà tình trạng bây giờ nó ngược lại thế nhỉ, rõ ràng trong sách có ghi mấy việc này làm nam tử phải chủ động không phải sao?! nhưng là... Dung Phượng Ca ủ rũ, y chính là thích Nhan Nhan chủ động thân thân y thôi

Trông thấy y giống hệt bộ dáng con chó nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi, Lạc

Khanh Nhan vừa cảm thấy thú vị, vừa cảm thấy y thật đáng yêu. Vươn đầu ngón tay trạc trạc đầu nhỏ của y, Dung Phượng Ca xoay xoay người, ngồi dưới đất họa quyền quyền, miệng còn không quên làu bàu: “ Nhan Nhan rất xấu....”

Lạc Khanh Nhan nhìn y, khẽ mỉm cười

Tâm, chợt thanh bình nhiều lắm

Mấy tháng nay lưu lạc mất trí nhớ, nhưng trong lòng luôn cảm thấy trống rỗng, hôm nay nhìn thấy y như thế này, có thể nắm lấy tay y, đùa giỡn y... tâm, tràn đầy

Dung Phượng Ca, người biết không, cả hai thế của ta, chưa từng bao giờ khát khao, chưa từng bao giờ chấp niệm với một ai nhiều như thế này vậy.....

“ Phượng Ca...” thanh âm trầm thấp, nhẹ hẫng quanh quẩn nhu tình quyến luyến, chỉ hai tiếng gọi đơn thuần ấy thôi, cũng đủ khiến cho Dung Phượng Ca sững người. Đây dường như là lần đầu tiên Nhan Nhan gọi y ‘Phượng Ca’ bình thường toàn gọi y là Dung Phượng Ca, hay nhiều lúc đùa giỡn y gọi y hai tiếng ‘mỹ nhân’, quay đầu lại, chợt một chạm vào một phiến mềm mại....

Không nghi ngờ gì nữa, chính là môi chạm môi nha

Bởi vì Dung đồng học của chúng ta ngồi xoay lưng với Khanh Khanh, nay đột ngột quay đầu lại, tức nhiên là.... Hôn môi rồi ^^

Tay của Lạc Khanh Nhan luồn qua mớ sợi tóc mềm mại của y, giữ chặt lấy đầu của y, môi đè ép đi lên. Dung Phượng Ca híp mắt cười, vui vẻ choàng tay quay ôm chặt lấy cổ của Lạc Khanh Nhan, hí hửng hôn môi. Mặc kệ nam nữ, mặc kệ ai chủ động, y chính là thích cái

cảm giác như thế này, thân thiết vô cùng, dường như cả hai là một vậy, trong khoảnh khắc như là chạm vào sâu nhất tâm hồn của đối phương

Ôn nhu triền miên, rồi lại đặc biệt cuồng dã bá đạo như là cảm tình của nàng dành cho y, lắm lúc ấm áp dịu dàng khiến cho y như si như túy, lắm lúc bá đạo mạnh mẽ khiến cho y an tâm, khiến cho y đặc biệt ỷ lại. Nữ tử này nha, đặc biệt như vậy... hỏi sao không khiến cho nhiều nam nhân tài giỏi như thế khom lưng quỳ gối

Hai cái lưỡi, quấn quýt đuôi bắt lấy nhau, thâm tình đọng lại, chính là một nụ hôn lại khiến cho người ta khắc cốt ghi tâm đến như thế. Mãi một lát sau, hơi thở của cả hai như muốn rối loạn, mới bằng lòng buông tha cho đối phương. Lạc Khanh Nhan khẽ cười, môi điểm nhẹ lên mắt, lên mi, lên khóe môi của y, không nóng cháy như lúc nãy, giờ khắc này chỉ có nhẹ nhàng như lưu thủy, chảy qua lòng người. Dung Phượng Ca thoải mái nhắm mắt lại, hưởng thụ giây phút ôn tồn lúc này đây.....

Dao Dao: thật sự, mỗi lần tả cảnh hai người hôn nhau, thật là hại não nha....

Hết chương 58

Chương 59: Họa tình

“ Dung Phượng Ca, hài tử kia.... có hay không quan hệ họ hàng với người?!” Lạc Khanh Nhan vẫn thắc mắc điều này lâu lắm. Ngay từ lúc gặp hài tử kia, nàng đã thấy quen thuộc rồi, này mắt, này mi, này mũi, này miệng, giống đến bất ngờ. Như là nhỏ nhỏ Dung Phượng Ca mười mấy năm về trước vậy. Dung Phượng Ca nghe vậy, khẽ cau mày, hỏi ngược lại: “ Nhan Nhan cảm thấy Diêu Nhi giống Phượng Ca lắm hả?!”

“ Ừ!” Lạc Khanh Nhan gật đầu. Nếu không phải hài tử ấy giống hẳn thì có lẽ nàng đã không mang theo bên người, dẫu quên nhưng trong tiềm thức nàng vẫn cảm thấy quen thuộc

“ Cái này Phượng Ca không rõ lắm, gia gia từ nhỏ cũng không nhắc đến họ hàng thân thích....” Dung Phượng Ca nhẹ giọng nói: “ có lẽ là... người giống người mà thôi”

“ Sư phụ... sư phụ...” vừa nhắc người đã xuất hiện, nhỏ nhỏ hài tử, khuôn mặt khả ái, mắt to linh động mười phần, chỉ có điều tỏ vẻ ‘người lớn’ cho nên trông rất giống ông cụ non, khiến cho người ta cảm thấy không khỏi buồn cười. Lạc Khanh Nhan nhướng mi nhìn về phía hài tử, thanh âm lạnh nhạt: “ Diêu Nhi! Chuyện gì vậy”

“ Nhan Nhan, hài tử này thật khá, cho Phượng Ca mượn đi...” nhìn tiểu hài tử vẻ mặt ủy khuất nhưng không dám biểu hiện, lại tỏ vẻ lạnh nhạt bất cần đời nửa chứ, y như là Nhan Nhan vậy. Dung Phượng Ca không khỏi cảm thấy yêu thích vô cùng. Vươn hai tay ôm lấy hài tử, Dung Phượng Ca nói: “ Diêu Nhi phải không?! Gọi ta là sư cha nha!” Hì hì! Nhan Nhan là sư phụ thì gọi y sư cha, xưng hô này chính

xác vô cùng thôi. Lạc Khanh Nhan thấy y vẻ mặt đặc ý vì ‘thực hiện được mưu kế’, không khỏi âm thầm buồn cười, cũng không thèm lên tiếng. Tiểu hài tử thì ngược lại, nhìn nhìn Lạc Khanh Nhan, nhìn nhìn Dung Phượng Ca, tỏ vẻ khó hiểu: “nhưng là... không phải gọi là sư mẫu mới hợp lý sao?!”

Lạc Khanh Nhan bật cười khanh khách còn Dung Phượng Ca mặt đầy hắc tuyến. Một ngàn lẻ một lần nhìn trời thờ dài, khóc không ra nước mắt. Tiểu hài tử thấy vậy, co rúm lại, không phải nó lại làm sai chuyện gì nha. Vì sao sư phụ lại cười đến quái dị như vậy. Sư phụ vẫn lạnh lùng không phải sao, nó chưa thấy sư phụ cười bao giờ, nhiều lắm là nhếch miệng một chút, hoặc cười lạnh một chút điều khiến cho nó sợ hãi nhưng từ khi vị ‘ca ca’ xinh đẹp này xuất hiện, sư phụ dường như cười nhiều hơn, ôn hòa nhiều hơn

“Diêu Nhi, luyện công xong rồi!” cười đủ, Lạc Khanh Nhan nghiêm túc nhìn hài tử, lên tiếng hỏi. Hài tử nhu thuận gật đầu, Lạc Khanh Nhan nhìn Dung Phượng Ca, một lát sau mới lên tiếng: “Diêu Nhi, mỗi ngày ba canh giờ theo ‘sư mẫu’ học y thuật, biết chưa?!” Khóe môi ẩn ẩn ý cười

Tiểu hài tử gật đầu đáp là, không dám hỏi nhiều. Sư phụ nói gì, nó cứ theo đó làm là được

“Nhan Nhan định cho tiểu hài tử học y thuật hả?!” bỏ qua hai từ ‘sư mẫu’, Dung Phượng Ca véo véo má của hài tử một chút, mới hỏi lại Lạc Khanh Nhan. Lạc Khanh Nhan nhướng mi nhìn y, khẽ cười: “Phượng Ca không thích sao?!”

“Không phải, chỉ là hài tử còn nhỏ như vậy, học nhiều thứ như thế, sẽ rất mệt...” Dung Phượng Ca sờ sờ đầu hài tử, trong giọng nói vài phần thương tiếc. Tiểu Hài tử một thoáng giật mình, sau đó ngẩng đầu nhìn Dung Phượng Ca, nở nụ cười thật to, tiểu dung của hài

đồng, thuần khiết vô cấu, nó nói: “ sư mẫu, đồ nhi không mệt”. Dù còn nhỏ nhưng nó hiểu, chỉ có càng mạnh mẽ, càng cường đại mới có thể bảo hộ những gì mình muốn thủ hộ. Lạc Khanh Nhan hài lòng nhìn tiểu hài tử, ánh mắt tràn đầy tán thưởng, nàng tin đứa nhỏ này nhất định sau khi trưởng thành sẽ làm nên một phen sự nghiệp lớn

Dung Phượng Ca thờ dài nhìn một lớn một nhỏ, Nhan Nhan nói hài tử này bề ngoài giống y nhưng thực ra tính cách lại cực giống Nhan Nhan, có lẽ hài tử này đối với hai người bọn họ có duyên chăng?!

Đã là mùa đông rồi, không khí se lạnh, tuyết phủ khắp nơi

Ánh mắt của người nhìn về phía chân trời, đôi con ngươi sâu thẳm, tràn đầy mịt mờ cùng tưởng niệm

“ Khụ...khụ...!!” Thanh âm khản đặc, chính là dấu hiệu người vừa bị bệnh phong hàn. Từ đằng sau áo choàng khoác lên vai người, thanh âm dịu dàng tràn đầy quan tâm: “ bệ hạ, bên ngoài trời lạnh, người vào nghỉ đi thôi”

“ Trẫm không sao....” nam nhân mỉm cười, ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn về nơi đó, như là xuyên quan trăm vạn dặm, chỉ để có thể nhìn đến một người. Nữ tử đứng đằng sau, im lặng nhìn nam nhân, ánh mắt tràn đầy ảm đạm...

“ Sương Nhi, người kia cùng với ‘hắn’ gặp nhau rồi đó”. Nam tử thì thào, như là kể cho nữ tử hay là tự nói với bản thân mình, ngay cả chính y cũng không rõ: “ khụ...!! tin tức báo lại, hai người bọn họ vẫn cùng nhau, chắc là ‘hắn’ nhớ lại rồi”

“ Sương Nhi! ‘hắn’ trùng chính là đoạn tình vong ưu, nhưng lại nhanh như vậy có thể nhớ lại, chỉ là trong cái nhìn đầu tiên.... Cảm tình như vậy, trẫm... tự thẹn không bằng. Có chăng vì vậy mà người kia mới

cố chấp đến như vậy?!”

“ Bệ hạ....” Nữ tử muốn khuyên giải nhưng lại không biết khuyên giải như thế nào, chỉ có thể im lặng nghe nam tử thổ lộ lòng mình

“ Sương Nhi, trầm đối vậy với người kia, người kia có hay không hận trầm?!” Nam nhân thanh âm vẫn từ tính trầm thấp, có lẽ là còn bệnh nên phá lệ khàn khàn

“ Không đâu, người kia... sẽ không trách bệ hạ!” nữ tử ôn nhu cười nhẹ

“ Thật không?!”

“ Là, người kia nhất định sẽ không trách bệ hạ...” Nữ tử khẳng định

“ Sương Nhi, cảm ơn người an ủi trầm...” nam tử quay đầu nhìn nữ tử, cười nhẹ

Nam tử dung mạo vẫn tuấn mỹ tà cường như ngày nào, song thiếu niên thiên tử hăng hái nhiệt huyết của ngày xưa đã không còn nữa, có chăng cũng chỉ có một vị đế vương trầm ổn nội liễm, ánh mắt tràn đầy thoát phá tan thương, mà sắc mặt cũng kém đi nhiều lắm. Người này không ai khác chính là Băng Lạc đế – Lam Quân Băng

Từ ngày Dung Phượng Ca rời đi, y bệnh không dậy nổi

Có lẽ là... tâm bệnh

Tâm bệnh cần tâm dược, cho nên vô dược khả trị

“ Bệ hạ, người hà tất gì phải cố chấp đến như vậy” Nữ tử gọi Sương Nhi nhìn Lam Quân Băng cười khổ, tay vươn nắm lấy tay của nam

tử, thật chặt như là truyền gởi trong đó, một mảnh chân tình, nhắn
dùm người hiểu được. Chỉ là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, hay
là vốn biết mà trốn tránh

Lam Quân Băng có chút áy náy nhìn nữ tử, rút tay về, cũng không
nói gì thêm

Lam Quân Băng lạnh lùng tàn khốc, nhưng duy độc đối với nữ tử
nhiều năm bồi bạn bên cạnh y, y không thể hoàn toàn vô tình được

Khi y chỉ là một vị hoàng tử thất sủng, cũng chỉ có nàng bên cạnh
cùng y, không cầu hồi báo

Khi y quân lâm thiên hạ, nàng cũng chỉ yên lặng đứng đằng sau,
không một lời đòi hỏi

Khi y thí phụ sát huynh, bị người trong thiên hạ âm thầm chửi rủa,
cũng chỉ có nàng toàn tâm toàn ý tin tưởng ở bên cạnh, không oán
không hối

Khi tâm y rung động vì một người khác, nàng cũng chỉ đứng thật xa
nhìn y, dõi theo y

Khi y tâm thương, nàng vẫn lẳng lặng bầu bạn, an ủi chăm sóc.....

Trên thế gian này, sẽ chẳng có ai đối với y thật lòng, toàn tâm toàn ý
như nàng, nhưng là y... không yêu nàng. Thích, là có thích, người
bên cạnh bồi bạn nhiều năm như vậy, nói không thích là hoàn toàn
đối trá, nhưng chỉ giới hạn ở thích mà thôi. Nàng là... thân nhân của
y, nhưng tâm của y chỉ vì người kia mà liên hồi đập mạnh, cũng chỉ
vì một cái nhăn mi mày cười của người kia mà không kiềm chế được
xúc cảm, chỉ là người kia không phải của y....

“ Bệ hạ, thần thiếp sẽ chờ...” nữ tử cũng chỉ cười nhẹ, nhìn Lam Quân Băng gần từng tiếng

Dù gì, cũng đã chờ nhiều năm như vậy, thêm mấy năm cũng không hề gì, Trịnh Nhu Sương than khế

“ Sương Nhi, thật xin lỗi” Lam Quân Băng rũ xuống mi mắt, chợt thốt nên như vậy Thanh xuân của nữ tử có bao nhiêu năm, y biết chứ, nhưng y luôn tham lam, Dẫu biết mình không yêu nàng nhưng tham luyến ôn nhu, tham luyến tấm lòng của nàng dành cho y. Lam Quân Băng chợt cảm thấy bản thân của mình vô sỉ vô cùng

“ Đừng xin lỗi, chỉ cần người mau một chút là tốt rồi, đừng để cho thần thiếp chờ lâu lắm” nữ tử lắc đầu nhẹ giọng nói: “ bởi vì, thần thiếp.... cũng sẽ mệt”

Yêu! Vẫn rất yêu, nhưng nhiều năm như thế, sẽ rất mệt, rất mệt.....

Cho nên bệ hạ, đừng để cho thần thiếp đợi lâu quá, được không?!

Nghe vậy, cũng không rõ vì sao, lòng của y chần lại một chút, nhưng là quá mau cho nên y không thể nắm bắt

Trịnh Nhu Sương nhìn Lam Quân Băng, đáy mắt ôn nhu như nước, quyến luyến thâm tình khó buông, nhìn nam tử mà mình khuynh tâm cả một đời này. Nàng vẫn còn nhớ rõ mười năm về trước, ngày nàng cùng y tương ngộ. Khi đó cũng là mùa đông, tuyết rơi phủ dày đặc đế cung, lãnh thấu sương....

Nàng theo phụ thân vào cung, gặp được hắn, là một đời dây dưa yêu thương đau khổ, nàng cũng không rõ nàng và hắn vốn là duyên phận hay là nghiệt duyên nữa đây?! nhưng là nàng tuyệt không hối hận năm đó quen biết hắn

Mười tuổi hài tử, lại có ánh mắt lạnh lẽo như lang, cô độc lạnh lùng, lãnh như băng sương. Nhưng nàng lại cảm thấy hài tử ấy thật cô độc, thật đáng thương, cho nên nàng muốn làm bạn cùng hắn, để hắn không như vậy cô đơn, chỉ là một phen tâm ý nho nhỏ ấy thôi. Nhưng từng ngày từng ngày, tháng tháng năm năm, nàng lại không kiềm chế được lòng mình yêu hắn

“ Bệ hạ, người có còn nhớ mười năm về trước, thần thiếp nói gì với ngài không?!” Trịnh Nhu Sương ngẩng đầu nhìn Lam Quân Băng, mắt đối mắt, trực tiếp

Lam Quân Băng sửng người, sau đó khóe môi cong lên nét cười, một thoáng hoài niệm....

Quân Băng! Chỉ cần một ngày Trịnh Nhu Sương còn sống, nhất định làm bạn cùng người cho đến chết.....

“ Hoàng huynh, chúng ta quay về thôi....” Âu Dương Triệt lên tiếng: “ nước một ngày không thể không có vua, chúng ta đã rời đi Hàn Thanh quá lâu rồi”. Âu Dương Liên nghe vậy, một thoáng yên lặng, tay nâng lên, uống một hơi cạn sạch ly rượu, tửu hương u uẩn, say say tỉnh tỉnh, thực thực mê mê....

“ Hoàng huynh, buông tha cho đi, đừng như vậy, hơn ai hết người hiểu vĩnh viễn giữa người và nàng không có khả năng.” Âu Dương Triệt lớn tiếng quát, tay nắm lấy cổ áo của Âu Dương Liên, ấn nhấn tức giận. Âu Dương Liên lạnh lùng nhìn y, vung tay thoát khỏi kiềm chế của Âu Dương Triệt

Lại một hơi, cạn sạch ly rượu....

Trăm năm trúc điệp thanh, nhất chén giải thiên sầu....

Nhưng là, vì sao càng uống lại càng tỉnh?!

Một chén, lại một chén....

Một vò, lại một vò.....

Rượu hương thơm ngát cả một sân, vò rượu cái đứng cái nằm lăn lóc trên mặt bàn. Nhưng rượu đã hết, người lại không say, ánh mắt vẫn như vậy thấu triệt thanh mình

“ Rầm!” như là phẫn nộ như là tức giận, Âu Dương Liên một cái phẩy tay, vò rước, ly rượu..... rơi lả tả trên mặt đất, thanh âm toái phá vang dội khắp nơi, như là ma âm, song lại khiến cho lòng người tĩnh lại

“ Huynh phát cái gì điên?!” Âu Dương Triệt lạnh lùng thốt nên như vậy

“ Tại sao, tại sao?!” Âu Dương Liên thì thào, sau đó bật cười lớn tiếng, tiếng cười vang vọng trầm thấp khàn khàn vắng vắng khắp nơi, như là... khóc!

Âu Dương Triệt, không hiểu sao, lại thấy thương hại cho vị huynh trưởng mà mình tôn kính nhiều năm như vậy, người này chung quy cũng là một kẻ ngốc, một kẻ ngốc trong tình yêu mà thôi. Mà cũng có lẽ bọn họ điều ngu ngốc như nhau, vĩnh viễn không hiểu thế nào là đi yêu một người, như thế nào là đem một người đặt vào trong lòng

“ Hoàng huynh, đừng như vậy, chúng ta... về thôi”. Âu Dương Triệt vỗ vỗ vai Âu Dương Liên, như là an ủi

“ Trẫm không cam lòng, thật không cam lòng!” Âu Dương Liên quát

lớn: “ nam nhân kia có gì tốt, nhu nhược vô cốt còn yếu đuối hơn cả nữ nhân, nàng ấy... vì có gì lại cố chấp sâu đến như vậy. Trẫm có gì thua hẳn, trẫm đường đường là đế vương một nước, trẫm có gì thua hẳn?!” giờ khắc này Âu Dương Liên như một đầu sư tử bị người ta chọc nộ, hỏa diễm mọc lan tràn

Âu Dương Triệt sắc mặt chợt ám lại, kỳ quái nhìn Âu Dương Liên, thanh âm lạnh nhạt: “ hoàng huynh, chẳng lẽ đến bây giờ huynh còn không hiểu, yêu một người chính là bất chấp người đó như thế nào, dù có là một kẻ ngốc tử đi chăng nữa, nhưng một khi thật sự yêu cũng sẽ không để ý đến khuyết điểm của người đó sao?! thực sự chân ái một người, cũng sẽ không so đo người đó hơn kém gì ai, huynh sao cố chấp như thế”. Âu Dương Triệt khẽ cau mày: “ rốt cuộc huynh có thực sự yêu Lạc Khanh Nhan?! nếu như nàng ấy không mạnh mẽ cường hãn như bây giờ, nếu như nàng ấy không bá đạo lãnh tình như bây giờ, không có nhiều quyền lực như bây giờ, chỉ đơn thuần là một người bình thường, huynh... còn yêu nàng ấy sao?! hay chỉ vốn là thường thức giữa cường giả với cường giả?!”

Âu Dương Liên nghe vậy, chợt sửng lại, mới lúng ta lúng túng quát: “ người... người nói vậy, trẫm là yêu nàng!”

“ Thật không?!” Âu Dương Triệt nhìn trực tiếp vào mắt của Âu Dương Liên, lại nói: “ huynh vốn cao ngạo không xem ai vào mắt, bây giờ xuất hiện một Lạc Khanh Nhan lạnh lùng tài giỏi như vậy, cho nên muốn chinh phục thỏa mãn kiêu ngạo của mình, hay là vì nàng năm lần bảy lượt từ chối khiến cho huynh bị thương tự tôn cho nên càng muốn chiếm lấy nàng cho mình, hay là vì huynh nhận định chỉ có cường giả như nàng mới xứng đáng cùng huynh sóng vai mà đứng, làm một đôi đế hậu khiến cho người ta vĩnh viễn nhìn lên trên?!”

“ Hoàng huynh! Nếu thực sự là vậy, huynh đừng có ở đây uống rượu giải sầu, thật khiến cho ta ghê tởm, chẳng khắc nào sỉ nhục nàng ấy

vậy, nếu là vậy ta tuyệt đối không tha thứ cho huynh”

“ Câm miệng! ngươi biết cái gì....” Âu Dương Liên tức giận, đấm cho Âu Dương Triệt một phát thật mạnh, Âu Dương Triệt cũng không né tránh, đưa tay lau đi khoe máu trên miệng, cười lãnh

“ Nếu như chỉ là đơn giản như vậy trăm cũng không đau lòng như vậy....” Âu Dương Liên nhẹ giọng thều thào

Nếu chỉ đơn thuần như ngươi nói, tâm của trăm sẽ nhúc nhối như vậy sao, ngươi nói không sai, ban đầu trăm có ý nghĩ đó nhưng là trăm tính vạn tính lại không tính nổi biến hóa tâm của mình.....

“ Như vậy tốt lắm, nếu thực sự yêu nàng, buông tay đi....” Âu Dương Triệt lạnh nhạt nhìn Âu Dương Liên

“ Nếu có thể buông tay dễ dàng như vậy, trăm đã buông từ lâu rồi, ngươi... không hiểu, không hiểu... đi thôi! Để trăm yên lặng một lát...” Âu Dương Liên mệt mỏi, suy sụp ngồi nằm úp sấp trên bàn, phẩy phẩy tay. Âu Dương Triệt nhìn y một lát, mới rời đi, không trung lảng đãng vọng lại tiếng than nhẹ....

Hết chương 59

Chương 60: Thời gian vốn không còn nhiều

dạy dỗ cho bọn họ một trận, sau đó đem nàng vào trong viện của đại ca, tự tay chăm sóc, nuôi nấng. Đại ca trong nhà địa vị rất cao, có thể nói là phụ thân cũng nể y mấy phần. Từ ngày đó về sau, địa vị của nàng trong phủ thẳng tắp bay lên

Năm nàng sáu tuổi, đại ca dẫn một nữ tử trở về, bảo nàng xưng hô hai tiếng ‘đại tẩu’. Đại tẩu là một nữ tử xinh đẹp, rất ôn nhu, đối với nàng cũng tốt lắm, ba người bọn họ sống bên nhau thật sự hạnh phúc, khoảng thời gian đó đối nàng là trân quý nhất, sau đó đại tẩu có thai, đại ca lại có chuyện phải ra ngoài, đại tẩu cũng đi theo, và..... nàng chờ, nàng đợi.... đợi suốt hai mươi năm, rốt cuộc nhận được tin dữ này, tình này, nàng dùng cái gì kham đây?! Diễm Thanh Ca khẽ cắn môi, ghen ngào nơi cổ họng.....

Bỗng, một bàn tay vươn ra nắm lấy tay nàng, đẩy ra ngoài. Diễm Thanh Ca sừng sốt, Lạc Khanh Nhan nhìn Diễm Thanh Ca, khẽ cau mày: “ Hoàng phu nhân, chúng ta vào trong nói chuyện”. Rồi quay đầu sang nhìn Tiểu hài tử, thanh âm nhu hòa hơn ; “ Diêu Nhi, vào trong luyện tự đi”. Tiểu hài tử nhu thuận gật đầu, sau đó chạy vào trong. Diễm Thanh Ca thu lại cảm xúc của mình, nhìn nhìn Lạc Khanh Nhan, gật đầu: “ xin lỗi, là ta quá xúc động”

“ Nhan Nhan, chúng ta vào trong đi....” Dung Phượng Ca, nắm lấy tay áo của Lạc Khanh Nhan, lôi kéo vào trong nhà, sắc mặt tĩnh lại, cũng không rõ thời khắc này đây y đang suy nghĩ gì. Lạc Khanh Nhan ôn nhu ôm lấy bờ vai của y, nhẹ giọng thì thầm: “ có ta ở đây”. Dung Phượng Ca mỉm cười

Đúng vậy! chỉ cần có Nhan Nhan ở đây, y còn gì để lo lắng đâu

Diễm Thanh Ca nhìn hốt động giữa hai người, âm thầm suy đoán.
Đồng thời cũng theo vào trong nhà

Ngày mai, Dao phải qua bên Gò Vấp để ôn thi dùm cho đứa con của chú bạn của ba ba nên không rõ bên đó có nét hay không. Nếu có thì ta sẽ cố gắng post truyện còn không thì tạm thời VÔ TÌNH LÂU sẽ nghỉ ngơi một thời gian ^^ chính vì lẽ đó hôm nay ta post 2 chương, chúc mọi người đọc vui vẻ ^^

Hết chương 60

Chương 61: Bắt đầu

Hoàng Thiên quốc chưa bao giờ chấn động lớn như hiện nay, triều đình bất ổn, bá tánh xôn xao mà nguyên nhân chính là mấy hôm nay trong đan chúng có tin đồn, tiểu hoàng đế hiện giờ không phải là hài tử của tiên đế, Hoàng Thiên huyết mạch bị tráo đổi khiến cho dân chúng nơm nớp lo sợ đồng thời cũng phần nộ không kém

Hoàng tộc xưa nay đối với dân chúng Hoàng Thiên, được xem như là cái gốc, là rễ, là cội nguồn của cả dân tộc. Đối với các quốc gia khác việc ai làm đế vương, dân chúng không mấy quan tâm, chỉ cần đế vương bảo hộ bọn họ cơ mà áo ấm là tốt rồi nhưng duy độc với dân chúng Hoàng Thiên, hoàng tộc được xem như một thế lực bất khả xâm phạm, là ‘thần’ trong lòng dân chúng, bao nhiêu thế hệ điều này vĩnh viễn không thay đổi, như một khái niệm trong lòng bọn họ. Có thể nói bọn họ cổ hủ, có thể nói bọn họ cố chấp, nhưng là cái gì cũng có nguyên do của nó

Dù trước đây, đế vương sa đọa tin lời nịnh thần, dù bây giờ tiểu hoàng đế còn nhỏ chưa nắm được triều chính khiến cho dân chúng lầm than nhưng chưa bao giờ bọn họ có ý định ‘phản’. Vì bọn họ tin rằng, có một ngày ‘đế vương’ nhất định sẽ tỉnh ngộ và cũng sẽ đưa quốc gia Hoàng Thiên quay về một thời phồn hoa như trước đây. Chính vì lẽ đó, có thể nói rằng đối với bá tánh, hoàng thiên hậu duệ, huyết mạch đế vương, chân long thiên tử không ai có thể thay thế được. Đồng thời cũng vì nguyên nhân đó mà thừa tướng hiện giờ cũng không dám làm phản đi

Hiểu được chấp niệm của bá tánh đối với huyết mạch Hoàng Thiên, cho nên Lạc Khanh Nhan lợi dụng, lợi dụng điều này để tung ra tin

đồn khiến cho triều đình bất ổn, thế cục xôn xao, càng loạn thì càng có lợi cho nàng, không phải sao?! Lạc Khanh Nhan nhìn ra cửa sổ, cả một chân trời rộng lớn xanh thăm thẳm, lác đác vài cánh chim bay lượn trên không trung, thật tự tại. Khẽ nhếch môi mỉm cười.....

Bây giờ Lạc Khanh Nhan đã hiểu vì sao Hoàng Thiên Quốc quan bao nhiêu đời như vậy, vẫn chưa thay đổi triều đại rồi. Dân chúng vốn là rễ mạch của đất nước, dân không phản thì làm sao kẻ khác có thể thừa nước đục thả câu mà phản?! nhưng là phải nói người cổ đại thực sự rất ngu trung rồi, qua nhiều thế hệ như vậy vẫn giữ được tín nhiệm, vẫn giữ được lòng trung thành đối với hoàng tộc, có thể nói người sáng lập ra quốc gia này đủ thành công, nàng thực sự bội phục vị thiên cổ nhất đế ấy. Bao nhiêu đời đế vương, lúc hưng thịnh, lúc suy vong..... nhưng không thể không công nhận, mỗi thời đại đều xuất hiện những nhân vật hào kiệt, mà xuất thân chỉ toàn là hoàng tộc, hèn gì dân chúng lại chấp niệm, lại tin tưởng đến như thế, xem ra chân lý về sự hưng suy của một quốc gia, về phân hợp của đại lục của nàng, đối với thế gian này hoàn toàn đảo ngược, Lạc Khanh Nhan đăm cười....

“Huyền, người nói xem, thừa tướng sẽ làm gì hiện giờ?!” Lạc Khanh Nhan tủm tỉm cười, lên tiếng hỏi. Hắc y nhân vẫn yên lặng đứng đằng sau nàng, nghe nàng hỏi vậy, khẽ cau mày, sau đó lại đáp: “Thừa tướng nhất định dùng thời gian nhanh nhất áp chế tin đồn sau đó tìm ra thủ phạm, nhưng là chủ nhân! Tiểu hoàng đế hiện giờ thật sự là giả sao?!”

“Dù là thật, cũng phải thành giả!” Lạc Khanh Nhan trầm giọng nói, kế hoạch của nàng tuyệt đối không thể sai lầm dù chỉ một chút, thật giả không quan trọng, quan trọng chính là quyết định của nàng mà thôi. Hướng chi, tiểu hoàng đế cùng Diêu Nhi, Diêu Nhi vẫn có tư chất làm đế vương hơn, tiểu hoàng đế hiện giờ tính cách thực sự không thích hợp làm hoàng đế, sớm muộn cũng chết trong cái vòng luẩn quẩn

tính kế của thừa tướng cùng Nhu phi mà thôi

“Huyền, cho người chế tạo càng nhiều tin đồn càng tốt, đại khái nói Nhu Phi gian díu cùng thừa tướng, hại hoàng hậu, dùng mạn tính độc dược ám sát tiên đế, đưa tiểu hoàng đế – chính là con ruột giữa Nhu phi (hiện giờ là hoàng thái hậu) cùng thừa tướng lên đế, nhằm chiếm đoạt giang sơn Hoàng Thiên....” Lạc Khanh Nhan phân phó

“Là....” Huyền gật đầu, sau đó khom người cáo lui bước ra ngoài

Đầu ngón tay gõ nhẹ lên khung cửa sổ, như là âm điệu, cộc... cộc.... từng tiếng từng tiếng một, như là tâm tình của nàng lúc này đây, thừa tướng a thừa tướng, người tính kế lâu như vậy có ngờ được có ngày hôm nay?! Hi vọng người đừng để cho ta thất vọng mới được, như thế trò chơi này sẽ không còn vui rồi....

“Chủ nhân....” Tiếng bước chân càng ngày càng rõ, thanh âm nhuyễn nhuyễn mềm mềm, rõ ràng là thanh âm của nam nhân nhưng lại mang theo ba phần hài đồng, khiến cho người ta cảm thấy triu mến vô cùng. Lạc Khanh Nhan vẫn không quay đầu lại, nhẹ cười: “Thanh! Người đã lớn rồi”. Lớn rồi cho nên đừng dùng thanh âm nhuyễn nhuyễn nộn nộn đó nói chuyện thật khiến cho nàng nổi hết cả da gà. Thanh y nam tử nghe thế cười khế, tròn tròn búp bê mặt, con mắt cũng đen lầy tròn tròn tràn đầy linh khí, rõ ràng nam tử này hơn hai mươi tuổi nhưng lại khiến cho người ta lúc nào cũng lầm tưởng y chỉ mới mười bốn mười lăm

“Chủ nhân không thích tạo hình hiện giờ của thuộc hạ sao?!” lại mang theo vài phần làm nũng, mắt to chớp chớp, hàng lông mi không dài nhưng rất đen, khi chớp lay nhẹ như cánh quạt càng khiến cho y thêm một phần khả ái. Lạc Khanh Nhan khi quay đầu lại chính là tình cảnh như vậy, không khỏi đầu đầy hắc tuyến, vươn tay xoa xoa đầu của Thanh, thanh âm cũng nhu hòa lại không ít: “người a! lại thay đổi

tạo hình đáng yêu há, người chỉ cần làm chính người là đủ rồi, ngọc quá.”

Thanh vốn xuất thân cô nhi, từ nhỏ hay bị người ức hiếp ít được thương yêu cho nên trưởng thành hình thành cá tính trầm mặc, nhưng từ nhỏ y luôn mong muốn có một người nào đó thực sự đặt y vào trong lòng, yêu y, thương y, trân trọng y, cho nên dù sau này trở thành thuộc hạ của Lạc Khanh Nhan, tài phú ít ai bằng, cũng là một nhân vật có tiếng trong cả thương giới cùng võ lâm danh nghĩa Thanh y công tử, song y luôn sắp vai nhiều nhân vật, nhiều cá tính để đối phó nhiều người đồng thời hi vọng mọi người có thể thích y, nhưng là thật sự rất mệt a....

“ Chán ghét, chủ nhân lại làm người ta cảm động nữa rồi....” Thanh cười cười, bĩu môi, hành động y như cô nương trong lầu xanh đang hờn dỗi vậy. Lạc Khanh Nhan buồn cười, xem ra y bị nhiễm quá sâu rồi. Diễn hoài, có đôi khi ngay cả bản thân mình là ai cũng không rõ nữa, thật thật giả giả, cái nào là thật, cái nào là giả ngay cả bản thân y cũng không rõ thì ai có thể phá được những lớp mặt nạ giả dối đó....

“ Ha ha, rồi cũng sẽ có một ngày Thanh gặp được người kia của mình, khi ấy mọi cảm xúc sẽ xoay quanh người đó mà chuyển, đến lúc đó Thanh mới thực sự là Thanh, không vội... không vội! nhất định sẽ có một ngày như thế....” Lạc Khanh Nhan vờ vờ vai Thanh, nhàn nhạt cười. Thanh nhìn Lạc Khanh Nhan, thật sâu, mới hỏi lại: “ giống như chủ nhân cùng Dung công tử sao?!”

“ Ừ! Đúng vậy...” Lạc Khanh Nhan gật đầu, nhếch môi cong lên tiểu dung tuyệt mỹ, như là làn gió mát trong ngày hạ nắng nóng, gây tầng tầng gợn sóng, dư vị không sâu nhưng sức lan tràn thật rộng.....

“ Dù, Thanh có gặp được người ấy, nhưng với Thanh, chủ nhân mới

là người quan trọng nhất....” Thanh đăm cười, thanh âm quyết tuyệt

“ Ha hả....” Lạc Khanh Nhan bật cười khanh khách, mắt nheo lại thành một đường cong, lại nói: “ không được, Thanh phải đem người đó đặt đệ nhất vị, ta chiếm vị trí thứ hai là đủ rồi, nếu không chẳng phải người kia của ngươi sẽ oán hận ta sao?!” Thanh nghe thế mỉm cười tủm tỉm....

Chủ nhân! Ngài không rõ, dù không quan hệ tình yêu, thân tình.... Nhưng đối với Thanh, ngài luôn chiếm vị trí thứ nhất, bởi vì người là... Ánh sáng duy nhất trong trái tim của ta. Lúc ta cùng cực nhất, lúc ta không biết đi về đâu, lúc ta không rõ bản thân mình rốt cuộc như thế nào, là ai, lí tưởng là gì... quanh ta chỉ có mờ mịt bóng tối, con đường tương lai cũng bị một lớp màn tối tăm phủ kín thì ngài xuất hiện, vươn tay kéo ta ra khỏi mớ hỗn độn đó, cho ta biết ta không phải kẻ vô dụng, cho ta rõ mục đích lí tưởng của bản thân mình và cũng chỉ có ngài mới phát hiện ta mệt mỏi như thế nào, cũng chỉ ngài nói: ‘chỉ cần ngươi làm chính ngươi là đủ rồi’. Có lẽ đối với ngài, những thứ đó thật nhỏ nhoi không đáng kể nhưng với ta, những thứ ấy thực sự quan trọng..... rất quan trọng

“ Thanh, ngươi đem lá thư này mang đến cho Khã hãn Tây Dã....” Lạc Khanh Nhan lại ngay chỗ kệ sách, lấy lá thư nàng viết sẵn đưa cho Thanh, mặt mày nghiêm túc đi lên: “ đi đường cẩn thận, thời gian sớm nhất gửi lại tin tức cho ta”. Thanh vươn hai tay cung kính nhận lấy, gật đầu đáp : “ đã rõ, chủ nhân”. Nói xong cũng xoay người bước ra ngoài

‘ Khã hãn Tây Dã a, xem ra lời hứa năm xưa đã đến lúc ngài phải thực hiện rồi....’ Lạc Khanh Nhan ngã người dựa vào ghế, đầu ngược lên trần nhà, khẽ nhắm mắt, miệng lẩm nhẩm

“ Diêu Nhi, sao vậy, mệt sao, nếu mệt thì hôm nay không cần học...”

Dung Phượng Ca thấy tiểu hài tử ngẩn người, hảo tâm nhắc nhở. Đứa nhỏ này, mỗi ngày vừa học văn, vừa học võ, lại học y thuật, nhiều thứ như thế không mệt mới là lạ á. Tiểu hài tử đang ngẩn người, nghe thanh âm của Dung Phượng Ca, giật mình mới ngẩng đầu nhìn Dung Phượng Ca, đềm đềm cười: “ sư phụ, Diêu Nhi không mệt”. Chỉ là nó đang thắc mắc một chuyện mà thôi

“ Vậy Diêu Nhi có gì lo lắng trong lòng sao?!” Dung Phượng Ca cười nhẹ, vươn tay điểm nhẹ trên trán hài tử. Đứa nhỏ này mới có năm tuổi mà cứ như ông cụ non ấy, nghĩ đến Lạc Khanh Nhan lúc nhỏ cũng có thể thành thực sớm như thế này, Dung Phượng Ca vừa cảm thấy đau lòng, vừa cảm thấy tò mò, chắc khi ấy Nhan Nhan của y cũng dễ thương y chang vậy. Nghĩ thế! Dung Phượng Ca càng cảm thấy thương yêu hài tử nhiều hơn

“ Sư phụ, Diêu Nhi nhất định phải làm hoàng đế sao?!” tiểu hài tử chống cằm nhìn Dung Phượng Ca, rất là lo lắng hỏi vấn đề này. Nhan sư phụ mỗi ngày thường giành một canh giờ dạy nó đế vương thuật, còn nói sau này nó nhất định làm hoàng đế. Nhưng là nó hoàn toàn không muốn làm hoàng đế chút nào nha. Nó chỉ muốn đoàn tụ cùng mẫu thân, sau đó cứ như vậy sống bình thường là được rồi, còn có sư phụ và Nhan sư phụ nữa

“ Diêu Nhi không muốn làm hoàng đế sao?!” Dung Phượng Ca hỏi ngược lại: “ vì sao lại không muốn làm?!”

“ Không biết, Diêu Nhi cũng không rõ lắm, chỉ là không muốn, vậy thôi!” Tiểu hài tử nói như vậy

“ Haiz! Sư phụ cũng không rõ, nhưng là Nhan Nhan đã nói như vậy tức là có lý của Nhan Nhan, Diêu Nhi cứ làm như vậy đi....” Dung Phượng Ca khuyên như thế. Thật ra, ngôi vị hoàng đế nhiều kẻ tranh giành nhưng y thấy công việc hoàng đế thật mệt mỏi a, mỗi ngày phải

làm việc, cần cù, làm culi cho dân chúng.... Chậc! Diêu Nhi cũng thật đáng thương. Y nghĩ sau này này đối với hài tử này càng tốt thêm một chút nữa

“ Diêu Nhi đã biết...” hài tử gật đầu, không thêm nghĩ nữa, tập trung vào sách thuốc (Dao Dao: híc! Đáng thương tiểu Diêu nhi, Phượng Ca đồng học an ủi cũng như không =’=)

“ Sư phụ, trên đời này có loại độc nào là không có thuốc giải không?!” Tiểu hài tử mới đọc sách được một lát, lại tò mò hỏi vấn đề mà nó đã thắc mắc từ lâu. Dung Phượng Ca nhẹ cười, đáp lại: “ thiên hạ vạn vật, tương sinh tương khắc, có độc ắt có giải, chỉ là chưa tìm ra mà thôi. Nhưng hiện giờ có ba loại độc mà chưa ai có thể giải được, một là Đoạn tình vong ưu, hai là Thiên hoa độc còn lại là Ngọc thạch câu phần”. Ba loại độc này mãi cho đến nay vẫn chưa ai tìm được giải dược, ngay cả gia gia của y cũng bó tay. Lúc trước nếu không phải Nhan Nhan dùng thiên niên liên – vật này tương khắc với đoạn tình vong ưu, lấy độc trị độc, lấy dược trị dược... không thì có lẽ giờ khắc này Nhan Nhan của y sẽ không còn khỏe mạnh như bây giờ, nghĩ lại mà kinh

“ Ba cái tên thật đẹp a...” tiểu hài tử nhẹ giọng thì thào: “ Ngọc thạch câu phần, Đoạn tình vong ưu, Thiên hoa chi độc.....”

“ ừ, đúng vậy, ba loại độc này là do một vị độc y tạo ra, đồng thời chính ngài cũng tử vong vì ba loại độc ấy...” Dung Phượng Ca than nhẹ. Y cũng đang nghiên cứu cách trị được ba loại độc ấy đây, nhưng dường như vô vọng, có lẽ y cần nhiều thời gian hơn nữa...

“ Vậy, sư phụ nhất định là thiên hạ đệ nhất thần y đúng không?!” Tiểu hài tử vui sướng hỏi

“ A?!” Dung Phượng Ca cười nhẹ lắc đầu: “ không phải, núi cao còn

có núi cao hơn, Diêu Nhi phải nhớ, trên đời này không có cái gọi là thiên hạ đệ nhất, nhân ngoại hữu nhân biết không?! Sư phụ y thuật chỉ cao hơn những người khác một chút mà thôi, ngoài ra gia gia của sư phụ y thuật cao hơn sư phụ một bậc, và ắt hẳn cũng có những vị tiền bối khác nữa”

“ Sư phụ, Diêu Nhi đã hiểu...” tiểu hài tử nhu thuận gật đầu. Làm người phải khiêm tốn!! ờn, phải khiêm tốn ^^

“ Diêu Nhi vẫn thắc mắc một điều nữa” tiểu hài tử nhìn Dung Phượng Ca, trong mắt vụt sáng tràn đầy hai chữ ‘tò mò’ Dung Phượng Ca buồn cười nhìn hài tử, gật gật đầu. Hài tử này đang câu giờ đây mà, tưởng y không rõ sao nhưng là lâu lâu như vậy cũng không sao

“ Sao sư phụ không học độc mà học y nha....”

“ Ách?!” Tiểu hài tử hay hỏi mấy vấn đề làm y cũng cứng lưỡi. Để xem nào, bởi vì học y thì có thể cứu người thôi. Dung Phượng Ca ôn nhu vuốt đầu hài tử, tiếp tục giải đáp: “ sau này Diêu Nhi sẽ làm hoàng đế, đứng trên trăm vạn người, quyền khuynh thiên hạ, muốn gió có gió, muốn mưa được mưa nhưng là Diêu Nhi phải nhớ một điều, dù sau này chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, Diêu Nhi phải biết trân trọng sinh mạng của từng cá nhân biết không”

“..... Là nhân cho nên ai cũng có cha sinh mẹ đẻ, có lẽ có người may mắn vinh hoa phú quý, có người bất hạnh nên cuộc sống thấp hèn nhưng đừng vì vậy mà coi khinh bất cứ người nào, bởi vì ngọc thường trong sâu trong lòng đất, hoa sen ở trong bùn lầy.... những người nghèo khổ nhất cũng có thể là những viên ngọc sáng chói nhất....”

“..... Diêu Nhi là đế vương, đôi khi có những bất đắc dĩ của riêng mình, có lẽ phải hi sinh một số người nào đó để bảo tồn số đông

hơn, cũng đôi khi dù biết sai trái cũng không thể trị tội chỉ vì giữ được thế cân bằng trong triều đình... những lúc như vậy, đừng tự trách mình, mà hãy tìm cách để mỗi lần xảy ra những chuyện như thế những người vô tội sẽ không bị vạ lây.....”

“ Diêu Nhi là một hài tử tốt, cho nên nhất định sẽ làm được đúng không?!” Dung Phượng Ca ôn hòa nói

“ Sư phụ, Diêu Nhi sẽ cố hết sức...” Tiểu hài tử tuy không hiểu lắm nhưng nó sẽ ghi nhớ trong lòng, thật mạnh gật đầu

Dùng Phượng Ca hài lòng mỉm cười, hết sức ôn nhu....

Dao Dao: Ta luôn muốn tạo một nhân vật thiện lương nhưng không tiểu bạch hay thánh mẫu (thánh mẫu – nói như vậy không phải là chế giễu hay chê đâu, nói thật ta rất khâm phục kiểu người như thế này ^^), hi vọng tiểu Phượng Ca sẽ hoàn thành tốt vai trò của mình. Thực sự dù Dao Dao không theo đạo gì, nhưng trong lòng luôn hướng đến ‘ác giả ác báo, thiện giả thiện báo. Phúc của kiếp này chính là đức của kiếp trước’.

Hết chương 61

Chương 62: Nước mắt hóa thạch của nữ oa

Phủ thái sư

Võ Mục chăm chăm nhìn Lạc Khanh Nhan, đôi ưng mâu sắc bén như điện, ít ai có thể chống đỡ được ánh nhìn quá đỗi sắc bén đó nhưng lần này Võ Mục thái sư của chúng ta lại là kẻ đầu tiên chịu thua, ngài thở dài, thanh âm lạnh nhạt: “Phượng Nhan, hàng vạn tinh binh của Tây Dã đột ngột xuất hiện biên cương Hoàng Thiên, chuyện này không phải là trùng hợp đi?!”

Lạc Khanh Nhan thông dong uống một ngụm trà, bình thản nhìn Võ Mục, cười tủm tỉm: “thái sư, sao lại nói vậy?!” Võ Mục có chút nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn thiếu niên bình chân như vại ngồi trước mặt mình, nhưng vẻ mặt vẫn hết sức bình tĩnh, quả nhiên không hổ là lão thần ba đời của Hoàng Thiên, ngài nói tiếp: “mới có ba tháng mà triều đình đã bắt đầu lao xao rồi, dân chúng hỗn loạn, kinh tế trì trệ lại cộng thêm có binh lính Tây Dã như hổ rình mồi nhìn chăm chăm Hoàng Thiên, tất cả sự việc trên lại đồng loạt xuất hiện, nếu như là nói chỉ là sự trùng hợp, ta không tin”

“Ân?! Cũng có thể là có người gây ra, nhưng tại sao người nghĩ đó là ta?!” Lạc Khanh Nhan tiếp tục vẻ mặt ‘học hỏi’ người lớn nhìn Võ Mục. Võ Mục nhướng mi nhìn Lạc Khanh Nhan, thanh âm không ra hỉ giận: “nếu không phải ngươi thì còn có thể là ai, Lạc Vân trang chủ – Lạc Khanh Nhan”

Bị Võ thái sư đoán trúng thân phận, Lạc Khanh Nhan cũng không kinh ngạc, cười nhẹ: “Võ thái sư quả nhiên không hổ là lão thần tam

triều Hoàng Thiên a, quả nhiên sáng suốt hơn người”. Thân phận của nàng tuy không phải nàng cố ý giữ bí mật gì nhưng thật ra ít có người biết được chân diện mục của Lạc Vân trang chủ mà thời gian ngắn ngủi như vậy vị thái sư này lại có thể điều tra được, cái này có thể nói là ‘gừng càng già càng cay’ chẳng?!

“Được rồi, việc này cũng không có gì quan trọng, thái sư lần này ngài cho người tìm đến ta không chỉ đơn giản chỉ hỏi mấy việc này chứ?!” Lạc Khanh Nhan nói tiếp. Võ Mục im lặng một lát, lại lên tiếng: “ta nói, Lạc trang chủ, người làm gì ta không quan tâm nhưng là Võ Mục ta tuyệt đối không thể để cho người ngoài xâm lấn giang sơn Hoàng Thiên”. Đến lúc này thì Lạc Khanh Nhan không hiểu được việc vị thái sư này cho người mời nàng đến thì chẳng khác nào kẻ ngốc. Cười trừ nhìn Võ Mục: “Võ thái sư, ngài là đang lo lắng khả hãn Tây Dã sẽ nuốt luôn Hoàng Thiên hay là không tin tưởng Lạc Khanh Nhan ta?!”

“Đây không phải là vấn đề tin tưởng hay không tin tưởng mà là vấn đề dân tộc...” Võ Mục nghiêm túc nhìn Lạc Khanh Nhan. Ngài dù sao cũng là kẻ sống lâu năm, cũng học cách hiểu thấu được lòng người, thiếu niên này tuy kiệt ngạo bất tuân, tiêu sái không kiềm chế được, cũng là kẻ có dã tâm sâu vô cùng nhưng là tuyệt đối không có hứng thú với Hoàng Thiên, có thể là Hoàng Thiên đối với thiếu niên này quá nhỏ bé cũng có thể thiếu niên này vốn chẳng hứng thú với thiên hạ

“Về điều này thì ngài yên tâm, không có yêu cầu của ta, tinh binh Tây Dã tuyệt đối không bước vào Hoàng Thiên nửa bước” Lạc Khanh Nhan khẳng định nói. Nàng mượn binh chẳng quá là để ‘hù dọa’ một chút triều đình mục nát Hoàng Thiên mà thôi, gây chiến tranh nàng hoàn toàn không muốn, dù không phải kẻ lương thiện gì nhưng nàng cũng là người tuyệt đối yêu hòa bình nha. (Dao Dao: điều này thật khó tin à nha >”<)

“ Người.... Rốt cuộc là ai?!” Võ Mục tự dừng lại thốt nên câu hỏi như vậy. Lạc Khanh Nhan sừng sốt bật cười sang sảng: “ không phải đâu, Võ thái sư người không phải là già đến lú lẫn đi, vừa mới thông báo thân phận của ta còn bây giờ lại hỏi ta là ai?!”

“ Hừ!” bị Lạc Khanh Nhan không kiềm chế gì cười nhạo, Võ thái sư vừa giận vừa tức, lại có chút dờ khóc dờ cười nhìn Lạc Khanh Nhan, nói tiếp: “ đừng có cười cho xong chuyện, mặc dù mấy năm nay thế lực của Lạc Vân sơn trang phát triển không ngừng nhưng cũng không đến mức có nhiều quyền lực đến như vậy”. Một câu nói có thể mượn hơn mười vạn tinh binh của Tây Dã, phải nói kỹ binh của Tây Dã hung hăng vô cùng có thể nói là lấy một địch mười, người này lại dễ dàng mượn binh như vậy há chẳng phải kẻ tầm thường hướng chi dù Lạc Vân có lớn đến đâu cũng chỉ đơn thuần là kinh thương mà thôi

“ À, chuyện đó thì chẳng qua nhiều năm trước, khả hãn Tây Dã còn nợ ta một yêu cầu cho nên chuyện mượn binh này hẳn mới đáp ứng dễ dàng như vậy...” Lạc Khanh Nhan giải thích. Hướng chi mấy năm nay thương đội của nàng thường giao dịch với người dân Tây Dã đổi lương thực, vải vóc, thuốc men cùng với nhu liệu thứ yếu trong cuộc sống đồng thời năm đó những cái giếng nước nàng chỉ đào đào xới, hàng năm cung ứng một lượng nước không nhỏ cho người dân Tây Dã cho nên có thể nói hiện giờ cuộc sống ấm no của Tây Dã, công lao của nàng không nhỏ đâu

“ Đơn giản chỉ là vậy?!” Võ thái sư nghi hoặc

“ Đúng vậy, khả hãn Tây Dã cũng là một người rất hào phóng a, ta chỉ mượn năm vạn lại cho đến mười vạn, chắc! cũng đủ phô trương, khước trương thanh thế”

“ Vậ kế hoạch tiếp theo của ngươi?!” Võ thái sư sắc mặt tốt hơn, bèn hỏi tiếp

“ Việc lôi kéo nhóm người của Hộ bộ thượng thư Thanh Sư người đã làm đến đâu rồi?!” Lạc Khanh Nhan lại hỏi ngược lại Võ Mục. Võ Mục khẽ cau mày, thanh âm thấp lại: “ lão già đó mười phần là một con giảo hoạt hồ ly!” Lạc Khanh Nhan cười khẽ: “ nếu không giảo hoạt đa đoan đầy mưu mẹo thì có lẽ hắc đã không còn sống đến ngày hôm nay rồi”. Trong các quan lại của Hoàng Thiên, Lạc Khanh Nhan coi trọng người này nhất. Nếu như gặp được minh quân, người này sẽ là vĩ đại thần tử, còn gặp trướng hôn quân, người này sống khéo léo đưa đẩy, sẽ không thiên vị về bất cứ ai, giữ mình an toàn..... không quá ngu trung cũng không phải âm hiểm tiểu nhân, loại người như vậy rất dễ ở chung a, chỉ cần không đụng đến điểm máu chốt của y là được

“ Chuyện này không vội, một khi thực sự phản loạn, hắc sẽ không theo bất cứ bên nào, cũng không chống đối...” Lạc Khanh Nhan nói

“ Ngươi hình như rất hiểu tâm tính của hắc?!” Võ thái sư hứng thú hỏi

“ Có lẽ, đối phó loại người như Thanh Sư quả thật không quá khó khăn, phải nói sao nhỉ, nhìn về góc độ của ta mà nói, hắc... lương thiện!” dù đầy mưu mẹo tính kế, dù giảo hoạt như thế nào nhưng một khi không bức hắc đến đường cùng, hắc cũng sẽ chừa cho ngươi một con đường sống, người này cũng thật mâu thuẫn.

“ Hắc... lương thiện?!” Võ Mục trừng mắt nhìn Lạc Khanh Nhan, lần đầu tiên trong đời Võ thái sư đáng kính của chúng ta nghe được có người khen hồ ly Thanh Sư lương thiện. Nếu như Thanh Sư lương thiện thì Võ Mục hắc có được hay không xem như là thánh nhân a?! Võ Mục tự kỷ nghĩ ^^

“ Đúng vậy a,” Lạc Khanh Nhan mỉm cười: “ thái sư an tâm, chuyện của thượng thư ngài cũng không cần nhúng tay vào nữa, kéo bức dây động rừng, chỉ cần ngài an ổn duy trì lực lượng của mình là được rồi”. Võ thái sư gật gật đầu, nghĩ đến điều gì lại nói tiếp: “ nhưng là người gây nhiều sóng gió như vậy, thừa tướng bất an xao động, khiến cho nhiều vị quan lại lão thần oan uổng bị lao ngục, cứ như vậy vài ba tháng không ít lão thần bị thừa tướng thanh lý sạch sẽ mất!” thanh âm bất chợt nặng trĩu, tràn đầy ưu sầu

“ Triều đình hỗn loạn, tạm thời thừa tướng sẽ không có hành động nào thái quá dễ dẫn đến triều đình làm phản, còn một số đại thần đang bị thừa tướng giam giữ ta sẽ cho người đi cứu đưa đến một nơi an toàn nào đó, đợi đến khi mọi chuyện đã xong sẽ sắp xếp cho bọn họ quay lại, thái sư xem thế nào?!” Lạc Khanh Nhan đưa ra ý kiến. Hầu hết quan lại bị thừa tướng nhốt ngục đều là trọng thần, nếu bị giết hết thì sao này mất thời gian nàng phải tìm người bù vào cho Diêu Nhi, rất mất công a

“ Vậy thì lão thần tạ ơn Lạc công tử trước....” Võ thái sư cười dài, chấp tay tạ ơn, Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai, lão già này cũng không tệ lắm, cười dài nói: “ không có gì, còn thân nhân của bọn họ phiền thái sư sắp xếp”. Võ Mục cười cười gật đầu

“ Việc công đã xong, đến việc tư, thái sư... văn bối có một chuyện muốn hỏi, không biết ngài có thể hay không nói thật!” tư thế cung kính, ánh mắt nghiêm túc khác hẳn vẻ mặt cười cợt hằng ngày, lão thái sư kinh ngạc, từ ngày gặp thiếu niên này chưa bao giờ thấy y cung kính với mình như thế, còn tự mình xưng là ‘văn bối’ nữa chứ, nhìn mặt mày của Lạc Khanh Nhan nghiêm túc như vậy, Võ Mục cũng không khỏi nghiêm lại, gật đầu: “ Lạc trang chủ có gì cứ hỏi, nếu như lão thần biết nhất định sẽ trả lời rõ ràng”

“ Vãn bối nghe nói Hoàng Thiên có trấn quốc chi bảo, nhưng không xác định rõ tên cũng như hình dạng của nó, thái sư là nguyên lão tam triều không biết có hay không biết được vật này...” Lạc Khanh Nhan thành khẩn nhìn Võ Mục, tâm nàng chùn lại, chờ đợi câu trả lời. Chính vì không rõ nó như thế nào cho nên khó thể tìm kiếm được

Võ Mục nhìn Lạc Khanh Nhan, mãi một lúc sau mới khàn khàn lên tiếng: “ trang chủ hỏi vật này để làm gì?!” Thanh âm có vài phần xa cách. Lạc Khanh Nhan cười khổ: “ không dấu thái sư, ta cần vật ấy để cứu một người”. Đôi con ngươi sâu thẳm nhìn trực tiếp vào mắt của Võ Mục, không có dối trá, không lừa gạt, một mảnh đen thẳm thẳm chân thành cùng tình tố lưu chuyển, chợt Võ Mục tránh đi cái nhìn quá mức phức tạp đó

“ Người có biết trấn quốc chi bảo của Hoàng Thiên một khi bị hủy thì hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế nào, cho nên thật xin lỗi, ta không thể báo cho người biết được...” Võ Mục ái ngại nhìn Lạc Khanh Nhan, ngài là nguyên lão trong triều tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì có lỗi với Hoàng Thiên quốc

“ Ngài tin tưởng vì có vật đó cho nên Hoàng Thiên qua nhiều đời như vậy mới không suy bại?!” Lạc Khanh Nhan cười lạnh, thu hồi vẻ mặt thành khẩn của mình, lãnh khốc nói: “ ngài có biết vì sao ta đáp ứng Vệ Thanh Trần giúp Hoàng Thiên không?!”

Võ Mục lúng túng nhìn Lạc Khanh Nhan. Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt nói: “ người là tướng một khi ta giúp Diêu Nhi đăng cơ đại đế sẽ thành nhất đẳng công thần?! hay là tướng vì Vệ Thanh Trần cứu ta một mạng cho nên ta bán mạng giúp cho quốc gia này?! không phải... điều không phải, ta chẳng qua là cần vật ấy cứu mạng cho người kia mà thôi”. Sống chết của một quốc gia có liên quan gì đến nàng?! Nói nàng vô lại cũng được, nói nàng không biết trả ơn thì đã sao, nàng không phải là người tốt gì, cũng không muốn làm người

tốt, nàng chỉ cần vật đó hủy lời nguyền chết tiệt kia là được!

“ Ngài không biết đi, ngoài một Lạc Vân sơn trang, ta còn có Mị Ảnh các, Huyết sát các.... Đừng nói là một Hoàng thiên quốc, dù ta muốn diệt thiên hạ này cũng không khó khăn....” Lạc Khanh Nhan cười, cười có chút thị huyết, tràn đầy điên cuồng. Võ Mục nhìn hắc y thiếu niên vẻ mặt cuồng dã, tóc đen bay lên, tràn đầy thần thái phách vương giả nhưng không hiểu sao khiến cho ngài ần ần sợ hãi

“ Người là đang uy hiếp ta...” Võ Mục khẽ cau mày

“ Không phải uy hiếp, mà là nói lên sự thật...” Lạc Khanh Nhan gợi lên khóe môi, đôi con ngươi sâu thẳm đen hut hút nhìn Võ Mục: “ hôm nay ngài không nói, ta cũng sẽ có cách kiếm được nó...”

“ Người cần chi phải như vậy chứ, gây chiến tranh, động can qua....” Võ Mục thờ dài, thủ đoạn của người này nàng rõ, sát phạt, quyết đoán, không chừa cho ai chút đường sống nào, thử hỏi ngài không lo lắng sao? một thoáng bất đắc dĩ, ngài nói: “ hướng chi vật ấy ta chưa bao giờ biết nó có khả năng trị bệnh?!” Rốt cuộc thiếu niên này bao nhiêu tuổi, sao lại có thể có nhiều thế lực đến như vậy, toàn là những tổ chức có thế lực trong giang hồ, điều đang nói ở đây là Huyết sát các gần một năm trước đây xuất hiện một loại vũ khí khiến cho đại lục khiếp sợ, nó có thể dễ dàng hủy diệt hàng trăm hàng ngàn tinh binh chỉ trong một khoảnh khắc.... chỉ có điều loại vũ khí này rất bí ẩn không ai tìm ra được, mà cũng không có quốc gia nào có thể mua được, vì thế thế cân bằng không đổi xong có thể nói Huyết Sát các chính là cấm địa của hai thế lực võ lâm cùng triều đình mà thiếu niên chỉ mới đôi mươi này lại là chủ nhân của nó, Võ Mục vừa kính vừa sợ nhìn thiếu niên trước mặt mình

“ Ta là không muốn, cho nên ngài đừng ép ta...” Lạc Khanh Nhan than khẽ

“ Nói cho đến cùng ngươi chỉ là vì muốn ta nói ra tung tích của vật ấy mà thôi!” Võ Mục cười khổ. Lạc Khanh Nhan hào phóng thừa nhận: “ đúng vậy! chỉ cần ngài trao nó cho ta, ta đảm bảo với ngài Hoàng Thiên trăm năm bình an, hơn thế nữa trong vòng mười năm ta sẽ khiến cho nó cường đại không thua gì Hàn Thanh cùng Băng Lạc, đó coi như là trao đổi giữa ta và ngài....”

“ Dụ hoặc đủ lớn, nhưng là trăm năm về sau đâu?!” Khi tiểu tử này mất rồi, chẳng may gặp hôn quân khi ấy Hoàng Thiên lại ra sao, có chẳng sẽ bị các nước khác xâm xé?! Võ Mục suy tư. Thấu được suy nghĩ của Võ Mục, Lạc Khanh Nhan đăm cười: “ một quốc gia hưng thịnh rồi suy vong là một điều bình thường, đại lục phân rồi hợp, hợp rồi phân vốn là điều hiển nhiên ngài cần chi chấp nhất ai là vua, ai là dân. Chỉ cần đế vương đủ anh minh khiến cho dân giàu nước mạnh là đủ rồi, không phải sao?! Võ thái sư, ngài sống nhiều năm như vậy, đạo lý đơn giản này ngài không thấu, không rõ?!”

“ Ta....” Võ Mục cứng lưỡi.... quả thật thiếu niên này sống không sai, ai làm vua thì mặc ai, chỉ cần dân giàu nước mạnh là đủ rồi không phải sao?! ngài làm chi phải chấp nhất sâu như vậy, Võ Mục cười khổ: “ lão thần đã hiểu.!...”

“ Trấn quốc chi bảo của Hoàng Thiên chẳng qua là một viên lam ngọc mà thôi, hình dạng như một giọt nước mắt, xanh thẳm như nước biển đại dương, linh khí nồng đậm, nữ tử mang theo bên mình có thể bảo dưỡng dung nhan..... nó được thái hậu cất giữ....” Võ Mục chậm chậm nói: “ đó là vật thái tổ hoàng đế tìm được trong một cổ mộ, linh khí bao trùm, lại nghe đồn nó là nước mắt hóa thạch của Nữ Oa, cho nên đặt trong nước, sẽ được thần linh chiếu cố, bảo hộ Hoàng Thiên tộc thiên thu vạn đại, trường tồn cùng thời gian...”

“ Ân! Tạ ơn thái sư, ơn này Lạc Khanh Nhan suốt đời không quên,

đời sau của ngài nhất định đời đời làm quan trong triều, chỉ cần không bắt trung bất hiếu, ta nhất định hộ gia tộc của ngài đời đời vạn kiếp, Hoàng Thiên một ngày còn tại thì gia tộc Võ thái sư nhất định vẫn còn hưng thịnh....” Lạc Khanh Nhan hứa hẹn. Võ Mục cười nhẹ: “ vậy tạ ơn trang chủ rồi!....”

Hết chương 62

Chương 63: Không thể... đồng sinh?!

“ Sư phụ, Dung tiền bối! hai người đã về rồi, đã tìm được tung tích của vật kia?!” Lạc Khanh Nhan thấy trong phòng mình xuất hiện Hàn Vô cùng Dung Cơ, vui mừng hỏi. Hai lão giả nhìn Lạc Khanh Nhan tiểu dung hiện rõ trên nét mặt, càng thêm cười khổ, hai lão nhìn nhau, như muốn đẩy qua đẩy lại người nào mới là kẻ nói ra sự thật này cho Lạc Khanh Nhan. Lạc Khanh Nhan nhìn nét mặt của hai người, nét cười cứng lại trên khóe miệng, thanh âm bỗng dưng khô khốc đi lên: “ sư phụ, Dung tiền bối.... không tìm được sao?!”

“ Không phải, đã tìm được...” Dung Cơ lắc đầu than nhẹ. Lạc Khanh Nhan nghe vậy, thờ phào nhẹ nhõm, tìm được là tốt rồi, chỉ cần tìm được là tốt rồi. Nhưng hai lão giả nét mặt phảng phất nhiều lắm ưu phiền, Lạc Khanh Nhan yên lặng để nghe hai lão giả nói tiếp. Hàn Vô hít nhẹ một hơi, như làm một quyết định đại sự, lấy trong lòng hộp gỗ đưa cho Lạc Khanh Nhan. Lạc Khanh Nhan vươn tay nhặt lấy, mở hộp, là một khối huyết ngọc lưu ly trong suốt, đỏ như máu, quanh quẩn ma mị như là yêu khí ngàn năm đọng lại tạo nên khối huyết ngọc này vậy. Lạc Khanh Nhan ngẩng đầu nhìn Hàn Vô, nhẹ giọng hỏi: “ vật này chính là vật thứ ba sao?!” Hàn Vô cùng Dung Cơ gật đầu

“ Vậy... không còn điều gì nữa sao?!” Lạc Khanh Nhan chần chừ cất thành tiếng

Dung Cơ nhìn Lạc Khanh Nhan một lúc sau, lại hỏi: “ nha đầu, nếu như ngươi cùng với Phượng Ca một trong hai người chỉ có thể một người còn sống, thì ngươi sẽ chọn người chết hay Phượng Ca

chết?!” Lạc Khanh Nhan nghe vậy, sắc mặt tái ngắt nhìn Dung Cơ. Dĩ nhiên nàng hiểu, Dung Cơ không rảnh để mà hỏi mấy câu vớ vẩn này, chuyện này ắt hẳn có liên quan đến việc hủy lời nguyện diệt thiên kia. Nàng chết hoặc hấn chết, câu hỏi vớ vẩn gì vậy?! Lạc Khanh Nhan kiềm nén trong lòng u uất, cắn răng nhìn Dung Cơ, lạnh lùng nói: “lão đầu, khi không lại lôi chuyện sống chết nói ở đây, rốt cuộc là sao vậy?!”

Câu hỏi này hỏi nàng làm sao trả lời?! Nàng không sợ chết nhưng là nàng sợ hấn một mình sẽ đau, sẽ cô đơn, khi ấy ai lại làm bạn cùng hấn. Người ở lại mới là người đau khổ nhất, điều này lại có mấy ai thấu hiểu được. Yêu nhau, người kia hi sinh vì người kia, tưởng là vĩ đại nhưng là kẻ ở lại mới là kẻ thống khổ tột cùng

Hàn Vô khe khẽ thở dài, thanh âm nhàn nhạt bi ai: “dù tam bảo có đủ nhưng phải cần có thuốc dẫn mới hủy được lời nguyện kia!” Lạc Khanh Nhan sắc mặt tối sầm lại: “vậy... cái đó là...”

“Là... trái tim của kẻ diệt thiên yêu!” Dung Cơ cười, cười rất nhẹ, cười khó coi hơn cả khóc, những nếp nhăn trên gương mặt co lại, tràn đầy mỗi một cùng tang thương. Cả một đời của ngài bôn ba nhưng kết quả cuối cùng lại như vậy, hỏi ngài phải làm gì đây, phải làm gì đây?!

“Vậy sao?!...” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng nỉ non, là trái tim của kẻ diệt thiên yêu sao.....

Nàng, rốt cuộc cũng đã hiểu được ẩn ý của lão hòa thượng lúc trước nói

Nàng và hấn, không thể đồng sinh, không thể... đồng sinh.... Rốt cuộc hấn đã làm gì mà lão thiên gia lại đối hấn như vậy. Đến cuối cùng thì Lạc Khanh Nhan chợt hiểu được, dù nàng có cố gắng như

thế nào, dù nàng có cố gắng chống lại nghiệt ngã vận mệnh ra sao, chung quy cũng không địch lại được ý trời....

Cũng không rõ từ khi nào lại bước ra khỏi căn phòng, cũng không còn nghe rõ được hai lão giả nói những gì, vô thức đi đến phòng của hấn, đứng trước cửa thật lâu, thật lâu.....

Trong phòng, Dung Phượng Ca đã ngủ, cho nên không thấy, cũng không biết có một người, vì hấn thao thức cả đêm, bóng người qua phản chiếu ánh nến, leo lắt in bóng người trên khung cửa, cứ như vậy....

Tình.....

Đêm khuya lạnh lẽo, gió thổi xào xạc, những chiếc lá va chạm vào nhau tạo nên những thanh âm du dương. Đêm nay hàng ngàn vì sao lấp lánh trên thiên không, vàng trắng khuyền mờ mờ ảo ảo cùng nhân thế.....

Trong phòng, người an giấc ngủ trong mộng寐

Bên ngoài, người đứng đó, không nói không cử động....

Cứ như vậy, yên lặng không tiếng động nhưng tình ti cứ thế buộc chặt....

Rốt cuộc, phải làm thế nào mới có thể.... Bên nhau?!

Sáng sớm, ông mặt trời lại thức giấc, bắt đầu tỏa ánh sáng sưởi ấm vạn vật, chim ca, thanh âm của côn trùng rả rích.... Tất cả bắt đầu cho một ngày mới

‘ Cạch...’ cánh cửa mở ra, Dung Phượng Ca mắt nhắm mắt mở, còn

đang mộng lung buồn ngủ, thấy Lạc Khanh Nhan đứng trước cửa, nhoẻn miệng cười, thanh âm mềm mềm còn mang theo chút giọng mũi: “ Nhan Nhan, sớm vậy ^^!’ Lạc Khanh Nhan nhìn y, khóe môi cong nhẹ tiểu dung

Lúc này thì Dung Phượng Ca mới chợt nhận ra có chỗ nào không đúng, Nhan Nhan quần áo ướt đẫm, như là sương sớm buông xuống cả người, đôi con ngươi hiện rõ những dây gân đỏ hoe như là cả đêm không ngủ, chẳng lẽ Nhan Nhan đứng ở đây cả đêm, không thể nào đâu, sao lại đứng ở đây a?! Dung Phượng Ca vươn tay nắm lấy tay của Lạc Khanh Nhan, rất lạnh, cau mày: “ Nhan Nhan, đứng... ở đây cả đêm sao?!”

Lạc Khanh Nhan thình lình vùi đầu mình vào cổ của y, cả thân hình cơ hồ tựa vào trên người của Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca sửng sốt ôm chặt lấy, đây là lần đầu tiên Nhan Nhan lại có vẻ yếu sức đến như vậy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?! Định hỏi thì Lạc Khanh Nhan đã lên tiếng trước: “ đừng hỏi gì cả... cứ như thế là được rồi”

“ Dung Phượng Ca...”

“ Nhan Nhan, Phượng Ca ở đây!”

“ Dung Phượng Ca”

“ Ân! Phượng Ca ở..”

“ Phượng Ca...”

“ Phượng Ca vẫn ở đây, vẫn ở cùng Nhan Nhan...”

“ Người có biết, điều ta sợ nhất chính là gì không?!” Lạc Khanh Nhan

nhẹ giọng nỉ non

“ Nhan Nhan mà cũng có điều sợ hãi sao?!” Dung Phượng Ca khẽ trêu chọc

“ Trước kia không có, bây giờ có rồi...”

“ Điều gì vậy?!”

“ Ta sợ... sợ khi ta gọi tên người, sẽ không có người nói ‘ Phượng Ca vẫn ở, ở cùng Nhan Nhan’”

Ta... chỉ sợ mỗi điều đó mà thôi, nó còn đáng sợ hơn cả cái chết

“ Ngốc quá! Chuyện này sẽ không xảy ra, Nhan Nhan đừng lo lắng. Mỗi khi Nhan Nhan gọi Phượng Ca, Phượng Ca sẽ ở bên cạnh, không rời không khí...”

“ Thật sao?!”

“ Thật sự! Phượng Ca sẽ không lừa gạt Nhan Nhan, Nhan Nhan biết mà”

“ ừ! Là ta... đã lo vấn vợ mà thôi....”

Lạc Khanh Nhan nhắm mắt, tay ôm chặt lấy thắt lưng của y, thật chặt, chặt đến mức Dung Phượng Ca cảm thấy đau đớn nhưng vẫn không nói một lời, tay của y nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng, như là vuốt đi mọi lắng lo phiền muộn...

Lạc Khanh Nhan ngủ

Yên tĩnh ngủ nhan, đôi chân mày bình thường tràn đầy khí phách,

dẫn ra, thập phần nhu hòa. Dung Phượng Ca khẽ mỉm cười an tĩnh ngồi bên cạnh, nhìn ngắm người trong lòng bình thản ngủ ngon. Nhan Nhan một đêm đứng trước cửa phòng y không ngủ, Lạc Khanh Nhan không nói nguyên nhân vì sao mà Dung Phượng Ca cũng không hỏi, có lẽ.... có những điều, chỉ cần trong lòng hiểu là được rồi cũng không cần thiết phải nói ra ngoài miệng

Đứng dậy thêm một chút an thần hương vào trong lư hương, sẽ khiến cho Nhan Nhan ngủ tốt hơn. Dung Phượng Ca than nhẹ

“ Nha đầu, rốt cuộc ngươi quyết định như thế nào?!” Dung Cơ hỏi

“ Cứ để tự nhiên đi...” Lạc Khanh Nhan bình thản đáp: “ còn tám tháng mười bảy ngày nữa mà....”

Còn một ngày, là vẫn còn hi vọng không phải sao, rồi sẽ ổn thôi....

Nếu như hết cách, thì nàng vẫn còn đủ thời gian để giải quyết mọi việc, không phải sao?! Lạc Khanh Nhan buông mi cười nhẹ, vân đạm phong khinh, như là hoa trong gương trắng trong nước, ảo ánh thoáng qua, rất đẹp như cũng chỉ là... ảo mộng mà thôi. Hốt nhiên Dung Cơ chợt thấy, Lạc Khanh Nhan càng ngày càng trầm tư, càng ngày càng mê hoặc, cũng... không rõ rốt cuộc tiểu nha đầu này, muốn gì làm gì nữa =”=

Mấy hôm nay Dung Phượng Ca cảm thấy rất kỳ lạ, không hiểu sao y cảm thấy Nhan Nhan của y có cái gì đó khác thường nhưng là y không thể đoán được điều gì, cũng như hiện giờ nè, Nhan Nhan lại ngồi gần người nữa rồi. Dung Phượng Ca bước lại bên cạnh Lạc Khanh Nhan, hai tay đặt lên hai vai của nàng, nhỏ giọng hỏi: “ Nhan Nhan dạo này làm sao vậy, không vui sao?!” Lạc Khanh Nhan nghe thế mỉm cười, vươn tay nắm lấy tay hắn, kéo hắn ngồi xuống, lên tiếng: “ dạy cho Diêu Nhi xong rồi?!”

“ ừ, Diêu Nhi rất thông minh...” Dung Phượng Ca hài lòng khen ngợi. Tiểu hài tử tuy không thể nói là thiên tài nhưng là cũng rất thông tuệ, học một suy ra ba, hơn nữa rất chăm chỉ cùng cố gắng, nhất định sau này cũng sẽ là một bậc thần y không thua gì y bây giờ, cũng có thể sẽ hơn không biết chừng

“ Có mệt không?!” Lạc Khanh Nhan hỏi tiếp

“ Không mệt”, Dung Phượng Ca lắc đầu, bĩu môi: “ Nhan Nhan đừng tưởng nói sang vấn đề khác để đánh lạc hướng nha, nói mau rốt cuộc là chuyện gì xảy ra mà dạo này Nhan Nhan có vẻ lo lắng như vậy?!” Lạc Khanh Nhan ôn hòa cười, người này vẫn nhạy cảm như vậy a, nàng đã cố gắng che dấu như thế hẳn vẫn miễn cảm phát hiện ra vấn đề, thật là...

“ Không có gì, Lạc Vân sơn trang có mấy vấn đề phức tạp mà thôi, không làm khó dễ được ta...” Lạc Khanh Nhan đáp

“ Thật sao?!” Dung Phượng Ca chớp chớp mắt nhìn Lạc Khanh Nhan, như là muốn nhìn thấu suy nghĩ sau đôi đồng tử đen thẳm không thấy đáy kia

“ Dĩ nhiên là thật, ngươi không tin ta sao?!” Lạc Khanh Nhan nhướn mi nhìn y, tay vò vò đầu tóc của y, như là vuốt đầu sủng vật. Dung Phượng Ca ngoan ngoãn cho Lạc Khanh Nhan đùa giỡn mớ tóc đen của mình, nhoẻn miệng cười, tiểu dung điềm điềm ấm áp: “ Phượng Ca đã nói, chỉ cần Nhan Nhan nói là Phượng Ca sẽ tin”

“ Phượng Ca!” Lạc Khanh Nhan khẽ mở miệng, đôi môi mấp máy muốn nói gì đó nhưng lại không cất thành lời, tựa như có một khối gì đó chặt ngay cổ họng, cứng ngắc khiến cho nàng không thể thốt thành lời, Dung Phượng Ca yên lặng chờ nghe tiếp, Lạc Khanh Nhan

nhìn đôi con ngươi trong suốt của y, lời muốn nói chợt hóa thành tiếng thờ dài nhẹ hẫng. Mà thôi, mà thôi, hấn nhạy cảm như vậy, nói mấy vấn đề như thế, hấn sẽ lại lo lắng. Lạc Khanh Nhan ôn nhu vươn đầu ngón tay chạm nhẹ vào khuôn mặt xinh đẹp của y, cười cười: “ Dung Phượng Ca, ta phát hiện ngươi càng ngày càng đẹp rồi đó!” Thanh âm ngả ngón lại có chút trêu đùa như thường ngày, chợt! Dung Phượng Ca cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết, may quá Nhan Nhan lại trở lại bình thường rồi. Cường đại, tự tin đôi lúc có chút lưu manh vô sỉ. Dung Phượng Ca híp mắt cười, mặt cọ cọ lòng bàn tay của nàng, nói: “ hi! Nhan Nhan quá khen”

“ Ngươi dường như rất tự hào với gương mặt này ha!” Lạc Khanh Nha nói.

“ Dĩ nhiên rồi, vì Nhan Nhan cũng rất thích gương mặt này còn gì” Dung Phượng Ca gật đầu đáp

“ Đúng vậy a, thật đẹp, đầy mê hoặc...” Lạc Khanh Nhan cười

“ Cho nên Nhan Nhan chỉ có thể thích mỗi mình Phượng Ca, chỉ nhìn mỗi Phượng ca mà thôi...”

“ A?! hôm nay tiểu mỹ nhân của ta hình như có chút bá đạo đó...”

“ Vậy, Nhan Nhan thích không”

“ Thích! Là ngươi.... Ta điều thích”

Chỉ cần là ngươi....

“ Nhan Nhan, chúng ta đi ngắm sao đi....” Dung Phượng Ca nắm lấy tay của Lạc Khanh Nhan chạy về phía trước, trên môi tiểu dung càng ngày càng đậm

“ Ách! Tiểu mỹ nhân à, hôm nay mây đen bao phủ khắp trời không trăng không sao, lấy gì mà ngắm a?!” Lạc Khanh Nhan bất đắc dĩ cười, ánh mắt tràn đầy sủng nịnh nhìn Dung Phượng Ca nắm lấy tay mình đi liên tục

“ Yên tâm, Phượng Ca sẽ cho Nhan Nhan thấy cả một bầu trời đầy sao?!” Dung Phượng Ca tự tin cười

“ Vậy tốt, ta rất mong đợi...” Lạc Khanh Nhan đáp, yên lặng để cho hắn nắm lấy tay nàng. Dù sao cũng ít khi thấy hắn chủ động thân cận nàng không phải sao?! Có mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ nàng không ăn đậu hủ mới là lạ á. Giờ khắc này bọn họ thả mình trong gió, liên tục bước nhanh về phía trước, bỏ đằng sau lại mọi ưu phiền, mọi lắng lo, vướn bận. Thời khắc này đây, không còn chuyện thiên hạ, không còn chuyện lời nguyền, không còn chuyện tranh tranh giành giành nữa..... chỉ còn có hai người bọn họ, tiếng cười vỡ tan trong gió, tựa như sánh cùng thiên địa....

Lạc Khanh Nhan nở nụ cười...

Dù, sau này có chuyện gì xảy ra nhưng bây giờ có thể bên cạnh như nhau như thế này, có thể vui vẻ như thế này, đời này còn gì hối tiếc?!.....

Hết chương 63

Chương 64: Lại gặp lam quân băng

“ Đến rồi!” Dung Phượng Ca nhìn cả một cánh đồng ngô rộng lớn nói. Vì trời đêm lại không có ánh trăng cho nên mọi vật trước mắt đều u tối, có chăng cũng chỉ nghe thấy thanh âm của những chiếc lá va chạm vào nhau, những thanh âm ồm ộp của những chú ếch nhái, cùng vài tiếng rả rích của côn trùng. Trời khuya thanh vắng, khúc nhạc đồng quê, thiên nhiên sâu lắng, thật yên ổn thanh bình....

“ Nhan Nhan chờ một lát nha!” Dung Phượng Ca quay đầu nhìn Lạc Khanh Nhan, cầm lấy chiếc đèn lồng, ánh sáng nhỏ nhoi, chạy về một phía của cánh đồng ngô, sau đó cầm đèn lồng chạy khắp nơi, một lát sau huỳnh hỏa (Dao Dao: tức là đom đóm đó các nàng ^^) bay đầy! cả một cánh đồng tràn ngập huỳnh hỏa, những điểm sáng li ti nhỏ nhỏ trôi nổi khắp nơi, như một trời sao sa rơi xuống mặt đất, thật là mỹ lệ.....

Lạc Khanh Nhan ngẩng đầu nhìn chăm chăm hàng trăm hàng ngàn huỳnh hỏa nháy múa trong đêm, đáy mắt mang cười, ôn nhu như nước....

“ Nhan Nhan thấy như thế nào?!” Dung Phượng Ca chạy về, đứng bên cạnh Lạc Khanh Nhan, nở nụ cười. Vì chạy hơi lâu cho nên hơi mệt, cho nên thanh âm có chút đứt quãng. Lạc Khanh Nhan vươn tay nắm lấy cổ tay của y, truyền vào một ít nội lực, điều khí. Dung Phượng Ca hô hấp điều lại...

“ Rất đẹp!” Lạc Khanh Nhan trả lời

“ Nhan Nhan thích không”

“ Thích! Rất thích, cảm ơn người, Dung Phượng Ca”

“ Nhan Nhan thích là tốt rồi....”

“ Khi Phượng Ca không vui sẽ đến sau núi làm như thế này, sau đó nhìn huỳnh hỏa bay đầy trời, sẽ cảm thấy lòng nhẹ hẫng, cũng sẽ không còn buồn nữa, cho nên Nhan Nhan đừng buồn ...” Dung Phượng Ca ngốc ngốc an ủi

“ Ha hả, thật ngốc quá! Ta không phiền lòng nữa rồi.....” Lạc Khanh Nhan mỉm cười: “ có người, ta... là sao buồn được chứ. Tiểu tử ngốc! ai bày người cách này vậy”

“ Cái này a, là Phượng Ca một lần phát hiện mà thôi...” Dung Phượng Ca đỏ mặt giải thích. Nhan Nhan lúc nào cũng nói y ngốc, thật là y rất thông minh mà, ngay cả gia gia nói y thiên tư thông tuệ hơn người cũng chỉ có Nhan Nhan nói y ngốc mà thôi!

Lạc Khanh Nhan nở nụ cười, thấy vẻ mặt y như vậy, dù là phiền não gì cũng vút đằng sau, dang tay từ đằng sau ôm lấy thắt lưng của y, cầm đặt trên vai y, Dung Phượng Ca yên lặng để cho Lạc Khanh Nhan ôm mình, hơi thở của nàng phả trên cổ y, thật ấm nóng. Dung Phượng Ca thỏa mãn nhắm mắt lại, hưởng thụ thời khắc ấm áp lúc này đây

Ngô đồng, huỳnh hỏa bay đầy trời, những điểm sáng lấp lánh di động

Gió, nhẹ nhẹ thổi, thanh âm xào xạc...

Tiếng côn trùng vẫn rả rích và tiếng ếch nhái bắt mồi vẫn kêu âm ỉ

Thiên không, u tối đen huyền như miếng lụa đen khổng lồ bao trùm của bầu trời

Những chú huỳnh hỏa bay nháy trong đêm, như là điểm sáng duy nhất trong không gian u tối lúc này đây

Ẩn hiện, hai bóng người dây dưa ôm chặt lấy nhau, bất li bất khí....

Tất cả, vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp....

“ Ai?!” Lạc Khanh Nhan quát khẽ. Bóng đen vút qua khung cửa, thoát cái đã không thấy. Đôi con người ám lại, lắc mình đuổi theo. Võ công của Lạc Khanh Nhan đã đột phá đến tầng thứ bảy trong mười tầng, cũng là người đầu tiên ở tuổi này có thể đột phá tầng thứ bảy. Theo lời của Hàn Vô, thì khi đến tuổi của Lạc Khanh Nhan cũng chỉ ở tầng thứ sáu mà thôi, huống chi Lạc Khanh Nhan chỉ mới tập võ cách đây bốn năm, dĩ nhiên là có sự trợ giúp của Thiên Niên Liên nhưng là nếu không điên cuồng cố gắng có lẽ thành tựu đã không có được như ngày hôm nay. Người ngoài đánh giá nàng mạnh mẽ cường hãn, võ công tuyệt đỉnh nhưng ai lại biết được đằng sau vẻ bên ngoài hào nhoáng đó là biết bao nhiêu mồ hôi mà máu huyết của nàng?!

Khinh công như gió, nhẹ như yến có thể đạt đến cấp bậc đạp tuyệt vô ngân, trong thiên hạ này tính ra chỉ đếm trên đầu ngón tay. Lạc Khanh Nhan đánh giá bóng đen cách đó không xa, khinh công có thể nói là nhất lưu, nhìn bóng lưng không hiểu sao có chút quen thuộc, Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt nhìn hắc y nhân....

Đến bìa rừng, Lạc Khanh Nhan cố ý thả tốc độ chậm lại, thanh âm trong trẻo: “ đã đến rồi sao còn chạy đi Băng Lạc đến bệ hạ?!” Hắc y nhân nghe thế, thân hình một thoáng rung động, chùn lại không bước đi tiếp nữa mà quay đầu lại nhìn Lạc Khanh Nhan, vươn tay tháo xuống khăn che mặt, cười khổ: “ đã lâu không gặp! Lạc Khanh

Nhan...”

“ Đúng vậy, đã lâu không gặp...” Lạc Khanh Nhan đăm cười, từ từ tiến lại gần, khoe môi cong lên tiểu dung lạnh lẽo: “ không biết bệ hạ đại giá quang lâm đến đây là có chuyện gì?!” Lạc Khanh Nhan giương mi nhìn nam tử trước mặt mình, vẫn vẻ mặt cuồng dã ngạo mạn như lúc trước gặp gỡ chỉ có điều trông y giờ khắc này cũng không còn kiệt ngạo bất tuân như xưa nữa mà thay vào đó có gì đó tiêu điều, trầm ổn cùng... mệt mỏi. Có lẽ, người này đã ... trưởng thành nhiều hơn!

“ Hử... có khỏe không?!” Lam Quân Băng nhẹ giọng hỏi

Lạc Khanh Nhan lạnh lùng nhìn Lam Quân Băng, thanh âm lạnh nhạt không ra cảm xúc: “ người không có tư cách hỏi mấy chuyện này!” Lam Quân Băng sắc mặt tái mét nhưng không có nổi giận, chỉ cười khổ, mi mắt rũ xuống, than khẽ: “ đúng vậy a! ta... là không có tư cách”. Hử cũng không có ý định đến đây, chẳng qua là kiểm lòng không đậu mà thôi. Đã nói là sẽ quên nhưng tại sao đã cố quên lại càng nhớ đậm sâu?! Đã nói là sẽ buông nhưng là sao quá khó khăn. Hử rất nhớ rất nhớ y, nhớ y âm dung nụ cười, nhớ y vẻ mặt bình thản, nhớ y ánh mắt trong suốt sạch sẽ... nhớ đến mức, cũng không rõ khi nào đã đơn độc một mình đến nơi này rồi...

“ Người thích hử, có thể cạnh tranh, có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào nhưng là chết tiệt! người dám thương tổn đến hử, hử ngay cả một đầu ngón tay ta cũng không nỡ tổn thương mà người làm gì?!” Lạc Khanh Nhan mắt lạnh nhìn Lam Quân Băng, thanh âm tràn đầy tức giận. Mỗi khi nhìn thấy vết sẹo nhợt nhạt trên má của hử, mỗi khi nhìn thấy vết sẹo trên vết bớt mạn châu hoa kia, nàng hận không thể bầm vằm nam nhân tên gọi Lam Quân Băng này

“ Thật xin lỗi..” Lam Quân Băng chột thốt lên như vậy:” ... ta... không

biết hấn quật cường quyết tuyệt như vậy! nếu như biết hấn làm vậy, ta...”

Ta thà đứng từ xa dõi theo hấn....

Cứ như vậy đứng từ xa dõi theo hấn mà thôi, sẽ không xa cầu điều gì hơn nữa....

“ Hừ!” Lạc Khanh Nhan cười lạnh, đánh cho Lam Quân Băng một quyền, không dùng nội lực nhưng sức của Lạc Khanh Nhan cũng đầu nhỏ mà Lam Quân Băng cũng không có ý định tránh né, ngay lập tức má trái của y hiện lên một vết xanh tím, mà khóe miệng cũng ẩ ẩ rỉ máu. Lạc Khanh Nhan mím môi, một quyền lại một quyền đánh xuống vị quân vương trẻ tuổi. Cú đấm cứ liên tục rơi xuống, hơn nửa canh giờ sau mặt mũi của Lam Quân Băng lúc này đây bầm tím sưng húp cả lên, bây giờ có ai có thể nhận ra được mặt mũi của vị tuấn mỹ đế vương vương này?! trông y giờ khắc này đây như một.. ách! Như một đầu heo a.... (Dao Dao: chắc! tiểu Nhan Nha chả biết thương hương tiếc ngọc gì cả, dù sao cũng là mỹ nam mà >”<)

Dù đánh mấy cũng không hả giận, Lạc Khanh Nhan tức tối nhìn Lam Quân Băng, quát lớn: “ người làm vậy là có ý gì, sao không đánh trả”. Thà hấn đánh trả nàng còn có lí do đập cho hấn bầm dập nhưng là cố tình hấn vô thanh vô tức yên lặng nhận cú đánh của nàng. Lạc Khanh Nhan buông ra cổ áo của Lam Quân Băng, nhìn hấn, ánh mắt tràn đầy phức tạp...

Lam Quân Băng bị đánh bầm dập, hơi thở khó khăn, cười khế: “ ta... đáng.. đáng bị đánh! Người có đánh chết ta, ta cũng không nói một lời.”

“ Người! Chết tiệt, đừng tưởng ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho người...”
Lạc Khanh Nhan sừng sộ quát. Nói thật! như thế này nàng dù muốn

giết hẳn nhưng không thấy hẳn vô sỉ đáng chết. Nam nhân có làm có chịu, sẽ không vì tội lỗi của mình mà đổ thừa này nọ, tính ra hẳn cũng là kẻ có khí phách. Nếu nàng ở vị trí của hẳn, cũng khó có thể không làm giống hẳn, nhưng là hẳn... tổn thương người kia a. Người kia là nghịch lân của nàng. Dù là vết thương kia là người kia tự làm nhưng là nếu như không phải hẳn ép, người kia cũng đâu làm vậy, nói chung là lỗi của hẳn.

“ Ta tạm thời không lấy mạng của ngươi, đi đi... về sau đừng để cho ta gặp lại ngươi...” Lạc Khanh Nhan lạnh lùng nhìn Lam Quân Băng. Lam Quân Băng hẳn không biết, vì hành động này của hẳn mà Lạc Khanh Nhan không tìm hẳn trả thù, đồng thời cũng buông tha cho quốc gia của hẳn, dù bị đánh đến mức mất nửa cái mạng, âu cũng là nhân họa đắc phúc!....

“ Lạc... Khanh Nhan...” Lam Quân Băng chống đỡ đứng dậy, thanh âm đứt quãng nhìn bóng lưng của Lạc Khanh Nhan, nói: “ dù là vậy... nhưng ta không hối hận gặp hẳn, yêu hẳn!”

Lạc Khanh Nhan dừng lại, cũng không quay đầu, thanh âm trong trẻo trầm thấp: “ nếu yêu, mà hối hận! ấy... không phải yêu”

“ Ngươi biết không, ta vẫn không cam lòng, ta... rốt cuộc có điểm gì không bằng ngươi, sao hẳn lại duy độc chấp niệm với mình ngươi như vậy?! hẳn khi hóa thành sát nhân cuồng ma, chỉ cần hô nhẹ tên của ngươi tức khắc dừng lại không giết người, hẳn vì ngươi mà dù ngủ luôn cũng không muốn tỉnh lại đối mặt với hiện thực..... cố chấp, quật cường đến như vậy... ta không hiểu...” Lam Quân Băng nói, thanh âm bình thản: “ nhưng bây giờ, ta chợt hiểu.... hẳn vì sao lại cố chấp đến như thế....”

Người này, lạnh lùng tàn khốc còn tàn nhẫn hơn cả hẳn nhưng là luôn dùng một mảnh nhu tình đối với người kia

Người này thủ đoạn, mưu mẹo sâu xa, tính kế với bất kỳ ai, âm hiểm giả dối ngay đến cả hấn cũng chào thua nhưng duy độc lại rất thật lòng với người kia

Người này có thể tổn thương bất cứ ai, kể cả chính bản thân mình nhưng lại duy độc đối với người kia bảo hộ, không dám thương tổn dù chỉ một đầu ngón tay....

Yêu như vậy, dùng tình sâu như thế, chỉ đơn giản như vậy mà thôi! Làm sao y có thể bằng được?!.... làm sao có thể bằng được đây...?!....

“ Cho nên, Lạc Khanh Nhan – người hảo hảo đối hấn...đừng để hấn vì người, phải mất trí nhớ một lần nữa....” Lam Quân Băng nói. Lạc Khanh Nhan yên lặng đứng đó, thanh âm của Lam Quân Băng vang vẳng bên tai, khóe môi vẽ nên nét cười tuyệt mỹ không hiểu sao quá nổi bi ai, không trả lời cũng không nói gì thêm. Lạc Khanh Nhan chậm rãi bước đi, cho đến khi bóng lưng khuất dần trong tầm mắt của Lam Quân Băng y vẫn chưa nghe được lời đáp của Lạc Khanh Nhan....

Ta biết, để giải được lời nguyện của hấn cần có trái tim của người, nhưng là.... Biết đâu đến cuối cùng lại có cách khác?! Cho nên chưa đến phút giây cuối cùng, xin người đừng bỏ cuộc. Lạc Khanh Nhan ta chúc phúc người... cùng người kia...

Đến giờ phút này đây, vị đế vương này rốt cuộc chính thức buông xuống, đoạn tình ấp ủ trong lòng mình....

Hi vọng! bản thân hấn cũng tìm được nửa kia của mình.....

(Dao Dao: he he! Nhất định ta sẽ kiếm cho Tiểu Băng Băng một mỹ

nhân xinh đẹp à nha – Lam Quân Băng: *gườm gườm* không cần! ái nhân của trẫm để trẫm tự kiếm – Dao Dao: ai da! Đừng như vậy chứ Tiểu Băng Băng, làm mách lòng tác giả là không tốt đâu, coi chừng ta cho người ở giá đó – Lam Quân Băng: *rút kiếm kề cổ tác giả* người dám –

Dao Dao: *đổ mồ hôi* hắc hắc! bót nóng, bót nóng... ta chỉ nói giỡn mà thôi. Ôi ôi! Sương Sương, mau đem đế vương của người về nhà thôi, hấn lại nổi điên nữa kìa – Trịnh Nhu Sương: *ôn nhu cười* bệ hạ! chúng ta về cung thôi, để tác giả còn viết tiếp nữa – Lam Quân Băng: ân! – Dao Dao: *nói thầm* chặc! điển hình thê quản nghiêm, thật ngu ngốc =”=)

“ Nhan Nhan, lúc nãy đuổi theo ai vậy?!” Dung Phượng Ca tò mò nhìn Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan đậm cười, uống một ngụm trà: “ là.. cố nhân!” Ánh mắt nhìn Dung Phượng Ca, một thoáng thờ dài, chính là đào hoa của người nha. Dung Phượng Ca khế cau mày, hoàn toàn đoán không ra cố nhân mà Nhan Nhan nói, Lạc Khanh Nhan nói: “ là Lam Quân Băng”

“ Hấn?!... hấn đến đây làm gì?!” Dung Phượng Ca kinh ngạc hỏi, tên vua ngốc kia chạy đến đây làm gì, không phải lại nổi hứng có ý đồ không tốt chứ. Lạc Khanh Nhan nhìn mặt của Dung Phượng Ca, buồn cười, gõ nhẹ trên trán của y một cái, nói: “ hấn tìm ta, nói ta nhất định phải đối tốt với người”

Dung Phượng Ca nở nụ cười: “ hừ! Nhan Nhan rất tốt với Phượng Ca nha, hấn nói lung tung rồi”. Lạc Khanh Nhan cười khế, nói tiếp: “ ta đánh hấn một trận”

“ A?! vì sao, Nhan Nhan có bị thương không?!” vừa nói vừa chăm chú nhìn xem có bị thương chỗ nào không. Lạc Khanh Nhan buồn cười nói: “ ta đánh hấn chứ hấn có đánh ta đâu mà bị thương?!”

nghe vậy Dung Phượng Ca mới buông tâm, cười cười lên tiếng: “
tính ra hẳn cũng không tệ lắm”

“ Hẳn.. thực sự yêu người...” Lạc Khanh Nhan than nhẹ

“ Ừ! Nhưng Phượng ca chỉ yêu Nhan Nhan thôi...” Dung Phượng Ca
nói

“ Ta biết!” Lạc Khanh Nhan cười nhẹ, ôn nhu say lòng người....

Ta biết chứ! Ta cũng yêu người... Dung Phượng Ca, Phượng Ca...
của ta

Hết chương 64

Chương 65: Lam phi lệ

Ngày tháng trôi qua như gió thổi mây trôi. Có câu thời gian không bao giờ chờ đợi nhân, vàng bạc mất có thể làm lại nhưng thời gian qua đi cũng không thể níu kéo, cho nên hãy trân trọng những gì mình đang có, đừng để mất đi rồi mới hối tiếc không nguôi vì là thời gian không bao giờ có thể quay trở lại dù người có bỏ ra bao nhiêu bạc, bao nhiêu vàng đi chăng nữa!

Đông qua, xuân đến, hạ lại chập chờn sắp qua, từ ngày Lạc Khanh Nhan đánh cho Lam Quân Băng một trận, thấm thoát cũng đã hơn nửa năm qua đi, nửa năm! gần hai trăm ngày, thời gian không dài nhưng cũng không quá ngắn, cũng đủ cho nhiều chuyện diễn ra, chẳng hạn như

Cả một vương triều Hoàng Thiên mục nát nhiều năm, dưới áp lực của dân chúng, dưới sự bất ổn bất ngờ của kinh tế, giữa mười vạn tinh binh của Tây Dã, và... sau một âm mưu bị lật tẩy của thái hậu cùng thừa tướng... cuối cùng cũng sụp đổ. Tiểu hoàng đế bị rớt xuống đài, hoàng thái hậu bị xử tử và thừa tướng sợ hãi chạy tội, bị phát lệnh truy nã cuối cùng cũng chết trong quá trình truy đuổi

Thiên hoàng hậu duệ đích thực của Hoàng thiên hòa do cựu thừa tướng Vệ Thanh Trần ôm đi năm nào quay trở lại, Võ Thái Sư, Thanh thượng thư cùng các vị văn võ tướng khác, đưa hài tử mới sáu tuổi này đăng ngôi đại đế, đại xá thiên hạ, cả nước mừng vui

Diễm Thanh Ca – tiền hoàng hậu đồng thời cũng là mẫu thân ruột thịt của tiểu hoàng đế lúc bấy giờ, trở thành thái hậu, mẫu nghi thiên hạ. Tiểu hoàng đế còn nhỏ xong cũng đã trưởng thành hơn tuổi, uy

nghiêm hoàng gia, nhỏ nhỏ tuổi đầu nhưng khí thế đã bắt đầu ẩn hiện, nhiều năm sau ắt hẳn cũng sẽ trở thành một vị khí phách đế vương không thua gì những bậc minh quân đời trước

Tư Mã Thanh – một vị sử gia nổi tiếng lúc bấy giờ, nổi tiếng với Hoàng Thiên sử ký, có nói về cuộc đời của một trong ba vị đế vương nổi bậc nhất trong thời đại Hoàng Thiên – Hoàng Thanh Diêu, có chép lại: ‘ năm ấy, đế mới sáu tuổi đã đăng cơ. Tuy còn nhỏ nhưng khí thế lạnh nhạt thông dong tự tại khiến cho không ít vị công thần tin tưởng, xong có một điều bí ẩn hơn nửa chính là chỉ trong vòng chưa đầy một năm ngắn ngủi lại có thể nhanh chóng chèn ép vị cáo già thừa tướng, trả lại thực quyền, người giúp để làm nên những việc như vậy... thật sự là một bậc kỳ tài, xong ít có ai có thể thấy được vẻ bề ngoài thực sự của vị nhiếp chính vương trẻ tuổi này. Có người nói đó là một lão tiên bối đức cao vọng trọng cũng có người nói đó là bậc cao nhân ẩn sĩ, cũng có lời đồn người ấy tử y tuấn mỹ, công tử tài cao hơn người mà thôi....’

Thực hư ra sao, đến nhiều năm về sau, cũng không ai xác định rõ. Đế đã từng nói, người này là ân sư của đế, đồng thời cũng là cha là mẹ, là người thủ hộ của đế.... Mỗi khi bá quan hỏi về người này, đế chỉ ôn hòa mỉm cười, lạnh nhạt nói hai từ bí mật. Rồi nhiều năm về sau, kỳ thánh Phong Dao trong một lần đánh cờ với đế cũng tò mò đặt câu hỏi về vị nhiếp chính vương bí ẩn này, khi ấy đế cũng chỉ cười nhẹ mà đáp rằng: “ Sư phụ.... Không muốn người khác biết về người bởi vì người không muốn phiền phức, nhưng dường như lại càng có nhiều người thắc mắc hơn thì phải”

Phong Dao gật đầu: “ ha hả, cái gì càng bí ẩn thì càng kích thích người khác muốn tìm hiểu mà”

“ Sư phụ của trẫm, từng nói với trẫm rằng, bởi vì trẫm giống một người cho nên mới giúp đỡ trẫm nhiều như vậy”. Năm ấy tranh giành

giang sơn cũng không phải vì quyền khuynh thiên hạ cũng không phải vì vinh hoa phú quý.... Tất cả mọi việc sư phụ của trẫm làm chung quy cũng là vì... một người mà thôi!

Kỳ thánh kinh ngạc: “rốt cuộc người kia là ai lại khiến cho một nhiếp chính vương bí ẩn tài ba mọi người kính phục để tâm đến như vậy, mà ngài...” lại giống người đó?! Nghĩ đến đây, bỗng dưng kỳ thánh lại nghĩ có chẳng người đó là... hoàng thái hậu!

Để nghe vậy mỉm cười, đồng thời cũng thấu suy nghĩ của Phong Dao. Để lắng đầu: mẫu hậu của trẫm là tiểu cô của người kia. Nếu như trẫm kính sư phụ mười thì trẫm lại yêu quý người kia nhiều hơn hai phần

“Người kia ắt hẳn cũng là một kỳ nhân?!” Phong Dao suy đoán

“Cũng không phải, người kia so với sư phụ chỉ là bình thường mà thôi, nhưng vẻ đẹp của người thực sự khiến cho người chỉ một cái liếc mắt là không thể rời ánh nhìn được nữa, ngoài y thuật vô song người kia cũng chả hiểu vấn đề gì nhưng là người kia có một trái tim thánh thiện hơn bất cứ ai....”

“Vậy là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành rồi...” Phong Dao cười nhẹ

“Cũng có thể nói như vậy, sư phụ trên đời này cũng chỉ nghe lời mỗi một mình vị mỹ nhân đó mà thôi....” Để tùm tùm cười, đôi con ngươi một thoáng niệm tưởng xa xăm về quá khứ

“Thì ra nhiếp chính vương cũng là một người si tình a!” Kỳ thánh cảm thán

Để than khẽ: “có lẽ... trên thế gian này không ai tàn nhẫn hơn sư

phụ và trong thiên hạ cũng sẽ không ai... tình si hơn người....”

“ Kỳ thánh a... trẫm nói cho ngươi một bí mật. Thật ra người kia dù xinh đẹp tuyệt đại vô song nhưng là một nam nhân đó...”

“ Sao... sao cơ?! Vậy... nhiếp chính vương, ngài ấy... đoàn tụ!” Kỳ thánh Phong Dao hốt hoảng kinh ngạc xem nửa đánh rơi cả bàn cờ. Để thì bí hiểm cười giảo hoạt thì thầm bên tai Phong Dao vài tiếng. Không ai nghe rõ để nói gì, chỉ duy độc vị thiên hạ đệ nhất kỳ thánh này lấp bắp kinh hãi không thể nói ra thành lời và bí mật này cũng theo y chôn xuống ba tấc nấm mồ....

Cho nên, trong một vài cuốn sử ký khác, có nói nhiếp chính vương là một kẻ đoàn tụ cho nên không muốn lộ diện sợ tiếng đời quấy nhiễu mà thôi..... xong những chuyện đó chính là về sau, bây giờ quay lại với vấn đề chính của chúng ta

Tuy tiền thái hậu cũng là Nhu Phi của Tiên đế, tức là cha ruột của Hoàng Thanh Diêu bị xử tử nhưng thực ra ấy chỉ là lấy xác chết của một cung nữ thế thân mà thôi, hiện giờ vị thái hậu từng một thời làm mưa làm gió trong triều đình và chốn thâm cung này vẫn còn sống, chỉ có điều tình trạng không được tốt lắm

Căn phòng u ám, bụi bặm. Phượng Nghi cung từng xa hoa lộng lẫy bao nhiêu thì bây giờ lại tàn bại thê lương bấy nhiêu, mùi hôi thối bốc lên, cả căn phòng rộng rãi nhưng đầy những dấu vết đổ vỡ, xơ xác tiêu điều không thể tả nổi, một vài tia sáng men theo những khung cửa sổ rách nát chui vào, chiếu sáng vài góc nơi căn phòng tối tăm này

Bóng người đứng trước khung cửa sổ, ánh mặt trời phản chiếu cho nên không thấy rõ dung mạo người đó, chỉ thấy hình dáng cao gầy, tóc đen thúc cao, chỉ bóng dáng đơn giản thôi nhưng quanh thân

người đó khí thế sát phạt quyết đoán khiến cho người ta không khỏi kính sợ, mà Nhu phi vừa tỉnh dậy chính là thấy hình ảnh như thế

“ Khụ..khụ!.. ngươi.. là ai?!” Ta... ta không phải đã chết rồi sao?! thanh âm ám ám, trầm khàn, có chút khó nghe. Người kia nghe thế, quay đầu lại, nhìn nữ tử cao quý bị mình đá rớt xuống đài kia, nhăn mi: “ hoàng thái hậu?! à không... ta gọi ngươi Nhu phi đi...”

“ Ngươi là....” Nhu phi nhìn Lạc Khanh Nhan, mày nhăn càng chặt

“ Ngươi không cần biết ta là ai, ta đến đây để hỏi một thứ”

“ Ha hả... ta bây giờ còn cái gì để mà cho người khác đến lấy cơ chứ?!” Nhu phi bật cười khanh khách, nòng đậm cười khổ, nhạt nhẽo, trào phúng. Nàng không ngờ có một ngày mình lại rơi vào bước đường cùng như thế này, mưu toan tính kế nhiều năm như vậy, đến cuối cùng lại rơi vào tình trạng thảm bại như hiện giờ quả thật không thể đoán được a....

“ Trấn quốc chi bảo” Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt nói

“ Đã mất...” Nhu Phi cười lạnh

“ Hừ! Nhu phi, ngươi đã đến bước này còn không chịu đưa vật đó ra đây, ta đây có thể một tiếng cứu lại mạng của ngươi, nhưng một tiếng cũng đồng thời khiến cho ngươi sống không bằng chết!” Lạc Khanh Nhan trào phúng nhìn Nhu phi.

“ Ta bây giờ sống hay chết có gì khác nhau?!” Nhu phi cười nhạt, không cho là đúng

“ Trên thế gian này có những chuyện sống không bằng chết, tử như lẩn trốn, tử như ngũ mã phanh thây, tử như..... thập đại cực hình, khiến

cho người sống không được chết không xong. Ta.... Cũng muốn nhìn xem, mỹ nhân từng một thời khiến cho đế vương sủng ái lâu như vậy, tư vị bị ngàn đao xẻ thịt lại ra sao...?!” Lạc Khanh Nhan thanh âm rất nhẹ, như là lời nói ôn nhu tâm tình nhưng quả thật lại khiến cho người ta hàn tận xương

Tay vung một cái, Nhu phi định căn lưỡi tự tử lập tức bị điểm huyết. Mắt to trừng Lạc Khanh Nhan, nếu như ánh mắt có thể giết người chắc Lạc Khanh Nhan đã chết ngắt từ lúc nào rồi. Lạc Khanh Nhan cười dài, vươn tay nắm chặt lấy cằm của Nhu phi, lạnh lùng thốt thành tiếng: “đừng để rượu mừng không muốn uống lại uống rượu phạt!”

“Chỉ cần người đem vật ấy cho ta, ta sẽ thả người cùng tiểu hoàng đế, cho các người một số tiền lớn, an ổn sống vinh hoa cho hết đời, thế nào?! Người không muốn sống nhưng cũng không ác độc đến mức muốn cho con của người chết theo đi....” Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai, đưa ra điều kiện dụ hoặc. Nhu phi há miệng thờ đốc, Lạc Khanh Nhan mở huyết đạo cho nàng ta, chờ đợi kết quả

“Con ta chưa chết?!” Nhu phi lên tiếng hỏi, ánh mắt không dấu nổi vui mừng, nàng cứ tưởng hài tử của nàng bị đám người hoàng hậu hại chết rồi chứ

“Đúng vậy!” Lạc Khanh Nhan gật đầu, tính mạng của tiểu hài tử nàng không có hứng thú lấy

“Nó... cũng là hài tử của tiên đế!” Nhu phi bỗng dựng thốt ra như vậy

Lạc Khanh Nhan giương mi nhìn nàng ta, thanh âm không ra hi giận: “ta biết! nhưng là đứa nhỏ đó không có tướng làm vua, cần chi cưỡng cầu.”

“ Ta... ta biết, chỉ cần người thả cho mẹ con ta bình an, ta sẽ giao ra vật ấy cho người....” Nhu phi than nhẹ, đến giờ khắc này đây, dù có bao nhiêu không cam lòng, bao nhiêu không muốn nhưng là nàng đã không còn cách nào rồi, có lẽ... sống một đời bình an cho đến chết cũng không sai, dù sao... vinh hoa phú quý, quyền cao tột đỉnh, muốn gió có gió muốn mưa được mưa, quyền sinh sát trong tay... nàng cũng đã hưởng qua, có lẽ.... buông thôi!

“ Được!” Lạc Khanh Nhan đáp ứn, quả nhiên dù có độc ác như thế nào nhưng trong tâm của mỗi người luôn có một khối niết bàn cho nên dù có là kẻ độc địa ra sao, một khi chạm vào khối niết bàn đó, tâm cứng như đá cũng hóa thành nhiều chỉ nhu, hướng chi nữ nhân Nhu phi này cũng không là kẻ độc địa tàn nhẫn lắm (Dao Dao: dù sao cũng không bằng người a =”=)

Nhu phi đứng dậy, bước về một góc căn phòng, mở ra mật đạo, Lạc Khanh Nhan đi theo sau, mật đạo sâu trong lòng đất, đi khá lâu sâu mới đến một căn hầm chứa, Nhu phi lấy cây mộc trầm trên đầu xuống, mở khóa, sau đó bước vào phòng. Căn phòng dù đơn giản nhưng trong này châu báu vô số kể, nào là vàng, bạc, nào là dạ minh châu, ngọc thạch... tính ra cũng đến mấy hòm. Lạc Khanh Nhan chú ý đến một chiếc hộp gỗ nhỏ đặt trên một cái giá khá cao. Từ từ bước lại gần, vươn tay định chạm lấy cái hộp đó, bỗng từ đâu không biết xuất hiện tứ mũi tên chui ra từ bốn phía, điều tập kích phía hộp gỗ. Nhu phi giật mình thét lên, Lạc Khanh Nhan cười khế vươn tay phẩy một cái, tức thì nọi lực chấn vỡ nát bốn mũi tên, sau đó lạnh nhạt mở hộp gỗ.....

Lạc Khanh Nhan nhíu mi nhìn trong hộp có đến năm khối thủy tinh lam trong suốt như giọt lệ, giống y nhau, rốt cuộc cái nào mới là trấn quốc chi bảo đích thật của Hoàng Thiên?! Nhu phi thấy vậy, nhẹ giọng nói: “ tất cả... đều là đồ giả!” Lạc Khanh Nhan đưa hộp gỗ cho nàng, Nhu phi vươn tay nhận lấy, lấy trên cổ một sợi dây chuyền,

mặt dây là một khối ngọc nhỏ hình giọt nước, lấy nó áp vào biểu tượng giọt nước bị khoét sâu ở nơi một góc chết trong hòm, tức thì chiếc hộp khởi động, mở ra một tầng, tận sâu đáy hòm dần dần hiện ra trong truyền thuyết giọt nước mắt hóa thạch của nữ oa. Không tinh xảo xinh đẹp như những viên thủy tinh giả kia, khối thạch này thô hơn nhưng lại linh khí nồng đậm, xanh ngát dễ chịu....

Nhu phi lấy ra đưa cho Lạc Khanh Nhan, nói: “ đây mới là trấn quốc chi bảo Hoàng Thiên, nước mắt hóa thạch của Nữ Oa – Lam Phi Lệ”

Lạc Khanh Nhan chạm nhẹ vào viên lam phi lệ này, đầu ngón tay trắng nõn cảm nhận được sự tư mát, như là sức sống của muôn vạn sinh linh qua hàng ngàn năm ẩn chứa trong khối đá nhỏ nhỏ này vậy. Nó có thể giải lời nguyện của người kia nha....

Cũng... là lúc, nàng... rời xa người kia, phải không?!

Lạc Khanh Nhan chột thờ dài...

Nhu phi nhìn thiếu niên, mặt mày tuấn mỹ vô trù, tử y bào quý khí, tóc đen thúc lên cao, bỗng dừng yên lặng nhìn khối Lam phi lệ, mặt mày tràn đầy tịch lêu, không hiểu sao Nhu phi cảm thấy người lúc nãy hung ác dọa dẫm nàng dường như biến đâu mất chỉ còn có tử y thiếu niên bóng lưng tràn đầy cô đơn này....

“ Người đi thôi, hài tử của ngươi.... Bên ngoài chờ ngươi...” Lạc Khanh Nhan phẩy phẩy tay ra hiệu cho Nhu phi, Nhu phi yên lặng bước ra ngoài. Ở ngoài có một hắc y nhân dẫn theo nho nhỏ hài đồng đang chờ đợi nàng, Nhu phi thấy hài tử, nở nụ cười, đáy mắt ẩn ẩn lệ ý

“ Mẫu phi...” hài tử vui mừng quơ quơ tay, Nhu phi chạy đến ôm hài tử vào lòng, nhẹ giọng nức nở: “ hài tử của ta, đã chịu khổ rồi”. Tiểu

hài tử nhu thuận để cho Nhu phi ôm vào lòng, còn không quên ngoài miệng ngốc ngốc an ủi mẫu phi của nó: “ mẫu phi, Du nhi không khổ, không khổ....”

“ Nương nương, chủ nhân đã chuẩn bị ngựa cùng hành lý trên xe, đi thôi...” Hắc y nhân lên tiếng, thanh âm vẫn vậy, lạnh thanh. Nhu phi gật đầu, ôm lấy hài tử đi theo sau hắc y nhân

“ Chúng ta... đi đâu?!” Nhu phi ấp úng hỏi

“ Dạ thành – cố hương của nương nương...” Hắc y nhân bẩm báo: “ nơi đó có một tòa nhà, nương nương có thể đến đó. Chủ nhân đã nói, bảo đảm cho nương nương một đời bình an vinh hoa phú quý, nhất định sẽ giữ lời, nương nương an tâm. Nhu phi gật gật đầu, cười nói cảm tạ”

Chiếc xe ngựa lắc lư ra khỏi thành, bên ngoài hắc y nhân lái xe ngựa, bên trong có một quý phu nhân, mặt mày hoa quý xinh đẹp, dù năm tháng tang thương trôi qua cũng không che hết nét phù dung của một vị sủng phi khuynh triều, giờ khắc này đây, nàng xiêm y đơn giản, một đầu tóc đen vấn lên bởi một thanh ngọc trâm, trong tay ôm một tiểu hài tử khả ái, giờ khắc này đây nàng nét mặt yên bình... lại mang theo chút phiêu diêu tuyệt trần....

“ Mẫu thân, kia là gì vậy?!” tiểu hài tử tò mò nhìn chiếc hòm nằm một góc trong xe ngựa. Nhu phi lúc này mới để ý đến chiếc hòm đó. Mở ra, mới thấy trong đó tràn đầy châu báu, ngọc thạch, cùng trân châu.... Cùng một xấp dày cộm ngân phiếu, tính ra cũng hơn trăm vạn lượng. Nhu phi cười nhẹ, đóng hòm lại, bấy nhiêu đó cũng đủ cho hai mẹ con của nàng an nhàn sung sướng cho hết đời rồi, người kia... quả nhiên đủ rộng lượng

Hết chương 65

Chương 66: Một đời hồng nhan

“ Phu nhân, bên ngoài có người gặp...” hắc y nhân dừng xe lại, lên tiếng nói. Nhu phi, à mà cũng không còn gọi là Nhu phi nữa, tên của Nhu phi là Diệp Tình Nhu. Diệp Tình Nhu nghe vậy, một thoáng kinh ngạc, ai còn có thể chờ nàng nữa đâu?!

“ A Nhu....” Thanh âm trong trẻo dịu nhẹ, người đến không ai khác chính là đương kim hoàng thái hậu hiện giờ – Diễm Thanh Ca, nàng hôm nay vẫn đoan trang xinh đẹp, bạch y giai nhân, đã qua cái tuổi mười tám đôi mươi nhưng phong vận càng tăng thêm vài phần thành thực ý nhị, thì dẫu sao nàng cũng chỉ mới hai bảy hai tám mà ^^

“ Là người... người đến đây làm gì?!” Diệp Tình Nhu lạnh lùng nhìn Diễm Thanh Ca, thanh âm lạnh nhạt, ánh mắt lại phức tạp tình tứ, nói không nên lời hỗn loạn, giờ khắc này Diệp Tình Nhu nàng cũng không rõ, đối với người này nàng nên đối thế nào mới đúng, nàng... không rõ!

Diễm Thanh Ca khe khẽ thở dài: “ ta... xin lỗi, chuyện năm đó... ta không phải không tin người, mà là... ta đã hết cách rồi, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ được người, chẳng lẽ đến bây giờ mà người cũng không rõ sao?!”

Diệp Tình Nhu yên lặng nhìn Diễm Thanh Ca, không nói...

“ Chuyện năm xưa, ân oán khúc mắc giữa chúng ta.... Cũng không còn quan trọng nữa rồi...” Diễm Thanh Ca than khẽ: “ đây là tâm ý của ta, coi như một đoạn cảm tình năm xưa, người.... Nhất định phải

nhận lấy”. Nói đoạn đưa hộp gỗ cho Diệp Tình Nhu. Diệp Tình Nhu vươn tay, lại ngấp ngừng... khẽ mím môi, ngẩng đầu nhìn Diễm Thanh Ca, nữ tử xinh đẹp này... từng là người nàng kính yêu như đại tỷ, từng là người nàng hận thấu xương... tất cả mọi cảm tình yêu hận quấn quanh...

Diễm Thanh Ca buồn cười, đặt hộp gỗ trên tay Diệp Tình Nhu, cười nhẹ: “ người vẫn như vậy, lúc nào cũng không chịu hạ mình trước, cố chấp như thế.... Cho nên ta lúc nào cũng lo lắng... đi thôi, rời khỏi chốn thị phi này, sống thật tốt, chúng ta có lẽ.... sẽ không có cơ hội gặp lại....”

“ Ta... đi...” Diệp Tình Nhu nắm chặt lấy hộp gỗ, quay đầu bước về hướng xe ngựa, khoảng cách giữa hai người một xa, làn môi khẽ mấp máy lại không thốt thành lời, cho đến cuối cùng bước lên xe ngựa, nàng vẫn không nói một tiếng, cũng không quay đầu nhìn lại bạch y nữ tử nơi đó vọng theo bóng lưng của nàng....

Một giọt lệ còn vương nơi khóe mắt, lăn dài trên má, rơi xuống vạt áo, không nói thành tiếng nhưng khóe môi mấp máy rõ ràng thốt lên vài chữ: “ ... thật xin lỗi....! Thanh Ca.”

Năm tháng ào ào qua đi, nhanh như vậy đã mười mùa xuân trôi qua, thời gian khoảnh khắc như quay trở lại thời gian ấy

Nàng cùng nàng cùng lúc tiến cung, người được tiên đế sắc phong làm hoàng hậu, người làm cao quý quý phi. Nàng bạch y phiêu diêu xuất trần, tinh thông cầm âm, một khúc Phượng Cầu Hoàng bắt được tâm của đế vương. Nàng hồng y xinh đẹp, kiêu ngạo rực lửa như phượng hoàng trùng sinh, thiện vũ, một khúc vũ khuynh thành khiến đế vương chao đảo

Nàng cùng nàng, một người là hoàng hậu, một người là quý phi,

cùng được sủng ái như nhau, khi đó hai người, một kẻ đánh đàn người còn lại nhảy múa, có ai sánh được?!

Hoàng hậu đoan trang xinh đẹp, Nhu phi hoạt bát yêu, hai người cùng hầu hạ một nam nhân, không những không tranh sủng mà thay vào đó cảm tình của hai người phi thường tốt, không thua gì tỷ muội ruột thịt. Nhu phi quá thẳng tính cho nên hoàng hậu luôn là người giải quyết hậu quả cho nàng....

Cứ thế bình thản, cuộc sống thâm cung trôi qua, đến một ngày sự xuất hiện một người làm thay đổi mọi thế cân bằng lúc bấy giờ. Nữ nhân kia là một tài nữ, trong một lần đế vương vi hành, mang nàng ta về cung phong là quý nhân. Nữ tử đó không đoan trang xinh đẹp như Diễm Thanh Ca, không rục rỡ mỹ lệ như Diệp Tình Nhu, nữ nhân đó thuộc loại ôn nhu mỹ, bệnh trạng mỹ, lúc nào cũng một bộ nhu nhược vô cốt rất dễ kích khởi ý muốn bảo hộ của nam nhân, mà đế vương cũng là nam nhân cho nên rất nhanh trúng vào lưới tình mà nàng ta đã giăng ra...

Hoàng hậu có thai, đế vương vui mừng khôn xiết ngày đêm kề cận, Nhu phi ghen tức hãm hại hoàng hậu khiến hoàng hậu xảy thai, đế vương đùng đùng nổi giận đánh tiến lãnh cung... tất cả cũng chỉ là một hồi mưu kế mà thôi

Năm đó, Diệp Tình Nhu lệ rơi đầy mặt, nước nở khóc hỏi hoàng hậu: “tỷ, người không tin ta sao?”. Hoàng hậu im lặng không nói, Nhu phi bật cười, khóc không thành tiếng. Nàng không biết, nàng ở lãnh cung, cuộc sống không đến nỗi khó khăn là hoàng hậu sắp xếp, nàng không biết, nàng ở lãnh cung.... ôm nỗi hận từng ngày chờ ngày báo thù, cũng có người nhiều đêm thao thức, đứng bên ngoài lãnh cung âm thầm nhìn nàng....

Diễm Thanh Ca biết, chuyện đó không phải Diệp Tình Nhu làm,

nhưng là mọi chúng có điều chia về hướng Tình Nhu, nàng không thể cứu vãn, chỉ có thể im lặng nhìn nàng bước vào lãnh cung, âm thầm bảo vệ đồng thời tra ra kẻ hại mẫu tử nàng

Thời thế thay đổi, năm xưa Diệp Tình Nhu một khúc vũ khuynh thành khiến đế vương điên đảo thì một lần nữa, một khúc vũ dục hỏa diêm dúa mị hoặc, tươi diễm quần phương khiến đế vương rung động tâm can. Oan khuất năm xưa phá giải, một lần nữa được đế vương yêu thích, cơ hồ ba ngàn sủng ái tập một thân

Hoàng hậu bị đưa vào lãnh cung, hồng nhan bạc phận, thời gian qua đi....tưởng chừng mọi người đã quên đi từng có một hoàng hậu đoan trang xinh đẹp đứng đầu hậu cung...

Nhưng là.... Bên ngoài lãnh cung, gió thổi, tuyết rơi, ngày ngày tháng tháng năm năm.... có một bóng người đứng ngoài lãnh cung, nhìn về ánh nến leo lắt trong căn phòng năm đó....

Diệp Tình Nhu biết, năm xưa không phải lỗi của Diễm Thanh Ca, nhưng là nàng hận... nàng hận nữ tử đó không tin mình, nàng hận nữ tử đó vô tình. Không nghe một lời giải thích, nhưng là thực sự chỉ đơn thuần là hận thôi sao?! nếu không sao người chỉ để nàng ta vào lãnh cung mà không giết, nếu sao hàng đêm lúc nào cũng đêm khuya đứng bên ngoài than khế....

Cảm tình năm xưa, thân tình, gút mắt, ân oán.... Tất cả, theo cái bông mảnh của Diệp Tình Nhu, che đi tầm nhìn của hai người, điều không còn. Tất cả theo gió trôi đi, vỡ tan ra thành từng mảnh nhỏ, hòa cùng không trung, như một khúc ca về cuộc đời của hai vị tuyệt sắc hồng nhan.....

Tiếng xe ngựa xa dần, rồi mất hút trong tầm nhìn....

“ Đã luyện tiếc, sao không giữ lại?!” Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt hỏi

Diễm Thanh Ca quay đầu lại, ôn hòa cười: “ dù là luyện tiếc nhưng là.... A Nhu không hợp với nơi này, an an ổn ổn sống bình an một thế mới là điều may mắn nhất”

Lạc Khanh Nhan cười khế: “ người... dường như đối với nàng ta, không chỉ đơn thuần là thân tình?!” Diễm Thanh Ca không nói, mi mắt nhẹ rũ xuống, lát sau mới nghe thấy thanh âm phảng phất không rõ nỗi lòng của nữ tử: “ thì sao chứ... tất cả, cũng đã kết thúc rồi!”

Lạc Khanh Nhan yên lặng nhìn Diễm Thanh Ca không nói gì thêm nữa mà Diễm Thanh Ca cũng chỉ cười nhẹ không giải thích gì nhiều

Gió, nhẹ nhẹ thổi...

Lá rơi vòng vòng trên không trung rồi lả lướt nằm xuống mặt đất

Vạc áo tung bay, một bạch y trắng muốt, một tử y cao ngạo thần bí....

Đời người, thoát đó trôi đi....

Một chữ tình, rốt cuộc đến khi nào mới thực sự hiểu, mới thực sự thấu....?!

“ Khanh Nhan a, con... thực sự nghĩ kĩ rồi chứ”. Hàn Vô lại hỏi

“ Sư phụ, nghĩ gì chứ, người biết rõ ta đã hết cách rồi, không phải sao?!” Lạc Khanh Nhan cười cười

“ Chỉ còn mười ngày nữa thôi, là đến mười ngày phải thực hiện hiến tế hủy lời nguyện kia rồi, con...” Hàn Vô bỗng dừng lại không thể nói

được gì thêm, chân mày cau lại, ánh mắt sáng quắc nay âm đạm, nhợt nhạt ưu sầu

“ Sur phụ, người đừng như vậy...” Lạc Khanh Nhan bật cười: “ ta cứ tưởng người đến tuổi này rồi phải nhìn thấu sinh tử mới đúng chứ?!”

Hàn Vô than thở: “ nói là vậy nhưng là cảm tình của con người thiên biến vạn hóa! người a, nha đầu vô tâm không phế, ngoài tiểu tử kia người có còn để ý đến gì nữa đâu”. Nói đến đây, Lạc Khanh Nhan chột giật mình, nhìn Hàn Vô, một thoáng vô thức. Đúng vậy! nàng quả thật vô tâm không phế, ích kỷ vô cùng, nàng từ đầu đến đuôi cũng chỉ để ý đến mỗi cảm xúc của người kia mà thôi, còn mọi người xung quanh nàng chưa bao giờ để ý đến. Sur phụ, lão ngoan đồng Dung Cơ..., hai vị tiền bối Minh Lam cùng Đế Y, còn có Linh Vân, Lam, Huyền, Hồng, Thanh, Ảnh Nhất, Ảnh Nhị.... và cả.... Tư Đồ Nhiễm nữa. Bọn họ dạy cho nàng rất nhiều điều, những cảm xúc ở kiếp trước nàng chưa bao giờ trải qua, đến kiếp này dường như bọn họ điều cho nàng, chỉ có điều nàng... vẫn không để tâm đến mà thôi

Lạc Khanh Nhan cười khổ, quả nhiên ích kỷ, lãnh tình nhất vẫn là nàng a....

“ Sur phụ, thật xin lỗi...” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng nói

“ Xin lỗi cái gì nha, ta biết... con vốn rất khổ!” Hàn Vô lắc đầu nói, đứa nhỏ này, từ đầu đến cuối bôn ba mệt nhọc, đã rất mệt... rất mệt rồi...

Lạc Khanh Nhan mỉm cười, không nói

Mọi người nói nàng cực nhọc, mệt mỏi nhưng thực ra nàng chưa bao giờ cảm thấy vất vả cả. Kiếp trước sống nhiều năm như vậy, vinh nhục điều nếm trải qua, duy độc thân tình cùng ái tình nàng chưa một

lần có được. Nói không khát khao, không hâm mộ là giả nhưng là nàng kiêu ngạo, nàng lạnh lùng chế giễu những thứ tình cảm phù phiếm đó, bởi lẽ cái nàng thấy được, thân tình chẳng qua cũng chẳng bằng tiền tài, chỉ vì tiền tài không ngừng tính tể sát hại những người thân trong gia đình. Ái tình xinh đẹp, yêu nhau chết sống cũng không thắng nổi chiếc ghế quyền lực.... để rồi một hồi tại nạn nàng xuyên qua ngàn vạn năm thời không đến nơi này....

Một sư phụ nóng tính nhưng hết lòng vì đệ tử của mình

Một lão ngoan đồng cố chấp nhưng vì tôn tử của mình bôn ba mấy mươi năm trời

Một Linh Vân nhanh nhẩu lắm miệng nhưng khi nàng có chuyện, giục ngựa chạy như điên mấy ngày mấy đêm chỉ đến xem nàng ra sao

Một Lam thanh nhã như trúc, một Huyền ít nói thâm trầm, một Hồng y mị diêm dúa, một Thanh đáng yêu nhiều mặt nạ... đều hết lòng quan tâm, bán mạng vì nàng

Một Tư Đồ Nhiễm, hồng mi yêu mị, vì nàng một lời nói mà xông lên cấm địa võ lâm, bị vây xém mất mạng, không oán không hối....

Và... một Dung Phượng Ca dạy cho nàng, thế nào là thích một người, thế nào là.... Yêu một người...

Lạc Khanh Nhan nàng tự nhận tài cao hơn người, đa đoan đầy mưu mẹo, tàn độc ngay cả chính bản thân mình, bất chấp thủ đoạn nào để đạt được mục đích, bất cứ chuyện gì trong cuộc đời của nàng cũng được nàng lên kế hoạch sắp xếp tỉ mỉ, nhưng là trăm tính ngàn tính, tính hết cả rồi nhưng đến cuối cùng lại không tính được trái tim của mình....

Như vậy cũng tốt....

Cũng tốt...

Đời trước nàng chưa bao giờ cảm nhận được, bây giờ đã có, dẫu có xuống mười tám tầng địa ngục... nàng cũng không hối hận....

Dung Phượng Ca bưng bát thuốc đứng trước phòng của Dung Cơ, vươn tay gõ cửa. Nhưng dường như không có ai trong phòng. Dung Phượng Ca thở dài, gia gia của y càng lớn càng giống như hài đồng, rõ ràng bị phong hàn lại không chịu uống thuốc, không biết lại chạy trốn đi đâu nữa rồi. Đẩy cửa đi vào, đặt bát thuốc lên bàn...

Nhìn mớ hỗn độn bừa bộn trên bàn làm việc, Dung Phượng Ca hết thở dài rồi lại than ngẩn, gia gia thật là, lúc nào cũng bừa bộn như thế, không chịu sắp xếp đồ đạc cẩn thận gì hết, rồi mỗi khi cần kiểm thứ gì lại luống cuống cả lên. Nở nụ cười, gấp lên tay áo, dọn dẹp đồng sách bừa bãi trên bàn

Từng cuốn sách được y cẩn thận cất lên từng mục từng mục..., cho đến khi đồng hỗn độn kia không còn thì giá sách cũng đã sắp đầy, vô tình một cái chạm tay động đến một cuốn sách dày trên kệ, tức thì ‘cạch’ một cái, giá sách mở ra một cái ám cách...

Tò mò lôi ra trong ám cách, một miếng hắc ngọc điêu khắc phượng hoàng, một khối huyết ngọc hình dạng lại giống như đóa mẫu đơn yêu diễm còn khối đá thanh khiết xanh lam tựa như một giọt lệ cùng với một mảnh da dê....

“ Muốn hủy lời nguyện diệt thiên phải có tam bảo vật trấn áp phần chí cực ác trong kẻ diệt thiên đồng thời phải có trái tim của kẻ diệt thiên làm thuốc dẫn yêu để dẫn dụ phần ác ra ngoài, sau đó.....”

Tấm da dê trên tay không biết rơi xuống trên tay y từ lúc nào, văng vẳng bên tai lặp đi lặp lại bảy từ ‘trái tim của kẻ diệt thiên yêu’....

Nói dối... dối trá... sao lại như thế được...

Chẳng phải Nhan Nhan đã nói, mười ngày sau bọn họ hủy xong lời nguyện, sẽ đi ngao du tứ hải, không phải sao....

Chẳng phải Nhan Nhan đã nói, hủy xong lời nguyện đáng ghét kia, chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi sao?!...

Rốt cuộc.... chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, ảo mộng chợt tan biến thôi sao?! Nhan Nhan... là định làm xong chuyện rồi, cứ như thể rũ bỏ... Phượng Ca, bình thản ra đi....?!

Y rất muốn hỏi, muốn chạy đến bên người kia hỏi cho ra lẽ, nhưng là... y không dám, sự thật một khi phơi bày, y không có dũng cảm đối mặt

Y, luôn là một người nhát gan mà.....

Thiên ngôn vạn ngữ, muốn giải bày, tình cảm muốn thốt ra, đau đớn đến mức cùng cực muốn oán trời trách đất.... rốt cuộc đến cuối cũng hóa thành chết lặng, đau đến mức... y cũng không còn biết được, thế nào là đớn đau nữa rồi?!.....

Hết chương 66

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 67: Mười ngày

“ Dung lão tiền bối, ta muốn nhờ ngài một việc!” Lạc Khanh Nhan lên tiếng trước, chưa để cho Dung Cơ trả lời, đã nói tiếp: “ khi lời nguyện hủy xong, ngài.... Nhất định phải giúp ta kích thích não bộ của hấn, khiến cho hấn... quên ta đi...”

Đơn giản chỉ ba từ quên ta đi ấy thôi, nhưng đối với Lạc Khanh Nhan, thốt ra thật khó khăn, đắng chát, lòng như bị đâm từng nhát, từng nhát....

Nàng, thực sự không muốn hấn quên nàng, nhưng là nàng có thể ích kỷ với bất cứ một ai lại không thể ích kỷ đối hấn, hấn một khi không quên đi nàng, nhất định sẽ

“ Nha đầu, ngươi thực sự phải làm vậy sao?!” Dung Cơ sàu não nhìn Lạc Khanh Nhan. Tôn tử của ngài sẽ hận ngài một đời mất....

“ Vậy ngài còn cách nào khác sao?!” Lạc Khanh Nhan cười nhẹ nhìn Dung Cơ: “ ngài hiểu rõ hấn mà!”

“ Đúng vậy a...” Dung Cơ cười khổ

“ Được rồi, ngài đừng sàu não như vậy, coi chừng hấn phát hiện khi ấy kế hoạch của chúng ta sẽ bị vỡ nát hết....” Lạc Khanh Nhan lại nói

Mùa hạ khí trời, không ấm áp như xuân, không mát mẻ như thu, cũng không giá rét như đông, mùa hạ ở Hoàng Thiên không đặc biệt nóng bức như ở Hàn Thanh mà thay vào đó mùa hạ nơi đây lại có chút gì đó đặc biệt, khi sáng ấm áp như xuân về, lúc trưa tiết trời

nóng hơn nhưng cũng không khó chịu, chiều đến gió thổi lành lạnh mang theo hương thơm nức nở của những trái cây hoang dại chín rộ, đến chập tối, lâu lâu lại có vài cơn mưa rào thất thường.....

Bây giờ đã là cuối mùa hạ, không lâu nữa sẽ bước sang thu a....

“ Người đang nhìn gì vậy?!” Lạc Khanh Nhan từ đằng xa đã thấy y đứng ngẩn ngơ một mình dưới mấy tán cây, tiến lại gần, nhẹ giọng hỏi

“ Đã là cuối hạ rồi, lê hoa sắp nở... cũng không biết khi đó, Phượng Ca có còn cơ hội nhìn ngắm một trời hoa rơi bay trong gió nữa không?!” Dung Phượng Ca cũng không quay đầu lại, ngẩng đầu nhìn mấy gốc cây xum xuê nở rộ hoa quả, vạt áo lam bào nhẹ phấp phới trong gió, trông y giờ khắc này đây mang chút gì đó tiêu điều không thể tả, như là dường như chỉ một trận gió cũng thổi y bay mất, còn lại cũng chỉ là bóng dáng chừa cho nàng mà thôi...

Tâm không khống chế được đau nhức, vô thức vươn tay ôm chặt lấy bờ vai gầy của hắn, kiềm nén trong lòng thứ cảm giác hoang mang lo lắng, Lạc Khanh Nhan lạnh giọng quát: “ nói bậy! người.... Vẫn sẽ được ngắm lê hoa mãi mãi, sao lại nói mấy điều vớ vẩn như vậy...”

Dung Phượng Ca bật cười.....

Quay đầu lại nhìn Lạc Khanh Nhan, nhẹ giọng thổn thức: “ Nhan Nhan đừng giận, chỉ là hôm nay bỗng dưng cảm thấy lo lắng trong lòng mà thôi”

“ Là ta không đúng, không nên lớn tiếng với người...” Lạc Khanh Nhan thở dài, nàng không nên không kiềm chế cảm xúc được, càng gần đến ngày đó cảm xúc của nàng càng táo bạo, cũng không rõ nguyên nhân vì sao, khẽ xoa mi tâm, thật đau đầu!”

“ Đi thôi... hôm nay chúng ta đi chơi đi!” Lạc Khanh Nhan ôn thanh cười, nắm lấy tay của Dung Phượng Ca, đi về phía trước.... chỉ còn mười ngày, nàng nhất định phải tận dụng thời gian mang hấn đi những nơi nào mà hấn thích...

“ Dung Phượng Ca, ngươi muốn đi đâu?!” Lạc Khanh Nhan hỏi

“ Phượng Ca muốn... đi rất nhiều nơi, cùng Nhan Nhan đi khắp danh xuyên tứ hải, Nhan Nhan có thể bồi ta cả đời được không?!”

“ Ân! Ta... dĩ nhiên là bồi ngươi một đời rồi... đừng ngốc ngốc hỏi mấy vấn đề này nữa...”

“ Thật tốt....!!” Thanh âm của y nhẹ hẫng, như là hòa vào trong gió, man mác buồn, Lạc Khanh Nhan cứ nghĩ chẳng qua y là đang lo lắng cho việc hủy lời nguyện kia thôi, không để ý, cho nên không hiểu, không rõ, để rồi.... đau xót khôn nguôi. Nhiều năm về sau, Lạc Khanh Nhan nghĩ, nếu lúc ấy.... nếu lúc ấy để tâm đến cảm xúc của y một chút, thì có chẳng nỗi đau năm ấy trở thành vết rách trong cả cuộc đời nàng?!...

Tương tư tận xương.....!!!

Ngày thứ nhất, nàng cùng hấn đi dạo khắp chợ trong hoàng đô, ăn hết mấy thứ ăn vặt mà hấn chưa ăn bao giờ, hai người ôm bụng tròn vo chạy về, kết thúc trong tiếng cười vỡ tan trong gió

Ngày thứ hai, nàng mang hấn du hồ, gió đông đưa, sóng lăn tăn, hấn yên lặng nằm trên đầu gối của nàng, ngủ một giấc từ trưa cho đến chiều, hôm ấy nàng tặng hấn một khối bạch ngọc trong suốt không tỳ vết, hấn vươn tay nhận lấy, nhẹ nhàng hôn má nàng một cái, nàng bật cười, kéo hấn hôn một nụ hôn thật sâu....

Ngày thứ ba, cả hai cùng thả diều trên núi, diều của hắn bay cao hơn của nàng, hắn phấn chấn cười cả ngày, đến khi kết thúc, một cơn gió mạnh, đứt dây, cuối trôi diều của hắn không biết rơi về phương nào, hắn cười nói: “ có lẽ... mệnh của nó chính mà vậy”. Nàng cười cười, gõ đầu hắn một cái, dùng khinh công tuyệt đỉnh chẳng mấy chốc mang diều kia lại cho hắn, nàng nói: “ mệnh ta tại ta không do thiên”. Hắn cười nhẹ, gật đầu, đáy mắt dạt dào tình ý

Ngày thứ tư, một khúc cầm vang lên, thanh âm dập dìu man mác chút gì đó u buồn, chút gì đó tươi vui, lại không dấu được tuyệt vọng âm ỉ trong đó... ngày hôm đó, hắn không làm gì, một ngày ngồi đàn, đàn cho đến khi đầu ngón tay sưng tấy lúc nào không hay, cũng là lần đầu tiên nàng không trách hắn tùy hứng, chỉ im lặng nghe hắn đàn, yên lặng tựa đầu trên vai hắn, một ngày....

Ngày thứ năm, hắn nói muốn trở tài nấu nướng, từ sáng sớm hai người đã đi chợ, về nhà nàng theo chỉ đạo của hắn, làm cá, băm thịt, gọt vỏ... còn hắn nhóm lửa nấu cơm, xào rau, hầm canh.... Cả hai nấu thật nhiều thật nhiều món, ăn không hết nhưng nàng cười nói: “ đồ ăn của người nấu, sao ta lại để thừa cho được”. Nàng từng ngậm từng ngậm ăn, hắn ngồi bên cạnh cổ vũ, nhưng là đôi con người trong trẻo xinh đẹp kia, tự khi nào ần dần hơi nước, chỉ là... không ai phát hiện cả thôi

Ngày thứ sáu, hắn đóng cửa không cho nàng vào, nói là bí mật. Nàng ôn hòa cười sủng nịnh nhìn hắn, cánh cửa đóng chặt, hắn trong đó hăng say làm việc, còn nàng đứng yên bên ngoài, không động đậy, ánh mắt nhìn chăm chăm cánh cửa, cho đến lúc tối, cánh cửa mở ra, hắn nhìn nàng, nhoẻn miệng cười, hai tay dang ra lồng đèn kéo quân, hắn nói: “ người ta nói chỉ cần viết điều ước, cột vào đây, sau đó thành tâm cầu nguyện, thả đèn bay xa, điều ước kia nhất định sẽ được thực hiện. Điều ước Phượng Ca đã viết, còn

Nhan Nhan mà thôi”. Nàng cười, chưa bao giờ nàng tin thần phật nhưng là nếu là hấn muốn nàng sẽ viết, nếu là... chỉ cần hấn bình an! Nàng sẽ tin, một đời sẽ ăn chay niệm phật. Hai mảnh giấy của hai người cột lên đuôi đèn, hấn châm lửa, nàng thả đèn, đèn theo gió bay lên cao, bay lên cao.... Trên trời chỉ còn thấy một điểm sáng nho nhỏ, rồi mất hút....

Nàng hỏi hấn: người ước gì vậy, sao viết nhiều thế, tờ giấy thật là to nha, mà đến nhiều tờ. Hấn cười không nói, nháy mắt giảo hoạt, hỏi lại: “ vậy Nhan Nhan viết gì?!” Nàng cười nhìn hấn, ôn nhu như nước: “ cả một đời, Lạc Khanh Nhan sở cầu, duy nguyện Dung Phượng Ca bình an mà thôi”. Hấn đỏ mặt cười, híp mắt lại, nhìn về phía chân trời xa xôi....

Đời đời kiếp kiếp tâm này làm bạn cùng Lạc Khanh Nhan....

Một ngàn lần, y viết một ngàn lần, hi vọng trời cao thương tình....

Ngày thứ bảy, hấn cùng nàng đến Vi Lạc tự – một ngôi chùa lớn ở Hoàng Thiên, thành tâm quy phật. Hấn quy bái cửu cửu tám mươi mốt khấu đầu, miệng khế thì thầm, nàng đau lòng nhưng không thể ngăn cản, chỉ có thể cùng hấn quy lạy mà thôi. Khấu đầu xong, hấn mồ hôi đầy mặt, cũng không còn đứng vững được nữa, nàng thở dài nói hấn ngốc. Hấn cười dịu dàng đáp: “ ngốc nhân có ngốc phúc”. Nàng chỉ cười trừ cũng không hỏi hấn khấu gì, bái gì. “ Nghe nói tháp cao nhất của Vi Lạc tự có một chín mươi chín bậc, chỉ cần thành tâm, một bước tam khấu đầu thì phật tổ sẽ nghe thấy lời cầu nguyện...” Hấn nhìn về phía tháp nhẹ giọng nói. Nàng cười khổ nhìn hấn, không nói....

Chín mươi chín cái quỳ lạy khấu đầu, hấn chỉ nguyện một điều duy nhất

Nguyễn có thể cùng người nắm tay nhau cho đến bạc đầu...

Ngày thứ tám, hấn nói muốn lưu lại chút hình ảnh của hấn cùng nàng, cho nên nàng mang hấn đến gặp đương thời họa sĩ nổi tiếng bậc nhất trong đế đô Hoàng Thiên, vẽ một bức tranh. Ba canh giờ, họa sĩ hoàn thành bước họa, cung kính dâng cho nàng. Nàng nhận lấy, mang hấn đi về...

Trong tranh, thiên không u tối, ngô đồng nghiêng ngã trong gió, huỳnh hỏa bay đầy đời, có hai người ôm lấy nhau, ánh sáng nhẹ nhàng của chiếc đèn lồng, phần chiếu dung nhan của người trong họa, một tuần mỹ vô trù, một khuynh thành khuynh quốc, dưới ánh sáng leo lắt, dung nhan tựa như ảo mộng càng khiến cho hai người trong tranh thêm một phần bí ẩn, một phần phiêu dật xuất trần....

Hấn thỏa mãn cười, vui sướng vươn tay ôn nhu chạm nhẹ vào bức tranh, sau đó đưa cho nàng, vui vẻ nói: “ Nhan Nhan giữ nha, sau này Phượng Ca sẽ lấy lại” nàng gật đầu nói: “ ta để chỗ cũ....”

Ngày thứ chín, hấn hứng khởi mới sáng sớm đã đánh thức nàng dậy, nói muốn làm lễ vật tặng nàng, nàng bất đắc dĩ cười, chịu ý hấn, theo hấn ra chợ, hấn không mua bất cứ thứ gì lại chạy vào cửa hàng vải vóc, mua một đồng sợi dây tơ vàng, đỏ... sau đó lôi kéo nàng chạy về nhà. Hấn ngồi đó, yên lặng chăm chú tết những sợi dây đan xen vào nhau. Nàng cười hỏi hấn, làm gì vậy. Hấn nói, từ từ sẽ rõ. Từ sáng cho đến chiều, hấn tết sai chục cái, làm gần trăm cái, đến cuối cùng mới hài lòng làm ra được một cái cuối cùng, đưa cho nàng

Thằng ti kết đỏ như máu, tết đan xen vào nhau tạo thành, chính giữa tết rỗng thành một chữ ‘ Nhan’, tua dưới là những nếp uốn tết đan xen vào nhau, như là quấn chặt lấy nhau bất ly bất kỳ, cuối cùng được buộc bởi vài viên ngọc thạch đỏ như máu. Hấn đưa nàng, nói: “

tướng kết đồng tâm, đồng tâm tướng kết... vĩnh viễn không chia lìa”.
Nàng nhận lấy, trân bảo cất trong lòng, hắc cười khế đòi thưởng một
nụ hôn...

Hắc không biết... tất cả những đồng tâm kết hắc tết sai, tết không
đẹp... được nàng trân trọng cất hết trong hộp gỗ.....

Trời chập tối

Trăng đã lên cao

Trời đêm hôm nay rất đẹp, một trời tinh tú lấp lánh như những viên
kim cương đính trên tấm lụa đen khổng lồ

Một chiếc bàn đá, một vò rượu, một ít thức ăn mà hai cái ly....

Lạc Khanh Nhan rót rượu vào ly, nhìn Dung Phượng Ca, cười hỏi: “
sao hôm nay lại đòi uống rượu vậy, người biết rõ tửu lượng của
mình không tốt mà”

“ Nhan Nhan yên tâm, Phượng Ca đã uống thuốc giải rượu trước rồi”
Dung Phượng Ca cười, lại nói: “ hơn nữa... có chút rượu mới thêm
xíu can đảm nha”

“ Can đảm, để làm chi?!” Uống một ngụm rượu, Lạc Khanh Nhan
giương mi nhìn y, khó hiểu

Dung Phượng Ca hí mắt cười, nhả mặt uống một ngụm rượu,
mềm mềm nói: “ đương nhiên là làm những việc ngày thường không
dám làm rồi”

“ Ân?! Những việc ngày thường không dám làm?! Người a... có gì
mà người không dám làm kia chứ?!” Lạc Khanh Nhan tức cười hỏi

“ Hì hì... nhiều lắm, chẳng hạn như này...” nói đoạn ‘bẹp’ một cái, hôn trên mà Lạc Khanh Nhan một ngụm, gương mặt của y đã bắt đầu đỏ bừng. Lạc Khanh Nhan thở dài nhìn y, người này đã nói uống thuốc giải rượu rồi kia mà sao lại mới có mấy ly mặt mày đã đỏ bừng rồi đó?!

Một ngụm rồi lại một ngụm...

Một ly rồi lại một ly...

Một vò rồi lại một vò....

Rượu hương đã thoang thoảng khắp nơi....

“ Y?! sao lại xuất hiện nhiều Nhan Nhan như vậy chứ?!” Dung Phượng Ca nhíu mi nhìn bóng dáng trước mặt, đưa tay quơ quơ. Lạc Khanh Nhan khẽ thở dài, vươn tay nắm lấy tay y, có chút buồn bực: “ người đã say rồi...”

“ Hì hì, Phượng Ca không có say...” Dung Phượng Ca bĩu môi, lâu lâu, đầu tựa trên vai Lạc Khanh Nhan, tay không quên đùa giỡn vài lọn tóc của nàng, lâu lâu nổi hứng lại hôn một ngụm, khi thì má, khi thì môi, khi thì trán....

Lạc Khanh Nhan bất đắc dĩ cười, một tay nắm chặt lấy thắt lưng của y tránh cho khỏi ngã, một tay thì cứ liên tục uống rượu, thật ra... đêm nay nàng cũng muốn say....

Người ta thường nói nhất túy giải thiên sầu, nhưng đáng tiếc từ lượng của nàng ngàn chén không say, cho nên càng uống lại càng tỉnh...

Rượu đã hết, võ bình lăn lóc khắp nơi, thức ăn cũng hết cũng chỉ còn đĩa không ^^.....

“ Dung Phượng Ca... người ngủ rồi sao?!” Lạc Khanh Nhan lay nhẹ thân hình của hắn. Dung Phượng Ca mềm nhũn tựa vào vai Lạc Khanh Nhan, cười hì hì lắc đầu. Hắn nói “ hôm nay Phượng Ca muốn ngủ cùng Nhan Nhan thôi, được không?!”

“ Thì người lúc nào chẳng ngủ cùng ta...” Lạc Khanh Nhan bật cười nói, lúc trước nàng với hắn khác phòng, nhưng canh ba sáng sớm, hắn cứ ôm chăn chạy lại đứng trước giường của nàng, từ lúc đó hai người bọn họ đã ngủ chung rồi, có thể nói là đồng giường cộng chăn nha

“ Nhưng là hôm nay không giống?!” Dung Phượng Ca than thở

Hết chương 67

Chương 68: Một đêm nhu tình

“ A?! Có chỗ nào không giống kia chứ?!” Lạc Khanh Nhan không ngại học hỏi

“ Hắc hắc...” Dung Phượng Ca ngây ngô cười, mắt đẹp híp lại, đầu cọ cọ hõm vai của Lạc Khanh Nhan, nói: “ hôm nay Phượng Ca muốn cùng Nhan Nhan làm như thế này a!” nói đoạn lấy ra trong lòng tập tranh đưa cho Lạc Khanh Nhan. Lạc Khanh Nhan nhìn bản đồ cung đồ, sắc mặt tái mét, dờ khóc dờ cười nhìn Dung Phượng Ca, thanh âm trầm thấp: “ nói cho ta biết, ai bày cho ngươi mấy cái này”

“ Hì hì, là Phượng Ca tự biết nha... Nhan Nhan! chúng ta làm đi...” nói xong còn vẻ mặt rất chi là ngây thơ nhìn nàng nữa chứ, Lạc Khanh Nhan có cảm giác như nàng là một kẻ quấy nhiễu sự trong sáng ngây ngô của một mỹ thiếu niên vậy. Ách! Nhưng là hắn đang dụ dỗ nàng mà, chứ nàng có làm gì đâu?! Lạc Khanh Nhan âm thầm mắng mình...

“ Nói bậy, ngươi làm sao biết mấy cái này, ngoan, nói cho ta biết ai đưa cho ngươi mấy cái này...” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng hỏi, thanh âm như là đang dụ dỗ bé ngoan sụp bẫy vậy đó >”< Trong lòng không khỏi buồn bực, nếu để cho nàng biết kẻ nào to gan dám dạy xấu hắn nàng sẽ cho kẻ đó biết tay. Cách xa vạn dặm, như là có linh ứng Linh Vân cô nương hắt xì liên tục mấy cái, xoa xoa mũi than thở: “ không biết ai lại nhớ đến nàng a...”

“ Là Linh Vân cho Phượng Ca đó, Linh Vân nói chúng ta làm cái này rồi sẽ thực sự trở thành phu thê rồi. Ừhm! Nhan Nhan là nương tử, còn Phượng Ca là tướng công....” Hắn vui vẻ giải thích, mặc dù y

không rõ hai người trần truồng làm những tư thế kỳ quái kia làm cái gì nhưng là chỉ cần làm vậy cả hai trở thành phu thê, thành tối thân mật nhân... là được rồi ^^

“ Tại sao người không làm nương tử còn ta làm tướng công?!” Lạc Khanh Nhan đùa giỡn

“ Nhưng là... chẳng phải tướng công là nam nhân, nương tử là nữ nhân sao?!” Dung Phượng Ca nghiêng đầu khó hiểu, mắt đẹp chăm chú nhìn Lạc Khanh Nhan, hai gò má vì uống rượu mà ửng đỏ càng tăng thêm vài phần phong tình mị hoặc chúng sinh

“ Nương tử ở nhà, nấu ăn còn tướng công ra ngoài làm việc... chẳng phải người ở nhà nấu ăn chờ ta trở về còn ta đi làm việc nuôi cả hai không phải sao?!” Lạc Khanh Nhan cười cười, dụ hoặc cừu non vào bẫy

“ À, như vậy nha! Vậy thì Nhan Nhan làm tướng công, Phượng Ca làm thê tử cũng được, chỉ cần Nhan Nhan thích là tốt rồi...” Dung Phượng Ca vươn hai tay ôm lấy cổ của Lạc Khanh Nhan, trán đối trán, mũi đối mũi, miệng đối miệng... hơi thở tưởng chừng quấn quýt lấy nhau, thoang thoang lãnh hương của đối phương, vấn vít nơi chóp mũi....

“ Ngoan!” Lạc Khanh Nhan cười khế....

“ ừ, Phượng Ca rất là ngoan mà, cho nên Nhan Nhan, chúng ta thực hiện chu công chi lễ đi...” Dung Phượng Ca nói, thanh âm mềm mềm, quấn quanh tửu khí, say lòng người, ngất ngây....

“ Người biết làm như thế nào sao?!” Lạc Khanh Nhan rất có hứng thú đùa giỡn thêm một chút nữa

“ Uhm! Phượng Ca đã xem hết sách rồi.....” hấn rất thật thà trả lời

“ Giỏi như vậy?! được rồi... người làm đi...” nàng giáo hoạt nói

“ Nga... nhưng là Nhan Nhan, chúng ta phải về phòng mới đúng chứ?!” Hấn sáng tỏ nói. Mặt đỏ bừng cũng không rõ vì say hay vì thẹn thùng. Nàng buồn cười, người này quả thật... đáng yêu chết đi được, thật muốn một ngụm đem hấn nhai luôn...

“ Nhan Nhan, chúng ta về phòng đi...” hấn làm nũng

“ Được rồi, chúng ta về phòng....” Nàng bất đắc dĩ thỏa hiệp

Vào phòng, cửa đóng lại, buông màn....

Lạc Khanh Nhan tà tứ tựa lưng trên thành giường, nhìn hấn, khoe môi cong lên nét cười tà mị: “ được rồi, mỹ nhân của ta, người đã hài lòng chưa?!”

“ Hì hì.... Nhan Nhan thật là đẹp....” Hấn hết lời khen ngợi

‘..Xem nào, đầu tiên là hôn...’ hấn lẩm bẫm nhớ lại những gì trong sách đã dạy, bèn vòng tay lên cổ, ôm lấy cổ nàng, dang lên môi thơm, liếm hôn...

Hôn môi, hôn cổ... thoát y, mỗi chỗ hôn một cái, cắn cắn một cái....

Lạc Khanh Nhan tủm tủm cười nhìn hấn, không làm bất cứ hành động gì, nhìn hấn thoát hết y phục hai người, nhìn hấn hôn rồi lại cắn, cọ cọ khắp người nàng. Lạc Khanh Nhan không khỏi ngẩng đầu lên trời hỏi thượng thiên, người đúng là đủ sáng tạo, rốt cuộc trên đời này nàng tìm được người ngốc hết thuốc chữa

Hôn hôn cắn cắn đã rồi, nhưng trên người thật sự khó quá, khô nóng vô cùng. Dung Phượng Ca nhăn mi, mắt đẹp tràn đầy sương mù nhìn Lạc Khanh Nhan, nói: “ Nhan Nhan! sách nói không thể tin nha, sao mà chu công chi lễ khó chịu quá vậy”. Người hẳn bây giờ thật nóng, nóng vô cùng mà phía dưới trướng đến phát đau.... (Dao Dao: ‘ôm mũi’ sặc...)

Lạc Khanh Nhan cười khổ: “ sao hả, đã vừa lòng chưa?!” tên ngốc này!! =”=

“ ừ! Dù rất khó chịu nhưng là chúng ta đã là phu thê chính thức, Phượng Ca rất vui nga!” Nói xong còn không quên nở nụ cười thật to nhìn Lạc Khanh Nhan. Lạc Khanh Nha muốn cười, nhưng là thấy vẻ mặt đó của hẳn, cũng không thể cười thành lời. Tiểu tử này, thật ra nàng cười hẳn cũng không rõ nàng cười cái gì đâu!

“ Mỹ nhân, ngươi chẳng phải nói là đã học hết trong sách rồi sao?!” Lạc Khanh Nhan khẽ thì thầm bên tai y, thanh âm trầm thấp, khàn khàn, mị hoặc khác thường. Không hiểu sao hôm nay Dung Phượng Ca cảm thấy Nhan Nhan của y đặc biệt.... đặc biệt tà mị hơn thường ngày nha

“ Uhm! Đã học hết nhưng là quên mấy bản...” y ngượng ngùng nói

“ Haiz!! Ngươi nha... đáng yêu quá đáng....” Lạc Khanh Nhan buồn cười lên tiếng, một cái búng tay nhẹ, ánh nến bập bùng tắt đi, bóng tối bao trùm lên tất cả....

Ánh trăng mờ ảo, xuyên qua khung cửa, phản chiếu giường幔, hai bóng dáng dây dưa quất quýt lẩy nhau..... trầm trọng tiếng rên rỉ cùng thờ dốc, ấm áp khôn cùng. Ánh trăng xinh đẹp cũng ngượng ngùng cũng dấu sau áng mây đen, gió đêm xào xạc, xào xạc....

Một đêm động tình, liều chết triền miên....

Đến cuối cùng, Dung Phượng Ca mới hiểu a, thì ra trong sách không có lừa y nha ^^ (Dao Dao: chưa có cảnh H văn nào tức cười như khúc này, Dao viết xong mà cũng cũng buồn cười, thật không biết nên nói Tiểu Phượng Ca đáng yêu hay là ngu ngốc nữa >"<! he he, cuối cùng chỉ tiêu mỗi bộ truyện có một chương H, đã hoàn thành, đừng ai đòi mấy cảnh nóng nha, ta thực sự bất lực với cảnh này +_=)

Trời tờ mờ sáng sớm, vạn vật vẫn còn chìm trong giấc ngủ.....

Dung Phượng Ca đã dậy từ rất sớm, nhưng vẫn còn tham luyến ấm áp trên người nữ tử cho nên vẫn nằm đó, ôn nhu mỉm cười nhìn người trong lòng mình say giấc nồng....

Đầu ngón tay họa từng đường nét trên gương mặt tuấn mỹ của nàng, khẽ đặt một nụ hôn trên trán nữ tử, y khẽ thì thầm: “ Nhan Nhan! Phượng Ca đi rồi.... Nhan Nhan nhất định phải hảo hảo sống biết không?!”

Quần áo đã sửa sang ổn thỏa, y quay đầu nhìn lại dung nhan người kia lần nữa, sau đó quay đầu, quyết tuyệt bước ra ngoài....

Có... những thứ, vẫn khắc sâu từ tận đáy lòng, dù cho qua bao nhiêu tháng năm.... cũng không thể bào mòn đi được, kia mắt, kia mi, kia môi, kia mũi..... đường nét gương mặt của người kia khắc tận đáy con tim, dù là thương hải hóa tang điền, cũng... không thể nào quên được....

Lạc Khanh Nhan...

Lạc Khanh Nhan....

Cả một đời này, Phượng Ca hạnh phúc nhất, may mắn nhất chính là đã gặp nàng

Tương ngộ, nàng trúng độc yên lặng nằm đó..... kể từ thời khắc đó, vận mệnh của chúng ta đã bắt đầu tương giao rồi

Nhan Nhan à, kiếp này... chúng ta không có duyên phận, vậy thì kiếp sau khi gặp lại, chúng ta lại tiếp tục đoạn tình duyên này được không?!

Nhan Nhan à, nếu Phượng Ca không còn, Nhan Nhan cũng đừng đau lòng, bởi vì dù có như thế nào, ở một nơi xa xôi nào đó, Phượng Ca luôn luôn dõi theo Nhan Nhan

Nhan Nhan, Phượng Ca chính là rất sợ đau, rất sợ.. rất sợ... cho nên sẽ chịu không nổi việc mất đi nàng, người ở lại luôn là kẻ đau khổ nhất, Phượng Ca ích kỷ cho nên đi trước một bước, Nhan Nhan đừng giận Phượng Ca

Mọi lỗi lầm, mọi ác nghiệt của Nhan Nhan, Phượng Ca sẽ dùng đời đời kiếp sau của mình, hành y tế thế, cứu giúp người đời, chỉ mong... chúng ta sẽ gặp lại.... chúng ta... nhất định phải gặp lại....

“ Nha đầu, mau dậy....” Dung Cơ hỗn hển vừa đập cửa vừa quát. Quần áo xộc xệch, đầu tóc rối tung, không giống bộ dáng bình tĩnh như thường ngày nữa. Bên trong, Lạc Khanh Nhan giật mình mở mắt ra, ngồi nhồm dậy, đảo mắt xung quanh nhìn căn phòng, giường chăn được sắp xếp cẩn thận mà y phục của nàng cũng được người nào đó sắp xếp một cách nề nếp... Bên ngoài lão ngoan đồng đập cửa kêu inh ỏi mà bên trong Lạc Khanh Nhan dường như không nghe thấy....

“ Nàng, từ khi nào lại ngủ say như vậy?!” mắt khẽ nheo lại, lóe ánh sáng nguy hiểm...

Không nghe thấy tiếng đáp lại bên trong, Dung Cơ sốt ruột xô cửa mà vào, Lạc Khanh Nhan giương mi nhìn Dung Cơ, lạnh giọng hỏi: “ Lão đầu, có chuyện gì vậy?!”

“ Người... người nha đầu này, còn bình thản như thế, ba... ba bảo vật không thấy, còn có.... Tôn tử của ta đâu?!” Dung Cơ nhìn trên giường, trầm giọng hỏi, chợt nghĩ đến điều gì, sắc mặt của lão trầm xuống, đen như đáy nôi

Vừa nghe nói ba bảo vật không thấy, đầu tiên là phần nộ, sau đó chợt kinh hoàng, Lạc Khanh Nhan vùng dậy, khoác áo một cánh nhanh nhạy, thuận tiện lấy sợi dây cột tóc trên bàn gần đốc thúc tóc lên cao, kiêu đui ngựa, nàng nhìn Dung Cơ, quát khẽ: “ sao lại như vậy, chẳng phải mấy thứ đó ngài đã cất kỹ rồi sao?!” đừng có đùa với nàng như vậy chứ, công sức bao lâu đến ngày hôm nay chẳng lẽ gió cuốn mây trôi?! Ai.. ai dám to gan lấy mấy thứ đó, chết tiệt

“ Ành...?!” Lạc Khanh Nhan lên tiếng, nhưng khác với mọi hôm, hôm nay lại không có hắc y nhân nào xuất hiện cả, khẽ nhíu mi....

“ Nha đầu, dường như tất cả chúng ta, vô thanh vô tức bị trúng thuốc mê, ngay đến cả ta cũng ngủ quên, nếu không phải lão đầu ta quanh năm làm bạn với dược liệu, e rằng đối phó với loại thần mộng hương này, cũng sẽ vô thanh vô tức ngủ cho đến tối mất....” Dung Cơ nói

“ Có thể không tiếng động cho tất cả chúng ta hôn mê, lại còn biết hết mạng lưới ảnh vệ xung quanh để tránh thoát, người này.....” nói đến đây, Dung Cơ tự dưng hốt hoảng vô cùng. Xâu lại các chuỗi sự kiện, tam bảo bị đánh cắp, mọi người bị trúng thuốc mê, thần mộng hương và.... Tôn tử của ngài mất tích....

Lạc Khanh Nhan trầm giọng nói: “ hấn... đã biết”

“ Sao, sao lại như thế được... chúng ta đã rất bí mật kia mà...” Dung Cơ thất thần, lão đảo thân mình, lùi ra đằng sau, ngồi bệch xuống ghế, thì thào: “ xong... xong rồi! một khi nó biết, với bản tính của nó, nhất định sẽ hủy ba món bảo vật kia... rồi tìm một chỗ chờ chết cho xem...” Dung Cơ thống khổ khóc không thành tiếng: “ chẳng lẽ... không đấu nổi với hai chữ thiên mệnh kia sao?!”

Lạc Khanh Nhan khẽ nhắm mắt, tại sao nàng lại không phát hiện hấn bất thường kia chứ, mười ngày trước, hấn đã hỏi nàng: “ liệu có còn cơ hội một lần nữa ngắm lê hoa nở rộ rồi hoa tung bay trong gió”. Có chẳng lúc ấy hấn đã phát hiện được sự thật?! tại sao nàng không tinh ý một chút, phát hiện sớm một chút kia chứ, mười ngày hấn mặc dù rất vui vẻ nhưng ưu sầu không nhạt dần nơi khóe mắt, nàng... sao vô ý không chịu đi hiểu, đi thấu?!

Lạc Khanh Nhan ơi Lạc Khanh Nhan, người tự nhận mình hiểu thấu hết con người hấn, nhưng thực ra người đâu cảm nhận được tất cả nỗi lòng của hấn. Người một hơi thở bất an xao động, một cái ánh mắt khác thường hấn điều nhận ra, không tiếng động an ủi, nhưng là hấn lo lắng, hấn bất an... người lại không thể nắm lấy, thay hấn lau đi mọi phiền muộn kia, đủ vô dụng!!

Dung Phụng Ca, người thả đèn lồng bay trong gió, viết hàng ngàn điều ước, người đã ước gì?!

Chín mươi chín cái khấu đầu thành tâm trước phật tổ, người niệm điều gì?!.....

Đồng tâm kết người tặng ta, nguyện nhất sinh nhất thế, bất li bất khí... khi ấy nỗi lòng của người lại ra sao?!

Dung Phượng Ca...

Dung Phượng Ca.....

“ Lão đầu, chẳng lẽ mệnh cách của hần và ta, dù có cố gắng như thế nào cũng không thể sửa đổi được sao?!” Lạc Khanh Nhan thì thào cười. Lòng bàn tay xiết chặt lại, đầu móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, ần ần rỉ máu. Chợt! đôi con ngươi một mảnh ánh sáng ngọc, lạnh như băng, khóe môi cong lên nét cười quý dị: “ không! Ta Lạc Khanh Nhan, nhất định không thể cam nguyện với kết quả như thế này được, dù có là thiên ý, ta nhất định cũng sẽ nghịch thiên mà đi.....”

Hết chương 68

Tự dừng đọc xong hai chương này, post lên, lại văng vẳng chút dư âm cảm xúc..... nhất là mùi ngày hai người ở bên nhau, mới đầu ta dự định mỗi một ngày viết một chương nhưng là nghĩ lại, như thế nó quá rõ ràng và sẽ là mất đi cái dư âm ngọt ngào kia, cho nên tổng kết chỉ còn một chương duy nhất, tuy ngắn ngủi nhưng là dư vị.... thật lâu, thật lâu...

Các bằng hữu đoán thử xem, Tiểu Phượng Ca của chúng ta đi đâu, và cách giải quyết của Dao như thế nào nhé, để xem giữa chúng ta có sự tương giao đồng điệu không nào?! ^^

“..... cả một đời, Lạc Khanh Nhan sở cầu, duy nguyện Dung Phượng Ca bình an mà thôi....”

Này tâm, đời đời kiếp kiếp nguyện làm bạn cùng Lạc Khanh Nhan

Một ngàn lần, một ngàn lần y viết, hi vọng trời cao thương tình.....

Chín mươi chín cái khấu đầu, thành tâm y quý lạ, niệm một điều duy nhất

Có thể cùng người nắm tay nhau cho đến bạc đầu

Đồng tâm kết y trao cho nàng, chỉ mong bất ly bất khí, đồng tâm tương kết, tương kết đồng tâm.....

Đến giờ phút cuối cùng, y vẫn không thôi khát khao, không thôi hi vọng thượng thiên sẽ giúp mình, Dung Phượng Ca ơi Dung Phượng Ca, ta rốt cuộc cũng không rõ ngươi là ngọc hay là khờ nữa....

Thật sự thì, viết xong chương 67, Dao cảm thấy có chút xót xa, tự nghĩ rằng.... sao mình ác thế >”< thôi kệ! để sau này bù đắp cho em nó vậy.....

Post truyện khuya thế này, thật là...>”< thôi Dao đi gặp chu công đây, thật tình mai thi mà chưa có chữ nhất vào đâu, chắc chết quá *_*, các tình yêu cùng cầu chúc Dao thi tốt nào ^^^^

NHẤT BƯỚC TAM KHẤUNHẤT BƯỚC TAM KHẤU

Chương 69: Nhất bước tam khẩu

“ Chủ nhân thứ tội, Ảnh Nhất đã mất dấu của công tử!” Hắc y nhân cúi đầu, trầm giọng bẩm báo, thanh âm nặng nề. Trong lòng ảo não không thôi, uổng thay cho bọn họ tự xưng ảnh vệ đứng đầu lại bị công tử ‘chân yếu tay mềm’ làm cho hôn mê, ngủ không biết trời trăng may gió, may mà không có ai tập kích nếu không bọn họ nhất định đã chết không có đất chôn thân rồi

“ Chủ nhân, Ảnh Nhị vô dụng...” Ảnh Nhị cũng quỳ xuống, xấu hổ bẩm báo. Số phận của y cũng không thua gì đồng Ảnh vệ quanh đây, vì là công tử cho nên bọn họ không có đề phòng, để rồi ai cũng bị ‘hưởng dụng’ một ít thần mộng hương của công tử, an giấc ngủ ngon a. Công tử ơi là công tử, sao khi không học người nào đó bỏ nhà ra đi vậy chứ, bọn họ nhất định sẽ bị chủ nhân rọc xương lột da mất thôi.....

Lạc Khanh Nhan nhìn hai hắc y nhân, than khẽ: “ mà thôi... mà thôi! Không phải lỗi của các ngươi, hấn... một khi đã lên kế hoạch tỉ mỉ, ngay đến cả ta cũng bị gạt hướng chi là các ngươi”. Trong giọng nói không giấu nổi đau buồn, Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị kinh ngạc nhìn Lạc Khanh Nhan, sau đó ngay lập tức cúi đầu xuống, cùng có một suy nghĩ: ‘sao hôm nay chủ nhân nhân từ quá vậy!’ chỉ là ý nghĩ thoáng qua vui đùa chút thôi, nhưng là cả hai ảnh không khỏi bối rối, bởi lẽ thà chủ nhân cứ như ngày thường phạt bọn họ nặng một chút còn hơn tình trạng lúc bấy giờ, khiến cho bọn họ cảm thấy có gì đó không yên, bất an vô cùng. Rốt cuộc... chuyện gì xảy ra giữa công tử và chủ nhân của bọn họ, chẳng lẽ là... vợ chồng son cãi nhau?!

“ Huy động tất cả các ảnh vệ, nhất định phải tìm được hấn, dù lật cả hoàng đô Hoàng Thiên quốc, cũng phải..... truy tìm cho được tung tích của hấn, biết chưa?!” Lạc Khanh Nhan ra lệnh

“ Là, chủ nhân...” hai ảnh đáp, sau đó lui ra ngoài....

Nguyên niên 898, ngày mười ba tháng sáu, là ngày chí cực âm nhất trong hai mươi năm trở lại đây, cũng là ngày thích hợp nhất để thực hiện nghi thức hủy lời nguyện của Dung Phượng Ca, nghe nói ngày này mặt trời sẽ bị thiên cầu nuốt mất, cả một bóng đêm bao phủ toàn đại lục, đối với hiện tượng này, với người hiện đại như Lạc Khanh Nhan cũng không thấy làm kỳ lạ gì, chẳng qua chỉ là nhật thực mà thôi, song tối qua người nào đó dụ dỗ thực hiện mỹ nam kế, sáng hôm sau ôm theo ba món bảo vật chạy mất dạng, lại còn rất thông minh, thả thần mộng hương mê ngủ tất cả mọi người nửa chừ, có thể nói lần này đây, Tiểu Phượng Ca của chúng ta rất là... thông minh, thông minh đến mức khiến cho Lạc Khanh Nhan nghiêng răng nghiêng lợi nổi khùng....

Sau hai canh giờ tìm kiếm vẫn chưa có chút tin tức gì, Lạc Khanh Nhan giận dữ

Một canh giờ tiếp theo, vẫn không thấy bóng dáng của hấn, nàng đã chạy khắp nơi mà hấn có thể đến nhưng cũng vô dụng, Lạc Khanh Nhan phẫn nộ

Một canh giờ nữa trôi qua, nàng... tuyệt vọng

Cái cảm giác đó, như là trước kia hấn nhảy xuống hàn đầm tìm thiên niên liên cho nàng vậy, âm ỉ dai dẳng không thôi, cho đến nhiều năm về sau bàng hoàng trong giấc mộng, nàng vẫn không thôi kinh sợ, và rất cuộc... lại đến ngày hôm nay

Dung Phụng Ca.... người bảo, ta phải làm như thế nào mới tốt đây?!

Có chẳng là người hiểu..... người hiểu được, người không còn ở nơi này, thì ta....

Cho nên người mới làm thế với ta?!

Người tưởng rằng ta lúc nào cũng mạnh mẽ cứng rắn sao, đồ ngốc này..!!

Ta là người đấy, là người... cho nên cũng sẽ đau....

“ Người có thấy không, có người đến Vi Lạc tự, một bước tam khấu trên chín mươi chín bậc thang dẫn đến tòa tháp cao nhất đấy.....”

“ Oa! Không thể nào, người này là đang sám hối sao?!”

“ Thật! ta vừa cùng với tẩu tử của mình đến chùa thỉnh bùa bình an cho tướng công, tận mắt thấy nha....”

.....

Âm thanh trò chuyện mỗi lúc một xa, văng vẳng lại nghe đâu đây, cách đây vài hôm trước, người kia cũng đã nói với nàng: ‘ nghe nói chín mươi chín bậc thang đến tháp cao nhất chùa, một bước tam khấu nhất định phật tổ sẽ nghe thấy lời cầu nguyện của mình’ khi ấy nàng cười khổ không nói.....

Một bước, hai bước.... rồi chạy như điên về hướng Vi Lạc tự, Lạc Khanh Nhan dường như quên mất khinh công của mình, trong đầu nàng giờ khắc này đây, chính là hấn... là hấn đang ở đó chờ nàng, nàng chạy... chạy như điên, chạy hết tất cả sức lực của bản thân

Bỗng, trời đang sáng, tự dưng bị bóng đen bao phủ khắp nơi, như là có một thế lực vô hình nào đó nuốt chửng lấy mặt trời vậy, người dân trong thành kinh hoàng, lấp bắp sợ hãi.... Sau đó là tiếng hét lên, và kết thúc trong sự hoảng loạn của người dân, mới có trong chốc lát, Đế Đô Hoàng Thiên đại loạn.....

Mặc kệ người dân hoảng hốt sợ hãi, Lạc Khanh Nhan vẫn nhằm về phương hướng Vi Lạc tự mà chạy, người dân trong thành đa số đều chạy trốn trong nhà đóng cửa lại vì sợ hãi sẽ có tai họa ập đến, cho nên đường cái vắng tanh, cũng chỉ còn sót lại vài người và hàng hóa đổ vỡ khắp nơi....

Sấm sét âm ầm, mây đen bao phủ khắp cả chân trời, một hạt... hai hạt,.... Rồi trời lại đổ mưa, mưa thật to....

Hôm nay sẽ là một ngày đáng nhớ lưu truyền lại trong sử sách Hoàng Thiên, và cũng có lẽ là cả đại lục, cũng là một ngày Lạc Khanh Nhan nàng.... Đau cả một đời, thống khổ một kiếp....

Vi Lạc tự, từ sáng sớm, đã có một người xuất hiện

Người này, từ bậc thang thấp nhất, một bước tam khấu... cứ từ từ mà bước lên

Người đến thấp hương, không khởi tò mò, rốt cuộc là người nào mà thành tâm như thế, mọi người tụ tập, bàn tán.... Kinh ngạc nhìn người trước mặt

Người kia, lam y thanh nhã xuất trần, gương mặt đẹp không có từ nào diễn tả nổi

Người kia, thành tâm quỳ bái, nhất bước tam khấu, về mặt thành

khẩn túc mục, cũng khiến cho người khác cảm thán về sự thành tâm đó của y, và rồi mọi người thắc mắc, người này rốt cuộc đã phạm lỗi tày đình gì, hay có ước nguyện gì to lớn, đến mức phải hành lễ lớn như vậy?!

Cho đến khi, hiện tượng nhật thực xảy ra và mưa rơi xối xả, bọn họ điều hối hả chạy đi, nhưng duy độc người kia, vẫn như vậy kiên trì với hành trình của mình....

Này một bước, y cầu nguyện người kia có thể bình an suốt đời

Này một bước, y cầu nguyện người kia có thể vui vẻ một thế

Này một bước, y cầu nguyện có thể bên cạnh người kia

Làm bạn đồng hành, đời đời kiếp kiếp.....

.....

.....

Một bước rồi lại một bước, từng cái khấu đầu, đầu chạm xuống mặt đất lạnh như băng....

Mưa vẫn cứ như thế, rơi ướt đẫm, người y xơ xác tiêu điều...

Chân tay run rẩy, mỏi nhừ nhưng vẫn cố chấp, một bước lên bậc thang là khấu đầu ba cái....

Y đã đi được nửa hành trình, nhưng là liệu có còn sức để đi tiếp không, khi mà dường như trời xanh cũng không đứng về phía y?!

Sắc mặt y tái ngắt, trên trán cũng tấy đỏ rĩ máu, máu hòa cùng nước

mưa, lau đi vết thương, bông rít....

“ Nam mô a di đà phật! thí chủ cần gì phải như vậy?!” thanh âm vô hi vô bi, chủ trì Vi Lạc tự im lặng nhìn Dung Phượng Ca, đôi con người ngời sáng hiện từ trong suốt nhìn y, như là muốn thấu, muốn rõ đằng sau con người mỏng manh kia, liệu có nguồn sức mạnh nào ghé góm để duy trì y thực hiện việc này?!

Chín mươi chín bậc thang, nhất bước tam khẩu, nghe có vẻ giản đơn, nhưng để thực hiện việc này ngay đến bậc cao thủ cũng sẽ mất không ít sức huống chi đối với Dung Phượng Ca, thân mình rách nát từ nhỏ, tưởng chừng ngay cả một cơn gió cũng có thể cuốn trôi y đi?!

“ Trụ trì, là người sao?!” Dung Phượng Ca ngẩng đầu lên, mơ hồ cười: “ lại gặp ngài, chúng ta... dường như rất có duyên?!”

“ Thí chủ, thiên mệnh không thể làm trái...” lão hòa thượng, mặt mày tiên phong đạo cốt, cũng chính là người Lạc Khanh Nhan gặp lần trước, gieo quẻ tính bói cho nàng rằng: ‘ nàng cùng hắn không thể đồng sinh.!’

“ Ta biết, thiên mệnh... không thể trái.,,khụ,,!! Nhưng là... nhưng là còn một chút hi vọng, ta... ta cũng phải thử...” Y cười, cười như thế đẹp, tiểu dung nhẹ nhàng u uẩn đau đớn cùng tuyệt vọng thể lương trong đó, bỗng chốc cũng khiến cho lão hòa thượng tâm như chỉ thủy kia, xót xa....

Lão hòa thượng, đã đi tự lúc nào, cũng không rõ, nhưng là người kia vẫn như vậy thành tâm quỳ lạy, từng bước... từng bước.....

Chân của y, đã tê cứng đến mức, không còn đứng được nữa rồi.....

Hình ảnh trong mắt y giờ khắc này đây, cũng không còn rõ ràng lắm,

cứ mờ dần, mờ dần....

Còn hơn hai mươi bước nữa, y... vẫn còn một chặng đường dài....

Đi không nổi, thì lếch, thì bò.... Bất cứ giá nào, y cũng phải thực hiện cho hết hành trình này, dẫu.... kết quả đến cuối cùng là đau thương, y vẫn cam tâm tình nguyện!

Hình ảnh mà Lạc Khanh Nhan chạy đến vừa thấy, chính là người kia, một mình, bóng dáng gầy gò, từng bước, từng bước một, leo lên tháp....

Tĩnh mịch, bi ai....

Mưa rơi, mỗi lúc một nặng hạt hơn, sấm chớp âm âm, như là trời xanh đang gào thét....

“ Ngốc quá...!!” Lạc Khanh Nhan đã cười, đã cười....

Thật nhẹ.... Rất nhẹ, chỉ là cái nhếch miệng khe khẽ thôi....

Nhưng là, tiểu dung ấy, nếu có người nhìn thấy sẽ bật thốt lên, sao mà... đau đớn quá....

Đến mức, nhói lòng.....

“ Boong.....” tiếng chuông chùa chọt vọng lên, hòa vào cùng tiếng mưa.....

“ Dung Phượng Ca, người... điên rồi!” Lạc Khanh Nhan nói, nghe có vẻ bình thản như là khước môi run rẩy, đôi bàn tay vươn ra nắm chặt lấy tay của Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca y cảm nhận được sự run rẩy đó....

“ Nhan Nhan, đến rồi sao?!...” y nhẹ giọng nói, vẫn không có ý định ngừng lại, lại tiếp tục một bậc thang, khấu đầu... tay của y cũng đã không còn đủ sức chống đỡ được nữa, run rẩy trong mưa, đầu ngón tay trắng bệch....

“ Ngừng lại, ta bảo người ngừng lại, người... có nghe không?!” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng quát, dùng sức mạnh kéo y đứng dậy. Dung Phượng Ca khẽ lắc đầu, nắm chặt lấy tay của Lạc Khanh Nhan, gằn từng tiếng: “ Nhan Nhan, chẳng lẽ... nguyện vọng cuối cùng của Phượng ca, Nhan Nhan.... cũng không thể đáp ứng sao?!”

Tức thời, nàng.... Buông tay...

Nguyện vọng cuối cùng, ...cuối cùng?!.....

“ Người sao lại ngốc như vậy chứ, chỉ cần... ngoan ngoãn nghe lời của ta, chẳng phải rất tốt sao?!” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng nỉ non

“ Không tốt, Nhan Nhan chính là muốn vứt bỏ ta, như vậy mà tốt sao?!” y phẫn nộ quát, lần đầu tiên trong đời, y nổi giận với một người, mà người kia lại là người rất quan trọng với y, nhưng là Dung Phượng Ca y không giải thích, y khẽ mím môi, quay đầu lại, tiếp tục quỳ lạy...

“ Nhan Nhan, chính là... biết rõ, biết rõ..... không có Nhan Nhan, ta... làm sao... làm sao có thể....”

“ Nhan Nhan, chính là.... Luôn một mình quyết định mọi chuyện như vậy, Chưa bao giờ hỏi ta dù một lần...”

“ Nhan Nhan..... Phượng Ca.... cũng sẽ đau, sẽ rất đau....”

Y vừa lạy, vừa nói.... thanh âm dứt quãng nghẹn ngào, như là một đứa trẻ đang oán giận vậy.... chính là làm nũng thì có sao?! đây có lẽ là lần cuối cùng rồi, thật sự, thật sự y không trách nàng, chỉ là... muốn nói thôi....

Đến giờ phút cuối cùng, y muốn nói với nàng nhiều lắm, muốn nói thực sự nhiều nhưng đến cuối cùng lại không thể nói được gì, có lẽ là không biết bắt đầu từ đâu...

Cho nên, y làm nũng, y oán giận... y vô lí.....

Chỉ là chút tùy hứng thôi, phút giây cuối cùng, Nhan Nhan à! Phượng Ca chỉ tùy hứng lần này thôi, cho nên Nhan Nhan..... vẫn như bình thường, yên lặng bình thản nhìn Phượng Ca, được không?! Đừng làm gì cả, đừng nói gì cả....

Nhưng là lần này đây, khác với thường ngày, Lạc Khanh Nhan không có mím cười sủng nịnh nhìn y, cũng không im lặng cho y tùy hứng đùa giỡn....

Lạc Khanh Nhan bật cười, cười thành tiếng, nàng nói: “ vậy... ta phải làm như thế nào đây, chẳng lẽ cứ như vậy để người chết trước mặt ta sao?! người nói a...! Dung Phượng Ca, người.... Sao người lúc nào cũng khiến cho ta không kiềm chế được bình tĩnh như thế này chứ...!!”

“ Dung Phượng Ca...”

“ Dung Phượng Ca.....”

“ Đừng rời bỏ ta,.....được không?!...” nàng nhẹ giọng nói, thấp giọng cầu xin, đầu ngón tay run rẩy chạm vào vạt áo của hắn, nắm thật chặt....

Hết chương 69

Dao Dao: viết xong chương này, lại nghĩ tiểu Phượng Ca nhà ta có ‘yếu đuối’ quá không?! Nhưng chính bản thân Dao lại phủ nhận. Hầu hết những bộ truyện mà Dao đọc, đa số là nam cường, cường hãn đến mức ko gì không làm được, hoặc phúc hắc tà mị, hay bên ngoài giả đồngốc bên trong lại thuộc dạng âm hiểm giả dối. Khi đọc những bộ đó, mới đầu thấy có vẻ hấp dẫn, đọc nhiều lại thấy chán ngấy. Và khi đó Dao tự hỏi, sao không hiểm thấy bộ nào, nam từ đầu đến cuối thuộc loại ‘yếu hơn nữ chính nhỉ’ và có lẽ vì thế Dao đã viết bộ này, và tạo nên một hình tượng Dung Phượng Ca như thế

Y từ nhỏ trong sơn cốc không tiếp xúc thế gian hơn thế nữa bản tính hoàn toàn thuần lương (dĩ nhiên là ko tính khi phần chí cực ác trong người y trỗi dậy ^^) và trong quá trình viết truyện, Dao luôn nghĩ, có nên cho Phượng Ca sẽ có sự chuyển biến về tính cách, sẽ trở nên phúc hắc hơn, cường hãn hơn?! Nghĩ cũng nhiều nhưng rốt cuộc Dao vẫn giữ nguyên vẹn tính cách của Phượng Ca

Dao nghĩ, nam nhân không phải lúc nào cũng mạnh mẽ cũng là chỗ dựa cho nữ tử, họ cũng là người, cũng có lúc yếu đuối, cũng có lúc nhu nhược và cần được bảo hộ, và nữ tử không phải lúc nào cũng là người cần che chở, cần có người thương yêu. Chính vì thế, cặp đôi Lạc Khanh Nhan cùng Dung Phượng Ca này, như là một sự đảo lộn về tính cách cũng như khí chất vậy, song cũng vì điều đó mà Dao thấy hứng thú và kiên trì với câu chuyện này

Dao luôn lo lắng, một Dung Phượng Ca dù có đáng yêu như thế nào, nhưng đứng trước một Lạc Khanh Nhan quá cường hãn, liệu các bạn đọc của Dao có thấy ghét hay không thích ứng không, và đọc xong bĩu môi nói, “ này Dung Phượng Ca như một tên tiểu bạch kiểm?!” và Lạc Khanh Nhan có quá cường hãn như thế khiến cho

mọi người quên rằng, nàng... là nữ tử

Nhiều lúc, Dao cũng cảm thấy buồn cười, cứ như mình viết truyện đam mỹ ấy, nữ công ôn nhu chịu?! nhưng là cho đến bây giờ, mọi người vẫn ủng hộ và hào hứng với mỗi chương Dao viết, Dao rất vui và cảm ơn rất nhiều, và còn là một nguồn động lực để Dao viết tiếp ^^

Ôi! Nói lòng vòng, lại quay vấn đề chính, ‘nam nhân dưới trướng có hoàng kim’ nhưng là Dung Phượng Ca đến cuối cùng y lại chọn phương thức này để đốt cháy hi vọng còn sót lại trong y, cũng không biết nói y là kiên cường hay quá mềm yếu, chỉ biết tin vào Phật pháp nữa. Khác với y, Lạc Khanh Nhan từ đầu đến cuối, luôn tận dụng chính lực lượng bản thân mình, sáng tạo cho mình một mảnh thiên không, đến phút giây cuối cùng, nàng vẫn chống chọi với thiên mệnh, hai cực đoan khác nhau, nhưng chung quy cũng vì một chữ ‘tình’

Một Lạc Khanh Nhan như thế, một Dung Phượng Ca như vậy, trái ngược về tính cách nhưng lại như hai mảnh vỡ ghép lại với nhau thành một khối hoàn chỉnh, bù qua bù lại thành một vòng tròn chỉnh thể xinh đẹp. Đọc xong chương này, hi vọng bạn đọc đừng ai cười sự ngốc nghếch yếu ớt của y, vì suy cho cùng, tiểu tử ngốc này..... si cuồng khờ dại, cũng vì một chữ yêu mà thôi, yêu đến Không còn tự tôn nữa rồi.....

Chương 70: Nào nghe thấy thanh âm vĩnh cửu chỉ nghe vang vọng độc khúc ly ca

Dung Phượng Ca quay lưng lại đối với Lạc Khanh Nhan, cho nên nàng không thấy, người kia... tự lúc nào lệ đã yên lặng rơi đầy mặt, chỉ là mưa hòa cùng lệ, cũng đã không còn phân biệt rõ, rốt cuộc nước rơi từ trong mắt của người là lệ hay mưa?!

Khóe môi, một giọt, một giọt... lại một giọt máu, rĩ ra.... Đỏ chói....

Y, không nói một lời, thân hình cơ hồ đảo ngược nhưng vẫn cố chấp khấu đầu trước phật tổ

Đầu ngón tay cơ hồ bấu chặt xuống mặt đất, để giữ lấy bình tĩnh....

Chỉ còn một bước, một bước cuối cùng mà thôi....

Phật tổ! người có nghe thấy lời cầu nguyện của con....

Chín mươi chín bậc thang, hai trăm chín mươi bảy cái khấu đầu...

Tâm niệm một điều duy nhất, liệu ngài có thể.... Nghe thấy điều khẩn cầu của con?!

“ Chủ nhân, công tử... cẩn thận....!” Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị vừa thấy, chính là cảnh một đạo sấm sét thật lớn, hướng về phía hai người, bèn quát lớn. Lạc Khanh Nhan từ đầu đến cuối chỉ để tâm đến mỗi Dung Phượng Ca cho nên không để ý, cho đến khi nghe

được thanh âm của Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị mới giật mình thảng thốt, muốn kéo y tránh thoát, nhưng là....

Bước cuối cùng vừa thực hiện xong, ngẩng đầu lên chính là sấm sét đầy trời, hướng về phía y, Dung Phượng Ca ngẩn ngơ, rồi nhẹ cười....

Có lẽ... dù y có cố gắng thế nào, trời xanh cũng không bao giờ chiếu cố đến y...

Thấy, Lạc Khanh Nhan đẩy y ra, y chỉ lắc đầu đẩy nhẹ lại nàng

Nhan Nhan ngốc quá! Khoảng cách như vậy, sao mà kịp kia chứ?! Huống chi.... Y cũng không còn sống được bao lâu, y cảm thấy một luồng khí nóng chạy chồm suốt cơ thể, y đã chịu đựng rất lâu, cho đến khi quỳ lạy bậc thang cuối cùng trên tháp, thì sức của y cũng đã không còn chịu đựng được nữa rồi...

Chín mươi chín bậc thang, bước cao nhất, y đứng đó, thân hình khuynh đảo, mà nàng lại bị y đẩy nhẹ, thất thổ ngã về đằng sau, ánh nhìn chỉ còn lưu lại khoảnh khắc, khóe miệng của y cong lên nét cười ôn nhu như nước và nói: ‘ Nhan Nhan! hảo hảo sống tốt....’

Ầm ầm.... tiếng sét vang to, ba đạo sấm sét giáng xuống liên tiếp ngay giữa thân tháp trong Vi Lạc tự, đập nát cả một góc tháp, nát vụn cả lư hương lớn trong sân tháp, và trúng vào cả người y....

Dung Phượng Ca.... Phượng... Ca.....

Chủ nhân....

Công tử.....

Hai ảnh hốt hoảng chạy đến, đỡ Lạc Khanh Nhan đứng dậy, Lạc Khanh Nhan vùng khỏi hai người, chạy đến bên người kia, tay nắm chặt lấy tay người kia, há miệng thở dốc liên tục lại chẳng thể nói thành lời....

Dung Phượng Ca y giờ khắc này thật sự.... thê thảm, y phục rách nát, đầy bụi đất, cơ thể bị sét đánh trúng, cháy đen cả phần lưng, máu trong miệng cứ ồ ạt ra liên tục, ánh mắt nhiều lần muốn khép lại nhưng cố chấp như ong mi, mở ra.. khóe môi mấp máy lại không thể thốt lên thành tiếng....

Dung Phượng Ca... người... người đừng làm ta sợ mà.... Lạc Khanh Nhan nắm chặt lấy tay y, tay kia lại liên tục lau đi máu trên khóe miệng của y, lại sợ y sẽ đau, không dám ôm quá chặt

“ Nhan ... Nhan!...” y khó khăn lắm mới nói ra thành lời, đầu ngón tay cố sức vươn lên, chạm nhẹ vào gương mặt của nàng, một cái vươn tay nho nhỏ dường như là khuynh tất cả sức lực còn sót lại trong y

“ Ta ở... ta ở đây, Dung Phượng Ca... người đừng nói gì cả, ta sẽ chữa thương cho người, người... sẽ không sao... sẽ không sao đâu....” Nàng nhẹ giọng lầm bầm, nói trong vô thức, song nội lực trừ đầu ngón tay cứ liên tục truyền lại trong người y, Dung Phượng Ca lắc đầu, than khẽ: “ vô ích thôi... Nhan Nhan...!!”

“ Nhan Nhan.... Phượng Ca.. lạnh!”

“ Hào! không lạnh.. không lạnh,... ta ôm người”

“ Nhan Nhan,..... Phượng Ca.... muốn ngủ.... rất buồn ngủ...”

“ Đừng ngủ, ta.... Không cho phép người ngủ... người có nghe

không...”

“ Nhan Nhan.... mấy ngày trước, Phượng Ca đàn một khúc, Nhan Nhan có hỏi... là khúc gì.... Phượng Ca không nói....”

“ Bây giờ, Phượng Ca.... hát cho Nhan Nhan nghe, được không?!!...”

“ Hào, ...ngươi làm gì cũng được, miễn là đừng ngủ, ngoan!...”

“ ừ! Phượng Ca..... sẽ ngoan, rất ngoan.....”

Nàng cởi lấy áo khoác, choàng lấy cả người y, ôm chặt lấy y bước vào trong phòng, từng bước, từng bước.... đoạn từng ruột gan, đau thắt chặt tâm....

Hai Ảnh ngẩn ngơ, cứ yên lặng đi theo sau, không biết nói gì, không thể làm gì, chuyện cứ ập đến một cách quá vội vàng, bọn họ.... không hiểu được, không rõ được....

“ Chủ nhân, công tử.....” Ảnh Nhất chợt thốt lên...

Người kia, tóc hóa đỏ, đôi con ngươi cũng hóa đỏ.....

Tay lại vô thức nắm thật chặt vạt áo của Lạc Khanh Nhan...

Lạc Khanh Nhan nhìn y, hàng mi rũ xuống, rất khẽ đặt xuống vầng trán y một nụ hôn....

Y nhẹ giọng cười, đầu tựa vào hõm vai của nàng, hai tay ôm thật chặt, thật chặt cổ của nàng....

Khóe miệng mang cười, máu lại liên tục chảy ra, không sao ngừng

được....

Thuở ban đầu ta vẫn nghĩ ái tình là điều vĩ đại nhất

Đến cuối cùng mới vỡ lẽ nghiệt ngã nhất chính là định mệnh

Người vẫn lối xưa quay bước, trái tim vì ai mà tan nát

Người có sao không chịu tình ngộ

Người nói ái tình chẳng qua là giấc mộng

Hạnh phúc ta vay, nay hoàn trả lại cho người

Y nhẹ giọng hát, à mà cũng không phải hát, vì âm điệu không có,
thanh âm đứt quãng liên tục.....

Có gì cô đơn hơn vượt mất tình yêu hằng mong níu giữ

Lời dịu dàng còn chưa kịp bày tỏ đã nghe vang vọng lúc ly ca

Siết chặt vòng tay, lặng lẽ ôm ấp nỗi lòng tan vỡ

Dụng tâm hát tặng người một bản ly ca

Thanh âm của y, thực sự.... rất nhẹ..... mỏng manh như là cánh lê
hoa cuối thu, chập chờn rơi xuống mặt đất, dẫu có cố gắng như thế
nào, cũng không thể giữ lại cùng hoa....

Nguyên lai ái tình là phù hoa..... vẫn vương mà làm chi

Yêu không cần sáng suốt..... chỉ cần một lòng thành ý

Có gì cô đơn hơn.....vuột mắt tình yêu..... hằng mong níu giữ

Lời dịu dàng còn chưa kịp..... bày tỏ đã nghe vang vọng khúc... ly ca

Siết chặt vòng tay, lặng lẽ ôm ấp.... nỗi lòng tan vỡ

Dụng tâm hát tặng người..... một bản ly ca

Nào nghe thấy được vĩnh cửu.... chỉ nghe độc khúc... ly ca.....

(Ly Ca)

“ Nào.... Nghe thấy được vĩnh cửu, chỉ... là độc khúc ly ca thôi sao?!...” Lạc Khanh Nhan thì thào: “ số mệnh giữa ta và người, chỉ là hai tiếng... ly ca, ly...ca....”

“ Chủ nhân, công tử.....” đến đây thôi, hán tử lạnh lùng như y cũng đã không còn nói thành tiếng được nữa rồi. Người kia, tay đã buông xuống, mi mắt cũng nhắm chặt lại, an tường....

Gương mặt vẫn vậy xuất chúng, như là y đang bình an đi vào giấc ngủ mà thôi, nhưng là Ảnh Nhất y biết, vị thiếu niên phong hoa tuyết đại này, đã không còn tồn tại trên thế gian này nữa, hơi thở của người... đã không còn....

Lạc Khanh Nhan không có nói, cũng không đáp lại Ảnh Nhất, nàng.... Cứ như vậy bình thản như không có chuyện gì, ôm y vào trong tháp chùa, còn hai ảnh đứng bên ngoài, không bước vào....

Mưa, đã không còn rơi nữa, trời quang mây tạnh.... Trong vất không chút mây đen, dường như cơn mưa dữ dội vừa rồi chỉ là ảo ảnh vậy, chỉ còn vết tích hoang nát vừa rồi, như là minh chứng sau cơn mưa

tầm tả và trận sấm sét kia....

Bốn lão giả xuất hiện, Dung Cơ sắc mặt tái nhợt hỏi hai ảnh, ngài hỏi rằng: “tôn tử... tôn tử của ta đâu?!....”

Hai ảnh lắc đầu, mím môi không nói, nước mắt đã rơi đầy mặt.....

Thổn thức....!!

Dung Cơ thất thần, lão đảo lùi ra đằng sau vài bước, ngồi bệch xuống đất, há miệng thở dốc, cười không được, khóc không xong....

Ba lão giả còn lại, chỉ biết lắc đầu than thở, yên lặng đứng ngoài cửa, tiếng thở dài thườn thượt, lẳng đặng vang vọng....

Xưa nay người tính không bằng trời tính.... Con người, thật sự không chống lại được thiên mệnh hay sao?!

Dù nàng, dù nàng có cố gắng nghịch thiên như thế nào đi chăng nữa, đến cuối cùng lão thiên gia cũng mang hấn từ trong tay nàng ra đi.... Lạc Khanh Nhan đã không còn sức để mà khóc nữa rồi, nước mắt của nàng lần này đây cũng không thể rơi được, là nàng quá vô cảm hay là... đau đến mức tận cùng rồi, lệ cũng không chảy được nữa?!

“Dung Phượng Ca, năm tháng dài đằng đẵng cuối cuộc đời, ta... phải sống như thế nào đây?!” tay nàng nhẹ chạm vào gương mặt của y, ôn nhu vuốt ve, nhẹ giọng nỉ non.

Ta... phải làm như thế nào, mới tốt đây?!

Ta.... Đã nói với Trần Ngôn, nếu như có một ngày người ta yêu rời khỏi thế gian này, ta sẽ dùng hai mắt của mình thay y ngắm khắp mỹ cảnh thiên hạ, dùng hai tay của mình, làm những việc mà y muốn

làm, dùng hai chân của mình, đi những nơi mà y muốn đến, dùng miệng của mình, thưởng thức mỹ thực mà y muốn nếm.... sẽ không dễ dàng chết đi, vì ta biết... y sẽ tự trách mình, mà ta... ta lại luyện tiết y như thế. Nhưng là người biết không.... Người đi rồi, ta chợt nhận ra.....

Hai mắt này của ta, dù là thiên hạ mỹ cảnh cũng không có sắc màu nữa

Hai chân này của ta, cũng không còn muốn đi nữa rồi

Hai tay này của ta, cũng chẳng còn ham muốn làm thứ gì khác....

Miệng này của ta, dù là độc đao mỹ thực trở nên vô vị...

Không ngọt ngào, không cay đắng, và... cũng không đau khổ nữa

Tất cả, chỉ là chết lặng, không cảm xúc nói thành lời mà thôi.....

Ta cũng rất... muốn ngủ... rất muốn ngủ....

Người, có biết không?!.....

Nàng, khẽ nhắm mắt, đầu tựa vào ngực của y.....

Rất khẽ....

Vô thức.....

Tiếng chuông chùa, vọng lại từng đợt từng đợt một, thanh âm thanh linh như xóa đi bao hắc ám tội lỗi của thế gian....

Không biết từ đâu xuất hiện, lão hòa thượng yên lặng đứng trước

mặt hai người, ánh mắt bình thản vô hi vô bi nay chợt hiện lên đau xót khôn nguôi, chỉ là một thoáng hiện qua nhưng rất nhanh biến mất.....

Nam mô a di đà phật,.... Tội lỗi... tội lỗi.... thí chủ, cuối cùng... người cũng thắng.....!!

Nàng, một kẻ đến từ dị thế, vượt qua ngàn năm thời không đến đây

Hắn, từ nhỏ đã mang trong mình, lời nguyện diệt thiên

Nàng, lãnh huyết vô tình

Hắn, thiện lương thuần khiết

Một người, mệnh diệt thiên

Một người, mệnh cứu thế

Cuối cùng, tương ngộ, từ giờ khắc này, mệnh trời đã chệch khỏi quỹ đạo vốn có của nó

Hắn vì nàng, cửu tử nhất sinh

Nàng vì hắn, năm lần bảy lượt hiểm nguy

Vận mệnh đã định: “hắn cùng nàng không thể đồng sinh”

Nàng vì hắn nghịch thiên mà đi

Hắn, cả đời chỉ một sở cầu, nguyện có thể cùng nàng làm bạn cho đến bạc đầu

Đến cuối cùng, cũng chỉ là.... Sinh ly tử biệt thôi sao?!

Không là vĩnh cửu chỉ nghe một khúc ly ca.....

Dung Phượng Ca....

Dung Phượng Ca.....

Khúc đàn ngày ấy, người tấu nên, có chăng cũng đã đoán được kết quả như thế này, chỉ có điều người không nói vì lúc nào cũng hi vọng có kỳ tích xảy ra, để đến cuối cùng, một khúc ly ca, đơn giản kết thúc đoạn tình giữa người cùng nàng hay sao?!.....

Hết chương 70

Dao Dao: haizz!! Đọc đến đây rồi, mọi người cứ an tâm, Phượng Ca sẽ không chết đâu, ta cũng chỉ có thể nói trước với mọi người như thế, để đừng 'đập bàn đập ghế' khóc ngất lụy Vô Tình lâu nhà ta ^^

Vẫn... chưa là kết thúc mà ^^

Chương 71: Tử rồi sinh

“Thí chủ.... Người, cũng nên tỉnh lại đi thôi!” Thanh âm nhẹ nhàng, như tiếng chuông chùa vang lên, dư âm thật lâu, mang mác u uẩn, phiêu miểu hư vô, chỉ là thanh âm như vậy thôi, bất chợt gõ thật mạnh vào trong lòng của y, trong cơ thể, dòng khí nóng chạy chồm suốt cơ thể, tràn đầy tứ chi bách hải rồi quy tụ xuống đan điền

Y muốn mở mắt nhưng lại có cái gì đó đè nặng thật chặt, không sao mở mắt ra được, nhiều lần lặp đi lặp lại nhưng bất lực. Bỗng có một bàn tay, chạm nhẹ vào trán y, một cỗ thanh lương hơi thở lan tỏa khắp cơ thể y, một thoáng rùng mình, mi mắt khẽ nhấp nháy, một lát sau, mới có thể nhìn thấy cảnh vật trước mắt

Mờ ảo, rồi rõ dần.....

Y, còn chưa chết sao?!....

Nhan Nhan?!...

Muốn vươn tay, chạm bất cứ vật gì, nhưng lại thật sâu vô lực, Dung Phượng Ca khẽ nhíu mi, ký ức còn sót lại cuối cùng trong y chính là nằm trong lòng người kia mà bây giờ y lại đang ở đâu thế này?! giường mạn cũ nát, căn phòng đơn sơ mộc mạc và.... Lão hòa thượng?!

“Trụ trì.... Tại sao lại là người?!” Dung Phượng Ca ngạc nhiên hỏi, thanh âm khàn đặc khô khốc, cổ họng của y bỏng rát như là đã lâu chưa mở miệng vậy

“Thí chủ, người... cuối cùng cũng đã tỉnh dậy a, nhiệm vụ của lão nạp cũng đã đến lúc kết thúc!” Trụ trì ôn hòa mỉm cười, đôi con ngươi ngời sáng hiền từ

“Ta... không hiểu?!” Dung Phượng Ca há miệng thờ dốc, ngơ ngẩn nhìn lão hòa thượng, chẳng phải y đã chết rồi sao, sao lại có thể gặp được lão hòa thượng ở Vi Lạc tự được, nhưng nếu y còn sống thì... thì Nhan Nhan của y đâu?!

“Thí chủ, lời nguyện của người đã được giải!” Lão hòa thượng vuốt chòm râu trắng muốt của mình, nói

“Đã được giải sao, vậy là... đã được giải rồi sao?!” Dung Phượng Ca lặp đi lặp lại, giờ khắc này đây, mọi chuyện đối với y như một giấc mơ vậy, vừa mừng vừa sợ, sợ chợt tỉnh giấc mộng rồi, mọi chuyện y đối mặt vẫn cứ là lặp đi lặp lại, mọi đau thương, cả ngàn năm....

Lão hòa thượng khẽ cười, lại nói tiếp: “lão nạp cũng không rõ lắm, tại sao lời nguyện kia của người không còn nữa, âu có chẳng... ấy cũng là ý trời?! Thí chủ, tâm nguyện cả ngàn năm của người, cuối cùng cũng hoàn thành rồi, từ rày về sau, người không còn là diệt thiên nữa, là một kẻ bình thường mà thôi, sẽ phải chịu sinh ly tử biệt, lục đạo luân hồi... người khả hài lòng?!”

“Ngài... tại sao lại biết?!” Dung Phượng Ca nhìn lão hòa thượng, nghi hoặc

“Chuyện này, thí chủ không cần rõ...” lão hòa thượng bí hiểm cười: “song, bây giờ tiếp theo, người nhất định phải tu tâm tích đức, hành thiện giúp đời nếu không, sẽ có một Diệt thiên mới, theo oán khí của thế gian mà tạo thành, thí chủ.... Có hiểu?!”

“Ta rõ, cảm ơn ngài, trụ trì...” Dung Phượng Ca cười, trong lòng

mừng như điên nhưng không biết phải diễn tả như thế nào, nỗi niềm cảm xúc của y giờ khắc này đây, không ai, không gì có thể hiểu, có thể diễn tả nổi, chỉ là ánh mắt ngời sáng kia của y, cũng đủ để cho người bên cạnh cảm nhận được sự khoái hoạt trong y, thấy vậy lão hòa thượng khẽ lắc đầu, một thoáng thờ dài, ngài nói tiếp: “thí chủ, lão nạp đã gieo một quẻ bói tính cho người cùng vị nữ thí chủ kia...”

“Ngài nói là... Nhan Nhan?!” Dung Phượng Ca nghiêng đầu nhìn lão hòa thượng, lắng nghe ngài nói tiếp. Lão trụ trì khẽ rũ xuống mi mắt, thanh âm vẫn như thế ôn hòa: “lão nạp tính quẻ, trong vòng bảy năm thí chủ cùng vị nữ thí chủ kia, không thể ở cạnh nhau, nếu không sẽ trúng họa sát thân....”

“Trụ trì, ngài.... Ngài nói thật?!” Dung Phượng Ca hoang mang hỏi lại, sao lại có thể như vậy, khó khăn lắm y mới có cơ hội tiếp tục ở lại bên cạnh Nhan Nhan của y, phải chờ thêm bảy năm nữa sao?! Dung Phượng Ca ảo não vô cùng, Thiên Đế nha! Có chẳng là ngài, luôn thích trêu đùa ta?!

“A di đà phật, kẻ xuất gia không bao giờ nói dối!” Lão hòa thượng cũng không giận, chỉ bình thản đáp lại như vậy: “lão nạp chỉ có thể nói như vậy, quyền quyết định là ở thí chủ. Huống chi hiện giờ, đối với bọn họ, thí chủ cũng đã là... người chết!”

Dung Phượng Ca càng nghe càng thấy hỗn độn, y mở to đôi con ngươi nhìn lão hòa thượng, thanh âm khàn khàn: “trụ trì, ta... thật mơ hồ, ngài có thể nói cho ta rõ ràng được không?!”

“Thí chủ đã ‘ngủ’ được nửa năm rồi, đây là một ngôi làng cách rất xa đế đô Hoàng Thiên. Lần đó, thí chủ bị sấm sét đánh trúng, kinh mạch hầu như đứt đoạn, hơi thở đã ngừng mà tim cũng không có dấu hiện đập, mọi người điều cho rằng thí chủ đã chết, chỉ có vị nữ thí chủ kia là cố chấp không chịu chôn cất thí chủ, cuối cùng gia gia của thí chủ

gõ ngất vị nữ thí chủ kia, đem thí chủ chôn trong Hoàng lăng, mà ta lợi dụng lơ là của lính gác, mang thi thể của thí chủ đến nơi này, dùng Hoàn hồn đan cứu thí chủ một mạng....” Lão hòa thượng kể lại mọi chuyện

“Vậy... ngài chính là ân nhân cứu mạng của ta?!” Dung Phượng Ca hỏi

“Cũng không phải!” lão hòa thượng lắc đầu, nói: “hoàn hồn đan chỉ giúp cho thí chủ giữ chút hơi thở mà thôi, là cơ thể của thí chủ tự động hồi phục, ta đoán không sai, sau nửa năm thí chủ cũng tỉnh dậy rồi, không phải sao?! mặc dù sức khỏe bây giờ còn rất yếu nhưng chỉ cần điều dưỡng một hai năm là sẽ hoàn toàn ổn cả thôi”. Tính ra thì đến bây giờ ngài cũng chưa thể khám phá hết được, bí ẩn trong thân phận Diệt thiên này, tại sao sau lần sét đánh trúng đó, lời nguyện Diệt thiên kia lại mất đi mà dường như sức mạnh bí ẩn của Diệt thiên cũng hoàn toàn biến mất. Lão hòa thượng chăm chú nhìn Dung Phượng Ca, âm thầm suy đoán: ‘chẳng lẽ tình cảm của một con người lại thực sự mạnh đến mức, có thể nghịch thiên sao?!’ ngài tu hành mấy đời, tưởng đã thông thấu hết hồng trần, bây giờ nhận ra, có những thứ ngài cũng không rõ được, lão hòa thượng cười nhẹ.....

Dung Phượng Ca than khế, mọi chuyện ra sao, y cũng không cần muốn biết nữa rồi, miễn là y còn sống, còn có cơ hội nhìn thấy người kia, thì đã là rất tốt rồi. Dẫu! có chờ đợi thêm bảy năm mới có thể trùng phùng, y cam tâm tình nguyện, dù sao y không thể mạo hiểm bất cứ chuyện gì nữa, họa sát thân?! Đây là đối với y hay đối với Nhan Nhan đều nguy hiểm, nỗi đau sinh ly tử biệt một lần thôi đã đủ khiến y đau nát tâm can, đã không còn sức để thử thêm một lần....

“Trụ trì, có thật sau bảy năm.... ta cùng Nhan Nhan có thể gặp lại, không gây nguy hiểm gì đến tính mạng của Nhan Nhan chứ?!” Dung Phượng Ca mong chờ nhìn lão hòa thượng. Bảy năm, đúng vậy bảy

năm.... y nhất định chờ được, mấy ngàn năm y còn chờ nổi hướng chi là bảy năm, chỉ cần... chỉ cần Nhan Nhan không có chuyện gì là tốt rồi, chỉ cần Nhan Nhan bình an còn sống là tốt rồi.

“ Lão nạp cũng không rõ, nhưng nếu thí chủ cùng vị thí chủ kia trong vòng bảy năm trở lại đây cùng nhau, sẽ cứu tử nhất sinh, bởi lẽ mệnh cách của hai người sinh ra vốn là khắc tinh của nhau, một trong hai người phải có người sống kẻ chết... lão nạp chỉ có thể tính đến đây thôi, thiên cơ không thể tiết lộ”

“ Ta đã hiểu, cảm ơn... trụ trì!” Dung Phượng Ca mỉm cười nhìn lão hòa thượng

Lão hòa thượng ôn thanh cười, ánh mắt sâu thăm thẳm....

Lão hòa thượng cất bước đi, Dung Phượng Ca yên lặng nằm trên giường, hàng mi đen lác thật dài, khẽ rập rờn....

Nếu theo như lời của trụ trì nói, y.... quả thực trong mắt của Nhan Nhan đã chết được nửa năm rồi, nửa năm.... rồi đó. Không biết Nhan Nhan hiện giờ sao rồi, chắc chắn Nhan Nhan hiện giờ rất cô đơn, mà y... y lại không thể cùng Nhan Nhan gặp lại...

Khẽ mím môi, Thiên Đế thật đáng ghét, đã hủy lời nguyện kia, sao phải bắt y chờ thêm bảy năm nữa kia chứ, Dung Phượng Ca hờn dỗi nghĩ, bất an lo lắng lại không thể làm gì, bất giác đưa tay chạm khẽ vào ngực mình, tâm của đập liên hồi trong lồng ngực, minh chứng tất cả mọi chuyện đang xảy ra điều là sự thật không phải là giấc mộng....

Nhan Nhan! nhất định phải chờ, chờ... Phượng Ca tìm Nhan Nhan....

Đúng rồi! Dung Phượng Ca bật người ngồi dậy, đôi con ngươi man mác buồn kia chợt lóe ánh sáng, lão hòa thượng đã nói chỉ cần hai người không cùng nhau là được, vậy thì... y, y chỉ cần len lén gặp Nhan Nhan là được rồi, không để Nhan Nha biết được, chỉ... đứng thật xa, thật xa nhìn lén Nhan Nhan....

“ Sẽ không sao mà, đúng không?!” Dung Phượng Ca tự an ủi mình như thế. Nghĩ đến là làm, Tiểu Phượng Ca của chúng ta, ngồi dậy bước ra khỏi giường, và y bị ai phát hiện, cơ thể của mình, thực sự.... yếu! Có lẽ nên bắt đầu với việc khôi phục sức khỏe, Dung Phượng Ca thầm nghĩ, đưa mắt nhìn quanh căn phòng, thô sơ đơn giản, và... dường như y cũng chẳng có tài sản gì mang theo thì phải?!

Thật là... khó khăn a, bây giờ dường như y không có đồng bạc nào trong tay rồi, giật mình chạm vào cổ, lấy ra miếng bạch ngọc mà ngày trước Nhan Nhan tặng y, may quá vẫn còn. Ôn nhu vuốt nhẹ miếng ngọc trong suốt không tỳ vết này, đôi con ngươi nhè nhẹ gợn sóng, ôn tình tha thiết, môi khẽ thì thầm: “ Nhan... Nhan...”

Cẩn thận mang vào, Dung Phượng Ca thỏa mãn cười, những thứ Nhan Nhan tặng y, bây giờ y chỉ còn giữ mảnh ngọc này thôi, nếu không còn.... Vô thức nắm chặt lấy mảnh ngọc, Dung Phượng Ca cười khế! Mà thôi.... Không nghĩ nhiều nữa, y bây giờ bắt đầu việc kiếm lộ phí quay về đế đô bằng việc xem bệnh cho người khác, cũng không sai.....

Cố lên! Dung Phượng Ca.....

Thế đó, mọi chuyện trong vòng nửa năm này, bên này chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Bây giờ đã là cuối đông, chập chờn sang xuân, không khí se lạnh, nhưng tuyết đã không còn rơi, thời gian trôi qua chính là vô tình như vậy, sẽ không vì bất cứ một ai mà dừng lại.

Ngược dòng thời gian nửa năm về trước, ngày mà Dung Phượng Ca ‘ra đi’ ấy, có lẽ đối với một số người, nhất thế này sẽ không sao quên được, dù... sau này có trùng phùng, nhưng những ngày tháng đó, đối với họ, đối với nàng, đôi lúc vẫn kinh hồn giật mình sau những cơn ác mộng dài dằng....

“ Nha đầu, người... đừng như vậy, Phượng Ca... đã ra đi rồi, người... sao cố chấp như vậy chứ?!” Ngay đến cả Dung Cơ cũng không thể im lặng được nữa, lên tiếng can ngăn. Nỗi đau mất đi tôn tử vẫn còn âm ỉ không nguôi trong lòng ngài nhưng mà thấy Lạc Khanh Nhan như vậy, ngài cũng cảm thấy dường như ngài đau lòng gấp mười cũng không bằng một cái ánh mắt của nha đầu này nhìn thi thể tôn tử của ngài

Chuyện là, đã bảy ngày rồi, từ ngày ở Vi Lạc tự hôm đó, Lạc Khanh Nhan vẫn chưa chấp nhận được sự thật Dung Phượng Ca ‘đã chết’ cho nên không muốn ai động vào y, không cho ai mang thi thể y đi chôn cất, mỗi khi có người lại gần y, thì Lạc Khanh Nhan nổi điên cho người đó một chưởng, bốn lão giả, Ảnh Nhất, Ảnh Nhị cùng Linh Vân..... điều không may mắn ăn một chưởng đó, chỉ có điều sau mấy ngày không ăn không ngủ, cùng với bị thương, nội lực của Lạc Khanh Nhan không được ổn định cho lắm nếu không nhất định có án mạng a

“ Hấn... chưa có chết?! ai nói hấn chết, ta giết kẻ đó...” Lạc Khanh Nhan vẫn nhìn chăm chăm vào thi thể của Dung Phượng Ca, gần từng tiếng. Hấn... mới không có chết, nàng không tin, không tin hấn cứ như vậy, bình thân bỏ nàng đi rồi đó. Hấn mới luyến tiếc, luyến tiếc nhất nàng không phải sao?! Lạc Khanh Nhan khế thì thầm, vươn tay cầm lấy tay của Dung Phượng Ca, nhẹ giọng nỉ non: “ có phải là... người đang giận ta, giận ta lúc trước... cũng đã từng vứt bỏ người, cho nên... cho nên người mới ngủ không chịu tỉnh dậy. Người... chính là đang giận dối, phải không?!... Dung Phượng Ca...

Phượng..Ca của ta..”

Thà là, Lạc Khanh Nhan khóc, thà là nàng rơi lệ, thà là nàng điên cuồng đập phá phát tiết nỗi đau trong lòng, còn hơn nhìn thấy nàng vẻ mặt vẫn như vậy bình thản nói chuyện, lại khiến cho người ta nhìn vào, thắt chặt tâm can.....

Dung Phượng Ca ra đi.....

Bốn lão giả, mắt đỏ hoe....

Linh Vân cũng lệ rơi đầy mặt....

Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị, nước mắt lăn dài trên má...

Tiểu hài tử tên gọi Diêu Nhi kia, òa khóc thành tiếng....

Ai, ít nhiều cũng rơi một giọt nước mắt, chỉ có nàng, chỉ có Lạc Khanh Nhan nàng, từ đầu đến cuối, lệ cũng chưa ngập trong khóe mắt, đôi con ngươi ráo hoảnh khô khốc, hàng chân mày luôn phảng phất cái gì đó, đau âm ỉ, nghẹn nghẹn trong lòng, khó chịu đến phát hoảng....

Linh Vân nói: “ Khanh Khanh, ngươi... cứ khóc đi! Ta... sẽ không để cho ai nhìn thấy nước mắt của ngươi đâu”

Nàng chỉ cười, hỏi lại: “ ta... vì có gì lại khóc! Hử... vốn không có việc gì mà”. Tức thì, Linh Vân bật cười thành tiếng, cười ... ra nước mắt, tiếng cười ô ỉc nức nở hóa thành tiếng khóc lúc nào không hay, Linh Vân liên tục đánh vào người Lạc Khanh Nhan, vừa đánh vừa khóc: “ ô..ô.. ngươi,.. tại sao lại không khóc... tại sao?! ngươi... khóc, khóc thành tiếng... có phải tốt hơn không. Khanh Khanh, cầu ngươi, đừng như vậy... ta đã mất một bằng hữu rồi... không muốn mất đi

ngươi đâu...!!”

Lạc Khanh Nhan không nói, vẫn nhìn chăm chăm vào Dung Phượng Ca, hấn... vốn không có chết, sao..... không một ai tin nàng kia chứ?! Nàng vẫn cảm nhận được, hấn... đang chờ nàng kia mà!!

Hết chương 71

Chương 72: Niệm

Tiểu hài tử nhìn Lạc Khanh Nhan, đồng âm nhu nhu lại ẩn ẩn nức nở: “ sư phụ.... Nếu khóc không được, để Diêu Nhi khóc thay ngài được không, ngài... đừng như vậy, nếu không... tiểu sư phụ sẽ đau lòng lắm....”

“ Hài tử ngốc! sao ngươi biết, tiểu sư phụ của ngươi sẽ đau lòng...” Lạc Khanh Nhan cười nhạt nhìn tiểu hài tử. Tiểu hài tử dẫu là đế vương sớm trưởng thành hơn người nhưng hãy còn là trẻ con cho nên nó không hiểu lắm tiểu dung này của sư phụ, nó chỉ là cảm thấy... cảm thấy người cười thật là khó coi. Mãi sau này nó trưởng thành, thành một bậc đế vương người đời kính ngưỡng, nó mới thấu được, nụ cười nhạt ngày ấy của sư phụ, sao mà.... thâm lương đến thế, tràn ngập chua xót cùng đắng cay

Tiểu hài tử nhìn Lạc Khanh Nhan, cuối đầu xuống, thanh âm nhẹ lại rất nhiều: “ đệ tử... không rõ, nhưng là đệ tử biết, tiểu sư phụ.... Không muốn sư phụ đau lòng....”

Ngay cả tiểu hài tử nhỏ tuổi như vậy, còn cảm nhận được, sao nàng lại không hiểu chứ?!

Hắn ấy à... tuy thiện lương đến gốc nghề nhưng lại nhạy cảm tinh tế hơn bất cứ ai, nàng luôn biết... luôn biết hắn không muốn nàng đau lòng, nhưng là.... Nếu như có thể điều khiển được tâm của mình, nàng sẽ không.... Yêu hắn, sẽ không vì hắn.... đau đớn như thế này....

Nàng luôn biết, tình yêu đối với nàng, là một thứ thật sự xa xỉ, nhưng

là nàng không thôi tham muốn, có chăng vì nàng quá tham lam cho nên mới như vậy trừng phạt nàng?! Nhưng là, cho đến giờ khắc này đây, Lạc Khanh Nhan nhìn Dung Phượng Ca mỉm cười, dù cho... tâm của nàng... nát tan cả rồi, vẫn... không có hối hận, gặp được hắn, thích hắn, yêu hắn, trân trọng hắn....

Dung Phượng Ca... ta chờ ngươi, chờ ngươi... trở lại.....

Với cái tình trạng thế này, không những thi thể của Dung Phượng Ca hư thối mà ngay cả tính mạng của Lạc Khanh Nhan cũng không giữ lại được mất thôi, cho nên vì vậy Dung Cơ lợi dụng lúc Lạc Khanh Nhan kiệt sức, cho nàng uống Thần mộng hương, lượng dược không nhiều cũng không quá ít, đủ để cho ngài.... Lo xong tang sự của tôn tử ngài. Dung Cơ nhìn Lạc Khanh Nhan ngất đi, khẽ thở dài, ôm lấy thi thể tôn tử của mình, đưa vào Hoàng lăng Hoàng Thiên, chôn cất....

Mọi người biết, không ai ngăn cản, ảnh vệ cũng đồng ý với việc làm của Dung Cơ, dẫn cho bọn họ có luyến tiếc công tử đến thế nào đi chăng nữa, nhưng là... bọn họ không muốn chủ nhân xảy ra chuyện, chủ nhân đã... sức cùng lực kiệt rồi

Cho đến khi nắm đất cuối cùng vùi chôn đi thân xác kia, mọi người đều đến để tiễn đưa y cho đến phút cuối, chỉ có Lạc Khanh Nhan không ở mà thôi. Ảnh Nhất than khẽ: “ ... công tử... chắc sẽ rất cô đơn, chủ nhân... không thể tiễn người một đoạn sau cùng!” Ảnh Nhị đứng bên cạnh, thở dài: “ nếu chủ nhân ở đây, người... sẽ không bao giờ cho phép....”

Bây giờ nay, mức độ điên cuồng của chủ nhân, bọn họ... đã thực sự rõ lắm rồi, chỉ mong thời gian qua đi, vết thương trong lòng của chủ nhân sẽ.... phai đi bớt

ừ! Dù vết thương qua bao nhiêu thời gian sẽ không còn chảy máu đầm đìa nữa, nhưng là vết sẹo kia sẽ đi theo người một đời, “tiểu Nhất.... người nói xem, chủ nhân cho đến bao giờ, mới ... quên đi công tử?!”

Một năm, năm năm, mười năm.... hay là cả đời...?!

“ Nếu như, ngay đến cả chủ nhân quên đi công tử, thì... trên thế gian này ai còn nhớ đến từng..... có một lam y thiếu niên, tuyệt đại phong hoa, nhất cố khuynh nhân quốc, nhị tiểu khuynh nhân thành?!”

“ Ta nghĩ.....

Ta nghĩ rằng.....

Chủ nhân, có thể quên bất cứ một ai, quên bất cứ thứ gì.... Cũng sẽ chẳng bao giờ quên, công tử đâu....!!!”

Thanh âm rất nhẹ, vòng vòng gợn sóng, rồi tan vào không trung.....

Ba tắc hoàng thổ, hoàn toàn cắt đứt.... nhân duyên giữa hắn và nàng?!

Đợi cho đến khi Lạc Khanh Nhan tỉnh dậy, không thấy Dung Phượng Ca, hoảng loạn tìm kiếm, chạy đến Hoàng lăng, dùng hai tay đào đất lên, nắm mồ vừa mới chôn, đất hãy còn mới lắm, đầu ngón tay cơ hồ chảy máu ra cả rồi, chỉ có đôi con người sáng rực tràn đầy điên cuồng của nàng khiến cho người ta không thôi kinh hãi. Mọi người chạy đến, Dung Cơ cùng Hàn Vô hợp sức lôi Lạc Khanh Nhan ra khỏi, Linh Vân mắt đỏ hoe, tức giận tát cho nàng một bạt tai thật mạnh, vang dội, mọi người.... lặng ngắt....

“ Người muốn diên cũng đừng liên lụy đến Phượng Ca, Lạc Khanh Nhan hẳn đã chết, đã chết người rõ chưa, tim của hẳn ngừng đập, hơi thở cũng không còn, người nói hẳn còn sống, vậy sao bảy ngày này hẳn ngay đến cả một chút hơi thở mỏng manh cũng không có?! Người.... Để cho hẳn... bình yên ra đi được không?!”

“ Cơ thể hẳn... dần dần.... người sao lại... nhẫn tâm?!” Linh Vân mới đầu giận giữ thét lên, sau đó thanh âm dần dần nhẹ lại, rồi chuyển sang nức nở: “ người nghĩ... cũng chỉ có người đau lòng thôi sao, còn... còn chúng ta thì sao?! có giỏi thì người cùng chết theo hẳn nha, đừng có làm như vậy.....” nói xong ôm mặt chạy đi mất. Lạc Khanh Nhan sững người, yên lặng lại, cũng không vùng vẫy nữa. Dung Cơ cùng Hàn Vô thở dài, bước ra ngoài, mọi người cũng đuổi theo sau..... phút chốc lắng mộ, lại trở về yên tĩnh như lúc ban đầu....

Bước chân run rẩy, lại gần ngôi mộ mới xây, đầu ngón tay run rẩy vuốt ve bài vị của người kia, Lạc Khanh Nhan khàn khàn nỉ non: “.... Chẳng lẽ.... đoạn tình giữa chúng ta, cũng chỉ đơn giản kết thúc như thế này... thôi sao?!”

Dung Phượng Ca....

Dung Phượng Ca.....

Người..... sao lại như vậy, nhẫn tâm?!

Từng chút, từng chút.... Lấp lại ngôi mộ, cả bàn tay đều bị thương, rỉ máu, dính đầy đất, điều điều phủ từng chút, từng chút lên nắm mồ kia.....

Tay, nhẹ nhàng vuốt lên tấm mộ bia, đầu của nàng áp chặt lên bia đá, nhỏ giọng thầm thì

Người.... ở đó, có cô đơn?!

Có.... Hay không đã bước qua cầu nại Hà, uống lên vong xuyên thủy?!

Có..... hay không quên ta... rồi đó?!

Ta, không thể đi cùng người....

Không thể cùng người cộng tử, vì.... Người không muốn, người luôn biết, ta... có thể vô tình với bất cứ một ai lại duy độc đối người quyến luyến nhu mộ, cho nên người nói ta hảo hảo sống tốt, ta sẽ sống, hảo hảo.... sống thật tốt....

Tiểu ngọc tử, đừng có.... Ngây ngọc chờ ta bên Nại Hà kiều biết không, chuyển thế luân hồi, sống thật tốt... thật tốt! ta... sẽ nhanh thôi, nhanh thôi tìm ra người, tiếp tục cùng người.....

Đến cuối cùng thì, cánh cửa hoàng lăng khép lại..... Lạc Khanh Nhan nàng, một giọt lệ cũng không thể chảy xuống được.....

Thế gian này, bi ai lớn nhất của đời người.....

Là sinh ly tử biệt

Là người đầu bạc tiễn kẻ tóc xanh

Là.... Nước mắt không thể rơi?!

Ngày ngày tháng tháng năm năm

Mặt trời mọc rồi lại lặn

Hoa khai rồi lại tàn

Đông qua, xuân đến, hạ về, thu lại sắp qua

Lê hoa, rồi cũng sẽ nở, một trời hoa trắng muốt xinh đẹp, rơi lả tả

Gió vẫn thổi, nhẹ nhẹ xào xạc.....

Đời người vẫn vậy, dòng đời vẫn bình thản trôi đi, sẽ không vì sự ra đi của một người mà có sự biến đổi, con người... sinh lão bệnh tử, chính là nhỏ bé như vậy đấy..... dù, người có là ai đi chăng nữa....

Hôm nay, Lạc Khanh Nhan gặp lại cố nhân

Vẫn, trường bào cao quý, dung nhan tuấn mỹ, tiểu dung tà cuồng, song lại thêm mấy phần ổn trọng, khác hẳn năm đó gặp mặt. Người kia thấy nàng, nhẹ cười, nụ cười thật buồn. Nàng nhìn hắn, không nói, xoay người muốn đi lại bị người kia nắm thật chặt bờ vai, hắn nói: “.... Cầu người, ta.... Muốn thăm hắn, một lần!”

Đế vương chí cao vô thượng, thốt nên lời cầu xin như vậy, Lạc Khanh Nhan nhìn y, chột cười: “ người.... Vẫn như vậy cố chấp?!”

Lam Quân Băng lắc đầu cười khổ: “ ta đã buông.... Từ rất lâu, nhưng... cũng sẽ đau!”

“ Thật không?!”

“ Hơn ai hết, người.... Hiểu rõ mà...”

“ Đi thôi!” Nàng nhìn hắn, một lát sau mới thở dài lên tiếng

Hoàng lảng, lại mở cửa. Dường như, số lần Lạc Khanh Nhan đến nơi này, nhiều lắm....

Bước đến, để một vài cành lê hoa trên nắm mộ của hắn, nàng cười khẽ: “ cuối thu, Lê hoa sắp tàn rồi, ta.... Mang đến cho người, người... thích không?!”

Lam Quân Bằng nhìn thật lâu, thật lâu.... Không nói....

“ Cảm ơn người...” Lam Quân Bằng chợt thốt lên như vậy, Lạc Khanh Nhan quay đầu nhìn y, lạnh nhạt cười: “ cảm ơn ta cái gì?!”

“ Không gì cả, chỉ là... muốn cảm ơn thế thôi!” Lam Quân Bằng lắc đầu nói: “ ta đi rồi, người.... Hào hảo sống tốt!” nói xong quay lưng bước đi

Lạc Khanh Nhan nhìn bóng lưng của y, nhẹ thở dài: “ nếu.... nếu có rảnh... hãy đến thăm hắn...!!” bóng lưng của y chợt dừng lại, sau đó là tiếng than khẽ: ta... biết được...!!

Lạc Khanh Nhan nhìn bia đá, vươn tay chạm nhẹ vào nó, khẽ rĩ xuống mi mắt, dịu dàng cười: “ ta... biết.... ta biết người không còn! Nhưng hà cớ gì, trong tâm ta vẫn luôn hi vọng.... có một ngày nào đó, người... người đột ngột xuất hiện trước mặt ta, nói rằng người đã trở về đâu?! Dung Phượng Ca, có chăng ta đã hết thuốc cứu chữa rồi....!!”

Dung Phượng Ca.....

Dung Phượng Ca.....ta... nhớ người....

Rất nhớ.....!!

Thạch Hoa trấn

Một trấn nhỏ cách ba trăm dặm về phía nam Mục thành – một trong tam đại thành trì lớn nhất Hoàng Thiên. Thạch Hoa trấn không lắm phồn hoa, nói chung là rất bình thường, gần ngàn hộ người ta, dân cư thuần phác, đa số sống bằng nghề đánh cá hoặc làm ruộng

Thạch Hoa trấn có một danh y

Người này, dung mạo bình phàm, tuổi cũng rất trẻ, nhưng y thuật rất cao, trị được bệnh cho rất nhiều người, lại không làm cao, không lấy tiền thuốc quá đắt, nhất là đối với người nghèo, y không lấy ngân lượng cho nên mọi người ở Thạch Hoa trấn đối với vị danh y này, tôn kính vô cùng

Danh y ấy họ Dung.....

“ Dung thần y a, bây giờ cũng đã hai mươi tuổi rồi đi?!” Một lão bà, tuổi cũng qua năm mươi nhìn vị Dung thần y, cười cười hỏi.

“ Hai mươi ba tuổi, bà bà hỏi chuyện này làm chi nha?!” Dung thần y nhẹ giọng đáp, không khỏi nghi hoặc, dạo này sao ai cũng quan tâm đến tuổi tác của y thế

“ Ha hả, đã hai mươi ba rồi, sao vẫn chưa đón dâu, đến... lão bà tử.....” lão bà vội vã nói, như thể ai tranh lời của mình vậy. Lời chưa kịp nói ra, đã bị Dung thần y đánh gãy, y nhìn lão bà, nhẹ giọng cười: “ bà bà!.... ta... ta đã có người trong lòng...”

“ A?! vậy sao... cô nương ấy..?!” lão bà giật mình, vì vị thần y ở trấn này cũng đã dăm ba tháng, có thấy ai xuất hiện bên cạnh đâu, lúc nào cũng độc lai độc vãng. Dân phong nơi này thuần phác, thấy y lương thiện lại có y thuật tốt, nên bà con quanh đây ai cũng đối y khá

nhật tình. Hơn thế nữa dung mạo y mặc dù không xuất chúng lại khá gầy yếu, nhưng là y thuật cao như vậy, ai lại chẳng muốn có con rể như thế, chính vì thế dạo gần đây có không ít bà mối đến tìm hiểu a

“ Bà bà, chúng ta.... Mà thôi! Ta đã có người trong lòng, bà bà nói với mọi người đừng ta.....” Y nhẹ nhàng cười, lão bà khe khẽ thở dài, cũng không nói gì thêm, xoay người ra về

Người này, tại sao khi nói về người trong lòng mình, dẫu đôi con người người sáng tràn đầy nhu mộ quyến luyến, sao quanh thân lại át không hết bi thương?!.....

Khẽ thở dài, vô thức tay lại nắm thật chặt mảnh ngọc trên cổ, y cười khổ: “ ... Nhan Nhan... có người muốn mai mối cho Phượng Ca nha.....”

Đúng vậy! vì Dung thần y này, chính là tiểu Phượng Ca của chúng ta. Y ở Thạch Hoa trấn này cũng đã gần nửa năm rồi, sau một thời gian điều trị, sức khỏe của y đã bước vào giai đoạn ổn định, chỉ cần không lao tâm lao lực quá nhiều, thì ổn cả.....

Hè đã qua, thu lại chập chờn đến, Lê hoa sắp khai.... Nhớ quá...

Nhan Nhan... Phượng Ca... rất muốn gặp, muốn gặp....

Chạy vào trong nhà, thu xếp hành lý, lấy ngân lượng mà y dành dụm trong suốt thời gian qua, cùng một số lọ thuốc.....Thuê một con ngựa, chạy về phía Đông...

Đó.... Là phương hướng đế đô Hoàng Thiên.....

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong vòng vài canh giờ, cho đến khi y định thần lại, thì ngựa của y đã ra khỏi Thạch Hoa trấn rồi, giật mình...

Dung Phượng Ca cười khổ...

Hơn nửa năm nay, đây là lần thứ ba, y làm như thế, nhưng là.....
chưa được nửa đường, lại quay về

Y sợ.....

Sợ... một khi nhìn thấy người kia rồi, lại không còn dũng khí rời đi
người kia nữa..

Sẽ... thật nguy hiểm...

Họa sát thân...!!

Cứ nghĩ, mấy ngàn năm... y còn chờ được, hưởng chi là bảy năm,
nhưng là... nhưng là y chợt phát hiện, dù chỉ một ngày thôi, không
gặp người đó, y cũng nhớ đến phát điên, ngày qua ngày không
những không phai đi mà nỗi nhớ đó còn thêm âm ỉ, như thúc giục y
chỉ muốn chạy thật nhanh đến bên cạnh người kia

Nhan Nhan, Phượng Ca... phải làm như thế nào bây giờ?!

Hết chương 72

Chương 73: Ngẩn ngơ

Lạc Khanh Nhan đã say, đúng vậy.... rất say

Không phải vì rượu mà là vì..... người

Một cái ôm ấp áp, một cái nắm tay siết chặt, ánh mắt giao nhau, âm dung nụ cười... điều khiến cho nàng say không muốn tỉnh

Cuối cùng thì, lưỡng lự mãi, lí trí không thắng được con tim, cho nên y đến đế đô...

Sau năm ngày mệt nhọc, cuối cùng nhìn thấy cổng kinh thành, Dung Phượng Ca cảm thấy như là trôi qua mấy đời vậy.....

Một năm này trôi qua, đế đô Hoàng Thiên thay đổi nhiều quá, dường như.... Đã trở nên phồn hoa hơn lúc trước, y biết trong đó công lao của Nhan Nhan không nhỏ, nhìn hai bên đường buôn bán tấp nập, tiếng mua bán trao đổi inh ỏi, thật sự sôi động, náo nhiệt

Này.... là cố quốc của y.....

Cũng là, nơi mà Nhan Nhan của y bỏ ra tâm huyết nhiều nhất

Từ đằng xa, tiếng vó ngựa vọng lại, người đi đường nhanh chóng né tránh, có thể tự do cưỡi ngựa trên hoàng đô, ngoài có chuyện khẩn cấp chính là những nhân vật không thể dặt tội, thử hỏi ai dám cản lối kia chứ?!

Bắt đầu khi tân đế lên ngôi, đưa ra bộ luật nghiêm khắc hơn trước,

đồng thời cũng cho người dân được hưởng quyền lợi nhiều hơn, kích thích kinh tế phát triển, Hoàng Thiên đang trên đà lớn mạnh, là một sự thật không ai có thể phủ định được. Cách đây bốn tháng trước, có một vị hoàng thân quốc thích, ý thế hiếp người, cưỡi ngựa bữa bãi trên đường cái Hoàng đô, làm cho một hài tử sắp chết dưới móng ngựa, hàng hóa đổ vỡ khắp nơi, ấy thế mà người đó chẳng những không xin lỗi lại ra vẻ ta đây huêch hoang ngang ngược, đúng lúc ấy Đế đang vi hành, tuổi còn nhỏ nhưng uy nghiêm vô cùng, lập tức phạt nặng kẻ ấy, từ đó ban lệnh chỉ được cưỡi ngựa trong hoàng đô trừ phi có quân tình khẩn cấp mà thôi

Dung mạo người cưỡi ngựa dần dần hiện rõ, hai nam một nữ.

Tử y bào cao quý, ba ngàn tóc đen bay lên, mi mục phi dương, thần thái thanh lãnh.

Quay đầu nhìn lại, chính là lòng đã ngẩn ngơ....

‘ Hí.....’ ngựa đang chạy, bỗng dừng hét lên một tiếng, đứng lại. Một nam một nữ từ đằng sau cũng cho ngựa dừng lại, nữ nhân hồng y yêu diễm, nam nhân huyền y lạnh lùng. Nữ nhân nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh mình, như muốn hỏi: “ chủ nhân làm sao vậy?!” nam nhân còn lại nhíu mày, khẽ lắc đầu

Hồng nhẹ giọng lên tiếng: “ chủ nhân?!”

Tử y nhân, khẽ rũ xuống mi mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn hai người, lạnh nhạt lên tiếng: “ không có gì, đi thôi...!!” Nói đoạn nắm lên dây cương, giục ngựa đi tiếp. Hai người nhún nhún vai, lắc đầu. Chủ nhân, từ ngày đó.... luôn như vậy a....

Lạc Khanh Nhan than nhẹ, nàng.... Lúc nãy thấy bóng dáng của hấn, thật thân thuộc, thân thuộc đến mức, như là hấn quay về bên cạnh

nàng vậy

Tiếng vó ngựa đã xa, đường phố lại quay về với không khí tấp nập như lúc ban đầu vốn có của nó.

Dung Phượng Ca núp từ một góc nào đó, mắt dõi theo người kia đã lâu, lúc này Lạc Khanh Nhan đưa mắt tìm kiếm, tâm của y đập thình thịch, chỉ sợ Nhan Nhan nhìn thấy y....

Nhan Nhan, dường như.... Rất khó quá....

Chiều tà đã bắt đầu buông xuống, cả một chân trời rắng đỏ ửng hồng, thật đẹp

Thình thoảng một vài cơn gió thoảng qua, mang theo lãnh hương lê hoa, thật dịu dàng

Vẫn là căn biệt viện năm ấy, đơn giản vài căn phòng, thanh mộc, đầy rẫy những gốc lê thụ. Thật khó có thể tin, đường đường là Nhiếp chính vương của một nước lại ở nơi đơn giản như vậy

Một chiếc bàn đá nhỏ, mấy cái ghế xung quanh, cùng với một ít thức ăn trên bàn

Đã cuối thu, lê hoa lác đác rơi

Dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo của mấy chiếc đèn lồng, những cánh hoa trắng muốt rơi nhẹ, tạo nên khung cảnh huyền hoặc

Hôm nay, biệt viện đặc biệt yên tĩnh

Tĩnh lặng đến mức, khiến người ta phát hoảng

Bởi lẽ, hôm nay là ngày mười ba tháng sáu....

Là ngày mà một năm trước, hấn rời khỏi nàng....

Uống một ngụm rượu, Lạc Khanh Nhan rũ xuống mi mắt, tay bắt giắc nắm thật chặt đồng tâm kết bên hông nàng, vô thức khoe môi cong lên nét cười thật nhẹ

“ Uống rượu một mình, có gì vui?!” Thanh âm trầm thấp, từ đằng sau vang lên, hồng y nhân từ từ đi đến, ngồi xuống đối diện cùng Lạc Khanh Nhan

“ Đã lâu không gặp, Tư Đồ Nhiễm...” Lạc Khanh Nhan giương mắt nhìn nam nhân ngồi trước mặt mình, bình thản lên tiếng. Tư Đồ Nhiễm nghiêm túc nhìn Lạc Khanh Nhan, một lát sau mới than nhẹ đáp lại: “ đúng vậy, đã lâu không gặp, Khanh Nhan”

Hơn một năm rưỡi nay, y ở Tây Lăng, lúc trước khi nghe được tin về Dung Phượng Ca, y lập tức thu dọn hành lý đến Hoàng Thiên nhưng là thê tử của y có thai.... (Dao Dao: hi, mọi người đoán xem, thê tử của vị yêu nghiệt giáo chủ này là ai? ^^)

Tư Đồ Nhiễm nhìn nữ nhân trước mặt, vẫn tuấn mỹ như vậy, mi gian thanh lãnh, phảng phất nhiều hơn sâu bi, y biết, nữ nhân này đã không còn như lúc trước. Lúc trước, Lạc Khanh Nhan có thể nói là tàn khốc, lạnh lùng, quanh thân không dấu nổi sát khí, là một cường giả, một cường giả đáng sợ thì bây giờ, Lạc Khanh Nhan trầm ổn nội liễm, mọi sắc bén phong thái năm xưa như bị liễm đi, chỉ còn vẻ lãnh thanh không chút cảm xúc giao động, là vì... Dung Phượng Ca sao?!

Thê tử của y nói không sai, y dù có quay trở lại cũng không thể giúp được gì, hơn thế nữa y do dự....

Cảm tình của y đối với Lạc Khanh Nhan, như mạch sóng ngầm âm ỉ, dai dẳng. Dù y kiềm nén lại tình cảm của mình, lựa chọn cùng nàng trở thành tri kỷ nhưng là, trái tim làm sao có thể kiểm soát được, cho nên y lựa chọn trốn tránh, lựa chọn để thời gian sẽ quên đi, bôn ba khắp nơi chạy khắp đại lục, nói là làm việc nhưng thật ra nói trốn tránh cảm tình bản thân thì đúng hơn

Giờ y có thê tử, có hài tử của mình, y phải có trách nhiệm đối với bọn họ....

Có lẽ là không công bằng mới thê tử, nhưng là y sẽ dùng cả đời của mình để bù đắp, để học cách... yêu nàng ấy, còn đối với Lạc Khanh Nhan, Tư Đồ Nhiễm cười nhẹ, tri kỷ thì vẫn cứ là tri kỷ mà thôi....

“ Nghe nói người đã thành thân, hài tử cũng đã được mấy tháng tuổi rồi, chúc mừng!” Lạc Khanh Nhan nâng ly rượu, hướng về phía Tư Đồ Nhiễm. Tư Đồ Nhiễm khẽ cười, uống một ngụm rượu, nói: “ đúng vậy, là một nam hài, rất khả ái...”

Hai người không nói gì thêm, lặng yên, bản thân tự mình uống rượu, thỉnh thoảng lại cụng vài ly

Lạnh thanh, tĩnh mịch.....

“ Hấn... có gì tốt?!” cũng không rõ vì sao lại thốt nên như vậy, có lẽ vì yên lặng quá... Tư Đồ Nhiễm lẳng lẳng nhìn Lạc Khanh Nhan, thanh âm nhẹ dần, điều này y đã thắc mắc từ rất lâu rồi. Dung Phượng Ca có gì tốt để cho nữ tử lạnh như băng này để tâm nhiều đến như thế, rốt cuộc hấn tốt chỗ nào để cho nữ tử lãnh huyết vô tình này chấp nhất, si cuồng đến mức khiến cho người khác thấy ghen tỵ đến như vậy. Hấn... rốt cuộc có chỗ nào tốt...

Lạc Khanh Nhan nghe vậy, chột cười.....

Tiểu dung đậm mạc như gió, nhưng lại khiến cho người ta bất giác thấy cay sè sóng mũi

Ánh mắt nhìn Tư Đồ Nhiễm, nhu hòa như là xuyên qua hắc tím kiếm hình hài của người kia

“ Hắc.... có gì tốt?!” Lạc Khanh Nhan thì thào: “ hắc không anh tuấn, không tài giỏi, tính tình không khí phách, lại quá thiện lương.....”

Nhưng là.....

Chỉ có hắc mới dùng cả tâm của mình yêu nàng, chỉ có hắc bao dung nàng, chỉ có hắc..... cam nguyện dứt bỏ tôn nghiêm của nam nhân, để hèn mọn yêu nàng. Người đời nói, Dung Phụng Ca yếu nhược chỉ biết đứng sau lưng nàng, nhưng có ai biết, chỉ cần là nàng muốn, hắc sẵn sàng dùng tính mạng đổi lấy

Hắc mềm yếu nhưng thật quật cường

Hắc thiện lương, nhưng không mù quáng

Nàng, chính là yêu hắc... đơn giản như thế mà thôi

“ Người... đã say rồi!..” Tư Đồ Nhiễm nhìn Lạc Khanh Nhan, than nhẹ

Lạc Khanh Nhan lắc đầu mỉm cười, tiếp tục uống rượu

“ Tư Đồ Nhiễm, hảo hảo trân trọng người trước mặt....” Lạc Khanh Nhan nói, Tư Đồ Nhiễm gật đầu

“ Đi thôi... ta muốn an tĩnh một lát....”

“ Người.... Đừng uống quá say!...”

“ Đã biết, đi thôi....” Lạc Khanh Nhan quơ quơ tay

Từ Đờ Nhiễm thờ dài, quay người bước đi....

Phải đợi một lúc lâu sau, Lạc Khanh Nhan nằm úp sấp trên bàn, Dung Phượng Ca mới dám bước ra. Đến lại gần Lạc Khanh Nhan, bước chân không khống chế được run rẩy. Vươn tay, chạm nhẹ vào người trước mặt, đầu ngón tay lưu lại hơi ấm của người ấy, Dung Phượng Ca khẽ mím môi, có cái gì âm ỉ trong lòng, cái mũi lên men.....

Từ đằng sau, dang tay ôm chặt lấy thắt lưng, mặt vùi vào vùng cổ của nàng, ả ả lãnh hương quen thuộc, Dung Phượng Ca thì thầm: “ Nhan Nhan, xin lỗi.... thật xin lỗi!!”

“ Đừng đi....”

“ Cầu người đừng đi..”

“ Dung Phượng Ca....”

Vô thức vươn tay, nắm thật chặt tay hắn, đầu hơi ảm nơi cổ tay, hoảng thần....

Dung Phượng Ca bối rối, muốn chạy đi, nhưng Lạc Khanh Nhan nắm tay của y rất chặt, như muốn bóp nát cổ tay của y vậy

Nhan Nhan đã say..... Dung Phượng Ca tin tưởng điều đó, bởi vì nếu tỉnh, nàng ấy... một cái nắm tay thật chặt cũng luyến tiếc khiến y đau đớn

Mê mang sương mù, hàng mi mắt khẽ rung rờ mở ra, Dung Phượng Ca tim đập tình thích

“ Là người sao, người... đến thăm ta, đúng không?!” Ánh mắt mờ mịt, vô thức. Có lẽ đây là lần đầu tiên cũng như cuối cùng y nhìn thấy vẻ mặt này của Nhan Nhan, Dung Phượng Ca áp chế trong lòng lo sợ, đăm đăm nhìn Lạc Khanh Nhan, khẽ nhếch môi cười....

Y cũng không rõ vì sao mình lại cười nữa, có lẽ..... vì không thể nói lên điều chi

Đầu ngón tay của nàng chạm vào má của y, ánh mắt nàng vẫn mê mang, bất lực, thống khổ, dẫy dụa. Dung Phượng Ca biết là nàng vẫn chưa tỉnh, mới đánh bạo giữ chặt tay nàng, cọ cọ mặt của mình

“ Giấc mơ này, rất thật a....” Lạc Khanh Nhan cười khổ, nỉ non

“ Dung Phượng Ca, ta mệt mỏi....”

Dung Phượng Ca cứng người lại một chút, vẫn không đáp lời, chỉ biết ôm thật chặt, thật chặt Lạc Khanh Nhan

Sát phạt quyết đoán, nói một là một, khí phách còn hơn cả đế vương, quyền lực chí cao vô thượng, nữ nhân này muốn gió có gió muốn mưa được mưa, luôn nắm mọi chuyện trong lòng bàn tay, dù trúng âm mưu quỷ kế vẫn bình thản đối mặt. Nữ nhân tưởng chừng không ai có thể quật ngã ấy vậy mà thốt nên ba từ ta mệt mỏi, thật khiến cho người ta.... bùi ngùi

Dung Phượng Ca, ta mệt mỏi

Hai thế làm người, Lạc Khanh Nhan dù dẫy dụa thống khổ như thế

nào cũng chưa từng một lần than khổ, dù có thương tích đầy mình, cạn kiệt sức lực, vùng vẫy giữa sinh và tử cũng chưa một lần than mệt, ấy vậy mà đứng trước Dung Phượng Ca, Lạc Khanh Nhan lại nói ta mệt mỏi

“ Phượng Ca biết... Phượng Ca... biết chứ” thanh âm của y khản đặc, run run

Thiên hạ này, cũng chỉ có một mình Dung Phượng Ca thấy Lạc Khanh Nhan để lộ vẻ mềm yếu của mình mà thôi....

Chạm nhẹ vào mái tóc của nàng, Dung Phượng Ca thanh âm nhẹ hẫng đi, phiêu miểu như là sương khói: “ đã mệt rồi... thì nghỉ ngơi một chút!! Phượng Ca vẫn ở bên Nhan Nhan... vẫn ở....”

Lê hoa, rơi nhẹ rơi nhẹ, u uẩn lãnh hương say lòng người....

Ánh trăng đã lên cao, vàng trắng khuyết mờ ảo làm say nhân thế

Đời người, có mấy lần say, mấy lần tỉnh?!

Hư hư thực thực, là Trang Chu mơ thấy hồ điệp hay là hồ điệp mộng gặp Trang Chu.....

Lạc Khanh Nhan đã say, đúng vậy.... rất say

Không phải vì rượu mà là vì..... người

Một cái ôm ấp áp, một cái nắm tay siết chặt, ánh mắt giao nhau, âm dung nụ cười... điều khiến cho nàng say không muốn tỉnh

Đã lâu, rất lâu.... Nàng mới chìm vào giấc ngủ sâu như thế, và cũng không còn gặp ác mộng nữa, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng,

thật dịu dàng khiến nàng từ từ vào trong giấc ngủ....

Hết chương 73

Chương 74: Vô đề

Hoảng hốt bất dạy, đầu đau âm ỉ

Lạc Khanh Nhan đưa mắt nhìn quanh căn phòng, một thoáng giật mình, vô thức nhìn chăm chăm hai cánh tay của mình, Lạc Khanh Nhan mê mang

Dường như hơi ấm của người kia còn lưu lại, dường như lãnh hương của người kia còn vương vấn nơi chóp mũi của nàng....

Lạc Khanh Nhan cười khổ.....

Nàng.... Tối hôm qua đã mơ?!

Mơ thấy hắn về gặp nàng?!.....

Nhưng là, cảm xúc thật sự chân thực.....

“ Người đâu?!” Thanh âm khản đặc

Từ bên ngoài, bước vào hai lục y nha hoàn, nhìn Lạc Khanh Nhan cúi đầu chờ ra lệnh. Lạc Khanh Nhan nhìn hai nữ tỳ, lạnh nhạt hỏi: “ hôm qua... là ai đem ta vào phòng?!” Từ khi nào cảnh giác của nàng lại thấp như vậy, dù nàng say nhưng cũng không đến mức có người chạm vào nàng mà nàng không ý thức được gì cả, trừ phi...

“ Thừa Nhiếp chính vương, là... Dung lão tiên bối”, lục y nha hoàn nhẹ giọng đáp

“ Dung lão... đã về rồi?!” Lạc Khanh Nhan hỏi

“ Đúng vậy, Nhiếp chính vương...” lục y nha hoàn trả lời

“ Được rồi, các người lui đi...” Lạc Khanh Nhan thở dài

Nàng... là hi vọng gì đâu, hi vọng hắc đột ngột xuất hiện trước mặt nàng hay sao, nếu quả thật hắc không chết thì nhất định sẽ quay về tìm nàng, huống chi thi thể của hắc còn nằm trong Hoàng Lăng?!

“ Nha đầu, người tỉnh rồi đấy à?!” Lão ngoan đồng Dung Cơ bước vào, còn mang theo một bát canh, thần thái hồng hào nhìn Lạc Khanh Nhan. Lạc Khanh Nhan nhìn Dung Cơ, nhẹ giọng nói: “ Dung lão, ngài lần này dường như về sớm hơn dự định”

“ Ha hả, vì đã tìm được thứ cần tìm....” Dung Cơ vuốt chòm râu trắng muốt của mình ha hả cười, đưa bát canh cho Lạc Khanh Nhan, nói: “ canh giải rượu, uống một chút đi, ta nói nha đầu a! người từ khi nào học xấu uống rượu nhiều như thế hả?!”

Lạc Khanh Nhan vươn hai tay nhận lấy, cúi đầu uống một ngụm, hương vị canh dễ uống, thanh thanh lại ẩn ẩn được hương, Lạc Khanh Nhan ngẩng đầu nhìn Dung Cơ, thanh âm bất giác run run mà chính bản thân nàng cũng không hề hay biết: “ canh này..... là ai nấu?!”

Dung Cơ, ánh mắt một thoáng chợt lóe ánh sáng nhưng rất nhanh liếm đi, vẫn hi ha cười: “ sao nào, là lão đầu ta nấu, thế nào dễ uống đi?!” Lạc Khanh Nhan hi vọng một thoáng chìm vào đáy cốc, cười còn khó coi hơn cả khóc: “ vậy mà ta cứ tưởng.. hắc...”

“ Lão đầu, đến bây giờ ta vẫn không thể tin, hắc.... chết....”

Dung Cơ nhìn Lạc Khanh Nhan, muốn nói lại thôi, ánh mắt tràn đầy áy náy nhìn nữ hài tử ngồi trước mặt mình. Tối hôm qua ngài đúng lúc quay về, nhìn thấy thiếu niên ôm chặt lấy nha đầu này, phần nộ vì tưởng lầm có kẻ muốn thay vị trí của tôn tử ngài nhưng là khi lại gần, dung mạo kia khiến cho ngài không thể nào tin được

Gia gia, Phượng Ca còn không có chết.....

Gia gia, Phượng Ca không thể nào cùng Nhan Nhan, ngài nhất định phải chăm sóc tốt cho Nhan Nhan, đừng để cho Nhan Nhan biết Phượng Ca còn sống, nếu không Nhan Nhan nhất định dù có đào bới ba tấc hoàng thổ toàn đại lục này cũng sẽ kiếm được Phượng Ca, mà Phượng Ca... trong vòng bảy năm này không thể gặp Nhan Nhan

Gia gia, là Phượng Ca lòng tham mới tìm đến, họa sát thân... đại giới này Phượng Ca... chịu không nổi

Gia gia, Phượng Ca thật sự ích kỷ, nhưng là Phượng Ca không còn cách nào

Gia gia, xin lỗi để cho ngài lo lắng

Gia gia, Phượng Ca đi rồi, ngài.... Phải giữ sức khỏe thật tốt.....

Tôn tử ánh mắt cầu xin, thấp giọng ai cầu, sao ngài có thể từ chối?!

Nhưng là nhìn Lạc Khanh Nhan, Dung Cơ lại... đắn đo

“ Nha đầu, trời không phụ người có lòng, tin rằng có một ngày.... Nguyện vọng của ngươi sẽ được thực hiện...” Dung Cơ nhẹ giọng an ủi. Ngài... đến cuối cùng cũng không thể nói ra, tôn tử của ngài so với nha đầu này, ngài vẫn thiên vị tôn tử của mình hơn

Lạc Khanh Nhan cười nhạt, không nói gì thêm....

Hàn Thanh quốc

Hoàng đô

Nam nhân ánh mắt chăm chú nhìn về một hướng, thần thái túc mục, tràn đầy suy tư. Nam nhân huyền bào cao quý, một đầu tóc đen như mực, khuôn mặt lãnh khốc, nhưng ánh mắt giờ khắc này đây, nhìn về hướng kia, một thoáng nhu hòa lại. Bỗng, một bàn tay trắng nõn vươn lên, phủ thêm áo choàng cho nam nhân rồi nữ tử nhẹ giọng nói: “ vương gia, ngài là đang nhớ đến... người kia sao?!”

Nam nhân quay đầu nhìn nữ tử, một lát sau mới lên tiếng: “ đúng vậy, nàng... không ghen sao?!” Nữ tử nghe thế sững sốt, cúi đầu, không lên tiếng. Tại sao không ghen?! Rõ ràng là ngay từ đầu ngài đã không thích nữ nhân kia sao, hà cớ gì sau lần đó, mọi chuyện lại thay đổi, ánh mắt của ngài cứ dõi theo nữ tử đó, chính tay ngài bản bị thương người đó, rồi lại hối hận, điên cuồng tìm kiếm....

Ta là người... cũng sẽ biết đau, là nữ nhân của ngài,... cũng sẽ biết ghen....

Nam nhân nhẹ thở dài, tay đặt lên vai của nữ tử, thanh âm nhu hòa lại nhiều lắm: “ Uyển Nhi!... ta và người kia, không có khả năng....”

Người kia, duy độc yêu chỉ có Dung Phượng Ca mà thôi, dù hấn.... đã chết

Từ lúc gặp gỡ bên Hoàng Thiên quốc, y đã không còn chút vọng tưởng nào nữa rồi, chỉ là thỉnh thoảng sẽ... nhớ mà thôi

Hạ Thanh Uyển bi ai cười: “ đúng vậy...!!” cho nên... ngài cũng chỉ

còn ta mà thôi, đúng không?! Chẳng lẽ Hạ Thanh Uyển ta, lại hèn mọn đến thế sao, vương gia... chúng ta là thanh mai trúc mã, ta yêu ngài nhiều năm như vậy.... đau đớn nhiều năm như thế, sẽ... mệt mỏi!

Vô thức tay áp nhẹ vào bụng của mình, nàng... lại có thai, nhưng là... Hạ Thanh Uyển ánh mắt âm đạm, nàng từng nghĩ chỉ cần hai người có hài tử sẽ lưu lại tâm của vương gia, nhưng nàng sai rồi, tâm của ngài ấy, có lẽ... sẽ không vì nàng, hay vì hài tử của bọn họ mà lưu lại. Âu Dương Triệt nhìn Hạ Thanh Uyển, bàn tay chạm nhẹ vào mặt của nàng, lại nói: “ Uyển Nhi..., ta đang cố gắng”

Cố gắng hoàn toàn quên đi người kia

“ Vương gia?!” Hạ Thanh Uyển đưa mắt nhìn Âu Dương Triệt, nước mắt đọng đầy khóe mắt. Âu Dương Triệt cười nói: “ cho ta thời gian, được không?!”

“ Ta, sẽ làm một phu quân tốt, một người phụ thân tốt, ta... hứa với nàng”

“ Thật không?!” Hạ Thanh Uyển run run hỏi. Thật chứ, ngài sẽ... làm được sao?! nàng không phải là không tin tưởng hẳn, nhưng là nàng sợ, thật sợ... có lẽ vì đã thất vọng quá lâu rồi. Từ lúc là một thiếu nữ ngây thơ còn lẩm mọng mơ về một tình yêu đẹp, cho đến khi trở thành nữ nhân của người, cho đến khi thực sự hiểu được tâm của ngài, đã bao nhiêu lần nàng đã khóc, đã bao nhiêu lần nàng thương tâm, bao nhiêu lần... muốn bỏ cuộc, nhưng là nàng không cam tâm, hạnh phúc của nàng phải do nàng làm chủ, cho nên nàng đấu tranh, nàng.. sử dụng mọi thủ đoạn ti tiện mà ngay chính nàng cũng khinh thường.....

“ Ân!” Âu Dương Triệt gật đầu, ánh mắt dàu thăm thăm tràn đầy kiên

nghe....

“Được, ta... tin ngài, tin ngài....” Hạ Thanh Uyển gật đầu, ngón tay run rẩy chạm nhẹ vào mặt của Âu Dương Triệt, thanh âm nghẹn ngào: “chỉ lần này thôi, ta... tin huynh, Triệt...”

Nếu như....

Nếu như huynh không giữ lời hứa, ta sẽ...

Ta sẽ không bao giờ yêu huynh nữa....

Ta đã thua, thua quá nhiều rồi..., tôn nghiêm cuối cùng của ta, ta nhất định không để mất đi, cho nên Âu Dương Triệt, huynh đừng làm ta thất vọng...

Nam nhân huyền bào bay lên, nữ tử thanh y tuyệt sắc, hai người tay nắm chặt lấy nhau, ánh mắt giao hòa, nhu tình từ từ lan toả

Thời gian, như chợt quay lại nhiều năm về trước, thanh mai trúc mã, hai trẻ vô ưu vô lự, nam hài tử lúc nào cũng bảo vệ nữ hài tử, nữ hài tử bất cứ khi nào cũng chạy theo sau nam hài tử.....

Năm tháng qua đi, có rất nhiều thứ thay đổi, là tâm, là tình, là...địa vị

Là vì nhiều nguyên nhân lắm....

Nhưng là đến cuối cùng, cũng lại tay trong tay không phải sao. Giống như hai người đứng trên hai điểm của vòng tròn, dù đi hướng nào cũng sẽ gặp lại nhau.....

“Hoàng huynh, triệu kiến thần đệ đến đây là có chuyện gì?!” Âu Dương Triệt lạnh nhạt lên tiếng. Quan hệ giữa y cùng Âu Dương

Liên, từ hơn hai năm trước, vẫn lạnh nhạt như vậy, không ai đứng ra hòa giải, và hai người cũng không ai chịu cúi đầu trước, thành ra không khí hai người cứ cứng ngắc như vậy đấy, quan lại dù mới lúc đầu không phát hiện nhưng dần dà cũng nhận thấy, nhưng không ai dám nói gì nhiều

“ Trẫm muốn đến Hoàng Thiên quốc một chuyến, đệ... ở lại giam quốc”, Âu Dương Liên nói, thần thái tràn đầy mỗi một

“ Huynh...” Âu Dương Triệt muốn quát lớn nhưng nhìn thấy vẻ mặt kia của Âu Dương Liên, thanh âm cứng lại nơi cổ họng, Âu Dương Triệt thở dài: “ sao huynh lại cố chấp đến như vậy, rõ ràng biết là không có kết quả sao cứ dây dưa vào, huynh là điên hay sao?! Âu Dương Liên huynh tự nhận mình thông minh hơn người nhưng hà có gì bây giờ cư xử như một đứa ngốc thế hả”

Âu Dương Liên trầm mặc....

Huynh biết rõ, lần này nếu huynh gặp nữ nhân đó, không mất mạng cũng rớt nửa cái mạng, huynh tưởng nữ nhân đó hiền lành lắm sao?!

“ Lạc Khanh Nhan có ân sẽ trả, có oán sẽ báo gấp chục lần, huynh nghĩ rằng hơn hai năm nay nàng ấy không ngó ngang gì đến đây là vì nàng ấy nhân từ sao, nếu như....” Âu Dương Triệt, thanh âm nhẹ lại: “ nếu như... không phải Dung Phượng Ca không còn, nữ nhân đó nhất định sẽ san bằng đất nước của chúng ta, huynh có hiểu hay không”

“ Là vì Dung Phượng Ca đã chết cho nên Lạc Khanh Nhan không thiết tha gì việc trả thù, là vì Dung Phượng Ca đã chết cho nên.... Lạc Khanh Nhan mới không để tâm đến việc gì khác....”

“ Chẳng lẽ đến bây giờ, huynh còn chưa rõ, từ đầu đến cuối, trong

mắt nữ nhân kia, chẳng có ai tồn tại ngoài Dung Phượng Ca?!”

Âu Dương Liên cười khế

Thanh âm tràn đầy chán chường: “ sao trẫm lại không biết?!”

Không phần nộ, không tức giận, đáp lại cũng chỉ là lời than khế ấy thôi, Âu Dương Triệt ngạc nhiên. Hơn hai năm nay, mỗi khi y nhắc đến Dung Phượng Ca thì hoàng huynh của y sẽ nổi giận đùng đùng, nhưng lần này lại không...

Âu Dương Liên đứng dậy, đi về phía cửa sổ, ánh mắt hướng về một phía chân trời, thanh âm tịch liêu thêm mấy phần: “ trẫm.... thật sự, thật sự không hiểu. Hơn hai năm nay, ngày nào trẫm cũng chờ, cũng đợi nữ nhân ấy đến lấy mạng trẫm, đến trả thù trẫm nhưng là không chút tin tức. Nghe tin Dung Phượng Ca chết, trẫm.... thật sự vui vẻ, có phải là trẫm rất hèn mọn?!”

“ Nhưng là hoàn toàn không, nữ nhân đó hoàn toàn không chút động tĩnh, là coi thường trẫm hay sao, chẳng lẽ một chút hận nàng cũng không cho trẫm?! tam đệ, trẫm đã mệt rồi, nhưng lại không cách nào buông, lần này trẫm đến Hoàng Thiên quốc, tìm cho mình một kết cục, dù được hay không thì sau chuyến đi lần này, trẫm sẽ... buông”

Hoàn toàn buông xuống....

Âu Dương Triệt muốn nói gì thêm bởi lẽ hoàng huynh của y, ý đã quyết dù y có khuyên can thế nào đi chẳng nữa, kết quả vẫn là như vậy mà thôi. Âu Dương Triệt thở dài: “ hoàng huynh.... Nhất định phải trở về, giang sơn này... vẫn cần huynh trông coi”

Âu Dương Liên mỉm cười: “ trẫm... biết”

Âu Dương Triệt thở dài, cáo lui. Bước chân ra khỏi cửa, thanh âm trầm nhẹ của Âu Dương Liên, rất khế quẩn quanh bên tai

“ Tam đệ, ta nhất định sẽ trở về, còn có.. cảm ơn....!!”

Khóe môi cong lên nét cười nhu hòa, Âu Dương Triệt không đáp lại, vẫn tiếp tục bước đi, bóng lưng dần dần khuất dần trong tầm mắt của Âu Dương Liên, chỉ để lại một điểm đen nho nhỏ

Hết chương 74

Chương 75: Tái kiến âu dương liên

Một khi người yêu một người rồi, thì cho dù người ấy có không đẹp thì trong mắt của người người đó chính là đẹp nhất, dù người đó tính cách có muôn vàn không tốt thì trong mắt của người, khuyết điểm của người đó cũng trở nên vô cùng đáng yêu.....

Xuân về, trăm hoa đua nở, hương sắc rực rỡ

Diễm lệ cao quý mẫu đơn, thanh nhã u lan, dịu dàng thược dược, đậm đậm thu cúc, mỗi một loài hoa, mỗi sắc thái, mỗi phong thái khác nhau, điều khiến cho nhân loại say mê trước vẻ đẹp của nó

Ngự hoa viên, có thể nói là vườn hoa lớn nhất của cả nước, trăm loại hoa quý hiếm, mỗi khi nở rộ, dẫn theo cả đàn hồ điệp vờn quanh, thật khiến cho người ta chìm đắm trong sắc thái quá đỗi duy mỹ đó

Đặt một quân cờ đen trên bàn cờ, đôi tay nhỏ bé, long bào hoa quý, thanh âm của hài tử chứa ba phần uy nghiêm, bốn phần trĩ nộn cùng ba phần cảm tình: “ sư phụ, tới lượt ngài”

“ Bệ hạ, nước cờ của ngài.... không tệ!” Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt nói, quân cờ trắng tiếp tục bước đi: “ nhưng là bố cục ngài bày ra, phòng thủ quá ít...”

“ Sư phụ, ngài... có thể như trước đây gọi đồ đệ là Diêu Nhi, không được sao?!” tiểu hài tử thất vọng lên tiếng, từ sau khi tiểu sư phụ qua đời, sư phụ cũng không còn thân thiết gọi tên nó như xưa nữa. Lạc Khanh Nhan nhìn hài tử, mãi một lát sau mới nói tiếp: “ ngài là đương

kim thánh thượng, phải.. biết giữ quy tắc”

Hoàng Thanh Diêu bĩu môi, thanh âm càng thêm không vui, có chút oán giận: “ sư phụ từ khi nào lại nhắc đến quy tắc vậy, luôn không tuân theo các luật lệ, phá bỏ không ít quy củ, không phải là ngài sao?! vớ lại.... ngài gọi ta là Diêu Nhi, chỉ có hai chúng ta mà thôi, không được sao?!” hài tử ánh mắt mãi nhắm mong chờ, đôi con ngươi đen thăm thẳm, càng lúc càng giống hắc, Lạc Khanh Nhan thất thần....

“ Sư phụ?!” Hoàng Thanh Diêu nhỏ giọng gọi, tay cũng không quên kéo kéo tay áo của Lạc Khanh Nhan, sư phụ bỗng đứng yên lặng như vậy, là vì lại tưởng niệm... tiểu sư phụ sao?!

“ Bệ hạ, ngài thích ta như thế gọi ngài sao?!” Lạc Khanh Nhan nhìn Hoàng Thanh Diêu, ôn hòa nói: “ có quan trọng đến thế sao, dù ngài là bệ hạ hay là Diêu nhi, thì cũng vẫn là đệ tử của ta mà thôi”. Nói đoạn vươn tay xoa xoa đầu của tiểu hài tử: “ mấy năm nay, cực người, ...Diêu Nhi!”

Tiểu hài tử cúi đầu, run khẽ bờ vai, lát sau ngẩng đầu lên, nhoẻn miệng cười, mười phần đáng yêu: “ sư phụ, đồ nhi không cực... là sư phụ khổ mới đúng!”

Lạc Khanh Nhan nhìn hài tử, nở nụ cười.....

Hài tử cảm thấy, hoa như đang khai nở, băng tuyết như tan ra, như là một cánh hoa rơi nhẹ xuống mặt hồ tĩnh lặng, chợt vòng vòng gợn sóng, dư vị thật lâu, cứ lan tràn mãi....

“ Sư phụ cười lộ lên, trông thật đẹp mắt” tiểu hài tử cảm thán, Lạc Khanh Nhan khước miệng rút trều, trên đầu lóc nhóc vài con quạ bay qua +_+

“ Hì hì, sư phụ đồ nhi nói đùa thôi, người cười... tuyệt đối không đẹp” tiểu hài tử thấy Lạc Khanh Nhan sắc mặt đen dần, bằng chột dạ nói, nhưng nói xong nó lại hối hận bèn nói qua chuyện khác: “ khụ...!! Sư phụ, mấy hôm trước đồ nhi nhận được thư của đế vương Hải Quốc”. Lạc Khanh Nhan uống một ngụm trà, gật đầu chờ nghe hài tử nói tiếp

Tiểu hài tử sắc mặt nghiêm lại, lên tiếng: “ Hải quốc mấy năm nay thường xuyên xảy ra lũ lụt, cùng nạn dịch, lương thực thiếu thốn, vì thế quốc vương gửi thư mượn lương thực của nước ta, ý của sư phụ như thế nào”. Lạc Khanh Nhan nghe thế, đăm cười

“ Sứ đoàn của Hải quốc chừng bảy ngày nữa sẽ đến đây, Hải quốc được xưng là thiên đường của mỹ nhân trong thiên hạ, không chừng quốc vương Hải quốc sẽ cử vài tiểu công chúa đến đây cho người lựa chọn làm hoàng phi....”

“ Sư phụ...” tiểu hài tử bất mãn lên tiếng, nó là đang nói chuyện rất đường hoàng, sư phụ lại trêu cợt nó, gì mà hoàng phi chứ, nó mới có tám tuổi thôi mà, chuyện này còn rất sớm đi

“ Ha hả, Đồ nhi không thích sao?!” Lạc Khanh Nhan đăm cười, tin tức của Mị Ảnh các, từ xưa đến nay không bao giờ sai lầm, chỉ có điều điều nàng thắc mắc ở đây chính là lần này thánh nữ của Hải Quốc cũng đích thân đến đây, có mục đích gì?! chẳng lẽ đơn giản cũng chỉ vì mượn lương thực, thảo dược để cứu tế thôi sao?!

“ Hừ! đồ nhi mới không có chọn bọn họ đâu...” tiểu hài tử làu bàu

“ Vậy người thích nữ hài tử như thế nào, để sư phụ thay người lựa chọn nàng dâu, nuôi từ bé cũng không sai, hảo hảo bồi đắp tình cảm” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng cười

“ Uh! Phải thật Mạnh mẽ, kiên cường, tài giỏi....” giống như là..
sư phụ vậy, dĩ nhiên chỉ là tính cách mà thôi, còn dung mạo giống
tiểu sư phụ thì tốt hơn. Tiểu hài tử âm thầm nghĩ, nhưng không dám
nói ra (Dao Dao: tiểu Diêu Nhi a, người... muốn tìm người như thế,
cứ tiếp tục mơ đi thôi +_+)

“ Ôi chao! Yêu cầu còn không nhỏ thôi...” Lạc Khanh Nhan tức cười
nhìn tiểu hài tử, tay ôn nhu xoa đầu của nó, thanh âm ôn hòa hiếm
thấy: “ đồ đệ ngốc, một khi người yêu một người rồi, thì cho dù người
ấy có không đẹp thì trong mắt của người người đó chính là đẹp nhất,
dù người đó tính cách có muôn vàn không tốt thì trong mắt của
người, khuyết điểm của người đó cũng trở nên vô cùng đáng yêu...”

“ Giống như sư phụ đối với tiểu sư phụ sao?!” tiểu hài tử chột thốt
lên như thế. Lạc Khanh Nhan sửng người một lát, mới cứng ngắc gật
gật đầu, than khẽ: “ đúng vậy, dù hắc... có nhiều lắm... nhiều lắm
không tốt nhưng trong mắt của người, hắc chính là tốt nhất... như
vậy, tức là người đã yêu người đó rồi đấy...”

“ Sư phụ, đồ nhi đã hiểu...” tiểu hài tử gật đầu

“ Diêu Nhi, chuyện Hải quốc lần này, đừng lo lắng, bọn họ... không
gây sóng gió gì nhiều đâu, người cứ theo chuẩn mực mà làm việc, có
gì sai lầm sư phụ sẽ thay người gánh vác, dù thiên có sụp xuống
cũng có sư phụ thay người đỡ lấy, cứ mạnh dạn đi làm đi....” Lạc
Khanh Nhan bình thản nói, thái độ thông dong điềm tĩnh, nhất quán
tự tin ngạo nghễ, dường như trong mắt của người không gì có thể
làm khó được, Tiểu hài tử bị khí chất đó thật sâu thuyết phục, thật
sâu sùng bái, có thể nói sau này trở thành minh quân, công lao của
nhiếp chính vương đối với đương kim đế vương, là không thể phủ
nhận

Không có Lạc Khanh Nhan, sẽ không có một Hoàng Thanh Diêu, lưu

danh sử sách, để tiếng thơm muôn đời

“ Nhiếp chính vương, có thiệp mời ngài đến Túy Lâu...” một gã sai vặt cung kính đưa lên thiệp đỏ cho Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan đang xử lý một số công việc, không ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt đáp lại: “ cứ để đó”. Gã sai vặt để thiệp mời trên bàn, sau đó khom người lui ra ngoài

Khi công việc xử lý gần hết, trời cũng đã bắt đầu tối, khi này Lạc Khanh Nhan mới nhớ đến thiệp mời trên bàn, bèn mở ra xem, đôi chân mày chau lại, ánh mắt trầm xuống, chợt lóe sát khí nhưng rất nhanh liếm đi....

Đầu ngón tay thay phiên nhau gõ trên bàn, tạo nên những thanh âm lốc cốc trong không gian tĩnh lặng lúc này đây, thực sự chói tai. Mãi một lát sau, Lạc Khanh Nhan mới đứng dậy, bước ra ngoài

Ân oán lúc trước, cũng phải nên giải quyết....

Túy Tiên lâu, thiên hạ đệ nhất lâu, cũng là một trong những sản nghiệp của Lạc Vân sơn trang

Âu Dương Liên ngồi trong gian phòng thanh nhã, yên lặng thưởng thức rượu, tâm tình nôn nóng, dần dần chuyển sang tĩnh lặng như nước, không chút gợn sóng. Y đã ngồi ở đây chờ đợi, cũng hơn bốn canh giờ rồi, chờ thêm một lát nữa cũng không hề gì, nếu nàng không đến thì y sẽ đích thân đến gặp, cũng là như nhau cả thôi

Khẽ nhắm mắt, Âu Dương Liên nhớ lại khoảng thời gian y là Mạc Ly, lúc nào cũng như một cái bóng đi bên cạnh nàng, bây giờ nghĩ lại y chưa bao giờ đứng ở phía sau nàng là vì nàng chưa bao giờ tin tưởng y đi. Nhiều lúc, Âu Dương Liên thầm nghĩ, nếu như y mãi mãi không bao giờ nhớ lại, có chăng... y vẫn mãi là ảnh vệ của nàng,

đứng bên cạnh nàng, sau lưng bảo vệ nàng, dù.... không có được nhưng cả đời có thể dõi theo bóng lưng đó....

Cánh cửa mở ra, Âu Dương Liên mở mắt

Thân hình thon dài, rất gầy, tử y bào huyền bí

Một đầu tóc đen như mực thúc cao bởi một thanh ngọc trâm

Khuôn mặt quen thuộc lãnh khốc, tuấn mỹ bức người

Khóe môi đậm đậm tiểu dung nhợt nhạt như cười như trêu cợt

Đôi hoa đào mắt, thanh lãnh trong suốt, không chút cảm tình. Lúc trước tràn đầy ánh sáng lấp lánh hữu thần thì giờ khắc này đây, tất cả liếm đi, chỉ còn lại... hai chữ đậm mạc

“ Nàng đã đến rồi!” Y bình thân cười, giơ lên ly rượu, làm tư thế kính, rồi một ngụm uống hết. Lạc Khanh Nhan ngồi xuống đối diện cùng y, sắc mặt lạnh nhạt, nói: “ đúng vậy, Hàn Thanh đế đại xá quang lâm, không biết đến đây có chuyện gì”

“ Lạc Khanh Nhan, nàng có thể hay không đừng dùng vẻ mặt đó nói chuyện với ta?!” Âu Dương Liên cười khổ nói: “ nàng có thể tức giận, có thể căm ghét, thậm chí lãnh nhẩn trào phúng còn tốt hơn vẻ mặt đậm mạc như người xa lạ vậy....”

“ Ta và ngươi, ngay từ đầu, chẳng phải là người xa lạ sao?!” Lạc Khanh Nhan nói

“ Đúng vậy a....” Âu Dương Liên nghe vậy sững sốt, rồi bật cười. Đến bây giờ nghĩ lại, nàng và y quả thật như bèo nước gặp nhau, ngay từ đầu vốn là người xa lạ, sao y lại.... cố chấp đến như thế,

nhều lúc ngay cả y cũng không thể hiểu được bản thân mình

“ Âu Dương Liên, Hoàng Thiên quốc gần hai năm nay, ít nhiều có người trợ giúp mới nhanh chóng khôi phục như vậy,....” Lạc Khanh Nhan bình tĩnh nói. Âu Dương Liên cười khổ, không đáp lại, chỉ uống rượu

Có lẽ là hắn muốn bù đắp tội lỗi của mình, cũng có lẽ vì nàng là... Nhiếp chính vương của Hoàng Thiên quốc. Hắn như vô tình, như hữu ý dăm ba lần giúp đỡ, sợ nàng biết sẽ không nhận nhưng là Lạc Khanh Nhan chưa bao giờ từ chối. Nàng là thương nhân, chỉ cần là lợi lộc nàng sẽ không từ chối, hướng chi là hắn cam tâm tình nguyện. Nàng chính là vô sỉ như thế đấy..... Lạc Khanh Nhan cười nhạt. Hoàng Thiên quốc thực sự suy yếu, sĩ nông công thương, ngành nào cũng đủ thảm bại, với thực lực của nàng muốn cho Hoàng Thiên nhanh chóng phát triển ít nhất cũng phải cần năm năm, nhưng là... nàng không muốn mất nhiều thời gian nhiều như vậy, thỉnh thoảng lại có vài trợ giúp giao dịch của hắn, nàng có thể giải quyết vấn đề nhiều hơn, hơn thế nữa đã là giao dịch cả hai cùng có lợi, nàng cũng không khiếm hắn điều gì. Trên thương trường, không có địch nhân vĩn vĩn, đạo lý này sao nàng lại không hiểu....

“ Ân oán năm xưa giữa ta cùng người, quả thật khó giải quyết a...” Lạc Khanh Nhan cười cười: “ người từng thay ta nhận một mũi tên, cứu ta một mạng, nhưng lại cấu kết với Lam Quân Băng hại hắn.....”

“ Âu Dương Liên! Chúng ta... tỷ thí đi, đã lâu rồi, ta chưa sử dụng võ công...” Lạc Khanh Nhan đứng dậy, dùng khinh công phóng ra cửa sổ, chạy về phía bắc Hoàng đô, nơi đó là ngoại ô, đặc biệt trống trải, sẽ rất thích hợp tỷ thí a. Âu Dương Liên cũng lắc mình đứng dậy, đuổi theo sau, không quá hai canh giờ hai người điều đến nơi

Ánh trăng đã treo lơ lửng trên không trung, hôm nay vàng trăng tròn

no đủ ánh sáng, lại cộng thêm dãy ngân hà lấp lánh hàng ngàn vì sao, thật là ngay cả ông trời cũng muốn nhìn cuộc tỷ thí này a...

Gió đêm, phần phật thổi.....

Lạc Khanh Nhan rút kiếm, Thanh ảnh kiếm sắc bén mang theo lãnh khí, chia về hướng Âu Dương Liên, khoe môi cong lên nét cười: “ đã hai năm rồi, thanh kiếm này chưa một lần rút ra khỏi vỏ, Âu Dương Liên, trận đánh này ta nhất định sẽ không nương tay, nếu người không dùng hết lực thì có chết cũng đừng oán ta”

Âu Dương Liên nhẹ nhàng cười: “ trang chủ xưa nay võ công vô song, Mạc Ly dù có chết dưới kiếm của người, cũng là cam tâm tình nguyện”. Giờ khắc này đây, y không phải là Hàn Thanh đế, mà là... ảnh vệ của nàng, Mạc Ly.

Lạc Khanh Nhan vung kiếm, mỗi chiêu thức mạnh mẽ hữu lực tràn đầy sát khí hướng về phía Âu Dương Liên, Âu Dương Liên nhanh như cắt né tránh, cũng rút ra thanh Xích Hà kiếm mang theo bên mình mấy mươi năm, chống đỡ

Ba mươi hai chiêu kiếm pháp, vừa tiến vừa thủ, như cuồng phong vũ bão, nội lực bức người, tử y bào tung bay, tóc đen nháy múa. Xích Hà kiếm như một con rắn, uốn dẻo, nội lực rót vào nó như khiến nó có thêm sinh lực, chống đỡ rồi lại tấn công. Hai người đánh nhau, mồ hôi đầm đìa

Hai canh giờ trôi qua, bất phân thắng bại

Một canh giờ nữa trôi qua, vẫn chưa rõ ai thắng ai thua

Hai canh lại tiếp tục trôi qua, mặt trời đã lên núi, sáng rực, chân trời nắng vàng óng ánh, phía bắc ngoại ô, có hai người triền đấu, dường

như là muốn đấu cho đến sức cùng lực kiệt. Hắc y nhân đầu tóc tung tóe, quần áo bị rách hết, lại có nhiều vết thương. Tử y nhân lại tốt hơn nhiều, mặc dù y phục nhiều chỗ bị mũi kiếm cắt rách nhưng hầy còn tốt hơn hắc y nhân nhiều lắm, một đầu tóc đen tung ra, càng khiến cho Lạc Khanh Nhan giờ khắc này đây, thêm một phần cuồng dã.

Xích Hà kiếm bị đánh bay ra ngoài, Lạc Khanh Nhan cũng để Thanh Ảnh kiếm qua một bên, nắm lên cổ áo của Âu Dương Liên, tiếp tục đánh, nắm tay từng cái, từng cái đánh lên người hắn, Âu Dương Liên không chống trả, mà cũng chẳng còn sức chống trả, đợi cho Lạc Khanh Nhan đánh cho đã ghiền, hắn cũng đã sức cùng lực kiệt, nằm lăn ra mặt cỏ, hơi thở hỗn độn

Âu Dương Liên không nói gì nhìn trời xanh, bây giờ y mới hiểu được, nữ nhân mà y yêu, thực là...chết tiệt biến thái. Sức mạnh không giống người thường, đấu năm canh giờ rồi mà vẫn còn sức đánh y bầm dập như thế, đủ... cường hãn mà

Âu Dương Liên làm sao biết, khi Lạc Khanh Nhan luyện võ, luôn mang theo bao cát bên người, khiêu chiến cực hạn của bản thân, chưa bao giờ lơ là, chính vì vậy mà thể lực hơn người, với lại Dung Phượng Ca tổng cho nàng không ít thuốc bổ, sức khỏe không tốt mới là lạ á. Muốn có được phải mất đi, để đạt được như ngày hôm nay, có ai biết nàng phải nỗ lực như thế nào?!

“ Thực đã...” Lạc Khanh Nhan hơi thở hỗn loạn không ít, nhe răng cười: “ đã lâu không đánh sáng khoái như hôm nay, Âu Dương Liên... ngươi thực không tồi, ngươi là người đầu tiên đánh với ta lâu như vậy”. Trước đây, đánh với nàng, lâu nhất cũng chỉ ba bốn canh giờ thôi, đương nhiên là trừ Hàn Vô sư phụ của nàng

Hết chương 75

Chương 76: Hai năm

“ Âu Dương Liên, ngươi thua rồi...” Lạc Khanh Nhan nhếch miệng cười. Âu Dương Liên nằm dài trên mặt cỏ, phì phò nói: “ đúng vậy... ta... đã thua”. Bị đánh cho tơi bời, cả người bầm tím, vết thương luy luy, mặt mày sưng húp, chưa bao giờ y thể thảm như ngày hôm nay a. Lạc Khanh Nhan nhìn khuôn mặt anh tuấn của Âu Dương Liên bị mình đánh, gật gật đầu: “ không sai, công bằng cả thôi. Hơn hai năm trước, Lam Quân Băng cũng bị ta đánh bầm dập như ngươi”

Y có nên cảm ơn nàng đã công bằng như vậy không nhỉ?! Âu Dương Liên cảm thán

“ Ngươi, quay về đi...” Lạc Khanh Nhan lau sạch thân kiếm, tra kiếm vào vỏ, cẩn thận mang bên hông, nhìn Âu Dương Liên, nhún nhún vai: “ ân oán giữa ta và ngươi, đến đây kết thúc rồi, từ giờ về sau, ta và ngươi ai cũng không nợ ai...”

Nói xong, quay lưng đi về hướng ngược lại, Âu Dương Liên nhìn bóng lưng của nữ tử khuất dần, ánh mặt trời chói chang phản chiếu trong mắt của y, cũng chỉ còn vạc áo phấp phới của người kia. Âu Dương Triệt quát lớn: “ Lạc Khanh Nhan, ta yêu nàng...”

Ta yêu nàng, thực sự...

Rất... yêu....

Cũng không quản Lạc Khanh Nhan có nghe thấy hay không, Âu Dương Liên chính là quát lớn, khản đặc cả cổ, nằm dài trên cỏ, tia nắng thật chói mắt, thật chói... mắt. Y vươn hai tay che đi ánh mắt

của mình, bật cười sang sảng...

Khẽ hờ qua những ngón tay, nước mắt cứ lăn dài trên má.....

Những giọt nước mắt nóng hổi, hiểm hoi của một bậc đế vương....

Lần này, thực sự kết thúc rồi, y đã tìm được lí do để buông tay rồi, sẽ không... sẽ không đau đớn, không bứt rứt, không day dứt nữa....

Lạc Khanh Nhan

Lạc Khanh Nhan.....

Lần sau gặp lại, ánh mắt của ta sẽ không vì nàng xuất hiện mà tìm kiếm nữa, tâm của ta cũng sẽ không vì nàng là lẽ nhip nữa mà.... Cũng sẽ không đau đớn vì ánh mắt hờ hững của nàng nữa....

Ta sẽ quên, hoàn toàn quên, không lưu luyến, càng không quẩn quýt si mê....

(Dao Dao: Ta thực sự cũng không rõ, Âu Dương Liên đối với Lạc Khanh Nhan, là vì không chinh phục được cho nên day dứt không nguôi, muốn quên lại càng không thể quên hay là đích thực tình yêu?! Tình yêu là một môn học vấn thật sự phức tạp, yêu không yêu, thương không thương thật khó đáp lời. Mà thôi, mà thôi, có chăng ấy cũng là một cách yêu, một khía cạnh khác của tình yêu. Cuối cùng thì kết cục mà ta chọn lựa cho Âu Dương Liên chính là như thế, y là một vị vua tốt, có lẽ một ngày nào đó y cũng sẽ tìm được người mà mình yêu thương.... Và thời gian qua đi, một ngày nào đó nhìn về quá khứ hào hùng của mình, có lẽ y sẽ cảm thán nhưng tuyệt đối không hối hận, Đó là kiêu ngạo của đế vương, mà y... lại có tư cách đó. ^^)

“ Khanh Khanh, ta quyết định sẽ cùng Lam thành thân, người làm

chủ hôn cho bọn ta được không?!” Linh Vân vừa đến nơi, đã nhảy xuống ngựa, tới tấp nhào vào lòng của Lạc Khanh Nhan, vồn vã nói. Lạc Khanh Nhan vươn tay nắm chặt thắt lưng của Linh Vân tránh cho nàng khỏi ngã xuống, gương mặt nhìn Lam từ đằng xa hối hả chạy vào, không khỏi cười nhạt: “ người càng lúc càng nhí nha nhí nhảnh, sắp là thê tử người ta rồi, phải học cách đoan trang một chút, nếu không Lam sẽ bỏ người lấy người khác đấy”

“ Đừng a chủ nhân, ngài đừng hại ta..” Lam vừa mới bước vào cổng, nghe Lạc Khanh Nhan nói thế, nhanh như cắt lấp bắp cầu xin tha thứ. Hấn khó khăn lắm mới thuyết phục Vân nhi cùng hấn thành thân, chủ thượng! người không giúp cũng đừng kéo ta xuống hố chứ. Linh Vân bĩu môi nói: “ hấn dám sao?!” nói đoạn liếc xéo nhìn Lam, Lam lau lau mồ hôi, nhanh chóng làm lành : “ Vân nhi! Biết ta không dám mà”

Lạc Khanh Nhan bỗng dưng phát hiện, thuộc hạ của nàng, từ khi nào sắp trở thành thê nô hết vậy, Huyền cũng như thế, Lam cũng như vậy, mà nghe nói Thanh đạo này rất thường xuyên chạy đến phủ Thượng thư làm khách.... Là giống ai vậy hả?! hoàn toàn không có chút khí khái nam nhi gì hết...

“ Khanh Khanh, người không nói gì là đồng ý nha!” Linh Vân cười khanh khách, đem thiệp mời bỏ vào trong tay của Lạc Khanh Nhan, nói tiếp: “ cho nên... mọi chi phí của hôn lễ, cũng phải là người lo liệu luôn đó”. Lạc Khanh Nhan rút trầu khóe miệng, nữ nhân này từ khi học ai mà tính toán chi li, keo kiệt như vậy chứ

“ Ôi! Lam sắp thành thân a, đại tỷ ta đây phải tặng quà gì đây nhỉ?!” Hồng bước vào, mạn điệu dáng người năm xưa bây giờ thay bằng mang bầu rồi, bớt đi vài phần mịn hoặc, thêm chút gì đó nhu hòa của một nữ nhân sắp làm mẹ, bên cạnh thanh sam bố y nam tử, quần áo đơn giản rất nhiều, khuôn mặt anh tuấn, rõ ràng chính là thiên hạ đệ

nhất thần thâu, cũng là tình nhân bí mật của Hồng thôi. Nhưng e rằng tình nhân bí mật này sắp thăng chức thành tình nhân chính thức rồi

“ Hồng, người với ta bằng tuổi...” Lam hắc tuyến nói, nữ nhân này lúc nào cũng dùng đại tỷ xưng hô bọn họ, rõ ràng là bằng tuổi của y a

Hắc hắc, nhưng điều vào Lạc Vân sơn trang sau ta mà, phải không chủ thượng, nói xong còn không quên phao cho Lạc Khanh Nhan mị nhãn. Lạc Khanh Nhan trầm mặc, trầm mặc, lại.... trầm mặc....

“ Huyền đâu rồi?!” Linh Vân ngó nghiêng khắp nơi vẫn không nhìn thấy Huyền, này đầu gối mỗi khi rảnh rỗi chẳng phải luôn là cái đuôi bám theo Khanh Khanh hay sao, sao hôm nay không thấy. Hồng mị hoặc cười: “ dĩ nhiên là chạy theo nữ nhân của hắn rồi, nghe nói Tư Đồ Cơ Vân mang thai ba tháng rồi!”

“ Vậy còn Thanh?!” Linh Vân nhanh nhẩu hỏi

“ Chậc!” Hồng uống một ngụm trà, nói tiếp: “ hắn a, giờ khắc này chính là đang lừa phỉnh nhị tiểu thư của Thượng thư phủ – Lã Thanh Thanh a”

“ Hồng tỷ, tin tức nhanh thật!” Linh Vân gật gù: “ nhưng là Lã... Thanh Thanh cùng Thanh?!” Tên giống nhau à, vậy sau này gọi hơi bị khó khăn đấy. Hồng lấy khăn tay từ túi lau miệng của mình, nhìn Linh Vân, thanh âm nhẹ nhàng: “ dĩ nhiên rồi, đừng quên Mị Ảnh các, ngay cả các người yêu đương vụng trộm ở đâu, giờ khắc rồi, ta điều nắm trong lòng bàn tay a”

Linh Vân đen mặt, Lam cười khổ mà Lạc Khanh Nhan..... lại tiếp tục trầm mặc!!!...

Có phải đạo này nàng rất nhân từ cho nên thuộc hạ của nàng mới

thành ra như thế này không?!

“ Chủ nhân, ngày mai sứ đoàn của Hải quốc đến, ngài có định tham gia nghị triều không?!” Lam lên tiếng hỏi. Lạc Khanh Nhan đưa mắt nhìn y, bình thản nói: “ Lam, người từ khi nào lại nhiều chuyện như vậy?!” Lam xấu hổ cười, sờ sờ mũi, không nói gì thêm....

“ Đi, đi thôi! Khanh Khanh, hôm nay người phải cùng ta chọn lựa đồ cưới mới được”. Linh Vân nắm lấy cánh tay của Lạc Khanh Nhan, làm nũng nói, mắt đẹp khẽ chớp như là nếu như Lạc Khanh Nhan không đồng ý thì nhất định là tội ác tà trời vậy. Lạc Khanh Nhan đăm cười, bỏ tay Linh Vân ra, nói: “ có Lam bồi cùng người”

“ Nhưng chọn đồ cưới, phải đi cùng khuê mật bằng hữu mới thú vị thôi...” Linh Vân bĩu môi, nhỏ giọng ai oán

Lạc Khanh Nhan nhìn Linh Vân, bình tĩnh nói tiếp: “ người biết rõ... ta không có hứng thú với mấy trang sức nữ nhân”. Đúng vậy! nói không có hứng thú đúng hơn là không để ý đi, Lạc Khanh Nhan từ đầu đến cuối, điều vận nam trang có bao giờ đổi quần áo nữ nhân đâu?! Cho nên cũng không lắ để ý trang sức, với lại... khụ!! Cái khuôn mặt tuấn mỹ như thế, nếu vận nữ trang, trên đầu cắm vài thanh ngọc trâm, khụ.. khụ...!! Quả thật Linh Vân cũng không thể tưởng tượng được, hình ảnh khi đó biến thành như thế nào nữa

“ Được rồi, đi đi... đừng phiền, ta còn có chuyện giải quyết...” Lạc Khanh Nhan không kiên nhẫn nói. Linh Vân hừ nhẹ, sau đó quay đầu bước ra ngoài, hồng và bố y nam tử cùng Lam cũng cười khổ bước theo sau.

Hơn hai năm nay, bốn người bọn họ, dù công việc có bận rộn như thế nào, cũng sẽ thay phiên chạy về đây, làm bạn cùng chủ nhân, nhưng dường như chủ nhân không muốn....

Có thể thay thế địa vị công tử trong lòng chủ nhân.....

Người này, tuyệt đối không ở trên thế gian này.....

Lạc Khanh Nhan đương nhiên là biết ý tốt của bọn họ, nhưng là nàng quả thật không cần, tịch mịch của nàng, cô đơn của nàng..... không ai có thể lau đi được. Tay lại vô thức siết chặt lấy đồng tâm kết

Đồng tâm kết, tương kết đồng tâm, bất ly bất khí.....

Đúng vậy, bất ly.... Bất khí, Lạc Khanh Nhan nhẹ cười, ôn nhu say lòng người....

“ Gia gia, sao ngài lại ở đây?!” Dung Phượng Ca ngạc nhiên nhìn Dung Cơ. Dung Cơ nhìn tôn tử của mình, thở dài rồi lại thở dài: “ Tiểu Phượng Ca à, không lẽ gia gia không được đến đây sao?!” Dung Phượng Ca khẽ chau mày, hàng mi thanh tú xinh đẹp nhú lại, thanh âm trầm thấp: “ gia gia, ngài cứ dăm ba hôm lại đến đây, như vậy... Nhan Nhan sẽ nghi ngờ đó”

“ Đừng lo, nha đầu này từ xưa đến nay không có để ý đến hành tung của ta, nhất định sẽ không phát hiện, nhưng là Tiểu Phượng Ca à, con định ở nơi này chờ đợi bảy năm mới quay lại sao?!” Dung Cơ dò hỏi. Dung Phượng Ca gật đầu, thanh âm tràn đầy buồn rầu: “ nếu không như vậy, Nhan Nhan sẽ gặp họa sát thân...”

“ Ai da, con đừng nghe lời lão hòa thượng thú vị đó, trên thiên hạ này, có ai có thể đả thương được nha đầu kia kia chứ?!” Dung Cơ không cho là đúng, nội đám thuộc hạ quanh quẩn thôi cũng đủ khiến cho bọn người có ý đồ e ngại rồi hướng chi thêm một kẻ biến thái như nha đầu đó. Hai năm nay võ công càng thêm tiến bộ vượt bậc, bây giờ cả ngài cùng Hàn Vô hợp lực lại đấu cùng nha đầu đó cũng

ngang tay....

Hàn Vô nói, nha đầu này tư chất tầm thường nhưng ngộ tính về võ học cực kỳ cao, lại thêm không ngừng cố gắng tu luyện mới nhanh chóng có thành quả như vậy, nhưng là.... Nghĩ đến đây, Dung Cơ thở dài, khoảng thời gian hai năm trước, ngài là người chứng kiến, nha đầu đó hầu như thức trắng đêm, mất ngủ, ngoài việc xử lý công việc, thời gian còn lại đều dành cho luyện tập, mức độ điên cuồng đó ngay cả võ si như Hàn Vô cũng lắc đầu cảm thán

Lạc Khanh Nhan ơi Lạc Khanh Nhan, ngươi... hà tất phải khổ như vậy chứ....

“ Con người dù có cường hãn như thế nào, đôi khi ý trời cũng khó mà đoán được, gia gia... Phượng Ca không muốn mạo hiểm mất đi nàng ấy, dù chỉ là một chút, người.. có hiểu không?!” Dung Phượng Ca nhỏ giọng nói. Nếu như gặp lại chỉ là lời chào hỏi cuối cùng cho cuộc ly biệt, thì thà y ở đây an an phận phận bảy năm, qua bảy năm là y có thể gặp nàng, y sẽ kiên nhẫn, thật kiên nhẫn mà....

“ Được rồi, nhưng là, sau bảy năm... bên cạnh nha đầu đó sẽ xuất hiện một người khác thì sao?!” Dung Cơ như đùa, như thật hỏi

“ Sẽ không!” Dung Phượng Ca chắc chắn nói: “ bên cạnh Lạc Khanh Nhan, chỉ có thể là Dung Phượng Ca mà thôi! Gia gia, ngài không tin Nhan Nhan cũng nên tin Phượng Ca chứ”. Dung Phượng Ca hí mắt cười. Tình yêu của nàng giành cho y, y chưa một lần hoài nghi, chỉ có thể là càng yêu, càng yêu chứ tuyệt đối không có lãng quên cùng thay thế, dù là... thương hải hóa tang tiền

“ Ngươi nha!” Dung Cơ lắc đầu cười, vươn tay vỗ vỗ đầu Dung Phượng Ca, ánh mắt tràn đầy sủng nịnh, tôn tử của ngài, đã thực sự trưởng thành rồi, chắc chắn ở bên kia, nữ nhi cùng hiền tể của ngài,

sẽ vui mừng lắm

Triều Dương điện, uy nghiêm cao quý. Là nơi nghị sự của các bậc triều thần cùng đế vương Hoàng Thiên. Tiểu hoàng đế khoác long bào, thần thái yên tĩnh, không giận tự uy lắng nghe các triều thần dâng tấu chương. Ở dưới điện, các vị quan lại, không ngừng tranh cãi, tiểu hoàng đế khẽ nhíu mày, lạnh nhạt nói: “ các vị ái khanh!” Tức thì các quan lại ở dưới, im bặt

“ Thừa tướng, khanh nghĩ sao về việc này!” tiểu hoàng đế hỏi

“ Tâu bệ hạ, Hoàng Thiên chúng ta, tuy năm nay được mùa nhưng là số lượng dự trữ không cao, hơn thế nữa mỗi năm vào mùa đông, Hoàng Thiên thường có lũ lụt, số lương thực dự trữ trong kho, vừ đủ cứu tế, không thể cho mượn a....” thừa tướng than thở. Tiểu hoàng đế nhìn thừa tướng của mình mặt mày cau có, còn không kém khóc ra, cũng thấy có chút buồn cười những vẻ mặt vẫn hết sức trầm tĩnh, quay sang nhìn hộ bộ thượng thư Thanh Sur, hỏi tiếp: “ còn ý của ái khanh ra sao?!”

“ Bệ hạ, Hải quốc cùng Hoàng Thiên chúng ta, mấy trăm năm nay chung sống hòa bình, hơn nữa lúc trước, Hoàng Thiên nạn dịch khắp nơi, dân chúng lầm than, Hải Quốc ngay lập tức mang năm mươi vạn cân lương thực sang cứu tế chúng ta, nay Hải Quốc gặp nạn nếu như Hoàng Thiên làm ngơ há chẳng phải là vong ân bội nghĩa sao?!” Thanh Sur nghiêm túc lên tiếng, lúc này mọi người trầm tư đi lên. Mười năm trước, tiên đế còn tại vị, nạn dịch châu châu hoành hành mười thành, lương thực thiếu thốn cùng kiệt, bất đắc dĩ viết thư cầu quốc Hải đế, Hải đế nhân từ rộng lượng, không nói hai lời, lập tức cho người mang lương thực cứu tế Hoàng Thiên, ân tình mười năm trước, nếu như không hoàn trả thì người đời sẽ khó mà không nói, Hoàng Thiên, vong ân bội nghĩa a.....

“ Bệ hạ, sứ đoàn của Hải quốc đến....” từ bên ngoài, có người chạy vào bẩm báo. Tiểu hoàng đế gật đầu. Gã thái giám bên cạnh hô lớn: “ Tuyên!”

Hết chương 76

Chương 77: Huyền tuyết

“ Tham kiến bệ hạ, vạn tuế.... Vạn tuế....” đại diện Hải Quốc, là ba vị sứ giả, một nữ hai nam cung kính hành lễ

“ Miễn! các vị sứ giả đã vất vả rồi...” Tiểu hoàng đế nhẹ giọng cười. Ba sứ giả ngẩng đầu lên, một thoáng sửng sốt, đã biết tiểu hoàng đế lên ngôi hơn hai năm nay nhưng không nghĩ tiểu hoàng đế này lại hiểu sự đến như thế, thần thái, cốt cách điều hơn hẳn tiên đế lúc trước, ba người âm thầm tán thưởng

Hải quốc không hổ danh được mệnh danh là vùng đất được nữ thần sắc đẹp ưu ái, hai nam tử tuấn mỹ anh tuấn, điều là mỹ nam hiếm có, đứng giữa lam y mỹ nữ, mặc dù cách một lớp khăn che mặt nhưng cũng không thể che dấu hết nét đẹp của nàng. Mạn điệu đáng người, lam y thanh nhã, một đầu tóc đen xòa đến thắt lưng, ánh sáng nhu hòa, phần trên được vấn lên bởi một thanh ngọc sai, cái cổ cao kiêu hãnh, vàng trán no đủ, đôi chân mày thanh tú tuyệt mỹ, hàng mi dài cong vút rập rờn như cánh bướm, và đôi con ngươi long lanh nhu hòa, ôn nhu quang mang, tuyệt sắc mười phần, chỉ thấy mỹ nhân lên tiếng, thanh âm tựa như châu ngọc rơi, khiến cho người ta tâm thần không khỏi nhộn nhạo

“ Thần nữ lần này mạo muội đến đây, hi vọng sẽ không quấy rầy bệ hạ”

“ Người là... thánh nữ của Hải quốc!” tiểu hoàng đế khẳng định nói

“ Đúng vậy, thần nữ – Huyền Tuyết, thánh nữ đời thứ bảy mươi chín của Thánh điện” nữ tử nhẹ giọng nói, thái độ không kiêu ngạo, không

siểm nịnh

“ Trẫm nghe nói, thánh nữ Hải quốc tài mạo song toàn, lại mang nửa dòng máu thần linh có khả năng tiên tri?!” Tiểu hoàng đế hứng thú hỏi. Huyền Tuyết nghe vậy, ôn thanh cười: “ chỉ là... lời đồn mà thôi, bộ hạ đừng cho là thật!”

“ Vậy a...” tiểu hoàng đế có vẻ thất vọng, nhưng biểu hiện đó chỉ thoáng hiện lên mà thôi. Huyền Tuyết không khỏi tán thưởng, rốt cuộc hài tử này là trời sinh khí chất vương giả hay là có người dạy dỗ, nàng tin rằng, với tư chất như thế này, tương lai của Hoàng Thiên sẽ càng thêm rực rỡ huy hoàng, không khác gì lúc trước, khi thánh tổ hoàng đế khai quốc. Nói ra Hải Quốc cùng Hoàng Thiên cũng có sâu xa quan hệ a...

“ Bộ hạ, chuyện lần này...” đứng bên cạnh, nam nhân dường như thiếu kiên nhẫn thốt lên. Huyền Tuyết khẽ nhíu mày nhìn nam nhân, sau đó cũng yên lặng chờ câu trả lời của tiểu hoàng đế. Tiểu hoàng đế quả thật có chút khó xử, liếc nhìn các quan lại, không thấy ai có ý định đứng ra, thờ dài, chuẩn bị lên tiếng thì có một thanh âm vang lên, trầm thấp khàn khàn, không có nhu hòa chỉ là lạnh nhạt bình thản

“ Các vị đừng vội, đi từ Hải Quốc đến đây, cả một quãng đường xa xôi, cũng mệt nhọc rồi, sao không nghỉ ngơi, tối nay sẽ có yến tiệc thiết đãi các vị....”

Tiểu hoàng đế nhếch miệng cười, sự phụ quả nhiên đến đây....

“ Tham kiến nhiếp chính vương, thiên tuế,.... Thiên thiên tuế!” Quan lại thấy tử y nhân bước vào, điều thờ phào nhẹ nhõm một hơi, cung kính hành lễ. Lạc Khanh Nhan quơ quơ tay ra hiệu cho mọi người đứng dậy, sau đó đi đến bên cạnh của tiểu hoàng đế, ngồi xuống!

“ Sur phụ, đồ đệ biết người nhất định sẽ đến mà...” tiểu hài tử nhỏ giọng nói. Lạc Khanh Nhan liếc hài tử một cái, khẽ thờ dài, tiểu hài tử nghịch ngợm

“ Thánh nữ, bốn vương có thể xưng hô người là gì?!” Lạc Khanh Nhan câu thần cười, tiểu dung tà mị, đôi hoa đào mắt quang ba liễm diễm, khẽ phe phẩy chiết phiến, nào có bộ dáng lạnh nhạt bình thản như thường ngày, quan lại trở mắt nhìn Lạc Khanh Nhan, âm thầm chung một suy nghĩ, liệu hôm nay nhiếp chính vương có gặp đả kích gì không?!

“ Nhiếp chính vương có thể xưng hô tên của thần nữ...” Huyền Tuyết nhẹ giọng nói, thái độ ứng đối thập phần khéo léo. Theo như tin tức của nàng, cả một triều thần, khó đối phó nhất chính là vị tử y nhiếp chính vương này, nghe nói y chỉ dùng ngăn ngừa hơn một năm, đảo chính giúp tân đế lên cơ, sau đó lại đưa ra hàng loạt chính sách, nhanh chóng thúc đẩy sĩ nông công thương. Hoàng Thiên ngày hôm nay, công lao hơn nữa đã là của y. Tiểu hoàng đế đối y, yêu kính có thêm...

“ Như vậy, Huyền Tuyết cô nương, bốn vương nghe nói, Hải đế bệ hạ đang bệnh nặng nguy kịch, không biết hiện giờ ra sao rồi?!” Lạc Khanh Nhan cười nhẹ hỏi. Huyền Tuyết sửng sốt, áp chế trong lòng sợ hãi, việc Hải đế bị bệnh, nàng đã cho người phong tỏa tin tức, ngay cả thái tử cũng không rõ, làm sao người này lại biết, Huyền Tuyết ánh mắt nhìn Lạc Khanh Nhan, trầm tư, người này là đang cảnh cáo nàng sao?!

“ Phụ vương của bốn vương từ khi nào lại bị bệnh, nhiếp chính vương ngài đừng bịa đặt bậy bạ...” nam nhân bên cạnh lớn tiếng nói, người này chính là tứ vương gia của Hải quốc. Lạc Khanh Nhan nhìn nam nhân, khẽ cười, người này tính tính táo bạo, dường như ruột để

ngoài da, không mấy quan tâm, Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai: “ có lẽ tin tức của ta sai lầm rồi chẳng?!” Nói xong cũng không nhắc đến việc đó nữa, Huyền Tuyết thở phào nhẹ nhõm

“ Thánh nữ, trẫm có một thắc mắc...” hoàng đế lên tiếng: “ từ lúc bước vào Triều Dương điện đến giờ, người điều che mặt, đây chính là lễ ngộ của quý quốc sao?!” thanh âm trẻ con chùn lại, thần thái thanh lãnh, mang ba phần giống Lạc Khanh Nhan, thái sư đứng bên cạnh không khỏi thở dài, đúng là thầy nào trò ấy mà

Huyền Tuyết giật mình, không nghĩ tiểu hoàng đế lại nói như vậy, một thoáng chần chờ nhưng cũng gỡ xuống khăn che mặt, thanh âm vẫn nhu hòa dịu dàng như thường: “ bệ hạ thứ lỗi, thần nữ đã không nghĩ đến điều đó”. Khăn che mặt lấy đi, hé lộ dung nhan khuynh quốc, quan lại một thoáng sợ hãi than...

Ngũ quan đẹp như tranh vẽ, làn da trắng nõn như bạch ngọc, đôi gò má tựa cánh đào hoa, cái mũi cao kiêu hãnh, môi anh đào tuyệt đẹp. Nữ tử lam y thanh nhã tươi đẹp, mỗi giờ tay nhắc chân đều tràn đầy quý khí, quả nhiên Phương Bắc có giai nhân, di thể mà độc lập, nhất cố khuynh nhân quốc, nhị tiểu khuynh nhân thành...!!

Tiểu hoàng đế lấp bắp kinh hãi, nhẹ giọng lẩm bẩm: “ tiểu... tiểu sư phụ?! Không thể nào”

Nữ nhân này thật đẹp, đẹp không thể phương vật, khiến cho người ta chỉ nhìn thôi cũng đủ si mê tâm thần, một cái liếc mắt là trọn đời không thể quên rồi. Nhưng là người này dung mạo.....

Lạc Khanh Nhan sắc mặt trầm lại, lãnh.... Lãnh đến mức tận cùng, dường như xung quanh cách nàng ba bước, điều trở nên lạnh lẽo thấu xương, tay vô thức bấu chặt thành ghế, năm ngón tay như muốn bóp nát thành ghế đáng thương, tiểu hoàng đế nhìn sang sư

phụ của nó, không biết nói gì.... Quan lại bỗng đứng phát hiện, có điều gì không ổn, ngẩng đầu nhìn nhiếp chính vương, lại thấy từ khi nào, cái ghế đã bỏ trống rồi

Vị nhiếp chính vương này chính là tùy hứng như vậy a, mọi người thấy nhưng không thể trách, bộ.. người dám sao?! >"<

“Được rồi, thượng thư ngài sắp xếp cho sứ đoàn nghỉ ngơi, tối nay tổ chức yến tiệc thiết đãi các vị” nói xong cũng đứng dậy, đi ra ngoài. Thái giám hét lên hai tiếng ‘bãi triều’, mọi người đều ai về nhà nấy, mặc dù thắc mắc nhưng cũng không hỏi nhiều. Huyền Tuyết nhìn đám người tản ra, mặt mày trầm tư

Nếu như nàng nhìn không lầm, thì Nhiếp chính vương khi thấy khuôn mặt này của nàng, thần thái tràn đầy hoảng hốt, là vì... gì đâu?!

“Huyền Tuyết, bây giờ chúng ta làm gì?!” Tứ hoàng tử Hải Quốc lên tiếng, sắc mặt không mấy tốt đẹp. Nam nhân còn lại cũng rơi vào trạng thái trầm mặc, không nói gì thêm. Huyền Tuyết thở dài, lắc lắc đầu. Xem như kế hoạch của nàng, cần phải xem xét lại

Nhiếp chính vương... nhiếp chính vương.... Lạc Khanh Nhan!

Ban đêm, chính là thời khắc tốt nhất để làm nhiều việc, tỳ như cướp của giết người, tỳ như giết người diệt khẩu, như cướp sắc và... tỳ như vụng trộm đến nhà người khác +_+

Vài ngọn cây đứng đưa trong gió, lay lắt xì xầm như một điệp khúc quen thuộc về đêm, ánh sáng ít ỏi của vầng trăng khuyết như có như không phản chiếu cảnh vật trên mặt đất

Bỗng, một bóng đen vút qua, nhanh như thiểm điện, rồi ẩn hình vào trong màn đêm. Hắc y nhân dường như rất quen thuộc với địa hình

nơi đây cho nên nhanh chóng len lõi vào, tránh thoát rất nhiều ánh vệ...

“ Cạch!” Cánh cửa hé mở, hắc y nhân len vào, đôi con ngươi sáng quắc. Nhanh chóng lục lọi đồ đạc trong phòng, như là tìm kiếm cái gì đó, hắc y nhân cẩn thận mò mẫm, hàng mi thanh tú khẽ chau lại. Chút ánh sáng leo lắt của cây đèn cầy, quả thật không đủ ánh sáng cho việc tìm kiếm của hắc y nhân

Vươn tay lấy quyển sách trên kệ, lại vô tình động đến một cái âm cách, vang lên một tiếng, kệ sách xoay quanh lại. Nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, không thấy có gì bất thường, hắc y nhân một thoáng thả tâm, đưa cây nến lại gần quan sát, tức thời ngậy ngẩn cả người

Đằng sau kệ sách, treo hai bức tranh....

Một, lam y nhân, thanh nhã như trúc, yên lặng ngồi gầy đàn dưới gốc lê hoa, một trời hoa rơi trắng muốt, lam y nhân tĩnh lặng như nước, dung mạo khuynh quốc khuynh thành

Hai, giữa không gian u tối, huỳnh hỏa bay đầy trời, bóng dáng hai người, ôm chặt lấy nhau, một người tuấn mỹ vô trù, một người khuynh thế băng dung, không gian nhu tình tuyệt đẹp....

Hắc y nhân vô thức vươn tay, đầu ngón tay chạm nhẹ vào bức tranh, nhẹ giọng thì thào: “ ... người này... là ai?!” Vì có gì nàng cùng người trong tranh, dung mạo lại giống nhau đến như vậy. Thì ra.. lúc sáng nhiếp chính vương hoàng hốt chính là vì người này sao?! Vâng! Hắc y nhân không ai khác chính là thánh nữ Hải quốc – Huyền Tuyết. Yến tiệc linh đình, nàng lấy cớ không khỏe để về trước, đồng thời tham nhập phủ Nhiếp chính vương, không ngờ lại thấy hai bức họa này....

“ Hấn... tên gọi Dung Phượng Ca...” từ đằng sau hắc y nhân, thanh âm trầm thấp khản đặc vang lên. Hắc y nhân rùng mình quay đầu lại, người này vô thanh vô tức xuất hiện nàng lại không hề hay biết, quả công quả thật đủ cường. Huyền Tuyết nàng từ lúc ba tuổi đã bắt đầu tập võ, lại có thiên phú cực cao, luôn tự ngạo võ công bản thân ít ai bằng, không ngờ hôm nay lại gặp đối thủ lợi hại hơn nhiều, không khỏi tâm sinh nể phục.

“ Huyền Tuyết cô nương! Muốn biết điều gì, có thể hỏi bốn vương, không cần phải mất công mất sức đến như vậy...” Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt nói, khát hấn thái độ lúc sáng. Huyền Tuyết nhìn Lạc Khanh Nhan, lát sau mới trầm giọng lên tiếng: “ ta, không có gì để nói, muốn bắt cứ bắt...”

Lạc Khanh Nhan cười nhẹ, đi đến chỗ hai bức tranh, đầu ngón tay dịu dàng chạm thật nhẹ như sợ hãi sẽ làm hư bức họa vậy, ánh mắt nhu hòa sâu không thấy đáy, vĩnh viễn lưu lại cảm tình, nhìn lam y nhân trong tranh, Huyền Tuyết thấy vậy không khỏi động dung....

“ Người này... là người ngươi yêu?!” Huyền Tuyết bỗng đứng thốt lên hỏi, hỏi xong lại hối hận, nàng từ khi nào lại nhiều chuyện như vậy chứ?!

“ Người nói xem.....” Lạc Khanh Nhan đậm cười

Huyền Tuyết khẽ mím môi, hỏi tiếp: “ lúc sáng, ngươi chính là vì khuôn mặt này của ta giống nàng mới hoảng hốt bỏ chạy?!”

Lạc Khanh Nhan không nói gì, chỉ nhạt nhẽo cười

“ Đường đường nhiếp chính vương của một nước, không ngờ cũng là kẻ yếu đuối như vậy...” Huyền Tuyết trào phúng. Nàng cũng không rõ vì sao lại nói những lời khó nghe như vậy, khẽ nhú mi, có lẽ là vì

không muốn người này xuyên qua nàng nhìn về một người khác chẳng, bất cứ ai cũng có quyền khó chịu vì mình bị coi như người khác đã, Huyền Tuyết tự an ủi bản thân mình như thế

Lạc Khanh Nhan giương mi nhìn Huyền Tuyết, khóe môi cong lên nét cười tà mị, vươn tay nâng cằm của Huyền Tuyết, thanh âm lãnh thấu xương: “ người có biết kẻ nói ta hai từ yếu đuối, bây giờ mồ đã xanh cỏ. Lạc Khanh Nhan, ta đời này ghét nhất chính là từ đó.....”

Cằm bị Lạc Khanh Nhan nắm thật chặt, như sắp bị bóp nát, Huyền Tuyết không có ý định cầu xin tha thứ, cao ngạo ngẩng đầu, quật cường nhìn Lạc Khanh Nhan. Lạc Khanh Nhan hoảng thần buông tay, lắc đầu cười khế: “ nếu không phải vì khuôn mặt của ngươi quá giống hắn, thì chỉ cần việc bước chân vào đây cũng đủ khiến ngươi không còn tồn tại trên thế gian này rồi...”

“ Đi thôi...” Lạc Khanh Nhan vẫy tay ra hiệu. Huyền Tuyết muốn nói lại thôi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đó của Lạc Khanh Nhan, quay đầu bước ra khỏi cửa nhưng chỉ vừa mới chạm vào ngưỡng cửa thì bên ngoài một bóng trắng vọt đến, Huyền Tuyết nhanh chóng lui về phía sau vài bước, bất ngờ nhìn bạch y lão giả

“ Khanh Nhan, ta nghe nói...” lời chưa kịp dứt, lão ngoan đồng Dung Cơ kinh hãi, chỉ tay về hướng Huyền Tuyết, lắp bắp: “ tôn.. tôn tử?! a không,.. ngươi là ai, sao lại có khuôn mặt giống Tiểu Phượng Ca của ta như vậy?!”

“ Lão ngoan đồng, nàng ta không phải....” Lạc Khanh Nhan nhàn nhạt nói

“ Ta biết a, nhưng là... thật giống...” lão ngoan đồng cảm thán, trên thiên hạ này có người với người giống nhau đến thế sao

“ Giống nhưng không phải hấn...” Lạc Khanh Nhan bình thản nói: “ lão ngoan đồng, đừng làm rộn, Huyền Tuyết cô nương, mời!...”

Huyền Tuyết hồn độn nghe Dung Cơ nói, gì là tôn.. tử?! nàng là nghe nhầm thôi, tôn nữ mới đúng chứ?! Huyền Tuyết trì độn bước ra khỏi phòng, trì độn dùng khinh công chạy về nơi ở của mình. Đến nơi mới kịp sắp xếp mọi thông tin trong đầu của mình. Tôn tử.... hấn... lam y nhân vận nam trang....

Vậy.... vậy ra....khụ! ... Nhiếp chính vương... đoạn tụ...

Hết chương 77

Chương 78: Hoàng lãg

“ Sao cơ, gia gia... ngài lặp lại lần nữa?!” Dung Phượng Ca đặg cầm ấm thuốc, rơi xuống mặt đấđ, nước thuốc vặng lên tung tóe. Dung Cơ nhìn tôn tử của mình, nhe răng nở nụ cười: “ tiểu Phượng Ca, đừng vội...!”

“ Gia gia..” Dung Phượng Ca nghiêm mặt nói

“ Hỏo hỏo, ta nói... Thỏnh nữ Hải Quốc, lần này theo sứ đòan qua Hoằg Thiên... đặi khỏai là dung mạo của vị thỏnh nữ đớ, y chang như tiểu Phượng Ca vậy, không chừđ cũng không khỏc. Mà hình như vị thỏnh nữ đớ... khộ! Rỏđ có hỏo cảm với Khanh Khanh nha”. Lỏo ngoan đờng thú vị nói

“ Nhan Nhan là nữ tử”, Dung Phượng Ca không vui lặp lại lần nữa. Dung Cơ cầm trái táo trên bàn, gặm một miếng mới nói tiếđ: “ ta biếđ a nhưng vị thỏnh nữ đớ cứ khắg khắg một mực Khanh Khanh là nam tử thỏi, hơn thế nữa có ai nhìn vào Khanh Khanh mà cho rằng nàng là nữ tử đầu”

Chiều cao không ngừng tặg trườg, thân hình thon dài rắn chắc, làn da khỏe mạnh, dung nhan tuấn mĩ, đời hoa đầo mắt, mũi cao, bạc môi tà mị. Nhìn đĩ nhìn lại, nhìn trái nhìn phải, cũng là một vị hỏo tuấn tú thiếu niêđ lang mà thỏi. Lỏo ngoan đờng Dung Cơ cảm thỏn, lại nhìn bộ đặg tôn tử của mình, chiều cao tầm thườg, thân hình đờn bạc, khuôn mặt hỏa thủy, lại đời mắt trong veo tràn đầy thần thỏi khỏ ái kia nữa chứ, nhìn sao cũng là mườì phần xinh đặđ tiểu cô nương. Dung Cơ một lần nữa than ngắđ thờ dài, nếu như hai người bọđ họ đờđ dung mạo cho nhau thì tốt rồi....

“ Cũng đúng...” Dung Phượng Ca thì thào, mày nhăn càng chặt, đi qua đi lại, mặt mày khi thì cau có, khi thì giãn ra, thập phần khả ái, khiến cho Dung Cơ ngồi đó không khỏi tủm tỉm cười, ai da! Lâu rồi mới thấy tôn tử của ngài có biểu hiện khả ái như thế, thật là nhìn hoài cũng không biết chán mà

“ Gia gia, có phải Nhan Nhan rất là dễ dàng tha thứ cho vị Huyền Tuyết cô nương ấy không?!” Dung Phượng Ca nhìn Dung Cơ, thử thăm dò. Dung Cơ sừng sốt, gật gật đầu, cũng không quên hỏi lại:” sao con biết hay vậy, quả thật mấy hôm trước vị cô nương đó chạy đến Nhiếp chính vương phủ, còn lục lọi đồ đạc trong thư phòng nhưng nha đầu đó lại thả cho cô nương ấy đi, một chút cũng không làm khó dễ. Nếu là bình thường, thì không mờ xanh cỏ chắc cũng rớt nửa cái mạng rồi”

Dung Phượng Ca mím môi, thanh âm quả thật có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “ dĩ nhiên rồi, Nhan Nhan đối với những ai, những gì giống Phượng Ca, điều rất dễ mềm lòng”. Lúc trước là Diêu Nhi, bây giờ là Huyền Tuyết. Y luôn biết, nữ nhân đó vô tình lãnh khốc, nhưng đối y luôn một mảnh nhu tình mềm mại, có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi, cho nên tiểu hài tử Diêu Nhi, dung mạo có ba bốn phần giống y, nàng đặc biệt đối xử ôn hòa, hết lòng truyền dạy võ công, hướng chi xuất hiện một Huyền Tuyết, dung mạo giống y mười phần

“ Nói gì thì nói, Huyền Tuyết cô nương kia, tính khí quả thật giống con một chút đó” Dung Cơ than khẽ: “ điều thuộc dạng người bên ngoài nhu nhược, bên trong lại quật cường phải chết, dùng mười đầu ngưu cũng kéo không đi”. Nhưng mà dĩ nhiên tôn tử của ngài vẫn đáng yêu hơn rồi. Dung Cơ tự kỷ nghĩ, vì tiểu Phượng Ca giống ngài mà ^^

“ Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ....” Dung Phượng Ca vừa bối rối,

vừa bực mình nhưng trong lòng quả thật không khống chế được ngọt ngào, chấp tay sau hông, tiếp tục đi qua đi lại, cũng khiến cho Dung Cơ chóng cả mặt. Lão ngoan đồng nắm lấy hai vai của tôn tử, ấn y ngồi xuống, nghiêm túc nói: “ thì đương nhiên phải chạy về, bảo vệ lãnh địa của mình rồi, Tiểu Phượng Ca à, dân gian có câu lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, huống chi hiện nay vị Huyền Tuyết thánh nữ kia, ngày nào cũng rất siêng năng chạy đến Nhiếp Chính vương phủ, cùng nha đầu luận bàn nào là đánh cờ, nào là võ công....”

“ Nhưng... nhưng là Nhan Nhan sẽ nguy hiểm, mới có hai năm mà thôi, còn đến năm năm nữa mới đến kỳ hạn...” Dung Phượng Ca đương nhiên là hận không thể chấp thêm hai cánh chạy về bên cạnh Nhan Nhan của y rồi, nhưng lời cảnh báo của lão hòa thượng vẫn còn văng vẳng bên tai, y làm sao có thể vì ích kỷ của mình mà bỏ qua được

“ Ai da” Dung Cơ lắc đầu than thở: “ vậy thì tùy con vậy, mọi chuyện ta không chịu trách nhiệm đâu nha, ta đã nhắc nhở trước con rồi đấy, lỡ mà nha đầu kia có bị người khác cướp chạy mất, cũng đừng ân hận”

“ Sẽ không!” Dung Phượng Ca một lần nữa khẳng định. Nhưng mà nữ nhân kia rất giống y nha, Nhan Nhan sẽ mềm lòng à nữ nhân kia lợi dụng ăn đậu hủ của nàng à nhiều thủ đoạn lôi kéo Nhan Nhan à Nhan Nhan lại không nỡ ra tay à cứ như thế lặp đi lặp lại, không chừng Nhan Nhan của y sẽ bị nữ nhân chết tiệt đó kéo chạy mất thì sao?! hơn thế nữa.... Dung Phượng Ca rũ xuống mi mắt, than khẽ, trong mắt của Nhan Nhan, y đã chết rồi. Nếu như.... Nếu như....

Dung Phượng Ca ảo não, nghe nói nữ nhân tâm như rắn rết, nhất là nữ nhân càng đẹp còn có nhiều thủ đoạn, lỡ như nữ nhân kia dùng độc kế thì sao?! Dung Phượng Ca hai tay chống cằm, phiết miệng, mắt đẹp tràn đầy ủy khuất. Nhan Nhan đáng ghét, dù giống Phượng

Ca như thế nào, cũng không phải là Phượng Ca nha, cần chi phải đối xử tốt như vậy chứ, để cho nữ nhân kia có hi vọng thì sao?! Dung Phượng Ca càng nghĩ càng cảm thấy phức tạp mà quên mất, Lạc Khanh Nhan là nữ tử a, đúng là càng yêu càng ngốc mà >”<

“ Gia gia, chắc chắn nữ nhân kia có âm mưu đúng không, chứ Nhan Nhan mặt lạnh như vậy, nữ nhân nào mà chịu nổi chứ, có khi nào nữ nhân kia tiếp cận Nhan Nhan là vì mục đích khác không?!” Dung Phượng Ca ừ ừ nói, dĩ nhiên là y đang chối bỏ sức quyến rũ của Lạc Khanh Nhan đối với phái nữ, phủ nhận việc mỗi khi y cùng Nhan Nhan ra ngoài đường, hầu như rất nhiều nữ nhân từ nhỏ đến lớn điều mặt đỏ tai hồng nhìn Nhan Nhan của y, Dung Phượng Ca thật bị ai, tình địch của y, sao lại có cả nam lẫn nữ kia chứ, híc >”<

“ Cũng có lý...!!” Dung Cơ an ủi tôn tử của mình: “ chắc chắn nữ nhân kia là vì ham hố sắc đẹp của Khanh Khanh, cho nên mới làm thế, Phượng Ca an tâm, Khanh Khanh sẽ không bị mắc mưu đâu”. Ta nói Dung Cơ lão tiền bối a, ngài an ủi cũng như không, càng thêm đổ dầu vào lửa thì phải =”=

“ Gia gia....” Dung Phượng Ca oán giận

Lão ngoan đồng hì hì cười: “ Tiểu Phượng Ca, gia gia chỉ là đang nói giỡn mà thôi, đừng giận, đừng giận.... ^^”

“ Gia gia, ngài thay ta tìm cách đi...” Dung Phượng Ca kéo kéo ống tay áo của Dung Cơ, phết miệng, đôi con ngươi to tròn, ủy ủy khuất khuất. Dung Cơ, ngàn lần vạn lần điều bị chiêu thức này của Dung Phượng Ca làm cho buông tay đầu hàng, trăm thí trăm linh, và lần này cũng không ngoại lệ a. Dung Cơ tâm thần nhộn nhạo, không ngừng khóc thét trong lòng, ôi..ôi! tiểu Phượng Ca thật là... thật là quá xá đáng yêu mà

“Hành.... Từ từ để gia gia tìm cách...” Dung Cơ suy ngẫm, đưa tay lên trán suy tư rồi lại suy tư, một lát sau vỗ cái bàn thật lớn, ha hả cười: “có rồi!” Dung Phượng Ca mắt sáng lên, hai tay ngoan ngoãn vòng trên bàn, một bộ dáng ngoan bảo bảo, im lặng lắng nghe. Dung Cơ hí hửng nói: “Tiểu Phượng Ca à, chẳng phải thật dịch dung của con rất tốt sao, ngay cả ta cũng khó mà nhận ra, bây giờ con dịch dung thành một người khác, sau đó ta sẽ mang con vào Nhiếp chính vương phủ, làm gã sai vặt trong đó, khi ấy con có thể đường đường chính chính làm cho nữ nhân kia không đến gần được Khanh Khanh rồi”

“Gia gia thật là thông minh...” Dung Phượng Ca mắt sáng lên, gật gật đầu

“Dĩ nhiên rồi, ta là ai kia chứ...” Dung Cơ gõ đầu Dung Phượng Ca một cái, tự mãn lên tiếng (Dao Dao: khụ! Sao mà lão ngoan đồng này càng già càng tự kỷ thế nhỉ =’=)

“Nhưng là gia gia, nếu vậy... lỡ như Nhan Nhan phát hiện ra Phượng Ca thì sao, lỡ như....” Dung Phượng Ca vẫn còn vướng mắc nhiều lắm về mối họa sát thân kia. Dung Cơ phân giải: “tiểu tử ngọc, ta là nói người dịch dung, hơn thế nữa bình thường nha đầu kia có bao giờ liếc mắt đến gã sai vặt trong phủ đâu, cho nên người cứ an phận thủ thường làm gã sai vặt của người, đừng có xuất hiện trước mặt nha đầu đó, lo gì mà bị phát hiện chứ hả”

“Được rồi, đừng lằng nhằng nữa, mau thu dọn đồ đạc rồi đi mau....” Dung Cơ nhất phái quyết đoán.

“Nga! Gia Gia chờ Phượng Ca một lát....” Dung Phượng Ca nhanh chóng chạy vào trong nhà, nhanh như cắt thu xếp hành lý.....

Trong khi hai người này đang lên kế hoạch sắp đặt ‘âm mưu nham

hiểm' thì bên kia, đế đô Hoàng Thiên lại xảy ra chuyện lạ. Trời đang đẹp, trăng tròn vành vạnh, chi chít hàng ngàn vì tinh tú thì bỗng dưng gió nổi lên bốn phía, mây đen kéo đến, mới tức thì trời trăng mây gió bây giờ đã đổ mưa xối xả, sấm chớp ầm ầm, trời xanh dờng như đang gào thét, tiếng sấm, lôi đánh liên tiếp, khiến cho người dân ai nấy đều ở trong nhà, không dám bước ra đường dù là nửa bước

Giờ này, Lạc Khanh Nhan đang ngồi trên bàn xử lí công việc, ánh sáng leo lắt của cây nến như có như không phản chiếu trên gương mặt của nàng, gió bên ngoài ào ào vào, men theo những khe hở của khe cửa, lùa vào, căn phòng vốn tĩnh mịch nay càng thêm rét lạnh

“ Chủ nhân, nguy rồi, sấm sét đánh trúng Hoàng Lăng...” Ảnh Nhất đột ngột xuất hiện, thông báo. Lạc Khanh Nhan sững sốt ngẩng đầu nhìn Ảnh Nhất, vội vã ném luôn cây bút, vọt ra ngoài. Ảnh Nhất cũng nhanh chóng đuổi theo. Lạc Khanh Nhan trong lòng nóng như lửa đốt, tại sao không đánh trúng bất kỳ chỗ nào lại trúng Hoàng Lăng, ông trời! chẳng lẽ hấn dù đã yên giấc người cũng không để cho hấn hảo hảo nằm đó sao.....

Khi mà Lạc Khanh Nhan đến nơi, thì ở đó cũng đã rất nhiều người xuất hiện, mọi người đội mưa nhao nhao cả lên, từ xưa đến nay, Hoàng Lăng là mảnh đất long thổ, là điềm lành, làm sao lôi lại đánh trúng cho được, họa chẳng là có điềm xấu xảy ra. Một số quan lại, binh lính và Tiểu Hoàng đế cũng đang trên đường chạy đến, nhưng điều không dám bước vào. Lạc Khanh Nhan vừa đến, mọi người đình chỉ tiếng ồn, yên lặng chờ đợi mệnh lệnh của nàng. Lạc Khanh Nhan ánh mắt sắc bén, đảo qua Hoàng Lăng, đôi con ngươi lãnh khốc, tràn đầy sát khí

“ Mọi người ai về nhà nấy, chuyện hôm nay tuyệt đối không được đồn đãi ra ngoài”, mọi người nghe thế, cũng không phản đối, chuyện Hoàng Lăng bị sét đánh trúng nếu như để cho hữu tâm nhân nghe

được, dân chúng biết đến, quả thật cũng không tốt gì. Người người tản ra, nhanh chóng quay về phủ của mình, đồng thời ra lệnh cho hạ nhân, tản ra lời đồn, việc sét đánh trúng chẳng qua là mảnh đất bên cạnh Hoàng Lăng, có kẻ dám cả gan trộm mộ cho nên bị lão thiên gia trừng phạt mà thôi

Lạc Khanh Nhan bước vào Hoàng Lăng, đến ngay bên mộ của Dung Phượng Ca, đầu ngón tay run rẩy chạm vào quan tài. Tại sao... tại sao trong Hoàng lăng, mồ mã nhiều như vậy, không đánh trúng, lại duy độc đánh trúng nấm mồ của hắn. Năm ngón tay siết chặt lại, rồi lại mở ra, như là chần chừ, là do dự, khẽ nhắm mắt, rồi mở ra, đôi con ngươi một mảnh ánh sáng lạnh, dùng nội lực, chấn một chút, nắp quan tài mở ra, Lạc Khanh Nhan ngây ngẩn cả người, không thể tin được, lùi ra sau vài bước....

Một góc quan tài bị sét đánh trúng, trong quan tài,... trống không, không có bất cứ cái gì.....

“ Khanh Khanh, ta nghe nói Hoàng Lăng...” Linh Vân cùng Lam vừa chạy đến chính là thấy Lạc Khanh Nhan thất thần đứng bên quan tài của Dung Phượng Ca, hai người điều sững sốt vô cùng. Này.... rất cuộc là chuyện gì đang xảy ra, ai đã... lấy mất thi thể của Dung Phượng Ca rồi?!

“ Ảnh Nhất, Ảnh Nhị...” Linh Vân quát khẽ. Hai Ảnh nhanh chóng xuất hiện, cũng bất ngờ không kém. Linh Vân sắc mặt khó coi vô cùng, nói: “ lúc trước... lúc trước ta, cùng các người điều chính mắt nhìn thấy Hấn nằm trong đó, chính mắt chúng ta đóng quan tài lại, chôn cất hắn mà... bây giờ, bây giờ... hắn đâu rồi?!” Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị, mặt mày cũng đen thui không kém, dám cả gan dưới mắt bọn họ cướp đi thi thể công tử, người này... trừ phi võ công cực cao, nếu không sao có thể không tiếng động mà qua mặt bọn họ được. Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị thật sự bị đả kích không nhỏ

“ Ha hả... được lắm, được lắm Dung Phượng Ca... người lừa ta, dám lừa ta...” Lạc Khanh Nhan bật cười sang sảng, năm đầu ngón tay bấu chặt vào thành quan tài, ngay tức khắc cổ quan tài bị nội lực làm cho nát vụn, ngay cả bia đá cũng bị nổ thành nhiều mảnh. Linh Vân nhìn Lạc Khanh Nhan, lấp bắp kinh hãi: “ Khanh... Khanh, người... người sao vậy?!”

“ Hửn,... không có chết, không có chết..?!” Lạc Khanh Nhan thì thào cười: “ người lừa ta, hảo khổ... người dám lừa ta...” Đôi con người tự hai năm trước bình thản không gợn sóng, giờ khắc này đây dày đặc sát khí, đáy mắt ngàn năm phi tuyết, lạnh thấu xương. Linh Vân khe khẽ thở dài, vươn tay vỗ vỗ vai Lạc Khanh Nhan, thanh âm u uẩn buồn đau: “ Khanh Khanh! Người.... Bình tĩnh lại đi”. Linh Vân cảm thấy có kẻ nào đó âm mưu cướp lấy thi thể Dung Phượng Ca còn dễ tin hơn là việc Dung Phượng Ca tự đào mồ sống dậy. Quả thật cơ hội sống sót khi ấy hầu như là con số không, nàng đã nhiều lần kiểm tra, hơi thở của hửn không còn, tâm của đã lâu không còn nảy lên, như vậy thì sao mà sống cho được, hưởng chi... hưởng chi nếu như Dung Phượng Ca hửn còn sống, thì có sao hơn hai năm nay hửn lại không quay về tìm gặp Khanh Khanh?!

“ Một năm trước hửn quay về tìm ta...” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng nói: “ khi ấy ta cứ tưởng là ta mộng mị ấy thôi, ta nghe hửn nói.... hửn bảo ta mệt rồi, thì nghỉ ngơi đi, đêm hôm đó.... Hơi ấm ấy vẫn còn lưu lại trên tay của ta....ta khi ấy, sao lại không phát hiện ra cơ chứ?!”

“ Dung Cơ....!” Khóe môi khẽ nhếch lên độ cong lãnh khốc. Được lắm, lão ngoan đồng, tốt nhất việc này không có liên hệ đến người, nếu không cho dù người là gia gia của hửn, ta cũng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua

Hết chương 78

Chương 79: Quay về

Sự việc sau đêm hôm ấy, không ai nhắc lại nữa, người dân cũng tin tưởng về lời đồn do đám quan lại tạo ra, và chắc chắn.... lão ngoan đồng Dung Cơ cùng Tiểu Phượng Ca đáng yêu của chúng ta cũng hoàn toàn không hay biết về chuyện này, cuối cùng sắp xếp thỏa đáng mọi việc cho Dung Phượng Ca, Dung Cơ rất chi là thoải mái, bỏ chạy lấy người, cùng ba lão hữu còn lại của mình, tiếp tục hành trình về hướng nam, chạy đi ngắm cảnh. Cũng may, mấy hôm nay, Lạc Khanh Nhan có việc đột xuất phải chạy đến Huyết Sát Các mới không để ý đến Dung Cơ, nếu không e rằng lão ngoan đồng lắm mưu nhiều kế này khó mà thoát được

Còn về Dung Phượng Ca, sau khi dùng một ít dược liệu đánh ngất một gã sai vặt trong phủ nhờ Dung Cơ cho hẳn một số tiền để về quê, bản thân thì dịch dung thay thế hẳn, hiện giờ y chính là một trong những gã sai vặt tầm thường trong phủ. Nhìn qua trong gương, khuôn mặt bình thường chút chút thanh tú của gã sai vặt, Dung Phượng Ca khá là hài lòng, dù khuôn mặt này vạm vạm không bằng một góc của y nhưng cũng khá dễ nhìn, hơn thế nữa vóc dáng tựa tựa như y, không quá khó khăn trong việc dịch dung. Mấy hôm nay, y quanh quẩn trong phủ, để cho quen thuộc, để trách cho người khác nghi ngờ, đồng thời cũng không quên thăm dò về 'tình địch' của y

Cuối cùng thì sau nhiều ngày 'mong đợi' vị Huyền Tuyết cô nương mà y muốn gặp mặt cũng xuất hiện. Quả thật, dù có chuẩn bị tâm lý thì y cũng hơi bị luống cuống thật, thử hỏi mà xem, nhìn một người mà giống như bản thân mình soi gương, hơn thế nữa, khụ..!! nàng ta là nữ nhân mà y là nam nhân, nhìn sao cũng thấy... ách! Thật là quái dị. Huyền Tuyết thì cảm thấy có người dùng ánh mắt 'cực nóng' nhìn

nàng, quay đầu nhìn lại, thấy gã sai vặt đang chăm chăm nhìn mình, cũng thấy có chút kỳ quặc. Không phải ánh mắt tràn đầy ái mộ của nam nhân bình thường nhìn mình mà là... ánh mắt đó thực sự.... thực sự nói sao nhỉ?! Nàng cũng không rõ lắm

Ba hôm trước, tiểu Hoàng đế cũng đã ưng chuẩn mang năm mươi vạn cân lương thực cùng một trăm xe thảo dược cứu tế Hải Quốc, đoàn người đang trên đường đi, chỉ có nàng là vẫn ở lại, với lý do muốn thăm cảnh đẹp ở Hoàng Thiên, tiểu Hoàng đế không nói hai lời ưng thuận, nhưng thật ra nàng ở đây là có chuyện vẫn chưa hoàn thành....

“ Ngươi, lại đây!...” Huyền Tuyết vẫy vẫy tay ra hiệu. Dung Phượng ca sững sốt, lấy tay chỉ chỉ vào mũi của mình. Huyền Tuyết gật đầu, Dung Phượng Ca bước đến. Huyền Tuyết uống một ngụm trà, mới ngẩng đầu nhìn Dung Phượng Ca, thanh âm dễ nghe như chim hoàng oanh, nàng nói: “ ngươi đến Nhiếp chính vương phủ, đã được bao lâu?!”

“ Thừa thánh nữ! đã được hai năm...” Dung Phượng Ca trả lời. Người này là đang thăm dò tin tức sao, quả nhiên không phải người tốt

“ Vậy... ngươi biết một người tên gọi Dung Phượng Ca?!” Huyền Tuyết mỉm cười vấn. Dung Phượng Ca sững sốt, hà có gì nữ nhân này lại hỏi y nha, Dung Phượng Ca lắc lắc đầu, khẳng định trả lời: “ không biết!”

“ Vậy a...” Huyền Tuyết khẽ nhíu mày, lại uống một ngụm trà, cười cười nói tiếp: “ được rồi, cảm ơn ngươi, ngươi đi làm việc đi”

“ Đúng vậy! thánh nữ” Dung Phượng Ca gật gật đầu, xoay người bước đi. Huyền Tuyết nhìn bóng lưng của Dung Phượng Ca, một

thoảng suy tư

Dưới tán lê hoa, có một người

Quần áo thanh sam của gã sai vặt trong Nhiếp chính vương. Chỉ thấy hẩn ngời chòm hóm dưới gốc cây, tay cầm một nhánh cây khô, họa quẩy quẩy, rồi lại lấy cành cây gõ gõ, ấn ấn trên mặt đất, miệng không quên lầm bầm: “nguyên rửa người, ta nguyên rửa người dám quẩy rũ Nhan Nhan....”

“Tiểu An?!” Từ đằng xa có một tiểu cô nương chạy lại, nói: “Tiểu An, người làm gì ở đó vậy, Nhiếp chính vương về phủ rồi, mau chuẩn bị nước trà, Nhiếp chính vương cùng Huyền cô nương đánh cờ”. Dung Phượng Ca đang lầm bầm lâu bầu, nghe vậy, giật thót, quay đầu nhìn lại tiểu cô nương, nghe răng cười: “ta đã biết....” Nhan Nhan đã quay về rồi, nhưng vừa quay về sao không nghĩ ngơi lại đi đánh cờ a, không mệt mỏi sao?! Dung Phượng Ca than khổ, Nhan Nhan lúc nào cũng khiến cho y không thôi lo lắng.

Tiểu cô nương kỳ lạ nhìn Tiểu An, Tiểu An mấy hôm nay bị sao thế nhỉ, trông thật lạ, tiểu cô nương lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng chạy vào phòng bếp, nói đầu bếp chuẩn bị một ít điểm tâm. Nàng đến Nhiếp chính vương phủ cũng được hai năm, nhưng chưa từng thấy bóng dáng nữ tử nào xuất hiện cả, Nhiếp chính vương cũng không vui mừng gặp nữ tử lắm, nhưng bây giờ lại đối với Huyền Tuyết cô nương thái độ cũng không quá khắt khe, có khi nào Huyền Tuyết cô nương sẽ trở thành nữ chủ nhân của vương phủ không nhỉ?! Tiểu cô nương vụng trộm trong lòng suy đoán

Dung Phượng Ca bưng cái khay đựng điểm tâm cùng trà đến sân nhỏ, len lén nhìn Lạc Khanh Nhan, thấy nàng đang nghiêm túc hạ cờ thỉnh thoảng lại nói vài câu với Huyền Tuyết, Dung Phượng Ca bất mãn, bĩu môi, cúi đầu xuống, chậm chậm tiến tới chỗ hai người, đặt

khay xuống, bưng điểm tâm cùng trà để lên bàn

Lạc Khanh Nhan đang chuẩn bị hạ cờ, bỗng dừng sững lại, tay còn đang dang dở trên không trung. Chưa đầy một khắc ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc ấy Dung Phượng Ca đang quay lưng lại về phía nàng. Lạc Khanh Nhan quát nhẹ: “đứng lại!” Huyền Tuyết sững sốt nhìn về phía Lạc Khanh Nhan, nghi hoặc. Còn Dung Phượng Ca thì cứng ngắc cả người, tim đập liên hồi tưởng chừng sắp nảy ra ngoài, y quay đầu lại, đầu cúi xuống hận không thể đem mặt mình vùi luôn xuống mặt đất. Cố giữ trấn tĩnh, y lắp bắp: “có.. có việc gì, Nhiếp Chính vương”. Dung Phượng Ca khóc thét, ô...ô, y không nên vì lo lắng mà chạy đến đây, cứ để cho Tiểu Liễu mang trà đến là được rồi, y cần chi phải chạy đến chỗ này chứ, Nhan Nhan nhận ra y rồi sao?! thuật dịch dung của y chẳng lẽ kém vậy sao, muôn vàn suy nghĩ cứ đảo lộn trong óc của Dung Phượng Ca

Lạc Khanh Nhan bình thản nhìn hấn, thanh âm lạnh nhạt: “sợ cái gì, bốn vương cũng không ăn thịt người, ngẩng đầu lên!” Dung Phượng Ca nghe vậy, run run một chút, bộ dáng có bao nhiêu đáng thương thì bấy nhiêu đáng thương, ngay cả Huyền Tuyết ngồi bên cạnh cũng không khỏi động lòng trắc ẩn, cảm thấy vị Nhiếp chính vương khó chơi này, bình thường cũng không khó xử gã sai vặt, sao hôm nay lại dở chứng như vậy chứ

“Ân?!” Lạc Khanh Nhan thanh âm có chút không kiên nhẫn. Dung Phượng Ca mím môi, ngẩng đầu nhìn Lạc Khanh Nhan. Lạc Khanh Nhan nhìn y, đôi con ngươi đen láy sâu thăm thẳm, trong một sát na, ánh mắt ấy nhiều lắm cảm tình, là phẫn nộ, là tức giận, là mừng như điên, là thật sâu... đau xót, cuối cùng cũng hóa thành yên lặng không gợn sóng, hàng mi mắt rũ xuống, Lạc Khanh Nhan hạ xuống một quân, cờ thanh âm cơ hồ cứng ngắc, ần ần một tia nghiêng răng nghiêng lợi cảm xúc, nàng nói: “được rồi, người đi đi....”

Dung Phượng Ca rất khẩn trương, cho nên luôn né tránh ánh mắt của Lạc Khanh Nhan, cho nên y không nhìn thấy ánh mắt đỏ của nàng. Nhiều năm về sau, có một lần y chợt hỏi tại sao khi ấy, nàng lại dễ dàng nhận ra y như thế, rõ ràng y đủ tự tin có thể lừa dối tất cả mọi người, trong phủ không ai nhận ra y, gia gia cũng suýt không nhận ra được, ngay cả Ảnh Nhất, Ảnh Nhị, Linh Vân... điều không thể nhận thấy, chỉ riêng có nàng, trong một sát na lại có thể nhìn ra được.

Khi ấy, Lạc Khanh Nhan nở nụ cười, vân đạm phong khinh, thanh phong lã nguyệt tựa như hoa nở dưới trăng, mê mê ảo ảo làm say mê nhân thế, nàng nói: “bởi vì, người.... Là Dung Phượng Ca! chỉ thế mà thôi....”

Không vì gì cả, chỉ vì người đó là Dung Phượng Ca, Dung Phượng Ca của nàng....

Dung Phượng Ca như được đặt ân đại xá, nhanh chóng thoát ra ngoài, một mặt may mắn vì nàng không nhận ra y, một mặt khác lại thấy bứt rứt khó chịu. Dung Phượng Ca thật là mâu thuẫn, đến cuối cùng cũng chỉ biết chạy đến dưới gốc lê hoa, phát tán bất mãn trong lòng. Y lấy tay chìa chìa gốc cây, thanh âm tràn đầy oán giận: “thối Nhan Nhan, thật đáng ghét,..., đáng ghét... đáng ghét...” nói xong uất ức trong lòng, Dung Phượng Ca lại hối hận. Nhan Nhan của y sao lại đáng ghét cơ chứ, y áp sát đầu của mình vào thân cây, vàng trán nhẹ nhàng cọ cọ thân cây xù xì, thanh âm nhỏ cơ hồ đến mức chắc cũng chỉ có mình y nghe được: “xin lỗi Nhan Nhan, Phượng Ca không cố ý mắng Nhan Nhan đâu, Phượng Ca... chính là rất tức giận mà thôi! Đúng vậy... rất tức giận nên nói bừa, Nhan Nhan đừng giận nha!!” (Dao Dao: chậc! Tiểu Phượng Ca thật là đáng yêu ^^, thật muốn cắn em ấy một ngụm)

Huyền Tuyết phát hiện, từ sau khi gã sai vặt kia ‘chạy’ đi, tâm tình

của Nhiếp chính vương đặc biệt thư sớ, khoe môi cứ treo lên tiểu dung, Huyền Tuyết cảm thấy trong lòng thật là quý dị, Nhiếp chính vương bị ma ám sao?! Huyền Tuyết nhìn Lạc Khanh Nhan, thăm dò nói: “ Nhiếp chính vương, ngài sao vậy?!”

“ Ân?! Bốn vương có gì sao?!” Lạc Khanh Nhan cười hỏi. Huyền Tuyết tiếp tục hạ một quân cờ, nhìn nhìn Lạc Khanh Nhan, lắc lắc đầu. Nếu như nàng nói, về mặt của Nhiếp chính vương hiện giờ.....! Thì có khi nào bị vị Nhiếp chính vương này không nói hai lời đánh cho một chưởng bay ra ngoài không nhỉ?!

Gần nửa tháng nay, nàng ít nhiều cũng hiểu được chút cá tính của nhiếp chính vương, người này quả thật không hiểu thương hương tiếc ngọc là gì, nàng còn nhớ lần trước nàng cùng hấn cùng đi ra ngoài du hồ, có một vũ cơ bò lên hấn, hấn không nói hai lời, một cái phẩy tay, vị vũ cơ xinh đẹp bay vèo xuống nước, quả thật là... ai da! Không nói nữa. Nếu như không phải vì khuôn mặt này của nàng, e rằng chỉ việc nàng thường xuyên chạy đến Nhiếp chính vương phủ, hấn cũng sẽ không nể tình thả cầu đuổi nàng ra ngoài, hướng chi là hạ cờ, luận bàn võ công

Lời đồn nổi lên bốn phía, nói nàng thích hấn, nhưng thật ra, nàng chỉ nể phục hấn mà thôi, không những võ công tuyệt đỉnh, xử sự thập phần khéo léo, từng lời nói điều mang theo huyền cơ, mà thái độ của hấn, sắc bén nhanh nhạy, cơ hồ mang theo bá vương khí, khiến cho người ta không thể không nghe theo. Nàng ngưỡng mộ cường giả, mà không nghi ngờ gì nữa, vị Tử y nhiếp chính vương này chính là cường giả chân chính!

Hơn thế nữa, nàng thường xuyên đến Nhiếp chính vương phủ, là vì có chuyện muốn nhờ hấn. Huyền Tuyết chân chừ mãi, cuối cùng cũng nói ra: “ Nhiếp chính vương, lần này ta sang bốn quốc, không chỉ đơn giản là mượn lương thực mà còn có việc....”

“ Ta biết!” Lạc Khanh Nhan gật gật đầu

Huyền Tuyết đi vào thẳng vấn đề: “ cách đây hơn hai năm, Hải quốc bị mất bảo vật, không dấu gì Nhiếp chính vương, bảo vật này đối với Hải Quốc thực sự rất quan trọng, mất đi nó khiến cho Hải quốc tai họa triền miên, hai năm nay trong nước liên tục xảy ra hạn hán, lũ lụt, nạn dịch.... ắt hẳn là có liên quan đến việc mất tích bảo vật này. Lần này ta qua đây, cũng là truy tìm tung tích của vật này”

Lạc Khanh Nhan khẽ nhíu mày: “ thiên hạ to lớn vô cùng, sao cô nương lại cho rằng bảo vật này lại ở Hoàng Thiên”. Huyền Tuyết nhẹ giọng nói nhưng thanh âm tràn đầy kiên định: “ trưởng lão thánh điện, gieo quẻ tính, đoán rằng vật ấy hiện đang ở đây. Chỉ tiết trưởng lão sức khỏe không cao, linh lực dần dần suy yếu, không thể đoán chính xác vật ấy đang ở đâu, cho nên lần này ta đến đây, cũng thật sự mờ mịt”

Lạc Khanh Nhan từ trước đến giờ, vốn chẳng tin lắm việc gieo quẻ bói toán, cũng không hứng thú với dòng máu thần tộc, linh lực, nhưng hiện giờ tâm trạng của nàng đang tốt lắm, cho nên cũng rất nề tình hỏi: “ vật ấy như thế nào?!”

Huyền Tuyết lấy trong lòng ra bức họa, tiếp tục nói: “ đó là một khối huyết sắc bảo ngọc, hình dáng tựa như đóa mẫu đơn nở rộ, yêu diễm tà mị, tinh xảo vô song”. Lạc Khanh Nhan vươn tay nhận lấy, nhìn thấy bức họa về khối ngọc kia, mi gian khẽ chau lại. Đây chẳng phải một trong ba bảo vật để hủy lời nguyền của của hắn sao, nghe lão ngoan đồng Dung Cơ nói, bốn người bọn họ đi đến Hải Quốc để tìm bảo vật, chính là cái này sao?! thấy Lạc Khanh Nhan trầm ngâm không nói, Huyền Tuyết âm thầm cắn răng, nói thêm: “ ta biết, Nhiếp chính vương mạng lưới bao trùm cả thiên hạ, chỉ cần tìm được vật này, thì Hải Quốc nhất định hết sức hồi báo”

Lạc Khanh Nhan vẫn trầm mặc.....

“ Chỉ cần tìm được, Huyền Tuyết cam nguyện vi nô vi tỳ, đền ơn Nhiếp chính vương một đời!” Huyền Tuyết mím môi, nhẹ giọng lên tiếng. Thanh âm như là cầu khẩn. Lạc Khanh Nhan ngẩng đầu nhìn nàng, lạnh lạnh nói: “ Nhiếp chính vương phủ, không thiếu chính là nô tỳ. Người không cần phải khom mình như thế, ta chưa bao giờ nhằm lẫn người là hấn cả”

Trong lòng của nàng, trên thế gian này, Dung Phượng Ca chỉ có một mà thôi

Huyền Tuyết có chút xấu hổ, không nói gì thêm, quả thật là nàng lợi dụng khuôn mặt này của mình, nàng cảm nhận được! vị nhiếp chính vương này đối ai cũng có thể hững hờ vô tình nhưng duy độc lại đối với người tên gọi Dung Phượng ca kia, yêu thương tận xương, đến nàng cũng không khỏi âm thầm hâm mộ. Dường như nàng đã làm rồi, vị nhiếp chính vương này nể tình với nàng không phải xuyên qua nàng nhìn hấn mà là chỉ vì có hảo cảm với tất cả những ai, những gì giống hấn mà thôi. Huyền Tuyết nhẹ nhàng cười....

“ Ta sẽ điều tra giúp người việc này...” Lạc Khanh Nhan trả cuộn họa lại cho Huyền tuyết, nói như vậy. Dù gì, nếu như quả thật đúng như vậy thì nàng thiếu Hải Quốc phần ân tình này, khối huyết sắc bảo ngọc kia, nếu như hấn vẫn còn giữ thì nàng sẽ đem trả lại cho bọn họ, còn nếu như không còn, nàng sẽ dùng phương thức khác đền bù. Lạc Khanh Nhan nàng, xưa nay ân oán phân minh, tuyệt đối sẽ không để ai thiếu nợ mình và cũng không để mình thiếu nợ người khác!

Huyền Tuyết nở nụ cười, đôi con ngươi mãn nhãn vui sướng: “ vậy thì cảm tạ Nhiếp chính vương!”

“ Không cần, là ta thiếu nợ các người” Lạc Khanh Nhan đăm đăm nói. Huyền Tuyết khó hiểu nhưng cũng không hỏi gì thêm. Hai người tiếp tục hạ cờ, không khí lại quay về tĩnh lặng như lúc ban đầu...

Hết chương 79

Hì, cho nên đến đây, các nàng chắc cũng ko còn đoán rằng Huyền Tuyết là tình địch của Tiểu Phượng Ca a, ^^ mới đầu ta viết, cũng sẽ nghĩ rằng các nàng đoán thế, tính ra 'lừa' các nàng được một vố ^^

Chương 80: Tĩnh lặng

Mấy hôm nay, mọi người trong nhiếp chính vương phủ đều cảm thấy tâm tình của nhiếp chính vương bọn họ thực sự tốt lắm. Ngay cả triều thần cũng âm thầm nghi vấn: “ có chẳng nhiếp chính vương gặp chuyện tốt gì!?” Ngay cả tiểu hoàng đế cũng nhiều lần hỏi: “ sư phụ, sư phụ... ngài là nhật được báu vật sao, mau cho đồ nhi xem đi?!”

Trong khi đó, thì Dung Phượng Ca mấy hôm nay cũng cảm thấy lòng chíp bông vô cùng, dường như có ai đó luôn chăm chăm nhìn y nhưng khi y quay đầu lại thì không thấy ai cả, chẳng lẽ là y nhìn lầm, thật là kỳ cục, thật là quái dị mà, có khi nào y bị... cái gì ám không nhỉ?! Dung Phượng Ca âm thầm lau mồ hôi, chắc y phải lên Hoàng Phủ tự xin vài lá bùa cho an tâm?!

Có một điều mà Dung Phượng Ca cảm thấy bứt rứt nữa, đó là mọi người trong phủ dạo gần đây nhìn y với ánh mắt thật là.... Uh! Khó mà nói thành lời, cũng không ai cho y làm việc gì cả, chỉ cần y động tay đến là mọi người lại đổ xô lên cướp giật, chẳng hạn như lúc này đây, y muốn tưới nước cho mấy gốc lê thụ mà thôi cũng bị tiểu cô nương này giành lấy, tiểu cô nương còn nói: “ Tiểu An a, người tốt nhất cứ ngồi đó chơi đi, mọi việc để ta làm cho, đừng làm gì cả, hảo hảo nghỉ ngơi”

“ Tiểu Liễu, tại sao mấy hôm nay mọi người trong phủ cư xử lạ lùng như thế hả?!” Dung Phượng Ca bất an hỏi. Tiểu Liễu vừa nước cho cây, im lặng không nói. Dung Phượng Ca càng thêm khó hiểu, Tiểu Liễu tưới nước xong, mới ngẩng đầu nhìn Dung Phượng Ca, thanh âm tràn đầy an ủi: “ Tiểu An, ta biết người ủy khuất, nhưng là nhiếp chính vương là người tốt, lại rất tài giỏi, lại rất tuấn mỹ, lại rất....”

“ Dừng! việc này... thì có liên quan gì đến Nhiếp chính vương”, Dung Phượng Ca cảm thấy mọi việc càng thêm lộn xộn

“ Hắc hắc, mấy hôm trước, Nhiếp chính vương phân phó với tổng quản, nói hảo hảo đãi người, không thể cho người làm việc nặng.....bla bla....” Tiểu Liễu kể ra một hơi, nói đoạn vươn tay vỗ vỗ vai Dung Phượng Ca, liếc mắt tràn đầy thâm ý: “ ta nói Tiểu An nha! Nhiếp chính vương của chúng ta, ngày thường vô cầu, không để ý đến hồng nhan, ngay cả Huyền Tuyết cô nương, dung nhan tuyệt sắc cũng không lọt vào mắt xanh của ngài, lần này ngài chọn trúng người, nhất định là rất để ý người nha. Cho nên, người phải hảo hảo hầu hạ Nhiếp chính vương biết không?!”

Dung Phượng Ca nghe thế, há hốc miệng, mắt tròn xoe nhìn Tiểu Liễu. Tiểu Liễu tiếp tục làu bàu: “ Nhiếp chính vương của chúng ta vốn hơn người, ngay cả sở thích cũng độc đáo hơn người nữa, thật là ngưỡng mộ”. Ánh mắt tràn đầy sùng bái, khiến cho Dung Phượng Ca nổi cả da gà....

Nhìn Dung Phượng Ca chạy còn nhanh hơn con thỏ, Tiểu Liễu vụng trộm cười, tiếp tục tưởng tượng, Nhiếp chính vương tuần mỹ ôm ôm Tiểu An thanh thanh tú tú, a... thật là phấn khích mà, Tiểu Liễu lấy tay che mũi, hứng khởi... hứng khởi vô cùng (Dao Dao: nàng này, tiềm chất hủ nữ thật là cao >_<)

Dung Phượng Ca còn đang rất hỗn độn đây, gì chứ Nhan Nhan để ý đến ‘tiểu An’, không phải đâu chẳng lẽ Nhan Nhan di tình đừng luyến, nhất định không phải, ừ! Không phải, tiểu An mặt chẳng đẹp bằng y, sẽ không y thuật giỏi như y, sẽ không ngoan ngoãn như y.... làm sao Nhan Nhan lại để ý cho được, nhất định là Tiểu Liễu nói bậy thôi

“ Huynh đệ!” Dung Phượng Ca đang tự an ủi bản thân mình như thế

thì từ đằng sau y, gã sai vặt khác trong phủ chạy đến, vô cùng thân thiết vỗ vỗ vai y. Dung Phượng Ca quay đầu lại, ỡ ỡ nhìn gã sai vặt, nói: “ chuyện gì vậy tiểu Bình!” Gã sai vặt tên tiểu Bình, vẻ mặt rất chi tiết hận nói: “ Tiểu An, mặc dù bọn ta không hiểu, Nhiếp chính vương coi trọng người cái gì nhưng là Nhiếp chính vương thích là tốt rồi, người phải hảo hảo hầu hạ nhiếp chính vương, biết không?!” Dung Phượng Ca đầu có dấu hiệu bốc khói....

Thế là, từ sáng đến tối, hết gã sai vặt rồi mấy nha hoàn điều thay phiên nhau nhắc nhở y, hảo hảo hầu hạ Nhiếp chính vương, khiến cho một kẻ ôn hòa như y cũng không khỏi phát hỏa. Càng đáng sợ hơn nữa chính là lão quản gia ‘đáng yêu’ mà y hằng kính nể, cũng cười tủm tỉm sắp xếp cho y căn phòng gần sát bên Nhan Nhan. Không thể nhịn được nữa, không thể nhịn được nữa...., Dung Phượng Ca chạy ra đám lê thụ, chỉ vào gốc cây lớn nhất, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ người... người thật đáng ghét! Mới... mới có hai năm mà người đã di tình đùng luyến sao?! hành... người... người thật tức chết ta mà, ta quyết định chán ghét người, không để ý đến người”

“ Người là đang mắng ai đâu?!” Lạc Khanh Nhan vừa về phủ, chính là thấy tình cảnh này, không khỏi buồn cười hỏi, nhưng thái độ nhất quán lạnh nhạt. Dung Phượng Ca đang ‘mắng sau lưng’ lại nghe thanh âm của Lạc Khanh Nhan, giật thót cả người, quay đầu lại, cúi đầu nhược nhược nói: “ Nhiếp.. chính vương!”

“ Tiểu An?!” Lạc Khanh Nhan nói

Dung Phượng Ca tiếp tục cúi đầu, âm thầm bĩu môi, y mới không phải là Tiểu An

“ Người nói, nếu một người lừa dối người, thì người sẽ làm thế nào?!” Lạc Khanh Nhan nhìn Dung Phượng Ca, nhẹ giọng hỏi. Dung

Phượng Ca rất khẩn trương cho nên y không phát hiện, thanh âm của Lạc Khanh Nhan nhu hòa hơn rất nhiều. Dung Phượng Ca nghe Lạc Khanh Nhan hỏi thế, ngơ ngác đáp: “ ta... ta không biết”. Xưa nay y bị nhiều người lừa lắm, nếu như cứ để ý đến việc đó, thì sẽ mệt chết mất, cho nên y cũng không thêm quan tâm. Lạc Khanh Nhan nhếch miệng cười, tiểu dung âm trầm sát khí: “ Ta nhất định dùng hình phạt tàn nhẫn nhất đối hấn, khiến cho hấn vạn kiếp bất phục, không bao giờ dám lừa ta. Phế đi hai chân của hấn, giữ hấn bên mình, không để cho hấn chạy ra khỏi tầm mắt...” thanh âm dần nhẹ lại, rồi hóa thành tiếng thở dài

Lạc Khanh Nhan nhíu nhíu mày nhìn Dung Phượng Ca: “ nhưng là... nhưng là ta phát hiện, ta lại không nỡ ra tay!...”

Dù có giận hấn như thế nào, oán hấn như thế nào, phẫn nộ như thế nào, nhưng là thấy hấn bình an đứng trước mặt nàng, dù là nguyên nhân gì đi chăng nữa, tất cả mọi tức giận trong lòng đều hóa thành than nhẹ, không nguôi. Người ta nói yêu nhiều nhưng hận nhiều, nhưng nàng lại thấy, đã yêu một người đến mức tận cùng rồi, sẽ chẳng còn.... Đủ sức mà hận nữa!!

Dung Phượng Ca, luôn luôn là..... khối niết bàn duy nhất trong tim của Lạc Khanh Nhan. Điều này, mãi mãi không bao giờ thay đổi, dù là trăm ngàn năm sau cũng thế...

Dung Phượng Ca nhìn Lạc Khanh Nhan, mờ mịt...., ần ần như hiểu được thì bị Lạc Khanh Nhan một cái kéo tay, ngay lập tức ngã nhào vào trong lòng của nàng, tức thì đầu óc của y lại trở nên hỗn độn, nữ tử thanh âm trầm thấp tràn đầy tà mị lại khiến cho y giận sôi cả người, uất ức không nói thành lời, nàng nói: “ Tiểu An, bổn vương đạo này thường hay mất ngủ, ngươi bồi bổn vương ngủ”. Không phải là câu hỏi và là yêu cầu....

Dung Phượng Ca vừa ghen tức, vừa thẹn đến đỏ mặt, lắp bắp, nói năng lộn xộn: “ ta là nam nhân...!” Lạc Khanh Nhan cười khế, vùi đầu của mình vào hõm vai của y, lãnh hương lê hoa vấn vít nơi chóp mũi, buồn bực nói: “ bốn vương biết, bốn vương chỉ hứng thú với nam nhân”

“ Ngươi... ngươi...!” Dung Phượng Ca mặc dù muôn vạn luyến tiếc cái ôm ấp kia nhưng cũng hết sức đẩy Lạc Khanh Nhan cách xa ra mình, lớn tiếng nói: “ không được, ta không cho phép”

“ Ân?!” Lạc Khanh Nhan cười tủm tủm nhìn y

Dung Phượng Ca tức giận, hơi thở dồn dập: “ ngươi... ngươi thích Tiểu An!”

“ Nga! Không có...” Lạc Khanh Nhan lắc đầu

“ A?!” Dung Phượng Ca ngạc nhiên, trong lòng vui mừng, nàng quả nhiên không thích tiểu An a, nhưng là không thích tại sao lại làm những động tác thân thiết như thế, Dung Phượng Ca hoài nghi nhìn Lạc Khanh Nhan, hỏi lại lần nữa: “ thực sự không thích!”

“ Ừ!” Lạc Khanh Nhan gật đầu

“ Vậy.... vậy sao lại bảo Tiểu An bồi ngươi ngủ hả?!” Dung Phượng Ca ủy ủy khuất khuất hỏi. Lạc Khanh Nhan nhún nhún vai: “ chỉ là bồi ngủ thôi mà, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không làm gì ngươi đâu, ngươi chỉ ngoan ngoãn nằm đó, để cho ta ôm ngươi là tốt rồi!”

“ Nam nữ thụ thụ bất thân...” Dung Phượng Ca than thở

“ Ân?!”

“ Không... không phải, ý ta nói là... à không, ý ta nói là nam nam thụ thụ bất thân!” Dung Phượng Ca như có cảm giác, Nhan Nhan sắp đặt hết cái bẫy, từ tự dụ y nhảy vào vậy. Dung Phượng Ca rùng mình nhìn Lạc Khanh Nhan, chẳng lẽ Nhan Nhan đã biết?! nhưng là... ánh mắt của nàng không giống như lúc trước nhìn y a, rất bình thản, có lẽ là y nghĩ nhiều rồi. Nghĩ vậy, Dung Phượng Ca an tâm hơn chút, kiên định nhìn Lạc Khanh Nhan, một bộ dáng nhất quyết không đồng ý

“ Nam nam thụ thụ bất thân?!” Lạc Khanh Nhan nghiền ngẫm cười, đôi hoa đào mắt một mảnh ánh sáng ngọc, lóa mắt quang hoa. Dung Phượng Ca một chốc thất thần, nhưng rất nhanh y định thần lại, trong lòng mặc niệm, giữ vững tinh thần, không thể bị mỹ sắc dụ hoặc....

“ Người... người làm gì?!” Dung Phượng Ca mở to mắt nhìn Lạc Khanh Nhan sờ soạng khắp người mình, ngay lập tức nhảy ra sau mấy bước, khuôn mặt bạo hồng: “ phi... phi lễ a!” Lạc Khanh Nhan nở nụ cười, mới đầu cười nhẹ sau là bật cười sang sảng....

Tình cảnh này, thật là rất giống lúc nàng gặp y a, vẫn như nhiều năm về trước, Tiểu Phượng Ca của nàng, vẫn thuần khiết vô cấu như thế, thật là.... Thật là đáng yêu mà

“ Được rồi, sờ cũng sờ rồi, người thẹn thùng cái gì, không thì ta cho người sờ lại?!” Lạc Khanh Nhan tà cười, một bộ dáng hết sức lưu manh vô sĩ. Dung Phượng Ca nghẹn họng, Nhan Nhan của y từ khi nào lại... lại háo sắc như vậy?!

“ Đi thôi...” Lạc Khanh Nhan nắm lấy tay của Dung Phượng Ca, kéo y đi về hướng biệt viện, Dung Phượng Ca muốn thoát ra, nhưng hơi ấm từ bàn tay truyền lại, vẫn dịu dàng hữu lực, tràn đầy cảm giác an tâm như thế, khiến cho y luyến tiếc thoát đi. Đã lâu rồi, hai năm...

hơn hai năm, y cùng nàng mới thân mật nắm tay nhau như thế này, chỉ là hành động đơn giản như vậy, cũng đủ khiến trong lòng y ấm áp không từ ngữ nào có thể diễn tả nổi, đôi khi trong giấc mơ, giật mình tỉnh giấc, khao khát cũng chỉ là một cái nắm chặt tay ấy thôi...

Nhìn bờ vai gầy nhưng tràn ngập lực lượng của nữ tử, ánh mắt của y một thoáng mông lung, đôi vai này.... đã gánh vác bao nhiêu chuyện rồi đó?!, bất giác, tay của y cũng siết thật chặt, nắm lấy tay của nàng....

Lạc Khanh Nhan nở nụ cười.....

Bây giờ, nàng cũng không cần phải biết được lý do vì sao hẳn lại chạy trốn khỏi nàng hai năm dài đằng đẵng đó, chỉ cần bây giờ, một cái nắm chặt tay ấy thôi, cũng đã đủ rồi...

Cảm ơn người, Dung Phượng Ca....

Cảm ơn người, bình an trở về bên cạnh ta.....

Lạc Khanh Nhan kéo y vào phòng, đóng cửa lại, tiếng đóng cửa cái cạch, hoàn toàn đánh thức tình trạng mơ màng lúc này của Dung Phượng Ca, y len lén nhìn Lạc Khanh Nhan, rồi nhanh chóng liếc mắt sang chỗ khác, cứ như thế lâu lâu lại đưa mắt nhìn nàng, chỉ trong một khoảnh khắc lại vờ như nhìn chỗ khác. Với hành động trẻ con ấy của y, Lạc Khanh Nhan chỉ có thể sủng nịnh cười, còn có thể làm gì hơn?!

“ Nhiếp chính vương?!” Dung Phượng Ca nhỏ giọng nói

“ Ân?!” Lạc Khanh Nhan nhanh chóng cởi bỏ lớp y phục bên ngoài, còn không quên đưa mắt nhìn y. Dung Phượng Ca vẫn cúi đầu, bộ dáng có bao nhiêu đáng yêu thì bấy nhiêu đáng yêu, giờ khắc này

trông y giống như tiểu tức phụ bị mẹ chồng bắt nạt vậy

Cho đến khi Lạc Khanh Nhan vươn tay bỏ đi lớp áo ngoài của y, Dung Phượng Ca ngẩng đầu lên, mắt to chớp chớp nhìn Lạc Khanh Nhan, còn không quên hỏi: “ người... người cởi áo của ta làm gì?!”

“ Dĩ nhiên là lên giường ngủ rồi...” Lạc Khanh Nhan rất tự nhiên trả lời

“ Nga!” Dung Phượng Ca gật đầu, chưa đầy một khắc vội vàng nhảy ra khỏi giường, cách xa Lạc Khanh Nhan ba bước: “ không được!” Nếu như ngày thường, y rất vui mừng chui vào ổ chăn rồi, nhưng là... Bây giờ y đang là Tiểu An a, Dung Phượng Ca rất là không vui nhìn Lạc Khanh Nhan, trong lòng âm ỉ dấm chua, Nhan Nhan là đang hồng hạnh ra tường. Lúc trước hai người bọn họ đã thực hiện chu công chi lễ rồi, sao Nhan Nhan lại có thể đối với y như vậy kia chứ. Dung Phượng Ca càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu...

Này nam nhân a, đủ ngốc! được rồi... nàng muốn xem hắn còn muốn ‘đùa’ cùng nàng đến khi nào. Lạc Khanh Nhan bĩ bĩ cười, mười phần tà khí, nàng nói: “ bây giờ ngươi có hai lựa chọn, một là ngoan ngoãn lên giường, bốn vương chỉ ôm ngươi ngủ không làm gì khác, hai là...” nói đoạn ánh mắt tà liếc khắp người Dung Phượng Ca, Lạc Khanh Nhan ‘ôn nhu’ nở nụ cười: “ nếu không ta không chắc sẽ làm gì ngươi đâu đó!”

Ngay tức thì, Tiểu Phượng Ca đáng thương, vọt lên giường, lấy chăn cuộn tròn mình lại, lúi vào vách tường, hận không thể xuyên qua tường thoát đi nơi này. Y có chết cũng tuyệt đối không để cho Nhan Nhan của y đụng đến ‘ Tiểu An’ được. Nhan Nhan chỉ có thể là của y mà thôi! Dung Phượng Ca căm giận nghĩ...

Hết chương 80

Chương 81: Thương hải tang điền

Sương khói huyền hoặc, như mơ như thực. Khung cảnh xung quanh chỉ là một màu trắng mờ, che đi mọi tầm mắt, nàng như bị lạc trong không gian ấy....

Đi thật lâu, thật... lâu mới thoát ra được đám sương mù dày đặc đó. Bỗng một thanh âm vang lên, nhu hòa ấm áp tựa như lời thâm tình ngàn năm trước vọng về, thanh âm quá đỗi quen thuộc khiến cho nàng ngây ngẩn cả người

Người đã đến rồi....

Cả một rừng lê hoa nở rộ, những cánh hoa trắng muốt rơi trong gió, lãnh hương thấm đượm, vấn vít nơi chóp mũi

Người kia, lam y thanh nhã như nước, một đầu tóc bạc dài đến chấm đất, quay đầu lại nhìn nàng...

Đôi mắt màu tím ma mị, phảng phất như có thiên ngôn vạn ngữ trong đó, người đó nhoẻn miệng cười, thiên địa như thất sắc

Lạc Khanh Nhan choàng tỉnh, mở mắt nhìn cảnh vật u tối xung quanh, chỉ nghe thấy thanh âm hít thở điều điều của người nằm bên cạnh, tâm tình tĩnh lặng xuống rất nhiều

Tại sao trong mơ, nàng lại nhìn thấy hắc, Dung Phượng Ca một đầu tóc trắng, tử mâu, đẹp không giống người phàm, y như là....

Lạc Khanh Nhan thờ dài, mà thôi.... Mơ cũng chỉ là mơ, cần chi phải để ý nhiều đến như vậy. Hiện giờ hắn đã trở lại, trở lại bên cạnh nàng, như vậy chẳng phải là tốt lắm rồi, không phải sao?! Vươn tay chạm vào khuôn mặt của hắn, đầu ngón tay ôn nhu họa từng đường nét trên gương mặt ấy, Lạc Khanh Nhan khẽ khẽ cười, tiểu tử ngu ngốc này, người cho rằng chỉ là một lớp dịch dung ấy mà ta không thể nhận ra người sao?! ánh mắt của người, thần thái của người, và cả lãnh hương quen thuộc nữa, chỉ cần một cái chạm vai nhau, ta cũng đã nhận được rồi.....

Dung Phượng Ca nằm bên cạnh, dường như cảm nhận được hơi ấm từ đầu ngón tay của nàng truyền lại, y ngọ nguậy cái đầu, khẽ thì thầm hai tiếng ‘Nhan Nhan’, sau đó nhếch miệng cười khẽ, tiếp tục chìm vào trong giấc ngủ....

Sáng hôm sau

“ Tiểu Liễu, người kéo ta đi đâu vậy?!” vừa mới sáng sớm Dung Phượng Ca đã bị tiểu cô nương tên gọi Tiểu Liễu kia kéo đến một góc khu vườn. Tiểu Liễu nhìn ngó xung quanh, không thấy ai mới quay đầu lại, đôi con ngươi sáng quắc nhìn Dung Phượng Ca, nhỏ giọng hỏi: “ Tiểu An a! tối hôm qua... Nhiếp chính vương và người, có hay không....”

Dung Phượng Ca trợn mắt nhìn Tiểu Liễu, không khỏi cảm thán, sao.... tiểu cô nương này lại mạnh dạn như thế, lại hỏi mấy vấn đề như vậy chứ, thật là kỳ cục mà. Tiểu Liễu thấy Dung Phượng Ca không trả lời, càng thêm sốt ruột. Tiểu An thật là keo kiệt, nàng chỉ hỏi một chút thôi mà

“ Tiểu Liễu” Dung Phượng Ca nghiêm túc nhìn Tiểu Liễu, hỏi: “ lúc trước, ...uhm! Ta là hỏi lúc trước, Nhiếp chính vương.. có... có hay không để ý đến... Tiểu An a?!” Hắn ần ần đoán được, chỉ là từ hôm

qua đến giờ, mọi việc xảy ra quá đột ngột khiến cho hắn có chút mơ hồ nhưng là bây giờ tỉnh táo lại Dung Phượng Ca cảm thấy kỳ quái vô cùng

Thứ nhất, Nhan Nhan của y, thuộc loại người lãnh tình, nào có thể di tình đùng luyến nhanh như vậy, lúc trước y chạy theo nàng cả năm mới có thể từng bước từng bước đi vào trái tim của nàng, huống chi y chưa bao giờ có chút hoài nghi gì về tình cảm của Nhan Nhan

Thứ hai, những lời hôm qua Nhan Nhan hỏi y,.... Lúc trước Nhan Nhan đã nói, nếu như có một ngày y rời khỏi nàng nàng nhất định sẽ phế đi chân của y, giữ y lại bên cạnh, khi ấy y chỉ cười nhẹ nói, y biết, Nhan Nhan sẽ không nhẫn tâm với y như vậy. Những lời hôm qua, chẳng phải là ám chỉ tốt nhất cho việc nàng đã nhận ra y không phải sao?!

Tiểu Liễu nghe Dung Phượng Ca hỏi vậy, một thoáng nghi hoặc, đúng vậy! lúc trước Nhiếp chính vương vốn thờ ơ đối với đám người bọn họ, chỉ cần không phạm lỗi nặng, ngài cũng sẽ không để tâm đến, mặc bọn họ thoải mái, nhưng là mấy hôm trước, từ bên ngoài trở về, vì có gì Nhiếp chính vương lại chú ý đến Tiểu An đâu?!

“Vậy là không có sao...!” Dung Phượng Ca thì thào, sau đó bỗng đứng bật cười....

Y thật là ngốc mà, lúc nào cũng ngốc như vậy, Nhan Nhan luôn dễ dàng điều khiển mọi tình cảm tâm trí của y, khiến cho y ngoan ngoãn bước vào bẫy nàng đã đặt ra. Nhưng là chẳng phải y lúc nào cũng cam tâm tình nguyện đó sao...

“Tiểu An, ngươi đi đâu vậy?!” Tiểu Liễu kinh ngạc nhìn Dung Phượng Ca, hoảng hốt gọi lại. Dung Phượng Ca quay đầu nhìn nàng, khe khẽ cười. Bỗng đứng Tiểu Liễu tim đập thành thịch. Nàng

là làm sao vậy, sao có thể vì Tiểu An cười khế mà loạn nhịp đầu, tự dung sao lại thấy Tiểu An sức quyến rũ kinh người thế nhỉ, Tiểu Liễu lắc lắc đầu, chắc! nàng vẫn còn muốn sống lâu một chút mà

Dung Phượng Ca than khế, bây giờ nhân lúc Nhan Nhan còn đang nghị triều, tốt nhất là trốn đi, cho nên y nhanh chóng chạy vào phòng thu xếp hành lý và lên ra cửa sau. Lạc Khanh Nhan vừa về đến phủ chính là bắt gặp tình trạng đó, không khỏi vừa tức vừa buồn cười. Nam nhân này tưởng nàng ngốc đến mức sẽ dễ dàng để cho hắn chạy trốn ra khỏi tầm tay của nàng?! Lạnh nhạt nở nụ cười, Lạc Khanh Nhan lên tiếng: “ngươi là đang muốn đi đâu vậy.... Dung Phượng Ca”. Ba từ Dung Phượng Ca kéo dài ra, ần ần nghiêng răng nghiêng lợi. Dung Phượng Ca nghe thế, giật mình quay lại, nhanh như cắt để túi đồ ra đằng sau, lắp bắp giả ngu: “ Nhiếp chính vương.... Ai là.. Dung Phượng Ca?!”

Lạc Khanh Nhan tiến đến một bước, Dung Phượng Ca lại lùi ra sau một bước, cứ như thế, y bị nàng ép sát đến vách tường. Lạc Khanh Nhan cười cười nói: “ Dung Phượng Ca, lừa ta vui lắm sao?!”

“ Không có!” Dung Phượng Ca mím môi trả lời. Y chưa từng bao giờ lừa nàng cả

“ Dung Phượng Ca, ngươi biết rõ, trong thiên hạ này, bất cứ kẻ nào cũng có thể lừa gạt ta, cũng có thể phản bội ta, chỉ có ngươi là không thể...” Lạc Khanh Nhan quát khế, ánh mắt lạnh lẽo, tựa như khối băng tuyết ngàn năm. Dung Phượng Ca nhìn ánh mắt ấy, một thoáng động dung, y vươn tay chạm vào đuôi khóe mắt ấy, nhẹ giọng nói: “ Nhan Nhan biết rõ.... Phượng Ca chưa bao giờ lừa gạt Nhan Nhan...”

“ Ta biết....” Lạc Khanh Nhan nở nụ cười

“ Để Phượng Ca đi, được không?!” Y nói

“ Không được” Lạc Khanh Nhan gầm nhẹ

“ Nhan Nhan...”

“ Câm miệng...”

“ Dung Phượng Ca, người có thể yêu cầu ta bất cứ chuyện gì, duy chỉ có chuyện này là không thể?!” Lạc Khanh Nhan kiên quyết nói

“ Ngay cả khi Phượng Ca cầu nàng sao?!”

“ Dung Phượng Ca, người lặp lại lần nữa?!” Lạc Khanh Nhan lạnh giọng nói: “ người mở miệng cầu ta cho người rời đi?! Dung Phượng Ca, từ trước đến nay người chưa từng một lần mở miệng van cầu ta điều gì, vậy mà đến hôm nay người lại nói lên những lời như vậy sao, Dung Phượng Ca, có chăng là ta đã quá dễ dãi với người rồi đó?!” Lạc Khanh Nhan chưa bao giờ phần nộ như vậy, tay đấm mạnh vào vách tường, nội lực khiến cho vách tường ầm ầm rạn nứt, ánh mắt của nàng tràn đầy lửa giận nhìn Dung Phượng Ca...

Dung Phượng Ca nhìn nàng, đôi con ngươi tràn đầy đau lòng cùng quật cường....

Không khí giữa hai người, trở nên cứng ngắc.....

“ Thừa Nhiếp chính vương... Huyền Tuyết cô nương đến....” Tiểu Liễu vừa đến, chính là thấy tình cảnh như thế đấy, cho nên mới ngập ngừng bảm báo. Lạc Khanh Nhan lạnh lùng nói: “ không gặp”. Tiểu Liễu nghĩ nghĩ một lát mới nhỏ giọng nói tiếp: “ Huyền Tuyết cô nương đến là để chào tạm biệt”. Nói xong, hành lễ rồi quay trở về. Lạc Khanh Nhan một thoáng trầm tư, sau đó cũng hóa thành tiếng

than nhẹ...

“ Đi thôi...!!” Lạc Khanh Nhan nắm chặt lấy tay của Dung Phượng Ca, mang y đi ra đại sảnh. Dung Phượng Ca yên lặng đi theo sau. Y biết giờ khắc này mà còn chống đối nàng thì kết quả quả thật không hay ho gì

“ Nhiếp chính vương!” Huyền Tuyết thấy Lạc Khanh Nhan đi ra, khẽ mỉm cười, Lạc Khanh Nhan gật đầu. Huyền Tuyết một thoáng kinh ngạc khi Lạc Khanh Nhan nắm lấy tay của gã sai vặt trong phủ, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, nàng ôn nhu cười, thanh dật xuất trần: “ Nhiếp chính vương, Hải đế bệ hạ gởi thư cho nên ta phải quay về nước, lần này đến đây là để chào từ biệt ngài, cũng như cảm ơn ngài hơn một tháng nay khoản đãi!”

“ Không có gì ...” Lạc Khanh Nhan bình thản nói: “ còn chuyện về khối ngọc kia, bốn vương sẽ cho người mang đến bốn quốc, Huyền Tuyết cô nương cứ an tâm, tái kiến!” Huyền Tuyết cười nhẹ, gật đầu: “ vậy làm phiền Nhiếp chính vương, Hải quốc sẽ luôn ghi nhớ phần ân tình này”

“ Nhiếp chính vương, ngài có thể tiễn ta một đoạn đường được không, có thể là ngài không muốn nhưng Huyền Tuyết thật sự coi ngài là tri âm...” Huyền Tuyết nhẹ giọng nói. Lạc Khanh Nhan gật đầu. Quả thật, mới đầu chỉ là vì khuôn mặt của nàng, nhưng dần dà về sau, Lạc Khanh Nhan phát hiện, nữ tử này quả thật có tài, lại rất khéo léo, kết giao là bằng hữu cùng nàng cũng không sai

Đoàn người chuẩn bị bước ra khỏi cổng Nhiếp chính vương phủ, thì bỗng dừng Huyền Tuyết đứng bên cạnh Lạc Khanh Nhan, ngời khuy xuống đất, Lạc Khanh Nhan khẽ nhíu mày, vươn tay đỡ Huyền Tuyết đứng lên, đang định hỏi thăm thì Huyền Tuyết nhanh như cắt rút thanh đoản đao trong lòng định đâm Lạc Khanh Nhan. Dung Phượng

Ca thấy thế vội vã đẩy Lạc Khanh Nhan ra ngoài, cho nên thanh đoản đao chỉ bị xoẹt qua cánh tay của nàng, Huyền Tuyết vội vã bắt lấy Dung Phượng Ca, kè đao vào cổ của y, khế quát: “đừng lại gần”

Cánh tay tê cứng giống như không có cảm giác, Lạc Khanh Nhan ánh mắt lãnh khốc, gằn từng tiếng: “thả hẳn ra, Huyền Tuyết!” Khi này vừa cúi xuống định nâng Huyền Tuyết đứng dậy, thì một cỗ mùi hương tràn ngập vào trong mũi của nàng, khiến cho thần trí của nàng có chút mê lung, nếu không với võ của nàng há có thể bị Huyền Tuyết dễ dàng như vậy đâm trúng mà không có hành động gì?! Lạc Khanh Nhan một thoáng trầm tư, nàng tuy không phải là bách độc xâm nhập nhưng dù gì một số loại mê dược tầm thường khó có thể mà khiến nàng mất lí trí, lần này rốt cuộc là loại dược nào vậy. Cánh tay bị đâm trúng, máu ứa ra, cảm giác cánh tay như bị hàng ngàn con kiến cắn, tê dại đến cứng ngắc, như là bị liệt vậy....

Huyền Tuyết đôi mắt vô thần nhìn Lạc Khanh Nhan, thanh âm trong trẻo: “ngươi lại gần đây....”

Cái cảm giác tê cứng toàn thân, dường như khắp bao phủ cả cơ thể nàng, Lạc Khanh Nhan bình thản cười, nàng nhất định phải nhanh nhất cứu cho được hẳn trước khi nàng tê liệt toàn thân. Lạc Khanh Nhan ẩn ẩn hiểu được, Huyền Tuyết lúc này thất thường nhưng nàng không có nghĩ nhiều như vậy, dám tổn thương hẳn dù bất cứ nguyên do gì, nàng điều không tha.

Ngưng tụ toàn bộ nội lực ở tay trái, Lạc Khanh Nhan từ từ tiến lại gần, vừa định ra tay thì bất ngờ một bóng đen vụt xuất hiện, cản lại hành động của nàng, người này chính là tứ hoàng tử của Hải Quốc, y thờ hỏn hển, lớn tiếng nói: “Nhiếp chính vương hạ thủ lưu tình, Huyền Tuyết là bị người hạ cổ độc, nàng không có ý định bị thương đến ngài”

Lạc Khanh Nhan bị xen ngang, một cổ tức giận dâng trên trong lòng, không chút lưu tình đánh bay tứ hoàng tử, nàng nhìn Huyền Tuyết, nói: “ thả hẳn ra”. Huyền Tuyết càng nắm chặt lấy cổ áo của Dung Phượng Ca, thanh đao kề sát vào cổ của y, ần ần tơ máu, khiến cho Lạc Khanh Nhan đỏ cả mắt

“ Nhan Nhan! đừng lại đây...” Dung Phượng Ca nhận thấy được sự khác thường của Lạc Khanh Nhan, quát khẽ. Lạc Khanh Nhan không có ý định để ý đến lời của y, tiếp tục lại gần Huyền Tuyết. Huyền Tuyết im lặng nhìn hồ động giữa hai người

Mỗi một bước đi, là dùng cả sức lực của nàng

Mỗi một bước nàng tiến lại gần, là y cảm nhận được cảm giác đau... rất đau

Giống như là hai năm trước, cảm giác đó như lại quay về trong y

Huyền Tuyết khẽ cong lên khóe môi, thanh đoản đao trong tay nàng càng thêm ghì chặt trên cổ Dung Phượng Ca, một dòng máu đỏ tươi chảy xuống, ướt cả cổ áo. Dung Phượng Ca không thấy đau, vì giờ khắc này tâm trí của y thật sự bình tĩnh, bình tĩnh đến mức y không thể tin được, bình tĩnh nhìn Nhan Nhan khó khăn bước lại gần, bình tĩnh nhìn cánh tay của nàng chảy đầy máu, bình tĩnh nhìn Huyền Tuyết từ trong ống tay áo còn lại, vụt ra một thanh trường kiếm, đâm về phía Nhan Nhan của y. Vào thời khắc đó, y khuynh tẫn dường như là sức lực cũng như tốc độ của mình, vươn hai bàn tay nắm chặt lấy mũi trường kiếm, Huyền Tuyết cũng không nghĩ rằng Dung Phượng Ca sẽ làm vậy, một thoáng hoảng hốt. Trong sát na ấy Lạc Khanh Nhan vung cánh tay cứng ngắc của mình đánh bay thanh đoản đao ghì chặt trên cổ của y. Lạnh nhạt để mũi kiếm đâm thẳng vào mình, vận dụng chút sức tàn, tụ tập nội lực đánh cho Huyền Tuyết một chưởng, Huyền Tuyết bị chưởng lực của Lạc Khanh Nhan

đánh bay ra ngoài, nện người vào bức cổng tường, rồi ngã người xuống đất, phun ra một ngụm máu rồi ngất đi. Tứ hoàng tử lúc này bị Lạc Khanh Nhan đánh ngất vừa lúc tỉnh lại, thấy vậy vội vã lê người lại bên Huyền Tuyết, nâng nàng dậy,

Sự việc diễn biến quá nhanh chóng, chỉ trong vòng chưa đầy một khắc. Cho nên khi đám người chạy đến, mọi chuyện đã xong rồi. Huyền Tuyết ngất xỉu nằm đó, tứ hoàng tử ôm nàng ta, lay lay khẽ gọi. Còn Lạc Khanh Nhan thì cả người đầy huyết, sắc mặt tái ngắt. Nàng nhìn Dung Phượng Ca, than khẽ: “ngốc tử,... buông tay đi...!” Tay của hắn, nắm chặt lấy lưỡi kiếm, máu từ lòng bàn tay đã chảy rất nhiều rồi, nếu thêm một chút nữa sẽ bị phế luôn mất

“ Không được...!!” Dung Phượng Ca sắc mặt vì mất máu quá nhiều cũng trắng như tờ giấy trắng, y nói: “ Nhan Nhan đứng yên đó, đừng cử động, một chút thôi.... Phượng Ca sẽ rút thanh kiếm ra, sẽ chữa trị cho Nhan Nhan, Nhan Nhan... nhất định sẽ không sao”

Y cố gắng lấy lại bình tĩnh, sau đó ngoan quyết tâm rút ra thanh trường kiếm, máu từ vết thương tuôn ra ồ ạt, Y lấy trong bọc hành lí của mình thuốc trị thương, đổ lên miệng vết thương, sau đó nhanh như cắt lấy vải buộc lại, để cho miệng vết thương ít đổ máu. Y xử lí mọi chuyện một cách nhanh chóng, cho đến khi đã xong mới thở phào nhẹ nhõm, buông hai tay xuống đồng thời vì mất máu quá nhiều, sau khi sơ cứu cho Lạc Khanh Nhan, y cũng chìm vào trong vô thức....

Quản gia vừa về đến phủ, thấy thế, vội vàng quát đám sai vặt đang ngăn người trong phủ, nói: “ mau, mau truyền thái y. Đem nhiếp chính vương vào trong, các người ngu hết rồi sao”. Tức chết ngái mà, bọn này không biết ăn cái gì mà ngốc vậy, chủ nhân của mình bị thương lại đứng ngây ra đó. Đám sai vặt cùng nha hoàng lúc bấy giờ mới tìm lại hồn của mình, vồn vã mỗi người chạy một nơi, người thì

nâng Lạc Khanh Nhan vào phòng, người thì đem tứ hoàng tử cùng Huyền Tuyết giam lại, người thì đỡ Dung Phượng Ca đứng dậy....

Nói chung là, Nhiếp chính vương phủ... chưa bao giờ lại loạn như hôm nay a....

Thái y nói: “ cũng may mũi kiếm chệch chỗ yếu hại nếu không chỉ cần chính xác thêm một chút xíu nữa thôi thì Nhiếp chính vương nhất định sẽ mất mạng a”

Thái y nói: “ vị công tử kia, cánh tay bị thương thật nặng, gân mạch xém nửa đứt hết, nếu như không chữa trị kịp thời, thì hai bàn tay sẽ bị phế đi mất.....”

Tin tức nhiếp chính vương bị thương được quản gia phong tỏa, ngay cả tiểu hoàng đế cũng không biết, quản gia cho người báo tin, Nhiếp chính vương có chuyện phải rời khỏi Hoàng đô một thời gian, tiểu hoàng đế không chút nghi ngờ, cho nên mọi chuyện xảy ra trong nhiếp chính vương phủ, ngoại trừ thái y cùng người trong phủ, chẳng ai rõ cả....

Đợi cho đến tối hôm sau, Lạc Khanh Nhan mới tỉnh dậy, muốn ngồi dậy nhưng miệng vết thương vẫn còn chảy máu, Lạc Khanh Nhan mở miệng gọi người. Quản gia đứng bên ngoài vội vã chạy vào, thấy Lạc Khanh Nhan tỉnh dậy, nhẹ nhàng thổi một hơi, cung kính đứng bên cạnh, nói ra mọi chuyện sau khi Lạc Khanh Nhan ngất đi. Lạc Khanh Nhan nói: “ cho người thả tứ hoàng tử cùng Huyền Tuyết, đem bọn họ an trí trong biệt viện khác, điều tra chuyện này...”

Quản gian cung kính đáp: “ đúng vậy, chủ thượng”

“ Hử... như thế nào rồi!” Lạc Khanh Nhan hỏi

“ Chủ thượng, công tử đã tốt lắm, không có việc gì!” Quán gia đáp. Việc biết được Tiểu An chính là Dung Phượng Ca, ngoài Lạc Khanh Nhan thì quán gia chính là người thứ hai biết được việc này

“ Được rồi, người lui đi....” Lạc Khanh Nhan quơ quơ tay ra hiệu. Quán gia cung kính hành lễ rồi lui ra ngoài. Một lát sau, cánh cửa lại một lần nữa mở ra.....

“ Người đến rồi sao?!” Lạc Khanh Nhan mở mắt, thấy chính là Dung Phượng Ca đầu dựa vào khung bên giường, đôi con ngươi tĩn mịch nhìn nàng. Dung Phượng Ca bỏ đi lớp dịch dung mặt nạ, hai tay bị bao kín ngắc bởi lớp vải trắng, y khó khăn vươn tay của mình đụng đến mặt của nàng, nở nụ cười: “ Nhan Nhan, lúc nào cũng khờ như vậy!”

“ Phượng Ca của ta, dường như lại đẹp hơn...” Lạc Khanh Nhan cùng lúc mở miệng nói chuyện chả liên quan gì. Dung Phượng Ca nhón miệng cười, nhưng tiểu dung kia lại tràn ngập bi ai cùng thống khổ, day dứt nỗi niềm khôn nguôi: “ Phượng Ca lúc nào cũng ích kỷ như vậy, chỉ có Nhan Nhan lúc nào cũng bao dung Phượng Ca....”

“ Phượng Ca biết rõ, lẽ ra không nên quay lại, lại luyến tiếc quay về đến....”

“ Lão hòa thượng đó, rõ ràng đã nói, chỉ cần trong vòng bảy năm nếu như Phượng Ca ở bên cạnh Nhan Nhan nhất định sẽ cả hai sẽ có họa sát thân, nhưng Phượng Ca lại.....”

“ Người chính là vì lời của lão hòa thượng đó mà không quay về sao?!” Lạc Khanh Nhan buồn bực quát khế: “ người chả lẽ, thà là tin tưởng lão hòa thượng đó, chứ không tin tưởng ta?!”

“ Nhan Nhan biết rõ, từ lúc sơ ngộ đến bây giờ, chỉ cần là Nhan Nhan

nói ra, Phượng Ca điều tin tưởng mà, chỉ là lần này... là liên quan đến Nhan Nhan, Phượng Ca có thể mạo hiểm bất cứ thứ gì, bất chấp tất cả để được ở bên cạnh Nhan Nhan, nếu như điều đó không làm cho Nhan Nhan nguy hiểm...”

“ Nhưng hết lần này đến lần khác... Nhan Nhan luôn vì Phượng Ca mà bị thương....”

“ Khờ quá” Lạc Khanh Nhan cười khổ: “ lần này, nếu không có người, thì ta đã chết rồi, không phải sao?! cho nên đừng lo lắng, mọi chuyện... sẽ ổn cả thôi mà....”

Nàng vươn tay, đặt tay của mình lên cánh tay của hắn, khẽ trượt xuống lòng bàn tay, nhẹ nhàng siết chặt lấy cổ tay của hắn, nàng nói: “ lúc trước ta đã nói, người dù có là gánh nặng, là của nợ thì ta vẫn vui vẻ nhận lấy, không phải sao?!”

Gánh nặng, ta sẽ đỡ lấy

Nợ nần, ta sẽ trả

“ Chỉ cần, người vẫn ở bên cạnh ta... là đủ rồi!” Lạc Khanh Nhan ôn nhu cười

Cái cảm giác có một người cần mình, thật là hạnh phúc, cho nên nếu người càng hăng mạnh mẽ, ta sẽ không yêu người nhiều đến như vậy. Người là người, chỉ cần là chính người là đủ rồi,.....

Đừng nói là, người... liên lụy đến ta, bởi vì.... Tranh đấu, giãy dụa giữa cuộc đời này, đấu với trời, nghịch lại thiên mệnh,.... Nếu không còn có người, thì còn có ý nghĩa gì nữa đây, người đối với ta quan trọng như thế nào, người không bao giờ biết được đâu...

“Phượng Ca hiểu mà....” Dung Phượng Ca nhẹ giọng đáp: “Phượng Ca đã từng nói, tâm của Phượng Ca luôn cảm nhận nhịp đập của Nhan Nhan. Nhưng là..... nhưng là....” có cái gì cứ âm ỉ trong lòng, muốn nói ra nhiều lắm, những lời mà hơn hai năm nay, muốn nói thật nhiều nhưng đến giờ khắc này đây lại không thể nói được lời nào. Thiên ngôn vạn ngữ giờ này trong y, dường như bị ai đó lấy mất, làn môi khẽ mấp máy lại chẳng thể thốt thành tiếng.....

Lạc Khanh Nhan nhợt nhạt cười vươn tay với y, Dung Phượng Ca đưa tay nắm lấy tay nàng, mười ngón tay đan xen vào nhau

Khẽ nhắm mắt lại, gió nhẹ thổi....

Cảnh vật xung quanh mờ mờ ảo ảo, hai màu sáng và tối đan xen vào nhau qua chút ánh sáng le lói của ánh nến

Quanh quần đâu đây là nhu tình ấm áp, là lãnh hương lê hoa hòa quyện vào đó.....

Tình yêu, có đôi lúc, không cần phải nói thành lời, chỉ là một cái ánh mắt giao nhau cũng là đủ rồi...

Từ lúc thiếu niên sơ ngộ cho đến ngày hôm nay, mới đó mà đã thấm thoát nhiều năm trôi qua như vậy

Có thống khổ, có giã dựa, có mệt mỏi, có đớn đau và không ít ngọt ngào....

Đầy đủ hương vị trong cuộc sống, chỉ là vì gặp được người.....

Nàng đã từng nói: “cả một đời này Lạc Khanh Nhan sở cầu, duy nguyện Dung Phượng Ca nhất thế bình an”

Y cười khẽ, nhẹ giọng thì thào: “ tâm này, đời đời kiếp kiếp nguyện làm bạn cùng Lạc Khanh Nhan”

Thử còn trẻ ngông nghênh ngạo nghễ, coi trời bằng vung, bạch y nhân nhìn lam y thiếu niên, kiên định thề rằng: “ Lạc Khanh Nhan ta, sẽ bảo vệ ngươi một đời”. Lam y thiếu niên nở cười, nhận định hứa hẹn

Đã từng trốn chạy, đã từng lo sợ, đã từng chối bỏ..... đến cuối cùng cũng chẳng thể thoát ra được cái lưới ái tình kia

Không cần yêu ngôn ái ngữ, không cần hẹn thề sống chết, chỉ là trong phút giây hoạn nạn có thể tựa lưng vào nhau, trong giờ khắc mệt mỏi, có thể ai ủi cho nhau, một cái ôm thật chặt, một cái hôn nhẹ nhàng, mười ngón tay đan xen lẫn nhau, phút giây ngắn ngủi ánh giao nhau, tiểu dung dịu dàng của người.... cũng đã đủ rồi

Còn gì hạnh phúc hơn, có thể cầm lấy tay nhau, chậm rãi bước qua cuộc đời này, cho đến khi không còn đi được nữa, cho đến khi.... Tóc trắng bạc xóa....

Ngàn lần vạn lần y nguyện, một điều duy nhất

Có thể cùng người, nhất sinh nhất thế, bất ly bất khí.....

“ Dung Phượng Ca...” Lạc Khanh Nhan lên tiếng

“ Ừ!” Dung Phượng Ca đáp

“ Dung Phượng Ca....” Lạc Khanh Nhan tiếp tục gọi

“ Ân!!” Dung Phượng Ca nhẹ giọng đáp

“ Có người ở đây, thật tốt....” Lạc Khanh Nhan nở nụ cười

“ Phượng Ca vẫn ở đây, vẫn ở ... cùng Nhan Nhan....”

“ Thật tốt....”

“ Thật tốt.....”

“ Từ rày về sau, ta sẽ ăn chay niệm phật, tu tâm tích đức.....” Lạc Khanh Nhan mở mắt, nhìn Dung Phượng Ca mà nói như vậy. Dung Phượng Ca mỉm cười: “ Nhan Nhan vốn đã là người tốt....”

“ Ta không phải là người tốt, người luôn biết.....” Lạc Khanh Nhan cười khổ...

“ Nhan Nhan cứ làm chính mình là tốt rồi....” Dung Phượng Ca cười nói

“ Lúc trước ta đã hứa, chỉ cần người bình an quay trở lại bên cạnh ta, ta sẽ ăn chay niệm phật suốt cuộc đời này....” Lạc Khanh Nhan dùng ngón tay của mình, nhẹ nhàng mơn trớn lòng bàn tay vì bị thương mà băng bó một lớp vải dày của hắn. Không ai biết, hơn hai năm về trước, từ ngày ấy, mỗi đêm Lạc Khanh Nhan điều đọc một quyển kinh phật, âm thầm cầu nguyện, nếu như Thượng thiên trả lại hắn về bên cạnh nàng, Lạc Khanh Nhan nàng từ rày về sau, sẽ hành thiện tích đức

Lạc Khanh Nhan chưa từng tin thần phật, nhưng là chỉ cần hắn bình an... nàng sẽ tin!!!

Dung Phượng Ca, gạt đầu thật mạnh!...

Cả cuộc đời này, Lạc Khanh Nhan làm, tất cả cũng chỉ vì Dung

Phượng Ca....

Có được người yêu mình như thế, hàng vạn năm cô đơn, bị ghét bỏ cũng không hề chi, Dung Phượng Ca ôn nhu nở nụ cười

Nếu như chịu tất cả nỗi thống khổ dày vò, là để gặp được người, thì.... Y cam nguyện nhận hết mọi mệt mỏi của thế gian này, chỉ cần.... mỗi thế mỗi kiếp của y, có thể gặp lại được người....

Lạc Khanh Nhan nằm trên giường, Dung Phượng Ca an tĩnh ngồi bên cạnh

Tay của nàng, dịu dàng nắm lấy tay y.....

Khóe miệng của y, tiểu dung ôn hòa như gió xuân. Trên môi của nàng, nụ cười dần dần lan tỏa, tựa như băng tuyết tan đi, kinh tâm động phách....

Không khí tĩnh lặng của căn phòng....

Gió đêm hiu hiu thổi...

Ánh nến bập bùng.....

Thanh âm côn trùng về đêm rả rích, khúc nhạc đồng quen quen thuộc năm nào

Trăng đã treo lên cao, ánh sáng mờ nhạt, luôn làm cho nhân thế say mê

Đêm nay, không có nhiều sao, cả một màn đêm u tối, cũng chỉ điểm sáng vài vì tinh tú lấp lánh....

Lãnh hương hoa lê, hòa quyện trong gió, bay đi khắp nơi.....

Có lẽ, mối tình này, không phải tình yêu kinh thiên động địa, lưu danh sử sách ngàn đời

Có lẽ, ái tình này, không bi thương ai oán sầu triền miên khiến cho người ta rơi lệ, thắm thương vạn năm

Có lẽ, cảm tình này, không phải là hoàn mỹ nhất, trọn vẹn nhất....

Nhưng là..... tình yêu này...

Đã khiến cho hai vị đế vương, trong lòng vấn vương lưu luyến....

Đã khiến cho một vị chiến thần vương gia, hiểu được thế nào yêu?!

Đã khiến cho một vị yêu nghiệt giáo chủ, nhớ lại một đời.....

Và rồi, nhiều năm về sau.... Có lẽ theo thời gian xóa sạch đi tất cả, trang sách ố vàng lịch sử cũng không ghi lại điều gì....

Nhưng là....

Bàn tay của nàng siết chặt lấy tay của y, ấm áp lòng bàn tay truyền lại cho nhau....., đó chính là thương hải, tang điền....!!!

Chương 82: Vĩ thanh

Mọi chuyện điều bắt đầu từ việc, lúc trước Lạc thái sư, tức là gia gia của Lạc Vân Linh, không xem xét kĩ vụ án đã kết tội cho gia đình thái thú họ Mộ Dung, khiến cho cả nhà bị đày ra biên cương, gia đình thái thú dần dần chết hết, chỉ để lại cốt nhục duy nhất là Mộ Dung Thiên. Mộ Dung Thiên sau này trốn chạy ra Hải Quốc, thề phải báo lại thù cho nhà Mộ Dung

Sau này, khi công thành danh tọng, Mộ Dung Thiên quay về cố thổ, hay tin Lạc thái sư đã chết già, uất ức không nơi phát tiết, bèn lên kế hoạch trả thù đưa cháu gái duy nhất của Lạc thái sư, chính là Lạc Vân Linh. Y âm thầm lên vào vương phủ, hạ độc nàng ta. Đối với một vị vương phi không được vương gia sủng ái thì việc hạ độc đối với Mộ Dung Thiên, cũng không khó khăn gì, mọi việc xong xuôi, y quay về Hải Quốc. Nhưng thật không ngờ, Lạc Vân Linh chết rồi, Lạc Khanh Nhan lại sống trong thể xác của nàng

Nhiều năm sau, y cùng tứ hoàng tử cùng thánh nữ đến Hoàng Thiên cầu viện trợ, không ngờ lại gặp nhiếp chính vương Lạc Khanh Nhan, ngay lập tức y nhận ra chính là đứa cháu gái của kẻ thù năm nào, không cam lòng thù hận của cha mẹ, y một lần nữa lại tìm kết hãm hại Lạc Khanh Nhan. Nhưng là y không ngờ, sau nhiều năm từ một vương phi thất sủng nhu nhược Lạc Vân Linh lại trở nên lợi hại như vậy, nếu như không phải y thấy được trên cánh tay của Lạc Vân Linh, có một vết bớt năm xưa y đã từng nhìn thấy thì sẽ cho rằng đó là hai người khác nhau

Y lợi dụng Huyền Tuyết, hạ cổ độc trong người nàng, khiến cho nàng thất thủ hại chết Lạc Khanh Nhan, không ngờ lại xuất hiện một Dung

Phượng Ca. Huyền Tuyết bị Lạc Khanh Nhan đánh trọng thương, cổ độc phản phệ...

Mộ Dung Thiên cũng bị thương nặng, y định chạy trốn thì thuộc hạ của Lạc Khanh Nhan vừa đến đúng lúc, biết được nếu như mình rơi vào tay của nàng ta, sống cũng không bằng chết vì y điều tra được, một số thông tin của Lạc Vân Linh, tuy không rõ ràng lắm, nhưng thế lực đó thực sự lợi hại...

Đến nhà lao, chịu đủ tra tấn, y chỉ nhợt nhạt cười, nói ra đầu đuôi sự việc, sau đó cắn lưỡi tự tử.....

Lạc Khanh Nhan nghe quản gia bẩm báo mọi chuyện, chỉ thờ dài không nói gì thêm. Ân oán của Lạc thái sư, đối với một cô hồn đến từ dị thế như nàng, không mấy quan tâm, nay người đã chết, cũng không để tâm nhiều đến như vậy. Huyền Tuyết sau khi tỉnh dậy, nhớ lại mọi chuyện, dù không phải bản thân mình làm nhưng ít nhiều đã gây tổn thương đến Lạc Khanh Nhan, không khỏi ân hận, bèn thu xếp hành lý quay về Hải quốc, cũng không còn mặt mũi nói lời tạm biệt lần nữa, trước khi nàng lên đường, Lạc Khanh Nhan cho người mang khối bảo ngọc trả lại chủ cũ của nó....

Dung Phượng Ca một lần nữa xuất hiện, đứng bên cạnh Lạc Khanh Nhan khiến cho không ít người giật mình kinh ngạc nhưng nhiều hơn chính là nở nụ cười vui vẻ, hạnh phúc tưởng như mất đi đột ngột có lại thật khiến cho không ít người mơ màng tưởng chừng như đang mơ. Linh Vân bật cười khóc thành tiếng, ôm chặt lấy Dung Phượng Ca, mọi người đứng xung quanh người thì cười, người thì lặng lẽ chấm chấm nước mắt, thật là đủ cảm xúc a.....

Năm tháng sau....

Lam cùng Linh Vân thành thân.....

Hồng đủ chín tháng mười ngày, sinh được một nữ oa nhi đáng yêu...

Tư Đồ Cơ Vân cùng Huyền, tiếp theo sau đó cũng có một nam hài tử béo mập khả ái

Thanh cũng đã đuổi tới tay nhị tiểu thư Lã Thanh Thanh...

Tất cả tràn ngập trong tiếng cười, mọi người đều hạnh phúc, hảo hảo hạnh phúc....

Câu chuyện của họ.... vẫn còn rất dài, rất dài.....

— Hoàn —

Chương 83: Đôi lời làm nhảm

Cuối cùng thì gần nửa năm cũng hoàn thành được bộ truyện này, có lẽ đây là câu chuyện mà Dao Dao bỏ ra nhiều thời gian nhất. Trước hết, Dao xin gửi lời cảm ơn đến tất cả bằng hữu đã ủng hộ Dao từ lúc bắt đầu câu chuyện, đồng hành cùng Dao vượt qua từng chặng đường cho đến khi kết thúc đến ngày hôm nay. Lời cảm ơn này, có vẻ quá quen thuộc, nhưng là đó là những lời rất thật lòng, bởi vì nếu như sau mỗi chương truyện, không có những comt của các bằng hữu, tỷ muội... thì có lẽ biết đâu Dao đã bỏ cuộc giữa chừng rồi... ^^

Đến đây, xin mọi người đừng vội, mà Dao hi vọng mọi người, có thể đọc hết đôi chút tâm sự của Dao.

Thực sự bộ truyện này, Dao bỏ rất nhiều công sức, cũng như tình cảm đầu tư vào mỗi nhân vật trong truyện, và đây là bộ thứ ba truyện dài của Dao, để tránh lặp lại các chi tiết quen thuộc, quả thật Dao đã rất 'hại não' a, để rồi câu chuyện kết thúc, Dao cảm thấy thực sự vui vẻ cùng hạnh phúc

Trước hết, Dao xin nói chút về THẦN Y ĐÁNG YÊU CỦA LÃNH HUYẾT NỮ VƯƠNG

Không giống như VŨ KHUYNH THÀNH, cả câu chuyện chỉ xoay quanh một chữ TÌNH! Khác với cốt truyện đơn giản của TIỂU DIỆN VƯƠNG GIA LÃNH ĐẠM VƯƠNG PHI. THẦN Y ĐÁNG YÊU CỦA LÃNH HUYẾT NỮ VƯƠNG, rắc rối hơn với những tuyến nhân vật phức tạp cùng nhiều diễn viên phụ và cả một chặng đường gian nan trong việc trở thành cường giả, cùng hủy lời nguyện, sự dẫn đo lựa chọn giữa việc trở thành kẻ mạnh và ái tình, và nhiều cảm tình phức

tạp khác. Đôi khi Dao loạn cả lên, mỗi khi viết phải lật lại các chương trước để cho nó logic, khổ không nói nổi >"<

Trong một dàn nhân vật phụ đồ sộ, Dao cảm phục nhất là Dung Cơ, một lão giả với bề ngoài tựa lão ngoan đồng với những trò đùa dai nhưng nội tâm gian manh như lão hồ ly, song lại rất trọng tình trọng nghĩa. Đứng trên góc độ quan điểm của một người cổ đại, Dung Cơ quả thật vĩ đại, ngài không vì truyền thuyết Diệt thiên mà xa lánh và lãnh nhãn đối đãi với tôn tử của ngài, không giận cá chém thớt vì tôn tử của ngài khiến cho con gái cùng con rể của nàng chết quá sớm, để ngài đầu bạc tiễn kẻ tóc xanh. Khiến cho một bậc thánh y như ngài, ẩn cư sơn lâm, từ rày về sau không màn thế sự. Mấy mươi năm bôn ba tìm kiếm, cũng chỉ tìm kết hủy đi lời nguyện diệt thiên cho tôn tử của mình mà thôi. Có đôi lúc viết xong, Dao cảm thấy thật bùi ngùi cho vị lão giả đáng kính này.....

Cảm phục nhất là Dung Cơ nhưng thích nhất lại là Linh Vân tiểu cô nương, với bề ngoài mềm mại của một cô nương cổ đại, nhưng nàng không giống tiểu thư khuê cát mà nàng thật sự bản lĩnh. Trong cái thế giới nam tôn nữ ti này, nhưng có thể làm đệ nhất nữ chường quỳ thì bản lĩnh của nàng không phải tầm thường gì. Tuy trong suốt tám mươi chương truyện, Dao rất ít đề cập đến việc buôn bán của Lạc Vân sơn trang, cũng chỉ nói sơ vài dòng, nhưng bấy nhiêu thôi cũng đã đủ hình dung được một Linh Vân mềm mại bề ngoài, khí phách tâm hồn. Hơn thế nữa, nàng rất trọng tình trọng nghĩa, mỗi khi Lạc Khanh Nhan có chuyện, nàng điều không ăn không ngủ, phi ngựa như bay đến bên cạnh bằng hữu của mình, chỉ để xác định người đó có khỏe hay không?! Và... một cô gái dám yêu dám hận, dám theo đuổi hạnh phúc bản thân, nữ nhân như thế, lại trong một xã hội cổ đại bảo thủ, sao lại không khiến cho người ta cảm phục cho được?!

Có một điều, chắc từ trước đến giờ, bất cứ ai đọc hết các tác phẩm

của Dao, ít nhiều cũng thắc mắc một điều, sao mà đất diễn của nam phụ ít quá. Đúng vậy, không phải Dao không biết, mà là Dao cố ý như thế. Dao luôn luôn quan điểm, tình yêu chuyên chất, cho nên nam phụ luôn luôn chỉ là chút 'gia vị' cho câu chuyện mà thôi, để cho câu chuyện thêm kịch tính chứ tuyệt đối chẳng thể nào làm xao động đến cảm tình của nam nữ chính được. Bởi vì quan điểm của Dao từ trước đến nay không bao giờ thay đổi, Tình yêu nếu như không học được tin tưởng thì không có tư cách nói yêu!! Nhưng là ắt hẳn dù đất diễn ít ỏi nhưng Dao cũng tin chắc ít nhiều những nam phụ ấy cũng để lại ấn tượng cho mọi người đúng không nào?!

Một Âu Dương Triệt, đến khi bỏ lỡ mới tiếc nuối

Một Âu Dương Liên, đế vương chí cao vô thượng, không biết cách yêu chỉ biết chiếm đoạt để rồi còn lại cũng chỉ là day dứt khôn nguôi

Một hồng y giáo chủ Tư Đồ Nhiễm khôn ngoan giao hoạt, biết dừng lại đúng lúc, lựa chọn là tri kỷ, nhưng để quên đi người, liệu... phải mất bao nhiêu thời gian?!

Một Lam Quân Băng, bất chấp thủ đoạn để giữ người bên cạnh, cuối cùng hối hận vô cùng, học được cách buông tay, nhưng là.... Thật sự đến bao giờ, mới có thể nghĩ đến người mà không đau lòng?!

Bốn người bọn họ, bốn cách yêu khác nhau, phản ánh một khía cạnh khác nhau trong tình yêu.....

Còn rất nhiều, rất nhiều nhân vật khác nữa, nhưng Dao chỉ nói tiêu biểu những người ấy thôi!

Bây giờ, mới là vấn đề chính nè ^^

Là một cô gái, là một nữ tử.... ắt hẳn mỗi người chúng ta đều ao

ước về một 'bạch mã hoàng tử' trong mơ của mình, có thể mỗi người mỗi sở thích, và điều hướng đến người đó sẽ yêu mình, sủng mình, bảo vệ mình... ít nhiều trong cái tuổi mộng mơ mới lớn, cái tuổi mà hãy khao khát tình yêu nhiều lắm, các bạn gái điều có chung mơ ước như thế! Cho nên khi viết về nhân vật DUNG PHƯỢNG CA, Dao đã boăn khoăn rất nhiều

Không giống như một bạch y công tử cường đại thâm tình Tiêu Dạ Thần, càng không phúc hắc tà mị như Tiểu diện vương gia Hàn Kỳ. Dung Phượng Ca hiện ra trước mắt bạn đọc, với khuôn mặt đẹp hơn cả nữ tử, tính cách thuần lương và... vô cùng đáng yêu. Có lẽ, sau này Dao sẽ viết rất nhiều, rất nhiều nam chính với tính cách khác nhau, nhưng đối với Dao, có lẽ Dao sẽ chẳng có cảm tình với ai nhiều bằng Dung Phượng Ca cả

Có lẽ, có rất nhiều người không thích tính cách của Dung Phượng Ca, điều thiên về hình tượng nam vĩ đại, cường giả hơn một Dung Phượng Ca yếu ớt song lại rất quật cường! nhưng đối với Dao, Dung Phượng Ca là một nhân vật, thực sự vĩ đại...

Tại sao nói như vậy?! trước hết Dung Phượng Ca được tạo ra, một thân phận diệt thiên với nhiều lần luân hồi khiến cho thiên hạ lao đao chìm vào thống khổ, không có một ai yêu y cả, y cô đơn, y mệt mỏi và rất nhiều lần bị phản bội nhưng chưa một lần y không thôi khát khao, không thôi hi vọng sẽ có một người toàn tâm toàn ý đối với mình. Mấy ngàn năm nhìn nhân tình thế thái ảm lạnh, nhưng y chưa bao giờ hận bọn họ, cũng có lẽ cũng chẳng còn sức để mà hận nữa, nhưng cái mà ta thích ở y, chính niềm tin, niềm tin mãnh liệt vào nhân loại

Dù, nhân loại.... rất nhiều người phản bội lại niềm tin của y nhưng là, y vẫn đặt niềm tin vào họ, một lần lại một lần. Nói y ngốc, nhưng mà đến cuối cùng chẳng phải vẫn có một Lạc Khanh Nhan toàn tâm toàn

ý với y đó sao?! điều ta muốn nói ở đây, dù thế giới này, người xấu nhiều lắm, nhưng là cũng không thiếu người tốt, đừng vì số ít mà mất lòng tin vào con người, dẫu sao thì.... Chúng ta điều là người mà, sẽ đôi khi chút ích kỷ, chút vụ lợi... nhưng là vẫn còn chút yêu thương đó thôi!

Một Dung Phượng Ca, chân thành, thiện lương, và rất nhiều khuyết điểm, không phải cường giả, cái gì cũng làm được, nhưng là y luôn luôn cố hết sức mình, luôn kiên cường với mỗi quyết định của mình, mà thâm tình của y.... ắt hẳn ai đọc hết câu chuyện sẽ điều cảm nhận được mà, đúng không?!

Nếu như thực sự là một kẻ mạnh, rất dễ dàng để bảo vệ thứ mình muốn bảo hộ, nhưng đối với một kẻ yếu, điều ấy không dễ dàng gì nhưng là, mỗi khi Lạc Khanh Nhan gặp được nguy hiểm, người đứng ra đầu tiên chẳng phải là y sao?! không chần chừ, không do dự, và.... Luôn có một niềm tin mãnh liệt vào nàng, chưa bao giờ nghi ngờ dù chỉ là một chút. Để yêu một người đơn giản lắm, nhưng để trao trọn niềm tin cho người đó, thì chuyện đó lại không dễ dàng một chút nào. Cho nên, Dao Dao chỉ hi vọng một điều duy nhất, đối với những ai chưa đọc từ đầu đến cuối câu chuyện, xin đừng tùy tiện phát biểu gì về Dung Phượng Ca, vì như thế thật sự chẳng công bằng với y một chút nào.....

Bề ngoài mềm mại, bên trong lại là một trái tim quật cường hơn bất cứ ai, nếu như được chọn giữa nhân vật nam vĩ đại và một người như thế, thì bạn sẽ chọn người thế nào?!

Một phần ác trong y, mỗi khi xuất hiện, tóc hóa đỏ, đôi con ngươi hóa đỏ, oán khí tích tụ của nhân gian, nhưng mỗi khi y xuất hiện cũng là bị ép buộc cả thôi, sẽ có một ngoại truyện sẽ nói rõ hơn về chuyện này.....

Có đôi khi, Dao bỗng đứng tự nghĩ rồi tự mỉm cười với câu chuyện này, khiến cho mấy đứa bạn cùng phòng cứ hỏi: “ nhà người gặp chuyện gì thế?!” Nhưng là có đôi lúc Dao không thể ngừng cười được, vì đôi khi Dao cứ nghĩ, à.. câu chuyện này, rốt cuộc là ngôn tình hay là ngụ ý đả mĩ / bách hợp nhỉ?!

Có không ít bạn đọc điều quên đi Lạc Khanh Nhan là nữ tử, vì nàng thật sự cường đại

Dao không thích YY quá nhiều, Dao thích chính là sự nỗ lực hết mình, từ từ bằng chính sức của mình đạt được điều mình muốn hơn là quá dễ dàng có được. Chưa có một nhân vật nào trong truyện của Dao lại có cuộc sống khổ cực hơn Lạc Khanh Nhan cả. Lúc ở hiện đại, với những đoạn trích ngắn, cuộc sống của nàng chỉ có thể gói gọn trong mấy từ ‘ không phải là người’ đúng vậy, từ lúc còn là một đứa trẻ, Lạc Khanh Nhan đã sống, một cuộc sống không phải của một con người, lục từng thùng rác để kiếm ăn, bị người khác xem như quái vật, đồ bỏ đi.... Và cô gái ấy, chỉ có thể nỗ lực, chỉ có thể từng bước, từng bước dấn đạp nhiều thứ, bất chấp thủ đoạn để đi lên, và.... Trả thù tất cả những ai đã từng hành hạ nàng. Nhưng là khi mọi thứ đã đạt được rồi, không có thống khoái trả thù, họa chăng cũng là trống rỗng trong lòng mà thôi....

Cho đến khi nàng xuyên không và gặp được Dung Phượng Ca.....

Bất chấp thủ đoạn trở thành cường giả, và một lần bỏ qua y, chỉ vì nàng mong muốn trở nên cường đại hơn

Lúc này đây, nàng vẫn chưa là một cường giả chân chính, nhưng là nàng luôn nỗ lực

Mới đầu, ánh mắt ngạo nghễ, tiểu dung trên môi như đùa cợt nhân thế, sau này dần dần tất cả liếm đi, còn lại là sâu không thấy đáy,

không ai có thể đoán được tâm tình của nàng....

Phải mất rất nhiều năm, rất nhiều công sức bỏ ra, và rất nhiều mạo hiểm nàng mới đạt được những thứ mà mình muốn, nhưng đến cuối cùng thiên tính vạn tính lại tính không đến trái tim của mình, và.... Nàng đến thời khắc này, chọn hấn....

Sẽ không có một nữ tử nào cường đại thâm tình như nàng, cũng sẽ chẳng có ai si ngốc như nàng, nhưng là.... Nàng cam tâm tình nguyện!!!

Dù là ngọt ít hơn đắng nhưng chút ngọt ngào đó là thứ nàng hai thế vẫn luôn khát khao thì sao lại không dám mạo hiểm để bắt lấy kia chứ?! Lạc Khanh Nhan một khi đã quyết định, sẽ không chần chừ do dự, đó là điểm Dao thích nhất nơi nàng!!

Một Dung Phục Ca như thế, một Lạc Khanh Nhan như vậy, sự trái ngược về tính cách cũng như ngoại hình, lại bổ sung cho nhau, hài hòa đến kỳ lạ, đó cũng là một điểm khác trong nhiều truyện ngôn tình ngày nay, hi vọng sẽ không khiến cho bạn đọc cảm thấy chán và thất vọng

ĐỌC THẦN Y ĐÁNG YÊU CỦA LÃNH HUYẾT NỮ VƯƠNG! Có đôi lúc bạn sẽ phải bật cười vì sự đáng yêu của Dung Phục Ca, cũng sẽ buồn ngủ xót xa cho những lúc hai người phải đối mặt với những vấn đề, và đôi lúc cũng sẽ cảm thấy âm ỉ trong lòng vì cảm tình đó.....

Có một người bạn hỏi Dao rằng: “ sau khi chết, bạn muốn lên thiên đàng hay địa ngục”

Dao trả lời, không chút chần chừ: “ xuống địa ngục”

Bạn ngạc nhiên hỏi lại: “ vì sao?!”

Dao cười cười đáp: “ vì sau khi xuống địa ngục, trả đủ nợ rồi, sẽ tiếp tục làm người”

Bạn buồn bực: “ làm thần tiên chẳng phải rất tốt sao?!”

Dao lắc đầu: “ thần tiên lạnh thanh, vô tri vô giác, chỉ có thể là con người mới trải qua rất nhiều hi vọng ái ố trong đời. Sẽ đau khổ nhưng sẽ có ngày hạnh phúc, cuộc sống nếu như không ném trả đủ hương vị, sẽ chẳng phải rất nhàm sao?!”

Đó chính là lý do vì sao, Dao chưa bao giờ viết thể loại huyền huyền, Dao thực sự thích... rất thích con người, dù cho... đã gặp rất nhiều chuyện, dù cho đã nhìn thấy những mặt xấu xí ích kỷ của con người, nhưng là mỗi khi thấy một vẻ xấu xí ấy, Dao lại bắt gặp một mặt tốt khác, niềm tin về con người trong Dao chưa bao giờ mất đi cả..... (chắc! tự dừng lại nói nhảm lan man qua chuyện khác, mọi người thông cảm, Quảng Ngãi dạo này nắng nóng quá cũng khiến cho đầu óc của Dao lờ mờ rồi, đang đau ốm mà +_+)

Cuối cùng, Dao một lần nữa cảm ơn rất nhiều đến mọi người, và hi vọng, sau câu chuyện này, mỗi người viết cho Dao một vài lời bình, một chút cảm nhận, một chút góp ý, Dao sẽ vô cùng biết ơn về điều đó....

Thân ái

Yêu mọi người rất nhiều

Nam Cung Dao

P/s: Đúng rồi, theo nhiều yêu cầu của bạn đọc, mọi người điều muốn

nhân vật chính của chúng ta có hài tử, lần này Dao sẽ viết một vài ngoại truyện về vấn đề này, mọi người an tâm ^^

Chương 84: Phiên ngoại 1 : Diệt thiên

Diệt Thiên, Diệt Thiên....

Nhân loại thật buồn cười, luôn lo lắng hãi hùng những điều vẩn vơ và đố lỏi cho bất kỳ một ai, để an ủi, để giảm bớt sự lo lắng trong bọn họ, đơn giản là vì bọn họ sợ chết, sợ... sợ rất nhiều thứ, và luôn có một người đứng ra gánh mọi nỗi lo sợ bất an đó, để hủy đi người nọ, và.... Bọn họ lại an tâm sống tiếp, không áy náy, không chút hối lỗi, bởi vì.... Bọn họ cho rằng bọn họ làm đúng!

Hàng ngàn năm qua, vẫn như thế, thật là chán ghét!

Diệt Thiên, Diệt Thiên.....

Nếu như, bọn họ không dồn ta đến đường cùng, ta... sẽ có kết cục như thế này sao?!

Đại lục, phân rồi hợp, hợp rồi phân, mất đi mới tái tạo được, hà có gì hết lần này đến lần khác, luôn luôn thống hận ta, sợ hãi ta, và.... Ép ta đến mức, không chốn dung thân?!

Ta sinh ra, vốn là để diệt thiên, chẳng qua chỉ là để lão thiên gia, hủy đi thiên hạ, cho một cứu thế chủ xuống, sáng tạo một thiên hạ mới mà thôi. Ta có lỗi sao?! ta... làm gì sai?! Đã làm.... gì sai?! Thiên mệnh định như thế, phản kháng qua, trốn tránh qua, oán hận qua, cuối cùng là chết lạng.... rồi nhận mệnh....

Ngàn năm trôi qua, mấy độ luân hồi, qua không biết bao nhiêu đời

người, ta.... Hủy thiên hạ cũng đã không ít lần, ta cười, ta cuồng, ta điên.... Ngạo nghễ đứng bên ngoài xem cuộc vui và kết thúc chính là cái chết, không quá ba mươi tuổi!

Sinh ra nhận lời nguyện rủa của thế gian, không có ai yêu, không có ai để ý, nếu có chẳng qua chỉ là vì gương mặt quá đỗi tuyệt mỹ kia mà thôi. Diệt Thiên, có lẽ chẳng có gì ngoài dung nhan khuynh thành cùng sức mạnh bí ẩn, hủy thiên diệt địa. Ta, không phải nam, không phải nữ,.... Cũng chẳng rõ mình là hình thể nào, chỉ mỗi lần mở mắt ý thức mình lại luân hồi, lại tiếp tục một cuộc đời bi thương, cho đến khi thiên hạ diệt, cho đến khi một lần nữa... đi vào cõi u minh....

Ta, đã từng hỏi Thiên Đế, đến khi nào mới có thể giải thoát bản thân?! Thiên Đế chỉ ôn hòa mỉm cười nói: “ người chính là oán khí của thiên hạ tạo thành, sinh ra chính là vì diệt thiên hạ”. Ta cười to nói: “ ta.... không muốn diệt thiên, không muốn làm gì cả, có thể... thả ta tự do sao, ta muốn trở thành người, một người bình thường, trải qua thất tình lục dục, muốn được yêu, được hận.....” Thiên đế nhìn ta, đôi con ngươi vô hi vô bi, chợt lóe gì đó mà ta không hiểu nổi, ngài nói: “ mệnh trời... không thể trái”

“ Nhưng ngài là trời, là Thiên Đế nha.....” ta bi ai nhìn ngài

“ Dù có là thiên đế, ta... cũng không thể hủy luật trời!” Thiên Đế lắc đầu nhìn ta

Khẽ nhắm mắt, cười không được, khóc không xong, bởi lẽ... Diệt Thiên, không có nước mắt

Nhân gian phồn hoa, năm tháng chậm rãi trôi đi, ta vẫn là Diệt Thiên....., một luồng oán khí của thế gian, u uẩn khắp nơi, lượn lờ khắp chốn, vẫn... cô độc như thế, nhìn xem nhân sinh trăm thái, nhìn xem nhân gian hữu tình, nhìn xem đủ loại tình cảm, dục vọng, hư

vinh... của thế gian, tưởng rằng đã thấu đã hiểu, thực ra ta thật mờ mịt, cũng không hiểu gì cả. Thiên Đế nói ta quá thuần lương, ta nhìn Thiên Đế, cười khổ không thôi: “ nếu như oán khí thế gian thuần lương, có lẽ trên thế gian này, ai cũng là người lương thiện....”

“ Ta biết, ngươi là oán khí tích tụ của vạn năm, nhưng là..... thật sự quá thuần khiết, oán khí... thuần khiết?! ta cũng không thể tin, nhưng là sự thật là vậy. Diệt Thiên, ngươi... có từng hận quá ta?!” Thiên đế nhẹ giọng hỏi, khác hẳn thái độ uy nghiêm thường ngày

“ Hận?! hận.... là gì?!” Ta mờ mịt. Trước đây, cũng từng oán quá, hận quá, căm tức, phẫn nộ.... chán ghét, nhưng là.... Đã rất lâu, lâu đến mức, ta cũng không nhớ được những cảm xúc đó nữa rồi. Vạn năm mờ mịt, mờ mờ ảo ảo, hư hư thực thực.... có lẽ cũng đã quen. Nghe vậy, Thiên Đế than nhẹ: “ chính vì vậy.... ta mới nói ngươi thuần lương!”

“ Diệt Thiên, ngàn năm trước ngươi nói ngươi muốn làm người trải qua thất tình lục dục, ngươi... còn muốn sao?!”

“ Có thể... được sao?!” Ta hỏi lại, ánh mắt tĩnh mịch, nhưng là đáy lòng nhè nhẹ gợn sóng không phải không có, có lẽ đây là duy nhất chấp niệm còn sót lại trong lòng của ta đi

“ Lúc trước không được, bây giờ.... Có cơ hội!” Thiên Đế cười nhẹ, vươn tay ôn nhu xoa đầu của ta, ta nhiều lúc không hiểu, tính ra ta là diệt thiên, thiên đế ghét ta mới đúng chứ, sao ngài lúc nào cũng đối xử với ta dịu dàng như thế?! Nhưng là ta không hỏi, Thiên Đế làm gì là có lí của người, ta... cũng không muốn biết

“ Ta... phải làm gì?!” Ta nhẹ giọng hỏi, làm người... có chẳng cũng như lúc trước, chịu hết nguyên rửa của thế gian, là người cuối cùng chết dưới tay của cứu thế chủ?!

“ Ngươi là... Diệt thiên!” Thiên đế lặp lại

“ Cũng vậy....” Ta than khẽ. Nhưng là, cũng là người, có chăng... cũng sẽ có người, yêu ta... dù là một chút, ta không rõ, nhưng ta mong chờ, có thể... làm người

Mặt mờ mấy độ tìm kiếm, ta chán ghét nhân loại nhưng là không thôi khát khao cảm tình của nhân loại, ta thèm muốn, có một người nào đó toàn tâm toàn ý đối ta..., thật là mâu thuẫn...><

Nhưng là.....

Thứ tình cảm đơn giản nhất, đối với ta cũng trở nên xa xỉ bởi lẽ ta là.... Diệt Thiên

Đệ nhất kiếp, ta là đệ nhất yêu cơ, khuynh thành khuynh quốc khiến đế vương mất nước, đại lục đại loạn, cuối cùng chết dưới tay kẻ thống nhất thiên hạ

Đệ nhị kiếp, hồng nhan họa thủy, trở thành đối tượng cho các bậc đế vương tranh giành, thiên hạ máu chảy thành sông, oán hận khắp nơi, và kết cục của một kẻ tai ương như ta, dĩ nhiên là.... chết

Đệ tam kiếp, lại vì dung nhan kia, ta tiếp tục là nguyên nhân của sự loạn lạc, sinh linh đồ thán..... và chết dưới kiếm của ‘bậc cứu thế thiên hạ’

Bao nhiêu lần luân hồi làm người, ta khao khát một chút thân tình, nhưng cuối cùng chỉ là thất vọng mà thôi, hi vọng rồi thất vọng.... không biết bao nhiêu lần. Thiên đế tìm gặp ta, ngài hỏi: ngươi... có còn muốn làm người nữa không?! Ta... vẫn gật đầu nói muốn. Dẫu hi vọng mong manh nhưng ta vẫn tham luyến chút xíu cơ hội đó.

Thiên Đế thờ dài nói ta ngốc, ta thực sự ngốc sao?! ta chỉ là.... Chỉ là muốn có một người đối với ta, thật tốt, không vì bất cứ nguyên nhân nào cả, chỉ là đơn giản như vậy mà thôi, sao mà... khó khăn quá

Lại tiếp tục đầu thai, lại tiếp làm người, thương tích đầy mình, trăm năm ngàn năm trôi qua, ta.... Dần dần kiệt sức, rất mệt... rất mệt....

Khi ấy, Thiên Đế xuất hiện, vươn tay nắm lấy tay ta, thờ dài: “thật là quật cường, Diệt Thiên, mấy vạn năm nay, ngươi.... vẫn không thể trưởng thành!”

“Thiên Đế, có lẽ ta... đã tham lam quá nhiều, ham muốn những thứ vốn không thuộc bản thân mình....” ta nhẹ giọng cười: “ta.... Rất mệt, cứ tưởng không còn cảm giác nhưng là... ta mệt quá, có lẽ... không còn sức chịu đựng nữa rồi, thiên đế! Xin ngài tha thứ cho sự ích kỷ của ta.... Ta... đến lúc phải đi rồi”

Lần đầu tiên trong đời, ta thấy Thiên Đế hốt hoảng như vậy, ngài vươn tay nắm thật chặt lấy tay của ta, nhẹ giọng quát: “ngươi làm gì... Diệt Thiên... ngươi... ngươi, tự... hủy mình?!” Đúng vậy, dùng huyết chú, thần hồn câu diệt, ta.... Muốn tự hủy bản thân, chìm vào giấc ngủ vạn năm cùng thiên địa, không muốn tỉnh dậy, vĩnh viễn tan biệt, hai chữ Diệt Thiên này.... cứ để trôi vào quên lãng, và... sẽ có một luồng oán khí mới, tích tụ hình thành một Diệt thiên khác đi....

“Không được, ngươi khờ quá Diệt Thiên, ngươi tưởng có thể hủy mình là xong chuyện sao, chưa được đâu....” Thiên đế thờ dài, đầu ngón tay điểm vào mi tâm của ta, hình thành nên từng vòng hào quang, và ta.... Chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Mê mang, ta nghe Thiên Đế thì thầm gì đó, nhưng là... ta cũng không rõ

Nhiều năm về sau, ta mới biết được, ngày ấy, Thiên Đế đã nói: “Rồi sẽ có một ngày, có người vì ngươi nghịch thiên mà đi, chống đỡ hai

chữ thiên mệnh, tạo cho ngươi một mảnh thiên không, ngươi.... Nhất định phải chờ đến ngày đó, biết không..... hài tử của ta!”

Ta ngủ, mê mang cùng thiên địa.... thật lâu... thật lâu....

Đợi cho đến khi ta giật mình tỉnh lại, thì thấy có một hán tử đang đánh ta, mà ta.... Trong vô thức, một kích giết chết hán tử đó. Định thần lại, ta nhận ra, nguyên lai ta đã đầu thai, nhưng tại sao ta không có ký ức gì hết?! bình tĩnh ngẫm lại, thì ra ta hiện giờ tên gọi Dung Phượng Ca, đã bốn tuổi, tình cờ cứu hán tử kia một mạng nhưng lại bị hán tử biết được thân phận diệt thiên của mình cho nên bị lấy oán báo ân, định đánh chết kẻ gây tai họa cho sinh linh như ta đây. Ta cười, cười như điên..... nhân loại nha, mấy vạn năm nay, vẫn chính là... ích kỷ như vậy a, ta... tại sao cứ không thôi khao khát, không thôi... chờ mong?! Thiên Đế, ngài phong ấn trí nhớ của ta, thế này ta là nam nhân không phải hồng nhan, có chẳng thoát khỏi một kiếp diệt thiên?! Ta.... Không hiểu ý của ngài....

Chợt, nghe thấy có người gọi ta, là.... Gia gia?! Đúng rồi, là gia gia của ta, người... đầu tiên cho ta ấm áp thân tình. Nhớ lại cảm tình mà gia gia dành cho ta, trong lòng mừng như điên, ta im lặng nằm đó, chờ đợi người đó đến, gia gia lo lắng nhìn ta, hỏi ta có bị thương không, tìm cách chữa trị cho ta.... Thật ấm áp, ấm áp khiến cho ta muốn khóc, cũng không rõ vì sao lại thốt lên: “ vì sao... mọi người lại chán ghét Phượng Ca đến như vậy, Phượng Ca... có gì sai sao?!” tức thì gia gia của ta lệ rơi đầy mặt, ngài khóc mà ta... lại chìm vào vô thức. Nước mắt của ngài rơi xuống mặt ta, thật ấm áp, ấm quá..... Mấy vạn năm qua, lần đầu tiên có người khóc vì ta.....

Lại lần nữa mở mắt, ta chợt nhận ra, trừ phi ta có nguy hiểm xuất hiện, nếu không sẽ không ‘thức tỉnh’. Cứ như thế, vô tri vô giác, ngày qua ngày... ta trưởng thành và học xong rất nhiều thứ.....

Khi ở trong hàn đàm, ta.... Suýt chết, một lần nữa sức mạnh trong ta thức tỉnh, mới có thể tìm được thiên niên liên cho người kia, ta thực sự... thực sự rất thích người kia, rõ ràng cảm nhận người kia không phải là người tốt gì, rất lãnh huyết rất vô tình, sẽ có thể vứt bỏ ta bất cứ lúc nào nhưng là như có một cái gì đó hấp dẫn rất lớn, ánh nhìn của ta luôn vô thức hướng về người kia, và... dần dần ta không thể nào rời được người kia

Mấy vạn năm, tìm kiếm khát khao một chút tình, kiếp này lại nếm trải rất nhiều, thân tình mà gia gia cho ta, quan tâm của các bậc trưởng bối, bằng hữu như Linh Vân, thuộc hạ như Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị, ngay cả sự chán ghét ghen tuông đối với tình địch Âu Dương Liên ... và cả yêu say đắm, ta... điều nếm trải, chỉ vì... sự xuất hiện của người kia

Người kia, tên gọi Lạc Khanh Nhan

Lạc Khanh Nhan

Cái tên, ngàn lần ta gọi, vạn lần ta niệm trong lần, triệu lần ta niệm trong tâm, như một đạo phù chú luôn quấn quanh trong lòng ta, vượt lên mọi bất an trong ta. Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan.... chỉ cần nghe cái tên của người kia thôi, ta đã không còn mệt mỏi, không còn sợ hãi rồi. Chỉ cần ánh mắt của người kia hướng về ta, ta sẽ luôn khống chết được trong lồng ngực tim đập mạnh liên hồi và... cảm giác vui sướng từ tận đáy lòng mà trước đây ta chưa bao giờ nếm trải

Chỉ là làm bạn bên cạnh một người, sao mà khó khăn đến thế, hết người này đến người khác, luôn đến phá chúng ta, mấy lần lìa xa, thân tâm điều khó chịu, không khống chế được cảm xúc, ta 'thức tỉnh' ngày càng nhiều. Thiên đế đã nói, nếu như một ngày ta 'hoàn toàn thức tỉnh' thì con đường diệt thiên sẽ không xa

Ta... không cam tâm nha, kiếp này! có thể gặp được người kia, ta... làm sao có thể cam tâm ra đi....

Nhưng là, tại sao cứ luôn ép ta, cứ luôn... ép ta...

Ta.... Không muốn giết người, không muốn diệt thiên.... Sao cứ... ép ta

Lam Quân Băng cũng thế, Âu Dương Liên cũng vậy.... ta thật sự chán ghét bọn họ.....

Người kia, bôn ba vì ta, cực khổ vì ta, không oán không hối, tất cả cũng vì ta

Đến cuối cùng thì, mong ước cả vạn năm của ta, cũng được thực hiện, lòng ngọt ngào không thể che dấu nhưng ta rất lo, rất lo...

Người kia, thật... mệt mỏi....

Ta.... Luyện tiếc, rất luyện tiếc.....

Ba bảo vật tìm được, tức là lời nguyện kia sẽ được giải, mà ta... có chẳng cũng sẽ không còn đau khổ với hai chữ diệt thiên kia?! nhưng là mọi ảo tưởng, mọi hạnh phúc đều tan biến khi ta biết được sự thật

Trái tim của kẻ diệt thiên yêu.....

Ha hả?!... không còn người kia trên thế gian này, thì.... Ta sống có ý nghĩa gì, ta tham luyện, ta... nhu mộ... chính là phần cảm tình người kia đối ta, nếu không còn người kia, mấy độ luân hồi tìm tìm kiếm kiếm, mấy ngàn năm trôi nổi, mấy vạn năm mong chờ khát khao.... còn có ý nghĩa gì nữa?!

Chín mươi chín bậc thang, hai trăm chín mươi bảy cái khấu đầu.....
và một luồng sấm sét rơi trúng người ta. Đến cuối cùng, Thiên đế à...
ngài cũng là đang trêu người ta sao?!

Nhưng là.... Ta cũng không bỏ cuộc đâu.....

Bởi vì, kiếp sau... kiếp sau.... Nữa.... ta... đã hẹn với người kia, làm
bạn cùng nhau

Ngày ấy, khi biết được sự thật, ta một ngày đàn cho người kia nghe,
chỉ đàn một thủ khúc lặp đi lặp lại, đánh đàn cho đến khi đầu ngón
tay sưng tấy lên, người kia cũng không trách, cho ta tùy hứng một
lần, là vì người kia.... muốn rời ta đi, ta sợ hãi, phẫn nộ, đau
đớn....tuyệt vọng! một thủ khúc ly ca, làm sao nói hết lên được đau
đớn trong ta. Người kia hỏi thủ khúc đó tên gì, ta chỉ cười nhẹ không
nói....

Bởi vì.... Ta vẫn hi vọng, hi vọng.....

Chung quy, thiên mệnh không thể trái, nghịch thiên cũng vô ích....

Ta... sắp chết, ta... biết... ta hiểu...

Người kia ôm ta vào lòng, người kia bên ngoài lãnh khốc nhưng thực
sự ôn nhu, đối ta lúc nào cũng ôn nhu, và cái ôm của người này,
chính là ôn nhu như thế, như khuyên tận tất cả ôn nhu còn sót lại
trong mình. Ta vươn tay ôm thật chặt cổ của người, tựa đầu vào vai
người, dù cò chút thời gian ngắn ngủi, vẫn không thôi tham luyến hơi
thở của người.....

Tóc ta lại hóa đỏ, mắt của ta cũng đỏ như máu.....

Tay, ta vô thức nắm chặt lấy vạt áo của người, vì ta sợ... sợ sẽ dọa đến người.....

Nhưng là, một nụ hôn thật khế lên trán của ta, nhẹ nhàng như thế, dễ dàng trấn an mọi xúc cảm trong ta

Người kia là thế, chỉ là một hành động thật nhỏ, cũng đủ tác động đến mọi cảm xúc của ta

Cứu thế chủ, cứu thế chủ....

Thân phận này, đời đời kiếp kiếp chính là địch thủ của ta, năm lần bảy lượt, ta điều chết dưới kiếm của người này.....

Nhưng là lần này đây, một cứu thế chủ mới xuất hiện, lại cam tâm tình nguyện vì ta, chống đối lại mệnh trời

Cười khế, vận mệnh thật giống như một hài tử nghịch ngợm, bướng bỉnh vô cùng...

Lạc Khanh Nhan...

Lạc Khanh Nhan.....

Trước khi ta chết, xin được vì người, tấu nên một khúc ly ca

Nhất khúc Ly ca.....

Người.... có nguyện nhận lấy?!

Mơ màng, vắng vắng thanh âm quen thuộc

Là.... Thiên đế.....

Diệt Thiên, Diệt Thiên..... lần này đây, ngươi... thắng rồi...

Thực sự thắng rồi.....

Ta?! Không hiểu.....

Thiên Đế cười, rất ôn nhu, ngài nói.... rồi ngươi sẽ hiểu

Thiên Đế biết mất, ta ngần ngại

Ta.... Không cần hiểu, chỉ cần có thể ở bên cạnh người kia là được rồi....

Thiên Đế, người....khả hiểu?!

Gió nhẹ, phát phơ

Ánh mặt trời, ấm áp

Lê hoa, đã nở

Hoa rơi, đầy trời

Phủ đầy mặt đất....

Thánh khiết, xinh đẹp....

Ta vô thức cười, vươn tay, cánh hoa trắng muốt, xuyên qua lòng bàn tay ra, ôm lấy mặt đất....

Ta..... đã chết.....

Đã chết.....

– Nam Cung Dao–

Chương 85: Phiên ngoại 2 : Thế thế luân hồi, khắc cốt tương tư (thượng)

Thanh Hoa thành nổi tiếng với cảnh vật xinh đẹp, đất đai trù phú, dân cư tấp nập và sự phồn hoa của nó. Nói đến Thanh Hoa thành không thể không nhắc đến Lạc Phủ. Lạc đại gia chủ – Lạc Vũ Anh, từ lúc hai mươi tuổi đã bắt đầu kinh thương, cho đến nay đã gần mười lăm năm, trong thương giới không ai là không nghe đến tên của ông. Với bản lĩnh của mình, y đã đưa Lạc thị, từ một gia tộc nhỏ trở thành nhất đại thủ phủ của Thanh Hoa thành.

Thuở còn thiếu niên, kiệt ngạo bất tuân, với vẻ ngoài anh tuấn hơn người, y trở thành tình lang trong mộng của không biết bao nhiêu tiểu thư đài cát, nhưng thiếu niên ấy lại duy độc chung tình với một nữ tử, thề phi khanh không cưới. Trong quan niệm cổ đại, nam tôn nữ ti lúc bấy giờ, có thể có một nam nhân chung tình như thế, âu cũng là hiếm có

Phu thê Lạc Vũ Anh, có thể nói là cử án tề mi, ân ái lâu năm, tuyệt không có người thứ ba chen vào, người bên ngoài không ít kẻ ghen tị nhưng là nhiều hơn chính là hâm mộ. Song, cuộc sống đôi khi có những lúc, một chút lầm lỗi, đó là..... mang hận một đời. Trong một chuyến cùng thương đội đi lấy hàng tại một nơi rất xa, một lúc say rượu, bị người kê đơn, y đã chung chăn gối cùng một nữ tử khác....

Nữ tử lúc ấy, chỉ mới mười chín tuổi, nhưng phi thường ngông nghênh kiêu ngạo, tuyệt không giống tiểu thư khuê cát. Nàng nói: “ ta cùng ngươi bị người hại, ngươi không tình ta chẳng nguyện, há có

thể bắt người chịu trách nhiệm. Dung Tố Y ta, tuyệt không cần”. Nói đoạn, phất áo ra đi, chỉ để lại bóng lưng quật cường cho Lạc Vũ Anh. Lạc Vũ Anh khi đó, vừa thẹn vừa hận, thẹn là có lỗi với nương tử cùng với vị cô nương lạ mặt này, hận là đám người kê đơn y, nhưng nghe thấy Dung Tố Y như vậy, y không khỏi sửng sốt, đến khi định thần lại, người đã không còn. Đó như là một giấc mơ, một giấc mơ vậy.....

Mãi nhiều năm sau, Lạc Vũ Anh cũng không còn nhớ nổi việc ấy nữa, thì Dung Tố Y lại tìm đến. Khi ấy, nàng bị thương rất nặng, chỉ kịp trao cho y đứa bé gái mới bảy tuổi và nói đó là hài tử nàng có thai sau đêm ấy, và cầu y chăm lo cho hài tử của nàng. Lạc Vũ Anh, kinh ngạc vô cùng, nhưng đứng trước lời cầu xin của nữ tử ấy, y mềm lòng, gật đầu đồng ý. Dung Tố Y nhẹ cười, nhắm mắt....

Cho đến cuối cùng, hơi thở không còn, bàn tay của nàng vẫn còn siết chặt lấy tay nữ nhi của mình

Lạc Vũ Anh an táng Dung Tố Y, sau đó ôm hài tử ấy về nhà của mình, đồng thời chuyện đó gây nên sóng gió không nhỏ trong Lạc phủ

Phu nhân của y – Liễu Nhàn, sau khi nghe sự thật của tám năm về trước, mặc dù biết không phải phu quân phản bội mình, nhưng là tình cảm trong nàng, đã có vết rách. Nức nở rồi khóc thành tiếng, nước mắt của nàng cứ lặng lẽ lăn dài trên má, không tiếng động như đang lên án y vậy. Lạc Vũ Anh yêu Liễu Nhàn tận xương, nhìn thấy nước mắt của ái thiếp, không khỏi lòng đau như cắt, nhưng không biết nói gì, chuyện năm đó.... Nếu như y cẩn thận một chút, có chẳng sẽ không hại vị cô nương kia một đời, hại cho thiếp tử của mình đau lòng như vậy?!.....

Cuối cùng thì, Liễu Nhàn cũng thỏa hiệp. Mặc dù hài tử là vô tội, nhưng là nàng không cao thượng đến mức yêu thương đứa bé gái

ấy như là hài tử của mình được. Nữ hài tử sống trong biệt viện phía tây trong phủ, có người chăm sóc cẩn thận. Liễu Nhàn không muốn quản đến, mà Lạc Vũ Anh vì áy náy với thê tử của mình cho nên cũng không để ý đến nữ hài tử ấy

Lạc thủ phủ, xưa nay chỉ có nhị tiểu công tử, thông minh hơn người cùng với một tiểu cô nương khả ái đáng yêu, nay đột ngột xuất hiện một nữ hài tử mới bảy tuổi, không khỏi khiến cho mọi người bàn tán xôn xao. Ba hài tử của Liễu Nhàn cùng Lạc Vũ Anh, xưa nay phi thường nhu thuận nghe lời, nhưng từ lúc nữ hài tử xuất hiện, mọi thứ cũng trở nên khác trước. Thấy mẫu thân của mình ngày ngày không vui, ba hài tử mới bắt đầu trưởng thành, ý nghĩ hãy còn non nớt lắm, cho nên vô cùng chán ghét nữ hài tử kia, mới đầu là những trò nhỏ nhỏ bắt nạt, sau này dần dần trở nên hiểm ác hơn rất nhiều....

Lại nói đến nữ hài tử kia, đứa bé này phi thường tĩnh, tĩnh đến mức không giống một đứa nhỏ bình thường. Mới bảy tuổi, rời xa mẫu thân, đến một nơi xa lạ, lại không hề một lần khóc, không một lần cau mày vì những trò đùa dai bắt nạt của mấy vị huynh muội cùng cha khác mẹ, mới đầu bà vú cứ tưởng đứa bé ấy nhu thuận nhưng là dần dà bà vú cũng cảm thấy khác thường, báo lại tin cho quản gia nhưng cũng không thấy động tĩnh....

Thời gian cứ yên lặng trôi đi, thấm thoát mới đó mà đã ba năm, nếu như không phải bởi 'trò đùa dai dẳng' của tam tiểu thư Lạc phủ, khiến cho nữ hài tử ấy bị rơi xuống hồ sen đóng băng, thì có lẽ... Lạc phủ chủ nhân biết đâu cũng đã quên mất, đã có một hài tử bị y bỏ quên nơi này, từ rất lâu....

Đại phu khám nói, chỉ bị phong hàn bình thường, mọi người không cần lo lắng. Liễu Nhàn thở phào nhẹ nhõm, thăm hỏi vài câu, sau đó xoay người bước đi quay về phòng của mình, răn dạy tiểu nữ nhi của mình vài câu. Với nàng, trẻ con đùa giỡn với nhau thì không có gì

ng nghiêm trọng. Nằm trên giường nữ hài tử yên lặng nhìn trên trần nhà, đôi con ngươi đen sâu thẳm không thấy đáy, cứ như vậy.... yên tĩnh nằm đó.....

Khi Lạc Vũ Anh chạy đến, trời đã khuya....

Nhìn nữ hài tử yên lặng ngủ dung, ngài chột thở dài. Mấy năm nay ngài không hề đoái hoài đến hài tử này, một phần là vì áy náy với nương tử, một phần cũng là không biết đối mặt ra sao với nữ hài tử này. Nữ hài tử chột mở mắt, đôi con ngươi đen láy nhìn Lạc Vũ Anh, ánh mắt chăm chú cũng khiến cho thương nhân lão luyện như y phải thảng thốt không dám nhìn thẳng

“ Nghe nói... con bị phong hàn...” Lạc Vũ Anh nhẹ giọng nói

Nữ hài tử nghiêng đầu sang một bên, nhắm lại mắt, không có ý định để ý đến lời nói của Lạc Vũ Anh, thấy vậy Lạc Vũ Anh cũng không nói gì thêm, xoay người bước ra ngoài

“ Ngài.... Có từng nhớ đến mẫu thân của ta?!” Lạc Vũ Anh vừa bước chân ra khỏi cửa, nghe chính là thanh âm bình thản của nữ hài tử, thanh âm bình thản đến mức khiến cho y không khỏi giật mình, liệu nữ hài tử này... chỉ mới mười tuổi?! Lạc Vũ Anh không trả lời, im lặng, không gian tĩnh mịch đến khó thở. Nữ hài tử nhẹ giọng cười....

“ Ta.... Sẽ không bao giờ thừa nhận ngài là phụ thân của ta, cho nên ngài cũng không cần quan tâm đến ta, đừng đến nơi này..... đợi đến khi ta trưởng thành sẽ rời khỏi nơi này, Lạc gia chủ....” Nữ hài tử thanh âm rõ ràng, gằn từng tiếng....

Lạc Vũ Anh quay đầu nhìn nữ hài tử, nữ hài tử vẫn im lặng nằm trên giường, nhắm mắt.....

Môi khẽ mấp máy, muốn nói lại thôi, đến cuối cùng.... Lạc Vũ Anh không nói thêm lời nào, xoay người bước ra khỏi phòng, vắng vắng đâu đây cũng chỉ là tiếng thở dài thườn thực....

Bạch y nữ hài tử, khuôn mặt nhỏ nhắn tuy không thể nói là phần điêu ngọc mài nhưng vô cùng thanh tú, tuy vậy sắc mặt không mấy tốt lắm, mang vài phần bệnh tật càng khiến cho nữ oa nhi ấy càng thêm chọc người triu mến, nhưng là nhìn kỹ lại mới thấy, nữ oa nhi đôi mắt đen thăm thẳm tĩnh lặng đến kỳ lạ, luôn nhìn chăm chú một hướng, xung quanh tạo nên một cảm giác tĩnh lặng như nước.

Phía sau biệt viện, có một gốc Lê thụ ngàn năm, thân cây cao lớn, già cỗi nhưng là hoa lê cây này đặc biệt đẹp. Từng đóa hoa nở rộ trắng muốt, thánh khiết vô cùng, cánh hoa rơi lá lướt trong gió, một trời đầy hoa rơi lá tả, lãnh hương thấm đượm lòng người. Nữ hài tử tiến lại gần gốc cây, vươn bàn tay bé xíu nhẹ nhàng vuốt ve thân cây xù xì, khóe miệng cong cong, khẽ thì thầm: “ ta đã đến rồi....”

Tức thì, thật kỳ lạ, thân cây như khẽ rung một cái, lá cây xì xào trong gió, như ca như hát và những đóa hoa lê trắng muốt, rơi nhẹ khắp xuống người bạch y nữ hài tử ấy. Từ trong thân cây, chợt lóe nên ánh sáng trắng kỳ lạ, và rồi một cái chớp mắt, lại xuất hiện một tiểu hài tử khác

Phải nói sao về tiểu hài tử này nhỉ?! Mắt ngọc mài ngài, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, phần điêu ngọc mài, mới nhỏ tuổi mà đã như ẩn như hiện nét khuynh thành khuynh quốc sau này. Hài tử đó, lam y xanh biết thanh nhã, một đầu tóc bạc dài đến chấm đất, và đôi tử mâu trong suốt đẹp vô cùng. Hài tử nhoèn miệng cười, chạy đến bên nữ oa nhi vươn hai tay ôm chặt lấy nữ hài tử, thanh âm non nớt: “ Nhan Nhan! mấy hôm nay Nhan Nhan đi đâu vậy....”

“ Bị ốm....” nữ hài tử trả lời

“ Bị ồm..?! bị ồm?!” Lam y tiểu hài tử mở mắt to kinh ngạc, cứ xoay quanh nhìn nữ hài tử, lo lắng hỏi: “ vậy... có đau hay không?!” Nữ hài tử khẽ lắc đầu.....

“ Mấy hôm nay ngươi thế nào rồi?!” nữ hài tử nghiêng đầu hỏi

“ Ân, rất tốt, Phượng Ca sắp tích đủ linh khí của trời đất rồi, khi đó có thể biến thành người nha?!” Tiểu hài tử hí mắt cười, mười phần xinh đẹp. Nữ hài tử chỉ có thể lắc đầu không nói, câu nói này từ lúc ba năm về trước luôn lặp đi lặp lại a, cũng đã thuộc rồi!!

Từng cánh lê hoa rơi trắng muốt, phủ đầy mặt đất, như mơ như ảo, thời gian phảng phất quay về ba năm về trước.....

“ Ngươi là ai nha?! Sao lại nằm ngủ ở trước nhà ta vậy?!” thanh âm mềm mềm, đồng âm trẻ con mười phần dễ nghe. Bạch y nữ hài tử đang ngủ, cảm giác ai đó giật giật lấy ống tay áo của mình, thanh âm trĩ khí bên tai, không khỏi khiến cho bạch y hài tử mở mắt. Chỉ thấy một hài tử khác tuổi cũng tầm tầm ngang mình, ngồi chồm hổm bên cạnh, mở đôi mắt tròn xoe nhìn mình....

“ Nhà của ngươi?!” Bạch y hài tử ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn tiểu hài tử kia, không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Tiểu hài tử thật sự xinh đẹp, hơn thế nữa lại có một đầu tóc trắng muốt thật dài, và đôi con ngươi màu tím ma mị, bất giác bạch y hài tử vươn tay, nắm lấy một lọn tóc của tiểu hài tử kia....

“ Đúng vậy a, nhà của ta!” Tiểu hài tử gật gật đầu, đầu ngón tay chỉ về phía gốc lê thụ nói. Bạch y hài tử nhìn nhìn gốc lê hoa, lại nhìn tiểu hài tử kia, mới xê người ra một bên, tiếp tục nằm dài trên cỏ, phơi nắng....

Tiểu hài tử kia, dường như rất hứng thú với bạch y hài tử, lại tiếp tục chạy đến bên cạnh bạch y hài tử, tiếp tục tò mò: “ người... không sợ ta sao?!” lúc trước, đã rất lâu, rất lâu... nó thấy những hài tử khác chơi với nhau rất vui cho nên cũng tò mò chạy đến, nhưng đổi lại là tiếng hét chói tai của mấy hài tử đó cùng với tiếng khóc và sự hoảng sợ, khiến cho nó giật mình chạy trốn đi, mấy hài tử đó gọi nó là yêu quái, đến bây giờ nó vẫn còn nhớ rất lâu đâu....

Bạch y hài tử nghiêng đầu lại nhìn hài tử kia, buồn bực hỏi lại: “ tại sao phải sợ người?!”

“ Vì ta không phải là người nha?!” Tiểu hài tử buồn khổ nói. Nó muốn là người, nó tu luyện đã rất lâu rồi, từ lúc chỉ là một gốc cây lê nhỏ nhỏ, mới đó mà đã trôi qua mấy ngàn năm rồi đó, không biết khi nào nó mới trở thành người

“ Vậy người là gì?” Bạch y hài tử nhíu mi hỏi

“ Là yêu...! Là yêu thụ đó....” Hài tử ngây thơ trả lời, rồi lại lo lắng nhìn sang bạch y hài tử nói: “ người.... Sẽ không sợ ta chứ?!” Bạch y hài tử nghe vậy, khẽ nhíu mi một chút, nghĩ nghĩ một lát lại nói: “ chính là gốc cây này?!” nói đoạn vươn tay vỗ vỗ vào gốc cây Lê hoa ngàn năm. Tiểu hài tử gật gật đầu, vẻ mặt mong đợi nhìn bạch y hài tử

Bạch y hài tử trầm mặc không nói, tiếp tục nằm dài trên cỏ phơi nắng.....

Gió nhẹ thật nhẹ, mơ màng như muốn chìm vào trong giấc ngủ, thì bạch y hài tử cảm thấy mặt của mình chợt lạnh, như là nước rơi vào mặt, là...mưa sao?!

“ Người.... Người khóc cái gì?!” Mở mắt ra, trời vẫn trong xanh a,

nhưng là tiểu hài tử ngồi bên cạnh, đôi con ngươi màu tím đẫm lệ mông lung, hai hàng nước mắt cứ lăn dài trên má, những giọt nước mắt phẳng phất như chứa hàng ngàn sức nặng trong đó, đè ép khiến cho bạch y hài tử khó chịu đến phát hoảng. Ẩn ẩn tiếng nức nở, tiểu hài tử vừa khóc vừa nói: “ngươi chán ghét ta...”

“ Không có...!” Bạch y hài tử khẳng định

“ Vậy sao ngươi nằm im không nói”

“ Là vì không biết nói gì?!”

“ Ngươi chính là chán ghét ta, vì ta không phải là người...” tiểu hài tử oán giận nói, vẻ mặt rất chi là tội nghiệp nhìn bạch y hài tử, vươn bàn tay nho nhỏ níu chặt lấy ống tay áo của hài tử ấy, mở miệng nói: “ngươi đừng sợ ta, ta... ta không phải là yêu quái, ta.... Ta không có ăn ngươi... ta chỉ là.. chỉ là ăn linh khí của trời đất mà thôi”

“ Ừ!...” bạch y hài tử gật đầu

“ Vậy... vậy chúng ta có thể kết bạn được không?!.... ta.. ta rất cô đơn...!!”

Bạch y hài tử tiếp tục trầm mặc

Tiểu hài tử lại khóc, tiếp tục khóc....

“ Được rồi, ngươi đừng khóc nữa....” bạch y hài tử nhíu mi nói, tay cũng không quên lấy khăn tay lau nước mắt cho hài tử, động tác nhìn có vẻ thô lỗ nhưng tiểu hài tử đặc biệt cảm thấy thật ôn nhu

“ Ngươi tên gì?!” Bạch y hài tử hỏi

“ Tên?!.... không.. không có!” Tiểu hài tử áp úng đỏ mặt nói

“ Không có?!”

“ Ừ!... người... người đặt tên cho ta!” tiểu hài tử mắt sáng rực lên, hăm hở nhìn bạch y hài tử

“ Đặt tên....” Bạch y hài tử thì thào

“ Ta... không biết!” bạch y hài tử vô lực cúi đầu, tiểu hài tử thật đẹp, cho nên phải có một cái tên thật đẹp mới xứng a, bèn nói: “ để ta về nhà xem sách, sẽ đặt cho người một cái tên thật đẹp được không?”

“ Ừ! ừ...” tiểu hài tử liên tục gật đầu, lại nhìn bạch y hài tử, hỏi: “ vậy... người tên là gì nha?!” Bạch y hài tử nhặt nhổ đáp: “ Lạc.... Khanh Nhan!” thay vì họ Lạc nàng vẫn muốn lấy họ Dung hơn, hà có gì mẫu thân lại mang nàng đến nơi này chứ....

“ Người đi đâu vậy?!” thấy bạch y hài tử đứng dậy, tiểu hài tử vội vàng hỏi. Bạch y hài tử vươn tay xoa xoa đầu tiểu hài tử, lên tiếng: “ đến giờ rồi, ta phải về, hôm sau sẽ tìm đến người”

“ Ân! Người nhất định phải nhanh quay lại nha....” Tiểu hài tử kéo kéo ống tay áo của bạch y hài tử, nhỏ giọng nói, Bạch y hài tử mỉm cười, gật đầu!!

Hôm sau

“ Nhan Nhan đến rồi!” bạch y hài tử vừa đến, thì thân lê thụ bật sáng rồi chợt tắt, tiểu hài tử đột ngột xuất hiện, đến lúc này thì bạch y hài tử mới tin thực sự rằng tiểu hài tử kia chính là Lê thụ ngàn năm a, nhưng mà ngàn năm tuổi hà có gì giống đứa nhỏ như vậy chứ >”<

“ Nhan Nhan?!” bạch y hài tử kinh ngạc với cái cách gọi này.

“ Ừ! Nghe rất hay mà....” Tiểu hài tử nhoẻn miệng cười, vươn hai tay tiếp tục kéo kéo áo của bạch y hài tử, nhỏ giọng hỏi: “ tên?!”

“ Dung.... Dung Phượng Ca!....” bạch y hài tử thấy tiểu hài tử nhoẻn miệng cười, chợt thốt lên như vậy.

“ Dung Phượng Ca?!...” tiểu hài tử lặp lại lần nữa, nở nụ cười thật to, nụ cười hài đồng thật ngây thơ và thuần khiết, tiểu hài tử nói: “ tên thật hay, cảm ơn Nhan Nhan!”

“ Ừ!....” bạch y hài tử mím môi gật đầu...

Từ lúc ấy, tiểu hài tử cứ quẩn quýt lấy bạch y hài tử, mà bạch y hài tử dù không nói, nhưng hằng ngày vẫn đến gốc Lê thụ kia....

Cứ như vậy, Lê hoa khai rồi tã, hoa bay đầy trời rồi tàn rụng đi chỉ còn lá cây xơ xác tiêu điều, bình thản trôi đi cũng đã.... ba năm....

“ Phụ thân, con nói thật đấy, ngài nhất định phải tin con.....” mười tám tuổi, Lạc Mộ Tích – tam tiểu thư của Lạc Phủ, xinh đẹp hơn người, khiến cho không ít thanh niên tài tuấn trong thành nguyện khuyh tã tất cả chỉ vì miệng cười của mỹ nhân. Nhưng là dạo gần đây, Lạc Mộ Tích tinh thần không được tốt lắm, cứ hay la hét, miệng lẩm bẩm, nói rằng trong phủ có ma... khiến cho Lạc Vũ Anh cùng Liễu Nhàn không khỏi lo lắng cho tình trạng lúc này đây cho nữ nhi của mình

“ Tích Nhi, trong phủ xưa nay làm gì có chuyện ma quái, con đừng nói bậy....” Lạc Vũ Anh đau đầu nói. Liễu Nhàn cũng nhẹ giọng khuyên bảo: “ đúng vậy, Tích Nhi... chắc con đã nhìn lầm rồi, đừng lo lắng, chỉ cần nghỉ ngơi sẽ ổn cả thôi”

“ Phụ thân, mẫu thân! Sao hai người lại không tin con kia chứ...!!”
Lạc Mộ Tích oán giận, nức nở khóc: “ Con thấy bóng trắng ấy cứ lờn vờn mãi, hơn thế nữa còn nghe tiếng cười khanh khách của nó, thật là đáng sợ....”

Nhìn thấy nữ nhi của mình ngày càng tiều tụy, Liễu Nhân cùng Lạc Vũ Anh không khỏi thở dài, cho mời một vị đạo trưởng về để ‘trừ ma’ cho nữ nhi của mình an tâm. Nhưng khi vị đạo trưởng đến phủ, bấm độn, xem xét phong thủy trong phủ, khẽ nhíu mày trầm ngâm một lát, sau đó nói ra từ biệt ra về. Đạo trưởng nói: “ trong phủ, tịnh thổ sạch sẽ, thiên linh địa khí tràn đầy, tuyệt không hề có thứ u ám trong phủ, họa chẳng....” Nói đến đây, đạo trưởng cũng chỉ nhàn nhạt cười khẽ, không có ý định nói tiếp. Liễu Nhân cùng Lạc Vũ Anh dù nghi vấn nhưng cũng không hỏi gì thêm, cho người tiễn bước đạo trưởng....

Và, sau ngày hôm đó, dường như trong phủ cũng không còn nghe tiếng thì thầm, lẩm bẩm của tam tiểu thư nữa, có lẽ tất cả mọi chuyện chỉ là vì vị tiểu thư xinh đẹp này hoa mắt mà thôi. Liễu Mộ Tích cũng khá an tâm, tự an ủi bản thân mình, nhanh chóng lấy lại tinh thần....

Mười bốn tuổi, Lạc Khanh Nhan đã bắt đầu trưởng thành, dung mạo của nàng không xinh đẹp như Lạc Mộ Tích, chỉ là đơn giản thanh tú mà thôi, nhưng là nét đẹp đó thực sự khiến cho người khác càng nhìn càng trầm mê. Mi gian sắc bén, tràn đầy anh khí, mũi cao kiêu ngạo, bạc môi tà mị mỗi khi khẽ cười đôi con ngươi lạnh nhạt một mảnh quang hoa, khiến cho người khác không khỏi ngẩn ngơ. Song nhiều hơn là anh khí, ít đi vẻ nhu hòa của nữ nhi, nếu như này là một thiếu niên quả thật có thể nói là tuấn mỹ vô trù nha, tiếc thay khuôn mặt này là của một nữ nhi, chính vì thế, cũng được xem là tạm tạm thanh tú mà thôi....

Trái lại với Lạc Khanh Nhan, Dung Phượng Ca mỗi lúc trưởng thành,

càng thêm xinh đẹp, một đầu tóc bạc dài đến chấm đất, luôn bất giác tỏa một thứ ánh sáng trắng huyền hoặc khiến cho y thêm một phần huyền bí, đôi từ mâu câu hồn người, nhẹ nhàng lưu chuyển cũng đủ khiến cho bất cứ kẻ nào nhìn vào không khỏi bật thốt tán thưởng, đôi môi đỏ mọng gợi cảm mùi phần. Quả thật dung nhan mùi phần họa thủy, nếu như y chỉ đứng yên đó không lên tiếng, lam y thanh nhã phiêu dật, người ta không khỏi cúng bái vị trích tiên này nhưng một khi y mở miệng, thì tất cả hình tượng nhất định sụp đổ a...

Chẳng hạn như lúc này đây, vừa thấy Lạc Khanh Nhan bước đến, đã ào ào chạy đến, nhảy lên người Lạc Khanh Nhan khiến cho nàng suýt ngã ngã nhào ra sau, ổn định thân hình, giữ chặt lấy thắt lưng của hắn, Lạc Khanh Nhan bực mình nói: “ người lúc nào cũng hấp tấp như vậy, coi chừng té ngã”

“ Hì hì, chẳng phải Nhan Nhan lúc nào cũng tiếp được sao....” Dung Phượng Ca hí mắt cười, đáng yêu giống vô cùng

“ Người nha, đừng tưởng là ta không biết, mấy hôm nay Lạc Mộ Tích xảy ra chuyện, là người làm...” Lạc Khanh Nhan bình thản nói. Dung Phượng Ca le lưỡi, bĩu môi nói: “ ai biểu nàng ta bắt nạt Nhan Nhan chi”. Tuy là y không tận mắt nhìn thấy nhưng là lâu lâu Nhan Nhan bị thương, hay vô cớ bị trách mắng.... điều là do nàng ta, cái người gọi là Lạc Mộ Tích đó, thật là đáng ghét. Cho nên y mới lợi dụng trăng tròn, khi mà linh khí trong y thịnh nhất, sẽ thoát ra khỏi biệt viện này, chạy đến phòng ở của Lạc Mộ Tích, dọa dọa nàng ta một chút. Chẳng phải con người hay sợ ma quái sao, dù y không phải là ma quỷ nhưng dư sức dọa được nàng ta, chỉ cần phủ đầu tóc, quần áo trắng muốt, cười vài tiếng, nói vài câu đáng sợ.... nhất định dọa nàng ta chết khiếp, mà dĩ nhiên kết quả rất khiến y hài lòng a. Nghĩ đến đây, Dung Phượng Ca càng thấy mình thật là thông minh ^^

“ Chỉ là những trò đùa dai trẻ con, không chết được....” Lạc Khanh

Nhan cười mỉa, đối với việc Lạc Mộ Tích dăm ba lần làm khó nàng, nàng cũng không chấp, nàng không nông cạn ngu ngốc, thiếu thiếu cận như nàng ta, dù không thích nhưng nàng được Lạc phủ nuôi lớn, cho nên nàng không muốn làm khó bọn họ, chỉ cần hai năm nữa, nàng trưởng thành sẽ đi khỏi nơi này, từ đó tái không quan hệ

“ Không được đâu, Nhan Nhan sẽ bị thương đó...” Dung Phượng Ca không đồng ý, chỉ cần y dọa nàng ta sợ hãi, thì sẽ chẳng còn thời gian để mà trêu chọc quấy phá Nhan Nhan của y nữa

“ Ngoan ngoãn nghe lời ta, dù gì ngươi cũng là Yêu thụ, nếu như để Lạc gia phát hiện ra ngươi, nhất định họ sẽ đốt trụ ngươi luôn đó...” Lạc Khanh Nhan cười cười hù dọa y. Dù gì, con người xưa nay luôn e sợ những gì khác bọn họ, không phân biệt trắng đen, sai trái đã phủ nhận cái đó, hủy diệt đi mới an tâm không phải sao?! thế gian này, đơn giản có mấy ai chấp nhận hẳn đâu...

Lạc Khanh Nhan nhìn Dung Phượng Ca, khẽ thờ dài....

Dung Phượng Ca nghe vậy, rụt cổ lại một chút, sau đó mới lớn tiếng nói: “ ta.... Ta mới không sợ đâu, Nhan Nhan sẽ bảo vệ ta, đúng không?!” Nói xong còn tặng thêm một nụ cười rực rỡ, xinh đẹp vô song. Lạc Khanh Nhan chùn lại một chút, mới vươn tay chạm nhẹ vào mái tóc trắng muốt như cánh lê hoa của y, khẽ nói: “ Ừ! Ta sẽ bảo vệ ngươi....”

Ta sẽ bảo vệ ngươi....!!!

Đơn giản mấy từ ấy thôi, nhưng sao để làm được điều đó sao mà quá khó khăn. Lạc Khanh Nhan chưa bao giờ nghĩ rằng, nàng cùng hẳn, lại dễ dàng cách nhau xa đến như vậy, càng không thể nghĩ rằng, hóa ra chỉ một lời nói đùa hù dọa hẳn thôi lại trở thành sự thật

Bàng hoàng giật mình chợt nhận ra, nguyên lai nàng.... Lại yếu đến như vậy, không thể bảo vệ hắn....

Cuối cùng còn lại, họa chẳng là

Đau lòng

Thống khổ

Căm hận

Và....

Khắc cốt tương tư.....

Hết ngoại truyện 2

Chương 86: Phiên ngoại 3 : Thế thế luân hồi, khắc cốt tương tư (trung i)

Gặp nhau là duyên

Yêu nhau là nợ

Tình thâm duyên thiên

Còn lại cũng là day dứt không nguôi

Vũ Anh, Thiếp rất cuộc muốn hỏi chàng có còn nhớ hay không dưới tán Lê hoa năm ấy, tính vật định tình, kết nối tơ hồng, duy nguyện cùng quân sinh đồng sàng tử cùng huyệt, cuộc đời này bất ly bất khí.....

Nhan Nhan, cuối cùng nguyên anh trong cơ thể của Phượng Ca cũng sắp hoàn thành rồi, chỉ cần hai tháng, hai tháng bế quan tu luyện nữa thôi, Phượng Ca sẽ trở thành người đó, sau đó sẽ cùng Nhan Nhan đi ngao du khắp chân trời góc bể được không...

Nhan Nhan, trong thời gian luyện, không thể ra ngoài gặp Nhan Nhan được, Nhan Nhan đừng buồn nha

Nhan Nhan, Phượng Ca rất nhanh sẽ trở lại, Nhan Nhan nhất định phải chờ Phượng Ca đó....

Nhan Nhan....

Nhan Nhan.....

Văng vẳng bên tai, là đồng âm của hấn, mềm mại thanh lãnh như là tiếng chuông gió, thật là dễ nghe biết mấy.....

Hai tháng, không còn bóng dáng Lam y nhân, đứng dưới gốc Lê Hoa để đợi một người

Hai tháng, không còn tiếng nói chuyện, thềm thì nho nhỏ, và cả tiếng cười hòa tan trong gió trong biệt viện hẻo lánh kia....

Nhưng là....

Hai tháng này, vẫn có một bạch y nhân, lẳng lặng đứng dưới gốc Lê hoa, vươn tay chạm vào thân cây, khẽ cười, nói nhỏ

Hai tháng này, Lạc Khanh Nhan vẫn điều điều đến nơi hai người gặp mặt, bình thản ngồi đó, tựa đầu vào gốc Lê Hoa, như đợi ai đó quay về....

Bức tranh ấy thật đẹp, quá đẹp để....

Hà có gì, lại đốt cháy nó đâu.....

Tam tiểu thư đột ngột bệnh nặng, hết thuốc chữa chỉ còn chờ chết, không khí Lạc phủ bỗng dưng u ám bao trùm, chuyện xảy ra quá mức đột ngột, Lạc Mộ Tích bỗng dưng sau một đêm tỉnh dậy ngơ ngẩn ngẩn như là người không có linh hồn, ba hôm sau sốt cao rồi hôn mê, danh y nào đến cũng chỉ lắc đầu thờ dài.....

Lạc Vũ Anh, ngăn ngùn chỉ mấy đêm thôi, tóc đã trắng nhiều hơn...

Liễu Nhàn, đã khóc sưng mắt cả rồi.....

Hai vị huynh trưởng của Lạc Mộ Tích, đi khắp nơi tìm kiếm danh y chữa trị cho em gái mình, nhưng tất cả dường như là vô ích

Cho đến khi, cho một vị đạo trưởng già nua, đi đến Lạc phủ, nói rằng trong phủ có yêu khí, quấn quanh tam tiểu thư, chính vì vậy mới bỗng dưng bệnh nặng không dứt, nếu như không nhanh chóng chữa trị nhất định mạng vong

Nửa tin nửa không, nhưng dù gì đã hết cách rồi, Lạc Vũ Anh mời vị đạo trưởng đó vào phủ, đạo trưởng dạo quanh khắp phủ, cuối cùng dừng lại biệt viện của Lạc Khanh Nhan...

Nhìn gốc Lê thụ ngàn năm tuổi, xum xuê cành lá, hoa lê trắng muốt nở rộ, lãnh hương quanh quẩn khắp nơi, vị đạo sĩ già nua nở nụ cười, đôi con ngươi tràn đầy quang mang tham lam, nhưng tất cả liếm đi, chỉ còn lại ánh mắt hiền từ, như là phổ độ chúng sinh

Đạo trưởng nói: “ gốc Lê thụ này, ngàn năm tuổi đã hóa thành yêu, chính là nguyên nhân gây ra bệnh của tam tiểu thư, muốn cứu người phải phong ấn cây này, và đốt đi, như thế bệnh tức khắc sẽ khỏi”

Ái nữ sốt ruột, phu thê Lạc Vũ Anh không nói hai lời gật đầu đồng ý, để cứu mạng nữ nhi dù là khuynh bại gia nghiệp bọn họ cũng sẵn sàng hướng chi chỉ là đốt gốc lê hoa vô dụng này?! đạo trưởng vuốt râu, mỉm cười gật đầu, nói: “ vậy thì, sau ba hôm nữa, đúng lúc trăng non, là khi linh lực của yêu thụ này yếu nhất, tại hạ sẽ phong ấn nó....”

“ Làm phiền đạo....” Lạc Vũ Anh chưa nói hết lời, thì bỗng một giọng nói xen vào, tràn đầy lạnh lùng: “ không được..!!”

“ Khanh Nhan, sao con lại ra đây?!” Lạc Vũ Anh kinh ngạc nhìn Lạc Khanh Nhan, nữ hài tử này xưa nay đối với bọn họ vốn lạnh nhạt như người dưng, đối y cũng chẳng khác nào người lạ, cũng ít khi mở miệng nói với y điều gì, đột ngột lại xuất hiện xen vào, không khỏi khiến cho Lạc Vũ Anh kinh ngạc

Lạc Khanh Nhan vừa đến nơi, chính là nghe cuộc trò chuyện này, không khỏi kinh hoàng cùng giận dữ, mới xen vào. Nhìn lão đạo trưởng, lại quay sang nhìn Lạc Vũ Anh, thanh âm gần từng tiếng: “ gốc Lê hoa này là của ta, không ai có thể động đến, nếu muốn hủy nó, trước hết bước qua xác của ta....”

Lạc Vũ Anh cùng Liễu Nhàn sửng sốt, lắp bắp kinh hãi. Lạc Vũ Anh bèn khuyên giải: “ Khanh Nhan, chuyện này có quan hệ đến tính mạng của tỷ tỷ, con đừng hồ nháo”. Không hiểu sao, đối diện với ánh mắt lạnh nhạt của nữ hài tử, Lạc Vũ Anh không thể lớn tiếng được, có lẽ là... áy náy!!

“ Đúng vậy, Khanh Nhan! mặc dù thường ngày hai đứa không hòa thuận nhưng nay Tích Nhi đang nguy hiểm đến tính mạng a...” Liễu Nhàn cũng xen vào

“ Hừ, ta không có tỷ tỷ, từ xưa đến nay trong phủ vẫn yên ổn, hà có gì chuyện này xảy ra lại đổ tội cho gốc Lê hoa này chứ?!” Lạc Khanh Nhan trào phúng cười, đôi con ngươi sắc bén nhìn về phía lão đạo trưởng, rồi lạnh nhạt nhìn sang Lạc Vũ Anh, bình tĩnh nói: “ ngài đã từng nói với ta, trong biệt viện này, mọi thứ đều là của ta, không phải sao?! gốc Lê hoa này cũng vậy, ngài có thể hủy bất cứ cái gì tuyệt đối không được đụng đến nó, nếu không dù có chết ta cũng không bao giờ tha cho ngài, Lạc Vũ Anh!!”

Này.... Lạc Vũ Anh khó xử, vì bù đắp áy náy đối với đứa bé này, ngài đã hứa như thế, nhưng là.....

“ Lão gia, chẳng lẽ ngài đành lòng nhìn nữ nhi của chúng ta chết thảm sao?!” Liễu Nhàn thấy Lạc Vũ Anh do dự, khóc thét lên, thanh âm tràn đầy phẫn nộ, oán hận nhìn Lạc Khanh Nhan, nàng nói: “ ta ngày thường cũng không khó xử người, dù Tích Nhi đôi lúc nghịch ngợm làm bị thương người, ta điều răn dạy nó..... người, người sao lại nhẫn tâm nhìn Tích nhi của ta tử kia chứ, chỉ là gốc lê thụ thôi mà, nếu người muốn ta sẽ cho người trăm ngàn gốc cây, đừng làm khó chúng ta....”

Lạc Khanh Nhan yên lặng nhìn Liễu Nhàn, đôi con người tĩnh mịch không chút gợn sóng, mãi một lúc sau, nàng mới nở nụ cười: “ hấn... chỉ là một gốc lê thụ ngàn năm, đơn thuần vô hại xưa nay chưa từng làm hại đến ai, ngay cả một con kiến cũng không nở ra tay.....”

“ Như vậy, sao lại làm hại đến nữ nhi của ngài chứ, Liễu phu nhân?!.....”

“ Lão gia, phu nhân! Yêu thụ xưa nay có khả năng mê hoặc lòng người, nói không chừng vị tiểu công tử này cũng bị nó mê hoặc rồi, nếu như không hủy e rằng người trong phủ, lần lượt sẽ bị nó...” lão đạo trưởng thở dài, nhìn Lạc Khanh Nhan, rồi quay sang nói với Lạc Vũ Anh cùng Liễu Nhàn

“ Câm miệng, lão đạo sĩ đáng chết, là người ham nguyên đan ngàn năm của hấn, cho nên mới bày kế hãm hại đúng không?!” Lạc Khanh Nhan tức giận nói, đừng tưởng là nàng không rõ, với một kẻ tâm thuần xích tử như hấn, nguyên đan ngàn năm tu luyện thiên linh địa khí mà thành chính là báu vật vô giá, bất cứ kẻ tu đạo nào cũng muốn có. Vị đạo sĩ lúc trước đến đây đã từng nói với nàng như vậy, nếu như nguyên đan bị hủy nhất định hồn siêu phách tán, vĩnh viễn không thể luân hồi. Nghĩ đến đây, Lạc Khanh Nhan ánh mắt tràn đầy

phẫn nộ nhìn lão đạo sĩ. Lão đạo sĩ bị chọc trúng tâm sự, không giận phản cười, cười rất chi là hiền từ: “ vị tiểu công tử này đã nhầm, lão đạo xưa nay giang hồ hành tẩu, giúp người vô số, tuyệt không có ý hại ai bao giờ”

“ Khanh Nhan, đừng vô lễ....!!” Lạc Vũ Anh quát khế, sau đó cúi đầu hành lễ với lão đạo sĩ, nói: “ đạo trưởng đừng giận, xin mời đạo trưởng về phòng nghỉ ngơi, ba ngày sau xin cứu lấy tính mạng của nữ nhi tại hạ”. Liễu Nhàn nghe vậy, thờ phào nhẹ nhõm, mà lão đạo trưởng chỉ ôn hòa mỉm cười gật đầu. Liễu Nhàn đưa lão đạo trưởng đến biệt viện khách phòng khác.

“ Lạc Vũ Anh...” Lạc Khanh Nhan gầm lên, thanh âm tràn đầy oán giận, phẫn nộ cùng..... hận...

“ Khanh Nhan, đừng nói nữa, chỉ là một gốc yêu thụ mà thôi, nếu con muốn ta sẽ cho người tìm về nhiều hơn nữa...” Lạc Vũ Anh thờ dài nói

“ Ta không cần, ta chỉ cần hấn...” Lạc Khanh Nhan giận dữ nói: “ ta xưa nay chưa từng quan tâm ngài thiên vị ai, nhưng lần này ngài chính là vì nữ nhi của ngài muốn ta chết có phải hay không?! Đừng quên lời hứa của ngài đối với mẫu thân của ta, Lạc Vũ Anh! Mẫu thân của ta chưa từng nợ ngài, là ngài nợ mẫu thân của ta, ngài có hiểu?!”

Lạc Khanh Nhan cảm thấy như có cái gì đó, tràn đầy trong lồng ngực khó thở đến phát điên, phát tiết mọi tức giận trong lòng

“ Bảy năm, bảy năm ta ở trong phủ, ngài đến gặp ta được mấy lần?!”

“ Bảy năm, ngài có mấy lần nói chuyện với ta?!”

“ Bảy năm, ngài có từng nhớ đến ngài cũng có một nữ nhi khác là ta

hay không?!”

Lạc Khanh Nhan bật cười, bật cười đến chua chát

“ Ta đã nói, ta... sẽ không thừa nhận ngài là phụ thân của ta...”

“ Ha hả..., nhưng là ta.... Cũng sẽ đau lòng đấy.....”

Lấy trong lòng một túi gấm đỏ đưa ném cho Lạc Vũ Anh, Lạc Khanh Nhan khe khẽ cười, cười rất nhẹ, thanh âm từ giận dữ chuyển sang nhẹ hẫng, bình thản đến kì lạ

“ Năm đó, mẫu thân của ta tuy không thể nói là võ công xuất chúng nhưng cũng thuộc hạng cao thủ, há có thể dễ dàng cùng ngài mà không thể phản kháng?! Là mẫu thân của ta cam tâm tình nguyện dùng thân mình giải độc cho ngài....”

“ Yêu Mị! thiên hạ đệ tam kỳ độc, chỉ có thể hợp hoan mới có thể giải, nhưng độc lại chuyển sang người cùng mình”

“ Độc của ngài chuyển sang mẫu thân ta, như vậy.... ngài yên ấm hạnh phúc bên hiền thê của mình tám năm, mẫu thân của ta lặng yên chịu độc dược hành hạ tám năm, không hối không oán....”

“ Lạc Vũ Anh, đến cuối cùng.... Là ngài phụ mẫu thân của ta, là ngài... có lỗi với mẫu thân của ta, là ngài... nợ mẫu thân của ta, một đời....”

Lạc Vũ Anh, bàn tay run rẩy mở túi gấm đỏ, lấy ra trong đó một bức thư, một nửa mảnh ngọc bội

Gặp nhau là duyên

Yêu nhau là nợ

Tình thâm duyên thiên

Còn lại cũng là day dứt không nguôi

Vũ Anh, Thiếp rớt cuộc muốn hỏi chàng có còn nhớ hay không dưới tán Lê hoa năm ấy, tính vật định tình, kết nối tơ hồng, duy nguyện cùng quân sinh đồng sàng tử cùng huyệt, cuộc đời này bất ly bất khí.....

Chẳng biết khi nào, lệ nhòa nơi khóe mắt, những giọt nước mắt nóng hổi muện màng vô thanh vô tức rơi, ướt đẫm lá thư người gởi.....

Bàn tay run rẩy nắm chặt lấy nửa mảnh ngọc bội kia, tay kia lấy mảnh miếng nửa ngọc còn lại kia từ trên cổ xuống, ghép lại thành một vòng ngọc chỉnh thể....

Năm tháng thoi đưa, cuốn trôi đi bao ký ức, nay chợt ùa về, tan thành từng mảnh nhỏ, tựa như từng mảnh dao sắc lẹm đâm vào trong đầu của y, khắc cốt minh tâm chính là đau đớn tột cùng....

Khi thiếu niên, kiệt ngạo bất tuân, coi mình là lớn nhất vô tình đắc tội mới người, bị người đuổi giết, tính mạng hiểm nguy là lúc, chợt xuất hiện bóng giáng y nhân. Hồng y rực lửa, kiêu ngạo như mẫu đơn, bướng bỉnh nghịch ngợm nhưng võ công hơn người, cứu y khỏi họa sát thân

Từ đó kết bạn đồng hành, cùng vào giang hồ, như là bằng hữu như là.... yêu nhân

Mười bảy tuổi, tình đầu non nớt, cũng là đơn thuần nhất, đậm sâu nhất....

Y nhân mất tích, thiếu niên nổi điên tìm kết, kết cục cũng là bị thương mất trí nhớ..

Cho đến khi y nhân quay lại tìm người yêu, mới hay người xưa đã quên đi tất cả, hạnh phúc mới đã có...

Dung Tố Y khi đó, kiên cường không cúi đầu trước bất cứ ai, đã khóc...

Duy nhất một giọt nước mắt, lại thắt chặt tâm can....

Quay đầu bước đi, dù là yêu nhưng duyên đã tận, hà tất cưỡng cầu?!

Nhưng là, tạo hóa trêu người, gặp lại cũng là lúc y trúng Yêu Mị, đành lòng nhìn y chết sao?!

Dung Tố Y không đành lòng

Một đêm hoan lạc, có được một sinh mệnh mới chào đời....

Tám năm sau, sức cùng lực kiệt, cuối cùng cũng phải trao nữ nhi của mình cho người mình yêu nhất, muốn y chăm sóc cho nữ nhi của bọn họ nhưng là Dung Tố Y đã quên mất một Liễu Nhàn, đã quên mất những hài tử khác của Lạc Vũ Anh....

Để rồi, cho đến ngày hôm nay, bí mật mà Lạc Khanh Nhan định chôn vùi mãi mãi vì phần nộ mà thốt ra, khiến cho Lạc Vũ Anh day dứt một đời....

“ Dung... Tố Y....” Lạc Vũ Anh thì thào...

Tình thâm duyên thiên, còn lại chỉ là... day dứt không nguôi....

Lạc Khanh Nhan nhìn Lạc Vũ Anh, nước mắt rơi như mưa, khẽ mím môi, cố nén đi đau xót u uất trong lòng. Xin lỗi mẫu thân, nếu không là bất đắc dĩ ta sẽ không đem chuyện này nói ra. Lúc trước mẫu thân giao túi gấm cho nàng, dặn dò cẩn thận chỉ được đưa nó khi mà Lạc Vũ Anh sắp mất mà thôi. Mẫu thân, ngài một đời vì người nam nhân này, yêu không hối không oán, sợ phá vỡ hạnh phúc hiện tại của ông ta, có.. đáng hay không....

“ Lạc Vũ Anh...! Đây là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng, ta cầu xin ngài, nể tình mẫu thân của ta, đừng... hủy đi hấn!!” Lạc Khanh Nhan nhẹ giọng nói

“ Ta...” Lạc Vũ Anh ngẩng đầu nhìn Lạc Khanh Nhan, không thốt thành tiếng

Một bên là người y yêu, là nữ nhân của bọn họ, người mà y đã bỏ quên mấy mươi năm...

Một bên là ái thê, là nữ nhi mà y sủng ái nhiều năm như vậy....

Nhìn đôi mắt của nữ hài tử, tĩnh mịch không chút giao động, Lạc Vũ Anh không dám nhìn thẳng....

Đầu ngón tay run rẩy, vươn đến muốn đụng vào Lạc Khanh Nhan, nghẹn ngào thốt lên hai tiếng xin lỗi. Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt tránh đi, trầm giọng nói: “ ta không cần ngài xin lỗi, ta chỉ cần một lời khẳng định của ngài”

“ Là ngài có lỗi với mẫu thân của ta, không phải là ta...”

Lạc Vũ Anh vẫn trầm mặc, Lạc Khanh Nhan nhẹ cười, đôi con ngươi

nhìn Lạc Vũ Anh, cũng đã không còn hi vọng gì rồi.....

Bước đến bên gốc cây, nàng ngồi xuống, bình tĩnh nhìn Lạc Vũ Anh, lạnh lùng nói: “ vậy thì ngài thiêu luôn ta đi....”

“ Sao con lại cố chấp như vậy chứ?!” Lạc Vũ Anh nặng nề lên tiếng

Lạc Khanh Nhan cười nhạt: “ đơn giản bởi vì....”

“ Hấn, là người duy nhất yên lặng bên cạnh làm bạn cùng ta”

“ Sẽ, tức giận khi ta bị thương”

“ Sẽ, lo lắng khi ta mệt mỏi”

“ Và, cũng chỉ có hấn nói rằng sẽ cùng ta suốt cuộc đời này, không rời xa”

“ Hơn thế nữa...” Lạc Khanh Nhan khẽ nhắm mắt “ ta đã hứa... sẽ bảo vệ hấn...”

Bình thản, kiên định, dứt khoát.....

Lạc Vũ Anh thực sự khó xử, không biết phải làm thế nào, hai hôm nay ngài giống như kẻ mất hồn, hay thảng thốt giật mình, tối ngủ cũng thường giật mình tỉnh dậy, Liễu Nhàn không khỏi lo lắng vô cùng. Nàng nhìn trượng phu của mình, thở dài: “ lão gia, ngài vẫn do dự sao, Tích Nhi sắp không chịu được nữa rồi, lúc này ho ra máu, lão gia! Thiếp thực sự lo lắng a”. Nói đoạn nước mắt cũng không khống chế được nữa chảy ra....

Lạc Vũ Anh nhìn thê tử chần chừ mấy mươi năm của mình, yêu nàng là điều không thể phủ nhận nhưng y cũng ... đã từng rất yêu Dung

Tố Y

Yêu hai nữ nhân! Lạc Vũ Anh cười khổ....

“ Phu nhân!... ta...” Lạc Vũ Anh thở dài

“ Thiếp biết, ngài là áy náy với Khanh Nhan, nhưng là... chỉ là một gốc lê thụ mà thôi, sau này ngài muốn cho hài tử ấy gì cũng được, dù là cả cơ nghiệp này thiếp cũng không nói một lời nhưng xin ngài, cứu... cứu nữ nhi của chúng ta đi....”

Lạc Vũ Anh nhắm mắt, gật đầu...

Sau chuyện lần này, ngài sẽ bù đắp cho nữ hài tử đó, dù là bất cứ chuyện gì.....

Nhưng là Lạc Vũ Anh đã làm

Có những chuyện, không thể bù đắp lại được, vĩnh viễn không được...

Còn lại, cũng chỉ là uất hận mà thôi....

Ba ngày nay, Lạc Khanh Nhan không rời khỏi gốc Lê thụ dù chỉ là một bước, ngồi dưới gốc cây, tâm bình thần đến kỳ lạ...

Những cánh hoa trắng muốt, dường như rơi nhiều hơn, phủ khắp người nàng, trên mái tóc đen huyền, và vạt áo trắng muốt.... tựa như lời tâm tình an ủi

Đầu ngón tay chạm nhẹ vào cánh hoa, chợt cười nhẹ...

Yên tâm! Ta đã hứa bảo vệ ngươi, nhất định... sẽ bảo vệ ngươi....

Đêm nay, thật là đẹp

Vàng trắng khuyết mờ ảo, tỏa một thứ ánh sáng huyền hoặc, những vì tinh tú lấp lánh trên màn đêm đen tối

Gió hiu hiu thổi, thanh âm côn trùng, văng vẳng... thật khiến cho người ta cảm thấy nhẹ lòng nhìu lắm

Nhưng là, không khí yên tĩnh đó, đã bị phá vỡ rồi....

Lạc Khanh Nhan nhìn Lạc Vũ Anh, chậm rãi nói: “ cuối cùng, đây là lựa chọn của ngài sao?!”

Lạc Vũ Anh không dám nhìn thẳng Lạc Khanh Nhan, quay đầu ra hiệu cho đám người hầu, đưa Lạc Khanh Nhan về phòng

Lạc Khanh Nhan nắm chặt lấy chuôi kiếm, tuốt kiếm khỏi vỏ, gằn từng tiếng: “ chẳng phải ta đã nói, muốn hủy hấn, trước hết phải bước qua xác ta?!”

Lạc Khanh Nhan học võ....

Không giống nữ nhi khác, thích cầm kỳ thư họa, nhảy múa thiêu thùa, nàng duy độc hứng thú, chỉ có võ học.

Mười tuổi, tình cờ được một cao nhân chỉ điểm một hai, bốn năm luyện võ cho đến nay, cũng được một chút thành tựu song đối phó với một hai kẻ tầm thường thì dư sức nhưng đối với lão đạo sĩ – một kẻ già đời trong chốn giang hồ thì sức lực quả thật không đủ....

“ Tiểu công tử, đắc tội rồi!” lão đạo sĩ cười cười, điểm huyết Lạc Khanh Nhan đưa cho hai gã sai vặt. Lạc Khanh Nhan không cử động

được, đôi con người đen thẫm thẫm nhìn lão đạo sĩ, như là... muốn ghi nhớ thật kỹ khuôn mặt kia. Đôi con người bình tĩnh vô ba, không oán, không hận, vô cảm xúc....

Lão đạo sĩ làm một loạt động tác, vài chiếc bùa hình thù kỳ quái, dán lên thân cây, sau đó cho người, châm lửa....

Đám hỏa diễm rực cháy, lửa càng lúc càng lớn.....

Chợt.... gió thổi mạnh....

“ Dung Phượng Ca...”

“ Dung Phượng Ca.....”

Lạc Khanh Nhan hét lớn, thanh âm khàn đặc....

“ Chạy đi...”

Người.....có thể chạy được không.....

Nhan Nhan biết không, yêu thụ không thể rời khỏi nguyên hình của mình trong vòng bảy bước, cho nên Phượng Ca cũng chỉ ở đây một mình mà thôi, rất lâu... rất lâu, thật là buồn

Chỉ khi trăng tròn, thiên địa linh khí dày đặc, Phượng Ca mới có thể cách xa nguyên thần của mình nửa dặm, nhưng thời gian không nhiều đâu....

Như là đáp lại tiếng hét của Lạc Khanh Nhan, gốc lê thụ khẽ động....

Cả một trời hoa rơi trắng muốt, như là khuy nh tẩn tất cả sức lực, nở rộ.....

Âm ỉ, là tiếng than nho nhỏ, nức nở... như là một tiểu hài tử oán giận....

“ Thật nóng quá...!! Nhan Nhan.... nóng quá...”

“ Phượng Ca đau quá.... Rất đau.....”

Lửa, càng lúc càng lớn.....

Mà không biết tự lúc nào, đôi con người đen thẫm thẫm tĩnh mịch kia, lưu lại cũng chỉ là lửa, rục cháy, yêu diễm....

Như một nguồn sức mạnh bùng nổ, phá tan huyết đạo, Lạc Khanh Nhan đánh bay hai gã sai vặt, chạy đến gốc cây, muốn lấy đi lá bùa trên đó, lại bị gã đạo sĩ không chút lưu tình đánh một chưởng, bay ra ngoài....

Lạc Vũ Anh kinh hãi, vội vàng chạy lại đỡ lấy.....

Lạc Khanh Nhan đẩy Lạc Vũ Anh, nhếch miệng cười.....

Tiểu dung tràn đầy thị huyết, khiến cho Lạc Vũ Anh tâm trầm xuống

Thanh âm của gốc lê thụ đã im bặt từ lâu.....

Lửa, như nuốt gọn cả một gốc cổ thụ to lớn.....

Lão đạo sĩ, đứng trước ngọn lửa, ánh sáng bập bùng phản chiếu gương mặt, thần thái tràn đầy tham lam của lão

Lửa, dần dần... nhẹ dần.....

Cả một gốc cây mấy ngàn năm, hoàn toàn đổ sập xuống.....

Cánh hoa, trắng muốt, vẫn rơi....

Lác đác, cũng chỉ vài hoa.....

Lão đạo sĩ thỏa mãn cười, thu lấy nguyên đan của yêu thụ, quay đầu nhìn Liễu Nhân nói: “ chúc mừng phu nhân, yêu thụ đã chết, bệnh của tiểu thư sẽ nhanh chóng hồi phục. Nói xong phất tay áo rời đi....”

Trời, đã không còn đẹp nữa rồi

Mây đen ùn ùn kéo đến, những hạt mưa nặng trĩu rơi xuống....

Đám lửa khói còn sót lại, cũng bị mưa cuốn trôi đi, chỉ còn một đồng hoang phế....

Đám người đã rời đi, Liễu Nhân vội vã đến thăm Lạc Mộ Tích, còn Lạc Vũ Anh đứng đó muốn đỡ dậy Lạc Khanh Nhan, nhưng Lạc Khanh Nhan không có ý định để cho vị ‘phụ thân’ kia đụng đến nàng

“ Đi đi....” Lạc Khanh Nhan khàn khàn lên tiếng...

“ Khanh....” Lạc Vũ Anh muốn nói gì thêm nhưng đổi lại cũng chỉ là ánh mắt lạnh lùng của Lạc Khanh Nhan

“ Câm miệng, Lạc Vũ Anh! Từ hôm nay về sau, ta với ngài tuyệt không liên quan, thù này ta nhất định sẽ trả, tuyệt đối không buông tha cho bất cứ ai....” Lạc Khanh Nhan cười lạnh, gằn từng câu từng chữ

Lạc vũ Anh, đứng trong mưa... rất lâu.....

Yên lặng nhìn bạch y nhân kia, ngồi đó, không chút động đậy

Mãi cho đến khi, Liễu Nhàn chạy đến nói Liễu Mộ Tích đã tỉnh, mới
hốt hoảng chạy đến phòng của Liễu Mộ Tích

Mưa, vẫn cứ rơi, cứ rơi.....

Vươn tay ôn nhu chạm vào đồng phế tích kia, Lạc Khanh Nhan nở nụ
cười

Cười.....

Thanh âm, chợt nghẹn ngào đi lên

Dung Phượng Ca...

Dung Phượng.... Ca...

Ngươi... đi đâu rồi....

Takhông tìm thấy ngươi

Làm sao... bây giờ...

Nàng, đã khóc....

Nước mắt, hòa cùng mưa, rơi rất nhiều.....

Đẳng chết.....

Mười bốn tuổi, rốt cuộc nàng cũng đã học xong, thế nào là hận. Và
cũng đã nếm thứ, thế nào là.... Đau đến không thở nổi

Một ngụm máu phun ra, nhanh tức khắc đã bị nước mưa cuối trôi đi

Vươn tay lau đi khóe miệng, Lạc Khanh Nhan đứng dậy, bước chân
lảo đảo....

Từ sau đêm hôm đó, Lạc Khanh Nhan mất tích, Lạc Vũ Anh huy
động tất cả lực lượng tìm kiếm nhưng vô ích, dường như Lạc Khanh
Nhan biến mất khỏi thế gian này vậy.....

Hết ngoại truyện 3

Đọc xong chương này, thấy khâm phục Dung Tố Y ghê ^^

Chương 87: Phiên ngoại 4 : Thế thế luân hồi, khắc cốt tương tư (trung ii)

Lê hoa khai rồi lại tận....

Cũng đã.... Mười năm trôi qua rồi đó.....

Mười năm này, có rất nhiều chuyện xảy ra

Như là, Lạc thủ phủ của Thanh Hoa thành năm xưa, giờ đã là thủ phủ của bảy thành phía bắc, gây chấn động trong giới thương gia

Như là, đại công tử của Lạc phủ nổi tiếng là một vị thành chủ yêu dân như con, nhị công tử Lạc phủ là một truyền kỳ trong thương giới. Lạc Mộ Tích cũng đã có phu quân, nghe nói hai người cũng rất ân ái, song đã thành thân tám năm vẫn chưa có hài tử, không khỏi khiến cho hai phu phụ rất là lo lắng

Như là, Huyền Vũ quốc xuất hiện một vị mặt lạnh thừa tướng, tuổi trẻ tài cao, quyền khuynh thiên hạ. Lúc nào cũng hồng y rực lửa nhưng dung nhan tuấn mỹ tà cường lại lạnh lùng khó nói hết, nhất là đôi băng mâu không chút gợn sóng kia khiến cho không biết bao nhiêu vị lão thần phải cúi đầu kính sợ

Như là,.....

Tể tướng phủ

Hai hắc y nhân kèm thêm một lão đạo sĩ, trông tuổi đã khá cao, mái tóc trắng bạc phơ, nhưng giờ khắc này trông lão thật tiêu điều, chỉ có điều nét mặt bình thản của lão che đi tất cả. Hai hắc y nhân mang lão vào một tiểu đình

Nếu hỏi bất cứ hạ nhân nào trong tế tướng phủ, thì từ trẻ nít ba tuổi cũng biết, vị mặt lạnh tế tướng nổi tiếng đương thời, không có bất cứ hứng thú với cái gì duy độc Lê hoa. Đúng vậy, thừa tướng yêu hoa, yêu đến si cuồng

Cả hàng ngàn gốc cổ thụ Lê hoa bao bọc khắp trong tế tướng phủ, lãnh hương tràn ngập, sắc trắng thánh khiết dịu dàng

Trong đình, đứng một người

Hồng y rực lửa, xoay lưng lại ba người, tà áo nhẹ bay trong gió, vóc dáng cao gầy, một đầu ô phát đen như mực và.... cả bóng lưng tịch mịch bất giác khiến cho người ta nhói lòng kia nữa....

Hai hắc y nhân thả ra lão đạo sĩ, lão đạo sĩ bình thản sửa sang lại quần áo, chấp tay cúi chào, thanh âm từ tốn: “ không biết lão đạo đã đắc tội gì với thừa tướng lại cho nhiều người đến ‘thỉnh’ lão đạo này như vậy!” lão đạo sĩ âm thầm giận dữ, suốt ba năm trời, chưa có ngày nào là ngài không thôi chạy trốn khỏi ma trảo của vị lạ mặt thừa tướng này, như là mèo vờn chuột, sống không được, chết cũng không xong khiến cho ngài phát điên

Hồng y nhân bật cười, thanh âm khàn đặc, trầm thấp từ tính, xoay đầu lại nhìn lão đạo sĩ, đôi con ngươi tĩnh mịch không chút gợn sóng như là nhiều năm về trước, cũng đã từng có người nhìn lão như vậy. Lão đạo sĩ giật thót mình, không hiểu sao một cổ sợ hãi lan tràn tứ chi bách hải, lão lắp bắp: “ người.... Người.....”

“ Ta đã từng nói, ta sẽ trả thù.... Mười năm rồi, đã mười năm....”
hồng y nhân cười nhạt, thanh âm khàn khàn không giống như của một người trẻ tuổi, giống như là... tang thương qua mấy đời rồi.
Không sai, mười năm về trước, cái đêm hôm ấy, một mình dưới mưa
rời khỏi Lạc Phủ, u uất trong lòng, bệnh nặng suốt ba tháng, từ đó về
sau, cổ họng có vấn đề, thanh âm trong trẻo của tuổi thiếu niên cũng
đã hóa thành tiếng khản đặc trầm thấp, khó nghe vô cùng

Mười năm này, sức cùng lực kiệt, mới đến vị trí ngày hôm nay, cũng
chỉ vì thực hiện lời nói lúc trước

Những ai hại đến hắn, một kẻ nàng cũng tuyệt đối không tha!!

Vươn ra bàn tay, Lạc Khanh Nhan giương mắt nhìn lão đạo trưởng,
thanh âm lạnh lùng: “ nguyên đan của hắn?!” lão đạo sĩ đến bây giờ
mới sực tỉnh lại, mười năm về trước, thiếu niên đó, bạch y lạnh nhạt,
ký ức tưởng chừng đã phủ mờ nay chợt gặp lại đòi món nợ năm
xưa, lão đạo sĩ nhìn Lạc Khanh Nhan, thanh âm già nua, tràn đầy bất
lực: “ ta... ta....”

Nguyên đan đó, lão đã nuốt rồi, nếu muốn lấy ra trừ phi lão phải
chết... càng nghĩ càng cảm thấy run sợ, cứ tưởng có được nguyên
đan ngàn năm kia, lão sẽ đắc đạo thành tiên, không hiểu sao đã
mười năm rồi, con đường tu luyện của lão không có bao nhiêu tiến
triển, nay gặp phải thiếu niên năm xưa, giờ đã là quyền khuynh
hoàng triều, lão có thể chạy thoát sao?! nghĩ đến đây, lão đạo sĩ
bỗng nhiên tuyệt vọng hơn bao giờ hết

“ Không có?!” Lạc Khanh Nhan gầm khế, đứng dậy lại gần lão đạo sĩ,
năm ngón tay gầy lại chứa sức mạnh kinh người như muốn bóp nát
xương vai của lão, lão đạo sĩ đau đớn rên khế. Mâu quang băng
lãnh, ngàn năm phi tuyết nhìn lão, môi khế nhếch lên, tiểu dung thị
huyết: “ ngươi đã nuốt nó rồi?!”

“ Ha hả.... lão đạo sĩ, lúc trước ngươi thiêu hấn, bây giờ ta sẽ cho ngươi nếm thử cảm giác đó” Lạc Khanh Nhan bật cười sang sảng, vung tay ra lệnh, hai hắc y nhân mang gã đạo sĩ đến một góc khu vườn. Nơi này đã được chuẩn bị kỹ lưỡng à nha, củi khô chất thành một đống, có lẽ như mớ củi khô nát này đã được chuẩn bị từ rất lâu rồi

“ Ngươi biết không, mỗi một năm, chính ta ta sẽ đi lấy từng đoạn cây khô này về, mỗi một lần nhặt nó, ta hận không thể giết ngươi trăm lần vạn lần, khiến cho ngươi vĩnh viễn không thể siêu sinh, chỉ có thể là một lũ cô hồn quanh quẩn trong thế gian này. Mười năm oán hận a....” thật nhẹ nhàng, bình thản, như là kể chuyện thường tình, thanh âm khàn khàn từ tính, tựa như lời thủ thi, bàn tay chạm vào đống củi khô, Lạc Khanh Nhan từ tốn nói

“ Lão... lão năm xưa cũng là bị người xúi dục, ngài... ngài... để cho lão một mạng a” đến giờ khắc này rồi thì lão đạo sĩ không còn bình thản được nữa mà khóc thét lên, lão nói: “ lão đạo vốn cũng không rõ gốc thụ ngàn năm ấy, một ngày tam tiểu thư của Lạc phủ đến tìm tại hạ nói rằng sẽ giúp tại hạ lấy được nguyên đan của yêu thụ, nhất thời nảy lòng tham cho nên.... Tướng gia tha mạng a...”

“ Ngươi nói cái gì, lặp lại lần nữa....” Lạc Khanh Nhan nắm lấy cổ áo của lão hòa thượng, quát khế

“ Đúng vậy! mười năm trước, tam tiểu thư Lạc Mộ Tích vô duyên vô cớ đến gặp lão đạo, nói rằng trong phủ có yêu ma, lão đạo đã lên đến thử, vốn không có yêu ma chỉ có một gốc lê thụ tu ngàn năm, tích đầy linh khí của trời đất, tam tiểu thư nói yêu thụ đó cùng... cùng tướng gia, âm mưu dọa nạt tiểu thư, cho nên tiểu thư phải báo thù, chính vì thế... vì thế lão đạo cho tam tiểu thư một viên thuốc, ăn vào như kẻ bị bệnh sắp chết, sau đó lão đạo.....” lão đạo sĩ kể lại, diễn

biến sau đó mọi người đã rõ. Rất thành công! Lạc Mộ Tích hết bệnh, ai ai trong Lạc phủ cũng tin tưởng gốc lê thụ kia là yêu ma hại người mà lão đạo sĩ cũng được tiếng thơm, âm mưu của mười năm về trước, chẳng qua chỉ là vì phút giây bốc đồng của vị tam tiểu thư điều ngoa kiêu ngạo Lạc Mộ Tích mà thôi.....

“ Vây a... thật là một màn kịch thú vị...” Lạc Khanh Nhan trầm thấp cười

Thật là màn kịch hay

Chỉ vì, một chút dọa nạt kia thôi, hấn mất đi mấy ngàn năm đạo hạnh, hồn siêu phách tán, vĩnh viễn chẳng thể luân hồi sao

Lạc Mộ Tích.... Lạc Mộ Tích....

Lạc gia, Lạc Phủ sao.....

Thật là thú vị, rất.... thú vị.....

Lạc Khanh Nhan tàn nhẫn cười, nhìn lão đạo sĩ bị điểm huyết đạo, ném vào đồng củi khô, một mồi lửa châm lên, một trời rực cháy, hỏa diễm tràn ngập khắp đôi con ngươi đen thẳm thẳm ấy.....

Không chút cảm xúc, từ đầu đến cuối, nhìn lão đạo sĩ kêu la thảm thiết, và.... Còn lại chỉ là nắm tro tàn, thổi bay trong gió....

Một viên ngọc xanh lam, tỏa thứ ánh sáng huyền hoặc, lơ lửng không trung, chính là nguyên đan của hắn

Vươn ra bàn tay, nguyên đan bay đến, sà vào lòng bàn tay

Như là.....

Cũng đã từng, hấn sà vào lòng nàng như thế

Ấm áp, chân thật....

Đầu ngón tay run run chạm vào viên nguyên đan kia, đôi con ngươi vốn tĩnh mịch bỗng dựng mông lung khó tả, mờ mịt cũng là khắc cốt đau thương

Dung Phượng Ca...

Ta, cuối cùng cũng tìm được người rồi.....

Xin lỗi, đã để cho người đợi lâu như vậy.....

“ Khụ!” Đưa tay che miệng, một ngụm máu phun ra, máu ướt cả lòng bàn tay, khoe miệng vẫn còn dòng huyết nóng hổi. Lạc Khanh Nhan bình thần cười....

“ Tướng gia!” Trái lại, hai hắc y nhân tràn đầy lo lắng, chạy lại gần đỡ lấy Lạc Khanh Nhan. Tướng gia bị bệnh lâu năm, cứ luôn ho ra máu nhưng lại không chịu chữa trị, lại làm việc quá sức nữa chứ, cứ như thế này thì sẽ sống không lâu mất. Hai hắc y nhân nhìn vị lạnh lùng tướng gia của mình, tràn đầy mê mang lo lắng, rốt cuộc tướng gia đã gặp chuyện gì mà tuổi trẻ niên thiếu như thế, thần thái tràn đầy tĩnh mịch cùng tang thương

“ Không sao, các người đi đi, ta muốn yên tĩnh một lát...” Lạc Khanh Nhan ra lệnh, hai hắc y nhân chần chừ một lát nhưng cũng không dám cãi lời, bèn cáo lui

Lấy viên nguyên đan, đặt vào một túi gấm nhỏ, đeo vào trên cổ, khẽ chạm vào túi gấm, Lạc Khanh Nhan thều thào: “ từ rày về sau, ta

cùng người.... Sẽ không lìa xa nhau nữa rồi”

Người, đã từng hứa, cùng ta suốt cuộc đời này....

Ta đã từng hứa, nhất định sẽ bảo vệ người.....

Lời hứa năm đó, chúng ta không ai có thể thực hiện

Bây giờ, đã hoàn thành rồi đó, người.... Có vui không?!

Gió, thổi

Lê hoa bay lả lướt trong gió

Những cánh hoa trắng muốt, phủ đầy vạt áo hồng y.....

Văng vẳng đâu đây, thanh âm lạnh lạnh tựa tiếng chuông gió: “ Nhan Nhan....”

Bảy năm bên nhau, thanh mai trúc mã, còn lại cũng là khắc cốt tương tư

Mười năm trước, Lạc Khanh Nhan có yêu Dung Phượng Ca?!

Không có, chỉ là thích rất thích, là người duy nhất bước vào trái tim của nàng mà thôi

Nhưng là mười năm sau nữa, là nhung nhớ, là đau lòng, là muốn quên cũng không thể quên, là ôm hận trả thù, sống chỉ vì một mục đích duy nhất. Cuối cùng, tất cả qua đi, còn lại trong lòng nàng, cũng là cái tên Dung Phượng Ca ấy mà thôi

Lam bào, bạch phát, tử mâu....

Tiểu dung dịu dàng, ấm áp, xinh đẹp vô song

Thanh âm làm nũng và cả ánh mắt tràn ngập tin tưởng kia nữa

Điều là, đẹp nhất là trong lòng của Lạc Khanh Nhan

Thanh hoa thành của mười năm về trước và bây giờ, khoảng cách rất xa, trở thành một trong tam đại thành trì phồn hoa tấp nập nhất của quốc gia. Nhắc đến Thanh Hoa thành, là phải nhắc đến....

Lạc phủ

Lạc phủ của bây giờ và lạc phủ của mười năm trước, khác xa nhau nhiều lắm, đồ sộ hơn, hoa quý hơn và.... Giàu có hơn rất nhiều

Hôm nay, Lạc phủ có khách đến

Là, cố nhân năm xưa.....

Khi Lạc gia chủ cùng phu nhân của mình vừa về phủ, được tin chạy đến, thì vị khách kia không có trong khách phòng, mà là ở trong biệt viện, một biệt viện hoang vắng. Đại công tử cùng nhị công tử cũng về đến, vì vị khách quý này không ai khác chính là quyền khuynh hoàng triều nhất đại tể tướng

Nơi gốc cổ thụ năm xưa, nay chỉ còn một bãi đất trống, hoang tàn, không tả xiết

Biệt viện, đã lâu không có người ở, phủ đầy bụi, nhện giăng....

Nghe nói tể tướng, từ trước đến nay, chỉ vận hồng y, không thích sắc màu khác, nhưng lại si cuồng với sắc trắng không nhiễm bụi trần của

Lê hoa, không ít lần đế vương cũng thắc mắc, nhưng thừa tướng chỉ cười nhạt, không nói chuyện....

Giờ khắc này đây, đến Lạc phủ, lại là bạch y như ngọc, không khỏi khiến cho hai vị công tử Lạc phủ kinh ngạc cùng bất an. Đoàn người đến biệt viện, chỉ thấy bóng dáng bạch y đứng đó, dường như không khí quanh người, cũng tĩnh lặng như nước

Hơn năm mươi tuổi, lạc gia gia chủ Lạc Vũ Anh, bảo dưỡng tốt lắm, như là trung niên hán tử mà thôi, ngài nhìn bóng lưng bạch y kia, không hiểu sao cảm thấy quá đỗi quen thuộc, quen thuộc đến mức, khiến cho ngài phải hốt hoảng mà thốt ra: “ Khanh Nhan!” tức thì Liễu Nhan một thoáng sợ hãi run, mà nhị vị công tử cũng giật mình, Phụ thân của bọn họ! vẫn không thôi hi vọng tìm kiếm nữ hài tử kia ư....

Bóng dáng bạch y, vẫn bình thản. Bên cạnh là hai hắc y nhân, sắc mặt lạnh lùng, nhìn đoàn người, khẽ nhíu mày: “ gặp tướng gia còn không quỳ hành lễ!” lúc này đoàn người Lạc phủ mới sực tỉnh, định hành lễ thì thanh âm trầm khàn vang lên: “ thôi khỏi”. Nghe thanh âm thế, Lạc Vũ Anh không khỏi thất vọng....

Bạch y nhân vẫn xoay lưng về phía đám người, ngồi xuống ngay phần đất gốc Lê hoa năm nào, hai bàn tay ôn nhu vỗ nhẹ phần đất, như là chào hỏi, như là... gặp lại cố nhân. Bạch y nhân khe khẽ cười, lưu luyến nhìn nơi ấy thêm chút nữa, mới đứng dậy, phủi đi bụi đất nơi lòng bàn tay, quay đầu lại nhìn đoàn người Lạc Phủ

Dung nhan tuấn mỹ, đuôi lông mày khéo mắt sắc bén, lãnh thanh....

Là chút gì đó, tĩnh mịch

Là chút gì đó, bi ai.....

“ Đã lâu không gặp, Lạc gia chủ, Liễu phu nhân, nhị vị thiếu gia....”
Lạc Khanh Nhan cười nói, như là bạn xưa gặp lại nhau

Lạc Vũ Anh thảng thốt, nhìn khuôn mặt non nớt ngày xưa giờ đã trưởng thành lên rất nhiều, mọi cảm xúc bao nhiêu năm chợt ùa về, người ngài có lỗi nhất.... chính là mẫu tử bọn họ!!

Là áy náy, là đau khổ, là.... Nhớ thương...

Thật là buồn cười!!

Lạc Khanh Nhan nhàn nhạt nhìn Lạc Vũ Anh, thanh âm bình thản vô ba: “ bốn tướng đến đây, muốn hỏi Lạc gia chủ, ngài có còn nhớ mười năm trước bốn tướng đã nói gì không?!”

Lạc Vũ Anh! Từ hôm nay về sau, ta với ngài tuyệt không liên quan, thù này ta nhất định sẽ trả, tuyệt đối không buông tha cho bất cứ ai....

“ Khanh Nhan, ta biết lúc trước con hận ta, nhưng là... ta cũng bắt đắc dĩ...” Lạc Vũ Anh than khẽ

“ Ha hả, vậy thì sao?! Lạc gia chủ a, ngài lúc nào cũng vậy.... mà thôi, mà thôi...!! Bốn tướng đến đây là để đòi lại món nợ năm ấy, còn thứ khác bốn tướng không quan tâm”

“ Người... người vì sao lại không nói lý như vậy chứ, dù lão gia có lỗi với người nhưng là ít ra Lạc gia đã nuôi nấng người bảy năm, chỉ là một gốc yêu thụ mà thôi, hà tất cố chấp như vậy?!” Liễu Nhàn giận dữ xen vào. Lạc Khanh Nhan mắt lạnh nhìn Liễu Nhàn: “ cho nên bốn tướng mới không khiến cho các người cửa nát nhà tan, một đêm mất trắng, khiến cho các người sống không bằng chết. Đúng vậy, một gốc yêu thụ thì đã sao, hấn cũng là một sinh mạng...”

Hắn là... sinh mạng của ta....

Hai vị công tử của Lạc phủ, Lạc Mộ Dung, Lạc Mộ Vân cũng không ngờ rằng, nổi tiếng xa gần tướng gia lại là nữ hài tử xưa kia mà phụ thân bọn họ tìm kiếm suốt mười năm, ân oán năm xưa bọn họ dù không chứng kiến như nghe kể lại, bây giờ nữ hài tử nắm đó tay không tức sặc đã thành một người dưới một người trên vạn người, bọn họ... lấy gì để mà chống lại?!

Thủ phủ bảy thành...., một đêm dễ dàng lật đổ, nghe khẩu khí của tướng gia, thật khiến cho bọn họ, không lạnh cũng cảm thấy run rẩy khắp người, mấy năm nay Lạc gia trong thương giới lên như điều gặp gió bởi lẽ là có một thế lực thần bí giúp đỡ, nếu như... nếu như.... Nhị công tử Lạc Mộ Vân nhìn Lạc Khanh Nhan, nữ nhi riêng của phụ thân, dung nhan lạnh lùng tuấn mỹ, năng lực.... có ai có thể ngờ, nữ hài tử lạnh nhạt vô cầu lúc đó, nói được làm được, mười năm đã thề sẽ trả thù, bây giờ đòi lại, ân oán tình thù năm đó, có lẽ... sắp đi vào hồi kết rồi chăng....

“ Tướng gia, ngài... là thân nữ nhi, đế vương....” Đại công tử trầm giọng nói, có lẽ đây là lối thoát duy nhất cho bọn họ

“ Ha hả, nữ nhân thì thế nào?!” Lạc Khanh Nhan bật cười sang sảng “ các ngươi tưởng chỉ là một thân phận nữ nhân, địa vị của bốn tướng sẽ sụp đổ sao?!” có lẽ hơi rắc rối một chút nhưng mà, cái nàng đã tạo dựng nên, há có thể dễ dàng sụp đổ như vậy, quá ấu trĩ, quá buồn cười, người của Lạc gia.... Xưa nay vẫn vậy a, nhiều năm trôi qua như vậy, cũng chẳng có chút tiến bộ gì

“ Lạc Khanh Nhan, ngươi cũng là một phần tử của nhà này...” Liễu Nhàn khẽ quát

“ Câm miệng! Liễu phu nhân, bốn tướng không muốn ra tay với nữ nhân, cho nên ngài tốt nhất là im miệng cho bốn tướng”.... Lạc Khanh Nhan cười lạnh

“ Bốn tướng hôm nay vẫn chưa đòi nợ đâu, chỉ là đến thăm lại chốn xưa mà thôi, cũng để cho các người chuẩn bị chút tinh thần...” nói đoạn lại nhìn sang đại công tử Lạc Mộ Dung, khẽ rũ xuống mi mắt. Tính ra người này cũng là một vị thành chủ tốt, ân oán cá nhân nàng không muốn liên lụy đến người khác, lúc nhỏ hai nam nhân này đôi lúc lạnh lùng hờ hững đối nàng nhưng tuyệt đối không hãm hại, tính ra hai người này a.... Lạc Khanh Nhan khe khẽ thở dài, ân sẽ trả, oán sẽ báo, nàng.... Tuyệt không vì oán hận bản thân mà trút giận lên người khác

Lạc Khanh Nhan đã đi....

Chỉ để lại bóng lưng kia cho đoàn người Lạc Phủ

“ Lão gia, chúng ta... phải làm gì bây giờ?!...” Liễu Nhàn lo sợ hỏi. Lạc Vũ Anh lắc đầu thở dài, gia nghiệp này ngài vốn là muốn để lại cho hài tử ấy, nếu như hài tử ấy lấy đi, cũng là điều... tất nhiên mà thôi

Lạc Mộ Dung trầm ngâm, Lạc Mộ Vân chỉ biết lắc đầu than thở, binh đến tướng chặn, bọn họ có thể làm gì hơn. Nghe nói vị tướng gia này, tuổi trẻ tài cao, mưu kế thâm độc, nếu không có thể ngăn ngừa trong vòng ba năm giúp Đế thanh toán hết đám hồ ly trong triều, khiến cho bọn họ rằm rắp nghe theo, nếu không sao có thể khiến Đế vương hết lòng trọng dụng không chút nghi ngờ, nếu không sao có thể khiến cho vị nổi tiếng cương trực chiến thần tướng quân, không tiếc hết lời khen ngợi, cùng tán thưởng?!

Mười năm, chỉ mười năm ngăn ngừa, mười bốn tuổi nữ hài tử đó,

không có bất cứ một cái gì, có thể đi lên đến ngày hôm nay, nắm giữ hoàng quyền, thì thứ nữ hài tử ấy bỏ ra, không phải ít ỏi gì.....

Từ ngày hôm đó, Lạc phủ liên tục xảy ra chuyện

Đầu tiên, Lạc tam tiểu thư Lạc Mộ Tích phát hiện trượng phu của mình kim ốc tàng kiều, nổi điên đập phá, trượng phu tức giận nói rằng: “ đã tám năm thành thân người không sinh được cho Mộ gia một hài tử, nay lại vì ghen tuông làm mất mặt trượng phu, viết hưu thư này, từ nay người không còn là người của Mộ gia”. Lạc Mộ Tích không ngờ, nam nhân nàng yêu nhiều năm như vậy lại trở mặt nhanh như thế, mới ngày nào còn ân ái mà hôm nay đã như vậy. Đau khổ, thống hận khiến cho một Lạc Mộ Tích ung dung hoa quý trở nên điên loạn, chanh chua.....

Địa vị của Lạc phủ trong thương giới, ngày một giảm, đầu tiên là hàng hóa kém chất lượng, sau đó có nhiều người dùng đồ của Lạc gia bị trúng độc, khiến cho dân chúng phần nộ cùng không còn tin tưởng vào Lạc gia nữa, mới đó trong vòng ba tháng ngắn ngủi, bảy thành thủ phủ dần dần tuột dốc, một cách chóng mặt....

Sự việc liên tiếp xảy ra, không cần nói cũng là biết ai làm rồi....

Lạc Khanh Nhan đang uống trà trong một biệt viện ở Thanh Hoa thành, trò hay vẫn còn chưa kết thúc, sao nàng lại có thể quay về đế đô được đâu?!

Lạc gia chủ cùng Liễu Nhàn tìm đến, Lạc Khanh Nhan bình thản nói hai tiếng không gặp

Nhị vị công tử Lạc Phủ đứng trước biệt viện một ngày một đêm, Lạc Khanh Nhan chỉ uống một ly rượu, tằm tì cười nói không gặp

Đến cuối cùng thì, Lạc gia chủ cho người mang đến túi gấm đưa cho Lạc Khanh Nhan, Lạc Khanh Nhan mới giận dữ để cho đoàn người Lạc phủ bước vào biệt viện. Lạc Vũ Anh, Liễu Nhàn cùng Lạc Mộ Dung, Lạc Mộ Vân vừa bước vào tiểu đình, Lạc Khanh Nhan đã ném túi gấm đỏ vào lòng Lạc Vũ Anh, gầm nhẹ: “ được lắm, hay lắm... Lạc Vũ Anh... cuối cùng ta đã biết được, sự vô sỉ của ngài cũng đã đến mức nào rồi. Đặt tay vào tâm của mình, tự hỏi, ngài có từng bao giờ vì mẫu thân của ta làm chuyện gì chưa?! Bây giờ lại lợi dụng mẫu thân của ta để vào đây?!”

Lạc Vũ Anh xấu hổ đến mức không biết chui đi đâu, nét mặt già nua mất hết a...

Liễu Nhàn thì khóc lóc, nói: “ Khanh Nhan... à không! Tướng gia... ta biết nhà chúng ta có lỗi với người, người hủy Lạc phủ cũng không sao, nhưng hà cớ gì lại hủy Tích Nhi của ta a....”

“ Vì cái gì sao?! vì cái gì... ha hả...” Lạc Khanh Nhan bật cười: “ là vì nữ nhân đó chết tiệt....”

Nếu như không phải nàng ta, nếu như không phải nàng ta... hẳn... sẽ không như vậy

Nếu như không phải Lạc Mộ Tích, có chẳng giờ khắc này nàng cùng y, sẽ vui vẻ biết mấy

“ Nhưng là khi ấy bất đắc dĩ, Tích Nhi bị bệnh....” Liễu Nhàn nức nở nói

“ Bị bệnh a!!” Lạc Khanh Nhan bình thản cười: “ bị bệnh rất đúng lúc..... rất đúng lúc..”

“ Ngài nói vậy, là ý gì?!” Nhận thấy điều bất thường, Lạc Mộ Dung lên

tiếng hỏi

Lạc Khanh Nhan uống trà, nở nụ cười, vâng vâng phong khinh....

“ Chuyện này thì, các người nên hỏi rõ tam tiểu thư thì tốt hơn, người đầu tiên khách”

Cuối cùng sự việc cũng đã rõ, Lạc Vũ Anh giận dữ nhìn nữ nhi của mình, tát cho nàng ta bạt tai, khó thở nói: “ người... người sao có thể làm như vậy?!” khiến cho ngài day dứt cả một đời, cũng chỉ sự điêu ngoa tùy hứng của nữ nhi ngài sủng ái mười mấy năm này sao?! Lạc Mộ Tích lúc này bị hư, lại gắn thêm cái mác người đàn bà chanh chua, không được người thân an ủi, vừa về đến phủ đã bị mọi người ép hỏi chuyện mười năm trước không khỏi giận dữ hét ra, lại bị phụ thân sủng ái yêu thương đánh cho một bạt tai, không khỏi khiến cho Lạc Mộ Tích điên cuồng, nàng hét lên: “ phụ thân, ngài.. ngài đánh con chỉ vì thứ yêu ma đó sao?!”

“ Nó không phải là người, nó là quỷ quái, nó dám thông đồng cùng con tiện nhân kia hù dọa con thì sao con lại không trả thù chứ....”

“ Người,... người cút ra khỏi nhà cho ta...” Lạc Vũ Anh phẫn nộ quát

“ Ngài... ngài đuổi con chỉ vì con tiện nhân kia sao?! hừ! mười năm nay ngài luôn nhớ đến đứa con hoang kia, cũng luôn muốn cho mọi tài sản cho nó, phụ thân....” Lạc Mộ Tích chua ngoa nói, chưa nói hết câu đã bị đại ca Lạc Mộ Dung của mình bịt miệng lại, lôi đi, Lạc Mộ Vân khuyên bảo phụ thân của mình bớt giận mà Liễu Nhan chỉ còn biết thờ thần ngài đó

Nữ nhi... nữ nhi của nàng, sao lại... thâm độc như vậy.....

Chuyện năm đó, rốt cuộc lại vì chính nữ nhi của nàng mà ra sao.....

Bảy ngày sau, nơi ở của tam tiểu thư Lạc Mộ Tích đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, Lạc Mộ Tích không thể thoát ra, cuối cùng trở thành một cái xác đen thui >"<

Lạc gia, ngấn ngủi nửa năm, tan gia bại sản.....

Ân oán mười năm trước, rốt cuộc cũng đã kết thúc.....

Nhưng là, người... cũng đã không còn.....

Nàng, sẽ không giết Lạc Vũ Anh. Dù người đó, muôn vạn không tốt cũng là.... Người mẫu thân nàng yêu nhất, nàng không thể ra tay cũng không muốn ra tay. Nàng sẽ để cho ông ta, sống trong day dứt ân hận một đời.... Còn người Lạc phủ, Lạc Khanh Nhan khế rữ xuống mi mắt, oan có đầu nợ có chủ.....

Lạc Khanh Nhan nhìn Lạc phủ, xoay người bước đi, để vương gởi thư đến giục, nửa năm nay nàng không có mặt tại triều đình, không ít quan viên lại bắt đầu rục rịch....

Hết ngoại truyện 4

Chương 88: Phiên ngoại 5 : Thế thế luân hồi, khắc cốt tương tư (trung iii)

Lê hoa lại khai rồi lại tắt

Đông qua xuân đến hạ về thu lại chập chờn sang

Nhân sinh, tựa như một giấc mộng

Thoắt đó, lại là mười năm nữa trôi qua.....

Mùa thu năm nay dường như đến sớm quá, lê hoa đã nở rộ cả rồi

Bầu trời đem huyền bí, cũng là vàng trắng non mờ ảo, cũng là những vì tinh tú tấp lánh trên tấm lụa đen thiên nhiên.....

Tể tướng phủ, không náo nhiệt như những phủ đệ quan lại khác, lúc nào cũng lạnh thanh, tràn ngập lãnh hương hoa lê, và tiểu đình trong vườn là nơi duy nhất tướng gia đến

Khắp nơi trong vườn, đèn lồng rực rỡ.....

“ Khụ khụ....” Tiếng ho khản đặc, Lạc Khanh Nhan mệt mỏi tựa lưng vào cột đình, máu từ trong khóe miệng cứ liên tục tuôn ra, lau đi sắc đỏ quá mức yêu diễm kia, Lạc Khanh Nhan khẽ nhắm mắt, mái tóc đen huyền rũ xuống. Người chỉ ba mươi bốn tuổi thôi, nhưng thần thái sao mà mệt quá

Đôi con người mở ra, không có tĩnh mạch, không có lạnh lùng, họa chẳng còn lại cũng là mê mang, tràn ngập đau thương

“ Nhan Nhan....” thanh âm vắng vắng vọng lại, Lạc Khanh Nhan quay đầu nhìn lại, dưới tán Lê hoa, những cánh hoa trắng muốt rơi lả tả, lam y thiếu niên, bạch phát tử mâu, nhoẻn miệng cười.....

Thiên ngôn vạn ngữ, chợt ứ đọng nơi cổ họng, khó khăn vươn tay bước lại gần nơi ấy....

Hoa vẫn rơi, lãnh hương vẫn vít nơi chóp mũi nhưng là ảo ảnh chợt tan, còn lại chỉ là cánh tay vẫn còn dang dở trên không trung

Mâu quang, một thoáng mông lung, như là có nước tràn ngập đôi con người tĩnh mạch ấy....

Đầu ngón tay run rẩy, chạm vào thân Lê hoa, ánh mắt là nhu tình tha thiết, là quyến luyến khó buông....

Lê hoa, ta đã trồng nhiều như vậy....

Hà có gì, người.... Vẫn không xuất hiện đâu....

Dung Phượng Ca.....

“ Khụ...khụ....” Máu lại tiếp tục chảy, bước chân mệt nhọc quay lại tiểu đình

Bàn nhỏ, một bức tranh

Dung nhan người trong họa, phải mất rất nhiều năm, mới có thể vẽ thành, bởi vì Lạc Khanh Nhan phải mất đến mười lăm năm để học vẽ, chính tay vẽ một bức bích họa duy nhất....

Tay, ôn nhu chạm vào khuôn mặt người trong tranh, nhẹ nhàng hơn trốn

Ta nhớ người lắm.....

Vô thức, tay kia siết chặt túi gấm đeo trên cổ.....

Đầu áp vào bức tranh, gió vẫn nhẹ nhàng thổi, hương hoa vẫn thoảng thoảng đâu đây và từng cánh hoa trắng muốt ấy, vẫn cứ rơi đều....

Ánh mắt mệt mỏi, dần dần khép lại, trên môi máu đã khô.....

Vương vấn đầu đây, là tiểu dung ôn nhu như nước

Một giọt nước mắt, từ trong khóe mắt, lăn dài xuống đôi gò má trắng bệch, rơi nhẹ xuống bức tranh

Túi gấm người đeo trên cổ, chợt lóe ánh sáng, thứ ánh sáng xanh huyền hoặc, rồi lớn dần, lớn dần. Túi gấm mở ra, viên nguyên đan lăn trên bàn nhỏ, chạm vào bức tranh, tiểu đình rực sáng....

Người trong phủ thấy vậy, vội vã chạy đến, khi đến nơi thấy tướng gia của bọn họ, nằm trên bàn, lại gần mới thấy tướng gia tự bao giờ, đã không còn hơi thở nữa rồi. Một trong những người chạy đến, kinh ngạc thấy người trong tranh, lam y nhân ánh mắt như là.... Muốn khóc...

Hai hàng thanh lệ, lặng lẽ rơi....

Hoảng thần, lắc lắc đầu, người kia nhìn lại mới thở phào nhẹ nhõm, có lẽ chỉ là ảo giác mà thôi....

Đêm hôm ấy, lê thụ của đế đô, một đêm như là khuyh tẫn hết sức lực, nở rộ tất cả, hoa bay đầy trời, phiêu linh man mác bi ai, một nỗi buồn u uất tràn ngập, sắc trắng thánh khiết kia, nay chỉ còn là tang thương bất lực.....

Cả đế đô tràn ngập trong những cánh hoa trắng muốt, chỉ một đêm ngắn ngủi ấy thôi gần hai ngàn gốc Lê hoa trong tương phủ héo rũ, một gốc cũng không còn sống....

Hoa sinh người sinh

Người đi, hoa cũng héo hon

Hoa vì người mà khai

Hoa vì người mà tẫn.....

Hay là người vì hoa mà sinh.....

Người vì hoa mà tử.....

Một đời đại hiền tướng, mười lăm năm vất vả chính sự, quốc thái dân an, qua đời vừa lúc ba mươi bốn tuổi, đế thương tiếc đau lòng không thôi, đổi niên hiệu thành Hoài Khanh, đại thần tiễn đưa, cả nước đồng tang ba ngày.....

Một đời người, đến vội vã, đi cũng vội vã

Đến cuối cùng, còn lại ai cùng người chung sinh tử.....

Hai trăm năm sau....

Huyền Vũ quốc

Hoàng đô

Thiên hạ đệ nhất tửu lâu – Túy Phi lâu

“ Các vị, hôm nay tại hạ mua được một bức tranh quý, xin mời các vị chiêm ngưỡng!” chưởng quầy của Túy Phi lâu, là một kẻ già đời trong chốn thương giới, làm việc khéo léo, có thể nói là một trong những nhân vật phong vân trong cái chốn phồn hoa Hoàng đô này

“ Hào, chưởng quầy, ngài xưa nay vốn chẳng để ý đến văn thơ, thi họa sao, lần này sao lại đổi ý vậy...” một người khách quen thuộc trong lâu, bật cười nói, thái độ sang sảng mưởi phần hào phóng

“ Hì hì, tại hạ quả thật không có hứng thú với các bức tranh cho lắm, nhưng bức họa này quá đổi đặc biệt, khiến cho tại hạ không thể không mua a...” chưởng quầy nở nụ cười, nói đoạn vỗ vỗ tay, hai tiểu nhị trong tửu quán, mang đến một cái giá treo tranh, trên đó móc một bức họa cuộn tròn. Chưởng quầy cầm lấy đầu dưới của cuộn họa, kéo xuống....

Tức thì những thực khách trong tửu lâu phải tròn mắt kinh ngạc....

Bức họa đã cũ vàng, có lẽ là đã rất lâu rồi, vết hoen ố nơi một vài góc vẫn còn đó...

Nhưng là, người trong tranh....

Một đầu tóc bạc thật dài, xóa cả bờ vai, phủ đến chấm đất

Lam y thanh nhã phiêu dật

Ngũ quan hoàn mỹ như điêu khắc

Tử mâu lưu chuyển câu hồn cười....

Người trong tranh, đôi môi như là nhẹ nhàng mỉm cười, quang hoa lưu chuyển....

Thật là đẹp! đẹp không thể diễn tả thành lời

Rốt cuộc, người vẽ nên bức tranh này phải mất bao nhiêu tâm tư tình cảm mới có thể vẽ nên bức tranh sống động tràn đầy thần thái như thế

“ Hào, hào... thật là mỹ đến kinh tâm động phách.....” những thực khách trầm trồ khen ngợi. Dù người trong tranh, có lẽ chỉ là tượng tượng mà thôi, nhưng là thần thái, dáng vẽ kia điều mang theo phong vận, như là....

Mọi người còn đang bàn tán, tán thưởng về bức họa thì một giọng nói thanh lãnh, lạnh nhạt vang lên: “ bức tranh này, ta muốn!!” tức thì mọi thực khách quay về phía người phát ra tiếng nói. Chỉ thấy người này, hắc y bào lãnh mỹ, đôi hoa đào mắt tràn đầy sắc bén, hàng chân mày tràn đầy anh khí kia nữa, điều khiến cho mọi thực khách trong tửu lâu, phải cúi đầu kính sợ

Người này, không ai khác chính là thiên hạ đệ nhất chiến thần tướng quân, đánh đâu thắng đó, lấy một địch trăm được đế ân sủng đặt cách trở thành nữ tử đầu tiên bước vào triều làm quan, lại là nắm giữ binh quyền của cả hoàng triều này, khiến cho không biết bao nhiêu đấng mày râu phải cúi đầu xấu hổ...

“ Tướng quân, này... bức họa...” chường quỳ cười cười, nhanh như cắt chạy ra tiếp đón vị tướng quân được tất cả con dân trong thiên hạ kính nể, nhất là phái nữ. Có thể nói, vị nữ tướng quân này,

dung mạo tuấn mỹ còn hơn cả nam nhân, kinh tài tuyệt diệu chính là tình lang trong mộng của tất cả nữ tử trong thiên hạ a, nhưng tiếc thay, tiếc thay....

Hắc y nhân, bước chân thông dong trầm ổn, gương mặt lãnh tuấn lạnh lùng, không để ý đến thái độ của chưởng quầy Túy Phi lâu, cứ liên tục bước về hướng bức tranh

Lạc Khanh Nhan nàng sống cho đến nay, đã hơn hai mươi năm nhưng chưa bao giờ có cảm xúc dao động như ngày hôm nay. Mười lăm tuổi kham cả một gia tộc, vì báo thù cho phụ mẫu mà lập kế ước với đế vương, cầm quân đánh giặc, bảy năm dẫm huyết chiến trường, bao nhiêu lần ra vào sinh tử, chưa từng có chút sợ hãi hay bất cứ cảm giác nào trong lòng, như là nàng sinh ra bị lấy mất đi cảm xúc vậy. Cho đến ngày hôm nay....

Một cái liếc mắt, chỉ là một ánh nhìn kia thôi....

Trái tim rung động đến kỳ lạ...

Là, nghệt thở đau đớn

Là, thổn thức đến nhói lòng

Như là, mê mê thực thực...

Dưới tán lê hoa trắng muốt, hoa bay đầy trời

Lam y, bạch phát, tử mâu...

Nhoèn miệng cười.....

Như là, đã trôi qua đi mấy đời người, thương hải cũng đã hóa tang

điền

Còn lại cũng là....

Tương tư tận xương.....

“ Tướng quân?!” Chưởng quỳ lên tiếng, kéo lại thần trí của Lạc Khanh Nhan. Thu hồi mọi cảm xúc, Lạc Khanh Nhan vươn tay lấy đi bức tranh, động tác nhẹ nhàng như chạm vào báu vật trân quý nhất thế gian, vẫy vẫy tay ra hiệu cho thuộc hạ đưa ngân lượng cho chưởng quỳ, sau đó xoay người bước đi....

Đến khi chưởng quỳ sức tỉnh lại, người cũng đã đi, tranh cũng không còn, chỉ là trong tay của y có một tờ ngân phiếu. Mở ra mới lấp bắp kinh hãi với con số ghi trong đó

Mười vạn lượng....

Xưa nay, dù là đệ nhất kỳ họa của Họa thánh, cũng chỉ đáng giá nhất vạn lượng, nay vị tướng quân này bỏ ra con số gấp mười lần như thế chỉ để lấy cuộn họa vô danh này không khỏi khiến cho chưởng quỳ nghi hoặc. Dẫu như thế nào chẳng nữa, dù bức họa đó có xuất sắc như thế nào cũng không đến mức để cho vị tướng này.... a!! mà thôi, mà thôi... chuyện buôn bán lần này, y thật sự có lời, còn là lời lớn à nha....

Lại nói đến chuyện Lạc Khanh Nhan mang bức tranh về phủ, mỗi ngày điều ngắm nhìn, cũng không cảm thấy chán ngán. Càng nhìn lại càng thấy bức họa kia thật là quen thuộc, quen thuộc đến mức như chính nàng đã vẽ nên nó vậy. Lạc Khanh Nhan cười khổ, xưa nay nàng vốn đâu có biết vẽ tranh a, có lẽ là đạo này binh bộ công việc quá nhiều nên nàng mắc chứng hoang tưởng chẳng?!

Đầu ngón tay chạm rất nhẹ vào dung nhan của người trong họa, Lạc Khanh Nhan khẽ thở dài: “ người... rất cuộc là ai đâu?!” Hà có gì, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt ấy, thần thái ấy, nàng sẽ cảm thấy đau đến không thở nổi nhưng lại luyến tiếc không nhìn....

Thế gian điều biết, vị chiến thần tướng quân của bọn họ, lạnh lùng tàn khốc, giết người không gớm tay, ngay cả đế vương cũng nể vị tướng quân ấy ba phần, song tướng quân rất được lòng dân chúng, dân tâm chính là hướng về nàng. Bởi lẽ, khi chiến loạn liên miên, nhân dân đồ thán, không biết bao cảnh tang thương ly biệt, không biết bao cảnh mẹ già tiễn con ra chiến trận, vợ hiền chờ chồng về và con thơ phải lìa xa cha của mình. Trong cái cảnh loạn lạc ấy, máu chảy đầm đìa, ngoại xâm quá mạnh, khát máu, đi đến đâu cũng gây chết chóc, nữ tử thì bị hãm hiếp, già trẻ thì bị giết, cướp bóc. Chỉ ngần ngừ ba năm loạn lạc ấy thôi, Huyền Vũ quốc suy sụp hoàn toàn, tưởng chừng sẽ mất đi thì xuất hiện một người

Lạc gia từ xưa đến nay, mỗi đời điều làm tướng, trấn thủ thành trì, nhưng khi giặc đến, vì thủ thành mà toàn bộ Lạc gia từ trên xuống dưới, điều chết không còn một người, ngay cả một con chó cũng không tha. Cũng may Lạc Khanh Nhan khi đó bá tử học võ cao nhân mới thoát được kiếp nạn này, mười lăm tuổi đối mặt với cảnh phụ mẫu song vong, Lạc Khanh Nhan khi đó một giọt nước mắt cũng chẳng thể rơi. Cầm lấy binh quyền của phụ thân, huy động dân chúng, bảo vệ Thanh Hoa thành

Bề ngoài giống như là thiếu niên, nên ít ai biết được thân phận thực sự của nàng, trong vòng nửa năm với sự quyết tâm của dân chúng cùng chiến lược đúng đắn của nàng, Thanh Hoa thành giữ được....

Người của Lạc gia, sinh ra chính là sống vì chiến đấu, có chết cũng chết trong sa trường

Lập kế ước với Đế vương, lấy ba mươi vạn binh lính còn sót lại lúc bấy giờ, đối chọi với gần trăm vạn hùng binh của kẻ xâm lược. Trong vòng bốn năm chinh chiến sa trường, đoạt lại mười hai thành trì giặc đã cướp, trăm đầu mười ba vị tướng giặc, giết chết mười vạn binh lính cùng bắt được năm mươi vạn tù binh, cuối cùng Huyền Vũ quốc lấy lại toàn bộ lãnh thổ của mình, giặc thất bại

Đóng binh ở biên cương thêm ba năm, không một đất nước, quốc gia nào xâm chiếm. Từ đó cái tên Lạc Khanh Nhan vang vọng khắp Huyền Vũ, nổi danh khắp đại lục, khiến cho tất cả nam nhi phải cúi đầu xấu hổ. “Nữ tử thì như thế nào?! Chỉ cần là Lạc Khanh Nhan muốn, dù có là nghịch thiên mà đi, cũng sẽ làm được”. Mười tám tuổi, đứng trước toàn bộ binh quyền Huyền Vũ, nữ tử ấy đã nói như thế, từ rày về sau trong lòng binh lính Huyền Vũ, không có đế vương, không có hoàng quyền, không có binh phù, chỉ có tướng quân duy nhất của bọn họ – Thiên hạ đệ nhất nữ chiến thần – Lạc Khanh Nhan.

Năm mươi vạn tù binh, Lạc Khanh Nhan không lập tức thả họ về nước, mà dùng ba tháng thời gian điều năm mươi vạn tù binh ấy, khai hoang khắp lãnh thổ Huyền Vũ, nửa năm ngắn ngủi, khai hoang được gần một trăm vạn mẫu thổ địa. Cuối cùng, lấy chín trăm vạn cân lương thực, năm mươi vạn lượng hoàng kim cùng hiệp ước trong vòng mười năm không xâm phạm lẫn nhau của hoàng đế Chu Tước đổi lấy năm mươi vạn binh lính đó

Với điều kiện trao đổi như thế, đế vương của Chu Tước quốc dù tức hộc máu cũng không thể làm gì. Còn Huyền Vũ để chỉ lạnh nhạt mỉm cười, âm thầm khâm phục. Vị nữ tướng quân này, không những bày binh bố trận như thần, mà bản chất gian thương cũng thật khiến cho người ta không rét tự run

Bảy năm ngoài biên cương cuối cùng cũng quay về cố thổ, ngày hôm

sau dạo phố bước vào Túy Phi lâu mới gặp được bức tranh kia, khiến cho vị tướng quân lạnh lùng xưa nay vô cầu chợt có hứng thú kỳ lạ với Lê Hoa...

Hoàng cung

Ngự thư phòng

Bàn cờ, ngồi hai người, một long bào quý khí, giơ tay nhắc chân điều tràn ngập phong thái hoàng gia. Người kia, hắc y lãnh mỹ, đôi con ngươi sắc bén, thần thái lạnh lùng.....

Đế vương đặt một quân cờ xuống bàn cờ mới ngẩng đầu nhìn vị hắc y tướng quân, chợt hỏi: “trẫm cũng không biết, ái khanh cũng là kẻ yêu hoa”

Lạc Khanh Nhan nhàn nhạt cười: “thần xưa nay không tích hoa, cũng không thương hoa, chỉ là...”

Chỉ là cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó mà thôi, cho nên mới tìm nhiều hoa Lê đến vậy.

“Xưa nay, mẫu đơn được xưng là vạn hoa chi vương, ai ai cũng phải thừa nhận, thanh liên cao quý thanh nhã không hoa nào có thể sánh bằng, đào hoa diễm lệ xinh đẹp khiến cho người ta ngây ngất....” Đế chậm rãi nói, chợt hồi tưởng lại, khi ấy....

Trong một lần yến tiệc, sứ giả của các nước đến chúc mừng sinh thần đế vương, có một vị sứ giả tặng cho Đế một chậu thất sắc mẫu đơn, ung dung hoa quý khiến cho đế vương rất yêu thích, bèn làm một cuộc thơ bình luận về hoa. Tất cả các quan lại, ai nấy đều muốn trở tài, người thì khen tặng nét cao quý của mẫu đơn, người trầm trồ sự thanh đậm của bạch liên, kẻ lại ca tụng nét diễm mỹ của đào hoa.

Đế điều gật đầu khen ngợi, cũng cho là đúng nhìn sang tướng quân, thấy nàng khẽ nhíu mày, bèn hứng thú hỏi: “ không biết ái khanh có ý kiến gì?!” Quan lại điều tập trung về hướng hắc y tướng quân

Lạc Khanh Nhan ngẩng đầu nhìn Đế, đôi con ngươi tĩnh mịch xưa nay không chút gợn sóng, chợt một thoáng nhu hòa lại, rồi nhìn sang chậu thất sắc mẫu đơn kia, nàng nói: “ thần, xưa nay không thương hoa, cũng không yêu hoa... nhưng Lê hoa thanh lãnh dịu dàng, phảng phất chút gì đó mang mác bi thương.... Khiến cho thần... say...”

Cũng không phải vì hoa, có lẽ là... vì người....

Người kia, giống như đóa lê hoa nở rộ, thuần khiết biết bao...

Khi hoa tắt đi, như mơ như ảo, nàng thấy đôi con ngươi sáng sánh lưu chuyển ôn nhu của người kia

Như là... ôn tình tha thiết khó thốt thành lời...

Thật sự, mệt mỏi...!! Lạc Khanh Nhan thở dài, từ ngày ấy... nàng cứ hay ảo giác như vậy đấy, nhưng là ảo giác kia thật sự rất thật, rất thật...

Thoảng thoảng lãnh hương lê hoa, hòa quyện trong gió, mỗi đêm nàng điều nghe thấy, không thể nhầm lẫn được...

Đế vương sừng sốt, đại thần quan lại cũng kinh ngạc nhìn vị nữ tướng quân kia...

Bây giờ nhớ lại, Đế cũng không khỏi bật cười: “ khi đó, ái khanh vừa thốt ra, thật sự khiến cho trẫm giật mình đấy!!” Lạc Khanh Nhan hạ một quân cờ đen, nhìn Đế nghi hoặc: “ có chuyện gì mà bệ hạ lại giật

mình”. Để đặt quân cờ trắng, mỉm cười: “ bởi vì lúc đó, ái khanh nói chuyện như là đang nhớ về ái nhân vậy....”

“ Vậy sao...?!” Lạc Khanh Nhan than khẽ.....

“ Đúng vậy, ái khanh năm nay cũng hai mươi hai tuổi, không biết đáng anh hào nào mới xứng đáng cùng ái khanh sóng vai mà đứng đây?!” Để như đùa như thật hỏi. Lạc Khanh Nhan rũ xuống mi mắt, lạnh nhạt nói: “ người đó a.....”

“ Phải là...

Lam bào, bạch phát, tử mâu....”

“ Ái khanh nói gì cơ?!” Để giật mình hỏi lại. Lạc Khanh Nhan chỉ lắc đầu đạm cười: “ thần chỉ nói đùa thôi, việc đó bệ hạ không cần bận tâm làm gì, việc lập gia đình từ bảy năm về trước thần đã không nghĩ đến”. Để nghe thế, thở dài. Hoàng tộc nợ nữ nhân này, cả Huyền Vũ quốc điều nợ nữ nhân này.....

Năm tháng thoi đưa, lại thêm ba mùa thu nữa trôi qua

Để băng hà, trị vì được hai mươi ba năm, thái tử lên ngôi, đổi niên hiệu thành Thuận Đức

Nay đất nước đã hòa bình, bốn phía phát triển, Tân đế muốn lấy lại binh quyền, nhưng lại sợ lòng dân không theo, binh lính không phục. Bèn ra chiếu chỉ, phong cho tướng quân Lạc Khanh Nhan làm hậu. Binh quyền Huyền Vũ làm quà cưới. Lạc Khanh Nhan nghe tổng quản thái giám tuyên chỉ, chỉ lạnh lùng mà nói rằng: “ Lạc Khanh Nhan cả đời này, tuyệt không bước vào cung”. Nói xong phất tay áo mà đi. Để giận giữ, giam nữ tướng quân vào thiên lao

Dân tình xôn xao, binh lính phần nộ....

Với tình trạng như thế, tân đế cũng không khỏi lo lắng, bèn gọi thái sư cùng tể tướng bàn bạc kế sách. Thái sư, nguyên lão hai triều thẳng thắn mà nói rằng: “ chỉ cần một ngày còn Lạc tướng quân, Huyền Vũ nhất định bình an, nếu như không có Lạc tướng quân, thì tuyệt đối không được”. Đế tự ái, quát khế “ đường đường một đấng nam nhi há có thể thua một nữ nhân”

Tể tướng vượt mông ngựa, dâng kế sách: “ tướng quân tuy có công nhưng ngạo mạn kháng chỉ là bất trung, sao lại không thể trừng phạt?!” Đế rất hài lòng. Thái sư giận dữ, quay người bỏ đi, hôm sau nghị triều, dâng tấu sớ, cáo lão hồi hương....

Huyền Vũ mấy năm lại đi mới ổn định lại dần dần, kinh tế đang lúc phát triển, nay cùng một lúc tướng quân bị giam, thái sư lại cáo lão hồi hương không khỏi khiến cho dân chúng thất vọng rất nhiều vào triều đình, vào tân đế...

Một tháng sau, truy ra tướng phủ có dấu mật thư thông đồng với địch phản quốc, Đế giận dữ cùng đau lòng vô cùng, phán Tướng quân phản quốc phải tru di tam tộc, niệm tình công lớn tha chết, trả lại binh quyền. Với tình trạng như vậy, Lạc Khanh Nhan chỉ bình thản cười, không nói cũng không có ý định tranh cãi

Nàng, đã mệt rồi, binh quyền hoàng quyền, nàng điều không có hứng thú, muốn lấy lại chỉ cần nói một tiếng, hà có gì phải bận rộn như vậy a....

Nhưng tin này vừa truyền ra, dân chúng khó có thể chấp nhận được, mà trăm vạn binh lính dưới tay Lạc Khanh Nhan, không một ai tin tưởng, có người đề nghị Lạc Khanh Nhan phản, nhưng nàng chỉ lắc đầu cười: “ Hoàng gia đâu có phụ ta, nhưng Lạc gia không thể phụ

cả thiên hạ này được”. Nàng không để ý đến thanh danh, nhưng Lạc gia không thể không có. Lạc gia là niềm tự hào của phụ thân nàng, nàng không thể hủy

Phủ tướng quân

Đêm khuya thanh vắng, vắng vắng đâu đây là thanh âm rả rích của côn trùng. Vàng trăng tròn vành vạnh, chi chít hàng ngàn vì sao, đêm nay quả thật rất đẹp a

Thư phòng

Chợt lóe lên chút ánh xanh rồi nhanh chóng tắt đi, cũng may là không ai phát hiện

Bức tranh kia, kỳ lạ thật, chỉ là một mảnh giấy trắng, còn người trong tranh đã đi đâu?!

Thấp thoáng đâu đây, vạt áo xanh lam thanh nhã mờ mờ ảo ảo và mái tóc trắng muốt, cái này vào lúc ban đêm quả thật dễ dọa chết người nha

“ Nhan...Nhan...” thanh âm như tiếng vọng, man mác như là u linh, lại tràn đầy cảm tình trong đó, như là quyến luyến, như là.. ỷ lại, như là.... Nhu tình tha thiết

Hai trăm năm, đã hơn hai trăm năm rồi, y đã ở trong bức tranh từ cái đêm mà Nhan Nhan của y ra đi ấy, nguyên đan của y còn giữ lại một lũ hồn phách nhập vào bức họa mà Nhan Nhan vẽ ra, nếu như không phải bức tranh kia nhiều chấp niệm, cố chấp đến vậy có lẽ giờ khắc này y cũng không còn trên thế gian này rồi. Đợi chờ hai trăm năm để gặp lại người, hôm nay cũng là đêm trăng tròn là lúc linh khí trong y thịnh nhất mới có thể thoát ra ngoài, nhưng là Nhan Nhan của y...

đâu rồi?!

“ Ta nói tiểu yêu thụ a, sao ngươi dám bước ra ngoài, nguyên khí của ngươi yếu như vậy nếu như để lũ câu hồn sứ giả phát hiện sẽ kéo ngươi xuống Diêm vương điện mất” bỗng một giọng nói khàn khàn vang lên, già nua. Rồi lóe một chút, từ dưới đất chui lên một lão giả râu tóc bạc phơ, nhưng hơi bị... lùn. Dung Phượng Ca mở mắt to nhìn lão giả, rồi mới bật thốt lên: “ Thổ địa gia gia, sao ngài đến đây?!”

“ Ta đến để nói cho nhà ngươi biết, tiểu tình nhân của ngươi đang ở trong địa lao rồi, không có ở phủ đâu...” lão thổ địa nói

Dung Phượng Ca khẽ cau mày: “ nhưng là,... Nhan Nhan sao lại bị ở đại lao kia chứ?!”

“ Thì vì kháng chỉ chứ sao, không chịu lấy Hoàng đế, tiểu hoàng đế tức giận giam vào lao! sau đó....” Lão thổ địa cười cười đùa giỡn.

“ Nhan Nhan mới không lấy hoàng đế đâu, Nhan Nhan đã nói sẽ cùng Phượng Ca mãi mãi mà...” Dung Phượng Ca bĩu môi nói. Hoàng đế đáng ghét, nhất định là thấy Nhan Nhan của y quá đẹp cho nên mới giờ thủ đoạn như thế, gì chứ! Nhan Nhan đường đường là đại tướng quân mà sao lại đi phản quốc rõ ràng là tên hoàng đế chết tiệt ấy bày mưu hãm hại, hủy thanh danh của Nhan Nhan

“ Thổ địa gia gia, ta phải đi tìm chứng cứ chứng minh Nhan Nhan vô tội...” Dung Phượng Ca kiên quyết nói

“ Không được đâu, thứ nhất đây là đế vương bày trò hãm hại, tuyệt đối không để lộ sơ sót thứ hai...” Lão thổ địa nhìn Dung Phượng Ca mới thở dài: “ nguyên khí của ngươi yếu như vậy, không thể đi ra ngoài quá lâu, sẽ bị hai vị hắc bạch vô thường bắt được, ngươi đã

trốn ở thế gian này suốt hai trăm năm rồi...”

“ Như vậy! phải làm sao bây giờ...” Dung Phượng Ca miếu máo nói, y không thể đứng nhìn Nhan Nhan thanh danh bị hoàng đế hủy hoại hết. Hay là... Dung Phượng Ca tủm tủm cười nhìn lão thổ địa nói: “ hay là ta sẽ nhập vào Hoàng đế, ra lệnh thả Nhan Nhan?!”

Tuyệt đối không thể, lão thổ đại lớn tiếng nói: “ dù hoàng đế hiện giờ không phải là chân long thiên tử đích thực nhưng cũng có long khí, đối với người sẽ không tốt, nếu như sơ suất thì chút ít nguyên khí còn lại của người cũng không còn khi đó nhất định sẽ hồn phi phách tán”

“ Vậy... còn cách nào khác sao?!” Dung Phượng Ca ão não vô cùng, bây giờ với tình trạng của y quả thật đủ vô dụng, không giúp được gì cho Nhan Nhan hết, làm sao bây giờ... làm sao bây giờ, còn hai ngày nữa là kết án rồi, Nhan Nhan sẽ bị đày ra biên cương, mà nghe nói bị đày nhất định sẽ rất cực khổ, rồi... rồi bị hành hạ... càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, Dung Phượng Ca bay qua bay lại, cà lơ cà phát quả thật mười phần u hồn dọa người

“ Chẳng còn cách nào cả, dù sao chỉ bị đày ra biên cương, không chết được!” lão thổ đại trần thuật. Với bản lĩnh của nha đầu đó thì trốn thoát cũng chả có vấn đề gì, chẳng qua nha đầu đó dường như.... Dường như đã quá mệt mỏi rồi...

Lão thổ địa nhìn Dung Phượng Ca, chột thờ dài, rốt cuộc thì hai tiểu hài tử này, đến khi nào mới có thể ... bên nhau. Rốt cuộc phải quan bao nhiêu năm, bao nhiêu đời người nữa đây.....

Dung Phượng Ca khẽ mím môi, hai bàn tay trắng nõn nắm chặt lại, như là quyết định một điều gì đó, y bay vào lại bức tranh, lão thổ địa cũng chui lại xuống đất, tất cả yên ắng như lại ban đầu

Hôm sau, tể tướng phủ được người nào đó gửi đến một bức tranh. Tể tướng ngạc nhiên mở ra xem, chợt ngã khụy xuống, gia nhân hốt hoảng đỡ dậy, một lát sau tể tướng tỉnh, nói không có chuyện gì đừng làm phiền ngài

Lại ngày hôm sau nghị triều, quyết định hình phạt cuối cùng cho tướng quân, thì tể tướng bỗng đứng quỳ xuống trước đế vương, lớn tiếng nói

“..... Thần xưa nay ghen ghét tướng quân là nữ nhi lại lập chiến công hiển hách cho nên nhân cơ hội xét nhà bày kế hãm hại tướng quân, mấy hôm nay thần nằm mơ thấy tiên đế quay về trách mắng, vô cùng ân hận, nay xin thẳng thắn nói ra sự thật, mong bệ hạ xét tướng quân vô tội, mọi tội lỗi thần xin chịu trách nhiệm.....”

Quan lại kinh ngạc mà đế vương mặt mày xanh mét

Cuối cùng, sau rất nhiều cuộc tranh cãi, thừa tướng bị giáng chức, trở thành bình dân, tướng quân vô tội phóng thích, dân chúng vui mừng, binh lính thở phào nhẹ nhõm. Đứng trên Kim loan điện, tướng quân lạnh nhạt giao lại binh phù nói: “ đất nước hòa bình, thần xin trả lại binh phù, quay về cố hương, từ rày về sau tuyệt đối không tham gia chuyện triều chính”. Nói xong lạnh lùng quay người đi, để lại Đế vương thần thờ, y không nghĩ nữ nhân kia lại dễ dàng giao binh quyền đến như vậy

Nhưng... rất nhiều triều thần tâm lạnh ngắt, ngay cả tướng quân xuất sinh nhập tử bao nhiêu lần bảo vệ bình an quốc gia cũng bị Đế phủ phàng như vậy, hướng chi bọn họ. Hơn thế nữa, nhìn thái độ của tướng quân, thì có lẽ từ rày về sau dù cho quốc gia có lâm nạn cũng tuyệt không liên quan đến tướng quân rồi. Không ít vị lão thần lắc đầu thờ dài nhìn tân đế. Cơ nghiệp mấy trăm năm của Huyền Vũ

không lẽ sẽ sụp đổ sao, có lẽ Tiên đế anh minh một đời, quyết định không sáng suốt nhất chính là vị thái tử nối ngôi này

Lạc Khanh Nhan quay về phủ, điều đầu tiên là chạy đến thư phòng, bức họa vẫn treo đó, lại không thấy người trong tranh mới hốt hoảng gọi người, nhưng có ai nào biết?! thư phòng của tướng quân xưa nay nếu không có lệnh ai dám bước vào?! Lạc Khanh Nhan tâm lạnh ngắt, lạnh đến tái tê, nhìn chăm chăm vào bức họa....

Lại nói về Dung Phượng Ca, sau khi bày trò nhập vào Tể tướng để xóa tội cho Nhan Nhan, dù nguyên khí có hao tổn nhưng cũng không đến mức quá suy yếu, vội vàng quay về phủ tướng quân nhưng là đang trên đường, bỗng dưng xuất hiện hai hắc bạch nhân, một người quần áo trắng muốt mặt mày cũng trắng luôn nốt, người kia thì ngược lại, từ đầu đến chân, cái gì cũng đen thui. Dung Phượng Ca hốt hoảng định tháo chạy thì hắc vô thường nhanh chóng đưa tay ngăn lại, y nói: “ tiểu yêu thụ này, ngươi đã chạy trốn hơn hai trăm năm rồi, cũng nên quay về là lúc...”

“ Ta... ta không thể đi...” Dung Phượng Ca thanh âm cơ hồ là khẩn cầu

Bạch vô thường lạnh nhạt nhìn Dung Phượng Ca, thanh âm không mặn không nhạt, hấn nói: “ nguyên khí của ngươi đã suy kiệt, nếu như còn cố chấp ở lại thế gian này thì có lẽ ngắn ngủi một vài ngày, mà nhiều lắm một hai tháng, hồn siêu phách tán, vĩnh viễn không thể luân hồi, có đáng sao?!”

Dung Phượng Ca cắn môi, nhìn Hắc Bạch vô thường, kiên quyết gật đầu: “ đáng! Chỉ cần có thể bên cạnh Nhan Nhan, dù là một khắc, một ngày cũng đáng....”

“ Không được, ta nhận được ủy thác của lão thổ địa, không thể để

cho người bị tan đi hồn phách được” Hắc vô thường lắc đầu, vươn tay: “ đi thôi, đi về cùng chúng ta, có lẽ một ngày nào đó, tích đủ hồn phách, người sẽ được luân hồi...”

“ Đến bao giờ mới được kia chứ, người đừng lừa ta, năm đó lão đạo sĩ đánh tan hai hồn bảy phách của ta, chỉ còn sót lại một phần hồn mà thôi, nếu như... nếu như kết cục là vĩnh viễn không thể siêu sinh, ta thà... có thể bên cạnh Nhan Nhan, dầu là một ngày ...” Lời vừa dứt, nhanh như cắt đẩy ra Bạch vô thường, thoát chốc lại biến mất. Hắc bạch vô thường vội vã đuổi theo....

Khi Dung Phượng Ca chạy về tướng quân phủ, nguyên khí đang hao tổn dần, vội vã đi tìm Lạc Khanh Nhan, ít ra trước khi mất đi, y cũng phải gặp được Nhan Nhan lần cuối

“ Nhan Nhan.....” y hơi thở nặng nhọc dần, tay chống lấy thân cây Lê hoa trong phủ, la lên, thanh âm văng vẳng đâu đây, như là tiếng.... chuông gió. Lạc Khanh Nhan trong thư phòng, nghe thấy, hốt hoảng chạy về phía phát ra thanh âm...

Là ai... là ai đang gọi nàng...

Hai tiếng Nhan Nhan, thế gian này... ai có thể thốt ra....

Thanh âm trong trẻo, tràn đầy quyến luyến nhu mộ kia, là của ai...

Nhớ quá....

Nhớ quá một người.....

Khi mà Lạc Khanh Nhan chạy đến, chính là thấy dưới tán Lê hoa, người kia

Lam bào, bạch phát, tử mâu

Khẽ mỉm cười, vươn tay nhìn nàng...

Trăm ngàn lời muốn hỏi, ngàn vạn lời muốn nói, giờ khắc này đây,
một thanh âm nàng cũng không thể thốt ra

Tâm, nhức nhối

Lòng, đau đến nghẹt thở....

Vươn tay, đầu ngón tay một thoáng run rẩy, thanh âm khản đặc, tràn
đầy chua xót: “ người.... Người là ai?!” Từng bước, từng bước đi
đến, bước chân nặng nhọc khôn cùng.... Chỉ ngần ngụi mấy bước ấy
thôi, như là trôi đi qua mấy đời người, có chăng biển cả cũng đã hóa
thành nương dâu cả rồi

“ Nhan Nhan... không biết sao?!” người kia không đáp chỉ nhẹ nhàng
cười mà đáp lại

Người là....

Người là.....

Chợt, trên không trung, xuất hiện hai luồng khói, một đen một trắng,
bám lấy người người kia, Lạc Khanh Nhan hốt hoảng chạy đến, đầu
ngón tay, chỉ một chút, một chút nữa thôi là có thể chạm đến, nhưng
tất cả đã tan đi như là sương, là khói...

Văng vẳng như vọng lại là thanh âm của hắn “.... Nhan Nhan....”

Hoa lê, lại rơi, lãnh hương vẫn dịu dàng như vậy....

Lạc Khanh Nhan, cánh tay vẫn còn đang dang dở trên không trung....

Cười, chợt cười...

Nàng... còn chưa chạm vào tay của hắn kia mà

Nàng... còn chưa.... Nắm thật chặt lấy tay của hắn....

Ngươi, đâu rồi... ngươi đã đi đâu

Ta... lại không tìm thấy ngươi nữa rồi....

Dung.... Phượng Ca....

Phượng...Ca.....

“Ha hả.....” Lạc Khanh Nhan ngồi bệch xuống đất, ngửa đầu lên trời, cười dài....

Tại sao, tại sao lại như vậy...?! thế này đến thế khác, kiếp này đến kiếp khác, nàng cùng hắn... chẳng thể đồng sinh hay sao?!.....

Vậy thì....

Cùng tử.....

Được chứ?!.....

Thuận Đức năm thứ tư, Nữ tướng quân đầu tiên của đại lục, chiến thần đánh đâu thắng đó. Qua đời vừa lúc niên kỷ hoa hai mươi sáu tuổi, người đầu tựa vào gốc Lê hoa trong phủ, an tường nhắm mắt, máu trên môi vẫn còn chưa khô, trên môi vẫn còn vương lại nét cười, chỉ là... hàng chân mày kia vẫn nặng trĩu bi ai...

Dân chúng bàng hoàng, khóc tang. Khi tiễn đưa, gần một trăm vạn binh lính quỳ lạy, tang lễ còn huy hoàng hơn cả hoàng đế băng hà. Cả nước đồng tang bảy ngày. Cho đến nhiều năm sau, mỗi khi nhắc về vị nữ tướng quân kia, dân chúng vẫn không thôi thổn thức, quả thật là Thiên đổ anh tài....

Thuận Đức năm thứ tám, Chu tước cho năm mươi vạn binh lính tiến đánh Huyền Vũ, nhưng tiếc thay lần này không có một Lạc Khanh Nhan đứng ra chống đỡ, cho nên ba năm ngắn ngủi, Chu Tước chiếm hết Huyền Vũ, Đế thẹn với tổ tông, treo cổ tự vẫn. Trước khi kết thúc cuộc đời của mình, Đế vẫn luôn hối hận một điều duy nhất chính là sự kiện năm đó

Cuối cùng, cả một thời đại Huyền Vũ quốc tồn tại suốt bảy trăm tám mươi chín năm kết thúc, chôn cùng vị nữ tướng quân tài ba kia.....

Hết ngoại truyện 5

Chương 89: Phiên ngoại 6 : Thế thế luân hồi, khắc cốt tương tư (hạ)

Thế thế luân hồi.....

Một tình yêu dai dẳng chưa bao giờ đi đến kết thúc

Một tình yêu cố chấp khiến cho đến cả ma quỷ cũng phải rơi lệ

Thế thế luân hồi.....

Tìm tìm kiếm kiếm, hư hư thực thực

Tâm cơ sâu nặng, cũng chỉ vì... một người....

Khắc cốt tương tư.....

Một kiếp lại một kiếp

Là tưởng niệm là đau lòng

Khắc cốt tương tư.....

Một thế lại một thế

Là si cuồng là khờ dại.

Xưa nay, bất kể là nhân là yêu là ma, điều có ba hồn bảy phách.

Năm xưa, lão đạo sĩ đánh tan đi hai hồn bảy phách của Dung Phượng Ca, khiến cho y vất vưởng ở trần thế suốt hai trăm năm. Nay bị hai vị hắc bạch vô thường bắt đi, hiện giờ y không thể luân hồi, cũng chẳng thể tồn tại trên trần gian, chỉ có thể là một lũ cô hồn ngẩn ngơ trong chốn u tối của địa phủ này mà thôi

Không có ánh sáng, không có mặt trời, không có hoa nở chim hót, bốn phía chỉ là sương khói dày đặc, hoang vắng tiêu điều, và nồng đậm tử khí....

Y đã ở đây bao nhiêu lâu rồi, chính y cũng không rõ, ở nơi này khái niệm thời gian dường như không tồn tại vậy. Dung Phượng Ca rũ xuống mi mắt, một thoáng thờ dài, vươn cánh tay trắng muốt của mình, muốn chạm vào bất cứ một cái gì đó, nhưng hỡi ôi! Y chỉ là một phần hồn nhỏ bé, ngay khi là ma là quỷ cũng không thể được, cho nên y không thể chạm vào bất cứ một vật gì, chẳng thể cảm nhận bất cứ thứ gì, dù là cái băng giá lạnh lẽo cõi âm ty điện ngục này...

“ Tiểu yêu thụ, lại đang suy nghĩ gì đâu...” Hắc vô thường, từ đằng xa thấy Dung Phượng Ca ngồi ngẩn ngơ mới lại gần hỏi. Năm đó, đem tiểu yêu thụ này trở về, nguyên khí hầu như cạn kiệt nếu không phải lão diêm vương cho y một viên trấn hồn đan có lẽ giờ này đây tiểu yêu thụ kia cũng hồn phi phách tán rồi, nhưng là dù có một trấn hồn đan, cũng chỉ có thể lưu giữ một phần hồn ít ỏi kia mà thôi. Bao nhiêu năm nay, mỗi lần y cùng Bạch vô thường lên nhân gian cũng thường tìm những mảnh hồn phách năm xưa của tiểu yêu thụ này, nhưng hầu như là thất vọng

“ Hắc đại ca....” Dung Phượng Ca ngẩng đầu, nhẹ nhàng mỉm cười. Hắc vô thường chột than khế, những kẻ đã quen sống bóng tối như y, chột nhìn thấy nụ cười quá thuần khiết này của y, cũng cảm thấy thực sự.... khó mà thốt thành lời. Ánh mắt của Hắc vô thường xưa

nay vốn lãnh thanh, nay chợt nhu hòa lại, y vươn tay vuốt vuốt đầu của Dung Phượng Ca, nhẹ giọng nói: “ người vẫn còn... nhớ người kia sao?!”

Dung Phượng Ca nghe thế, bỗng dưng cúi đầu, mãi một lát sau y mới lên tiếng, thanh âm tràn đầy quyến luyến: “ sao lại không...!!” Nếu không còn nhớ thì có lẽ một phần hồn này của y, chẳng thể tồn tại được

Bởi lẽ, nếu không có chấp niệm với người kia đậm sâu như thế, có lẽ phần hồn còn sót lại của Dung Phượng Ca, đã tan thành mây khói cả rồi..

Hắc vô thường, đôi lúc thật khó hiểu, đã nhìn quen nhân sinh ấm lạnh, đã thấu hiểu sinh tử của con người, cả ngàn năm, nhưng đến bây giờ, nhìn vào tiểu yêu thụ này, đôi lúc y cũng phải nghi hoặc: “ liệu... có đáng không?! Nhiều năm như vậy, nhiều năm cố chấp như thế, đáng sao chứ?!”

Mỗi lần hỏi như vậy, Dung Phượng Ca, cũng chỉ có một câu trả lời duy nhất, kiên định dứt khoát, không chút chần chừ: “ đáng!” Không vì cái gì cả, nếu là người ấy, nếu là Lạc Khanh Nhan, Dung Phượng Ca điều cảm thấy đáng!!

“ Năm xưa, ta cùng Bạch vô thường mang người đi, người không oán sao?!” Hắc vô thường bỗng dưng lại hỏi như vậy. Dung Phượng Ca ngẩn ra một chút, mới khẽ lắc đầu mỉm cười: “ nếu như lúc đó, nếu không có hai người, có lẽ... ta cũng không còn tồn tại cho đến ngày hôm nay. Bao nhiêu năm như vậy, hai người vất vả vì ta như thế, sao ta lại không biết. Hai vị đại ca, ân tình này... Dung Phượng Ca, không biết đến khi nào mới báo đáp được...”

Bạch vô thường, từ bên ngoài bước vào, nghe vậy bật thốt lên: “

không cần!!” Dung Phượng Ca nhẹ nhàng nở nụ cười, không nói thêm một lời nào nữa. Bạch vô thường nhìn Dung Phượng Ca, lên tiếng: “ chúng ta, là nhận được sự ủy thác của người, cũng không phải tự nguyện giúp người, tiểu yêu thụ! Cho nên người không cần cảm thấy mắc nợ”. Hắc vô thường khẽ nhíu mày, trừng mắt nhìn Bạch vô thường, Bạch vô thường sờ sờ mũi, cười nhạt

“ Nếu biết, hai người các người, vĩnh viễn chẳng thể đồng sinh, hà tất phải khổ như vậy, tiểu yêu thụ! Nghe lời ta, dù người chỉ là một phần hồn còn sót lại, nhưng với Trấn hồn đan, có thể bắt đầu lại từ đầu, lúc trước chẳng phải người chỉ là một gốc cây lê nhỏ cũng tu luyện thành hình sao?! bây giờ ta đem một phần hồn của người phong ấn trong một hạt giống, trồng lại từ đầu, nhất định có một ngày, người sẽ lại tu luyện thành công...” Bạch vô thường phân tích. Theo như tình trạng hiện giờ thì có lẽ cách này là duy nhất mà thôi!!

“ Vậy... phải mất bao nhiêu năm?!” Dung Phượng Ca cười khổ: “ một ngàn năm hay một vạn năm?!” chẳng lẽ phải trở thành một gốc cây vô tri vô giác mấy ngàn năm sao, không có ký ức, không có cảm xúc?! Và... không còn nhớ chút gì về người kia sao?!

Y..... làm không được...

Thực sự.... không được.....

Dung Phượng Ca ôn nhu cười, đôi con ngươi một thoáng xa xăm mở mồm, y nói: “ ta đã hứa, cùng Nhan Nhan.... sẽ mãi bên nhau, không rời không khí...”

Khẽ nhắm mắt, một lát sau mới mở mắt ra, kiên định nhìn Hắc Bạch vô thường, Dung Phượng Ca bình thản nói: “ Nhan Nhan đã hứa... sẽ bảo vệ ta, nhất định... Nhan Nhan sẽ làm được!!”

Hắc Bạch vô thường chột thờ dài, không rõ tiểu yêu thụ này quá mù quáng ngu ngốc hay là quá tin tưởng, tin tưởng một cách vô vọng như vậy.... Nhưng là khi bọn họ chứng kiến, khi bọn họ chứng kiến người kia, thì những suy nghĩ trong lòng của bọn họ, mờ mịt....

Người kia....

Người kia.....

Thế thứ nhất, là đương triều tể tướng, quyền khuynh thiên hạ, lại cam nguyện vì tiểu yêu thụ một đời cô đơn, qua đời chỉ mới ba mươi bốn tuổi

Kiếp thứ hai, người kia lại là nữ tướng quân đầu tiên của đại lục, binh quyền nắm trong tay, lại một kiếp vì tiểu yêu thụ này, tự vẫn. Ra đi vào lúc niên kỷ hoa nhất của cuộc đời con người, chỉ mới... hai mươi sáu tuổi mà thôi....

Kiếp thứ ba...

Còn kiếp thứ ba... thì sao?!...

Bạch vô thường đang muốn nói gì đó, thì có một thuộc hạ chạy đến, thì thào vào tai y điều gì đó, Bạch vô thường khuôn mặt vốn trắng bạch nay càng thêm trắng, đôi con ngươi phức tạp nhìn Dung Phượng Ca. Hắc vô thường như cảm nhận được những điều suy nghĩ trong y, nhìn Bạch vô thường, thờ dài: “ là... người đó sao?!” Bạch vô thường gật đầu!!

Thuộc hạ vừa mới báo, kiếp thứ ba của Lạc Khanh Nhan, vừa mới kết thúc, cũng chỉ qua đời vừa lúc hai mươi bảy tuổi.... Một thế cô đơn, chết cũng là dưới tán Lê hoa, tự vẫn....

“ Là... Nhan Nhan sao?!” Dung Phượng Ca hỏi

“ Đúng vậy! tiểu yêu thụ... ngươi có muốn đến không?!” Hắc vô thường thờ dài

“Tại sao... lại nhanh như vậy....” Dung Phượng Ca bàng hoàng hỏi, tại sao mỗi một thế của Nhan Nhan lại ngăn ngùn như vậy chứ, y không cần. Y dù rất nhớ, rất nhớ nàng ấy, nhưng là không muốn nàng ấy ra đi sớm như vậy, hà có gì hết thế này đến thế khác, tuổi thọ của nàng ấy lại ngắn đến như thế, điều ra đi vào lúc đẹp nhất của đời người

Nữ tử đó, mỗi một lần đầu thai điều uống mạnh bà thang nhưng không hiểu sao điều nhớ lại. Bạch vô thường khẽ nhíu mày, là vì tình quá đậm quá sâu, quên không được, dù có là vong xuyên thủy cũng không có tác dụng hay là vì Mạnh bà thang kém chất lượng không biết nữa?! +_ =

“Ta không đi... không đi...” Dung Phượng Ca sắc mặt tái nhợt, y thầm thì: “nhất định là vì... là vì Nhan Nhan muốn gặp ta, cho nên mới dùng phương thức quyết tuyệt như vậy....”

“ Chẳng phải ngươi luôn nhớ mong người đó sao, đến lúc gặp mặt lại không đi a..” Hắc vô thường khẽ quát. Dung Phượng Ca mím môi, đôi con ngươi đỏ ngầu, thanh âm bất giác nghẹn ngào đi lên, tức giận nói: “không gặp...!! chẳng lẽ mỗi một thế ta sẽ phải chứng kiến cảnh Nhan Nhan điều ra đi lúc còn trẻ như vậy hay sao, chẳng lẽ mỗi một kiếp phải chứng kiến Nhan Nhan dùng phương thức quyết tuyệt như thế kết thúc cuộc đời của mình?!”

Từ phần nộ, tức giận lại chuyển sang đau thương, thanh âm ô iếc nghèn nghẹn, nức nở ần ần quát cường: “ Hắc đại ca... cầu người, cầu người... nói với nàng ấy, nói rằng... Phượng Ca đã trở thành

một gốc cây vô tri vô giác rồi, nói rằng.... Phượng Ca đã quên đi Nhan Nhan rồi... đừng khờ như vậy nữa....”

Hắc vô thường, muốn an ủi tiểu yêu thụ này, nhưng lại bất lực, mấy ngàn năm nay, y đã quen lạnh lùng đối ai cũng lạnh nhạt nhưng không hiểu sao đối với tiểu yêu thụ này y lại không biết nói sao cho phải, xoay người rời đi, còn lại cũng chỉ là tiếng thờ dài còn văng vẳng của y. Nguyên lai... nguyên lai... y cũng có lúc thờ dài kia đấy...

Bạch vô thường cũng bước đi theo, còn lại cũng là Dung Phượng Ca ngồi đó, cô đơn tràn đầy bất lực....

Chẳng thể làm gì, cũng không thể làm được gì....

“ Nhan Nhan.... ô..ô... Nhan Nhan sao lại ngốc như vậy, ngốc như vậy chứ...” y ôm mặt khóc nức nở. Mãi cho đến khi một mình, mới bật khóc thành tiếng. Nói là quên đi, lại day dứt luyến tiếc không muốn người kia quên đi mình, lại không nhẫn tâm nhìn người kia thống khổ như vậy. Dung Phượng Ca... quả thật rất muốn nổi điên, y rất cuộc đã gây nên tội ác gì, để mà.. phải chịu đựng những chuyện như thế này nha?! Thật sự... thật sự y muốn vắn trời xanh như thế

“ Hắc..... đã nói như thế sao?!” Lạc Khanh Nhan lạnh nhạt nhìn Hắc Bạch vô thường. Hắc Bạch vô thường nhìn nữ nhân dù có bước xuống địa ngục nét mặt vẫn bình thản như đang dạo chơi này, không khỏi một lần rồi lại một lần đen mặt. Hai người gật đầu, theo lời của Dung Phượng Ca, nói lại với Lạc Khanh Nhan y chang như vậy, không thêm một chữ cũng chả bớt một chữ. Lạc Khanh Nhan nở nụ cười, vân đạm phong khinh: “ tiểu tử đó, vẫn là... ngốc như vậy a..”

“ Hắc..... có khóc nhiều không?!”

“ Hắc..... có hay không vẫn thường ngẩn ngơ ngồi một mình, thoáng

chốc lại nở nụ cười một cách ngu ngốc?!”

“ Hấn..... có hay không tịch tịch, có hay không... cô đơn?!”

Lạc Khanh Nhan đã hỏi, hỏi rất nhiều, nhưng Hắc Bạch vô thường vẫn im lặng, không một câu trả lời, có lẽ vì không biết trả lời như thế nào. Mà Lạc Khanh Nhan vốn hỏi, cũng chẳng mong có câu trả lời từ hai vị sứ giả địa ngục này

“Phải làm như thế nào... mới có thể ở dưới này mãi mãi...” Lạc Khanh Nhan nhìn hai người mà hỏi như vậy. Hai người kia sững lại một chút, mới lắc đầu nói: “ không ai có thể ở dưới này mãi mãi được, rồi cũng phải luân hồi mà thôi, không thành người cũng thành súc vật.....”

“ Vậy a....” Lạc Khanh Nhan nhẹ cười, khẽ nhắm mắt, thanh âm lạnh nhạt vô ba: “ nói lại với hấn, hấn... dù có quên ta, cũng không quan trọng, chỉ cần ta nhớ hấn là đủ rồi, nói với hấn.... ta nhớ hấn....”

“ Nói với hấn rằng, lời hứa năm đó.... Ta nhất định sẽ làm được....”

Lạc Khanh Nhan luôn biết tiểu tử ngốc đó, bên ngoài thì mềm mại nhưng bên trong thật sự rất quật cường, đôi lúc nàng cũng phải chịu thua cho nên hấn nói không gặp nàng thì nhất định sẽ không gặp, nàng cũng không ép hấn mà cũng luyến tiếc ép hấn khó xử.

Khi Hắc Bạch vô thường quay về chuyển lời của Lạc Khanh Nhan cũng là lúc nàng phải bước qua cầu Nại Hà, uống lên vong xuyên thủy để tiếp tục luân hồi rồi. Dung Phượng Ca đã đứng dưới cầu, từ rất lâu. Trên con thuyền nhỏ, vẫn lam y bào thanh nhã, vẫn mái tóc trắng muốt phiêu dật kia, vẫn đôi tử mâu xinh đẹp câu hồn người đó, chỉ có điều giờ khắc này đây, chiếc mũ rất to che đi dung nhan tuyệt mỹ đó, y đứng trên thuyền, nhìn đoàn người từ xa, lần lượt từng

người bước qua cầu...

Mãi cho đến khi, nhìn bóng dáng cao gầy kia, mãi cho đến khi nhìn người kia bình thản uống xong Mạnh Bà canh, mãi cho đến khi bóng dáng người kia chỉ còn là một điểm rất nhỏ trong tầm nhìn và mắt hút mãi mãi trong vòng xoáy luân hồi thiên địa, y mới luyến tiếc thu hồi tầm mắt của mình quay về đến...

Y đã cầu xin Mạnh Bà, cho Nhan Nhan của y, uống đến hai bát vong xuyên thủy, như vậy... tất cả sẽ quên đi, quên mãi mãi. Nhan Nhan của y sẽ có cuộc sống mới hoàn toàn, sẽ có người để nàng yêu thương cũng sẽ có người yêu nàng thật nhiều. Nhan Nhan sẽ hạnh phúc... thật hạnh phúc....

“ Còn người thì sao?!” lão thổ địa năm xưa không biết tự bao giờ lại xuất hiện bên cạnh Dung Phượng Ca, trầm giọng hỏi. Dung Phượng Ca vươn tay chạm nhẹ vào ngực trái của mình, khẽ nhắm mắt, y nói: “ hình ảnh của Nhan Nhan, sẽ vẫn còn ở nơi này! như vậy.... là rất tốt, rất tốt!!”

Mỗi một kiếp luân hồi, có thể dõi theo bóng lưng của người bước qua cầu, bấy nhiêu thôi, cũng là.... Đủ rồi...

“ Hài tử ngọc, thật ngọc quá....” Lão thổ địa bất giác bật cười chua chát....

Nhưng là...

Thiên tính vạn tính, cứ tưởng mọi sắp đặt của mình đã đâu vào đấy rồi nhưng Dung Phượng Ca lại không tính đến trái tim của Lạc Khanh Nhan....

Để rồi, lại hai mươi lăm năm sau, một lần nữa chứng kiến cảnh

người mình yêu nhất một lần nữa ra đi, Dung Phượng Ca đã òa khóc, nước mắt rơi rất nhiều, y bật khóc lớn như một đứa trẻ. Y đã rất cố gắng, rất cố gắng học cách kiên cường. Một ngày trên dương gian bằng một năm dưới địa ngục, y đã cố gắng, cố gắng rất nhiều nhưng vì sao, vì sao mỗi lần chuyện liên quan đến người ấy, nước mắt của y lại không kiềm chế được?! Một lần... lại một lần....

Hắc vô thường đôi khi cũng không kiềm chế được nổi điên, rốt cuộc vong xuyên thủy là cái quái gì vậy, tại sao nữ nhân kia đã uống nhiều như vậy cũng không thể quên đi quá khứ. Nhiều lúc Hắc vô thường nghĩ, có chăng Mạnh Bà đã già đến lú lẫn nên đưa nhầm thuốc quên thành thuốc nhớ cho nữ nhân kia không nữa...

Hai người này, đến khi nào mới khiến cho hai người bọn họ thành thoi đây?! Bạch vô thường, một lần lại một lần than thở.....

“ Hắc... lại không đến gặp ta sao?!” Lạc Khanh Nhan giương mi nhìn hai ‘bằng hữu’ lâu năm của mình. Hắc Bạch vô thường lại lần nữa lắc đầu...

“ Vậy a... tiểu tử đó, cố chấp hơn ta tưởng...” Lạc Khanh Nhan cười dài, đôi con ngươi phảng phất, là ưu sầu nhiều hơn...

“ Hai người các ngươi, hà tất cố chấp như vậy chứ?!” Chịu không nổi nữa rồi, ngay cả lãnh tình như Hắc vô thường cũng phải hét lên như vậy. Lạc Khanh Nhan khẽ cười, thanh âm bình thản vô ba: “ cũng không biết nữa, có lẽ... đây là một mục đích duy nhất của cuộc đời ta chẳng?!”

Từ lúc sơ ngộ năm ấy, có lẽ đã định sẵn mỗi sinh mỗi thế của nàng, điều phải vướng bận người kia rồi....

“ Hắc nói, hắc đã quên ta.... Vậy.... muốn ta quên hắc, thì... hắc phải

trả lại trái tim của ta kia chứ?! Phải không....”

Lạc Khanh Nhan nở nụ cười, xoay người bước đi, lại tiếp tục hành trình luân hồi của mình. Bước đến cầu Nại Hà, khẽ liếc mắt nhìn bóng dáng người kia, trên thuyền, chiếc mũ rất to che đi dung nhan quen thuộc. Đôi môi cong lên tiểu dung, ôn nhu như nước...

Đã quên...

Đúng vậy! Đã quên....

Vậy thì, tại sao mỗi một thế, cứ lại đứng dưới ấy làm gì, người.... Chỉ nhìn bóng lưng của ta thôi, cũng đã thỏa mãn rồi sao?!....

Ta, lại không thỏa mãn. Dung Phượng Ca... ta chỉ có thể cho người một kiếp này thôi, đến kiếp sau, dù người không muốn ta cũng sẽ bắt người ra gặp ta....

Bóng người đã không còn, Dung Phượng Ca cởi ra chiếc mũ, mặt mỉm cười khẽ, tiểu dung... rất nhẹ.....

Tính ra, hai người bọn họ, điều là... kẻ ngốc...

Nhất sinh nhất thế luân hồi, chẳng qua chỉ là phút giây ngắn ngủi, một cái liếc mắt giao nhau bên cầu Nại Hà mà thôi.....

Mấy ngàn năm cô đơn chờ đợi, cũng chỉ vì có thể thoáng nhìn một chút thôi, bóng lưng của người, có thể nhìn một lát thôi bóng dáng quen thuộc khiến lòng y vương vấn từ lúc còn là bé con ấy...

Ai khờ hơn ai, ai.... Điên hơn ai kia chứ?!

Là si cuồng

Là Đã say... cho nên không muốn tỉnh?!...

Có lẽ, cả hai người bọn họ, điều đã say... đã say rất lâu rồi....

Say vì người.....

Dù, sau mỗi cơn say, là đau nhưng cái mông lung ngọt ngào trong khi say lại quá ngọt ngào khiến cho người ta luyến tiếc dứt bỏ chẳng?! Cho nên thiên hạ này, si nhân mới nhiều như thế...

Lão thổ địa lại xuất hiện, khẽ thở dài, lão lên tiếng, thanh âm trầm thấp: “ tiểu yêu thụ à! Đừng đau lòng....”

“ Thổ địa gia gia, ngài nói xem, sao Nhan Nhan lại ngốc như vậy?!” Dung Phượng Ca khổ sở nói. Vong xuyên thủy, đã uống nhiều như vậy, tại sao hết thế này đến thế khác, điều nhớ lại....

“ Vậy còn ngươi, chẳng phải cô đơn cả vạn năm cũng chỉ vì nhìn thấy người kia một khoảnh khắc? tiểu yêu thụ a, một ngày trần gian bằng một năm dưới âm phủ này, ngươi có thể chờ được thì tại sao người kia lại không làm như vậy được?!”

“ Ta... ta....” Dung Phượng Ca lại không biết trả lời sao với câu hỏi này của lão thổ địa

“ Vậy thì ta phải làm như thế nào bây giờ, chẳng lẽ phải quay lại lúc ban đầu chỉ là một gốc cây nho nhỏ vô tri vô giác nhờ thiên địa linh khí mà tu luyện sao?!” Dung Phượng Ca hỏi, thanh âm khàn khàn, chua xót: “ nếu như... nếu như không tu thành làm sao bây giờ, nếu như... nếu như không thể gặp lại người đó thì sao bây giờ?!...”

Lão thổ địa trầm ngâm một lát, lại nói tiếp: “ ta nghe một lão bằng

hữu nói, nhân gian hiện nay, sinh linh đồ thán, có một lũ oán khí mới tạo thành, cũng đã ngàn năm rồi, oán khí đó rất mạnh, có thể phá tan lịch kiếp nếu như... nếu như người cùng khối oán khí đó hòa thành một, thì có lẽ... có lẽ sẽ có cơ hội tu đủ hồn phách, có thể bước vào vòng luân hồi....”

“ Ngài là nói... oán khí sao?!” Dung Phượng Ca hỏi lại

“ Ừ! Đúng vậy, oán khí của thiên địa, sinh ra.... Chính là vì... Diệt thiên!!” Lão thổ địa lên tiếng. Nếu như... nếu như không phải là đường cùng, thì lão sẽ không dùng cách này đâu. Tiểu yêu thụ này, thuần lương như vậy, từ lúc còn là một gốc cây nho nhỏ, lão đã luôn coi dùm cho tiểu hài tử này rồi, mấy ngàn vạn năm lão coi tiểu yêu thụ này như hài tử của mình, nếu không phải đã hết cách thì lão tuyệt không đưa ra đề nghị này....

“ Được!” Dung Phượng Ca không suy nghĩ nhiều mà đồng ý. Nếu như... nếu như có cơ hội cùng người đó, dù chỉ là một phần vạn, y điều cam nguyện thử, không hối cũng không oán, dù cho thất bại, hồn phi phách tán, tuyệt không hối hận!

“ Nhưng là...” Dung Phượng Ca nhìn Lão thổ địa, nghi hoặc: “ Phượng Ca... sẽ không mất hết ký ức về Nhan Nhan chứ?!” Lão thổ địa ôn hòa mỉm cười, gật đầu. Dung Phượng Ca nở nụ cười, thật đẹp....

Lão thổ địa âm thầm cảm thán, ai da! Tiểu yêu thụ à... ta cũng không phải muốn lừa người đâu, nhưng là nếu như không nói dối người sẽ chẳng chịu hợp tác đâu nhỉ?! Cho nên.... Đừng trách thổ địa gia gia nhé ^^

Mùa thu lại đến, Lê hoa tiếp tục nở rộ

Lại là, một trời hoa rơi, trắng muốt, lãnh hương vất vớt nơi chóp mũi...

“ Các người đã đến rồi sao?!...” Lạc Khanh Nhan lên tiếng, như là... chào hỏi ‘cố nhân’. Nhiều lần như vậy a, các người... chắc cũng đã rất phiền...

“ Người này nữ nhân, ở đây người yêu người nhiều như vậy, sao lúc nào cũng chọn lựa kết cục như vậy chứ hả?!” Bạch vô thường bình thường lúc nào cũng hi ha cười, hôm nay cũng giận giữ thét lên. Bọn họ quả thật là kiếp trước... à không chắc mười đời của kiếp trước, kiếp trước nữa mắc nợ hai người này quá, sao lúc nào cũng khiến hai người bọn họ chứng kiến cảnh này vậy chứ, khiến cho hai người bọn họ, lãnh tình cả vạn năm, cứ mãi âm ỉ dậy sóng....

“ Nhưng là... lại không có hấn a..” Lạc Khanh Nhan vô sỉ nói. Quả thật thì Hắc Bạch vô thường phải thừa nhận rằng, qua mỗi một thế, nữ tử này càng thêm mặt dày, càng thêm lưu manh vô sỉ và càng thêm.... Lạnh lùng tàn khốc, đối với ai cũng vô tình như vậy....

“ Người... tức chết ta mà, người không cảm thấy có lỗi với bọn họ hay sao?!” Bạch vô thường nói đoạn, chỉ tay vào đám người dưới kia (Dao Dao: hiện giờ ba người bọn họ, tình trạng hồn phách, không ai thấy nhé +_+ và đám người dưới kia, tức là chỉ thuộc hạ, hay thân nhân... hay những người yêu Khanh Khanh a.. ^^)

“ Bọn họ a...” Lạc Khanh Nhan nở nụ cười: “ có lẽ... còn hi vọng ta chết sớm một chút mới tốt đâu! Mà thôi, chúng ta đi thôi, kiếp này... ta đã sống quá lâu rồi, để cho hấn chờ lâu như vậy, thực không tốt...”

“ Lâu cái đầu của người” Hắc vô thường lần đầu tiên mắng người: “ mới có hai mươi chín tuổi mà thôi, là hai mươi chín tuổi đó...”

“ Ta biết a, nhưng sống thọ hơn kiếp trước...” Lạc Khanh Nhan nhún vai cười: “ nếu không phải còn một số chuyện chưa giải quyết, có lẽ ta đã gặp hai người các người sớm hơn rồi”. Đến lúc này thôi thì đáng thương hai Hắc Bạch vô thường, dù có giận đến ói máu cũng chẳng ăn thua

Lấy trong lòng một hộp gỗ, Lạc Khanh Nhan nhẹ cười: “ lần này đây thì dù hắc có không muốn cũng phải gặp ta. Cái này! hai các người giữ dùm ta, là linh hồn thì mang vật gì cũng là quá sức mà...”

“ Này, là...?!” Hắc Bạch vô thường cau mày một lát mới đồng thanh hô lên: “ này là tam bảo nhân gian, sao người.... Sao người lại có được?!” Nói đến tam bảo nhân gian đương nhiên phải nhắc đến Hắc ngọc Phượng Hoàng, Lam Phi Lệ và Huyết sắc bảo ngọc rồi. Này ba vật chính là hấp thụ hàng ngàn vạn năm linh khí của thiên địa, tuyệt đối có linh tính, sao nữ nhân này lại có được, lại cùng một lúc có được ba bảo vật

“ Này a, mỗi một thế, ta điều tìm tìm kiếm kiếm... rất lâu, mới có đủ a....” Lạc Khanh Nhan bình thản nói nhưng lại khiến cho hai người bọn họ rúng động tâm can, thì ra... thì ra nữ nhân này, mỗi một thế luân hồi, cũng chỉ vì tìm kiếm ba thứ này thôi sao?! đến khi đã tìm được rồi, lại... dễ dàng kết thúc cuộc đời của mình như thế....

Cầm hộp gỗ trên tay, hai người bọn họ lại như cảm thấy, sức nặng ngàn cân

“ Này, ba báu vật.... và...” Lạc Khanh Nhan khẽ rũ xuống mi mắt, vươn tay chạm vào lồng ngực của mình. Ba báu vật cùng tâm của nàng, sẽ phong ấn khối oán khí kia, hòa vào cùng hắc, hắc... có thể luân hồi. Mà khối oán khí kia, vì có ba bảo vật trấn áp cho nên tuyệt đối sẽ không chiếm lấy tâm trí của hắc, hắc... sẽ làm chủ khối oán

khí đó...

Dung Phượng Ca....

Ta đã từng nói sẽ bảo vệ ngươi.....

Lạc Khanh Nhan đã nói, tức sẽ làm được.....

Đến khi, Lạc Khanh Nhan cùng Hắc Bạch vô thường bước vào cõi âm phủ dày đặc sương khói này, thì Dung Phượng Ca cũng đã chìm vào giấc ngủ, đã lâu....

Lão thổ địa nhìn Lạc Khanh Nhan, lên tiếng: “ ta phải khiến hắc ngũ nếu không biết được kế hoạch của chúng ta, hắc ngũ cho hồn phi phách tán cũng tuyệt đối không đồng ý. Xin lỗi, đã khiến cho ngươi không thể cùng hắc lần cuối”

“ Không sao, ngài làm đúng lắm...” Lạc Khanh Nhan cười nhẹ, chăm chú nhìn người kia, dung nhan này, đã lâu nàng mới có thể nhìn thấy tận tường như vậy....

Vươn tay, ôn nhu chạm thật nhẹ vào khuôn mặt của hắc, không còn ấm áp như lúc trước nữa, cũng chỉ là lạnh rất lạnh.... Sắc mặt trắng bệch không chút sinh khí....

Ta... tìm được ngươi rồi đó...

Lâu như vậy a....

Lâu quá, ngay cả chính ta cũng không còn đếm được thời gian nữa rồi.....

Đưa tay, ôm người đó vào trong lòng, như là... ôm trọn giấc mộng

của cả đời nàng, Lạc Khanh Nhan nở nụ cười...

Ấm áp.....

Đã lâu, đã rất lâu rồi nàng mới nở nụ cười ấm áp đến tận chân tâm như thế....

Một người tỉnh, còn một người đã không còn ý thức....

Nhưng là, không khí ấm áp, quyến luyến nhu tình, như xua tan đi cái băng giá cõi u minh này....

Khẽ nhắm mắt, hít một hơi thật dài, đặt y nằm xuống, Lạc Khanh Nhan nhìn lão thổ địa, quyết tuyệt nói: “ mọi việc nhờ cả vào ngài”. Lão thổ địa.... trầm ngâm gật đầu...

Hắc Bạch vô thường, muốn nói, lại không biết nói gì, đành phải im lặng đứng bên cạnh đó

Mọi việc từ ba kiếp trước, điều được nữ tử kia sắp đặt cả rồi, ngay đến cả bọn họ cũng có thể qua mặt. Tâm cơ như thế, bọn họ có thể làm được gì, nhưng là,.....

Nhưng là, tính toán chi ly, tâm cơ sâu nặng, có chẳng cũng chỉ vì một người...

Cố chấp như vậy, si niệm như thế... cũng khiến cho hai người bọn họ, một lời trách móc, một câu tố giác cũng chẳng thể nói ra....

Lạc Khanh Nhan.... Lạc Khanh Nhan a.... ta vẫn thường nghĩ tiểu yêu thụ kia thật khờ, thật ngốc, thật quá bi tình, nhưng là.... Cho đến giờ khắc này đây, ta chợt hiểu nếu như người kia là người thì, dù có ngốc một chút, bi tình một chút.... Cũng là đáng cả thôi....

Như là, nhớ lại lúc trước....

Lam y thiếu niên, bạch phát tử mâu, kiên định mà nói rằng: “ Nhan Nhan đã nói, sẽ bảo vệ ta...”

Đúng vậy a...!! dùng ba thể của mình, dùng chính tâm của mình, để bảo vệ người, ai mới là kẻ ngốc nhất đây?!

Hắc vô thường nhìn hai người, ánh mắt vốn đã từ lâu không còn cảm xúc, một thoáng mông lung, không biết tự khi nào, một giọt lệ đã lăn dài xuống đôi gò má lạnh lẽo kia. Vô thức vươn tay, chạm vào giọt nước mắt ấm nóng đó, y nở nụ cười: “ Hắc... vô thường.... cũng có thể khóc sao...?!”

Ma quý, một khi rơi lệ, là lúc... luân hồi làm người....

Bạch vô thường đứng bên cạnh kính ngạc nhìn Hắc vô thường, thảng thốt: “ người... người... đã khóc sao?!” Hắc vô thường, gật gật đầu, lại nhìn sang bằng hữu lâu năm của mình, nở nụ cười: “ chẳng phải, mắt người cũng đã nhòa lệ còn gì?!”

“ Nói bậy... ta... làm sao có thể rơi lệ đâu, là vì.. cái gì kia chứ?!”
Bạch vô thường gặm khế, đầu ngón tay run rẩy chạm vào má của mình, ấm... nóng...

“ Ha hả...” cả hai cùng bật cười chua xót, cả vạn năm làm quý sai, cuối cùng bọn họ cũng đã giải thoát rồi sao?!... lại là vì.... Hai người kia...

Cuối cùng thì, nghi thức cũng đã xong, khối oán khí kia..... cũng đã dung nhập hoàn toàn vào Dung Phượng, mọi ký ức của y, những điều y đã trân trọng nhất, điều đã không còn. Không phải quên đi...

mà là không còn. Đó là cái giá phải trả. Từ rày về sau, không còn Dung Phượng Ca, không còn là một tiểu yêu thụ chỉ còn tồn tại một.... Diệt Thiên mà thôi.

Còn... Lạc Khanh Nhan....

Phải mất đến hai ngàn năm, lão thổ địa đi khắp cùng trời cuối đất mới có thể ghép hoàn chỉnh những mảnh vỡ của trái tim nàng khi mà lúc trước dùng để phong ấn khối oán khí kia. Và những kí ức của hai người, cũng đã không còn tồn tại nữa, bởi lẽ ấy cũng là.... cái giá phải trả cho việc nghịch thiên mà đi này....

Vòng xoáy luân hồi, cuốn trôi đi tất cả, mỗi người... lại có một cuộc sống mới....

Diệt Thiên, qua mấy ngàn năm cô độc cũng đã luân hồi, trở thành một Dung Phượng Ca, lúc nào cũng lam y thanh nhã, khuôn mặt tuyệt mỹ xinh đẹp không giống người phạm

Lạc Khanh Nhan, một nữ nhân hiện đại lạnh lùng tàn khốc, một ngày tai nạn bất ngờ, lại xuyên qua ngàn năm thời không....

Lại một lần nữa gặp nhau, duyên phận cả vạn năm trước, một lần nữa bắt đầu....

Thật là... kỳ diệu biết bao.....

Kiếp này, Dung Phượng Ca cũng đã động tâm ngay từ phút giây tương ngộ đầu tiên....

Kiếp này, dẫu có trốn chạy, Lạc Khanh Nhan cũng đã vì Dung Phượng Ca lại một lần nghịch thiên mà đi....

Bàn tay vận mệnh, thật là bướng bỉnh, như là một trò đùa dai dẳng, lấy đi biết bao nhiêu đau thương.... Và cũng cho lại không ít ngọt ngào ấm áp....

Một tình yêu dai dẳng chưa bao giờ đi đến kết thúc

Một tình yêu cố chấp khiến cho đến cả ma quỷ cũng phải rơi lệ

Một thế lại một thế

Là si cuồng là khờ dại.

Thế thế luân hồi, khắc cốt tương tư!!

Là cả.... trăm năm, ngàn năm, vạn năm.....

Nhớ thương!

Hết ngoại truyện 6

P/S: he he, mọi người có thấy ngoại truyện này có ấn tượng không?!!
đủ độ đau thương chứ, so với PN 5 của Tiểu diện vương gia thì như thế nào?!! nhớ cho Dao chút ý kiến đấy ^^

Chương 90: Phiên ngoại 7 : Nhật ký của bảo bảo (thượng)

Mọi người hảo, ta là Dung Y Phong, chắc nghe cái tên thôi mọi người cũng đoán được ta là hài tử của ai rồi đúng không?! ^^
Năm nay ta được bảy tuổi, có một muội muội và một đệ đệ, đệ đệ và muội muội của ta là một cặp song sinh.
Mọi người thường gọi ta là ‘thiếu chủ’, ngay cả Huyền thúc thúc, người yêu thương và sủng ái ta nhất cũng gọi ta hai tiếng ‘thiếu chủ’ mà không chịu gọi là ‘Phong Nhi’ như phụ thân ta vẫn thường hay gọi. Mới đầu ta thật khó hiểu, len lén nghe trộm được mới biết, từ lúc ta được sinh ra thì cái ngôi vị ‘thiếu chủ’ rắc rối và đầy phiền toái kia đã đội lên đầu ta rồi, mặc dù ta rất là không thích.
Tại sao gọi là phiền toái?! Bởi vì cái ngôi vị kia quá là đồ sộ, vừa là chủ nhân của thiên hạ đệ nhất thủ phủ Lạc Vân sơn trang, vừa là các chủ của Mị Ảnh các, lại là chủ nhân của Huyết sát các.... Thử hỏi một hài tử mới bảy tuổi như ta sao mà đảm đương nổi, ngay cả ta chả hiểu mấy cái đó dùng để làm gì nữa kia mà.
Từ nhỏ đến lớn, mặc dù ta đã cố tỏ ra khả ái, cố làm nũng nhưng tiếc thay, cứ ai thấy ta cũng phải lảng tránh, dĩ nhiên là trừ phụ thân xinh đẹp của ta. Bởi vì, sau những cơn đả kích nặng nề đó, Linh Vân a di nói với ta rằng, vì khuôn mặt của ta quá giống mẫu thân, cho nên khi bọn họ thấy ta cố ra vẻ khả ái, làm nũng như bao đứa trẻ bình thường khác, điều khiến cho bọn họ không rét mà cứ run cầm cập. Khi ấy, ta cái hiểu cái không, nhưng cũng xác định một điều là, tốt nhất ta cứ bình thường im lặng, đừng có giống mấy hài tử khác, làm nũng hay tỏ vẻ dễ thương, đại khái là thế....
Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt của ta, Dung ông cố thường hay thở dài than ngắn, lại đôi khi lầm bầm: “ lại một tiểu nha đầu lừa đảo”.
Haizz!! Thật là bi ai quá, ta từ nhỏ đến giờ vẫn luôn rất nghe lời, ngoan ngoãn, kính trên nhường dưới có bao giờ lừa đảo ai đâu mà Dung ông cố nói vậy a. Ta bức xúc đến hỏi Linh Vân a di thì a di chỉ bật cười thật to, cười đến chảy ra nước mắt, ôm bụng và nói với ta rằng: “ là vì mẫu thân của ngươi lừa tới tay phụ thân của ngươi, cho nên Dung lão ngoan đồng mới bức tức đến bây giờ đó mà”. Đến bây giờ ta ta chợt ngộ ra, nguyên lai Dung ông cố ghen tỵ với mẫu thân ta, vì toàn bộ sự chú ý của phụ thân đều dành cho mẫu thân của ta

mà

Nhắc đến phụ mẫu của ta mới nhớ, rõ ràng là ta rất giống mẫu thân, ngay cả khuôn mặt, giọng nói và cử chỉ... vân vân và vân vân.

Giống như hai giọt nước nhưng mẫu thân không cưng chiều ta như đệ đệ muội muội mà trái lại phụ thân lại cưng ta nhất nhà, thật là khó hiểu. À, mà nói đến cặp song sinh đệ đệ muội muội nhỏ hơn ba tuổi này của ta, cũng là một chuyện rắc rối

Nếu như ta giống mẫu thân, thì hai đứa em này thì hoàn toàn là bản khắc của phụ thân xinh đẹp của ta. Nhưng mà Dung ông cố mỗi khi nhìn thấy đệ đệ của ta, lại tiếp tục thở dài, tiếp tục lầm bầm: “ lại một tiểu phượng Ca hại nước hại dân”. Ta cũng thật là không sao lí giải nổi lời nói của Dung ông cố. Có chẳng những người lớn tuổi điều đã trở nên quá thông thái mà một hài tử mới bảy tuổi như ta thì chưa thấu được những... uhm... những huyền cơ trong đó?! Chắc! không biết thì đi hỏi, ta là một ngoan bảo bảo mà

Lần này ta không hỏi Linh Vân a di nữa mà tìm đến Hồng tử tử. Hồng tử là một trong những hộ pháp của mẫu thân ta, nhưng là mặc dù ta thấy Hồng Tử tuy xinh đẹp xong lại lớn tuổi hơn Linh Vân a di, hà cơ gì Hồng tử lại không chấp nhận ta gọi một tiếng a di mà bắt ta phải gọi là Hồng tử đâu. Nhưng ta không hỏi nhiều, vì mẫu thân đã nói, đối với nữ tử cần phải tôn trọng và đối xử thật tốt. Nghe lời mẫu thân, ta quyết định nghe lời Hồng tử và tiếp tục gọi hai tiếng Hồng tử kia, Hồng Tử dường như rất thích cách gọi này của ta cho nên mỗi khi ta gọi vậy tử ấy điều cười híp mắt mặc dù ta chả hiểu tử ấy cười vì cái gì

Ôi! Lại lan man sang chuyện khác rồi, sau cùng khi hỏi được những vấn đề mà ta thắc mắc bấy lâu nay, thì ta cũng đã rõ ý nghĩa của lời nói của Dung ông cố rồi và cũng biết vì sao mẫu thân luôn nghiêm khắc với ta nhưng lại sủng đệ đệ cùng muội muội đến như vậy. Đơn giản là vì phụ thân xinh đẹp của ta mà thôi

Nhắc đến phụ thân xinh đẹp, ta không thể không cảm thấy vui vẻ a. Không kể đến việc phụ thân thương ta nhất nhà thì cũng là vì phụ thân quá đẹp mà, mỗi lần nghĩ về người là ta cảm thấy chắc trên thế gian, à không chắc tiên nhân cũng không sánh bằng vẻ đẹp của người. Càng ngày, phụ thân lại đẹp hơn, mỗi khi người cười rộ lên là dường như tất cả cảnh vật xung quanh dù có tuyệt mỹ đến đâu cũng ảm đạm thất sắc trước nụ cười của người. Cái này, mẫu thân thường hay nói là cười khuynh thành. Nghiêng thành nghiêng nước thì với một hài tử bảy tuổi như ta, ta cũng chả rõ, nhưng là đối với mẫu thân của ta, mỗi khi người cười, mẫu thân ta sẽ thất thần ^^

Haizz!! Mỗi khi nhìn cảnh phụ mẫu ta bên nhau, ta thật là ao ước a, sau này nhất định ta cũng sẽ tìm một nam nhân xinh đẹp, đáng yêu lại ôn nhu như phụ thân để lấy, à không... phải là ta lấy mới đúng chứ, mẫu thân thường nói sau này thích ai chỉ cần bắt cóc người đó về phủ là được rồi, nhưng là không biết ta có kiếm được một người như phụ thân không nữa.....

Ta nghe Hồng tử kể lại, khi mẫu thân của ta mang thai ta, rồi sau này mang thai hai đứa em song sinh của ta nữa, điều rất là cực khổ a. Ta hỏi vì sao, Hồng tử lại lấy khăn che miệng cười, nhỏ giọng kể, vì mẫu thân của ta dung nhan rất chi là tuấn mỹ, mười phần anh đẹp trai, lại là Nhiếp chính vương của một quốc gia, lúc nào cũng vận nam trang, nay bụng to lên, chẳng khác nào một nam nhân mang thai, há chẳng phải rất kỳ cực sao. Ta cảm thấy rất có lý nhưng cũng không quên thắc mắc, sao mẫu thân của ta lại không chịu đi y phục nữ a, chắc cũng không đến nỗi tệ lắm đi

Hồng tử một thoáng sững sốt, vỗ tay cái bốp một cái lên bàn, mới bật cười khanh khách: “ ha hả, sao ta lại không nghĩ đến việc để chủ nhân vận nữ trang nhỉ, chắc là nhìn rất được”. Nói xong, liền ba chân bốn cẳng ôm lấy mấy bộ trang phục cùng trang sức trong phòng, dùng kính công chạy vèo đi một cái, chắc là tìm mẫu thân ta, còn ta chỉ còn biết đứng bơ vơ nơi đó một mình, vì ta chưa học khinh công mà

Nhưng là ngày hôm sau, ta nghe tin Hồng tử bị mẫu thân ta điều đi một nơi rất xa để làm việc, chắc một hai năm mới gặp lại, ta cảm thấy bị ai thay cho Hồng tử, tại sao mỗi lần điều thích chọc giận mẫu thân để bị mẫu thân ném vào một nơi khi ho cò gáy thế nhỉ?! Nhưng ta cũng không lo lắng, vì trong những hộ pháp của mẫu thân, Hồng tử chính là rất bướng bỉnh không nghe lời mẫu thân nhất, có lẽ chỉ một vài tháng sau khi mẫu thân nguôi giận là tử ấy lại lếch xác về cho xem

Chịu không nổi tò mò, ta bèn mon men khi mẫu thân không có ở nhà, chạy đến tìm phụ thân để hỏi cho rõ có sự là ra sao, ai ngờ khi nhắc đến chuyện này phụ thân ôn nhu xinh đẹp đáng yêu của ta tỏ vẻ rất chi là tức giận, xưa nay ngài nhỏ nhẹ ít nói lại lời ra một tràng dài mà cái đầu bé nhỏ của ta sau khi sàng lọc lại, cuối cùng rút ra được hai điều

Thứ nhất, khi Hồng tử chạy đi tìm mẫu thân, không thấy bèn để mớ y phục trang sức lại trong thư phòng rồi đi đâu mất tiêu, khi phụ thân vào thư phòng tìm mẫu thân bèn thấy đồng y phục đó, rất là khó chịu, vì nghĩ rằng mẫu thân lấy mấy cái đó để tặng cho một nữ nhân nào đó

Thứ hai, khi mẫu thân trở về, thấy phụ thân không thềm nói với người lời nào, tra ra cuối cùng đầu đuôi là nơi Hồng tử bèn không nói hai lời, hạ lệnh ném Hồng tử ở một địa phương thật xa. Thật đáng thương, một lần nữa ta vì Hồng tử mà mặc niệm. Ta nói a, thực sự phụ thân của ta càng lớn càng trẻ con, đôi lúc giận hờn vu vợ mà mẫu thân của ta rất chi là kiên nhẫn dỗ dành, chặc! cái này trong thư thượng gọi là tình thú chẳng?!

Cái này cũng có nguyên nhân của nó, chả là cách đây dăm ba tháng trước, một lần phụ mẫu ta đi lễ phật, bị một nữ nhân bò lên, khăng khăng một mực rằng mẫu thân của ta chính là phu quân xa nhà đã lâu của nàng ta. Giảng co mãi, cuối cùng mẫu thân ta phải ra tay giải

quyết mọi chuyện mới an ổn, rồi còn một lần có một vũ kỹ nhất kiến chung tình với mẫu thân, rồi còn... chắc!! không hiểu sao mẫu thân ta lại đào hoa với phái nữ như vậy chứ, khiến cho phụ thân của ta cũng nhiều lúc ghen tuông. Nghĩ đi nghĩ lại, số của phụ thân cũng thật hẩm hiu, cái đuôi của mẫu thân quá nhiều mà, hết nam rồi nữ. Ta nghe mấy a di thúc thúc kể lại, trước đây mẫu thân của ta cũng bị vương gia, hoàng thượng, giáo chủ ma giáo... đuổi theo. Nếu không phải phụ thân ta kiên trì, quật cường như vậy, không chừng cũng chưa đến tay mẫu thân ta quá.....

Nói vậy thôi, chứ có ai mà có thể xen vào phụ mẫu của ta kia chứ, trừ phi người đó không muốn sống rồi, chưa đợi mẫu thân của ta ra tay thì Dung Y Phong ta đã 'xử' đẹp rồi. Ta nhếch miệng cười, trong đầu hàng vạn tính toán nảy lên. Ấy chết, ta lại quên, thu hồi nụ cười, ta tỏ vẻ bình thường trở lại. Mỗi khi ta cười thế này, đệ đệ cùng muội muội yêu dấu của ta đều cách xa ta ba bước, vì nói mỗi khi ta cười như thế, thật sự nhìn rất chi là tà ác. Haizz!! Giống mẫu thân, thật sự là một điều không tốt mà. Còn nhỏ vậy, mà ta đã bị xa lánh rồi đó.....

Ta rất là kính trọng, sùng bái mẫu thân nhưng ta yêu nhất chính là phụ thân của mình, có lẽ vì phụ thân sủng ta nhất nhà, cũng có lẽ không biết tại sao, đối với phụ thân ta lại cảm thấy rất yêu quý ngài, hay là cái cảm giác này ta cũng di truyền từ mẫu thân của ta nhỉ?! Lúc trước, ta rất thích nghe các a di thúc thúc kể về mẫu thân, cuối cùng ta tổng kết lại, thì cảm thấy thật sự lạ lùng, vì mỗi người một câu trả lời mà. Linh Vân a di thì nói mẫu thân ta lạnh lùng, Huyền thúc thúc lại đáp mẫu thân ta rất tài giỏi, Dung ông cố lại lắc đầu chắc chắc nói mẫu thân ta là người nham hiểm, Lam thúc thúc cười cười cho rằng mẫu thân ta rất bá đạo, Thanh thúc thúc lại cãi nói mẫu thân ta phúc hắc tà mị, Hồng tỷ cũng xen vào khẳng định mẫu thân ta vô...nhân tính. Ảnh Nhất cùng Ảnh Nhị thúc thúc trầm ngâm rồi đáp rằng mẫu thân ta rất... si tình. Hoàng đế ca ca thì nhìn qua nhìn lại, không thấy ai mới ghé vào lỗ tai của ta thầm thì nói rằng mẫu thân của ta chính là sự hòa hợp hòa mỹ của hồ ly và cáo....

Nhiều lúc ta nghĩ, mọi người đều nói ta quá giống mẫu thân, có khi nào sau này ta cũng trở thành người đa tính cách như mẫu thân không nhỉ?! Tự nhiên nghĩ đến đây, ta cảm thấy rờn rợn +_+ Có lẽ ta nên ở bên cạnh phụ thân nhiều hơn, để giống ôn nhu đáng yêu giống phụ thân?! Nhưng ta lại nghĩ đến cái khuôn mặt của mình, lắc đầu... có lẽ ta nên giống mẫu thân vẫn tốt hơn.

Hôm nay là một ngày đẹp trời. Trời trong xanh, gió mát lành, nắng nhẹ ấm áp, thật là một ngày lí tưởng để việc đi chơi. Ta mang một ít thức ăn cùng nước uống đến rủ rê hai đứa em xinh đẹp của ta đi dã ngoại

“Tiểu Nhan, Tiểu Khanh à! có đi chơi với tỷ tỷ không?!” Ta hỏi. Haizz! Nghĩ đến cũng khổ, tại sao làm một đại tỷ như ta không có chút uy quyền nào vậy chứ, để hai đứa em này luôn luôn chèn ép. Đỡ một

cái là muội muội xinh đẹp của ta thật ôn nhu dịu dàng giống phụ thân nên lúc nào cũng đồng ý với ý kiến của ta nhưng là tại sao đệ đệ cũng giống phụ thân nhưng tính cách lại chả giống ai cả, lúc nào cũng táo bạo như một đầu long chuẩn bị phun hỏa vậy, chỉ có khi đứng trước mặt mẫu thân ta mới tỏ ra nhu thuận mà thôi.

Nghĩ đến đệ đệ đáng yêu, ta lại một lần nữa vì đệ đệ mặc niệm ba giây. Thật ra lúc trước đệ đệ của ta cũng rất nhu thuận, nghe lời, rõ ràng là mười phần búp bê ngoan ngoãn, lúc nào cũng theo sau ta chạy, nhưng sau một chuyện xảy ra, mọi chuyện đều cải biến. Đệ Đệ ngoan ngoãn của ta bỗng chốc táo bạo hơn bao giờ hết, chuyện là vì đệ đệ cùng muội muội của ta là song sinh cho nên khuôn mặt y chang nhau, lại luôn vận y phục giống nhau cho nên thường xuyên xảy ra nhầm lẫn, mới đầu cũng không sao.

Nhưng là một lần, có một bằng hữu lâu năm đến nhà ta chơi, dẫn theo một tiểu ca ca hơn ta bốn tuổi, tức là hơn đệ đệ cùng muội muội của ta sáu tuổi. Tiểu ca ca rất thích chơi cùng đệ đệ cùng muội muội của ta, trước khi trở về bèn tặng cho đệ đệ của ta một mảnh ngọc bội nói rằng sau này lớn lên sẽ lấy đệ đệ của ta về làm vợ, hỏi rằng đệ đệ của ta có đồng ý không. Đáng thương tiểu ca ca, nhầm lẫn đệ đệ với muội muội, khiến cho tiểu đệ đệ bình thường luôn điềm điềm cười của ta phát hỏa, nổi khùng đập cho tiểu ca ca mấy đấm, sau đó ném ngọc bội trả lại cho tiểu ca ca, còn nói rằng: “ta vẫn cứ nghĩ ngươi là huynh đệ tốt, ai ngờ ngươi lại nhầm lẫn ta với muội muội, thật là chán ghét”. Nói đoạn nước mắt đầm đìa chạy đi mất. Từ đó về sau, mỗi khi ai đó nhầm lẫn đệ đệ thành muội muội thì đệ đệ ấy lại nổi giận, sau đó dĩ nhiên không chịu ăn uống. Mà mẫu thân ta lại sủng đệ đệ của ta lên trời, vì thế hạ lệnh mỗi người ra vào trong phủ tuyệt đối không được nhận lầm đệ đệ cùng muội muội, nếu không sẽ bị phạt. Cuối cùng mới tốt hơn một chút a...

Nghĩ đi nghĩ lại, ta thấy đáng thương nhất vẫn là tiểu ca ca, mà ca ca ấy tên là gì nhỉ...?! Uhm... là Tư Đồ Niệm, đúng rồi nghe nói mẹ của huynh ấy là công chúa Tây Lăng còn phụ thân của huynh ấy là ma giáo giáo chủ, thân phận hiển hách là thế gặp phải đệ đệ của ta, oan uổng bị ăn mấy phát đòn, tính ra bây giờ cho đến hơn một năm nay cũng không còn gặp lại tiểu ca ca ấy nữa....

“Tỷ tỷ đang suy nghĩ cái gì vậy?” thanh âm muội muội vang lên kéo ta lại thực tại, ta mỉm cười nói: “không có gì, đang nghĩ đến một số chuyện trước kia thôi, tiểu muội muội à, chúng ta đi chơi đi...”

“Dạ, nhưng mẫu thân đã cho phép chưa?” Muội muội nhu thuận hỏi lại. Ta cũng có chút ngớ ngời, ai da! Ta lại quên mất, đối với ta mẫu thân thực hiện chế độ thả rong, tức là cho ta làm gì làm, đi đâu đi cũng không mấy quan tâm nhưng còn đệ đệ cùng muội muội lại ngược lại, mẫu thân có vẻ nghiêm khắc hơn. Mới đầu ta thắc mắc, hỏi phụ thân thì phụ thân lắc đầu nói không biết, nhiều năm sau ta mới ngộ ra, thì là bởi vì dung mạo của hai đứa em ta quá ư là xuất sắc, mẫu thân sợ không nghiêm khắc chút sẽ bị bọn buôn

người bắt đi mất. Ta cũng không khỏi thở dài, mẩu thân a! dường như ngài có chút hồ đồ rồi, ngài nghĩ xem khắp thiên hạ này có ai dám bắt cóc hài tử của ngài hay sao chứ?!

“Hi hi, phụ thân đã cho phép rồi, mọi người đừng lo...” ta dụ dỗ nói, cùng lắm thì bị mẩu thân nghiêm khắc phạt chút thôi, phụ thân của ta sẽ lo mà, dù sao đi nữa, mẩu thân tối nghe lời không phải là phụ thân hay sao?! có ô dù lớn như vậy chống đỡ, ta còn lâu mới sợ á “Ừ! Tiểu Khanh, cùng đi đi...” Mọi người nở nụ cười rồi nhìn sang đệ đệ của ta nói như vậy. Đệ đệ bĩu môi, lạnh lạnh nói: “suốt ngày chỉ biết chơi thôi, ta còn phải học rất nhiều sách thuốc”. Đệ đệ kết thừa y bát của phụ thân, cũng là một cái si mê y học. Mọi người nghe vậy, có chút không vui: “Tiểu Khanh nói vậy là sai rồi, mẩu thân thường nói học là phải đi đôi với hành, nếu người chỉ biết nhìn vào sách vở sẽ là một con mọt sách mà thôi, hơn thế nữa Tiểu Khanh sao lại có thể ăn nói thế với đại tỷ đâu, đại tỷ ở trong nhà là vất vả nhất mà”

Vì từ nhỏ được định sẵn là người thừa kế, cho nên đại tỷ mới ba tuổi đã bắt đầu học võ rồi, ngày ngày chăm chỉ tập luyện, vết thương rất nhiều, mẩu thân lại nghiêm khắc như vậy, khổ nhất chính là đại tỷ không phải sao?! còn hai người bọn họ từ nhỏ ngay cả một việc nhỏ cũng không động chân động tay, được mẩu thân chiều chuộng như vậy, cái gì cũng có.....

Tiểu hài tử bĩu bĩu môi, nhỏ giọng nói: “ta biết mà....”

Ta tủm tỉm cười nhìn hai đứa em của ta, âm thầm cảm thán, thật là hiểu chuyện. Mọi người nói ta cực khổ chứ thật ra ta cũng cảm thấy không có gì, dù sao ta cũng rất yêu thích luyện võ, cho nên chả thấy vất vả chút nào cả

“Như thế nào a, nếu không đi sẽ trễ mất nha, Tiểu Khanh không đi thì thôi vậy, mọi người lên tỳ tỳ cống, chúng ta ra ngoài ngoài ô chơi, ta sẽ mua cho mọi người mút quả...” ta nói

“Ai nói ta không đi chứ, thói tỳ tỳ biết rõ ta thích nhất là mút quả, lần nào cũng dùng chiêu này dụ dỗ cả...” tiểu đệ đệ oán giận nói, buông trên tay sách thuốc, sửa sang lại quần áo, vươn vai nhìn ta. Ta nhìn nhìn một lát, mới lắc đầu thở dài, khom người cống tiểu đệ đệ, cảm thán: “ta nói tiểu Khanh a! người lúc nào cũng dành mọi người bắt ta cống người, người là nam hài mà...”

“Nam hài thì sao chứ, chả phải mẩu thân cũng luôn sủng ái phụ thân sao?!” tiểu Đệ không phục nói, ai bắt nam hài phải bảo vệ, sủng ái nữ hài đâu, sau này nó kiếm người vợ cũng kiếm một người như mẩu thân vậy, luôn luôn sủng ái nó, yêu chiều nó. Chậc! cũng khổ, riết ba hài tử này nhìn phụ thân của bọn họ như thế, đâm ra lệch lạc về xã hội nhiều quá

“Ừ..ừ! tiểu Khanh nói đúng rồi, đừng giận...” ta một lần lại một lần cười khổ. Mọi người của ta luôn nhu thuận dịu dàng nhưng trong khung quật cường nhiều lắm, trong khi đó đệ đệ bên ngoài táo bạo bên trong lại mềm mại hơn bất cứ ai, ta cảm thấy dường như mẩu

thân sinh nhằm rồi, nếu đệ đệ cùng muội muội đổi chỗ cho nhau mới là phải đạo a

“ Tiểu Khanh! Lúc nào cũng làm nũng với đại tỷ như vậy mà cứ luôn luôn mạnh miệng...” tiểu muội đi bên cạnh che miệng cười trộm

“ Ai nói ta làm nũng a, ta là nam hài....” Tiểu đệ đệ lại bắt đầu táo bạo, thật là mâu thuẫn tiểu hài tử

“ Biết, biết... ngươi là nam hài, ta cũng không nói ngươi là nữ hài tử nha...” Tiểu muội tiếp tục chế giễu, ta phát hiện tiểu muội ta đôi lúc phúc hắc như là con hồ li tinh vậy!

“ Được rồi mà, tiểu Nhan đừng trêu Khanh Nhi nữa...” ta phải xen vào hòa giải, đệ đệ cùng đệ muội mỗi khi tranh chấp là kéo dài đến mấy ngày a, ta thật không hiểu nổi hai đứa em này của ta nữa...

“ Hừ...” tiểu đệ đệ ngạo kiều xoay đầu, nằm úp sấp lên vai của ta. Còn muội muội bĩu môi, tiếp tục đi bên cạnh

Hết ngoại truyện 7

Chương 91: Phiên ngoại 8 : Nhật ký của bảo bảo (trung)

Khoảng nửa canh giờ sau, ta cùng hai đứa em đến nơi, buông xuống tiểu đệ, ta xoa xoa cánh tay có chút tê cứng của mình, cũng may tiểu đệ rất nhẹ nếu không thì cánh tay của ta sẽ gãy mất, ta thầm nghĩ nhất định phải cố gắng luyện võ hơn, chứ mới cỡ đệ đệ có nửa canh giờ chân tay đã mệt mỏi thì thật là mất mặt a

“ Tỳ tỳ, mệt không?!” Đệ đệ của ta đột nhiên có lương tâm hỏi một câu như vậy, ta nhe răng cười, lắc đầu nói không mệt, muội muội tối nhu thuận vươn tay xoa xoa cánh tay của ta nói: “ không mệt mới là lạ á, tỳ tỳ cỡ ngươi một đoạn đường thật dài mà”. Đệ đệ cúi đầu không nói, ta nhẹ cười, xoa đầu của đệ đệ: “ Tiểu Khanh rất nhẹ mà, không sao đâu”. Lúc này đệ đệ mới ngẩng đầu nhoẻn miệng cười, chặc! thật là xinh đẹp. Một lần nữa ta lại cảm thán, muội muội có ai oán nói: “ tỳ tỳ lúc nào cũng sủng hấn như vậy”

“ Ha hả, đệ đệ nhỏ nhất nhà, phải sủng ái chút...” ta cười làm lành, hài tử luôn luôn có chút đồ kỵ, nếu không giải quyết tốt, hậu họa khôn lường a

“ Được rồi, chúng ta chơi đi, Khanh Nhi muốn chơi cái gì đâu?!” Ta cười cười hỏi. Thật ra tiểu muội nói không sai, còn hơn mẫu thân, ta là người sủng đệ đệ nhất nhà. Đệ đệ sinh ra, căn cốt không được tốt lắm, lại di truyền hàn băng trong người phụ thân cho nên từ nhỏ cơ thể yếu hơn tiểu muội, cũng không thể luyện võ, từ nhỏ mẫu thân dùng không biết bao nhiêu dược liệu quý hiếm mới kéo đệ đệ từ quý môn quan trở về mấy lần, sau này đệ đệ dần trưởng thành, cơ thể mới khỏe hơn rất nhiều, cho nên trong nhà, ai nấy điều đặc biệt sủng

ái tiểu đệ đệ, đôi khi bỏ quên mất tiểu muội, cũng may tiểu muội tâm tư tinh tế, còn nhỏ có vài lần hờn dỗi, sau này lớn lên chút hiểu chuyện hơn, đôi khi ra vẻ chống đối lại đệ đệ nhưng thật ra cũng rất thương tiểu đệ

Tiểu đệ đệ nghiêng đầu một chút rồi nghĩ nghĩ nói: “ ta muốn ăn nấm hương nướng!” ta gật gật đầu nhìn hai đứa em của mình nói: “ vậy Tiểu Nhan trông chừng Khanh nhi chút, tỳ tỳ vào rừng hái mấy cái nấm, chúng ta nướng ăn rồi chơi thả diều được không?!” Muội muội gật đầu, ta mới an tâm chạy vào rừng. Thật ra ta cũng không lo lắng lắm, đệ đệ cùng muội muội của ta luôn có ám vệ bảo vệ, ta chỉ dặn dò chút thôi

Hơn nửa canh giờ sau, ta hái được nửa cái giỏ nấm, ra bờ suối rửa sạch một chút, quay trở về, muội muội cùng đệ đệ của ta đã gom được một ít củi khô chờ ta trở lại, ta vẫy vẫy tay nở nụ cười, đã nói hai đứa em này của ta rất hiểu chuyện mà, lần trước ta hái nấm lần kiểm củi, lần này hai đứa em đáng yêu của ta đã biết thay ta gom củi rồi đó, thật là cảm động quá đi ^^

Lúc trước mẫu thân thường đem ta vào rừng huấn luyện, cho nên ta cũng học xong một ít cách làm thức ăn dã ngoại, đơn giản nhất chính là nướng cái nấm, cho nên chẳng mấy chốc khói bốc lên, hương thơm lan tỏa, khiến cho đệ đệ và muội muội của ta liên tục nuốt nước miếng. Ta cười cười, đưa cho mỗi người vài xâu nấm đã nướng rồi, vừa ăn vừa nói chuyện

“ Khanh nhi, dạo này sách thuốc xem đến đâu rồi”

“ Dạ, cũng chỉ mới được một quyển mà thôi..” đệ đệ ảo não nói, ta khuyến khích: “ đệ đệ mới năm tuổi đã nhận biết hết mặt chữ rồi, đã rất giỏi nha”

“ Mới không có, mới nhận biết được hơn một ngàn mặt chữ thôi...”
đệ đệ vừa ăn nắm vừa nói, ta gật gật đầu cười: “ vậy cũng rất được rồi, tỷ tỷ cũng chỉ mới biết cỡ đó à”

“ Tỷ tỷ đừng an ủi ta, người biết hết chữ rồi mà, võ công học cũng không sai, sổ sách tính toán cũng rất được, lần trước nghe Huyền thúc thúc nói với mẫu thân như vậy...” tiểu đệ chậm chậm nói, ta cười cười sờ mũi, là do bị mẫu thân nghiêm khắc giảng dạy mà, muốn không biết cũng khó, nếu mẫu thân để nàng tự do tự tại thì đến bây giờ một mặt chữ cũng không biết quá

“ Hì hì, vậy còn Tiểu Nhan thì sao?!” ta quay đầu hỏi muội muội của mình

“ Biết được hơn ngàn mặt chữ, đã học xong thêu thùa đơn giản, không lâu sau muội muội sẽ học cầm, lúc ấy nhất định sẽ đàn cho tỷ tỷ nghe...” muội muội nhẹ giọng nói. Muội muội của ta quả thật là rất dịu dàng a, không biết sau này ai có phúc rước được muội muội về nhà đây, ta cảm thán ^^

“ Muội muội thật là giỏi nha, tỷ tỷ ghét nhất chính là thêu thùa, cầm kỳ thư họa thì một chút cũng không hứng thú...” ta nhìn muội muội, rất là chân thành khen ngợi. Lúc trước phụ thân cũng muốn cho nàng học cái này, nhưng hời ôi! Thêu thùa thì thêu chả được mấy đường kim mũi chỉ mà mấy đầu ngón tay đã bị kim đâm trúng sưng đỏ cả lên. Cầm, kỳ, thư, học, mời sư phó đến giảng thì điều lắc đầu thờ dài, để vui lòng phụ thân, ta đã rất cố gắng a nhưng là quả thật mấy cái thứ đó còn khó hơn là niệm kinh nữa

Muội muội đỏ mặt, nói: “ cũng không phải, vì đại tỷ làm việc lớn nên mấy cái này mới không quan tâm. Mẫu thân cũng đâu có biết thêu thùa, cầm kỳ thư họa nha nhưng địa vị trên đại lục này mấy ai sánh bằng?!”

“ Hắc hắc.. muội muội tính quá xa rồi...” ta lau mồ hôi liên tục. Làm đại tỷ thật khó mà, muốn khích lệ chút muội muội cùng đệ đệ của mình, cũng là một vấn đề nan giải

Ba người chúng ta tiếp tục ăn, cho đến khi nửa cái giỏ nắm gần hết thì từ đằng xa tiếng vó ngựa dần dần vọng lại, ta khẽ cau mày nhìn về hướng phát ra tiếng vó ngựa, chỉ thấy dần dần hiện rõ hai lượng xe ngựa, rồi một lát sau hai lượng xa hoa xe ngựa đó đã cách chúng ta không quá năm mươi bước rồi

Ta cũng không mấy quan tâm, cùng đệ đệ muội muội thu dọn đồ đạc tàn cuộc do chút ta tạo ra, sau đó lấy ra con điều, ta cẩn thận kiểm tra xem nó có chỗ nào không ổn không thì hai lượng xa hoa xe ngựa kia đã dừng lại trước chúng ta, từ đó bước ra mấy người

Hai thúc thúc khí vũ hiên ngang, đại khái là rất anh tuấn, khí chất bất phàm, quần áo hoa quý, bên cạnh là hai vị xinh đẹp a di và còn có một tiểu ca ca, một tiểu tỷ tỷ hơn ta mấy tuổi, họ nhìn chúng ta, ta cũng nhìn bọn họ, rất là khó hiểu, chắc! không biết bọn họ có sở thích biến thái hay không chứ nhìn ba hài tử chúng ta làm gì, chẳng lẽ bọn họ đói bụng mà chỗ này của ta hương vị cái nắm nướng vẫn còn phảng phất đâu đây?! đại khái là trên đầu của ta đã bắt đầu xuất hiện mấy dấu chấm hỏi rồi đấy

“ Giống... thật sự là giống..?!” hai nam nhân kia thì thào, ta nhướng mi nhìn bọn họ, lên tiếng: “ hai vị thúc thúc, có chuyện gì không?!” Ta là một hảo hài tử cho nên rất là lễ phép mà hỏi như vậy. Hai thúc thúc kia sực tỉnh, mới ôn hòa mỉm cười nhìn ta nói: “ hảo hài tử, mẫu thân của ngươi là Lạc Khanh Nhan đi...”

Thấy hai người này cũng không có gì ác ý, ta lễ phép đáp: “ dạ! đúng vậy, hai vị thúc thúc quen biết mẫu thân của Phong Nhi sao?!”

“ Ha hả..., Quân Bãng ngươi thấy không, nhìn thấy bảng sao của nữ nhân kia ăn nói lễ phép như vậy thật sự khiến ta... chắc! thật sự khiến ta thấy bàng hoàng mà...” Hắc y thúc thúc nhìn Thanh y thúc thúc bên cạnh mà nói như vậy. Ta ngàn vạn lần ai oán, lại một người nói như thế, chẳng lẽ ta phải tỏ ra vô phép lạnh nhạt với là đúng sao, người lớn thật là khó hiểu quá đi

Thanh y thúc thúc ôn hòa cười, nhìn đệ đệ cùng đệ muội của ta, cảm thán: “ đúng vậy a! đã lâu như vậy mới đến nơi này, cũng gần mười năm rồi nhỉ, hài tử của hắc cũng lớn đến như vậy.....”

“ Hai vị thúc thúc đến tìm mẫu thân sao?!” muội muội của ta cũng rất tò mò, nhỏ giọng hỏi

Hai thúc thúc gật đầu, mà đứng bên cạnh hai vị ai di mỉm cười nhìn chúng ta, hai vị tiểu ca ca cùng tiểu tỷ tỷ kia rất là ‘có hứng thú’ nhìn chúng ta, ta cảm giác như ta cùng hai đứa em yêu quý là động vật trân quý bị đem ra biểu diễn vậy, cảm giác thật là kỳ quái...

“ Khụ! Vậy hai vị thúc thúc cứ đi thẳng cho đến Lạc Phủ đi...” ta đưa ra đề nghị, chúng ta vẫn còn muốn chơi thêm một chút nữa, nếu hai lượng xe ngựa này không đi thì thời gian sẽ hết mất thôi

“ Không cần, chúng ta ở đây nghỉ ngơi một chút rồi mang mấy hài tử các ngươi về phủ luôn...” thanh y thúc thúc tủm tỉm cười, không hiểu sao nhìn vị thúc thúc này cười, ta có chút cảm giác nổi da gà

Thế là, chúng ta tiểu hài tử ba người lại gia nhập thêm sáu người, thành một tổ hợp quá kỳ dị

“ Tiểu đệ đệ, ngươi tên gì?!” Tiểu ca ca lúc này mới lên tiếng hỏi, mà tiểu tỷ tỷ đứng bên cạnh cũng thường xuyên liếc nhìn ba người

chúng ta

ặc! lại một người nhầm ta thành nam hài tử, ta nở nụ cười: “ muốn biết người khác là ai phải tự giới thiệu mình mới phải chứ, tiểu ca ca”. Lúc này tiểu ca ca mới đỏ mặt ấp úng nói: “ xin lỗi! ta tên là Âu Dương Thanh, năm nay mười một tuổi....”

Chậc! dòng họ Âu Dương?! Ta nghiêng đầu nhìn vị Hắc y thúc thúc kia, dòng họ Âu Dương là hoàng tộc Hàn Thanh mà, xem ra mấy người này thân phận thật không tầm thường, ta khách sáo mỉm cười đáp lại: “ ca ca hảo, ta tên là Dung Y Phong, năm nay bảy tuổi...”

“ Vậy, còn hai vị muội muội...” tiểu tử tử ngồi bên cạnh cũng xen vào nhìn hai đứa em của ta mà hỏi. Xong rồi, xong rồi... chọc trúng đầu hỏa long đệ đệ rồi. Đệ đệ vốn im lặng không nói, mặt mày bỗng dưng đỏ lên, đứng dậy nhìn tiểu tử tử, quát khế: “ con mắt nào của người nhìn bốn công tử thành tiểu cô nương thế hả?!” chậc! thật là khí thế, này câu nói nhất định là Hồng Tử bày ra rồi. Tiểu tử tử cũng cảm thấy hoảng hốt, cười đến khó coi, khó xử nhìn ta rồi nhìn sang hai vị thúc thúc cùng hai vị a di

Ta vuốt vuốt đầu của tiểu đệ đệ, lôi kéo đệ ấy ôm ôm một cái, vuốt lên lừa giận bèn có lỗi nhìn tiểu tử tử nói: “ xin lỗi nha tiểu tử tử, đệ đệ của ta từ nhỏ ghét nhất chính là ai nhầm lẫn với muội muội, có gì vô phép tiểu tử tử đừng chấp nha”. Ta rất là chân thành cùng khẩn thiết nhìn tiểu tử tử. Nếu ta đoán không lầm thì vị tiểu tử tử này không là quận chúa cũng là công chúa, không thể đắc tội được

Muội muội của ta cười nhẹ, mười phần đáng yêu: “ tử tử hảo, muội là Dung Phượng Nhan, năm nay năm tuổi”. Còn hấn, vươn tay chỉ đệ đệ “ hấn là Dung Phượng Khanh cùng tuổi. Tử tử đừng giận, từ nhỏ đệ đệ cùng ta luôn bị người khác nhầm lẫn đâm ra đệ đệ rất là tức giận khi ai đó nhầm lẫn kiểu này”

Lúc này tiểu tử cũng chỉ ôn hòa mỉm cười gật đầu, thật là một tiểu cô nương hiểu chuyện, ta cảm thán! Tính ra vị tiểu tử này cũng rất được thôi...

“ Nghe đồn Lạc Vân trang chủ thiên hạ vô song, có ba hài tử, cũng là rất thông minh hiểu chuyện...” vị a di xinh đẹp bên cạnh Hắc y thúc thúc, mỉm cười dịu dàng nói. Nàng thật sự rất đẹp, thanh lệ như bạch liên, đôi con ngươi ôn nhu ấm áp khiến cho người khác dễ dàng tâm sinh hảo cảm

Còn một vị ai di nữa, cũng thật đẹp, mắt hạnh ngời sáng, hoàng y quý khí bức người, thái độ thong dong, nhìn ba người chúng ta, gật gù như là đồng ý lời nói của vị a di kia

Ta lại thở dài, sao người lớn cứ thường như thế nhỉ, quá phức tạp...

“ Tiểu tử, ngươi là nam hay nữ vậy...” bỗng dừng thanh y thúc thúc lại nhìn ta mà hỏi như vậy. Ta cười cười nhìn thúc thúc, nói: “ là nam hay nữ, có quan trọng sao?!” bỗng dừng Hắc y thúc thúc cười phá lên, nhìn ta ôn hòa nói: “ lại một Lạc Khanh Nhan xuất hiện a, xem ra hai mươi năm sau, thiên hạ tiếp tục không an bình rồi”

Ta nhún nhún vai, hết sức bất đắc dĩ, ta chỉ mới là một hài tử bảy tuổi nha, cần cho nói chuyện xa xôi như vậy chứ

“ Phụ mẫu ngươi điều khỏe cả chứ...” thanh y thúc thúc tiếp tục hỏi

Ta đáp: “ dạ! còn khỏe cả, cảm ơn thúc thúc”

“ Vậy là tốt rồi....” thanh y thúc thúc gật đầu, cảm thán nói....

Thế là, đi tong một buổi dã ngoại, ta cùng hai đứa em yêu dấu của

mình không thể thả điều, sau đó ta cũng đệ đệ quay về, muội muội đi bên cạnh. Hai vị thúc thúc muốn mang cúng ta về nhà, nhưng đệ đệ nhất quyết không chịu, ta cũng lắc đầu từ chối, đi sao về vậy vậy, ta cùng đệ đệ muội muội thông thả quay về mà hai lượng xe ngựa kia cũng lắc lư theo sau chúng ta

Vừa về đến nhà, phụ thân đã ra đón chúng ta, vươn tay muốn ôm tiểu đệ đệ, nhưng ta không đồng ý, đem tiểu đệ đệ vào phòng, đắp chăn cẩn thận, trên đường về tiểu đệ đệ đã ngủ quên trên lưng ta, mà phụ thân mấy hôm nay trở trời, sức khỏe không tốt, ta không muốn ngài mệt nhọc

“ Phong Nhi, có khách sao?!” phụ thân nhìn ta, hỏi. Ta gật đầu nói: “ đúng vậy phụ thân, có mấy a di thúc thúc đến tìm mẫu thân cùng phụ thân, con dẫn họ vào phủ rồi đấy”

“ Vậy a, con ở đây bồi đệ đệ, để phụ thân ra xem sao đã...” nói xong phụ thân bước ra ngoài, ta mỉm cười, đóng cửa cẩn thận, cũng chạy ra phòng khách xem cuộc vui. Đệ đệ đã ngủ rồi mà, cần chi người bồi nha, ta xem hai vị thúc thúc kia nhất định là nhân vật không tầm thường rồi, không chạy ra xem cuộc vui mới là kẻ ngốc đó. Mà Dung Y Phong ta, thông minh tuyệt đỉnh, sao lại có thể là kẻ ngốc được kia chứ ^^ (Dao Dao: hài tử này cũng di truyền tính tự kỷ của Dung lão ngoan đồng rồi ><)

Sau khi vượt qua ‘bao nhiêu chướng ngại vật’ cuối cùng ta cũng đứng ở bên cửa sổ khách phòng, mà ở đó muội muội của ta cũng đứng rồi, ai da! Hai tỷ muội chúng ta thật là tâm ứng linh thông mà, nhưng là tiểu muội muội từ khi nào lại ‘nhiều chuyện’ như vậy chứ?! Ta vỗ vỗ vai muội muội, muội muội có vẻ hơi giật mình quay đầu nhìn ta mới thở phào nhẹ nhõm, ta nhỏ giọng hỏi: “ sao muội muội lại đứng đây”

Muội muội vút cho ta một cái ánh mắt rất chi là ‘xem thường’, thanh âm tiếp tục nhỏ hơn: “ vậy tỷ tỷ đến đây làm gì nha?” Ô...ô, muội muội sao tự dưng như người hai mặt, mới đó ôn nhu bây giờ thoát biến trở nên phúc hắc như vậy chứ, ta ngậm ngùi khóc than. Muội muội vỗ nhẹ vào má ta một cái, cười cười nói: “ đại tỷ thôi đóng kịch đi, đừng giờ về mặt đó với ta, cái chiêu này chỉ tác dụng với Tiểu Khanh mà thôi”

“ Được rồi, được rồi mà....” Ta dơ hai tay đầu hàng, trong nhà tối hiểu rõ ta nhất chính là tiểu muội muội ôn nhu lại đôi khi rất phúc hắc này thôi, ta tiếp tục nói: “ từ này câu chuyện đến đâu rồi”. Muội muội đưa ngón trỏ lên môi, ý nói ta đừng nói nữa, ta gật gật đầu, quên mất ở đây ai cũng là võ lâm cao thủ, một tiếng động nhỏ cũng dễ dàng nghe thấy, dù chỗ đứng của ta cùng muội muội có che khuất đến đâu đi chăng nữa cũng dễ dàng bị mẫu thân phát hiện

Hai người chúng ta, hết sức im lặng và chăm chú, nghe từ đầu đến đuôi cuộc đối thoại, trước khi tàn cuộc nói chuyện, ta với muội muội đã len lén chạy về biệt viện của mình rồi. Ta cười trộm, rõ ràng mẫu thân phát hiện chúng ta nhưng cũng không có ý định vạch mặt, xem ra ngài cũng không định che dấu chuyện gì, ta cũng phần nào thoải mái ‘vạch sâu tìm lá’ ngọn nguồn câu chuyện a

“ Đại tỷ a, chẳng lẽ hai người kia là ‘tình nhân trước’ của mẫu thân sao?!” muội muội của ta chột hỏi như vậy. Ta buồn bực đáp: “ muội muội, tai nào của ngươi nghe được hai vị thúc thúc kia là ‘tình nhân trước’ của mẫu thân thế hả”

“ Cả hai tai nha...” muội muội rất chi là thơ ngây đáp

Ta buồn cười không thôi, gõ nhẹ lên đầu muội muội một cái, mới nói: “ ngươi nghĩ xem, hai người kia thuộc khẩu vị của mẫu thân sao?!” muội muội nghĩ một cái mới lắc đầu, còn không quên hỏi: “ vậy khẩu

vị của mẫu thân như thế nào?!”

“ Chẳng phải nhìn phụ thân là biết sao?!” ta cười rất chi tà ác, muội muội bỗng dựng lùi sau vài bước, ta ảo não nghiêm mặt lại, nói tiếp: “ cho nên hai người kia nhất định là trước kia theo đuổi mẫu thân nhưng mẫu thân không chịu rồi”

“ Không đúng, không đúng....” Muội muội lắc đầu: “ vị thanh y thúc thúc kia nhất định không thích mẫu thân mà là thích phụ thân”

Ta đang uống một ngụm nước, thiếu chút bị sặc, bình ổn hơi thở mới quay đầu nhìn muội muội, lắp bắp: “ Tiểu Nhan a, sao tự dựng lại có ý kiến kinh người thế hả?!” Muội muội của ta dường như cũng cảm thấy lời nói của mình hơi bị kỳ cục, nhưng cũng đỏ mặt ấp úng, nói tiếp: “ vì ta thấy, từ đầu đến đuôi vị thanh y thúc thúc kia chỉ nhìn mãi phụ thân thôi mà, còn vị hắc y thúc thúc thì cứ liên tục nói chuyện với mẫu thân”

“ A?! vậy nha...” ta ngẫm lại thấy cũng không sai, nhìn qua nhìn lại không thấy ai, mới nhỏ giọng nói với muội muội: “ cũng đúng, phụ thân xinh đẹp như vậy, khó mà không khiến nam nhân cũng không động tâm, trước đây ta nghe Dung ông cố nói phụ thân cũng có cái đuôi bám theo nhưng bị mẫu thân đánh bay, ta cứ nghĩ ấy là một nữ nhân nào đó, nhưng là nghĩ kỹ lại với cái khuôn mặt của phụ thân thì có nữ tử nào dám thích đâu, nhìn vào khuôn mặt cũng cảm giác xấu hổ rồi, có trượng phu nào lại xinh đẹp gấp mấy lần thế tử chứ?!”

“ Đại tỷ nói đúng!” Muội muội gật đầu cái rụp, rất là tán thành, sau đó cũng không quên hỏi tiếp: “ vậy hai vị thúc thúc đó lại đến đây là gì, chả lẽ năm xưa vẫn chưa bỏ cuộc, đến phá đám phụ thân cùng mẫu thân”

“ Không đâu” ta nhíu mày: “ hai vị thúc thúc đó bên cạnh có hai vị a di

xinh đẹp mà, chắc là nương tử của hai thúc thúc rồi, còn có một tiểu ca ca, một tiểu tử tử, nhất định là hài tử của bọn họ, lần này đến đây có vẻ là đến thăm hỏi mà thôi”

Muội muội tỏ vẻ đồng ý, sau đó không nói nữa mà cầm lấy giá thêu, tiếp tục thêu còn đang dang dở, ta nhìn muội muội một chút, mới bước ra sân tập, luyện võ. Có trời mới biết, bỗng dưng nhìn muội muội cầm kim tú hoa là ta cảm thấy cả da gà da ốc nổi lên mà không rõ nguyên do

Tập xong một bài quyền, cùng luyện lại hai chiêu kiếm pháp mà mấy hôm trước mẫu thân đã dạy, ta lau mồ hôi liên tục, thời tiết dạo này bất thường quá, ba hồi nắng ba hồi mưa khiến cho phụ thân yêu quý của ta mệt mỏi mà ta cũng cảm thấy hậm hực trong người. Bước vào phòng chuẩn bị nước lạnh, ta tắm rửa một cái cho thoải mái. Vì tự lập từ nhỏ cho nên mấy việc này bắt đầu năm tuổi ta đã tự gánh vác rồi, cũng không có người hầu riêng, mẫu thân nói không thể dựa vào bất cứ ai được, cho nên mới đầu hơi mệt một chút, sau này ta đã quen

Lúc này có lẽ đệ đệ cũng tỉnh rồi, ta chạy đến phòng bếp, ‘trộm’ lấy một ít điểm tâm của Trương thúc thúc – là đầu bếp trong phủ, Trương thúc thúc làm điểm tâm cực ngon, ta thì không thích đồ ngọt lắm nhưng đệ đệ của ta rất thích, mỗi lần ngủ dậy ta đều đem cho đệ đệ một ít. Mỗi khi thấy đệ đệ tỉnh dậy, nở nụ cười với ta rồi cầm khối điểm tâm điềm điềm ăn, là khả ái được ngay, cho nên ta rất thích công việc ‘lấy trộm’ điểm tâm này

Không ngoài dự tính của ta, khi ta vừa đến thì đệ đệ cũng mắt nhắm mắt mở ngồi dậy rồi, ta tủm tủm cười lấy túi điểm tâm đặt trước mặt đệ đệ, quơ quơ qua lại, đệ đệ còn chưa tỉnh ngủ hẳn, mũi cứ liên tục hít hít, túi điểm tâm qua bên nào thì đệ đệ xoay mặt qua bên đó trông hết một chú chó nhỏ, ta buồn cười không thôi

Đệ đệ nghe thấy tiếng cười của ta thì tỉnh hẳn, nhớ lại việc mình làm bằng đở mắt khế quát: “ thối tử tử, lại trêu cợt ta”

“ Ai da! Khanh nhi à, thật là oan uổng, khó khăn lắm tử tử mới lấy được từ chỗ Trương thúc thúc mấy khối điểm tâm, đệ đệ không ăn thì ta mang cho muội muội vậy” nói đoạn chuẩn bị xoay người đi

Vạc áo bị nắm lại, đệ đệ bĩu môi: “ lần nào cũng chiêu này, tử tử hảo chán ghét”

Ta cười nhẹ, xoa đầu tiểu đệ đệ, lấy khăn nhúng nước ấm lau mặt, rồi đưa túi điểm tâm qua, nói: “ ăn đi! Ít thôi rồi còn ăn cơm nữa, đừng ăn nhiều rồi bỏ cơm lúc ấy mẫu thân sẽ đánh mông nha”

Đệ đệ tỏ vẻ không sợ, lấy điểm tâm ăn từng ngụm từng ngụm, dường như coi lời nói của ta như gió thổi mây trôi, sau một khắc thời gian sau, ba khối điểm tâm lớn bị đệ đệ nuốt hết, đệ đệ mới ngẩng đầu nhìn ta, cười rộ lên: “ tử tử an tâm, mẫu thân chính là luyến tiếc ta bị đánh mà”

Hết ngoại truyện 8

Chương 92: Phiên ngoại 9 : Nhật ký của bảo bảo (hạ)

Hôm nay đã là ngày thứ năm từ khi mấy vị cố nhân đến nhà ta. Trong mấy ngày này, không khí trong nhà cũng bình thường lắm, không có những rắc rối mà ta suy đoán. Nhưng là, có một điều khiến cho ta rất phiền chính là hai vị tiểu ca ca cùng tiểu tử tử kia, suốt ngày cứ chạy theo hai đứa em xinh đẹp của ta làm ta có cảm giác như hai người bọn họ muốn cướp đi đệ đệ cùng muội muội của ta vậy

Thật là phiền não a, có đệ đệ cùng muội muội quá xinh đẹp âu cũng là một vấn đề phức tạp

Ta hai tay chống má, im lặng nhìn về một hướng, có hay không nên dùng kế đuổi hai người kia về không?! Nếu cứ tình trạng này xảy ra thì hai đứa em yêu dấu của ta sẽ bị người dung bắt cóc về nhà dưỡng thành con dâu nuôi từ bé mất thôi >”<

“ Tiểu tử, ngươi đang nhìn gì vậy?!” thanh âm trầm thấp từ tính vang lên từ đằng sau ta, ta thu hồi lại hồn phách còn đang vất vưởng trên không trung. Nở nụ cười gọi: “ Liên thúc thúc”

“ Tiểu tử, còn nhỏ tuổi vậy đã học võ rồi hả...” Liên thúc thúc nắm lấy cổ ta một lát rồi mới khẽ cau mày mà hỏi như vậy. Ta có chút khó hiểu, ta đã bảy tuổi rồi mà có nhỏ chi nữa đâu kia chứ, nhưng vẫn nhu thuận đáp lại: “ Phong nhi đã học võ từ bốn năm trước rồi”

Âu Dương Liên một thoáng kinh ngạc, thật ra tập võ ở cái tuổi còn nhỏ như vậy cũng không có gì ngạc nhiên, ở trong chốn cung đình thì chuyện này lại càng quen thuộc nhưng điều y thắc mắc ở đây chính

là Lạc Khanh Nhan đành lòng để cho hài tử của mình chịu khổ như vậy sao, nữ nhân kia là tối bao che khuyết điểm mà

“Liên thúc thúc, ngài với mẫu thân ta lúc trước là quen như thế nào nha” ta tò mò hỏi

Liên thúc thúc một thoáng trầm ngâm, đôi con ngươi đen thăm thăm nhìn về phía trước, ta cũng yên lặng nhìn Liên thúc thúc, mãi một lát sau, ta cứ nghĩ Liên thúc thúc sẽ không nói thì Liên thúc thúc chợt nở nụ cười

Là, một thoáng hoài niệm chẳng?!, ta cũng không rõ. Liên thúc thúc nhìn ta, vươn tay xoa xoa mái tóc của ta, lên tiếng: “lần đầu tiên ta gặp mẫu thân của ngươi, khi ấy ta bị thương rất nặng, nếu không phải phụ thân của ngươi từ bi cứu giúp có lẽ ta đã không còn tồn tại trên thế gian này rồi”

“Là phụ thân cứu thúc thúc ư?!” Ta tò mò: “chứ không phải là mẫu thân à?!” đầu óc bé nhỏ của ta cứ tưởng tượng hình ảnh Liên thúc thúc bị thương, mẫu thân ra tay cứu giúp vì thế mà thúc thúc mới nhất kiến chung tình chứ ^^

“Ha hả, mẫu thân của ngươi a, không hại người là tốt rồi chứ đừng nói đến việc cứu người....” Liên thúc thúc cười cười

Ta không khỏi gật đầu đồng ý, nói về khoảng lãnh huyết thì có ai bằng mẫu thân ta đâu, cũng may mấy năm nay mẫu thân tu tâm tích đức, sát khí liễm đi rất nhiều, nghe nói là vì phụ thân

“Liên thúc thúc thích mẫu thân phải không?!” Ta tiếp tục soi mói câu chuyện của mấy mươi năm về trước. Tha thứ cho ta nhiều chuyện đi, chứ bây giờ ta đang nhàm chán, không kiếm việc gì vui thì buồn lắm

“ Sao con lại hỏi vậy?!” Liên thúc thúc hỏi lại

Ta đáp: “ là đoán nha!!”

“ Thích a...” Liên thúc thúc chợt thở dài: “ mới đó mà đã nhanh như vậy, đã hơn mười năm rồi... bây giờ cũng đã là quá khứ”. Rồi Liên thúc thúc nhìn về phía đằng xa, nơi mà vị a di xinh đẹp đang ngồi, ánh mắt ôn hòa lại, ánh mắt này ta rất quen thuộc, là ánh mắt mà mẫu thân luôn nhìn phụ thân, ta nở nụ cười....

“ Tiểu tử, thúc thúc có rất nhiều hoàng tử công chúa, ngươi có muốn chọn một người làm con dâu nuôi từ bé không” chợt Liên thúc thúc hỏi ta một câu như vậy. Ta nhìn Liên thúc thúc, đầu óc một thoáng lộn xộn. Nha! Con dâu nuôi từ bé đấy, ta chớp chớp mắt rồi mới mỉm cười thật to: “ vậy... trong các hoàng tử cùng công chúa của thúc thúc, có ai xinh đẹp hơn phụ thân của Phong Nhi không?!” Nghe nói công chúa hoàng tử tất cả đều là mỹ nhân, vị Liên thúc thúc này đẹp trai như vậy, vị a di kia cũng là mỹ nữ tuyệt sắc nhất định đẻ con ra dung mạo cũng khuynh quốc khuynh thành nha. Vậy là cơ hội kiếm một mỹ nhân phu quân của ta không chừng được như nguyện đó. Nhưng là Liên thúc thúc ánh mắt rất chi quái dị nhìn ta, một lát sau mới hỏi: “ tiểu tử, ngươi không phải luyện phụ tình kết đi?!”

“ Đương nhiên là không nha” ta lập tức nghiêm túc chối bỏ, nhìn qua nhìn lại không thấy bóng dáng của mẫu thân mới nhỏ giọng nói: “ Liên thúc thúc, người đừng hại ta, mẫu thân của ta dấm chua rất lớn nha, đối với phụ thân độc chiếm dục mạnh như vậy, nếu nghe được nhất định sẽ đầy Phong nhi ra biên cương +_+”

Liên thúc thúc bật cười sang sảng: “ tiểu tử, ngươi cũng có óc khôi hài thật đấy”

Khuôn mặt của ta khó coi còn hơn cả khổ qua, ai da! Điều này ta nói

sao ai cũng không tin thế nhỉ, lúc nhỏ phụ thân rất thích ta thường hay ôm hôn, sau đó chỉ còn ta cùng mẫu thân, khi đó mẫu thân ánh mắt rất chi là ‘ôn nhu’ nhìn ta sau đó thanh âm rất chi là mềm mại nói: “ nha đầu, lần sau còn dám chiếm tiện nghi của cha người thì đừng trách mẫu thân độc ác”. Từ đó mỗi khi có mẫu thân cùng phụ thân, ta đặc biệt nhu thuận không cùng phụ thân ngoạ ôm rồi thân thân a, ô...ô bây giờ nghĩ lại, số của ta thật là hẩm hiu mà

“ Liên thúc thúc a, ngài đâu phải là không biết tính của mẫu thân của Phong nhi kia chứ?!” Ta buồn buồn nói, đầu cúi xuống, rất chi là ỹ ỹ. Liên thúc thúc vẻ mặt thương hại nhìn ta, xoa xoa đầu của ta, thở dài: “ tiểu tử, yêu cầu của người cao quá đi, thiên hạ này kiếm ai xinh đẹp bằng phụ thân của người bây giờ?!”

“ Phong nhi biết!” ta buồn khổ nói, hi vọng hoàn toàn dập tắt >”<

“ Tiểu tử, tiểu hoàng tử của ta cũng anh tuấn vô cùng, sao người lại chướng mắt a?!” Liên thúc thúc không ngừng giới thiệu hài tử của mình. Ta ngẩng đầu nhìn thúc thúc, vươn tay nhỏ bé chỉ chỉ khuôn mặt của mình “ hài tử của thúc thúc, có ai tuấn mỹ hơn Phong nhi không?!” Không phải là ta tự kỷ a, nhưng là khuôn mặt của ta y chang mẫu thân. Mẫu thân nữ trang thì ta không biết chứ nam trang thì mỗi khi ra được, chỉ cần là giống cái điều nhìn mẫu thân, mặt đỏ tai hồng đó, già trẻ thông sát, điển hình tai họa cho chị em phụ nữ mà

Liên thúc thúc trầm ngâm một chút rồi gật đầu than thở: “ cũng khổ người!! Nữ hài tử mà có khuôn mặt này thật sự là khó khăn nha, có mấy ai vĩ đại như phụ thân của người cam nguyện đứng sau nữ nhân của mình đâu?!”

“ Liên thúc thúc, ngài thật là tri kỷ của Phong nhi...” ta rất là chân thành nói, có ai biết được cái khổ của ta chứ?!

Thế gian này có nam nhân thứ hai nào vĩ đại như phụ thân của ta, cam nguyện là một nam tử đứng sau lưng nữ nhân của mình, là một mảnh tịnh thổ yên lặng chờ đợi nữ nhân của mình tung hoành thiên hạ. Người đời nói phụ thân của ta nhu nhược vô năng chỉ biết dựa vào mẫu thân ta nhưng có mấy nam nhân yêu sâu đến mức cam tâm tình nguyện không oán không hối như phụ thân của ta

Nghĩ đến đây, ta không khỏi ghen tị mẫu thân của mình, thật là có phúc a * _ *

“ Tiểu tử, ngươi đừng buồn, không chừng thiên hạ bao la, ngươi có thể kiếm được người mình thích...” Liên thúc thúc cổ vũ ta. Ta nở nụ cười, gật gật đầu....

“ Nhưng là tiểu tử kia, ngươi năm nay chỉ mới có bảy tuổi đi..?!” Liên thúc thúc chợt hỏi như vậy. Ta cũng không rõ vì sao thúc ấy lại hỏi như thế nhưng cũng rất thật thà đáp lại: “ đúng vậy, Phong nhi đã được bảy tuổi tám tháng rồi”

“ Chậc! mới có từng này tuổi đầu đã muốn kiếm ái nhân rồi sao?!” Liên thúc thúc cười giễu nhìn ta. Ta gãi gãi đầu, cười gượng: “ hắc hắc, này... chính là muốn bồi dưỡng tình cảm từ nhỏ, sau này không sợ ai cướp đi...”

Ta cùng Liên thúc thúc câu có câu không trò chuyện mà nội dung trò chuyện cũng chả đâu ra đâu cả nhưng là dù sao cũng rất vui, ta cảm thấy Liên thúc thúc cũng không tệ lắm đâu

Mười ngày sau, cuối cùng ngày ta mong chờ đã đến, hai lượng xe ngựa vừa ra khỏi phủ ta cảm giác cả người lâng lâng sung sướng a, gần nửa tháng này tiểu ca ca cùng tiểu tỷ tỷ kia cứ suốt ngày chiếm lấy mọi mọi cùng đệ đệ của ta, giờ đi hết rồi, thế là cuối cùng không khí trong phủ lại quay về lúc ban đầu

“ Đại tỳ, có chuyện gì vui sao?!” tiểu muội muội nghiêng đầu nhìn ta hỏi. Ta tủm tỉm cười, đôi con ngươi híp lại, mường phần thoải mái: “ cái này nha, muội không biết đâu. Tiểu Nhan à, mấy hôm nay tiểu ca ca kia cứ bám lấy muội suốt, hẳn ta có ý đồ gì với muội sao?! “

Tiểu muội muội của ta một thoáng đỏ mặt, lườm ta một cái: “ đại tỳ đừng nói bậy bạ, tiểu ca ca kia chạy theo ta bao giờ kia chứ”. Ta nhún nhún vai, hết sức bất đắc dĩ: “ chính hai mắt của ta thấy mà, Tiểu Nhan! không cần ngượng, nếu muội thích thì tỳ sẽ bắt cóc tiểu ca ca về cho muội làm đồng dưỡng phụ...”

“ Đại tỳ...” Tiểu muội muội quát khế, có vẻ rất giận ta rồi. Ta vội cười làm lành, giỡn thôi! Ta chính là luyến tiếc đem muội muội chọc khóc mà: “ tiểu Nhan! đại tỳ nói đùa mà, đừng khóc... đừng khóc...”

“ Hừ! ta dễ dàng khóc lóc lắm sao...” tiểu muội hờn dỗi nói: “ tiểu ca ca kia, suốt ngày chạy theo ta chẳng qua là để hỏi thăm về tỳ mà thôi”

“ A?!” ta trợn mắt, không phải đâu

“ Tiểu ca ca kia hình như rất vừa ý tỳ nha..” Tiểu muội muội nhìn ta, híp mắt cười, giờ khắc này lại giống tiểu hồ ly đang nhìn ta vậy, ta không khỏi cảm thấy nổi da gà. Ta cười gượng: “ tiểu Nhan à! đừng có mà đùa với đại tỳ nữa”

“ Tiểu Nhan nói đúng đó, đại tỳ sức quyến rũ hơn người, không những tiểu ca ca kia thập phần để ý mà ngay cả tiểu tỳ tỳ cũng rất chi là thích đại tỳ nha...” đê đê đáng yêu của ta không biết tự nơi nào chui ra, xen vào câu chuyện, thanh âm tràn đầy giễu cợt

Ta đưa tay lên trán, ngàn lẽ một lần thở dài: “ ta cứ tưởng tiểu tỳ tỳ

kia thích đệ chứ, một đoạn tử đệ mền nha...”

Đệ đệ nhìn ta, có vẻ ai oán vô cùng: “ đại tử, số đào hoa đủ vượn!”

Tiểu muội muội cũng gật đầu, giơ hai tay tán thành, ta ngẩng đầu nhìn trời, âm thầm rơi lệ, ta là đang nhạ ai nha

Trong khi đó, trên đoàn xe ngựa....

Âu Dương Liên nhẹ giọng cười, nhìn hài tử của mình nói: “ Thanh Nhi a! con để ý đến tiểu cô nương Phượng Nhan ư?!”

Mười tuổi Âu Dương Thanh, khuôn mặt hãy còn non nớt lắm, nhìn phụ thân của mình, lắc đầu đỏ mặt: “ không... không có”

“ Chậc! sợ gì a, hài tử của ta chẳng lẽ không xứng đôi cùng nữ nhi của Lạc Khanh Nhan, Thanh nhi đừng sợ, nếu thích phụ thân sẽ làm mai cho ngươi, tiểu cô nương Phượng Nhan đó sau này nhất định giống phụ thân của nàng, xinh đẹp khuynh thành”

“ Bệ hạ, ngài dường như rất muốn kết thông gia với Lạc trang chủ..” ngồi bên cạnh, Hàn Thanh đế hậu che miệng nở nụ cười, thanh lệ xuất trần. Âu Dương Liên ôn nhu nhìn ái thiếp của mình, cười khẽ: “ sao lại không, Phượng Nhi là đang ghen tỵ sao?!”

“ Ha hả, đã lớn tuổi như thế này rồi, còn ghen tỵ cái gì chứ, Bệ hạ cũng đã quên rồi mà, Phượng Nhi hà tất còn nhớ trong lòng chứ?!” Nữ tử dịu dàng cười, vân đạm phong khinh

“ Phụ vương, con không có thích Tiểu Nhan muội muội...” Âu Dương Thanh nhìn phụ mẫu của mình, than khẽ

“ Vậy thì con suốt ngày chạy theo tiểu cô nương đó làm gì?!” Âu

Dương Liên khó hiểu

“ Vì... vì....” Âu Dương Thanh ấp úng

“ HÀi tử à, con đừng nói rằng.... con là thích Tiểu hài tử Phượng Khanh kia, dù hài tử ấy có đẹp như thế nào cũng là nam hà tử nha...”
Âu Dương Liên than thở

“ Không có, phụ vương... con là... là để ý đến... Dung Y Phong...”
Âu Dương Thanh vội vàng biện giải, vừa nói xong, mặt lại đỏ đến tận mang tai

“ Ách?!” Âu Dương Liên một thoáng sững sốt rồi bật cười sang sảng

“ Phụ vương....” Âu Dương Thanh chả hiểu ra làm sao cả, hà có gì phụ vương lại cười lớn như vậy đâu

“ Ta nói nha, Thanh Nhi à! con không có cơ hội đâu?!” Âu Dương Liên lắc đầu

“ Vì sao nha?!...”

“ Tiểu tử Dung Y Phong đó giống hệt mẹ của nàng, sau này nhất định cũng sẽ là một nữ nhân kiệt ngạo bất tuân, tuyệt đối sẽ không bao giờ vì bất cứ ai dừng chân lại, cũng sẽ càng không có chuyện bước vào hoàng cung làm phi, Thanh nhi con là hoàng tử của một nước, sau này sẽ là thái tử, là đế vương mà hoàng hậu của con không có khả năng là tiểu tử Dung Y Phong kia”

“ Vì sao ngài lại chắc chắn đến như vậy?!” Âu Dương Thanh khó hiểu, là đế hậu của một nước, bất cứ nữ tử nào chẳng phải điều mơ ước sao

“ Thanh Nhi, con nên nhớ nữ nhân họ Lạc, tuyệt đối không dễ chọc, đừng nói là đế hậu, cho dù là đế vương nàng cũng khinh thường nhất cố”. Một thoáng thờ dài, Âu Dương Liên nói tiếp: “ con có cam nguyện trở thành một tiểu nam nhân đứng sau Dung Y Phong, cam nguyện vì tiểu tử đó dũ bỏ hết tôn nghiêm của nam nhân?!”

“ Con....” Âu Dương Thanh một thoáng ngẩng ngơ

“ Vậy nên, con đừng vọng tưởng gì về tiểu tử đó nữa....”

“ Nhiều năm trước, Lạc Khanh Nhan chỉ yêu một Dung Phượng Ca chí tử không du...

Thì nhiều năm về sau, Dung Y Phong cũng chỉ sẽ yêu một nam nhân mềm mại, cam nguyện vì nàng là chăm lo cho gia đình

Thanh Nhi, nếu con muốn làm một đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất thì nữ tử bên cạnh con không có khả năng là tiểu tử kia. Còn nếu con cam nguyện là một nam nhân đứng sau lưng nữ nhân của mình thì con muốn theo đuổi Dung Y Phong, phụ vương không cản. Con... có hiểu không?!”

“ Con... đã hiểu, cảm ơn phụ vương....” Âu Dương Thanh khẽ nhắm mắt, một thoáng buồn bã

Cái này gọi là, tình đầu chưa kịp nở rộ đã bị bóp chết ngay từ lúc bắt đầu nha, đáng thương tiểu huynh đệ này quá ^^

Hết ngoại truyện 9

Chương 93: Phiên ngoại 10 : Nhiều năm về sau

“ Đại tỷ, không xong rồi, mẫu thân mang phụ thân chạy trốn mất tiêu...” vừa mới tờ mờ sáng sớm, ông mặt trời còn chưa lên đến đỉnh đầu, hơi lạnh vẫn còn quấn quanh đầu đây ấy vậy mà Lạc phủ đã bị một la thất thanh vang lên, đánh thức tất cả người trong phủ dậy rồi

Tuy nói là thiên hạ thủ phủ, Lạc Khanh Nhan mấy mươi năm nay kiếm tiền, có thể nói là giàu đến mức mấy cái quốc khố của ba nước cộng lại cũng không bằng nhưng Lạc phủ vẫn như vậy đơn giản mà bình dị, hạ nhân dường như cũng đếm trên đầu ngón tay bởi lẽ từ tiểu giáo dục, mỗi hài tử đều tự gánh vác bản thân, không nên ỷ lại vào bất cứ ai, chỉ trừ hai vị long phượng song sinh kia mới được chút đặc thù đãi ngộ mà thôi

Với một mẫu thân nghiêm khắc như vậy, Y Phong đồng học đáng thương của chúng ta vẫn vui vẻ trưởng thành và ngày càng tuấn mỹ, càng có sức quyến rũ cùng trầm ổn hơi đồng bọn cùng lứa nhiều lắm. Nhưng là, nhìn tiểu đệ đệ đáng yêu của mình la thất thanh cùng cầm phong thư mẫu thân để lại, Dung Y Phong thật muốn khóc, hảo muốn khóc nha

Được rồi, luôn biết mẫu thân không bao giờ cho bất cứ ai chống đối lại quyết định của mình, dĩ nhiên là trừ phụ thân xinh đẹp nhưng là dường như chỉ cần mẫu thân đưa ra quyết định phụ thân điều hai tay tán thành cho nên Dung Y Phong cũng không có hi vọng gì nhiều nhưng là cũng không cần cho nàng một chậu nước lạnh phủ phàng vậy đi?! Nhìn mấy dòng thư để lại của mẫu thân, Dung Y Phong thật sức muốn học sói kêu ngao ngao mấy tiếng

“ Đại tỳ, không sao chứ?!” Mười bốn tuổi Dung Phượng Khanh, có thể nói là kế thừa hết dung mạo của Dung Phượng Ca, xinh đẹp không từ nào có thể hình dung, nhất cố khuynh nhân quốc, nhị cố khuynh nhân thành, điển hình cho việc nhiều năm sau sẽ là một mối ‘họa thủy’ to lớn. Nhìn thấy đại tỳ mà mình vẫn luôn kính trọng vẻ mặt như ăn hoàng liên, Dung Phượng Khanh thật sự lo lắng à nha

“ Tiểu Khanh a! đại tỳ thật là khổ mà...” Dung Y Phong khóc không ra nước mắt. Nhìn đại tỳ khuôn mặt tuấn mỹ vô trù, ánh mắt sắc bén, đôi chân mày tràn ngập khí phách, mười phần ánh mặt trời sáng lạng thiếu niên lang nhưng vẻ mặt khổ bức nhìn mình, không hiểu sao Dung Phượng Khanh có cảm giác muốn lùi ra đằng sau, chạy ngay lập tức. Ta nói đại tỳ nha, người làm ơn đừng có dùng khuôn mặt mười phần y chang của mẫu thân làm động tác đó được không, thật khiến cho ta cảm giác nổi hết cả da ốc da gà

“ Tỳ tỳ, trong thư mẫu thân nói gì vậy...” một nạn nhân nữa sau tiếng kêu la thất thanh của Dung Phượng Khanh, cũng bò dậy khỏi ổ chăn ấm áp, chạy đến phòng của Dung Y Phong, xem xét có sự ra sao. Dung Phượng Nhan nhìn tỳ tỳ của mình, thật sự là rất muốn thờ dài a

“ Ô...ô..ô mẫu thân bắt cóc phụ thân, giao hết mọi chuyện cho ta xử lý, Tiểu Khanh, Tiểu Nhan à, đây chính là bắt trẻ em lao động nha...” Dung Y Phong khổ sở nói. Nàng chỉ mới mười bảy thôi mà, chỉ mới mười bảy thôi, giờ khắc này phải đang tuổi ăn chơi chứ sao lại phải gánh vác công việc gia đình chứ, hơn thế nữa gia đình của nàng cũng đâu có nhỏ nha. Thủ phủ của tam quốc, phải lo lắng đến hàng vạn thuộc hạ, nàng thật sự muốn đâm đầu chết quách cho xong, nhẩn tâm mẫu thân.

“ Đại tỳ, chẳng phải có rất nhiều người phụ giúp tỳ làm việc sao,

đừng lo lắng...” Dung Phượng Nhan nhanh chóng an ủi. Dung Y Phong mặt nhăn như trái khổ qua, buồn bực vô cùng: “ta đang định sang Hải quốc kiếm một mỹ nhân làm tướng công, như vậy mọi chuyện phải trì hoãn sao?!”

“Kỳ thật, đại tỳ người là đang oán giận mẫu thân khiến cho người bỏ lỡ việc tìm kiếm mỹ nhân sao?!” Dung Phượng Khanh khóe miệng rút trừu nói

“Dĩ nhiên rồi, mục tiêu lớn nhất đời của ta chính là kiếm một nam nhân xinh đẹp hơn phụ thân, ôn nhu hơn phụ thân để cho ta sủng mà...” Dung Y Phong hợp tình hợp lý nói. Dung Phượng Khanh cùng Dung Phượng Nhan đầu đầy hắc tuyến. Dung Phượng Nhan lạnh lạnh nói: “đại tỳ, người là đang nằm mơ đi”

Dung Phượng Khanh đưa lên ý kiến: “đại tỳ, theo ta thấy người cứ tìm một mỹ nữ xinh đẹp về làm vợ đi, chứ kiếm mỹ nam thì dễ nhưng kiếm nam nhân thuận theo để cho người ôm thì không có đâu. Dù gì đi nữa, cũng đâu có người nào coi người là nữ nhân, với lại ta cùng Tiểu Nhan sẽ không kỳ thị người thích nữ nhân đâu”

“Đúng vậy!!” Dung Phượng Nhan rất có ăn ý gật đầu

Dung Y Phong mặt mày tái mét, đê đê muội muội này của nàng từ khi nào học xấu rồi: “ta không có hứng thú với nữ nhân...”

“Nhưng là, hôm trước chẳng phải đại tỳ vừa mới đi Hoa lâu đó thôi, nghe nói hoa khôi Hàm Yên rất là ưng ý tỳ tỳ mà...” Dung Phượng Khanh nói ra sự thật

“Phi, phi..!! đó là ta coi nàng ấy như tri kỷ...” Dung Y Phong hoàn toàn phủ nhận, nhanh chóng chuyển sang đề tài khác nếu không nàng sẽ điên mất với hai đứa em tràn đầy tư tưởng kỳ quái này: “

Tiểu Khanh a, Tiểu Nhan a... chúng ta là thân nhân đúng không”

Dung Phượng Khanh cùng Dung Phượng Nhan gật đầu

Dung Y Phong cười hắc hắc: “ cho nên phải giúp đỡ lẫn nhau thôi”

Hai người kia tiếp tục gật đầu

“ Cho nên hai người phải giúp ta ...” Dung Y Phong cười đến giảo hoạt

“ Cái kia, đại tỷ....” Dung Phượng Nhan nuốt một ngụm nước miếng, nói: “ ta quên mất còn có vài việc chưa làm, ta phải đi thôi”. Nói xong nhanh như cắt dùng khinh công chạy ra ngoài. Dung Phượng Nhan mấy năm nay, đặc ý nhất chính là khinh công, được chân truyền của thiên hạ đệ nhất thần thủ, hơn thế nữa nàng cũng không có hứng thú học võ cho nên cũng chỉ học khinh công phòng vệ mà thôi. Hôm nay khinh công thật sự phát huy khiến cho nàng thoát khỏi ma trảo của đại tỷ nha. Nói giỡn, nàng thật sự yêu ngày tháng rảnh rang bình yên lắm, hoàn toàn không có hứng thú cùng đại tỷ giúp sức quản lý mấy công việc kia đâu

Nhìn Dung Phượng Nhan chạy còn nhanh hơn thỏ, Dung Phượng Khanh âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Y từ nhỏ thể yếu không thể học võ cho nên cũng chả có khinh công cao như Dung Phượng Nhan cho nên cũng chỉ dùng chiêu duy nhất của mình, đôi mắt to tròn ngời sáng, long lanh, cái miệng úy úy khuất khuất xúng với dung nhan kia thật sự khiến cho mọi người nhìn thấy hận không thể vì y ra sức phấn đấu nha: “ tỷ tỷ, ta mệt mỏi muốn quay về phòng ngủ”

Dung Y Phong nhìn đệ đệ từ nhỏ bị mình phụng trong tay sợ rớt, hàm trong miệng sợ hóa, vẻ mặt tràn đầy ủy khuất kia nhìn mình, làm sao có thể nhẫn tâm nhìn đệ đệ thay mình xử lý những công việc mệt

mỏi kia đâu, cảm giác áy này tràn đầy, Dung Y Phong cười ôn nhu, xoa đầu Dung Phượng Khanh: “ Khanh Nhi! Đừng lo lắng, về phòng nghỉ đi, có tỷ tỷ ở đây, dù thiên có sụp xuống tỷ tỷ cũng thay người chống đỡ”

Đạt thành đại kế, Dung Phượng Khanh hí hửng chạy về phòng, trong lòng âm thầm vui vẻ, cái gì là khinh công, võ công chứ, chỉ cần y một cái nhãn mày là dễ dàng thu phục thôi, Đây chính là trong truyền thuyết thắng kế chiến đứng đầu, Mỹ nhân kế đâu ^^

Dung Y Phong lắc đầu cười khế, hai hài tử này bắt đầu học xấu rồi đó, thờ dài quay vào trong, bắt đầu xử lý sổ sách. Từ ba năm trước mẫu thân cũng đã cho nàng bắt đầu xử lý công việc rồi, lần này đây chỉ muốn trêu đùa chút hai đứa em của mình thôi. Năm nay nghe nói phía Bắc gặp hạn hán, phụ thân kéo mẫu thân đến đó để phát lương thực đi. Phụ thân quanh năm suốt tháng giúp đỡ người khách, hàng tháng điều lên chùa thắp hương cầu phúc, nàng điều biết là thay mẫu thân tích đức

Mẫu thân thường nói, là một người đứng đầu, không cần phải biết hết tất cả, chỉ cần biết cách dùng người là được rồi, một người dù có ba đầu sáu tay cũng chả thể làm nhiều việc được, chỉ có thể dùng người một cách xuất sắc nhất mới có thể đảm đương hết mọi chuyện, nắm trong tầm tay. Thu phục lòng người, trấn an lòng người, cũng như biết cách chèn ép thuộc hạ khiến cho họ bán mạng vì mình lại không chút oán giận hơn thế nữa còn rất vui vẻ giúp ta kiếm tiền. Hơn mười năm nay, thủ đoạn đó của mẫu thân, Dung Y Phong nàng đã học không ít, lại càng làm một cách nhuần nhuyễn vô cùng.

Mười bảy tuổi, Dung Y Phong có thể đảm đương một phía, chỉ tay điểm giang sơn, nắm trên tay quyền lực khiến cho nàng mới đầu không khỏi có chút lằng lằng nhưng là ‘quyền lực càng cao trách nhiệm càng lớn’ câu nói đó của mẫu thân không ngừng nhắc nhở

nàng khiến cho Dung Y Phong, tránh không ít những sai phạm của thiếu niên thường tình

Không phải là chưa từng có thất bại, Dung Y Phong đã từng không ít lần thất bại cùng nản chí nhưng là mỗi một lần như vậy, chỉ cần nghĩ việc cúi đầu chịu thua, nàng không cam tâm, một lần rồi một lần ý chí sục sôi, nhiệt huyết, can đảm cùng kiệt ngạo bất tuân. Mười bảy tuổi Dung Y Phong thực sự ngày càng lóa mắt quang hoa, càng khiến cho người ta cảm giác nhìn từ xa ngưỡng mộ

Mười bảy tuổi, thiếu đi thiếu niên xúc động, làm việc hơn vài phần ổn trọng, vẻ mặt lúc nào cũng ôn hòa cười như gió xuân nhưng làm việc không hề ướm át bản thủ, nhanh chóng quyết đoán, cũng như thủ đoạn lãnh khốc không thua gì mẫu thân của nàng, không ít thuộc hạ của Lạc Khanh Nhan âm thầm thán thưởng, hài tử này sinh ra chính là kế thừa toàn bộ sự nghiệp của Lạc Khanh Nhan a, sẽ khiến cho nó ngày càng phát dương quang đại, tin tưởng sẽ không thua gì Lạc Khanh Nhan chấp chưởng, cho nên mười bảy tuổi Dung Y Phong từ thiếu chủ lên địa vị chủ thượng, không ai có một câu phản đối. Dám sao?! đừng nhìn nàng lúc nào cũng hi ha cười nhưng chết dưới tay nàng lúc nào còn không biết đâu, điển hình loại người tiểu lý tàng đao mà.

Cuối cùng cũng có thể giao hết mọi chuyện cho Dung Y Phong, Lạc Khanh Nhan hoàn toàn phui tay cùng mỹ nhân phu quân của mình đi chơi đi thôi, mấy năm nay nàng cũng đủ vất vả rồi, phải tự khao thưởng cho mình chứ, chính vì vậy mà mới để lại thư mang theo Dung Phượng Ca rời nhà, và trình diễn ra màn thất thanh la hét trên

Lại thêm ba năm nữa trôi qua, Lạc Vân sơn trang sản nghiệp càng phát triển lớn mạnh, đang tiến quân ở một số nước nhỏ khác, Dung Y Phong cũng ít bận rộn hơn, nhớ đôi phụ mẫu vô lương tâm của mình, ba năm đi ngao du tứ hải, cũng không quay về một lần, chỉ một

năm tiết trung thu cùng cuối năm với gởi vài món quà về khiến cho Dung Y Phong từ từ ai oán chuyển sang chết lặng, không mong chờ gì hơn...

Mười bảy tuổi Dung Phượng Nhan, dung mạo khuynh thành khuynh quốc, cầm kỳ thư họa không gì không thông, nhất đại tài nữ khiến cho biết bao nhiêu vương công quý tộc ngưỡng mộ đập nát cửa 'cựu nhiếp chính vương' đến cầu hôn. Mỗi lần nàng bước ra đường, là hôm đó thế nào cũng có không ít người bị thương a, thì cái tình cảnh chỉ lo ngắm nhìn mỹ nhân không nhìn đường đi đụng chạm vào nhau dẫn đến sự kiện đổ máu cũng là thường tình mà thôi. Nhưng tiếc thay mỹ nhân tuy đẹp nhưng là tiêu chuẩn quá cao cho đến hôm nay vẫn chưa có nam nhân nào lọt vào mắt xanh của Dung Phượng Nhan cả

Thật ra Dung Phượng Nhan yêu cầu không có cao lắm, nàng chỉ cần nam nhân đẹp trai bằng mẫu thân của nàng là đủ rồi, tính tình cứng rắn như mẫu thân là đủ mà dĩ nhiên cũng đủ sủng nàng như mẫu thân vẫn thường sủng phụ thân. Nhưng là Dung đại mỹ nhân mỗi một lần điều thờ dài ngoằn, vẫn chưa tìm được lang quân như ý nha

“ Tiểu Nhan, người yêu cầu có cao quá không?!” Dung Phượng Khanh gặm một trái táo, hỏi. Dung Phượng Nhan quay đầu nhìn đệ đệ của mình, bĩu môi: “ ta yêu cầu như vậy, có gì cao đâu chứ?!”

Dung Phượng Nhan quăng cho vị tỷ tỷ song sinh của mình một cái ánh mắt xem thường, bình thản nói: “ người cứ tiếp tục nằm mơ đi”

“ Vậy còn người nha, cô nương nào mới hợp ý nhà người?!” Dung Phượng Nhan cười cười, cười giống nhất chích hồ ly

“ A?!” Dung Phượng Khanh một thoáng nhú mày, tiếp tục gặp một

miếng quả táo, thở dài nói: “ giống mẫu thân là được”

Dung Phượng Nhan cười, chế giễu: “ người cứ tiếp tục nằm mơ đi”

Hai người tiếp tục thở dài.....

Xem ra kiếm cho mình một bạn lữ thích hợp thật là một vấn đề nan giải a, còn nan giải hơn nữa chính là bị đầu độc mười mấy năm nhìn phụ mẫu của mình ân ân ái ái, tiêu chuẩn chính là không phải bình thường đâu, lại tiếp tục thở dài....

“ Tiểu Khanh! Người hạ tiêu chuẩn đi...” Dung Phượng Nhan nói

“ Làm chi?!” Dung Phượng Khanh bĩu môi: “ ta cũng không thua kém phụ thân, nhất định cũng sẽ có một nữ nhân như mẫu thân xuất hiện, nếu không có thì ta sẽ không lấy”

Dung Phượng Nhan chống cằm, gật gật đầu: “ người nói không sai, ta đây cũng được xem là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, chả lẽ không kiếm được nam nhân nào xứng đôi với ta sao?!” hai người ăn ý nở nụ cười, tiếp tục công việc, người thêu hoa kẻ đọc sách

Một cặp song sinh tự kỷ a...+_+

Dung Y Phong lần này sang Hải quốc, không chỉ vì có công việc cần giải quyết mà còn vì hôn sự của đệ đệ cùng muội muội của mình mà lo lắng. Hai tiểu hài tử ấy yêu cầu quá cao, mà nàng đã tìm kiếm nhiều năm như vậy sao cho xứng đôi với hai đứa em yêu quý của mình nhưng vẫn không có người thích hợp cho nên lần này đến vùng đất được xem là Mỹ nhân quốc này, ngoài sản nghiệp của Lạc Vân chính là tìm muội phu cùng em dâu tương lai cho hai đứa em đáng yêu của mình

Dung Y Phong nghĩ vậy, cho nên nhanh chóng giải quyết công việc, cũng may là lượng công việc không nhiều lắm, lẽ đó mà chỉ hơn năm ngày cũng đã thu xếp ổn thỏa, Dung Y Phong bắt đầu mục đích tìm kiếm mỹ nhân chi liễu

Này a, không được quá gầy

Người kia quá béo

Người kia quá ngốc.....

Đủ loại mỹ nam mỹ nữ, Dung Y Phong điều soi mói thật kỹ và đi đến quyết định cuối cùng rằng, Hải quốc không có mỹ nhân nào nàng vừa ý cả

Thờ dài....

Đang định quay về khách điểm thì cách đó không xa, lao nhao cái trò cường thường dân nữ, Dung Y Phong đang trong tâm trạng không mấy lạc quan lắm cho nên dùng mấy 'dâm tặc' kia làm nơi trút giận, nhanh chóng gợn gàng xử lý đẹp tên công tử nhà giàu cùng nhóm thuộc hạ huênh hoang, Dung Y Phong đánh đến mức sung sướng cả cõi lòng, chả cần nội lực chỉ cần chân đấm tay đá cũng đủ khiến cho nhóm người kia đi không nổi chỉ lếch về rồi mà cũng chẳng còn sức đe dọa Dung Y Phong nữa

Đang định xoay người đi, thì thanh âm vang lên: “ cô nương, đa tạ!” thanh âm thực sự dễ nghe, hào ôn nhu, tựa như gió xuân quét qua mặt, Dung Y Phong quay đầu lại, nhìn vị 'mỹ nữ' được nàng cứu thoát khỏi đám sắc lang kia, mắt còn sáng hơn cả cái đèn lồng

Bạch y như tuyết, mi mục như họa, mi gian một nốt chu sa, như là khuy nh tẩn nhân thế phồn hoa...

Rầm rầm... rầm....

Dung Y Phong cảm giác mình như bị mấy đao sấm sét đánh trúng, này chính là trong truyền thuyết nhất kiến chung tình nha. Dung Y Phong trong lòng khóc thét, a..a... nàng từ khi nào lại có hứng thú với nữ tử vậy, chẳng lẽ Tiểu Nhan nói đúng, nàng nên tìm một mỹ nữ lấy làm vợ?!

“ Cô nương?!” Mỹ nhân thanh âm thật là dễ nghe, Dung Y Phong hốt hoảng nghĩ

“ Khụ...” Dung Y Phong lấy lại bình tĩnh, chắc! có thể nhìn ra nàng là nữ tử, lần đầu tiên không nhầm nàng là nam nhân, vị mỹ nhân này thật sự là tinh mắt đây, nở nụ cười, một chút tà ác, vươn tay nắm lấy mỹ nhân cằm: “ chắc! mỹ nhân, ngươi cũng thật là tinh mắt”

Mỹ nhân bị nắm lấy cằm, không tỏ vẻ gì là khó chịu, chỉ ôn hòa cười, dĩ nhiên là hai cái lỗ tai từng đở bị mớ tóc đen che đi cho nên Dung Y Phong không có bắt gặp

Da thật là nộn, Dung Y Phong thầm nghĩ, tay không quên sờ sờ lại niết niết khuôn mặt người ta, hoàn toàn ăn đậu hủ mà không chút cố kỵ

“ Mỹ nhân, ngươi tên là gì?!” Dung Y Phong cười đến tà mị, mỹ nhân xinh đẹp phải nhanh chóng bắt lấy đem về làm của riêng không phải sao. Oa ha ha! Lần này đến Hải quốc quả nhiên không tệ, mỹ nhân quốc quả thật là mỹ nhân quốc thôi

“ Cố Thanh Khuynh” mỹ nhân nhẹ giọng cười

“ Họ Cố?!” Dung Y Phong một thoáng nhíu mi, sau đó thoải mái cười:

“ là quốc họ đi?! Đừng nói với ta ngươi là công chúa hay quận chúa gì đó đi?!” Không phải đâu, nếu là công chúa thì bắt cóc hơi bị khó đấy. Ta nói Dung đồng học nha, sao ngươi lại có ý định độc ác đó đâu

“ Ha hả....” mỹ nhân không nói, tiếng cười như chuông đồng, lạnh lạnh bên tai. Dung Y Phong đưa tay xoa xoa mi tâm: “ mỹ nhân a, mặc dù ta đối ngươi nhất kiến chung tình như là nếu ngươi là công chúa hay quận chúa linh tinh gì đó thì thật khó khăn nha”

Cố Thanh Khuynh nhìn Dung Y Phong, nữ tử cao hơn mình nửa cái đầu, khuôn mặt lãnh mỹ nhưng hành động đôi chút trẻ con khiến cho y cảm thấy không khỏi thú vị. Nữ nhân có thể trưởng đến mức như vậy thật là khiến cho nam tử như y hận không thể tìm cái gối nào đó mà đập đầu lên đi. Y dung mạo di truyền từ mẫu thân cho nên âm nhu mỹ lệ, giống như nữ tử cho nên mỗi khi ra ngoài bị không ít người dòm ngó nhưng là hôm nay y chưa ra tay động thủ đã có người thay y giải quyết đám người đó rồi

Mới đầu y cũng không khỏi ngạc nhiên, nhưng là càng nhìn càng cảm thấy nữ nhân này thú vị cho nên mới mở miệng lưu lại, nhìn nàng không kiên nhẫn gì ăn mình đậu hủ, lại càng nói nhất kiến chung tình với mình, không hiểu sao Cố Thanh Khuynh cảm thấy có cái gì âm ỉ trong lòng, phá kiến mà ra....

“ Ta không phải quận chúa, không phải công chúa....” Cố Thanh Khuynh nhẹ giọng nói: “ mà là... thế tử”. Phụ thân của y là vương gia, mẫu thân của y từng là thánh nữ của Thần điện.

“ Cái ... cái gì?!” Dung Y Phong lắp bắp: “ thế... thế tử?!”

“ Là nam nhân....” Dung Y Phong thì thào, vươn ma trảo sờ sờ ngực người ta, mới xác định tình hình. Cố Thanh Khuynh không nghĩ Dung

Y Phong lại bạo gan như vậy, dám giữa đường ‘phi lễ’ y. Không khỏi giật mình, hai tay ôm ngực lui ra đằng sau, cũng không biết vì sao đôi gò má bạch ngọc kia ửng đỏ đến tận mang tai

“ Oa ha ha....” Dung Y Phong bật cười sang sảng, ai da! Lão thiên gia đối nàng không tệ thôi, rốt cuộc nguyện vọng nhiều năm thực hiện được, nhìn đi! Người này dung mạo đẹp không thua gì phụ thân, thanh âm cũng hào ôn nhu nhất định cũng sẽ rất ôn nhu như phụ thân, nàng đã nói nhất định sẽ tìm được mà. Nhưng là, Dung Y Phong chợt cảm thấy kỳ cục, hà có gì mỹ nhân này khuôn mặt lại.... hao hao giống phụ thân đâu?!

Đừng nói với nàng là, này... là một đứa con khác lưu lạc của phụ thân đi?!

Dung Y Phong lắc đầu, cũng không phải nha, mẫu thân chỉ có ba hài tử thôi, chẳng lẽ là phụ thân ngoại tình. Phi, phi...!! phụ thân mà ngoại tình trừ phi trời sụp, Dung Y Phong cảm thán, có lẽ là người giống người thôi

Nhìn Dung Y Phong khi thì cười, khi thì mặt mày cau có, khi thì vui vẻ, Cố Thanh Khuynh nghiền ngẫm cười

Một con sói, cùng một con hồ ly khoác da bạch thỏ, không biết lại xảy ra hỏa hoa gì đây nha?!

Là sói nuốt sạch hồ ly hay là hồ ly dùng kế ăn sạch sói, cái này.. chắc! là một bí ẩn nan giải à nha ^^

Cuối cùng hành trình nửa tháng ở Hải quốc kéo dài thành nửa năm mà khi Dung Y Phong trở về, dẫn theo một đại mỹ nhân thật khiến cho không ít oanh động thôi

Trong thời gian đó, ở Hoàng Thiên mà thu nhỏ chính là Lạc phủ, lại xảy ra không ít chuyện

Tỷ như, Nhị tiểu thư Lạc Phủ, Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Dung Phượng Nhan, tình cờ cứu được một nam nhân mình đầy máu me, mang về trị liệu. Nam nhân dung mạo bình phàm, trầm ngâm ít nói nhưng chả hiểu sao, ngắn ngủn có nửa năm thu phục được đại mỹ nhân khổng ít người ghen tỵ hận, này chính là điển hình phần trư ăn lão hổ a. Thật sự là... nhìn lù lù nhưng vác cái lu mà chạy

Dung Phượng Nhan chợt hiểu ra một điều, gặp được ái nhân thì tất cả tiêu chuẩn trở thành hư không, dù người đó có không đẹp, dù người đó có muôn vàn không tốt nhưng trong mắt của mình, người đó chính là tốt nhất

Văng vẳng nghe đâu đây, thanh âm của mẫu thân, ôn nhu xoa xoa đầu của nàng mà nói rằng: “ thiên hạ mỹ cảnh nhiều vô số kể, nhưng đẹp nhất chính là dung mạo người mình yêu”

Cần chi tuấn mỹ vô trù, cần chi anh tuấn tiêu sái, cần chi phong lưu thiếu niên, cần chi vương hầu quý tộc...

Chỉ cần, một viên tâm trần đầy chứa một mình mình là đủ rồi

Chỉ cần, biết được khi nào nàng vui, khi nào nàng buồn, khi nào nàng khổ sở là đủ rồi

Chỉ cần, ánh mắt luôn hướng về nàng là đủ rồi.....

Cho nên, thiếu niên ấy, bình phàm gương mặt lại có chân thật nhất tiểu dung, chân thật nhất tấm lòng, khiến cho Dung Phượng Nhan rung động

Thiếu niên ấy, tên gọi Mộ Kỳ Hành

Còn Dung Phượng Khanh?!

Nhìn đại tỷ tìm được nam nhân khiến cho đại tỷ rung động, nhìn nhị tỷ cũng tìm cho mình một người để cho nàng an tâm dựa vào cả đời, Dung Phượng Khanh khẽ mỉm cười

Thật ra, y không có mong đợi mình có thể kiếm một nữ nhân hoàn mỹ như mẫu thân, y cũng không có ý định kiếm cho mình một bạn lữ

Bởi vì, y không muốn liên lụy bất cứ cô nương nào cả

Hàn độc trong cơ thể y di truyền tự phụ thân, tuy không lấy đi tính mạng của y nhưng y biết tuổi thọ của mình không cao, như vậy hà có gì lại liên lụy cô nương khác đâu

Sau đại hôn của hai vị tỷ tỷ mà y yêu kính nhất, Dung Phượng Khanh bắt đầu khăn gói lên đường chu du thiên hạ, hành y tế thế....

Năm thứ nhất, y đi khắp Hoàng Thiên, cứu không ít người, thế gian ca tụng y hai tiếng thánh thủ

Năm thứ hai, y đến Hàn Thanh, mở ra y quán vì người nghèo xem bệnh bốc thuốc miễn phí, được không ít người kính trọng

Năm thứ ba, y đến Băng Lạc tiếp tục hành trình của mình, mỗi lần nhìn thấy gương mặt tươi sáng khôi phục của bệnh nhân, y như cảm thấy một niềm sung sướng phát ra từ tận đáy lòng

Mỗi năm đến tiết trung thu, y sẽ quay về cùng chúng gia đình, cửa ái cuối năm, khí trời xe lạnh, trên đường hồi Hoàng Thiên, hàn độc bỗng dưng phát tán sớm khiến cho y có chút trở tay không kịp

Một lần nữa mở mắt tỉnh dậy, xung quanh phòng ốc đơn giản, có một người nhìn y, lạnh nhạt nói: “ người tỉnh rồi”

“ Đây là đâu?!” Y hỏi

“ Ta trên đường thấy người ngất xỉu cho nên mang về đây?!” người đó nói

“ Cảm ơn người đã cứu ta, ta gọi Dung Phượng Khanh, tên người là gì?!” Y ôn hòa cười, cảm thấy hàn độc trong cơ thể bị áp chế đi rất nhiều không khỏi kinh ngạc, Dung ông cố nói, hàn độc cũng không phải là độc, không thể tận gốc, cũng chỉ di truyền từ đời này sang đời khác mà thôi. Phụ thân năm xưa bị hỏa diễm tổn hại Dung ông cố phải dùng hàn băng ngàn năm mới trị được nhưng hậu quả là hàn độc tồn tại trong người khiến cho cơ thể suy yếu, không sống lâu, hơn thế nữa từng vì mẫu thân nhảy vào hàn đầm, lượng hàn độc càng nhân cao thập bội, giờ lại di truyền sang ta.

Nghe nói, có thể trị được hàn độc, cũng chỉ có người luyện chí cực dương công lực mới có thể hóa giải được, nhưng loại võ công này từ ba trăm năm trước đã biệt tích khỏi võ lâm

“ Nga! Người là cái kia ngốc ngốc thần y?!” người kia nhìn Dung Phượng Khanh lạnh lạnh nói, thanh âm không ra cảm xúc: “ ta gọi Tiêu Đạm Vân”

“ Ngốc ngốc thần y?!” Dung Phượng Khanh ngơ ngác hỏi lại

“ Chính mình lo không xong lại chạy đi khắp nơi vì người khác chữa bệnh?! Không ngốc gọi là gì?!” Người kia cười nhạt, nói xong bước ra ngoài, để lại Dung Phượng Khanh đứng người

Y như có cảm giác mình là người nhiều chuyện nha..!!!

Nhưng là, Dung Phượng Khanh phát hiện

Người kia tuy bề ngoài lạnh nhạt, có thể nói là lạnh lùng nhưng đối y đặc biệt cẩn thận cùng ôn nhu

Người kia đôi lúc trào phúng y nhưng có ai đó đụng chạm đến y sẽ nhảy lên đánh cho kẻ đó kêu cha gọi mẹ

Người kia nhìn như vô tâm vô phế nhưng kỳ thật dường như.... Từ đầu đến cuối ánh mắt chẳng bao giờ rời khỏi y

Dung Phượng Khanh khó hiểu nhưng là không hiểu sao, khóa tâm hai mươi năm yên lặng, chợt gợn sóng....

Người kia gương mặt lãnh tuấn, đuôi lông mày khóe mắt tràn đầy sắc bén, đôi con ngươi đậm mạc và bạc môi rất mỏng, hồng nhạt lúc nào cũng mím lại, như là vẻ mặt không kiên nhẫn

Từ khi nào y cũng chú ý đến người kia như vậy?!

Y... động tâm?! Với một nam nhân?!

A, không phải đâu, y chưa từng có ý định cùng nam nhân vượt qua cả đời nha

Nhưng là....

Nếu như đó là người kia...

Dung Phượng Khanh thất thần nhìn Tiêu Đạm Vân

Năm nay y không có về đoàn tụ cùng gia đình, đại tỷ gửi thư một thoáng không vui nhưng không trách móc gì y. Thời điểm tết đoàn viên cùng gia đình, y lại cùng người này, cũng chả hiểu làm sao y cùng người này lại ở chung suốt ba tháng nay

Người kia nói vì y chữa bệnh

Người kia nói, chí cực dương võ công tên gọi Hỏa cực mà người kia chính là người duy nhất kế thừa loại võ công này

Y hỏi vì sao lại muốn chữa trị cho y, hao tổn công lực không phải ít, chỉ vì nhấc tay chi lao

Người kia không nói

Thời gian thật mau, đảo mắt lại qua nửa năm, hàn độc trong người y đã giảm bớt chỉ còn một nửa, mấy năm nay chịu hàn độc hành hạ khiến cho y không khỏi vui sướng

“ Tiêu Đạm Vân! Cảm ơn ngươi” y chân thành nói

Người kia ngược mắt nhìn y, thật sâu...

Y bối rối

“ Dung Phượng Khanh....”

“ Ân?!”

“ Ta thích ngươi”

“ A?!” y kinh ngạc, há hốc mồm, không hiểu sao lại cảm thấy vui sướng

“ Ta... là nam nhân...” y nhỏ giọng nói

“ Ta đương nhiên biết”

“ Người... cũng là nam nhân....”

Người kia im lặng một lát, mới thở dài nói: “ ta là nữ nhân”. Cảm giác ngiến răng ngiến lợi hương vị

“ A?!” Dung Phượng Khanh mở to mắt nhìn người trước mặt, này... cũng quá lớn kinh hỉ đi

“ Cho nên...” người kia nở nụ cười: “ chấp chử tay cùng nhau giai lão, người khả nguyện cùng ta.... Cùng nhau nắm tay cho đến bạc đầu?!”

“ Ừ!...” nhìn người kia nở nụ cười, thật sự ôn nhu bất giác Dung Phượng Khanh gật đầu lúc nào không hay

Tiểu dung trên môi người kia sáng lạng hơn bao giờ hết, Dung Phượng Khanh như thấy hoa khai, như là triều dương ấm áp sáng lạn, người kia vươn hai tay ôm chặt lấy y, miệng lẩm bẫm: “ ta đã thích người.... Từ rất lâu... rất lâu....”

Truyền thuyết, U Minh đảo, một hòn đảo tách biệt nằm ngạo nghễ trên biển, giáp ranh giữa Hoàng Thiên cùng Hải quốc, nghe nói nơi đó cơ quan thiết lập, ai bước vào thì không thể ra. Nghe nói nơi đó khoáng sản trù phú, người dân sống đông đúc tấp nập như một tiểu quốc, nơi đó bốn mùa hoa khai không có đông hạ, tài phú nhiều vô số kể. Nghe nói U Minh đảo không thuộc về bất cứ quốc gia nào, có một đội tinh binh gồm tám mươi một người tên gọi Hồ Lang chi sư, đội quân bất khả chiến bại, chỉ cần có Hồ Lang chi sư, dững mãnh

thiết kỵ, là có được thiên hạ. Nghe nói, người dân cùng binh lính nơi đây, nhất nhất nghe theo một người, người này là 'tôn chủ U Minh đảo'

Nghe nói người này bí ẩn khôn lường, võ công xuất quỷ nhập thần

Nghe nói người này quý kế đa đoan, tâm cơ thâm trầm

Lại nghe nói, người này học phú ngũ xe, đem thiên hạ có thể nắm lấy trong lòng bàn tay

Truyền thuyết lưu truyền, không rõ thực hư

Truyền thuyết, thật thật giả giả....

Và nghe nói, người đó họ Mộ.....

Mộ Kỳ Hành.....

Chí cực dương công lực, ba trăm năm trước thất truyền, thật ra cũng không đúng, chỉ là vì không có người dám luyện mà thôi. Bởi lẽ loại võ công đó quá bá đạo, vạn người luyện cơ may một người sống sót mà có thể luyện đến tầng cuối cùng, xưa nay có thể là nói chỉ có một người duy nhất, bảy trăm năm trước, khiến cho võ lâm điên đảo

Nhưng theo thời gian, cùng với nhiều người cố luyện, kết quả cuối cùng chính là bị bạo tạc mà chết, chết không toàn thây, có lẽ vậy mà dần dà loại võ công này cũng thất truyền

Tùng, có một cô bé, gia đình gặp nạn chết hết, theo nạn dân mà chạy đến hoàng đô, cứ tưởng chết trong giá rét thì có một hài tử vươn tay cứu giúp

Hài tử đó rất đẹp, đẹp như tiểu tiên đồng nhưng từ nhỏ cơ thể ốm yếu vì bị hàn độc hành hạ nên suốt ngày ốm đau tại giường

Cô bé rất là khó chịu, lại nghe lén người lớn nói chuyện, muốn giải hàn độc phải luyện Hỏa cực. Ba hôm sau cô bé mất tích, hài tử tìm rất lâu, rất lâu, cho đến khi một trận bệnh kéo dài, mất bao dược liệu quý hiếm mới kéo mạng hài tử ấy từ quỷ môn quan trở về

Thời gian phai nhạt, hài tử ấy cũng đã không còn nhớ, từng mình đã vươn tay cứu lấy một cô bé

Nhưng là, cô bé kia năm ấy bốn tuổi, lại không thể nào quên đi tiểu hài tử xinh đẹp kia....

Mười bảy năm sau gặp lại, cuối cùng Hỏa cực cũng đã luyện thành.....

Ta vì người, không ngại cái chết cận kề, bao nhiêu lần bị tẩu hỏa nhập ma chỉ với một chấp niệm duy nhất

Như vậy, người... có thể hay không.... Cùng ta đi hết đoạn đường đời

Bất li bất khí, dù là thương hải hóa tang điền

Dù là.... Kiếp này, kiếp sau, hay kiếp sau nữa.....

—-0—The End—-0—